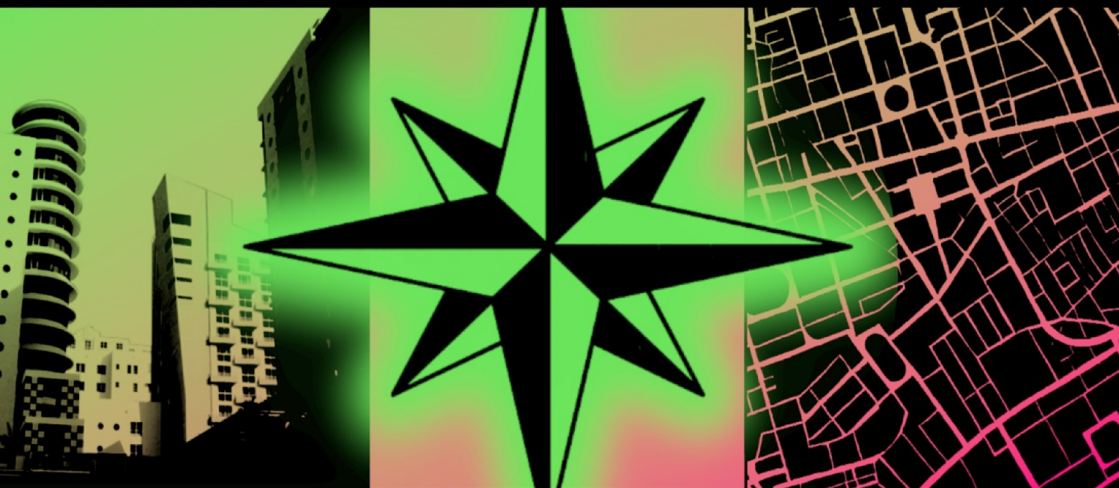

Τα Κρυφά Όπλα της Πόλης

Βιβλίο 8

Η Συμμαχία

και το Φυλαχτό

Μια ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

© Κώστας Βουλαζέρης

<https://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

ISBN(set): 978-618-5031-57-2

ISBN: 978-618-5031-65-7

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons – **<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>**

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Περισσότερες ιστορίες από το **Θρυμματισμένο Σύμπαν**

δωρεάν στο

**[www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/
thrymmatismeno_sympan](http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismeno_sympan)**

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Τα Κρυφά Όπλα της Πόλης
BIBΛΙΟ ΟΓΔΟΟ

Η Συμμαχία και το Φυλαχτό

Μια Ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν

[Θυγατέρες της Πόλης]

/1\

Οι Εκλεκτοί συστήνονται, και η Μιράντα, βαδίζοντας στην Πόλη, διακρίνει πόλεμο, ενώ η Εύνοια οδηγεί τους Νομάδες της πέρα από τα σύνορα μιας συνοικίας, και ο Θόρινταλ εκμυστηρεύεται στην Κυρά των Δρόμων κάποιες παλιές συναντήσεις, προτού αρχίσουν να αναζητούν μέσο μεταφοράς – έχοντας πάντα στ' ανατολικά τους έναν καταρράκτη που καταπίνει τον ουρανό!

Τους φιλοξένησαν στο διαμέρισμα εκείνη τη βραδιά, μην έχοντας να τους στείλουν πουθενά αλλού. Η Φοίβη κοιμήθηκε κουλουριασμένη σε μια γωνία του σαλονιού, κάτω από το τραπέζακι, σαν μεγάλη γάτα της Νυχωτής. Ο Αλέξανδρος κοιμήθηκε πάνω σε δύο ενωμένες πολυθρόνες, και η Μιράντα στον καναπέ.

Το πρωί, ξύπνησαν από τους θορύβους που έκαναν οι τέσσερις μισθοφόροι του Βόρκεραμ-Βορ καθώς πήγαιναν στο τραπέζι για να πάρουν πρωινό – καφέδες και σάντουιτς που είχαν βγάλει από το ψυγείο και ξετυλίζει μέσα από ζελατίνες.

«Θέλετε κι εσείς καφέ;» ρώτησε η μία από τις δύο Εκλεκτές – λευκό-δερμη, ξανθομάλλα, με ροδαλά μάγουλα.

«Τι είσαι συ;» είπε η Φοίβη. «Η σερβιτόρα;»

Η μισθοφόρος την αγριοκοίταξε. Το ίδιο κι ο ένας από τους άντρες – ο ξανθός γαλανόδερμος με το μούσι.

Ο Αλέξανδρος ρουθούνισε. «Μη δίνετε σημασία,» είπε. «Η φίλη μας προσπαθεί απλώς να φανεί χαριτωμένη, αλλά δεν ξέρει πώς.» Λοξοκοίταξε τη Φοίβη. Ύστερα έστρεψε το βλέμμα του στην ξανθομάλλα Εκλεκτή. «Ναι, θα θέλαμε καφέδες, αν είναι εύκολο.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα, κύριε Πανιστόριε.»

«Μ'αναγνωρίζεις...» Η όψη του ήταν τελείως ουδέτερη καθώς την ατένιζε.

Η γυναίκα μειδίασε. «Βασικά, ο Λεονάρδος σάς αναγνώρισε.» Έριξε μια ματιά στον ξανθό, μουσάτο μισθοφόρο.

«Οι άλλες δεν έχουμε ιδέα ποιες είστε,» πρόσθεσε ο καστανός άντρας με τα μακριά μαλλιά, «αφού ο αρχηγός δεν μας είπε τίποτα για σας...»

«Αν κι εσύ πρέπει νάσαι η Μιράντα, που έλεγε πιο πριν,» πρόσθεσε η άλλη μισθοφόρος, που ήταν μελαχρινή με κοντά μαλλιά και χρυσό δέρμα, κι έμοιαζε πολύ ξερακιανή σε σχέση με την πιο ευτραφή ξανθομάλλα. Καμιά από τις δυο τους, βέβαια, δεν θα μπορούσες να τη χαρακτηρίσεις «παχιά».

Η Θυγατέρα ένευσε. «Η Μιράντα είμαι. Και τα δικά σας ονόματα;»

Οι Εκλεκτοί συστήθηκαν:

Λεονάρδος Άνταλμιρ – ο ξανθός με το μούσι και το γαλανό δέρμα·

Φρίντα Άνταλμιρ – η γυναίκα που είχε ρωτήσει αν ήθελαν καφέδες·

Ζιρτάλια η Γάτα – η άλλη γυναίκα·

Ζαχαρίας ο Πικρός – ο καστανομάλλης, λευκόδερμος τύπος.

«Τι είστε; Αδέλφια;» ρώτησε ο Αλέξανδρος τους Άνταλμιρ.

«Παντρεμένοι είμαστε,» εξήγησε ο Λεονάρδος, ενώ η Φρίντα πήγαινε προς την κουζίνα για να φέρει καφέδες στους φιλοξενούμενους.

«Εσένα πώς σε λένε, έξυπνη;» ρώτησε ο Ζαχαρίας τη Φοίβη.

«Φοίβη, μεγάλε.»

Ο Ζαχαρίας χαμογέλασε. «Βλέπεις;» είπε στη Ζιρτάλια. «Έτσι είναι οι γυναίκες με πνεύμα.»

Εκείνη αναποδογύρισε τα μάτια, ανάβοντας τσιγάρο.

Η Μιράντα πλησίασε την πόρτα της κουζίνας, όπου είχε μόλις πάει η Φρίντα, και είπε στη μισθοφόρο: «Μη φτιάξεις καφέ για εμένα.»

«Δε θέλεις;»

«Όχι. Έχω μια δουλειά· πρέπει να φύγω τώρα.»

«Α, εντάξει.»

Η Μιράντα στράφηκε στους άλλους, στο σαλόνι.

«Πού πας;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Θα κάνω μια βόλτα εδώ γύρω,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δε θ'αργήσω.» Έπιασε τις μπότες της από το πλάι του καναπέ.

«Τι βόλτα;» Ο Βόρκεραμ-Βορ στεκόταν στο κατώφλι της πόρτας του δωματίου του, και οι πάντες στράφηκαν να τον αντικρίσουν.

«Σύντομη, ελπίζω.» Η Μιράντα φόρεσε τις μπότες της σαν να μην είχε συμβεί τίποτα το μη αναμενόμενο. Σαν ήδη να ήξερε ότι ο Βόρκεραμ ήταν εκεί και την άκουγε.

Η Συμμαχία και το Φυλαχτό

«Θα επιστρέψεις μέσα στην ημέρα;»

«Μέσα σε μερικές ώρες, το πολύ.» Πήρε τα πράγματά της από τον καναπέ και βάδισε προς την εξώπορτα.

Η Φοίβη την ακολούθησε, σταματώντας την στο κατώφλι καθώς η Μιράντα είχε ήδη ανοίξει και βγει. Πιάνοντάς την από το μπράτσο, της ψιθύρισε, μόνο για τα δικά της αφτιά: «Πού πας, Αδελφή μου; Θα βανδίσεις πάλι σ' αυτόν τον κρυφό δρόμο;»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Τότε;»

«Μια δουλειά έχω, Φοίβη. Θα γυρίσω σύντομα. Μην πας πουθενά. Και νάχεις το νου σου στον Βόρκεραμ. Δε νομίζω η Κορίνα να κάνει τίποτα εδώ, αλλά-»

«Δεν είμαι σωματοφύλακας του φίλου σας.»

«Τέλος πάντων. Μείνε εδώ μέχρι νάρθω.»

Η Μιράντα απομακρύνθηκε από τη Νύφη του Χάροντα, κατευθυνόμενη προς το παράθυρο στο βάθος του διαδρόμου. Το άνοιξε και πήδησε έξω, αρχίζοντας να κάνει δωματοβασία, χωρίς να δυσκολεύεται στο ελάχιστο από το τεχνητό αριστερό πόδι της.

Της είχε πει ψέματα, φυσικά. Σκόπευε να ακολουθήσει έναν από τους κρυφούς δρόμους, αν και όχι τον Δρόμο της Μεταφοράς που είχε ακολουθήσει χτες βράδυ. Όμως δεν ήθελε να μάθει στη Φοίβη πώς να βρίσκει τα πολεοσημάδια που αποτελούσαν αρχή για έναν κρυφό δρόμο. Δεν ήταν καθόλου σίγουρη ότι η Νύφη του Χάροντα έπρεπε να έχει ένα τόσο ισχυρό όπλο.

Οι αόρατοι δρόμοι, βέβαια, δεν ήταν το ίδιο επικίνδυνοι με το αρχέγονο φυλαχτό που τώρα είχε στην κατοχή της η Κορίνα, αλλά ούτε και ακίνδυνοι ήταν. Και μέχρι στιγμής θεωρούνταν ξεχασμένοι. Παλιότερα, η Μιράντα δεν είχε ακούσει καμιά Αδελφή της να τους ακολουθεί. Και ίσως να υπήρχε λόγος γ' αυτό. Ίσως να υπήρχε λόγος που οι αόρατοι δρόμοι είχαν ξεχαστεί. Ίσως κάποιες παλιότερες θυγατέρες να είχαν φροντίσει να ξεχαστούν.

Ή ίσως η ίδια η Πόλη να το είχε, κάπως, φροντίσει: κρυφά, μέσα από μυστηριώδεις συμπτώσεις.

Όπως και νάχε, η Μιράντα δεν ήθελε τώρα να έχει τη Φοίβη μαζί της.

Δωματοβατώντας μέσα στην Άδοτη της Φιλήκοης – πηδώντας από παράθυρο σε σκάλα σε δώμα σε άλλο δώμα σε άλλο δώμα σε μπαλκόνι σε σκάλα σε παράθυρο σε μπαλκόνι σε γέφυρα – άρχισε, μετά από λίγο, να βαδίζει κανονικά, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια ολόγυρά της, παίρνοντας από αυτά πληροφορίες διαφόρων ειδών, οι περισσότερες από τις οποίες τελείως άχρηστες. Ένα από τα λιγότερο άχρηστα που παρατήρησε ήταν πως οι άνθρωποι της Άδοτης δεν έμοιαζε ν'ανησυχούν και πολύ για την παρουσία του Αλυσοδεμένου Ποιητή στα δυτικά τους. Μάλλον δεν νόμιζαν ότι θα γινόταν πόλεμος τόσο γρήγορα· ή ίσως να πίστευαν ότι οι φύλακες της συνοικίας τους ήταν ισχυρότεροι από τους στρατούς του Κάδμου Ανθοτέχνη.

Η Μιράντα δεν έδωσε σημασία σ'αυτά· συνέχισε να ψάχνει για μια αρχή που θυμόταν από παλιά. Την αρχή του Δρόμου του Μέλλοντος, τον οποίο είχε, μέχρι στιγμής, ακολουθήσει μόνο μία φορά, και μέσω του οποίου είχε δει τον μεγάλο πόλεμο που θα έφερνε ο Βόρκεραμ-Βορ ενώνοντας τις συνοικίες γύρω από την Ανακτορική Συνοικία προκειμένου να αντιμετωπίσουν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή που θα ερχόταν από τα βόρεια. Ένα μέλλον που πλέον δεν θα γινόταν πραγματικότητα, σίγουρα: η Κορίνα, η Άνμα, και η Νορέλτα-Βορ το είχαν αλλάξει με τις πράξεις τους. Αλλά η Μιράντα δεν νόμιζε ότι θα απέφευγαν και τον μεγάλο πόλεμο· απλά θα είχε διαφορετική μορφή. Ο Βόρκεραμ ήδη έλεγε ότι χρειαζόταν μια συμμαχία μεταξύ πολλών πολιταρχών ώστε να αντιμετωπιστεί η απειλή του Κάδμου Ανθοτέχνη...

Η Μιράντα εντόπισε, ύστερα από μιάμιση ώρα, την άκρη που ήθελε. Βρήκε τα σωστά πολεοσημάδια, κι άρχισε να τα ακολουθεί, βαδίζοντας πάνω στον Δρόμο του Μέλλοντος – διασχίζοντας μια λεωφόρο, στρίβοντας σε μια διασταύρωση, μπαίνοντας σ'έναν μικρότερο δρόμο πλάι σε μια πολυκατοικία, ανεβαίνοντας μια σκάλα για να βρεθεί σε μια γέφυρα, περπατώντας πάνω στη γέφυρα, μπαίνοντας από εκεί σε μια άλλη πολυκατοικία, κατεβαίνοντας στο ισόγειό της μέσω της εσωτερικής σκάλας, βγαίνοντας σ'έναν δρόμο, φτάνοντας σε μια ράμπα που την οδήγησε σ'έναν υπόγειο δρόμο, στρίβοντας από δω κι από κει μέσα στις σήραγγες, περνώντας από μια περιοχή όλο καταστήματα «υπόγειας μουσικής»–

Η Συμμαχία και το Φυλαχτό

-το δεξί της πόδι μαγνητίστηκε, ξαφνικά, μπροστά σε μια βιτρίνα γεμάτη αφίσες συγκροτημάτων. Ενέργεια διέτρεξε το σώμα της, ξεκινώντας από το σημάδι των θυγατέρων στο πέλμα της. Η Μιράντα αισθάνθηκε τα πάντα να δονούνται και να τραντάζονται, σαν η πραγματικότητα της Ρελκάμνια να είχε μετατραπεί σε οργισμένη θάλασσα, η οποία-

-έσπασε-

-σε μυριάδες κατοπτρικά θραύσματα που στροβιλίζονταν σ'έναν άνεμο που φυσούσε από το Πουθενά. Έναν άνεμο που δεν είχε κατεύθυνση μέσα στον χώρο αλλά μέσα στον χρόνο. Έναν άνεμο του μέλλοντος.

Η Μιράντα παρασύρθηκε από αυτόν, ανάμεσα στα γυαλιστερά κομμάτια, προσπαθώντας να κοιτάξει εντός τους προτού προσπαθήσει ν'αρπάξει κάποιο, προσπαθώντας να δει αν υπήρχε κανένα που να αντανακλά τις φυλακισμένες Αδελφές της - την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ.

Αλλά το βρήκε αδύνατο. Δεν μπορούσε να παρατηρήσει τέτοιες λεπτομέρειες μέσα σε τούτο τον χρονικό χαλασμό. Επομένως, η Μιράντα έκανε ν'αρπάξει ένα τυχαίο θραύσμα-

-όμως αυτό γλίστρησε από τα δάχτυλά της σαν παγάκι. *Γαμώτο!*

Η Μιράντα προσπάθησε να πιάσει ένα άλλο - κι αυτό τής ξέφυγε! - κι ένα άλλο - κι αυτό τής ξέφυγε! - κι ένα άλλο - πάλι τα ίδια! - κι ένα άλλο - της ξέφυγε!

Συνεχίζοντας να στροβιλίζεται μες στον άνεμο του μέλλοντος, νόμιζε ότι θα την τίναζε έξω, πίσω στον δικό της χρόνο - όταν, τελικά, ενώ τα πόδια της ήταν προς τα πάνω και τα χέρια της προς τα κάτω, αναποδογυρισμένη, κατάφερε ν'αρπάξει ένα από τα θραύσματα-

-και το θραύσμα τη ρούφηξε μέσα του!

Η Μιράντα είδε ένα μέλλον...

...πόλεμος στους δρόμους της Φιλήκης... θάνατοι τυχαίων ανθρώπων... οικοδομήματα να χτυπιούνται από ήχους... ο Βόρκεραμ-Βορ κι οι Εκλεκτοί του, και άλλοι μισθοφόροι, μπλεγμένοι στο χάος της μάχης... ένας επικίνδυνος εχθρός - η Σέχτα των Άδελων Ήχων - σύμμαχοι του Αλυσοδομένου Ποιητή... η Αστυνομία της Φιλήκης σε ανάστατη κατάσταση - πτώματα με διαλυμένα αφτιά, με πρόσωπα γεμάτα αίματα-

Η Μιράντα γλίστρησε έξω από το μέλλον, επιστρέφοντας εκεί όπου το πόδι της είχε μαγνητιστεί, μπροστά στη βιτρίνα με τις αφίσες μουσικών συγκροτημάτων.

Κοίταξε το ρολόι της. Ούτε τρία λεπτά αντικειμενικού χρόνου δεν πρέπει να είχαν περάσει.

Γύρω της τα πολεοσημάδια φαίνονταν ξαφνικά πολύ απειλητικά. Όλα αυτά τα καταστήματα μουσικής έμοιαζε να προειδοποιούν για τον πόλεμο που θα ερχόταν στη Φιλήκοη. Οικοδομήματα να χτυπιούνται από τρομερούς ήχους... άνθρωποι να σκοτώνονται από ήχους... Ένας πόλεμος από εκεί που κανείς δεν τον περιμένει, σκέφτηκε η Μιράντα. Τρομοκράτες...

Η Σέχτα των Άδηλων Ήχων; Είχε ξανακούσει γι' αυτούς; Δε θυμόταν...

Αλλά το πρόβλημά της τώρα ήταν άλλο:

Δε νόμιζε ότι μπορούσε να χρησιμοποιήσει τον Δρόμο του Μέλλοντος για να μάθει πού είχε η Κορίνα φυλακίσει την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ. Ήταν αδύνατον να ανακαλύψει τέτοιες λεπτομέρειες. Αποκλείεται ποτέ να τα κατάφερνε, όσο κι αν προσπαθούσε.

Οι Νομάδες των Δρόμων είχαν φύγει χτες το απόγευμα από την *Τεχνοθήκη*. Είχαν επιβιβαστεί στα οχήματά τους (χωρώντας οριακά) και είχαν ξεκινήσει. Τα Εκτρώματα τα είχαν βάλει στο φορτηγό που τους είχε αφήσει η Μιράντα, το οποίο τώρα οδηγούσε η Εύνοια, προπορευόμενη. Τα υπόλοιπα οχήματα την ακολουθούσαν. Ο Θόρινταλ καθόταν στην οροφή του μεγάλου ερπυστριοφόρου με τα δύο πατώματα. Μαζί του ήταν η Λάρνια (με τον Νίσκαν), ο Εύθυμος, ο Σκέλεθρος, ο Βόντεκ, κι άλλοι Νομάδες. Ο Κοντός Φριτς ήταν στο τιμόνι του ερπυστριοφόρου, με τη Σορέτα καθισμένη πλάι του. Ο Ρίμναλ καβαλούσε ένα δίκυκλο, με την Αμάντα πίσω του. Ο Ρήγας, ο αρχηγός των Αξόνων, ήταν επίσης πάνω σε δίκυκλο, και πίσω του ήταν πιασμένη η Μαρίνα. Οι πέντε Άξονες οδηγούσαν τα δικά τους δίκυκλα κοντά του. Το τετράκυκλο με τους ψηλούς τροχούς και τα μεγάλα ηχεία έπαιζε *Σε Μια Στιγμή Παραφροσύνης* – Κακοπροαίρετες Ιεραρχίες.

(Και με βλέπει και τη βλέπω

και τι γίνεται ω φίλε

τι γίνεται σου λέω σε μια στιγμή

Η Συμμαχία και το Φυλαχτό

μια στιγμή παραφροσύνης

μια στιγμή παραφροσύνης!

πρώτα το ένα...
και μετά το άλλο...
όλα σε μια στιγμή παραφροσύνης
μια στιγμή και μια στιγμή
-και μια στιγμή!

μια στιγμή παραφροσύνης!)

«Κόψ' αυτή τη μαλακία, ρε πούστη μουσικορρυθμιστή!» φώναξε κάποιος. «Βάλε, ρε, Ελάσσονες Ανεμοβούβαλους! Αφού σουδωσα την πλακέτα με τους Ανεμοβούβαλους, ρε! Βάλε Ανεμοβούβαλους!»

Η Λάρνια γέλασε, χαϊδεύοντας το τρίχωμα του Νίσκαν. «Ποιοι είναι οι Ελάσσονες Ανεμοβούβαλοι, Θόρινταλ;»

«Ένα συγκρότημα από τη διάσταση της Σεργήλης. Πολύ γνωστό εκεί, λένε. Δεν έχεις ακούσει ποτέ τραγούδια τους;»

«Δε νομίζω.»

Μετά από λίγο, ο μουσικορρυθμιστής είχε αλλάξει μουσική. «Να, αυτοί είναι,» είπε ο Θόρινταλ. «Ελάσσονες Ανεμοβούβαλοι. *Ατέρμονες Νυκτοπορίες.*»

Οι Νομάδες διέσχιζαν τη Μεγαλοδιάβατη προς τα βορειοανατολικά. Η Εύνοια φαινόταν να ξέρει τον δρόμο, αν και ποτέ ξανά δεν τους είχε φέρει από εδώ. Κι αυτό, βέβαια, δεν τους εξέπληττε. Η Κυρά των Δρόμων γνώριζε όλους τους δρόμους της Ατέρμονης Πολιτείας. Σύντομα άφησαν τις Νότιες Γειτονιές πίσω τους (την περιοχή όπου βρισκόταν η *Τεχνοθήκη*) και μπήκαν στις Ανατολικές Γειτονιές· και όταν είχε πέσει η νύχτα βρίσκονταν στα σύνορα με τη Μακρωκεάνια. Οι φρουροί εκεί τούς σταμάτησαν, σημαδεύοντάς τους με όπλα.

Ζήτησαν να μάθουν ποιοι ήταν και τι ήθελαν.

Η Εύνοια, μέσα στο τετράκυκλο φορτηγό που της είχε αφήσει η Μιράντα, πάτησε ένα πλήκτρο πάνω στην επικοινωνιακή συσκευή που είχε φτιάξει ο Χέρκεγμοξ. Ένας μελωδικός ήχος βγήκε:

[KPYΦTEITE]

Τα Εκτρώματα απάντησαν με δικούς τους μελωδικούς ήχους από την πίσω μεριά του φορτηγού, και ένα από τα πλήκτρα με τα σύμβολα άναψε πάνω στην επικοινωνιακή συσκευή:

[ΝΑΙ]

Η Εύνοια πάτησε δύο άλλα πλήκτρα: [ΚΡΥΦΤΕΙΤΕ] [ΣΥΝΕΧΟΜΕΝΑ]

[ΝΑΙ]

Η Εύνοια ήλπιζε να την είχαν καταλάβει καλά. Δε νόμιζε ότι υπήρχε καλύτερος τρόπος για να εκφράσει, μέσω του επικοινωνιακού μηχανήματος, εκείνο που ήθελε: δηλαδή, να μείνουν τα Εκτρώματα κρυμμένα μέχρι να τους πει.

Στράφηκε στην Ηχώ, που καθόταν δίπλα της. «Ρίξε το ύφασμα επάνω τους.»

Εκείνη το έριξε, σκεπάζοντας τα Εκτρώματα, τα οποία μάζευαν τα πλοκάμια τους, κρύβοντάς τα μες στα σφαιρικά σώματά τους. Το ύφασμα ήταν αρκετά παχύ ώστε να μην περνά το λαμπύρισμα των ενεργειακών μετάλλων τους.

«Κι αν μας κάνουν έλεγχο;» ρώτησε η Ηχώ.

«Έχουμε τα λεφτά του Ανθοτέχνη,» αποκρίθηκε η Εύνοια. «Θα τους δωροδοκήσω εν ανάγκη.» Και βγήκε από το φορτηγό, πλησιάζοντας τους συνοριοφύλακες, μερικοί από τους οποίους είχαν ήδη έρθει κοντά και μιλούσαν στον Ρίμναλ και στον Ρήγα.

«Η αρχηγός μας,» είπε ο Ρίμναλ βλέποντας τώρα την Εύνοια να ζυγώνει. «Μπορείτε να απευθυνθείτε σ'αυτήν.»

«Ποιοι είστε;» τη ρώτησε ένας από τους φρουρούς που είχε επάνω στη στολή του τα αναγνωριστικά αξιωματικού. «Τι είστε; Μισθοφόροι; Έμποροι; Τσίρκο;»

«Σου μοιάζουμε για μισθοφόροι;» μούγκρισε ο Ρίμναλ.

«Ούτε για τσίρκο μού μοιάζετε, φίλε,» του απάντησε ο αξιωματικός.

Η Εύνοια είπε: «Είμαστε οι Νομάδες των Δρόμων, κύριε Λοχαγέ. Ίσως να μας έχετε ακούσει.»

«Δε νομίζω...»

«Ταξιδεύουμε σ'όλη την Ατέρμονη Πολιτεία. Δεν μεταφέρουμε εμπόρευμα, και μαζί μας δεν έχουμε παρά ελάχιστα όπλα – όσα χρειάζονται για τη βασική προστασία μας. Ονομάζομαι Εύνοια.»

«Και είσαι η αρχηγός τους;» Την κοίταζε με καχυποψία, αλλά τα πολεοσημάδια γύρω του δεν ήταν και τόσο αρνητικά, παρατηρούσε εκείνη. Σαν ο λοχαγός να προσπαθούσε να είναι καχύποπτος παρότι η παρουσία της του έμοιαζε φιλική.

«Ναι. Η Κυρά των Δρόμων.»

«Η Κυρά των Δρόμων...» μουρμούρισε λες και του φαινόταν παράξενος ο τίτλος. «Πρέπει να γίνει έλεγχος στα οχήματά σας, αν θέλετε να μείτε στη Μακρωκεάνια, όποιοι κι αν είστε. Και ίσως να πρέπει και να πληρώσετε.»

«Εντάξει,» συμφώνησε η Εύνοια. «Ελέγξτε.»

Οι Νομάδες αναγκάστηκαν να κατεβούν από τα οχήματά τους για να γίνει ο έλεγχος, γιατί ήταν γεμάτα. Οι φρουροί – οι Μακροφύλακες, όπως ονομαζόταν η αστυνομία εδώ, στη Μακρωκεάνια – ερεύνησαν όλα τα τροχοφόρα και το ερπυστριοφόρο διαδικαστικά, ενώ εκεί κοντά, πλάι στον λοχαγό, ήταν και μια γυναίκα που, εκτός από το σήμα της Μακροφυλακής, είχε επάνω της και το έμβλημα του τάγματος των Ερευνητών. Μάγισσα. Μήπως και χρειαζόταν η βοήθειά της σε κάτι.

Δεν άργησαν να βρουν δύο πράγματα που τους κίνησαν το ενδιαφέρον μέσα στα οχήματα των Νομάδων των Δρόμων.

Το πρώτο ήταν τα έργα τέχνης που αυτοί είχαν πάρει μαζί τους από την *Τεχνοθήκη*. «Μας είπατε ότι δεν κουβαλούσατε εμπορεύματα...» σχολίασε ο λοχαγός.

«Δεν είναι εμπορεύματα, κύριε Λοχαγέ,» αποκρίθηκε η Εύνοια χωρίς να κομπιάσει καθόλου, με τρόπο ευχάριστο και φιλικό. «Είναι έργα τέχνης από το παλιό μας σπίτι στη Μεγαλοδιάβατη.»

«Μπορούν να πουληθούν, όμως. Και δεν είναι ένα και δύο. Άρα, είναι εμπορεύματα.»

«Αν νομίζετε, θα πληρώσουμε...»

Το δεύτερο πράγμα που κίνησε την περιέργεια των Μακροφυλάκων ήταν οι μεταλλικές σφαίρες που βρήκαν μέσα στο τετράκυκλο φορτηγό, κρυμμένες κάτω από ένα χοντρό ύφασμα, όλες τους φτιαγμένες από κάποιου είδους λαμπυρίζον μέταλλο που δεν είχαν ξαναδεί.

«Τι είναι αυτά;» ρώτησε ο λοχαγός την Εύνοια.

«Ούτε εμείς δεν ξέρουμε ακριβώς. Τα βρήκαμε σε μια εγκαταλειμμένη αποθήκη της Μεγαλοδιάβατης. Ίσως νάναι έργα τέχνης κι αυτά...»

Ο λοχαγός έστρεψε το βλέμμα του στη μάγισσα, κι εκείνη μουρμούρισε ένα ξόρκι ατενίζοντας έντονα τα Εκτρώματα με τα κρυμμένα πλοκάμια. Η Εύνοια ήλπιζε να *συνέχιζαν* να έχουν τα πλοκάμια τους κρυμμένα όπως τους είχε ζητήσει.

Τα Εκτρώματα δεν κουνήθηκαν. Ούτε τα φωτάκια τους δεν αναβόσβησαν. Δεν ήταν καν αναμμένα τώρα.

Η μάγισσα, μετά από λίγο, είπε στον λοχαγό: «Δεν ξέρω... Κάτι... κάτι που δεν έχω ξανασυναντήσει...»

«Μηχανές δεν είναι;»

«Ναι, σίγουρα, αλλά έχεις εσύ ξαναδεί τέτοια μέταλλα;»

«Όχι.»

«Δεν είναι συνηθισμένα μέταλλα. Τα εντοπίζω σαν ενέργεια.»

«Ενέργεια;»

«Κάποιου άγνωστου είδους για εμένα. Και δεν υπάρχει καμιά άλλη πηγή που να τα φορτίζει, όπως φιάλες ή μπαταρίες.»

Ο λοχαγός έβαλε τα χέρια του στη μέση, κοιτάζοντας τις παράξενες σφαίρες και μορφάζοντας. «Τι προτείνεις; Να τους αφήσουμε να τα πάρουν μες στη συνοικία; Μπορεί νάναι επικίνδυνα; Μπορεί νάναι τίποτα βόμβες;»

Η Εύνοια γέλασε. «Κύριε Λοχαγέ, φυσικά και δεν είναι βόμβες!»

Η μάγισσα είπε: «Δε νομίζω ότι είναι βόμβες, Τζακ.»

Ο λοχαγός έκανε νόημα σ'έναν άλλο άντρα της Μακροφυλακής να πλησιάσει. «Για ρίξ' τους μια ματιά, ρε χέρι του Ηρώταλου. Μπορείς να καταλάβεις τίποτα;»

Ο άντρας ζύγωσε με επιφύλαξη τα Εκτρώματα. Τα άγγιξε με τα γαντοφορεμένα χέρια του, τα χτύπησε ελαφρά μ'ένα μηχανικό κλειδί ενώ αφουγκραζόταν–

–και η Εύνοια σκέφτηκε: *Μη βγάλετε τα πλοκάμια σας τώρα! Μην κουνηθείτε!*

Τα Εκτρώματα δεν κουνήθηκαν. Ούτε ένα φωτάκι δεν άναψε πάνω τους. Ούτε ένας μελωδικός ήχος δεν βγήκε από μέσα τους. Πρέπει να είχαν πάρει πολύ σοβαρά τη διαταγή της Μιράντας να υπακούουν την Εύνοια στα πάντα.

Ο άντρας της Μακροφυλακής (που πρέπει να ήταν μηχανικός) συνέχισε να κοιτάζει για λίγο ακόμα τα Εκτρώματα, μοιάζοντας παραξενε-

μένος. Ύστερα είπε στον λοχαγό: «Δεν έχω ξαναδεί τέτοια πράγματα. Είναι σα νάχουν έρθει απ'τον Κάθετο Ωκεανό, Τζακ. Δε μπορεί νάναι από τούτη τη διάσταση.»

Η μάγισσα ένενυσε. «Ναι, είναι πιθανό. Ήθελα κι εγώ να σ'το πω.»

«Νομίζεις ότι μπορεί νάχουν τίποτα το εκρηκτικό μέσα τους;» ρώτησε ο λοχαγός τον μηχανικό.

Εκείνος μόρφασε αβέβαια. «Τι να σου πω; Δε βλέπω κάτι.»

«Επομένως, είναι εμπόρευμα κι αυτά,» συμπέρανε ο λοχαγός, στρεφόμενος στην Εύνοια.

Εκείνη δεν έφερε αντίρρηση.

Αφού πλήρωσαν τη Μακροφυλακή, μπήκαν στους νυχτερινούς δρόμους της Μακρωκεάνιας και σταμάτησαν σε μια πλατεία για να διανυκτερεύσουν.

Τα Εκτρώματα ακόμα ήταν κρυμμένα, παρατήρησε η Εύνοια. Και πάτησε ένα πλήκτρο πάνω στο επικοινωνιακό σύστημα:

[ΒΓΕΙΤΕ]

Τα Εκτρώματα έβγαλαν τα πλοκάμια τους.

Η Εύνοια χαμογέλασε. «Θα τα πάμε καλά, απ'ό,τι φαίνεται.»

Η Ηχώ τής είπε: «Με φρικόάρουν εμένα.»

Πέρασαν τη νύχτα εκεί, καταυλισμένοι πρόχειρα γύρω από τα οχήματά τους, κοντά στη μεγάλη φοντάνα στο κέντρο της πλατείας. Κάποιοι περιέργοι ήρθαν για να τους παρακολουθήσουν, και ορισμένοι Νομάδες τούς έκαναν κόλπα και παιχνίδια. Στην ερώτηση *Ποιοι είστε;* απαντούσαν πάντα *Είμαστε οι Νομάδες των Δρόμων. Οι Νομάδες των Δρόμων.* Από το ηχοσύστημα του τετράκυκλου με τους ψηλούς τροχούς ακουγόταν το ένα τραγούδι μετά το άλλο. Η Τζουλιάννα, η ιέρεια του Κρόνου, διάβαζε το πεπρωμένο κάποιων με την Υπερχρόνια Τράπουλά της. Η Λάρνια επιδείκνυε τον Νίσκαν· δεν μπορούσε να τον βάλει να κάνει τα ίδια κόλπα με τη Γιάαμκα – όχι ακόμα, τουλάχιστον – αλλά και πάλι ο μεγάλος γάτος από τη Νυχωτή ήταν εντυπωσιακός.

Ο Θόρινταλ άδειασε το μυαλό του από σκέψεις και συναισθήματα, θόλωσε τα σκούρα γυαλιά του, και τα φόρεσε, ατενίζοντας τον κόσμο των πνευμάτων στην πλατεία και γύρω από την πλατεία. Οι στοιχειακές μορφές που είδε κοίταζαν τους Νομάδες με θαυμασμό και περιέργεια, ξεχωρίζοντάς τους ως κάτι το αξιοπρόσεχτο μες στην Πόλη.

Η Εύνοια, καθισμένη οκλαδόν στην οροφή του μεγάλου ερπυστριοφόρου τώρα που κανείς άλλος δεν ήταν εκεί, παρατηρούσε τα πολεοσημάδια. Είδε τον Θόρινταλ να ατενίζει τον πνευματικό κόσμο με τη σαμανική μαγεία του και τα γυαλιά του· αλλά σ'εκείνη δεν χρειαζόταν ούτε το Χάρισμα ούτε γυαλιά για να διακρίνει τα στοιχειακά της Ατέρμονης Πολιτείας. Τα διάβαζε μέσα από τον ζωντανό κώδικα της Πόλης. Αυτά και πολλά ακόμα. Διάβασε ότι οι Μακροφύλακες εξακολουθούσαν να τους παρακολουθούν, αν και αθέατοι τώρα, από απόσταση, κρυμμένοι μες στη νύχτα. Δεν τους εμπιστεύονταν. Ίσως ακόμα να υποπτεύονταν ότι εκείνες οι παράξενες σφαίρες ήταν βόμβες...

Η Εύνοια χαμογέλασε. *Δε θα μας έχουν για πολύ στη συνοικία τους.*

Κοίταζε τους Νομάδες ολόγυρά της, και ήταν ικανοποιημένη. Είχε επιστρέψει εκεί όπου έπρεπε. Ήταν μαζί με τους ανθρώπους που έπρεπε. Τα παιδιά της Πόλης.

Ήταν η Κυρά των Δρόμων. Αισθανόταν καλά.

Και ευχόταν να μην οδηγούσε τους Νομάδες της σε αχρείαστο κίνδυνο προς τα νότια. Δε μπορούσε, όμως, και ν'αφήσει τη Μιράντα μόνη. Ή τις άλλες Αδελφές της. Έπρεπε να δώσουν τέλος στο μοχθηρό παιχνίδι της Κορίνας. Το αρχέγονο φυλαχτό έπρεπε να φύγει από τα χέρια της.

Αν δεν το κάνουμε εμείς, κανείς άλλος δεν θα το κάνει.

Όταν ξημέρωσε, οι Νομάδες των Δρόμων διέλυσαν τον καταυλισμό τους, επιβιβάστηκαν στα οχήματά τους, και η Εύνοια, οδηγώντας πάλι το τετράκυκλο φορτηγό μέσα στο οποίο βρίσκονταν τα Εκτρώματα, τους πήγε προς τα νοτιοανατολικά – προς τον Ριγοπόταμο. Πλάι της τώρα καθόταν ο Θόρινταλ, έχοντας την περιέργεια να δει τα Εκτρώματα από κοντά.

«Όπως βλέπεις, δεν δαγκώνουν,» του είπε η Εύνοια, χαμογελώντας.

Στον ώμο του ήταν πιασμένος ο Χέρκεγμοξ, ο οποίος είπε κάτι που ούτε η Κυρά των Δρόμων ούτε ο σαμάνος κατάλαβε. *Κρίμα που η Μιράντα δεν έμεινε αρκετά μαζί μας για να μου μάθει τη γλώσσα των πολεοπλαστών, σκέφτηκε ο Θόρινταλ. Αλλά θα την ξαναδούμε σύντομα. Θα την ξαναδούμε. Μας το υποσχέθηκε.*

«Για λίγο, είχα ανησυχήσει, όταν η Αστυνομία είχε πλησιάσει για να τα ελέγξει,» είπε.

Η Συμμαχία και το Φυλαχτό

«Μακροφυλακή» λέγεται η αστυνομία στη Μακρωκεάνια, Θόρινταλ,» τον πληροφόρησε η Εύνοια. «Και δεν υπήρξε κίνδυνος ούτε για μια στιγμή. Φοβόνταν ότι ίσως να ήταν βόμβες, αλλά δεν έβρισκαν κανένα σημάδι που να τους λέει πως ήταν τέτοιες.»

Ο Θόρινταλ γέλασε. «Βόμβες;»

«Είχαν μαζέψει τα πλοκάμια τους μες στο σώμα τους· είχαν κρυφτεί, όπως τους ζήτησα. Μ'ακούνε ευτυχώς. Και σκέψου πώς φαίνονται με τα πλοκάμια τους μαζεμένα. Η αλήθεια είναι πως μοιάζουν με γιγάντιες βόμβες – από μια άποψη,» μόρφασε η Εύνοια.

«Δεν έχεις άδικο.»

Μετά από κάποια ώρα, από τ'ανατολικά δεν έβλεπαν ουρανό αλλά έναν γιγάντιο καταρράκτη που έπεφτε πίσω από τα ψηλά οικοδομήματα της Μακρωκεάνιας.

«Ο Κάθετος Ωκεανός...» μουρμούρισε ο Θόρινταλ.

«Ναι,» είπε η Εύνοια, «ο Κάθετος Ωκεανός.»

Ένα από τα πέρατα της Ρελκάμνια. Μετά από εκεί η διάσταση τελείωνε.

Ο Χέρκεγμοξ αναβόσβηνε τα μάτια του (νευρικά, ίσως;), ακόμα γαντζωμένος στον ώμο του Θόρινταλ.

Η Εύνοια οδηγούσε μέσα σε λεωφόρους, μέσα σε μικρότερους δρόμους, επάνω σε γέφυρες, ακολουθώντας τα πολεοσημάδια, ακολουθώντας πάντα την πιο σύντομη και ασφαλή διαδρομή. Μπορούσε να δει ότι η Μακροφυλακή συνέχιζε να παρακολουθεί τους Νομάδες της, μα δεν διέκρινε κανέναν κίνδυνο. Οι φύλακες της Μακρωκεάνιας δεν είχαν κακό στο μυαλό τους.

«Είναι παράξενο αυτό, Εύνοια. Παράξενο.»

«Ποιο;»

«Το ότι μας οδηγείς ενώ είμαστε μέσα σε οχήματα, ενώ δεν βαδίζουμε.»

«Δε μπορεί μόνο η Κορίνα να σας οδηγήσει μέσα σε οχήματα,» αποκρίθηκε εκείνη, χαριτολογώντας.

Κι αυτό έφερε στον νου του κάτι που τον προβλημάτιζε από τότε που είχαν έρθει η Μιράντα, η Εύνοια, και ο Πανιστόριος στην Τεχνοθήκη.

«Τι είναι, Θόρινταλ;» τον ρώτησε η Κυρά των Δρόμων, έχοντας διακρίνει τον προβληματισμό του μέσα από τα πολεοσημάδια – μια αντανάκλαση στο μπροστινό τζάμι του φορτηγού, μια σκιά πάνω στο τιμόνι, ένας ξαφνικός ήχος από τ'αριστερά μέσα από τον πρώτο όροφο μιας πολυκατοικίας, μια απρόσμενη μελωδία από τα ηχεία κάποιου Εκτρώματος.

Ο Θόρινταλ δίστασε ν'απαντήσει. *Αν και δεν έχει πολλή σημασία να της το πω, βέβαια, σκέφτηκε. Όπως και τότε δεν είχε πολλή σημασία. Η Μιράντα το κατάλαβε, ούτως ή άλλως, από μόνη της.*

«Σας έκρυψα κάτι, Εύνοια...»

«Τι;» Συνέχιζε να οδηγεί ατάραχα. «Θέλεις τώρα να μου το πεις;» Ό,τι κι αν ήταν, σκεφτόταν η Εύνοια, δεν μπορεί να ήταν τίποτα το τρομερό. Είχε εμπιστοσύνη στον Θόρινταλ.

Ο σαμάνος αποκρίθηκε: «Δεν το είπα πιο νωρίς όχι επειδή δεν ήθελα να το ξέρεις εσύ ή η Μιράντα αλλά, κυρίως, επειδή δεν ήμουν σίγουρος αν έπρεπε να το μάθουν οι άλλοι Νομάδες.»

Αυτό κίνησε την περιέργειά της. Έμεινε σιωπηλή, περιμένοντάς τον να συνεχίσει.

«Όσο ήμασταν στην Α' Ανωρίγια Συνοικία, φιλοξενούμενοι από τον Ανθοτέχνη, η Κορίνα ήρθε και με βρήκε. Μου ζήτησε να τη βοηθήσω. Βασικά, με απείλησε, αν και εμμέσως.»

«Με τι τρόπο;»

«Είπε ότι μας είχε κάνει χάρη που μας είχε φέρει εκεί, στην Α' Ανωρίγια, ότι αν τη δυσαρεστούσαμε μπορεί να μην ήμασταν πια τόσο τυχεροί – κάτι τέτοιο, αν θυμάμαι καλά – δεν είμαι σίγουρος. Και δεν έχει σημασία αυτό. Ήταν υπονοούμενο, κυρίως. Μου ζήτησε να της βρω κάποια μέσα στην Α' Ανωρίγια Συνοικία. Μου έδωσε και μερικές φωτογραφίες αυτής της γυναίκας, για να την κοιτάξω και να μπορώ να την εντοπίσω.»

«Και την εντόπισες; Ξέρεις ποια ήταν;»

«Στην αρχή, δεν ήμουν σίγουρος, αλλά τελικά κατάλαβα. Η Κορίνα, δηλαδή, μου το είπε. Ήταν η Φοίβη. Είχε έρθει για να σκοτώσει τον Ανθοτέχνη. Τη βρήκα με τη μαγεία μου ύστερα από μερικές προσπάθειες, και τη συναντήσαμε. Η Κορίνα μίλησε μαζί της. Της πρότεινε να πάψει να κυνηγά τον Κάδμο. Τσακώθηκαν οι δυο τους. Η Φοίβη την

άρπαξε από τον λαιμό και την απείλησε ότι αν την ξανάβλεπε μπροστά της θα την έσπαγε στο ξύλο.»

«Μάλλον δεν της δόθηκε η ευκαιρία...» μουρμούρισε η Εύνοια, ανησυχώντας για τη Μιράντα. Ελπίζοντας η Αδελφή της να μην έπεφτε σε καμιά παγίδα της Κορίνας όταν θα πήγαινε να ελευθερώσει τη Φοίβη.

«Και μετά;» ρώτησε τον Θόρινταλ, βλέποντάς τον σιωπηλό. «Τι έγινε μετά;»

«Τίποτα. Η Φοίβη έφυγε.»

«Εσένα δεν σε πείραξε...»

«Δε μου έδωσε και πολλή σημασία, γενικά. Ίσως να νόμιζε ότι ήμουν κάποιος άνθρωπος του Ανθοτέχνη.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Αλλά, μετά απ' αυτό το περιστατικό, η Κορίνα φάνηκε αρκετά εντάξει μαζί μου.»

«Δηλαδή;»

«Μου είχε υποσχεθεί πως αν τη βοηθούσα να βρει τη Φοίβη θα μου δίδασκε τη γλώσσα των πολεοπλαστών. Και, όντως, άρχισε να μου τη διδάσκει. Δυστυχώς δεν προλάβαμε να ολοκληρώσουμε τη διδασκαλία. Δεν προλάβαμε καν να την ξεκινήσουμε καλά-καλά, γιατί έπρεπε να φύγουμε από την Α' Ανωρίγια.»

«Ναι, μας το είπες ότι η Κορίνα είχε αρχίσει να σε μαθαίνει τη γλώσσα των πολεοπλαστών. Το ανέφερες στη Μιράντα.»

Ο Θόρινταλ ένευσε.

«Δε μπορείς να επικοινωνήσεις καθόλου με τον Χέρκεγμοξ;»

«Καθόλου. Η Κορίνα προσπαθούσε να με μάθει πώς να αρθρώνω τη γλώσσα των πολεοπλαστών – δεν μου έμαθε καμιά λέξη τι σημαίνει.»

«Παράξενο αυτό...»

«Επέμενε ότι πρέπει πρώτα να μάθω την άρθρωση. Και είναι όντως πολύ δύσκολο. Η Κορίνα είπε ότι πολλοί δεν τα καταφέρνουν ποτέ να τη μάθουν, αλλά νόμιζε ότι εγώ θα τα κατάφερνα στο τέλος.»

«Χμμμ. Ακούγεται, πράγματι, περίεργη η γλώσσα τους, έτσι χαμηλό-τονη και συριστική όπως είναι.»

«Η Μιράντα, πάντως, δεν φαίνεται να έχει πρόβλημα να–»

«Άσε, μην το ψάχνεις,» γέλασε η Εύνοια. «η Μιράντα δεν έχει πρόβλημα με τίποτα, σε πληροφορώ.»

«Ούτε η Κορίνα.»

«Αυτή η ανώμαλη είναι τρομαχτική.»

Μετά από μερικές στιγμές, ο Θόρινταλ είπε: «Επίσης, μια νύχτα, με συνάντησε στο Μεγάλο Λιμάνι και... μου έδειξε ένα... σημάδι επάνω της, Εύνοια. Ένα πράγμα... Ήταν στον μηρό της, μα τον Κρόνο, λίγο πιο ψηλά απ'το γόνατο. Ένα ενεργειακό σημάδι, νομίζω. Έβλεπες την ενέργεια να ρέει· δεν ήταν κάτι σταθερό. Με φρίκαρε. Και δε νομίζω ότι είχε καμιά σχέση με το σημάδι των Θυγατέρων στο πόδι σας. Η Κορίνα μού ζήτησε να δω τι ήταν. Με ρώτησε τι μπορούσα να καταλάβω για τη φύση του. Αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω τίποτα. Στον πνευματικό κόσμο» – ύψωσε προς στιγμή τα γυαλιά του – «δεν έβλεπα κάτι. Και μετά η Κορίνα μού ζήτησε να το αγγίξω, αλλά αρνήθηκα, ακόμα κι όταν εκείνη επέμενε ότι δεν ήταν επικίνδυνο για εμένα. Σου λέω, με είχε φρικόρει τελείως. Και μου φαινόταν και τρομαγμένη. Τη ρώτησα πώς της είχε συμβεί αυτό το πράγμα, και μου απάντησε...» Συνοφρυώθηκε, προσπαθώντας να θυμηθεί. «Μου απάντησε ότι μια ενεργειακή οντότητα την άγγιξε – αλλά ούτε κι εκείνη δεν μου έμοιαζε πολύ σίγουρη για το τι ακριβώς ήταν. Πάντως, είχε φοβηθεί· είμαι βέβαιος. Πρώτη φορά την είχα δει έτσι. Και μίλησε και με τον Χέρκεγμοξ για λίγο· όμως ο πολεοπλάστης, βέβαια, δεν μπορούσε να μου πει τι είπαν...»

«Η αντιοπτασία...» μουρμούρισε η Εύνοια.

«Τι;»

«Η ενεργειακή οντότητα που την άγγιξε, Θόρινταλ. Είναι ένας δαίμονας από το ενεργειακό πλέγμα. Η Κορίνα τον λέει 'η αντιοπτασία'. Την ακουμπά και κλέβει κομμάτια από το σώμα της.»

«Τι;»

Η Εύνοια τού είπε όλα όσα τούς είχε αναφέρει ο Κλαρκ γι'αυτό το θέμα.

«Μα τον Κρόνο...» είπε ο Θόρινταλ. «Θα πρέπει, σίγουρα, νάναι τρελή που συνεχίζει να χρησιμοποιεί το φυλαχτό ύστερα από τέτοια πράγματα.»

«Αμφιβάλλεις για την τρέλα της Αδελφής μας, Θόρινταλ;»

Ο σαμάνος ήταν για μερικές στιγμές σιωπηλός. Ύστερα είπε: «Ξέρεις, άμα καθίσεις μαζί της και μιλήσεις... αν... για λίγο νομίζεις ότι είναι συ-

ζητήσιμη, ότι είναι εντάξει. Αν και σου δημιουργεί μια παράξενη αίσθηση η παρουσία της...»

Η Εύνοια δεν είχε κανένα σχόλιο να κάνει γι' αυτό.

«Καταλαβαίνεις γιατί δεν ήθελα να τα πω όλα τούτα μπροστά στους άλλους Νομάδες, έτσι;»

«Καταλαβαίνω,» τον διαβεβαίωσε. «Δεν υπάρχει πρόβλημα. Ούτως ή άλλως, δεν είχες καμιά ουσιαστική πληροφορία να μας δώσεις. Ήταν πράγματα που ξέραμε.»

Έφτασαν στις όχθες του Ριγοπόταμου πριν από το μεσημέρι, έχοντας διασχίσει γύρω στα εκατό χιλιόμετρα δρόμους και γέφυρες της Μακρωκεάνιας. Σταμάτησαν τα οχήματά τους και η Εύνοια άρχισε να ψάχνει για πλοίο που θα μπορούσε να τους μεταφέρει στις νότιες όχθες του Ποταμού και στη Φωλιασμένη – μια μικρή συνοικία ανάμεσα στη Φωσφορική και τις Ήμερες Συνοικίες, η οποία ήταν σαν «ουδέτερο έδαφος» μεταξύ τους: μια περιοχή όχι γεμάτη ληστρικές συμμορίες και πειρατές, αλλά ούτε και ευνομούμενη ακριβώς: μια περιοχή όπου δεν χρειαζόταν να φοβάσαι να περάσεις, μα όφειλεις και να είσαι προσεχτικός. Επίσης, στη Φωλιασμένη μπορούσες να βρεις ν' αγοράσεις διάφορα που αλλού ή δεν έβρισκες εύκολα ή ήταν απαγορευμένα.

Ο Θόρινταλ, η Σορέτα, ο Σκέλεθρος (παρέα με τον σκύλο του, τον Ανδρόνικο), ο Ρίμναλ, και ο Ρήγας πήγαν μαζί με την Εύνοια στην αναζήτησή της για πλοίο. Η Κυρά των Δρόμων κοίταζε τα αραγμένα σκάφη, κοίταζε τις τοπικές ταβέρνες και τα πανδοχεία του λιμανιού, και με το βλέμμα της και μόνο αντλούσε πληροφορίες: έψαχνε.

Δεν ήταν εύκολο να βρει καράβι που θα δεχόταν να μεταφέρει όλα τα οχήματα των Νομάδων και τους Νομάδες μαζί. Ήταν ολόκληρο κονβόι. Τα σημάδια που η Εύνοια διέκρινε ήταν, κυρίως, απαγορευτικά – της έλεγαν μην πλησιάζεις εδώ, εδώ δεν υπάρχει χώρος στο σκάφος, εδώ ο καπετάνιος είναι πολύ καχύποπτος, εδώ μεταφέρουν ύποπτα εμπορεύματα, εδώ ζητάνε υπέρογκα ποσά – την οδηγούσαν σε άλλα σκάφη και σε άλλους ανθρώπους. Δε χρειαζόταν καν να πλησιάσει για να ρωτήσει. Αν και ρωτούσε, κάπου-κάπου, ζητούσε πληροφορίες – από ταβέρνες, από πανδοχεία, από λιμενεργάτες, από ταξιδιώτες, από φρουρούς του λιμανιού.

Ο Ρήγας είπε, καθώς ακολουθούσαν την Εύνοια: «Πω, ρ'αδελφέ, τι γαμάτο θέαμα είν' αυτό! Όπου και να το λέω δε θα μπορώ να το περιγράψω σωστά. Δε γίνεται, να πούμε· δε γίνεται.» Αναφερόταν στον Κάθετο Ωκεανό, φυσικά, ο οποίος φαινόταν προς τα ανατολικά, καταπίνοντας ουρανό και γη πέρα από τη Μακρωκεάνια. Και από εκεί, από αυτό τον τερατώδη καταρράκτη, ήταν που ξεκινούσε ο Ριγοπόταμος.

«Είναι, πράγματι, το κάτι άλλο,» συμφώνησε ο Ρίμναλ.

«Είχ' ακούσει τριγυριστές να το λένε, ότι ο Κάθετος Ωκεανός πέφτει απ'τα ουράνια· αλλά άλλο είναι να το βλέπεις έτσι μπροστά σου. Νιώθεις τόσο μικρός.»

»Κι έρχονται και πράματα από κει μέσα, το ξέρεις;»

«Τι πράματα;»

«Από άλλες διαστάσεις. Παράξενα πράματα. Τα φέρνει το νερό, και πέφτουν εδώ, στη Μακρωκεάνια, και κάποιοι τα μαζεύουν. Ή έτσι λένε, τουλάχιστο.»

Η Σορέτα τραβούσε φωτογραφίες του Κάθετου Ωκεανού, αλλά δεν έμοιαζε ευχαριστημένη βλέποντάς τες στη μικρή οθόνη της φωτογραφικής μηχανής της. «Τον αδικούν οι φωτογραφίες,» παρατήρησε.

Τις κοίταξε κι ο Θόρινταλ. «Ναι, σίγουρα,» συμφώνησε. «Δεν συνειδητοποιείς πόσο τεράστιος είναι.»

«Ακριβώς.»

Ο Σκέλεθρος είπε: «Είναι σαν να προσπαθείς να φωτογραφίσεις τον ουρανό, Σορέτα. Δε μπορείς ποτέ να τον τραβήξεις ολόκληρο· πάντα μόνο ένα μέρος του.» Στα δόντια του είχε το στριφτό τσιμπούκι του, αναμμένο, αλλά ευτυχώς φυσούσε αρκετός αέρας στο λιμάνι για να διώχνει μακριά τη μυρωδιά του βρομερού καπνού που του άρεσε να καπνίζει.

Η Εύνοια μίλησε, τελικά, μ'έναν άντρα που είχε κατάλευκο δέρμα και κοντά μαύρα μαλλιά, και τα μυώδη χέρια του, που ξεπρόβαλλαν ολόκληρα από την αμάνικη μάλλινη μπλούζα του, ήταν γεμάτα δερματοστιξίες. Ήταν ο καπετάνιος του πλοίου «Ο Γελαστός Κουβαλητής»· τον έλεγαν Ροντάκο Ολμετράνκω, και δεν φαινόταν νάχει πρόβλημα να πάρει ένα ολόκληρο κονβόι στο σκάφος του. Φαινόταν απεγνωσμένος για επιπλέον δεκάδια. Η Εύνοια το διάβαζε στα πολεοσημάδια. Ο τύ-

πος ήθελε λεφτά σαν άνθρωπος που η Καθμύρα τού έχει στρέψει τα νώτα.

Του έκανε μια προσφορά κι εκείνος δεν την αρνήθηκε. «Τ'απογευματάκι φεύγουμε,» είπε. «Νάστε δω. Δεν κουβαλάτε εμπόρευμα, είπες, έτσι;»

«Μόνο τους εαυτούς μας και κάποια βασικά πράγματα – προμήθειες, κάτι λίγα όπλα – ξέρεις.»

Ο Ροντάκος ένευσε. Έμοιαζε να την έχει συμπαθήσει με την πρώτη ματιά. Άναψε ένα τσιγάρο που είχε στρίψει από πριν. «Λοιπόν 'ντάξει, έγινε,» είπε. «Τα θεωρώ όλα όπως τα λες, 'ντάξει; Δεν κάνω ελέγχους.»

«Και να ήθελες να κάνεις, δεν θα είχαμε πρόβλημα, Καπετάνιε...»

«Δεν κάνω ελέγχους, λέμε· μου φαίνεσαι 'ντάξει κοπέλα. Τ'απογευματάκι απλώς νάστε δω· μην αργήσετε.»

«Δε θ'αργήσουμε.»

«Τίποτα ζώα έχετε μαζί σας;» Έριξε ένα βλέμμα στον Ανδρόνικο πλάι στον Ράνελακ.

«Κάτι σκυλιά και γάτες μόνο. Και μια μεγάλη γάτα της Νυχωτής.»

«Γάτα της Νυχωτής; Σοβαρά;»

«Ναι. Αλλά είναι εκπαιδευμένη. Την κρατά μια κυρία που ξέρει απ'αυτά.»

«'Ντάξει λοιπόν. Εκρηκτικές ύλες;»

«Φυσικά και όχι, Καπετάνιε. Σου είπα: είμαστε οι Νομάδες των Δρόμων, και είμαστε ειρηνικοί. Σίγουρα δεν έχεις ξανακούσει για εμάς;»

«Νομίζω ότι κάπου κάτι έχει πάρει τ'αφτί μου» – έδειξε το δεξί αφτί του σαν να υπήρχε θέμα με ποιο αφτί τούς είχε ακούσει – «αλλά πιστευα ότι ήταν απλά άλλο ένα παραμύθι της Ατέρμονης Πολιτείας.»

«Δεν είμαστε παραμύθι.»

«Λοιπόν 'ντάξει, θα τα ξαναπούμε τ'απογευματάκι· νάστε δω.» Της έκλεισε το μάτι και, συνεχίζοντας να καπνίζει το τσιγάρο του, μπήκε σε μια μεγάλη πόρτα του αραγμένου πλοίου.

«Σου φαίνεται αξιόπιστος αυτός ο τύπος;» ρώτησε ο Ρίμναλ την Εύνοια, καθώς απομακρύνονταν.

«Κάτι περίεργο πρέπει να συμβαίνει μαζί του,» παραδέχτηκε η Κυρά των Δρόμων, «αλλά δεν πιστεύω ότι εμείς θα έχουμε πρόβλημα. Θα

μας πάει στη Φωλιασμένη, όπως υποσχέθηκε. Δεν είναι μακριά, άλλωστε. Απέναντι είναι.»

/2\

Οι μισθοφόροι ζητάνε εξηγήσεις, επίμονα, και σύντομα μια πολιτικός έρχεται να κάνει μια απρόσμενη επίσκεψη, ενώ ένας εξόριστος Πολιτάρχης ονειρεύεται εκδίκηση, κάνει ερωτήσεις, περιμένει και μια Θυγατέρα επιστρέφει φέρνοντας άσχημα νέα ο Βόρκεραμ-Βορ αναγκάζεται να εκπονήσει ακόμα ένα σχέδιο έκτακτης ανάγκης, και αισθάνεται υπεύθυνος... για όλα.

«Ποιος είναι;» ρώτησε ο Ζαχαρίας ο Πικρός, απαντώντας στο κουδούνι της εισόδου της πολυκατοικίας.

«Εγώ,» απάντησε ο Μάικλ Παγοθραύστης.

«Τι θέλεις, ρε; Σ' έχει καλέσει ο αρχηγός;»

«Άνοιξέ μου· πρέπει να μιλήσουμε.»

Ο Ζαχαρίας τού άνοιξε, και πήγε να ειδοποιήσει τον Βόρκεραμ-Βορ και τους άλλους – τη Ζιρτάλια, τη Φρίντα, τον Λεονάρδο, τον Αλέξανδρο Πανιστόριο, τη Φοίβη, και την Ολντράθα – που κάθονταν στο σαλόνι, έχοντας τον τηλεοπτικό δέκτη ανοιχτό, παρακολουθώντας τα τελευταία νέα – τι έλεγαν τα κανάλια της Φιλήκης για την κατάσταση με τον Αλυσοδεμένο Ποιητή στη Β' Κατωρίγια Συνοικία και στα σύνορά της.

«Ο Μάικλ είναι, αρχηγέ,» είπε ο Ζαχαρίας. «Του άνοιξα· δε νομίζω νάχεις πρόβλημα...»

«Ο Παγοθραύστης;»

«Ναι.»

Ωχ, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. *Μάλλον έρχεται να μας ζαλίζει.* Είχε μια υποψία γιατί τούς επισκεπτόταν ο δικηγόρος του Σκοτοδαίμονος. Από χτες βράδυ διαμαρτυρόταν ο καταραμένος επειδή δεν του έλεγαν τι συνέβαινε με τη Νορέλτα-Βορ και την Άνμα· τι μυστικό έκρυβαν...

Ο Βόρκεραμ σηκώθηκε από τη θέση του και πήγε στην εξώπορτα του διαμερίσματος, ενώ η Ολντράθα είχε το βλέμμα της εστιασμένο επάνω του, παρατηρώντας για τυχόν απειλητικά πολεοσημάδια, ότι όλα τού-

τα μπορεί να ήταν κάποια παγίδα της Κορίνας. Ευτυχώς, όμως, δεν διέκρινε τίποτα τέτοιο.

Ο Βόρκεραμ άνοιξε την πόρτα και είδε τον Μάικλ να βγαίνει από τον ανελκυστήρα και να πλησιάζει διασχίζοντας τον διάδρομο. Μαζί του ήταν η Φοριντέλα-Ράο, μοιάζοντας τσαντισμένη. Καθώς και η Ευμενίδα Νοράλνω, χωρίς να μοιάζει τσαντισμένη.

«Τι είναι;» τους ρώτησε ο Βόρκεραμ. «Κάτι σημαντικό;»

«Πρέπει να μιλήσουμε, αρχηγέ. Να μιλήσουμε *σοβαρά*,» αποκρίθηκε ο Μάικλ. «Και η Ευμενίδα συμφωνεί. Δε μας αρέσει αυτό που συμβαίνει. Και όχι μόνο σ'εμάς, αλλά και σε άλλους μισθοφόρους.»

«Εννοείς το γεγονός ότι ήρθαμε στη Φιλήκη κυνηγημένοι από τους κακούργους του Ποιητή; Ούτε σ'εμένα αρέσει-»

«Μη μου λες μαλακίες, αρχηγέ. *Ξέρεις* τι εννοώ.»

«Θα σε καθαρίσω, δικηγόρε του Σκοτοδαίμονος.»

«Δεν είμαι τόσο βρόμικος ακόμα. Να μπορούμε;»

«Μπέιτε.» Ο Βόρκεραμ παραμέρισε από το κατώφλι, και οι τρεις τους πέρασαν από μπροστά του.

Είδαν τον Πανιστόριο και τη Φοίβη καθισμένους ανάμεσα στους τέσσερις μισθοφόρους. «Οι φήμες, λοιπόν, αληθεύουν,» σχολίασε ο Μάικλ.

Η Φοριντέλα (που, μάλλον, ήταν η πηγή από την οποία προέρχονταν οι «φήμες», υπέθετε ο Βόρκεραμ) αναποδογύρισε τα μάτια, ενοχλημένη.

«Είσαι ζωντανός και μαζί μας,» συνέχισε ο Μάικλ κοιτάζοντας τον Πανιστόριο.

«Θα το προτιμούσες αλλιώς;» ρώτησε εκείνος, ατενίζοντάς τον ουδέτερα καθώς τραβούσε νωχελικά μια τζούρα απ'το τσιγάρο του.

«Μια απλή παρατήρηση...»

«Οι απλές παρατηρήσεις είναι χρήσιμες,» είπε ο Αλέξανδρος αγέλαστα.

«Τι θέλετε εδώ;» ρώτησε ο Βόρκεραμ, έχοντας κουραστεί μ'όλα αυτά τα λογοπαίγνια. «Υπάρχει κανένας σοβαρός λόγος;»

Η Ευμενίδα τού είπε: «Θέλουμε να μάθουμε τι συμβαίνει, Βόρκεραμ. Μ'αυτές τις γυναίκες. Την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ. Και ποια είναι η Μιράντα; Η Ολντράθα κι εσύ την ξέρετε· εμείς δεν την ξέρουμε.»

«Η Μιράντα τώρα δεν είναι εδώ,» είπε η Ολντράθα. «Θα επιστρέψει σε κάποια ώρα.» *Ελπίζω*, πρόσθεσε νοερά. Δεν ήθελε να υποθέσει ότι μπορεί πάλι να έφευγε και να την έχαναν. Η Φοίβη δεν της γεννούσε και τόσο την εμπιστοσύνη. Η αλήθεια ήταν πως είχε επάνω της κάτι που την τρώαζε. Τα πολεοσημάδια γύρω της... ήταν... Κάτι περίεργο είχαν, το οποίο η Ολντράθα δεν μπορούσε να προσδιορίσει ακριβώς. Αλλά και μόνο η σκέψη ότι αυτή η γυναίκα σκότωνε ως τρόπο ζωής ήταν αρκετή για να κάνει την Ολντράθα να την αντιπαθεί. Ο τρόπος ζωής της Ολντράθα ήταν να *σώζει* ζωές, όχι να τις τελειώνει.

«Τέλος πάντων,» είπε η Ευμενίδα. «Θέλουμε να μάθουμε, αρχηγέ, ποιες είναι. Τόσο καιρό βρίσκονται μαζί μας η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ και, ουσιαστικά, δεν ξέρουμε *τίποτα* γι'αυτές. Και τώρα που αιχμαλωτίστηκαν από τους ανθρώπους του Αλυσσοδεμένου Ποιητή φέρεστε σαν... σαν να έγινε κάτι τραγικό–»

«Είναι φίλες μας, Ευμενίδα!» είπε η Φοριντέλα-Ράο.

«Νομίζω πως είναι κάτι περισσότερο από φίλες σας. Και δεν είμαι η *μόνη* που το νομίζει.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ αναστέναξε, και κοίταξε την Ολντράθα. Και μετά τη Φοίβη. Καμιά τους δεν μίλησε. *Υπέροχα*, σκέφτηκε. *Εγώ θα πρέπει να πάρω την απόφαση; Εγώ; Ή εσείς; – που είστε αυτό που είστε, γαμώτο!*

«Τι νομίζεις, Ολντράθα;» ρώτησε, περιμένοντας απάντηση. Δεν *πρόκειται* εγώ να πάρω τέτοια απόφαση. Αυτές οι θυγατέρες ήταν... ήταν πέρα από τη δικαιοδοσία του. Έτσι αισθανόταν.

Η Ολντράθα μόρφασε, σμίγοντας τα χείλη.

«Μα τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» μούγκρισε ο Μάικλ. «Είναι τόσο σπουδαίο το θέμα;»

«Δεν είναι 'σπουδαίο', Παγοθραύστη,» του είπε ο Βόρκεραμ. «Απλά είναι κάτι που δεν χρειάζεται να ξέρει ο καθένας. Και *κακώς* έχεις δημιουργήσει ολόκληρη ιστορία μ'αυτό!» Τον έδειχνε με το δάχτυλό του καθώς μιλούσε, σαν να ήθελε να τον καρφώσει.

«Αρχηγέ, οι άλλοι μурμουρίζουν,» είπε νηφάλια ο Μάικλ. «Κάνουν υποθέσεις. Ηλίθιες υποθέσεις. Ακόμα και ότι είναι σε κάποια μυστική οργάνωση αυτές οι δύο, λένε.»

Ο Βόρκεραμ ρουθούνισε. «Δεν είναι σε μυστική οργάνωση.»

«Ναι, ούτε εγώ το νομίζω. Αλλά... η κυρία από δω» – λοξοκοίταξε τη Φοριντέλα – «δε θέλει να αποκαλύψει τίποτα.»

«Σου είπα,» έκανε απότομα εκείνη – «η Άνμα είναι φίλη μου, και η Νορέλτα είναι φίλη της, και είναι και απόμακρη ξαδέλφη του Βόρκεραμ, γαμώτο!»

«Αυτά είναι γνωστά, αγάπη μου.»

Η Φοριντέλα-Ράο σταύρωσε τα χέρια της μπροστά της, αγριοκοιτάζοντάς τον, μοιάζοντας να θέλει να τον δαγκώσει.

Η Ολντράθα είπε: «Αυτά που θα ακούσετε εδώ δεν πρέπει να τα αναφέρετε σε κανέναν άλλο. Τα ξέρουμε μόνο εμείς και ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας.»

«Και ο Άβαντας...» είπε ο Μάικλ. «Το είχα καταλάβει ότι κάτι γνώριζε αυτός και δεν το έλεγε!»

«Με καταλαβαίνεις, Μάικλ;» επέμεινε η Ολντράθα. «Δεν πρέπει να τα μάθει άλλος. Θα έχουμε αναταραχές ανάμεσα στους μισθοφόρους. Και, έτσι κι αλλιώς, όπως είπε ο Βόρκεραμ, δεν υπάρχει λόγος να γνωρίζει ο καθένας γι' αυτό το θέμα. Άσε που δεν πρόκειται να το πιστέψουν. Θα νομίζουν ότι είναι αστικός μύθος: ότι τους παραμυθιάζουμε.

»Συμφωνείτε, λοιπόν, να μη μιλήσετε σε κανέναν άλλο;» Η Ολντράθα τούς κοίταξε έναν-έναν: τον Μάικλ, την Ευμενίδα, τον Ζαχαρία τον Πικρό και τη Ζιρτάλια τη Γάτα, τον Λεονάρδο και τη Φρίντα Άνταλμιρ.

Όλοι συμφώνησαν με νεύματα και κοφτές κουβέντες.

Και η Ολντράθα τούς είπε για τις Θυγατέρες της Πόλης, και τους έδειξε και το σημάδι στο πέλμα της (το οποίο κοίταξαν απορημένοι, σαν να μην ήθελαν να το πιστέψουν, σαν να νόμιζαν ότι τους δούλευε). Ύστερα έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στη Φοίβη, για να δει αν ήταν κι εκείνη πρόθυμη να τους δείξει το δικό της σημάδι.

«Πρέπει;» είπε η Νύφη του Χάροντα.

«Για να μην έχουν αμφιβολίες ότι τους λέω αλήθεια.»

Η Φοίβη ήταν έτσι κι αλλιώς ξυπόλυτη. Η Μιράντα την είχε σώσει ξυπόλυτη από το διαμέρισμα στην Α' Ανωρίγια, όπου την κρατούσε φυλακισμένη η Κορίνα, και εκείνη δεν είχε ακόμα αγοράσει υποδήματα, ούτε κανείς της είχε δώσει.

Η Συμμαχία και το Φυλαχτό

Έστρεψε το χρυσόδερμο, μαυρισμένο από τον δρόμο πέλμα της προς τους μισθοφόρους, φανερώνοντας το σημάδι που λαμπύριζε αχνά εκεί – δύο αλληλοσυνδεόμενες σπείρες, ενωμένες με μια διάκεντρο.

«Δε μπορώ να το πιστέψω...» μουρμούρισε ο Ζαχαρίας ο Πικρός. «Είχα ακούσει μόνο κάτι μύθους για τις θυγατέρες της Πόλης. Εσείς... εσείς δεν μοιάζετε με στοιχειά. Περνάτε μέσα από τους τοίχους;»

«Ούτε οι τοίχοι περνάνε μέσα από εμάς,» τον διαβεβαίωσε η Φοίβη.

Ο επικοινωνιακός δίαυλος του σαλονιού κουδούνισε. Η Φρίντα σηκώθηκε και πήγε ν'απαντήσει, καθώς όλοι σιωπούσαν. «Μάλιστα;»

«Καλημέρα σας. Σε ποια μιλάω;» αντήχησε μια γυναικεία φωνή από το megάφωνο – μια μελωδική φωνή που ο Βόρκεραμ αναγνώρισε αμέσως.

«Ποια είστε;»

«Η Πολιτάρχης της Φιλήκης, Αμάντα Πολύεργη.»

«Εξοχότατη,» είπε η Φρίντα. «Τι θα θέλατε; Είμαι μια μισθοφόρος του Βόρκεραμ-Βορ, της ομάδας των Εκλεκτών.»

«Είναι ο αρχηγός σου εκεί;»

«Μάλιστα.»

«Θα ήθελα να του μιλήσω.»

Ο Βόρκεραμ είχε ήδη πλησιάσει, κι έκανε νόημα στη Φρίντα να απομακρυνθεί. Η μισθοφόρος υπάκουσε, κι εκείνος έπιασε το ακουστικό του διαύλου και το έφερε στ'αφτί του, κλείνοντας έτσι το megάφωνο.

«Καλημέρα, κυρία Πολύεργη.»

«Κύριε Βόρκεραμ-Βορ... Ποιος άλλος μάς ακούει;»

«Μόνο εγώ, επί του παρόντος.»

«Θα μπορούσα να έρθω εκεί, για να μιλήσουμε από κοντά;» Ήταν αγχωμένη, ή του φαινόταν;

«Ασφαλώς. Για ποιο θέμα;»

«Πρόκειται για κάτι... αρκετά σημαντικό, και... ασφαλείας, θα το χαρακτηρίζα.»

«Ασφαλείας... Δεν είμαστε οπλισμένοι εδώ, έχετε υπόψη σας. Οι μαχητές σας μας πήραν τα όπλα μας όταν–»

«Ναι, το γνωρίζω. Δεν είναι τέτοιου είδους θέμα ασφαλείας.»

«Μάλιστα. Ελάτε. Σας περιμένω.»

«Τώρα;»

«Τώρα.»

Ο Βόρκεραμ έκλεισε τον δίαυλο.

Οι πάντες τον κοίταζαν ερωτηματικά, περίεργοι.

Η Ολντράθα είχε διακρίνει ύποπτα πολεοσημάδια, αλλά όχι κάτι που θ'αποκαλούσε ανησυχητικό.

«Η Πολιτάρχης έρχεται να μας επισκεφτεί,» τους είπε ο Βόρκεραμ-Βορ.

Η Αμάντα Πολύεργη ήταν εκεί μέσα στο μισάωρο. Δεν ήρθε μόνη. Μαζί της ήταν κάμποσοι σωματοφύλακες, καθώς κι ένας άντρας που ο Βόρκεραμ δεν είχε ξαναδεί. Η Πολιτάρχης τον σύστησε ως Μπράηαν Σορθόλβω, λέγοντας πως ήταν Γραμματέας της – ένας τύπος μετρίου αναστήματος, καφετόδερμος, με γαλανά μαλλιά και παρατηρητικά μάτια. Κουβαλούσε έναν χαρτοφύλακα.

Ο Βόρκεραμ τούς έβαλε να καθίσουν στο τραπέζι του σαλονιού, ενώ οι μισθοφόροι του ήταν καθισμένοι στις άκριες του δωματίου. Ο Αλέξανδρος ήταν επίσης εδώ, στη γωνία κοντά στο παράθυρο, πλάι στη Φοίβη, αμίλητος, παρακολουθώντας. Είχε ζητήσει από τον Βόρκεραμ να μην τον συστήσει. Προτιμούσε να μην τον γνωρίζει η Πολιτάρχης της Φιλήκης ακόμα.

Ο Μάικλ, η Ευμενίδα, και η Φοριντέλα-Ράο είχαν φύγει, για να μην είναι συνωστισμένος ο χώρος.

Ο Βόρκεραμ κάθισε αντίκρυ της Αμάντας και του Μπράηαν, ρωτώντας αν θα ήθελαν να τους προσφέρει κάτι.

«Τίποτα, ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε η Πολιτάρχης, που σήμερα ήταν ντυμένη πιο απλά απ'ό,τι προχτές το απόγευμα που την είχαν συναντήσει στο Πολιταρχικό Μέγαρο. Φορούσε ένα άνετο μπλε φόρεμα κι ένα μαύρο παλτό. Στο κεφάλι της δεν είχε διάδημα. Τα καστανά μαλλιά της ήταν πιασμένα στο πλάι, δεξιά κι αριστερά, με αργυρά τσιμπιδάκια. Τα χείλη της ήταν βαμμένα κόκκινα, ένα χρώμα που φάνταζε πολύ έντονο πάνω στο κατάλευκο πρόσωπό της.

Η Αμάντα ξεροκατάπιε. *(Είναι αγχωμένη, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. Γιατί;)* «Πρέπει να σας μιλήσω για ένα θέμα που σας αφορά άμεσα. Αν σας το έκρυβα, δεν θα αισθανόμουν καθόλου καλά. Δε θα συμφωνούσα με τον εαυτό μου.»

«Μιλήστε μου ελεύθερα,» την προέτρεψε ο Βόρκεραμ, αναρωτούμενος τι μπορεί να ήταν που την είχε ανησυχήσει τόσο. Κάτι σχετικό με την Κορίνα; Ήταν δυνατόν αυτή η καταραμένη νάχε χωμένα τα δάχτυλά της κι εδώ, στην εξουσία της Φιλήκοης;

«Χτες το πρωί,» είπε η Αμάντα, «με κάλεσε ο Κάδμος Ανθοτέχνης και μου μίλησε. Μου ζήτησε να παραδώσω εσάς, τον Όρπεκαλ-Λάντι, και τους άλλους πολιτικούς της Β' Κατωρίγιας σ'αυτόν, ως ένδειξη καλής θέλησης...»

Γιατί δεν εκπλήσσομαι; «Να υποθέσω πως το γεγονός ότι είστε εδώ και μου το λέτε σημαίνει ότι αρνηθήκατε;»

«Φυσικά και αρνήθηκα, κύριε Βόρκεραμ-Βορ!» αποκρίθηκε έντονα η Αμάντα Πολύεργη. «Μου ζητήσατε άσυλο, ως πρόσφυγες πολέμου. Αν είναι δυνατόν... Πώς... πώς μπορώ να κάνω τέτοιο πράγμα; Είστε φιλοξενούμενοί μου, όχι αιχμάλωτοί μου. Δεν μπορώ να σας 'παραδώσω'.»

«Σας είμαστε ευγνώμονες γ'ακόμα μια φορά-»

«Είναι αυτονόητο, μα τον Κρόνο, ότι δεν θα σας πρόδιδα έτσι! Κανένας πολιτάρχης που δεν είναι... δεν είναι *κάθαρμα* δεν θα σας πρόδιδε έτσι.»

«Αρκετοί πολιτάρχες είναι καθάρματα, κυρία Πολύεργη – ειδικά όταν θέλουν να κρατήσουν την εξουσία τους.»

«Εγώ δεν είμαι σαν αυτούς που αναφέρετε.»

«Το βλέπω.» Ο Βόρκεραμ τής πρόσφερε ένα τσιγάρο από την ταμπακιάρα του.

Εκείνη το πήρε, και ο Γραμματέας της της το άναψε μ'έναν ενεργειακό αναπτήρα.

«Τι απάντηση έδωσε στην απάντησή σας ο Ανθοτέχνης;» ρώτησε ο Βόρκεραμ-Βορ, ανάβοντας ένα τσιγάρο για τον εαυτό του.

«Με απείλησε, ουσιαστικά...» Η Αμάντα φύσηξε καπνό προς το ταβάκι. «Μου είπε ότι δεν πιστεύει τα λόγια μου – ότι δεν πιστεύει πως η Φιλήκοη δεν είναι εχθρικά προδιατεθειμένη προς αυτόν. Είπε ότι ήδη έχουμε στραφεί εναντίον του, στέλνοντας τα αεροσκάφη μας να διώξουν τα δικά του από την κατεστραμμένη περιοχή. Του εξήγησα ότι ήταν αποστολή *διάσωσης*, όχι πολεμική κίνηση, αλλά...» Ανασήκωσε τους ώμους. «Επιμένει πως ο μόνος τρόπος για να δεχτεί ότι δεν είμαστε εχθροί του είναι να του παραδώσουμε τουλάχιστον εσάς, κύριε

Βόρκεραμ-Bor. Τουλάχιστον εσάς. Σας ζήτησε συγκεκριμένα. Δεν ξέρω γιατί, αλλά φαίνεται να σας θέλει πολύ – περισσότερο από τον Όρπεκαλ-Λάντι, αναμφίβολα.»

Εγώ ξέρω γιατί, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. *Η Κορίνα... αυτή η υπερβατική σκύλα του Σκοτοδαίμονος...* «Ούτε εγώ έχω καμιά ιδέα. Μάλλον με θεωρεί πιο επικίνδυνο, είναι το μόνο που μπορώ να υποθέσω.»

«Το ίδιο υποθέτω κι εγώ.»

«Θέλετε να φύγουμε από τη συνοικία σας;» ρώτησε ο Βόρκεραμ.

Η Αμάντα κούνησε το κεφάλι. «Όχι—»

«Αν φύγουμε από εδώ, ο Ποιητής—»

«Όχι, κύριε Βόρκεραμ-Bor. Ο Ανθοτέχνης μου είπε πως θέλει να σας παραδώσω. Τον ρώτησα ‘Αν τους διώξω από τη συνοικία μου;’ και μου απάντησε ότι αυτή δεν θα είναι ένδειξη φιλικής διάθεσης από τη μεριά μου.»

Ο Βόρκεραμ κάπνιζε για λίγο, αμίλητος. *Ο Ανθοτέχνης ήλπιζε ότι θα την τρομάξει και θα την κάνει να υπακούσει· αλλά δεν μου μοιάζει να τρομάζει τόσο εύκολα...* Κι αναρωτήθηκε αν θα μπορούσε να το χρησιμοποιήσει αυτό προς όφελός του.

«Τι σκέφτεστε;» τον ρώτησε η Αμάντα. «Δεν προσπαθώ να σας διώξω· σας διαβεβαιώνω.»

«Σκέφτομαι πως ίσως να θέλατε να αναθεωρήσετε τις απόψεις σας για τον Αλυσοδομένο Ποιητή...»

Η Αμάντα συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείτε;»

«Κοιτάξτε...» Ο Βόρκεραμ τίναξε στάχτη στο τασάκι ανάμεσά τους, πλάι στο μπουκάλι με το Σεργήλιο κρασί και το μπολ με τα γλυκίσματα. «Για να ηττηθεί ο Αλυσοδομένος Ποιητής πρέπει να υπάρξει οργάνωση. Αυτό συζητούσα και τις προάλλες με τους πολιτικούς της Β’ Κατωρίγιας. Δεν γίνεται αλλιώς να τον νικήσουμε.»

«Μα εμείς δεν θέλουμε πόλεμο, κύριε Βόρκεραμ-Bor!»

«Ο πόλεμος, όμως, φαίνεται να θέλει εσάς—»

«Δεν καταλαβαίνετε!» Τα δάχτυλα του δεξιού της χεριού πίεζαν το τραπεζομάντηλο σαν να ήθελαν ν’αφήσουν αποτυπώματα εκεί. «Η Φιλήκη σκοπεύει να μείνει *ουδέτερη*, όχι να επιτεθεί στον Κάδμο Ανθοτέχνη.»

«Δε σκέφτεστε, όμως, να μας παραδώσετε σ’αυτόν...»

Η Συμμαχία και το Φυλαχτό

«Το ένα δεν έχει σχέση με το άλλο!»

«Κι όμως, έχει. Στο μυαλό του Ανθοτέχνη, τουλάχιστον. Αν μας προστατεύετε, είστε εχθροί του. Αν φύγουμε από εδώ, πάλι είστε εχθροί του, γιατί, έστω και για λίγο, μας προστατέψατε. Δεν μπορείτε να το αποφύγετε πλέον. Δε σας το λέω για να σας πανικοβάλλω, ούτε για να σας εκβιάσω. Αλλά αυτή είναι η πραγματικότητα. Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής πρέπει να ηττηθεί, για να τελειώσει ο επεκτατισμός του: κι αυτό μπορεί να συμβεί μόνο αν οργανωθούμε.»

«Θα μου προτείνετε πάλι να συμμαχήσω με την Α' Κατωρίγια, για να—»

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι ο Βόρκεραμ-Βορ, «αυτό πιθανώς να μην είναι αρκετό.»

Η Αμάντα είπε: «Δε θα στείλω δικούς μου μαχητές να πολεμήσουν εναντίον του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Είναι συγκεντρωμένοι εδώ, και σε ετοιμότητα, μόνο για να υπερασπιστούν τη συνοικία μας.»

«Δε θα χρειαστεί να τους στείλετε αλλού.»

Η Αμάντα συνοφρυώθηκε, περιμένοντάς τον να συνεχίσει.

Ο Βόρκεραμ έσβησε το τσιγάρο του. «Πρέπει να γίνει μια μεγάλη συμμαχία, μεταξύ πολλών πολιταρχών νότια του Ριγοπόταμου. Μόνο έτσι, οργανωμένοι, θα νικήσουμε τον Ποιητή. Δεν πρόκειται να επιτευχθεί αλλιώς. Αν οι πολιτάρχες δεν συμμαχήσουν, οι συνοικίες θα πέφτουν η μία μετά την άλλη στα χέρια του Ανθοτέχνη.»

«Τι ακριβώς μου προτείνετε, κύριε Βόρκεραμ-Βορ;»

«Να είστε το πρώτο μέλος αυτής της συμμαχίας. Να ξεκινήσει από εδώ. Δεν έχετε τίποτα να χάσετε. Ο Ποιητής ήδη σας θεωρεί εχθρούς του.»

«Σας είπα ότι δεν θα επιτεθώ—»

«Δε θα χρειαστεί να επιτεθείτε, επαναλαμβάνω. Το μόνο που έχει σημασία είναι να ξέρω πως είστε το πρώτο μέλος της συμμαχίας μας.»

«Θα υπάρξουν κι άλλα μέλη; Είστε βέβαιος;»

«Θα προσπαθήσουμε. Θα μιλήσουμε σε όσο περισσότερους πολιτάρχες μπορούμε. Κι αν ήδη έχουμε εσάς με το μέρος μας, αυτό θα μας δώσει κάποιο κύρος στα μάτια τους.»

«Μια στιγμή,» είπε η Αμάντα Πολύεργη. «Δε συμφώνησα ακόμα.»

«Το ξέρω.»

«Πρέπει να το συζητήσω με κάποιους ανθρώπους, πρώτα.»

«Θα το σκεφτείτε, επομένως;»

«Ασφαλώς. Δεν είναι κάτι που έχω το περιθώριο να μην σκεφτώ.» Η Αμάντα σηκώθηκε από την καρέκλα της. «Τώρα, καλύτερα να πηγαίνω. Το μόνο που θα ήθελα να σας ζητήσω είναι να μην αναφερθεί παραέξω ότι ο Κάδμος Ανθοτέχνης με απείλησε ζητώντας μου να σας παραδώσω. Δεν πρέπει να διαρρεύσει στα μέσα μαζικής πληροφόρησης. Δεν υπάρχει κανένας λόγος. Απλώς οι πολίτες μου θα τρομάζουν.»

Αν δεν έχουν ήδη τρομάξει αρκετά από όλα όσα έχουν συμβεί, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ, τότε είναι ανόητοι. «Μην ανησυχείτε,» είπε καθώς κι εκείνος σηκωνόταν από τη θέση του. «Όλοι μέσα σ' αυτό το δωμάτιο είναι έμπιστοί μου άνθρωποι. Τίποτα δεν θα διαρρεύσει.»

Η Αμάντα Πολύεργη ένευσε και τον χαιρέτησε δια χειραψίας. «Θα ξαναμιλήσουμε σύντομα,» υποσχέθηκε. Ύστερα, εκείνη και ο Γραμματέας της έφυγαν από το διαμέρισμα μαζί με τους σωματοφύλακές της.

«Αυτός ο Κάδμος Ανθοτέχνης είναι πολύ *κάθαρμα*,» σχολίασε η Ζιρτάλια.

«Ευτυχώς, όμως, είμαστε τυχεροί,» είπε ο Λεονάρδος Άνταλμιρ. «Άλλος πολιτάρχης μπορεί να μας παρέδιδε.»

«Μπορεί να *προσπαθούσε*,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ με άγριο βλέμμα. «Αλλά ο Κρόνος μάς προφυλάσσει. Ακόμα και θυγατέρες της Πόλης έχουμε στο πλευρό μας.»

«Ο Ανθοτέχνης πρέπει να πεθάνει,» είπε η Φοίβη, με τον ώμο της ακουμπισμένο πλάι στο παράθυρο και τα χέρια της σταυρωμένα μπροστά της.

«Καλύτερα να εξαφανιστούμε από εδώ,» πρότεινε ο Αλέξανδρος στον Βόρκεραμ-Βορ.

«Και να πάμε πού;»

«Πιο μακριά από τα σύνορα της Αυτοκρατορίας του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Εδώ που είμαστε μπορεί να στείλει ακόμα και δολοφόνους για σένα.»

Η εξώπορτα χτύπησε.

«Ελπίζω να μην είναι δολοφόνοι αυτοί...» μούγκρισε ο Ζαχαρίας ο Πικρός καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα του τραβώντας ένα πιστόλι που δεν είχε κατασχεθεί από τους μαχητές της Φιλήκης. Δεν τους εί-

χαν πάρει όλα τα όπλα· κάποια λίγα, κάποια μικρά, τους είχαν επιτρέψει να τα κρατήσουν, για λόγους προσωπικής ασφάλειας.

«Ποιος είναι;» ρώτησε ο Ζαχαρίας, προτού κοιτάξει από το ματάκι της πόρτας.

«Η Μιράντα είμαι.»

Χτες είχε ακούσει από τις ειδήσεις του *Οφθαλμού της Συρροής* – ενός τηλεοπτικού καναλιού – ότι η Β' Κατωρίγια Συνοικία έπεσε στα χέρια του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Οι στρατοί του είχαν έρθει από την Α' Ανωρίγια και είχαν τσακίσει τις δυνάμεις της Τριανδρίας, τόσο γρήγορα που ήταν τρομαχτικό. Στο κανάλι συζητούσαν για την επικινδυνότητα του Κάδμου Ανθοτέχνη. Τώρα, οι τρεις από τις τέσσερις συνοικίες του Ριγοπόταμου ήταν δικές του.

Ο Γουίλιαμ αισθανόταν παγωμένος ακούγοντάς τα όλα αυτά. Ο καταραμένος ο Όρπεκαλ-Λάντι! Και ο ελεεινός προδότης, ο Πανιστόριος! Είχαν κλέψει την πολιταρχία, οι άθλιοι σφετεριστές, μαζί μ' αυτό το μισθοφορικό κάθαρμα, τον Βόρκεραμ-Βορ, και ορίστε τι είχαν κατορθώσει! Ορίστε! Είχαν παραδώσει τη συνοικία στον Αλυσοδεμένο Ποιητή, με τις πράξεις τους!

Ο Γουίλιαμ βημάτιζε σαν παγιδευμένο θηρίο μες στο διαμέρισμα που του είχε παραχωρήσει η Μαρκέλλα Ονέλκρι στο *θαύμα της Νύχτας*, νιώθοντας το χτυπημένο πόδι του να πονά. Το τραύμα από τη σφαίρα είχε σχεδόν θεραπευτεί πλέον, αλλά ακόμα τον ενοχλούσε, ακόμα τον έκανε να κουτσαίνει ελαφρώς.

Πού είναι η Κορίνα τώρα; Πού είναι; Γιατί δεν έρχεται να μου εξηγήσει τι σκατά συμβαίνει; Γιατί δεν έρχεται να μου πει τι θα γίνει; Ποια ήταν η θέση του Γουίλιαμ, έτσι όπως είχαν έρθει τα πράγματα;

Προτού μάθει για την εισβολή του Κάδμου Ανθοτέχνη στη συνοικία του, είχε μάθει για μια μεγάλη καταστροφή εκεί. Ακόμα ένα τρομερό γεγονός. Τρομερότερο, ίσως, από την επίθεση του Ποιητή. Κανείς δεν ήξερε τι ακριβώς είχε συμβεί, αλλά ολόκληρη η νοτιοανατολική μεριά της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας είχε διαλυθεί. Τα πάντα είχαν «αναποδογυρίσει», έλεγαν στον *Οφθαλμό της Συρροής* και στις εφημερίδες. Ορισμένοι μάγοι του τάγματος των Ερευνητών υπέθεταν ότι κάποια άλλη διάσταση είχε, σ' εκείνο το σημείο, συγκρουστεί με τη Ρελκάμνια. Αλλά,

πέραν τούτου, κανείς δεν ήξερε τίποτα. Ο Γουίλιαμ αναρωτιόταν αν και γι'αυτήν την καταστροφή έφταιγαν ο Όρπεκαλ-Λάντι και ο Πανιστόριος. Ήταν δυνατόν; Ήταν δυνατόν αυτοί οι άθλιοι να την είχαν, κάπως, προκαλέσει;

Από πού μπορούσε να μάθει ο Γουίλιαμ την αλήθεια; Μόνο από την Κορίνα. Μόνο εκείνη φαινόταν να έχει όλες τις απαντήσεις, και... και γνώσεις παράξενες. Ο Γουίλιαμ ακόμα δεν καταλάβαινε τι ακριβώς ήταν αυτή η γυναίκα. Σε ποια οργάνωση ανήκε;

Στην ίδια οργάνωση, πάντως, πρέπει να ανήκε και η Μαρκέλλα Ονέλκρι· δεν υπήρχε άλλη εξήγηση για τις τόσο καλές σχέσεις τους. Όμως ο Γουίλιαμ δεν είχε βρει, ως τώρα, την ευκαιρία να της μιλήσει αρκετά ώστε να ανακαλύψει τι πραγματικά συνέβαινε. Η Μαρκέλλα ήταν ευγενική μαζί του αλλά απόμακρη. Και δεν τον είχε συναντήσει και πολλές φορές.

Τον συνάντησε μία φορά πριν από τέσσερις ημέρες, όταν έφυγε η Κορίνα από το *θαύμα της Νύχτας*, για να τον συνοδέψει στο διαμέρισμά του και να βεβαιωθεί πως όλα ήταν εντάξει, πως μπορούσε να βολευτεί με άνεση. Και, πράγματι, τα πάντα ήταν όμορφα και άνετα στο διαμέρισμα· ο Γουίλιαμ δεν είχε παράπονο. Εκτός από ένα: Δεν ήξερε τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος συνέβαινε εδώ! Γιατί η Κορίνα τον είχε σώσει από τη φυλακή του Πανιστόριου; Απλά και μόνο για να τον φέρει σ'ένα πελώριο καζίνο, μακριά από τη συνοικία του;

Η Μαρκέλλα Ονέλκρι είχε έρθει άλλη μια φορά, μέσα στις επόμενες ημέρες, για να τον ρωτήσει πώς ήταν, αν του έλειπε κάτι. Ο Γουίλιαμ είχε αποκριθεί πως όλα ήταν άψογα, πως τίποτα δεν έλειπε· αλλά είχε ζητήσει να μάθει πού ήταν η Κορίνα.

«Μου υποσχέθηκε πως θα έρθει σύντομα για να μιλήσουμε. Για να μου εξηγήσει γιατί βρίσκομαι εδώ.»

«Βρίσκεστε εδώ για την ασφάλειά σας, κύριε Σημαδεμένε,» αποκρίθηκε η Πολιτάρχης της Συρροής. «Οι εχθροί σας στη Β' Κατωρίγια–»

«Δεν εννοώ αυτό, κυρία Ονέλκρι. Εννοώ τι θα γίνει από δω και πέρα. Αισθάνομαι σαν να είμαι ξανά μέσα σε φυλακή. Δε μπορώ να κάνω τίποτα από εδώ για να πολεμήσω τους σφετεριστές!»

«Μην αισθάνεστε φυλακισμένοι. Μπορείτε να πάτε σε οποιαδήποτε από τις αίθουσες του καζίνο και να παίξετε. Τα έξοδα όλα δικά μου. Θα σας δώσω και μια κάρτα, μάλιστα, που—»

«Δεν έχω όρεξη για παιχνίδια,» είπε ο Γουίλιαμ. «Σας ευχαριστώ για την ευγένειά σας, αλλά, πραγματικά, δεν έχω όρεξη για παιχνίδια. Η συνοικία μου βρίσκεται σε κίνδυνο από αυτά τα καθάρματα που μου έκλειψαν την εξουσία, και η οικογένειά μου επίσης.»

«Σας καταλαβαίνω, κύριε Σημαδεμένη. Δεν ήθελα να υπονοήσω πως δεν έχετε άλλα προβλήματα. Ωστόσο, όσο περιμένετε την Κορίνα να επιστρέψει...» Ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας.

«Θ'αργήσει;»

«Δεν γνωρίζω· αλλά δεν το νομίζω κιόλας. Δεν πρόκειται να σας εγκαταλείψει, μην έχετε αμφιβολία. Και εγώ θα σας φιλοξενήσω εδώ όσο χρειαστεί.»

Την επόμενη μέρα, ο Γουίλιαμ άκουσε από τον *Οφθαλμό της Συρροής* ότι η Β' Κατωρίγια έπεσε στα χέρια του Ανθοτέχνη· και η Μαρκέλλα δεν ήρθε να τον επισκεφτεί. Ούτε εκείνος είχε άμεσο τρόπο για να την καλέσει. Δεν του είχε δώσει κάποιον προσωπικό της τηλεπικοινωνιακό κώδικα· του είχε δώσει τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα ενός βοηθού της που ήταν ο ένας από τους τρεις Επόπτες του *Θαύματος της Νύχτας*. Ο Γουίλιαμ δεν τον είχε δει ποτέ από κοντά αυτό τον άνθρωπο· του είχε μιλήσει μόνο τηλεπικοινωνιακά. Και τώρα δεν τον κάλεσε για να ζητήσει να μιλήσει με τη Μαρκέλλα. Τι να της έλεγε, άλλωστε; Να τη ρωτούσε πού ήταν η Κορίνα; Μάλλον δεν θα γνώριζε. Ή, αν γνώριζε, δεν θα του έλεγε. Ούτε και τις άλλες δύο φορές τού είχε πει.

Σήμερα, μία ημέρα μετά από τα δυσάρεστα νέα που είχε ακούσει από τον *Οφθαλμό της Συρροής*, καθόταν πλάι σ'ένα παράθυρο του διαμερίσματός του και διάβαζε τον *Ταξιδευτή*, μια εφημερίδα της Συρροής. Απέξω έβρεχε. Οι χοντρές σταγόνες της βροχής χτυπούσαν δυνατά το τζάμι.

Η εφημερίδα έγραφε πιο αναλυτικά πράγματα για την κατάκτηση της Β' Κατωρίγιας απ'ό,τι είχε πει το τηλεοπτικό κανάλι χτες. Σύμφωνα με τις πληροφορίες των δημοσιογράφων, οι σφετεριστές – που δεν τους έλεγαν έτσι, φυσικά· τους έλεγαν «τα μέλη της Τριανδρίας» – είχαν ζητήσει άσυλο από την Πολιτάρχη της Φιλήκης, και τώρα βρί-

σκονταν εκεί. Ο Όρπεκαλ-Λάντι ήταν, τουλάχιστον, εκεί, καθώς και ο Βόρκεραμ-Βορ. Για το τρίτο μέλος της Τριανδρίας κανείς δεν γνώριζε: υποτίθεται πως ελάχιστοι άνθρωποι ήξεραν ποιος ακριβώς ήταν. Η οικογένεια του προηγούμενου Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας βρισκόταν επίσης στη Φιλήκοη, όπως λεγόταν, έγραφαν οι δημοσιογράφοι, και ήταν ασφαλής (πράγμα που έκανε τον Γουίλιαμ να αισθανθεί κάποια ανακούφιση: τουλάχιστον, η γυναίκα του και τα παιδιά του δεν είχαν πέσει στα χέρια των κακούργων του Αλυσοδεμένου Ποιητή), αλλά η τύχη του ίδιου του πρώην Πολιτάρχη, Γουίλιαμ Σημαδεμένου, αγνοείτο. Μέχρι στιγμής ήταν γνωστό πως η Τριανδρία τον είχε φυλακίσει, όμως τώρα, ύστερα από την κατάκτηση της συνοικίας από τον Ποιητή, κανείς δεν ήξερε τι είχε γίνει. Ίσως ο Σημαδεμένος να ήταν αιχμάλωτος του Ανθοτέχνη πλέον: ή ίσως η Τριανδρία να τον είχε πάρει μαζί της στη Φιλήκοη. Επίσης, υπήρχε πάντα η πιθανότητα να ήταν νεκρός-

Δεν είμαι νεκρός, σκέφτηκε ο Γουίλιαμ. Αλλά σύντομα θα κάνω ορισμένα καθάρματα να ευχηθούν να ήταν νεκροί!

Μα τα χέρια του Κρόνου! μόλις οι τρισκατάρατοι παλιάνθρωποι του είχαν κλέψει την εξουσία, τα πάντα είχαν γίνει κομμάτια και θρύψαλα στη Β' Κατωρίγια Συνοικία! Ο Γουίλιαμ θα φρόντιζε να πάρει εκδίκηση για όλα, και να διώξει τον Αλυσοδεμένο Ποιητή από την πατρίδα του.

Αλλά πώς;

Πού ήταν η Κορίνα; Γιατί είχε εξαφανιστεί;

Ο Γουίλιαμ αναρωτήθηκε αν μήπως ήταν ώρα να φύγει από το *θαύμα της Νύχτας*. Όμως πού να πήγαινε; Στη Β' Κατωρίγια δεν είχε νόημα να επιστρέψει. Αν ήταν να πάει κάπου, έπρεπε να πάει στη Φιλήκοη. Για να συναντήσει την οικογένειά του, αν μη τι άλλο. Και για να μιλήσει και με διάφορους πολιτικούς που είχαν καταφύγει εκεί.

Φοβόταν, όμως. Φοβόταν ότι ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, και ο Πανιστόριος δεν θα δίσταζαν να τον σκοτώσουν αυτή τη φορά. Θα ένιωθαν αναμφίβολα απειλημένοι από εκείνον - ειδικά ύστερα από ό,τι είχε συμβεί στη Β' Κατωρίγια.

Αν είναι να κινηθώ, πρέπει να κινηθώ με μεγάλη προσοχή.

Ο Γουίλιαμ δίπλωσε την εφημερίδα και πήγε στο τραπέζι του σαλονιού, όπου ήταν στρωμένο το πρωινό του, όπως κάθε πρωί. Μια συ-

μπαθητική σερβιτόρα ερχόταν και το έφερνε, και ο όλος της τρόπος άφηνε να υπονοηθεί ότι ο Γουίλιαμ, αν το επιθυμούσε, μπορούσε να ζητήσει και ερωτικές υπηρεσίες από εκείνη. Τον έκανε να νιώθει αμήχανος. Ήταν, ομολογουμένως, προκλητική. Ίσως περισσότερο προκλητική απ'ό,τι θα έπρεπε να είναι μια σερβιτόρα. Στην αριστερή μεριά της φούστας της είχε ολόκληρο σκίσιμο που έφτανε ως τον γοφό, μα το δέρμα της Μεριδόρης! Και η στολή της, γενικά, έμοιαζε να εφαρμόζει τέλεια στο σώμα της, διαγράφοντας κάθε καμπύλη του. Ένα πολύ όμορφο σώμα μιας κοπέλας που αποκλείεται να ήταν πάνω από εικοσιπέντε χρονών, χρυσόδερμη και πρασινομάλλα.

Ο Γουίλιαμ, φυσικά, δεν είχε ανταποκριθεί στην ερωτική πρόκληση – δεν ήθελε να προδώσει τη σύζυγό του – αν και αισθανόταν δελεασμένος. Η όψη της σερβιτόρας τον στοίχειωνε μέσα στο άδειο διαμέρισμα όπου είχε μόνο τους προσωπικούς του δαίμονες για παρέα.

Τώρα κάθισε στο τραπέζι και προσπάθησε να φάει λίγο από το πρωινό. Ήταν, έτσι κι αλλιώς, πολύ μεγάλο για να το καταναλώσει ένας άνθρωπος μόνος του. Τελικά, μονάχα μερικές γουλιές καφέ ήπιε. Και κάπνισε τρία τσιγάρα. Το τραυματισμένο πόδι του τον ενοχλούσε αρκετά σήμερα. Για κάποιο λόγο. Λες να έφταιγε η βροχή;

Αν η Κορίνα δεν έρθει, πρέπει να πάω στη Φιλήκοη. Αλλά όχι μόνος. Είχε αρκετές καταθέσεις σε τράπεζες που λειτουργούσαν σ'ολάκερη τη Ρελκάμνια· οι σφετεριστές τον είχαν φυλακίσει για λίγο, αλλά δεν του είχαν κλέψει τα χρήματά του. Δεν μπορούσαν. Και ο Γουίλιαμ θα μίσθωνε τώρα, μ'αυτά τα χρήματα, ανθρώπους για να τον συνοδεύουν στη Φιλήκοη. Μαζί τους θα ήταν πιο ασφαλής απ'ό,τι αν πήγαινε μόνος.

Ωστόσο, δεν το είχε αποφασίσει κιόλας. Ακόμα δίσταζε. Ακόμα είχε τις αμφιβολίες του.

Η Μαρκέλλα Ονέλκρι ήρθε να τον επισκεφτεί μια ώρα πριν από το μεσημέρι.

«Πώς είστε, κύριε Σημαδεμένε;» ρώτησε, βηματίζοντας πάνω στο μαλακό χαλί του σαλονιού που έπνιγε τον ήχο των τακουινιών της.

«Δεν ακούσατε τι έχει συμβεί στη Β' Κατωρίγια Συνοικία;»

Η Μαρκέλλα τον ατένισε σοβαρά, καθώς στέκονταν αντικριστά, μ'ένα άγαλμα ανάμεσά τους (ένα άγαλμα που πρέπει να ήταν εισαγμέ-

νο από τη διάσταση της Βίηλ, αν ο Γουίλιαμ δεν έκανε λάθος). «Το άκουσα,» είπε η Πολιτάρχης της Συρροής. «Και είναι... λυπηρό και ανησυχητικό συγχρόνως-»

«Για όλα φταίνει οι σφετεριστές!» σύριξε ο Γουίλιαμ. «Ο Όρπεκαλ-Λάντι, ο Πανιστόριος, και ο Βόρκεραμ-Βορ!»

«Ο Πανιστόριος; Αυτό είναι το τρίτο μέλος της Τριανδρίας;»

Η ερώτησή της τον ξάφνιασε. «Δεν το γνωρίζατε;» Αν ήταν στην ίδια οργάνωση με την Κορίνα, δεν θα έπρεπε κανονικά να το γνωρίζει;

«Όχι. Πώς να το γνωρίζω; 'Πανιστόριος' είναι το επίθετό του, σωστά;»

«Ναι. Αλέξανδρος Πανιστόριος λέγεται. Ήταν Αρχικατάσκοπός μου, προτού με προδώσει, το κάθαρμα! Αρχικατάσκοπος της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Αλλά συμμάχησε με τον Όρπεκαλ-Λάντι, που ήθελε να κλέψει την εξουσία. Κατέστρεψαν την πατρίδα μου, οι παλιάνθρωποι!»

Η Μαρκέλλα δεν μίλησε, ατενίζοντας τον παρατηρητικά. Κάθισε σε μια πολυθρόνα, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο κάτω από το φόρεμά της. Έξω απ'το παράθυρο, ακόμα έβρεχε.

Η κίνησή της έκανε τον Γουίλιαμ να θέλει να καθίσει κι εκείνος, και όχι μόνο επειδή το τραυματισμένο πόδι του τον ενοχλούσε. Πήρε θέση στον καναπέ που ήταν πλάι στην πολυθρόνα της Πολιτάρχης της Συρροής.

«Πρέπει να μιλήσω με την Κορίνα,» είπε. «Δεν μπορώ να μείνω αμέτοχος.»

«Είμαι σίγουρη ότι θα επιστρέψει σύντομα...»

«Όχι. Πρέπει να της μιλήσω τώρα.» Το βλέμμα του ήταν επίμονο επάνω της.

Την έκανε να νιώθει άβολα μαζί του. Η Μαρκέλλα καταλάβαινε ότι ο άνθρωπος είχε αναμφίβολα καλούς λόγους για να είναι οργισμένος, αλλά δεν μπορούσε να τον βοηθήσει σε τίποτα. Σε τίποτα πέρα απ'το να τον φιλοξενεί, όπως είχε υποσχεθεί στην Κορίνα. «Δεν έχω τρόπο να την καλέσω, κύριε Σημαδεμένε.»

Τα μάτια του στένεψαν.

Δε με πιστεύει; σκέφτηκε η Μαρκέλλα. Φυσικά και δεν με πιστεύει. Δεν ξέρει τίποτα για την Κορίνα. Δεν ξέρει ποια είναι - τι είναι. «Θα επιστρέψει, όμως,» συνέχισε· «μην αμφιβάλλετε.»

«Δεν ανήκετε στην ίδια οργάνωση, κυρία Ονέλκρι;»
«Σας είπε η Κορίνα ότι ανήκουμε στην ίδια οργάνωση;»
«Αντιθέτως, αρνήθηκε ότι γενικά υπάρχει κάποια οργάνωση.»

Η Μαρκέλλα χαμογέλασε. *Είναι μπερδεμένος. Αναμενόμενα.* «Όταν σας ξαναδεί, θα σας πει περισσότερα· είμαι βέβαιη.»

«Εσείς τι μπορείτε να μου πείτε για την Κορίνα;»

Η Μαρκέλλα δίστασε να μιλήσει. *Τι να σου πω; Τι, χωρίς τη συγκατάθεσή της;* Η Κορίνα είχε σώσει το παιδί της πριν από χρόνια. Η Κορίνα την είχε κάνει Πολιτάρχη της Συρροής. Η Μαρκέλλα είχε πολύ μεγάλη εκτίμηση για την Κορίνα. «Η ίδια τι σας είπε για τον εαυτό της;»

«Τίποτα. Απολύτως τίποτα.»

«Δεν ξέρετε γιατί σας βοηθά;»

«Όχι.»

«Από τότε ξεκίνησε να έρχεται σε επαφή μαζί σας;»

«Πρόσφατα. Λίγο προτού σφετεριστούν την εξουσία της Β' Κατωρίγιας αυτά τα καθάρματα. Εμφανίστηκε από το πουθενά, μες στο γραφείο μου. Με προειδοποίησε για το σχέδιό τους, και έλαβα κάποια μέτρα για να τους εμποδίσω. Αλλά δεν αποδείχτηκαν αρκετά. Με φυλάκισαν σ'ένα υπόγειο μέρος, και η Κορίνα παρουσιάστηκε ξανά και με έσωσε από εκεί. Δεν ξέρω πώς κατάφερε να σκοτώσει τους φρουρούς. Τέσσερις φρουροί ήταν απέξω, και δεν είχε μαζί της κανέναν. Ήταν μόνο εκείνη. Τουλάχιστον, εγώ δεν είδα κάποιον.»

Η Μαρκέλλα χαμογέλασε ξανά. «Η Κορίνα κάνει πολλά πράγματα που φαντάζουν απίστευτα, κύριε Σημαδεμένη. Είναι φυσιολογικό γι'αυτήν.»

«Ποια είναι; Ποιος την υποστηρίζει; Για ποιον δουλεύει;»

«Για τον εαυτό της, κυρίως. Και για...» *Για την Πόλη, ίσως,* σκέφτηκε η Μαρκέλλα, αλλά δεν το είπε, γιατί ο φιλοξενούμενός της σίγουρα δεν ήταν έτοιμος ν'ακούσει κάτι τέτοιο.

«Για ποιον;» επέμεινε ο Γουίλιαμ. «Γιατί δεν μου μιλάτε καθαρά; Ποιοι είστε που με βοηθάτε; Τι έχετε να κερδίσετε από εμένα; Είστε κάποιου είδους οργάνωση απλωμένη σε πολλές συνοικίες της Ρελκάμνια, έτσι δεν είναι; Κάποια μυστική οργάνωση!»

«Δεν είμαστε οργάνωση,» τον διαβεβαίωσε η Μαρκέλλα.

«Γιατί, τότε, με φιλοξενείτε, κυρία Ονέλκρι; Δεν γνωριζόμασταν από πριν, και δεν φαίνεται να έχετε τίποτα να κερδίσετε!»

«Σας φιλοξενώ γιατί μου το ζήτησε η Κορίνα, την οποία θεωρώ πολύ καλή μου φίλη.»

«Κι αυτός είναι ο μόνος λόγος;»

«Ναι.»

«Δυσκολεύομαι να σας πιστέψω.»

«Γιατί;»

«Διότι, εξαιτίας μου, μπαίνετε σε κίνδυνο. Αν ο Όρπεκαλ-Λάντι, ο Πα-νιστόριος, και ο Βόρκεραμ-Βορ μάθουν ότι είμαι εδώ...»

«Ο κίνδυνος δεν είναι τόσο μεγάλος. Δεν γνωρίζουν πού βρίσκεστε. Η Κορίνα σάς έφερε κρυφά· κανείς δεν έμαθε τίποτα. Αν εσείς δεν αποκαλύψετε την παρουσία σας, δεν πρόκειται να έρθουν για να σας κυνηγήσουν. Και η Κορίνα είναι, όπως σας είπα, *πολύ καλή μου φίλη*. Θα σας έκρυβα εδώ, αν μου το ζητούσε, ακόμα κι αν ο κίνδυνος ήταν μεγαλύτερος.»

«Κι αν θέλω να φύγω από τη Συρροή;»

«Αυτό είναι δική σας απόφαση,» αποκρίθηκε η Μαρκέλλα. «Αλλά δεν θα σας το πρότεινα. Αφού η Κορίνα είπε πως θα επιστρέψει, θα επιστρέψει. Η οικογένειά σας έχω ακούσει ότι είναι ασφαλής στη Φιλήκοη...»

«Ναι, κι εγώ το άκουσα. Ωστόσο... δεν ξέρω τι κάνω εδώ – τι *περιμένω*.»

«Την Κορίνα. Όταν έρθει, όλες σας οι απορίες θα λυθούν· είμαι βέβαιη.»

Ο Γουίλιαμ εξακολουθούσε να μην την πιστεύει ότι εκείνη και η Κορίνα δεν ανήκαν στην ίδια οργάνωση. Διότι, αν δεν επρόκειτο για μυστική οργάνωση, τότε τι ήταν;

Όλα είχαν αρχίσει να του μοιάζουν με κάτι παράξενους αστικούς μύθους της Ρελκάμνια που είχε, κατά καιρούς, ακούσει. Θρύλους για μυστηριώδεις, κρυφές δυνάμεις της Ατέρμονης Πολιτείας, για φατρίες μέσα σε φατρίες, για αόρατες στοιχειακές οντότητες και υπερβατικούς ανθρώπους με απόκρυφες γνώσεις...

Η Συμμαχία και το Φυλαχτό

Η Μαρκέλλα Ονέλκρι τού φαινόταν σαν κάτι περισσότερο – κάτι πιο *αινιγματικό* – από Πολιτάρχης της Συρροής και πλούσια ιδιοκτήτρια του γιγάντιου καζίνο που άκουγε στο όνομα *θαύμα της Νύχτας*.

«Είχατε επισκέπτες πριν από λίγο...» παρατήρησε η Μιράντα, διαβάζοντάς το παντού στα πολεοσημάδια, καθώς έμπαινε στο διαμέρισμα.

«Την είδες να φεύγει από την πολυκατοικία;» ρώτησε ο Βόρκεραμ.

«Όχι. Ποια να δω;»

«Περίεργο. Θα έπρεπε να είχατε συναντηθεί...»

«Μπήκα από το παράθυρο του διαδρόμου,» εξήγησε η Μιράντα.

«Το συνηθίζεις αυτό;»

Η Μιράντα μειδίασε. «Ανάλογα.» Κάθισε σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού. «Ποια είχε έρθει;»

«Η Πολιτάρχης. Επίσης, πρέπει να μάθεις ότι τώρα αυτοί εδώ» – έδειξε με μια κίνηση των ματιών του τους τέσσερις μισθοφόρους του – «ξέρουν για σένα και τις Αδελφές σου. Καθώς κι άλλοι δύο: η Ευμενίδα Νοράλνω και ο Μάικλ Παγοθραύστης.»

«Τους το είπατε...»

«Ήταν αναγκαίο,» εξήγησε η Ολντράθα καθισμένη σε μια πολυθρόνα στη γωνία. «Ο Μάικλ και η Ευμενίδα ήρθαν και ρωτούσαν. Οι μισθοφόροι έχουν καταλάβει ότι κάτι συμβαίνει μ'εμάς. Ειδικά τώρα που αιχμαλωτίστηκαν η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ. Αλλά και πιο πριν.»

«Τέλος πάντων,» είπε η Μιράντα. «Δεν έχω πρόβλημα. Αλλά, αν αυτό διαρρεύσει σ'όλο τον στρατό σας, ίσως να-»

«Δεν πρόκειται να διαρρεύσει,» τη διαβεβαίωσε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Αν μη τι άλλο, ο Μάικλ και η Ευμενίδα είναι αξιόπιστοι και διακριτικοί. Όπως κι αυτοί εδώ.» Κοίταξε πάλι τους τέσσερις μισθοφόρους του.

Η Ζιρτάλια η Γάτα ρώτησε τη Μιράντα: «Έχεις κι εσύ σημάδι στο πόδι, έτσι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, και γέμισε ένα ποτήρι Σεργήλιο κρασί για τον εαυτό της από το μπουκάλι στο κέντρο του τραπεζιού. Ήπιε μια γουλιά. «Τι ήθελε η Πολιτάρχης εδώ; Κάτι σημαντικό;»

«Αρκετά σημαντικό, ομολογουμένως,» είπε ο Αλέξανδρος. «Μίλησε με τον Αλυσοδεμένο Ποιητή.»

Η Μιράντα συνοφρυώθηκε. *Η Αδελφή μας;*

«Και ο Ποιητής τής ζήτησε να του παραδώσει τους πολιτικούς της Β' Κατωρίγιας,» συνέχισε ο Αλέξανδρος. «Ή, τουλάχιστον, τον Βόρκεραμ-Βορ.»

Η Αδελφή μας... σκέφτηκε η Μιράντα.

«Αλλά η κυρία Πολύεργη δεν μπορεί να το κάνει αυτό,» είπε ο Βόρκεραμ. «Μας πρόσφερε άσυλο, και θα το θεωρούσε προδοσία να μας αιχμαλωτίσει και να μας πουλήσει στον Ανθοτέχνη, ακόμα κι αν έτσι μπορεί ίσως να προφυλάξει τη συνοικία της.» Εξήγησε στη Μιράντα τους όρους του Αλυσοδεμένου Ποιητή, οι οποίοι δεν ήταν και τίποτα το πολύπλοκο.

«Το καλύτερο που θα μπορούσαμε να κάνουμε είναι να φύγουμε από εδώ,» είπε ο Αλέξανδρος.

«Και να πάμε πού;» ρώτησε η Μιράντα.

«Να ξεκινήσουμε το σχέδιο του Βόρκεραμ – τη δημιουργία της μεγάλης συμμαχίας. Είναι ο μόνος τρόπος για να ηττηθεί ο Ποιητής – ο Βόρκεραμ έχει *απόλυτο* δίκιο σ' αυτό.»

Η Μιράντα αναστέναξε. Ήπια ακόμα μια γουλιά από το Σεργήλιο κρασί της. *Πόλεμος, σκέφτηκε. Πόλεμος... Και πιο σύντομα από,τι τον περιμένετε...*

«Διαφωνείς, Μιράντα;» ρώτησε η Ολντράθα.

«Βάδιζα στους δρόμους της Φιλήκοης, τις προηγούμενες ώρες,» αποκρίθηκε εκείνη, «και... Ακολούθησα τον Δρόμο του Μέλλοντος, βασικά – έναν από τους κρυφούς δρόμους.» Δεν ήθελε η Φοίβη να μαθαίνει για τους κρυφούς δρόμους, αλλά τώρα πώς να της το έκρυβε γαμώτο;

«Μου είπες ότι δεν θ'ακολουθούσες τους κρυφούς δρόμους!» είπε η Νύφη του Χάροντα.

«Σου είπα ότι δεν θ'ακολουθούσα τον δρόμο που ακολουθήσαμε χτες.»

Τα μάτια της Φοίβης στένεψαν.

Το καταλαβαίνει ότι κάτι θέλω να της κρύψω, σκέφτηκε η Μιράντα, δισταθανόμενη σύγκρουση να έρχεται με την Αδελφή της – πράγμα που τώρα δεν χρειαζόταν καθόλου. «Προσπαθούσα να εντοπίσω την

Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ,» εξήγησε, μιλώντας σε όλους. «Να βρω πού τις έχει φυλακίσει η Κορίνα. Και σκέφτηκα ότι ίσως ο Δρόμος του Μέλλοντος να με βοηθούσε.»

«Τι είναι αυτός ο Δρόμος του Μέλλοντος;» ρώτησε ο Βόρκεραμ.

«Ένας κρυφός δρόμος – ένας δρόμος από σημάδια της Πόλης. Μόνο οι Θυγατέρες τον βλέπουμε. Αν ξέρουμε, δηλαδή, για τι να ψάξουμε.»

«Πρώτη φορά το ακούω.» Έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στην Ολντράθα.

«Η Ολντράθα δεν γνωρίζει για τους κρυφούς δρόμους, Βόρκεραμ. Γι'αυτό είναι *κρυφοί*. Αλλά τώρα δεν έχει σημασία τι ακριβώς είναι οι κρυφοί δρόμοι. Σημασία έχει ότι, μέσω του Δρόμου του Μέλλοντος, μπορείς να δεις το μέλλον. Όχι τα πάντα για το μέλλον, αλλά ορισμένα πράγματα... ανάλογα.» Ήπια ακόμα μια γουλιά κρασί. «Νόμιζα ότι ίσως θα με βοηθούσε να εντοπίσω την Άνμα και τη Νορέλτα. Έκανα λάθος. Δεν είναι καθόλου εύκολο αυτό. Δεν είναι εύκολο να ορίσεις τι ακριβώς θα δεις. Βέβαια, δεν έχω και μεγάλη εμπειρία με τον Δρόμο του Μέλλοντος, είναι η αλήθεια. Δεύτερη φορά τον χρησιμοποιώ.

»Εκείνο, όμως, που είδα με ανησύχησε. Πόλεμος θα γίνει στη Φιλήκοη. Σύντομα. Πολύ σύντομα. Μια επικίνδυνη συμμορία της συνοικίας θα ξεσηκωθεί, υποστηρίζοντας τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή. Ονομάζονται 'η Σέχτα των Άδελων Ήχων'. Θα προκαλέσουν πολλές καταστροφές εδώ. Θα διαλύσουν διάφορα πράγματα με ηχητικές βόμβες και ηχητικά όπλα. Θα σκοτώσουν κόσμο. Και θα εμπλακείτε κι εσείς, Βόρκεραμ. Εσύ κι οι Εκλεκτοί σου.»

«Πρέπει να ειδοποιήσουμε την Πολιτάρχη, τότε,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Να της πούμε τι;» διαφώνησε ο Αλέξανδρος. «Ότι η Μιράντα το... ονειρεύτηκε;»

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» καταράστηκε ο Βόρκεραμ χτυπώντας τη γροθιά του στο τραπέζι. «Δε μπορούμε να τ'αφήσουμε αυτό να συμβεί! Είναι σχέδιο του Ανθοτέχνη, προφανώς – όπως ήταν και οι επιθέσεις των κουρσάρων εναντίον της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.» Και προς τη Μιράντα: «Πώς μπορούμε να το αποτρέψουμε;»

«Δεν ξέρω. Το είδα σαν όραμα· δεν έχω και πολύ συγκεκριμένες πληροφορίες.»

«Υπάρχει περίπτωση, δηλαδή, και να μη συμβεί;»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Όχι, Βόρκεραμ, θα συμβεί. Οι τροχοί βρίσκονται ήδη σε κίνηση. Σήμερα, αύριο, μεθαύριο – δεν ξέρω πότε ακριβώς, αλλά θα συμβεί.»

«Τουλάχιστον,» είπε ο Λεονάρδος Άνταλμιρ, «πρέπει να είμαστε οπλισμένοι, αν είναι να γίνει τέτοιο πράγμα. Δε μπορούμε κάπως να πάρουμε τα όπλα μας πίσω, αρχηγέ;»

Ο Βόρκεραμ αναστέναξε. «Με τι δικαιολογία; Ο Πανιστόριος έχει δίκιο: Τι να πούμε; Ότι η Μιράντα το είδε στον ύπνο της; Λες κανείς να μας πάρει σοβαρά; Θα νομίσουν ότι προσπαθούμε να τους ξεγελάσουμε για να οπλιστούμε και να... να κάνουμε οτιδήποτε.»

«Θα το αγνοήσουμε, δηλαδή;» είπε η Ζιρτάλια.

«Θα προετοιμαστούμε,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ, που είχε ήδη ένα σχέδιο στο μυαλό του – ένα σχέδιο που δεν του άρεσε και τόσο, αλλά ήταν απαραίτητο. Άρχισε να τους το εξηγεί.

Κανείς δεν διαφώνησε.

Και η Μιράντα κατάλαβε καλύτερα τώρα γιατί όλοι τον έβλεπαν ως αρχηγό.

Μεσημέρι. Μέσα στο σκοτεινιασμένο υπνοδωμάτιο του Βόρκεραμ.

Εκείνος στεκόταν μπροστά στο παράθυρο, κοιτάζοντας έξω, τα οικοδομήματα της Φιλήκης.

Είπε: «Σ'ευχαριστώ που τους το έκρυψες, Ολντράθα.»

«Τι τους έκρυψα;» Ήταν μισοξαπλωμένη στο κρεβάτι.

«Την αλήθεια για την Κορίνα. Δεν τους είπες ότι είχε στείλει δολοφόνους για εμένα στην Ανακτορική Συνοικία. Τους είπες ότι η Πόλη οδήγησε εσένα, την Άνμα, και τη Νορέλτα-Βορ στο πλευρό μου όταν ήταν να πάω στον Ριγοπόταμο. Τους είπες ότι *τώρα* η Κορίνα με έχει στοχοποιήσει επειδή με θεωρεί επικίνδυνο – ενώ με είχε στοχοποιήσει από πολύ πιο πριν.»

«Νομίζω ότι είναι καλύτερα έτσι,» αποκρίθηκε η Ολντράθα.

Ο Βόρκεραμ στράφηκε να την κοιτάξει. «Έχεις δίκιο.» Ακούμπησε την πλάτη του στον τοίχο. «Δεν ήταν σωστό αυτό που έκανα, Ολντράθα... Ήταν λάθος. Δεν έπρεπε να τους είχα φέρει στον Ριγοπόταμο. Ή-

ταν μόνο για να προστατέψω τον εαυτό μου. Τι δουλειά είχαν οι Εκλεκτοί μου εδώ, μα τον Κρόνο;»

«Αν έμενες στην Ανακτορική Συνοικία, η Κορίνα θα σε είχε σκοτώσει. Εγώ δεν θα μπορούσα να σε προστατέψω–»

«Καταλαβαίνεις, όμως, Ολντράθα, ότι άνθρωποι σκοτώθηκαν εξαιτίας μου; Αν δεν τους είχα φέρει εδώ, αυτό ποτέ δεν θα είχε συμβεί!»

«Είστε μισθοφόροι, δεν είστε;» Η Ολντράθα αισθανόταν περίεργα που εκείνη το έλεγε τούτο στον Βόρκεραμ, κι όχι το αντίστροφο· αλλά ήταν απλά η αλήθεια. «Αυτή δεν είναι η δουλειά σας – να πολεμάτε; Δεν είναι η πρώτη φορά που έχεις χάσει ανθρώπους, Βόρκεραμ.»

Την κοίταξε παραξενεμένος. Κι εκείνου τού φαινόταν περίεργο που άκουγε τέτοια λόγια από τα χείλη της.

«Δεν τους έφερες στον Ριγοπόταμο για να κάνεις τον προσωπικό σου πόλεμο–»

«Μα γι'αυτό τούς έφερα, τελικά!»

«Τους έφερες για να πιάσουν δουλειά εδώ. Το ξεχνάς; Ξεχνάς που τριγυρίζαμε στην Α' και στη Β' Κατωρίγια Συνοικία ψάχνοντας για δουλειά; Ξεχνάς πώς άρχισαν όλα; Διαμαρτυρηθήκατε για τους όρους του συμβολαίου του Σημαδεμένου.»

«Μοιάζει νάχει περάσει τόσοσ πολλός καιρός από τότε... αν και, αντικειμενικά, είναι περίπου ενάμισης μήνας. Δεν περίμενα ότι θα φτάναμε εδώ...»

«Μόνο η Κορίνα το περίμενε.»

«Εξακολουθώ, όμως, να αισθάνομαι άσχημα, Ολντράθα. Να αισθάνομαι ότι έχω παρασύρει τους μισθοφόρους μου σε μια *προσωπική* μου υπόθεση. Μια υπόθεση όπου κανονικά δεν θα έπρεπε νάναι μπλεγμένοι. Είναι πολύ εγωιστικό αυτό που έκανα.»

«Δεν είναι έτσι όπως το περιγράφεις–»

«Γιατί, τότε, τους έκρυψες ότι η Κορίνα προσπάθησε να με σκοτώσει στην Ανακτορική Συνοικία;»

«Γιατί θα δημιουργούσε άσχημες εντυπώσεις, και δεν θέλουμε κάτι τέτοιο τώρα. Το καταλαβαίνεις πιο καλά από εμένα, αναμφίβολα. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι ενέργειές σου ήταν λανθασμένες. Έκανες ό,τι καλύτερο μπορούσες. Μην κρίνεις τον τότε εαυτό σου με τις γνώσεις του σημερινού σου εαυτού. Τον αδικείς.»

Ο Βόρκεραμ το σκέφτηκε. *Ναι, όντως, είναι αλήθεια*, συλλογίστηκε. Τότε δεν πίστευε καλά-καλά στις Θυγατέρες της Πόλης. Δεν ήξερε τι ακριβώς να πιστέψει γι'αυτές. Δεν είχε ιδέα πού είχε μπλέξει. Νόμιζε ότι θα έφευγε από την Ανακτορική Συνοικία και η Κορίνα θα έπαυε, ίσως, να τον κυνηγά. Δεν γνώριζε ότι η Κορίνα ήταν εδώ, στις συνοικίες του Ριγοπόταμου, στο πλευρό του Αλυσοδεμένου Ποιητή, περιμένοντάς τον.

«Ίσως νάχεις δίκιο,» ψιθύρισε.

Η Ολντράθα σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, ντυμένη με το μεσοφόρι της, και πλησιάζοντάς τον τον αγκάλιασε σφιχτά. Φίλησε τα χείλη του, δυνατά. «Μη φοβάσαι,» του είπε. *«Είμαστε μαζί σου.»*

«Η Κορίνα δεν με τρομάζει,» αποκρίθηκε σταθερά εκείνος.

Η Ολντράθα χαμογέλασε. Αυτός ήταν ο Βόρκεραμ-Βορ που ήξερε τόσο καλά! Τίποτα δεν τον τρόμαζε. Μειονέκτημα, ίσως. Αλλά τέτοιος ήταν ο χαρακτήρας του.

«Νιώθω, όμως, υπεύθυνος για ό,τι συμβαίνει,» συνέχισε ο Βόρκεραμ. «Νιώθω... νιώθω όπως ποτέ άλλοτε δεν έχω νιώσει για μια μισθοφορική δουλειά, Ολντράθα. Γιατί ετούτη εδώ δεν είναι μια δουλειά.»

«Ναι,» συμφώνησε εκείνη, «έχει πάψει να είναι μια δουλειά. Είναι μια αποστολή για την Πόλη. Πρέπει να σταματήσουμε την Κορίνα – να της πάρουμε το φυλαχτό. Πρέπει να δώσουμε τέλος στον πόλεμό της.»

«Αν όμως εγώ είμαι που φέρνω τον πόλεμο....»

«Μη λες ανοησίες. Νομίζεις πως, αν δεν ήσουν εσύ, ο Ανθοτέχνης δεν θα επιτιθόταν στη Β' Κατωρίγια Συνοικία; Είχε ήδη κατακτήσει τόσες άλλες συνοικίες πριν από αυτήν!»

«Ναι,» ψιθύρισε ο Βόρκεραμ, συλλογισμένα.

«Η Κορίνα απλώς θέλει να σε βγάλει από τη μέση γιατί βλέπει ότι είσαι ο μόνος που μπορεί να σταθεί εμπόδιο στον Ανθοτέχνη. Αλλά δεν θα της κάνουμε τη χάρη. Τώρα που έχουμε και τη Μιράντα μαζί μας, θα νικήσουμε. Θα νικήσουμε! Και ο πόλεμος θα τελειώσει.»

/3\

Μια απεσταλμένη της Ξέφρενης Κόρης προσφέρει βοήθεια, και η Κορίνα νομίζει πως έχει αρχίσει να καταλαβαίνει πώς θα μπορούσε να νικήσει έναν δαίμονα· ύστερα φεύγει τρέχοντας, συναντά μια Αδελφή της που είναι όλο ερωτήσεις, και καταλήγει σ'ένα μέρος που θα προτιμούσε να ήταν πιο ήσυχο.

Τα κεντρικά μέλη της Σέχτας των Άδηλων Ήχων – πάνω από εκατό στο σύνολό τους – χόρευαν μέσα στην υπόγεια αίθουσα. Χόρευαν στον ρυθμό της μουσικής που παρήγαγαν τα μηχανήματα στο κέντρο του χώρου, μόνα τους και με τη βοήθεια μουσικών που πατούσαν πλήκτρα και πετάλια, που χτυπούσαν χορδές, που φυσούσαν αυλούς, που τυμπάνιζαν. Οι μουσικοί βρίσκονταν σε μια κατάσταση εκστατική καθώς έπαιζαν τη μουσική τους. Αλλά σε ακόμα μεγαλύτερη έκσταση βρίσκονταν οι χορευτές ολόγυρά τους.

Η μουσική παραγόταν από τα ασυνήθιστα μηχανήματα και εκπεμόταν από τα ηχεία που ήταν τοποθετημένα όχι μόνο στο κέντρο της μεγάλης αίθουσας αλλά και στην περιφέρειά της, στους τοίχους της και στο ταβάνι. Η αίθουσα ήταν αμφιθεατρική, όμως χωρίς σκαλοπάτια, και ειδικά φτιαγμένη ώστε να υποβοηθά και να ενισχύσει και να αλλοιώνει τους ήχους. Μεταλλικά τμήματα κρέμονταν σε διάφορα σημεία της, ή ήταν προσαρτημένα στους τοίχους. Καλώδια εκτείνονταν από τη μια άκρη ως την άλλη, και δουλειά τους δεν ήταν να μεταφέρουν ενέργεια αλλά να υποβοηθούν κι αυτά τη μουσική με την ίδια τους την τοποθέτηση μέσα στον χώρο.

Διότι η μουσική που παραγόταν εδώ κάτω, σε τούτο το υπόγειο της Φιλήκοης, δεν έμοιαζε με καμιά άλλη που μπορούσε να συναντήσει κανείς στη συνοικία. Ήταν μια μουσική επικίνδυνη και απαγορευμένη. Ήταν οι Άδηλοι Ήχοι.

Οι χορευτές είχαν πλέον γίνει ένα μαζί τους· τα σώματά τους ακολουθούσαν τον ξέφρενο ρυθμό, τα μυαλά τους είχαν περάσει τα όρια

της έκστασης. Δεν άκουγαν πια τους Άδηλους Ήχους: ήταν οι ίδιοι Άδηλοι Ήχοι. Βρίσκονταν «πέρα από τον εαυτό», όπως έλεγαν.

Τα φώτα μέσα στην αίθουσα ήταν χαμηλά: μόνο τόσος φωτισμός όσος χρειαζόταν για να βλέπουν, για να διακρίνουν τις μορφές τους. Αν και ούτε αυτό δεν τους ήταν απαραίτητο όταν είχαν γίνει Άδηλοι Ήχοι. Δεν είχαν ανάγκη να βλέπουν για να ξέρουν πού είναι ο καθένας: το άκουγαν. Το άκουγαν με ολόκληρο το σώμα τους: με ολόκληρο το μυαλό τους που εκτεινόταν σε ολόκληρο το σώμα τους.

Η μουσική έκανε, ξαφνικά, μια τρομερή κορύφωση που θα είχε ρίξει άλλους ανθρώπους στην άβυσσο της παραφροσύνης, κυριολεκτικά – και ύστερα, σταμάτησε.

Η σιγή που απλώθηκε ήταν σαν την καταστροφή του σύμπαντος.

Οι χορευτές έμειναν στις θέσεις τους, ακίνητοι. Τα μυαλά τους βρίσκονταν ακόμα πέρα από τα όρια της έκστασης. Ήταν ακόμα Άδηλοι Ήχοι.

Ο άντρας που είχε τον τίτλο Υπέρτατος Ήχος πήδησε σαν υπερβατική σκιά πάνω σ'ένα από τα μηχανήματα που πριν από λίγο παρήγαγαν τη μουσική.

«Πιστοί του Ήχου!» φώναξε, και η φωνή του αντήχησε μεγεθυμένη σ'όλη την αίθουσα. Μεγεθυσμένη, μόνο από τούτο το σημείο όπου ο Υπέρτατος Ήχος στεκόταν. Σε οποιοδήποτε άλλο σημείο κι αν στεκόταν, η φωνή του δεν θα αντηχούσε έτσι. Κι αυτό οφειλόταν στην ειδική κατασκευή της αίθουσας.

«Πιστοί του Ήχου! Χτες είχα επαφή με τους γείτονές μας της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Αυτούς της συμμορίας των Ηχοκαλεστών. Μου μίλησαν για τον κατακτητή. Τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Μου είπαν ότι όλες οι συμμορίες της Β' Κατωρίγιας ξεσηκώθηκαν εναντίον του παλιού καθεστώτος μόλις εκείνος εισέβαλε: και τώρα είναι στο πλευρό του, έχοντας συναντήσει κι άλλες συμμορίες που τον ακολουθούν. Συμμορίες από την Α' Ανωρίγια, κι από τη Β' Ανωρίγια. Ακόμα κι από την Έκθυμη!

»Πιστοί του Ήχου! Πρόκειται για γενικευμένη επανάσταση!» Ο Υπέρτατος Ήχος ήταν ένας άντρας μετρίου αναστήματος, λιγνός σαν μπαστόνι, μαυρόδερμος σαν τη νύχτα, και λευκομάλλης. Έμοιαζε εξωφρενικό η φωνή του ν'ακούγεται τόσο δυνατή. Και ο άνθρωπος θύμιζε

εξωπραγματικό στοιχείο, εκεί όπου στεκόταν, πάνω στο μηχανήμα παραγωγής Άδελων Ήχων.

«Και μας καλούν!» συνέχισε ο Υπέρτατος Ήχος. «Μας καλούν να ξεσηκωθούμε κι εμείς εναντίον της Παράφωνης Σκύλας και των ανθρώπων που την υπηρετούν! Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής, μου είπαν οι Ηχοκαλεστές, θα μας υποστηρίξει αν ξεκινήσουμε εμείς πρώτοι εδώ την επανάσταση! Αυτή είναι η ευκαιρία που χρόνια περιμέναμε. Θα ρίξουμε την Παράφωνη Σκύλα και τους ανθρώπους της πίσω στους θλιβερούς ήχους που τους γέννησαν· θα φέρουμε στη συνοικία το μεγαλείο των Άδελων Ήχων!»

Τα μέλη της Σέχτας των Άδελων Ήχων ζητωκραύγασαν.

Αλλά μια γυναίκα ρώτησε: «Κι αν ο Αλυσοδεμένος Ποιητής δεν μας υποστηρίξει;»

«Οι Ηχοκαλεστές μου είπαν ότι θα μας υποστηρίξει,» απάντησε ο Υπέρτατος Ήχος. «Και τις συμμορίες της Β' Κατωρίγιας τις υποστήριξε όταν ξεσηκώθηκαν.»

«Η εισβολή του είχε, όμως, ήδη αρχίσει, δεν είχε; Δε θ' αρνιόταν τη βοήθειά τους φυσικά. Αλλά ποιος μας εγγυάται ότι θέλει να εισβάλει κι εδώ;»

Ένας άλλος της Σέχτας απάντησε: «Ο Ποιητής ήρθε για να μας απελευθερώσει όλους! Το λένε. Είναι γνωστό.»

Η γυναίκα ρώτησε τον Υπέρτατο Ήχο: «Έχεις μιλήσει μαζί του, Υπέρτατε;»

«Σας είπα: μίλησα με τους Ηχοκαλεστές· κι αυτοί λένε πως ξέρουν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Λένε πως αν ξεσηκωθούμε θα μας υποστηρίξει. Και η Φιλήκη θα γίνει δική μας!»

«Ο Ποιητής θα σας υποστηρίξει· μην το αμφιβάλλετε.» Η φωνή που ακούστηκε ήταν καινούργια· δεν θύμιζε τίποτα σε κανέναν τους. Όλοι, όμως, αμέσως τη θεώρησαν πολύ, πολύ σημαντική. Σαν να ήταν κάτι το οποίο είχαν γεννήσει οι ίδιοι οι Άδελοι Ήχοι που πριν από λίγο έβγαιναν από τα μεγάλα ηχεία της αίθουσας.

Τα μέλη της Σέχτας στράφηκαν και είδαν, επάνω σε μια ανωφέρεια του αμφιθεατρικού δωματίου, μια γυναικεία μορφή να στέκεται. Φορούσε μακρύ πράσινο φόρεμα, κοντά καφετιά γάντια με κρόσσια, και γκρίζα κάπα που ήταν μαύρη από μέσα. Το δέρμα της γυναίκας ήταν

κόκκινο, τα μαλλιά της ξανθά και μακριά. Το μισό της πρόσωπο, από τα δεξιά, σκέπαζε μια μάσκα από πλαστικό και άργυρο. Η αριστερή μεριά του προσώπου της ήταν ακάλυπτη.

«Ποια είσαι;» ρώτησε ο Υπέρτατος Ήχος. «Πώς μπήκες εδώ;» Δεν ήταν εύκολο κανείς να φτάσει στην Αίθουσα των Άδελων Ήχων· δεν ήταν εύκολο να βρει τον δρόμο, κατά πρώτον. Αλλά, επίσης, υπήρχαν φρουροί. Και παγίδες. Μόνο κάποιος που ήξερε πώς να έρθει μπορούσε να τα καταφέρει.

«Το όνομά μου δεν έχει σημασία,» αποκρίθηκε η μυστηριώδης γυναίκα που θύμιζε οπτασία καθώς βάδιζε στην πλαγιά της αμφιθεατρικής αίθουσας. Όλων τα βλέμματα ήταν καρφωμένα επάνω της. Όλοι τους νόμιζαν ότι είχαν ξαφνικά παγιδευτεί μέσα σε μια αλλόκοτη θεατρική παράσταση. «Είμαι εδώ για να σας προσφέρω τη βοήθειά μου. Πείτε ότι η Ξέφρενη Κόρη με έστειλε.»

Αυτό δεν ήταν ένα όνομα που άκουγες από τον καθένα. Η Ξέφρενη Κόρη, η Ερμιχόρη, ήταν, σύμφωνα με τους μύθους της Ρελκάμνια, παιδί του Σκοτοδαίμονος και της Ατελράνδης – μιας νύμφης του Κρόνου, προστάτιδας της μουσικής. Ορισμένοι θρύλοι έλεγαν ότι ο Σκοτοδαίμων είχε παρουσιαστεί μεταμορφωμένος στην Ατελράνδη και την είχε ξεγελάσει, για να εξοργίσει τον Κρόνο και να τον ντροπιάσει. Άλλοι θρύλοι, όμως, έλεγαν πως η Ατελράνδη ήταν τρελά ερωτευμένη με τον Σκοτοδαίμονα και τα θαυμαστά πράγματα που εκείνος μπορούσε να της δείξει. Η Σέχτα των Άδελων Ήχων πίστευε το δεύτερο. Αλλά, όπως και νάχε, όποια εκδοχή κι αν θεωρούσε κανείς σωστή, από την ένωση του Σκοτοδαίμονος και της Ατελράνδης είχε γεννηθεί η Ερμιχόρη, η Ξέφρενη Κόρη, η Κυρά της Αλλότροπης Μουσικής, η Αρχόντισσα των Έκνομων Ακουσμάτων.

Την οποία η Σέχτα των Άδελων Ήχων λάτρευε ως θεά.

Δεν ήταν, όμως, μια γνωστή θεότητα. Η μυστηριώδης γυναίκα, όποια κι αν ήταν, πρέπει να είχε ασχοληθεί με απαγορευμένες και επικίνδυνες μουσικές για να την ξέρει.

«Απόδειξέ το!» την προκάλεσε ο Υπέρτατος Ήχος, δείχνοντάς την με το κοντό ραβδί του το οποίο, σε άλλες περιπτώσεις, χρησιμοποιούσε για να ρυθμίζει τη μουσική που έπαιζαν τα όργανα ή για να χτυπά συγκεκριμένα σημεία των οργάνων.

Η μυστηριώδης γυναίκα γέλασε, και το γέλιο της αντήχησε σαν Άδελος Ήχος μες στην αίθουσα. Τους είπε πού βρισκόταν ένα εγκαταλειμμένο Σύμπλεγμα Ήχων στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Τους είπε ακριβώς πώς να πας εκεί. «Είμαι σίγουρη πως το γνωρίζεις, Υπέρτατε.»

«Και λοιπόν;» Ο άντρας ακόμα έμοιαζε να την υποπτεύεται.

«Ακούστε με!» τους είπε η άγνωστη, σαν ξαφνικά – για κάποιο λόγο – να μην είχε άλλο χρόνο για άσκοπες κουβέντες. «Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής θα σας βοηθήσει στην εξέγερσή σας. Αλλά πρώτα, προτού εξεγερθείτε, είναι καλύτερα να έχετε βγάλει από τη μέση έναν επικίνδυνο εχθρό!»

«Και ποιος είναι αυτός ο επικίνδυνος εχθρός;»

«Το όνομά του είναι Βόρκεραμ-Βορ.»

«Ο Στρατάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας; Ο μισθοφόρος;»

«Ναι.»

«Είναι ηττημένος από τον Ποιητή!»

«Ο Βόρκεραμ-Βορ είναι πιο επικίνδυνος απ'ότι μπορείς να φανταστείς, Υπέρτατε! Θα σας προκαλέσει τρομερά προβλήματα στην εξέγερσή σας· το ξέρω. Και έρχομαι, με τη χάρη της Ερμιχόρης, για να σας προειδοποιήσω.

»Σκοτώστε τον Βόρκεραμ-Βορ, και ο θρίαμβος θα είναι, αναμφισβήτητα, δικό σας!»

«Δεν γνωρίζουμε πού βρίσκεται αυτός ο Βόρκεραμ-Βορ. Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι η Παράφωνη Σκύλα κάπου τον φιλοξενεί, όπως και τους άλλους πολιτικούς της Β' Κατωρίγιας.»

«Γνωρίζω εγώ πού βρίσκεται,» του είπε η μυστηριώδης άγνωστη με τη μισή μάσκα και τα ξανθά μαλλιά. Και μετά ανέφερε οδό και αριθμό και διαμέρισμα. «Εκεί κρύβεται. Εξολοθρεύστε τον, και η νίκη θα είναι δική σας.»

Ένας άντρας της Σέχτας ρώτησε: «Πού το ξέρουμε ότι δεν προσπαθείς να μας παγιδέψεις;»

Η άγνωστη γέλασε ξανά. «Αν ήμουν εχθρός σας και γνώριζα για την Αίθουσα των Άδελων Ήχων – και μπορούσα τόσο εύκολα να φτάσω εδώ – νομίζετε ότι τώρα θα στεκόμασταν και θα συζητούσαμε έτσι φιλικά;»

Έχει δίκιο, ακούστηκε κάποιος να ψιθυρίζει μέσα από το πλήθος των κεντρικών μελών της Σέχτας.

Ο Υπέρτατος Ήχος ρώτησε: «Θα μας οδηγήσεις η ίδια στο διαμέρισμα του Βόρκεραμ-Βορ;»

«Δυστυχώς, αυτό είναι αδύνατον. Οι δουλειές μου με πιέζουν. Ακόμα και τώρα...» Η γυναίκα βάδισε προς ένα σκιερό σημείο της αίθουσας – προς κάτι πυκνές σκιές που δημιουργούνταν από τα μηχανήματα και τα διάφορα μεταλλικά πράγματα που κρέμονταν από το ταβάνι. Αυτές οι σκιές δεν ήταν αρκετές για να κρύψουν τελείως έναν άνθρωπο. Αλλά την έκρυψαν! Σαν να την είχαν καταπιεί. Ή σαν να είχε, κάπως, γλιστρήσει από πίσω τους, όπως μια κόλλα χαρτί γλιστρά πίσω από μια άλλη κόλλα χαρτί.

Τα μέλη της Σέχτας έψαξαν να τη βρουν, ανάστατα, ακόμα με τα μυαλά τους «πέρα από τον εαυτό», αλλά πουθενά δεν τη βρήκαν. Είχε εξαφανιστεί!

«Υπέρτατε!» φώναξε μια γυναίκα. «Πρέπει να ήταν αυτό που έλεγε! Πρέπει να ήταν, πραγματικά, σταλμένη από την Ξέφρενη Κόρη!»

Ο Υπέρτατος Ήχος εξακολουθούσε να στέκεται πάνω στο μεγάλο μουσικό όργανο, με τα γόνατα λυγισμένα και το κοντό ραβδί στο χέρι του, μοιάζοντας με δαιμονικό της Ατέρμονης Πολιτείας. Τα μάτια του στραφτάλιζαν, και στο πρόσωπό του υπήρχε ένα στραβό μειδίαμα σαν να ήταν ο ίδιος ο Σκοτοδαίμων.

Μέσα στο ενεργειακό πλέγμα ξανά.

Η Κορίνα δεν μπορούσε να κρατηθεί περισσότερο στην Αίθουσα των Άδηλων Ήχων, ονειρευόμενη τα μέλη της Σέχτας ενώ εκείνα την έβλεπαν ξύπνιοι. Το πλέγμα τρανταζόταν και παλλόταν γύρω της, προσπαθώντας να την τινάξει. Η Κορίνα πλοηγήθηκε μέσα του όπως θα κολυμπούσε ένας έμπειρος κολυμβητής στα νερά του Ριγοπόταμου μια ταραγμένη νύχτα. Μαζί της τραβούσε τα Αινίγματα, πάντα σαγηνεμένα από εκείνη, πάντα συνδεδεμένα με το αρχέγονο φυλαχτό της.

Πίσω της αισθάνθηκε μια παρουσία. Κάτι την παρακολουθούσε.

Αυτός ο δαίμονας πάλι, δίχως αμφιβολία – η αντιοπτασία!

Η Κορίνα είχε φτάσει σε κάποια συμπεράσματα σχετικά μ'αυτήν, και είχε αποφασίσει σύντομα να την ακολουθήσει. Μέσα στο ενεργειακό πλέγμα, να γυρίσει και να πάει καταπάνω της. Και να δει τι θα γινόταν.

Την ενδιέφερε η πηγή προέλευσης της αντιοπτασίας.

Αν όντως υπήρχε τέτοια πηγή – που η Κορίνα το θεωρούσε πολύ πιθανό – τότε μονάχα εκείνη μπορούσε να φτάσει εκεί. Μονάχα κάποια που πλοηγείτο στο ενεργειακό πλέγμα. Ούτε ο Κλαρκ δεν μπορούσε να τη βοηθήσει σ'αυτό, νόμιζε – ακόμα κι αν ο καταραμένος προδότης ήθελε!

Η Κορίνα βγήκε από το πλέγμα λίγο προτού εκείνο την πετάξει έξω, σε άλλο χώρο και πιθανώς και σε άλλο χρόνο. Εμφανίστηκε στο σαλόνι του άδειου διαμερίσματος που είχε καταλάβει στη Β' Κατωρίγια Συνοικία.

Θα κατάφερναν, άραγε, οι Άδελφοι Ήχοι να ξεπαστρέψουν τον πολεοδαίμονα, τον Βόρκεραμ-Βορ; αναρωτήθηκε. Είτε τα κατάφερναν είτε όχι, η προσπάθεια άξιζε. Χωρίς τη βοήθεια της Κορίνας, χωρίς την πληροφορία που τους είχε δώσει, δεν θα επιχειρούσαν καν να τον δολοφονήσουν, και ο καταραμένος θα ξέφευγε πάλι. Η Κορίνα το είχε δει στις τάξεις και τις ροπές του μέλλοντος. Όπως είχε δει και ότι στη Φιλήκη θα ξεσπούσε πόλεμος ξεκινώντας από τη Σέχτα των Άδελων Ήχων. Ένας πόλεμος που θα παρέσερνε και τις δυνάμεις του Αλυσσοδεμένου Ποιητή...

Η Κορίνα έβγαλε τη μισή μάσκα της, ρίχνοντάς την στο τραπέζι. Τώρα δεν υπήρχε κανένας που να την κοιτάζει, κανένας που να μπορεί να δει το ενεργειακό σημάδι στο δεξί της μάγουλο.

Η αντιοπτασία... Έκλεβε κομμάτια από το σώμα της, και τα κρατούσε για τον εαυτό της. Αλλά, κάθε φορά που εμφανιζόταν, δεν αργούσε να εξαφανιστεί πάλι, να διασκορπιστεί σαν να διαλυόταν. Αν τα υλικά τμήματα του κλεμμένου σώματος ήταν πραγματικά επάνω της θα έπρεπε κι αυτά να είχαν προ πολλού διαλυθεί. Γιατί επανεμφανίζονταν κάθε φορά;

Μονάχα μία εξήγηση μπορούσε να υπάρξει, νόμιζε η Κορίνα: Τα κομμάτια του σώματός της δεν βρίσκονταν αληθινά επάνω στην αντιοπτασία. Βρίσκονταν κάπου αλλού. Στην πηγή, πιθανώς, από την οποία

η αντιοπτασία προερχόταν. Μια πηγή που, αναμφίβολα, ήταν κάπου μέσα στο ενεργειακό πλέγμα.

Και η Κορίνα έπρεπε να την εντοπίσει.

Έπιασε ένα τσιγάρο από την ταμπακιέρα στο τραπέζι, πάτησε το κουμπί του ενεργειακού αναπτήρα της, και–

Γαμήσου...

Με τις άκριες των ματιών της είδε μια κίνηση από την κουρτίνα της μπαλκονόπορτας.

Η αντιοπτασίας γλίστρησε έξω από τις πτυχώσεις του παραπετάσματος. Μια φωτεινή αντανάκλαση του σώματος της Κορίνας, ολόκληρη από ρέουσα ενέργεια, με αδιαμόρφωτα χαρακτηριστικά. Μόνο εκείνα τα κλεμμένα κομμάτια πορφυρής σάρκας είχε επάνω της – στο δεξί μάγουλο, στον δεξή ώμο, πάνω από το δεξί γόνατο, στην αριστερή κνήμη.

Η καταραμένη δαιμόνισσα τής έκλεβε το σώμα της, λίγο-λίγο, ώσπου να μπορεί να παραμείνει περισσότερο μέσα στην υλική πραγματικότητα της Ρελκάμνια και να τη σκοτώσει – όπως είχε κάνει στην Ευρυδίκη, τη δημιουργό του φυλαχτού, πριν από αιώνες.

Η Κορίνα την έδειξε με το γαντοφορεμένο χέρι της, προστάζοντας: «Σιραφάκ'ν!» και τα Αινίγματα, αόρατα στο υλικό πεδίο, χτύπησαν βάνουσα την αντιοπτασία προκαλώντας ενεργειακές αναταράξεις στο σώμα της. Οι οποίες δεν φάνηκαν να την ενοχλούν περισσότερο απ'ό,τι ο δυνατός αέρας θα ενοχλούσε έναν συνηθισμένο άνθρωπο.

Η Κορίνα είχε, όπως πάντα, μία επιλογή.

Έτρεξε προς την εξώπορτα του διαμερίσματος, κι ανοίγοντάς την βγήκε στους διαδρόμους της πολυκατοικίας, συνεχίζοντας να τρέχει.

Ο δαίμονας σύντομα θα σκόνταφτε στην υλική πραγματικότητα και θα εξαφανιζόταν.

Βγαίνοντας από την πολυκατοικία, συνάντησε τη Τζέσικα η οποία βάδιζε μες στον νυχτερινό δρόμο με το πουλί της πιασμένο στον ώμο.

«Κορίνα!» γέλασε. «Τι τρέχει, Αδελφή μου; Φαίνεσαι σαν να είδες φάντασμα, χα-χα-χα-χα-χα...»

Η Συμμαχία και το Φυλαχτό

Η Κορίνα έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο της. Δεν είδε την αντιοπτασία να έρχεται. Ούτε διαισθανόταν κανέναν κίνδυνο. Στα πολεοσημάδια, φυσικά, ήξερε ότι δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα· η αντιοπτασία δεν φαινόταν εκεί, ήταν αόρατη για την Πόλη. Γι'αυτό κιόλας ήταν τόσο επικίνδυνη.

Η Τζέσικα συνοφρυώθηκε. «Σε κυνηγά κανείς; Και τι – τι είν' αυτό στο μάγουλό σου, μα τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος;»

Γαμώτο! Η Κορίνα έκρυψε αμέσως, με το χέρι της, το ενεργειακό σημάδι στο δεξί της μάγουλο. Είχε παραλείψει να τυλίξει κάποιο μαντήλι γύρω από το πρόσωπό της καθώς έτρεχε να ξεφύγει από την αντιοπτασία.

Η Πόλη παίζει παιχνίδια μαζί μου απόψε!

«Τίποτα...»

«Τίποτα; Δε μου μοιάζει για τίποτα, Αδελφή μου.» Η Τζέσικα τής έπιασε τον καρπό, για να της απομακρύνει το χέρι από το μάγουλο–

Η Κορίνα την έσπρωξε πίσω. «Φύγε γαμώτο!»

«Ήρεμα, Αδελφή μου! Ήρεμα!» γέλασε η Τζέσικα. «Απλά θέλω να δω. Χτύπησες κάπου;»

«Ναι,» είπε η Κορίνα βιαστικά, αρχίζοντας να βαδίζει – για καλό και για κακό – μήπως η αντιοπτασία δεν είχε εξαφανιστεί ακόμα. «Θα περάσει σύντομα. Δεν είναι τίποτα.»

Η Τζέσικα την ακολούθησε ενώ το πτηνό της φτερούγιζε φεύγοντας από τον ώμο της. «Μα δεν είναι τραύμα... Δεν είναι πληγή αυτή, Κορίνα. Είναι... είναι κάτι σαν *ενέργεια*. Τι διάλογο είναι; Τι μου κρύβεις, Κορίνα; Τόσο καιρό, μου κρύβεις κάτι! Η Μιράντα μού είπε για ένα φυλαχτό–»

«*Τι σου είπε;*» Η Κορίνα στράφηκε να την κοιτάξει, στενεύοντας τα μάτια, ενώ ακόμα έκρυβε το μάγουλό της με το χέρι της σαν να την είχαν χαστουκίσει.

«Με ρώτησε, βασικά. Με ρώτησε αν μου έχεις πει για το φυλαχτό. Σε ποιο φυλαχτό αναφερόταν, Κορίνα;»

Η καταραμένη! Επίτηδες το έκανε. Για να μου προκαλέσει προβλήματα. «Μιλήσατε οι δυο σας;»

«Όχι για πολύ. Για λίγο, μόνο. Μέσα στις μάχες που γίνονταν στη Β' Κατωρίγια. Σε ποιο φυλαχτό αναφερόταν, Κορίνα;»

«Δεν έχω ιδέα.» Αν η Τζέσικα μάθαινε για το φυλαχτό, θα προσπαθούσε να της το κλέψει· η Κορίνα δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία.

«Μη μου λες ψέματα ξανά!»

«Δεν υπάρχει κανένα φυλαχτό, Τζέσικα. Επίτηδες σ'το είπε η Μιράντα, για να σε μπερδέψει. Για να σε στρέψει εναντίον μου. Αναμενόμενο από εκείνη. Θέλει να μας εκδικηθεί και τις δύο.»

«Γνωρίζει ότι σε βοήθησα να την παγιδέψεις στην υπόγεια αποθήκη;»

«Πολύ πιθανόν.»

«Μα πώς να το έμαθε;»

«Η Μιράντα είναι πολυμήχανη.»

«Κάτι, όμως, μου κρύβεις, Κορίνα. Τελευταία, κάτι μού κρύβεις. Οι γνώσεις που έχεις είναι... υπερβολικές, ακόμα και για σένα. Πες μου τι συμβαίνει!»

«Κάποια άλλη στιγμή ίσως, Αδελφή μου. Τώρα είμαι πολύ κουρασμένη. Πάμε να καθίσουμε κάπου; Να πιούμε;»

Η Τζέσικα χαμογέλασε. «Έχω υπόψη μου ένα τέλειο μέρος.»

Μετά από κάποια ώρα, βρίσκονταν σ'ένα μπαρ στους υπόγειους δρόμους της Β' Κατωρίγιας. Ήταν ελεγχόμενο από συμμορίες, αυτές που είχαν βοηθήσει τον Ανθοτέχνη να κατακτήσει τη συνοικία, και τώρα όλο γλεντούσαν και λεηλατούσαν και την είχαν δει άρχοντες της περιοχής. *Μέχρι που ο Βάρνελ-Αλντ να τους βάλει στη θέση τους*, σκέφτηκε η Κορίνα, πίνοντας μια γουλιά από τη Μαύρη Κορόνα της – ένα ποτό, κυρίως, του υπόκοσμου της Ρελκάμνια.

Το μπαρ, εκτός των άλλων, ήταν και καμπαρέ. Τριγύριζαν ημίγυμνοι άντρες ανάμεσα στα τραπέζια, κουνώντας τα καλογυμνασμένα σώματά τους. Το μόνο που έκρυβαν, βασικά, ήταν εκείνο που θα περίμενε κανείς να κρύβουν.

Ένας απ'αυτούς πλησίασε την Κορίνα, λικνίζοντας τους γοφούς του μπροστά της. Εκείνη πίεσε τον αριστερό του όρχι με το μυτερό νύχι του δεξιού της χεριού, έχοντας βγάλει το γάντι της, και ο άντρας απομακρύνθηκε πλησιάζοντας μια άλλη κυρία.

Η Τζέσικα γέλασε. «Γιατί τόσο ακατάδεκτη, Αδελφή μου;»

«Όταν είπες ότι έχεις ένα 'τέλειο μέρος' υπόψη σου, νόμιζα ότι θα ήταν ένα ήσυχο μέρος, Τζέσικα.» Η Κορίνα άναψε τσιγάρο, ρούφηξε κα-

Η Συμμαχία και το Φυλαχτό

πνό, και τον φύσηξε προς το σκοτεινό ταβάνι που έμοιαζε να κρύβει αντιστοίχασίες...

Δεν είχε κάνει καν τον κόπο να φορέσει το μαντήλι της. Εδώ πέρα, μες στο μισοσκοτάδο του μπαρ, οι σκιές ήταν αρκετά πυκνές για να κρύβουν το ενεργειακό σημάδι στο μάγουλό της.

Η Τζέσικα τη ρώτησε άλλες δυο φορές γι' αυτό, αλλά η Κορίνα αρνήθηκε να της δώσει περισσότερες εξηγήσεις. «Απλά χτύπησα, σου είπα. Σύντομα θα περάσει.»

/4\

Οι Νομάδες περνάνε τον Ποταμό, βρίσκουν έναν εγκαταλειμμένο θόλο, διαπληκτίζονται για την ονομασία ενός ραδιοφωνικού σταθμού, συναντούν καχύποπτους φύλακες, καταλήγουν σε διαφορετικό μέρος από εκεί όπου σκόπευαν, και γνωρίζουν μερικές στιγμές ευχάριστης ηρεμίας προτού κίνδυνος ξεπροβάλει μέσα από τους δρόμους της Πόλης...

Το απόγευμα, πήγαν στην αποβάθρα όπου ήταν αραγμένος ο Γελαστός Κουβαλητής, και ο Καπετάνιος Ροντάκος Ολμετράνκω τούς άφησε να επιβιβαστούν στο σκάφος όπως είχε υποσχεθεί στην Εύνοια. Αλλά ζήτησε πρώτα ολόκληρη την πληρωμή για τη μεταφορά. Η Κυρά των Δρόμων δεν έφερε αντίρρηση. Έβγαλε χαρτονομίσματα (από αυτά που είχε δώσει ο Κάδμος Ανθοτέχνης στους Νομάδες προτού φύγουν από την Α' Ανωρίγια Συνοικία) και πλήρωσε τον καπετάνιο. Εκείνος τα μέτρησε και φάνηκε ευχαριστημένος. «Είμαστε 'ντάξει,» είπε.

Τα οχήματα των Νομάδων των Δρόμων ανέβηκαν, το ένα κατόπιν του άλλου, στον Γελαστό Κουβαλητή, ενώ ο άνεμος σφύριζε κι έκανε τον Ριγοπόταμο να αφρίζει και κύματα να σηκώνονται. Ο καιρός δεν ήταν καλός, αλλά ευτυχώς δεν ήταν και απαγορευτικός. Μπορούσαν να περάσουν ως την αντικρινή όχθη.

Η Εύνοια οδήγησε το φορτηγό με τα Εκτρώματα στο εσωτερικό του πλοίου. Δίπλα της καθόταν ο Θόρινταλ.

Οι ναύτες του Ολμετράνκω τούς έκαναν νόημα πού να σταθμεύσουν ανάμεσα στα εμπορεύματα που μετέφερε το σκάφος – μεγάλοι όγκοι κρυμμένοι με υφάσματα και πλαστικά, τυλιγμένοι με αλυσίδες και σχοινιά.

«Τι κουβαλά αυτός ο τύπος;» ρώτησε ο Θόρινταλ. «Σου είπε;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Εύνοια καθώς σταματούσε τους τροχούς του φορτηγού. Ύστερα, πάτησε ένα πλήκτρο πάνω στην επικοινωνιακή συσκευή που είχε φτιάξει ο Χέρκεγμοξ, κι ένας ήχος ακούστηκε:

[MEINETE]

Τα Εκτρώματα απάντησαν με μελωδίες, και ένα από τα σύμβολα πάνω στα κουμπιά της συσκευής άναψε:

[NAI]

Η Εύνοια και ο Θόρινταλ βγήκαν από το φορτηγό, και ο πολεοπλάστης, που ήταν πιασμένος στον ώμο του σαμάνου, πήδησε κάτω κι εξαφανίστηκε.

«Ελπίζω αυτό να μην είναι κακός οiwνός...» μουρμούρισε ο Θόρινταλ.

Η Εύνοια δεν έβλεπε κανένα ανησυχητικό πολεοσημάδι. Δεν το θεωρούσε πιθανό ο Χέρκεγμοξ να σκεφτόταν να κάνει αταξίες μες στο πλοίο.

Πολλοί από τους υπόλοιπους Νομάδες βγήκαν επίσης από τα οχήματά τους, αν και ορισμένοι παρέμειναν μέσα, σκοπεύοντας μάλλον να περάσουν εκεί το ταξίδι.

Οι μηχανές του *Γελαστού Κουβαλητή* μπήκαν σύντομα σε λειτουργία, με την ενεργειακή τους ροή ελεγχόμενη αναμφίβολα από κάποιον μάγο στο κέντρο ισχύος του σκάφους. Ήταν πολύ μεγάλο πλοίο για να κινείται χωρίς βοήθεια μάγου. Το βουητό γέμισε το αμπάρι όπου βρίσκονταν οι Νομάδες μαζί με κάμποσους από τους ναύτες του Ροντάκου Ολμετράνκω.

Κι αυτοί οι ναύτες ήταν ετοιμοπόλεμοι, έλεγαν τα σημάδια της Πόλης στην Εύνοια. Δεν ήταν μόνο για να κουβαλάνε πράγματα και να κουμαντάρουν το σκάφος· έκρυσαν όπλα επάνω τους και ήξεραν πώς να τα χρησιμοποιούν. Θα μπορούσες να τους πεις και *πειρατές*, νόμιζε η Εύνοια, αν οι συνθήκες ήταν διαφορετικές.

Ήταν, άραγε, κουρσάροι κάποτε, προτού απομακρυνθούν από τις πιο παράνομες δουλειές κι αρχίσουν τις πιο έννομες; Η Εύνοια δεν θα το απέκλειε καθόλου.

Ο Ροντάκος πλησίασε την Κυρά των Δρόμων, ενώ το σκάφος είχε πια αποπλεύσει από το λιμάνι της Μακρωκεάνιας και ταξίδευε στον ποταμό, κλυδωνιζόμενο αρκετά από τα κύματα και τον αέρα.

«Όλα 'ντάξει;»

«Όλα εντάξει, Καπετάνιε.»

«Αν υπάρξει πρόβλημα, ειδοποιήστε με αμέσως,» είπε εκείνος, κι έφυγε ξανά, γλιστρώντας ανάμεσα στα εμπορεύματα.

Ο Νίσκαν ακουγόταν να γρυλίζει, αλλά η Λάρνια τον κρατούσε γερά από την αλυσίδα γύρω απ'τον λαιμό του και του έλεγε, επιτακτικά, να είναι ήσυχος.

«Πού είναι ο Κοντός;» ρώτησε ο Θόρινταλ τη Σορέτα. «Μέσα;» Κοίταξε προς το ερπυστριοφόρο. «Δε βγαίνει;»

«Ζαλίζεται,» αποκρίθηκε εκείνη.

Οι μηχανές του *Γελαστού Κουβαλητή* μούγκριζαν, τα μέταλλά του σύριζαν και έτριζαν, τα νερά του ποταμού ακούγονταν να μαστιγώνουν τα πλευρά του, ο άνεμος ακουγόταν να ουρλιάζει από έξω. Οι κρυμμένοι όγκοι των εμπορευμάτων έκαναν κρικ και κρακ και κλακ, δεμένοι με τα σχοινιά και τις αλυσίδες τους· κι ορισμένες φορές έγερναν έτσι που φαινόταν επικίνδυνο να ανατραπούν. Σε κάποια στιγμή, τρεις ναύτες έτρεξαν για να στερεώσουν κάτι πράγματα που έμοιαζαν έτοιμα να φύγουν από τη θέση τους, ενώ μια γυναίκα – του πληρώματος κι αυτή, αξιωματικός ίσως εδώ μέσα – φώναζε κι έβριζε: «Ποιος μαλάκας τάβαλ' έτσι; Ποιος τ'άφησ' αστερέωτα;»

Το ταξίδι κράτησε καμιά ώρα, και, καθώς σουρούπωνε, ο *Γελαστός Κουβαλητής* μπήκε σ'ένα λιμάνι της Φωλιασμένης και άραξε.

Η μεγάλη πόρτα του αμπαριού άνοιξε, κατεβάζοντας μια πλατιά μεταλλική ράμπα, τρίζοντας και γρυλίζοντας, ενώ το βούισμα των μηχανών είχε πάψει.

Οι Νομάδες που είχαν βγει από τα οχήματα επιβιβάστηκαν εκεί πάλι και τα οδήγησαν έξω από το πλοίο. Η Εύνοια δεν ξαναμίλησε με τον Καπετάνιο Ροντάκο Ολμετράνκω· δεν χρειαζόταν.

Οι δρόμοι της Φωλιασμένης φαίνονταν σκοτεινιασμένοι. Αλλά στο λιμάνι υπήρχε αρκετή κίνηση: κόσμος μετακινιόταν προς κάθε κατεύθυνση, πλεούμενα ήταν αραγμένα, πλεούμενα εξέπλεαν, πλεούμενα εισέπλεαν, φορτηγά πηγαينوέρχονταν μεταφέροντας πράγματα, ένα τρένο που έμοιαζε επίφοβο να διαλυθεί κυλούσε πάνω σε παλιές σιδηροτροχιές. Ορισμένοι απ'αυτούς που περιφέρονταν στο λιμάνι ήταν καταφανώς μέλη συμμοριών· κουβαλούσαν όπλα, φανερά. Οι χωροφύλακες της περιοχής – που διακρίνονταν από τις στολές τους – δεν τους έδιναν ιδιαίτερη σημασία, σαν η παρουσία τους να μην ήταν τίποτα που ξέφευγε από το φυσιολογικό.

Ο Θόρινταλ αναρωτήθηκε αν οι φύλακες ονομάζονταν *Αστυνομία* εδώ, ή αν είχαν κάποιο άλλο όνομα, όπως οι Μακροφύλακες της Μακρωκεάνιας.

Ρώτησε την Εύνοια.

«Δεν έχω υπόψη μου,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Δεν έχεις ξανάρθει εδώ;»

«Όχι.» Ύστερα κοίταξε το πλάι ενός οχήματος της χωροφυλακής. «Ήφρουρά Φωλιασμένης,» διάβασε, δείχνοντας.

Και οδήγησε το φορτηγό της μπροστά από όλα τα υπόλοιπα οχήματα των Νομάδων, τα οποία την ακολούθησαν. Η Φρουρά δεν τους πλησίασε για να τους ελέγξει ή να τους κάνει ερωτήσεις. Τα πράγματα φαίνονταν αρκετά χαλαρά εδώ.

Ο Θόρινταλ αναρωτήθηκε αν η Φρουρά θα έκανε τίποτα σε περίπτωση που κάποια από τις συμμορίες επιτιθόταν στους Νομάδες για να τους κλέψει.

Και πού είναι ο Χέρκεγμοξ; σκέφτηκε ξαφνικά. *Ελπίζω να μην έμεινε μες στο πλοίο!* «Χέρκεγμοξ;» είπε, αρκετά δυνατά ώστε ν'ακουστεί σ'όλο το φορτηγό. «Χέρκεγμοξ;»

Μετά από μια στιγμή, ο πολεοπλάστης ξεπρόβαλε μέσα από τις σκιές του εσωτερικού του οχήματος, λέγοντας κάτι στη συριστική γλώσσα του.

Ένα από τα Εκτρώματα έβγαλε μια μελωδία.

Ο Θόρινταλ παρατήρησε πως κανένα από τα πλήκτρα επάνω στην επικοινωνιακή συσκευή δεν άναψε. Τι είχε πει το μηχανικό ον; Κάτι που δεν ήταν κωδικοποιημένο στο μηχανήμα του πολεοπλάστη;

Η Εύνοια, εν τω μεταξύ, παρατηρούσε τα σημάδια της Πόλης στη Φωλιασμένη, προσπαθώντας να βρει ασφαλές μέρος για να διανυκτερεύσουν οι Νομάδες των Δρόμων. Και τελικά, καθώς ο ουρανός είχε σκοτεινιάσει, έφτασαν σ'έναν παλιό θόλο που ήταν εγκαταλειμμένος. Μπήκαν από ένα μεγάλο σπάσιμο στα κρύσταλλά του και διέλυσαν τα σκοτάδια στο εσωτερικό του με τους προβολείς τους. Το μέρος ήταν γεμάτο συντρίμια – ξύλινα και μεταλλικά κομμάτια, καθώς και κουρελιασμένα υφάσματα και σκισμένα χαρτιά.

Η Εύνοια σταμάτησε τους τροχούς της, και οι Νομάδες σταμάτησαν τα άλλα οχήματα γύρω της. Άνοιξε την πόρτα της και βγήκε. «Εδώ θα

περάσουμε τη νύχτα,» είπε στον Φριτς και τη Σορέτα, που κατέβαιναν από το ερπυστριόφορο.

«Τι διάολο ήταν αυτό το μέρος;» είπε ο Ρίμναλ, ακόμα καβάλα στο δίκυκλό του, με την Αμάντα ανεβασμένη πίσω του. «Αποθήκη;»

«Κέντρο διασκέδασης, μάλλον,» αποκρίθηκε η Εύνοια. Ήταν το μόνο που μπορούσε να συμπεράνει από τα πολεοσημάδια.

«Οι δουλειές τους δεν πρέπει να πήγαν καλά...»

Η Εύνοια ζήτησε να βάλουν φρουρούς μέχρι να ξημερώσει, να φυλάγνε, για παν ενδεχόμενο, και να στήσουν όσο το δυνατόν λιγότερες σκηνές.

Ο Θόρινταλ άδειασε το μυαλό του από σκέψεις και συναισθήματα, θόλωσε τα σκούρα γυαλιά του, και τα φόρεσε. Είδε πως τριγύρω υπήρχαν κάποιες πνευματικές οντότητες οι οποίες παρακολουθούσαν με ενδιαφέρον τους Νομάδες των Δρόμων. Τίποτα που θα έπρεπε να τους ανησυχήσει, νόμιζε, καθώς τα γυαλιά του σταδιακά ξεθόλωναν και οι στοιχειακές μορφές εξαφανίζονταν από μπροστά του σαν να μην ήταν παρά παιχνιδίσματα του φωτός και των σκιών.

Οι Νομάδες έκαναν όπως η Κυρά τους τους είχε ζητήσει. Έστησαν όσο πιο λίγες σκηνές μπορούσαν και έβαλαν φρουρούς γύρω από τον καταυλισμό τους, παρακολουθώντας για ύποπτες κινήσεις στο εσωτερικό του παλιού θόλου και πέρα από τα ανοίγματά του – τα σπασίματα στα κρύσταλλα.

Το πρωί, ανέφεραν στην Εύνοια ότι είχαν δει κάποιους να περιφέρονται στους δρόμους απέξω, κοιτάζοντας προς τα μέσα. Μέλη συμμοριών, πιθανώς, ή τυχαίοι αλήτες. Δεν πρέπει να ήταν άνθρωποι της τοπικής Φρουράς.

«Μάλλον κάποιοι αναρωτιούνται ποιοι έχουν σταματήσει μες στο ερείπιο,» είπε η Ηχώ.

«Δεν πρόκειται να μείνουμε άλλο εδώ, έτσι κι αλλιώς,» αποκρίθηκε η Εύνοια. «Ετοιμαστείτε και φεύγουμε.»

Οι Νομάδες άρχισαν να διαλύουν τον καταυλισμό τους.

Ο Βόντεκ πλησίασε την Εύνοια, η οποία στεκόταν κοντά στον Θόρινταλ, τη Λάρνια (που κρατούσε γερά τον Νίσκαν από την αλυσίδα του), τον Σκέλεθρο, τον Εύθυμο, και τη Βιολέτα.

«Εύνοια,» είπε ο Βόντεκ. «Ξέρεις, από τότε που ήμασταν στην *Τεχνοθήκη*, στη Μεγαλοδιάβατη, είχ' αρχίσει να μαζεύω κομμάτια για να φτιάξω ένα σύστημα... Δεν τόχα ανακοινώσει ακόμα σε κανέναν, όταν επέστρεψες· μόνο η Μαρίνα κι ο Εύθυμος το ήξεραν.» Κι έριξε ένα βλέμμα στον τελευταίο, ο οποίος ήταν τώρα εδώ.

«Τι σύστημα, Βόντεκ;» ρώτησε η Εύνοια.

«Ραδιοπομπό. Σκεφτόμουν να ξεκινήσω ραδιοφωνικό σταθμό από την *Τεχνοθήκη*. Θα τον έλεγα *‘Το Σήμα της Θήκης’*»· χαμογέλασε.

«Τ’αφτιά του Σκοτοδαίμονος θα πονούσαν, μηχανικές,» είπε ο Ράνελακ, γεμίζοντας απειλητικά το τσιμπούκι του με καπνό.

«Δε θα έβαζα εγώ τη μουσική, Σκέλεθρε· ο μουσικορρυθμιστής, ο Ζάρντερακ, θα την έβαζε–»

«Όχι πως αυτός θα ήταν καλύτερος...» Ο Ράνελακ δάγκωσε το τσιμπούκι του.

«Εγώ θα έκανα τις ανακοινώσεις, θα σχολίαζα, και τέτοια,» συνέχισε ο Βόντεκ, μειδώντας.

«Θα γινόμασταν ρεζίλι σ’όλη τη Μεγαλοδιάβατη. Ευτυχώς, η Εύνοια ήρθε και μας έσωσε προτού συμβεί αυτό.» Ο Ράνελακ άναψε το τσιμπούκι του, και όλοι (εκτός από την Εύνοια) τον λοξοκοίταξαν ενοχλημένοι καθώς ο βρομερός καπνός άρχιζε να απλώνεται σαν από φουγάρο εργοστασίου.

«Δε θα τόλεγες στον Κοντό;» ρώτησε η Βιολέτα τον Βόντεκ.

«Φυσικά και θα του τόλεγα. Λες να μπορούσα να του το κρατήσω κρυφό; Τέλος πάντων, δεν έχει σημασία τώρα. Τώρα έχω μια άλλη – μια καλύτερη! – ιδέα.

»Εύνοια, τον εξοπλισμό τον έχω έτοιμο. Το μόνο που χρειάζεται είναι να τον συνδέσω με ενεργειακές φιάλες και να τον στήσω όπως πρέπει. Μπορούμε να έχουμε έναν *μετακινούμενο* ραδιοφωνικό σταθμό μαζί μας! Τον ραδιοφωνικό σταθμό των Νομάδων των Δρόμων. Θα εκπέμπουμε όπου περνάμε και θα μας ακούνε όσοι προλάβουν να μας ακούσουν.»

«Όσοι έχουν την ατυχία, θες να πεις;» κρυφογέλασε ο Σκέλεθρος φυσώντας καπνό απ’την άκρη του στόματός του.

Ο Βόντεκ τον αγνόησε σαν να μην είχε μιλήσει. «Μπορούμε να το λέμε *ΡαδιοΝομάδες*, ή *Ράδιο των Δρόμων*, ή *Δρομοράδιο*, ή *Ράδιο των Νομάδων*. Ή, *Σταθμός της Ατέρμονης Πόλης*.»

Η Εύνοια χαμογέλασε. «Τι νομίζετε;» ρώτησε τους άλλους. «Πώς σας φαίνεται;»

«Απαίσιο,» είπε ο Σκέλεθρος απερίφραστα, μοιάζοντας με κακό στοιχείο του Σκοτοδαίμονος πίσω απ'τον καπνό της στριφτής πίπας του.

«Δεν είναι άσχημη ιδέα,» είπε ο Εύθυμος.

«Κι εμένα μ'αρέσει,» συμφώνησε ο Θόρινταλ.

«Γιατί όχι;» είπε η Βιολέτα.

Και η Λάρνια ένευσε, μορφάζοντας αδιάφορα, ενώ εξακολουθούσε να κρατά γερά την αλυσίδα του Νίσκαν ο οποίος ατένιζε (πεινασμένα ίσως) τον Βόντεκ.

Η Εύνοια είπε στον τελευταίο: «Θα το κάνουμε. Αλλά μόλις αρχίσουμε πάλι να βαδίζουμε, για να έχουν αδειάσει τα οχήματα. Τώρα, έτσι όπως είναι πλημμυρισμένα, δε νομίζω ότι μπορείς να στήσεις με άνεση τον εξοπλισμό σου, σωστά;»

«Πράγματι,» συμφώνησε εκείνος.

«Σε ποιο όχημα σκέφτεσαι να τον βάλεις; Στο ερπυστριοφόρο;»

«Είναι το πιο ψηλό, άρα και η πιο λογική επιλογή.»

Η Εύνοια κατένευσε. «Εντάξει.»

«Πώς θα πούμε τον σταθμό, Εύνοια;» τη ρώτησε ο Εύθυμος.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνη. «Πάρτε εσείς μια απόφαση.»

Ενώ διαφωνούσαν σχετικά με το όνομα που θα έδιναν στον ραδιοφωνικό σταθμό, επιβίβαστηκαν στα οχήματά τους. Ο Θόρινταλ αυτή τη φορά ανέβηκε στην οροφή του ερπυστριοφόρου – δεν πήγε με την Εύνοια στο φορτηγό των Εκτρωμάτων – παρασυρμένος από την κουβέντα. Μαζί με την Εύνοια πήγε η Ηχώ, και το τετράκυκλο φορτηγό βγήκε πρώτο από τον εγκαταλειμμένο θόλο, με τα υπόλοιπα οχήματα στο κατόπι του.

«*Δρομοράδιο*,» έλεγε ο Θόρινταλ, «είναι η καλύτερη ονομασία.»

«Όχι, σαμάνε,» επέμενε ο Εύθυμος. «*‘Ράδιο των Δρόμων’* είναι πιο σωστό.»

«Το *Δρομοράδιο* ακούγεται πιο ωραίο. Έχει πιο καλό ύφος.»

«Δεν έχεις δίκιο.»

«Ούτε εσύ έχεις δίκιο, Εύθυμε,» είπε η Μαρίνα. «*Ράδιο των Νομάδων*» πρέπει να το πούμε. Δικό μας ράδιο θα είναι – άρα, *Ράδιο των Νομάδων*. Τι πιο λογικό;»

«Ναι,» συμφώνησε ένας άλλος. «Σωστή.»

«*Σταθμός Νομάδων*» να το πούμε,» πρότεινε ο Ερκάνης, ένας Νομάδας με ιατρικές γνώσεις.

«Αποκλείεται!» διαφώνησε ο Βόντεκ.

«Δεν ακούγεται καλό,» είπε η Μαρίνα.

Ο Ρίμναλ, οδηγώντας το δίκυκλό του, με την Αμάντα καθισμένη πίσω του, πλησίασε το πλάι του ερπυστριοφόρου και φώναξε προς την οροφή: «Ε! Είν' αλήθεια; Ψάχνετε όνομα για τον ραδιοφωνικό σταθμό του Βόντεκ;»

«Τι; Έχεις κι εσύ να κάνεις πρόταση;» ρώτησε ο Εύθυμος.

«Φυσικά. *Ό Περιπλανώμενος*» θα τον λέμε.»

«Φύγε, ρε, που θα πούμε τον σταθμό μου *Περιπλανώμενο!*» διαφώνησε ο Βόντεκ.

«Περιπλανώμενοι δεν είμαστε, έξυπνε; Περιπλανώμενος δεν θάναι κι ο σταθμός; Θάναι πουθενά σταθερός; Αυτή είναι η καλύτερη ονομασία!»

«Δεν είν' αυτή η καλύτερη ονομασία, μάστορα,» είπε ο Ρήγας, φέρνοντας το δίκυκλό του κοντά στο δίκυκλο του Ρίμναλ αλλά μιλώντας αρκετά δυνατά ώστε να τον ακούνε κι αυτοί πάνω στην οροφή του ερπυστριοφόρου. «Ξέρετε ποια είν' η καλύτερη ονομασία; *Ό Αλήτης*.'»

«Σιγά μην πούμε τον σταθμό *Ό Αλήτης*!» διαμαρτυρήθηκε ο Βόντεκ.

Τότε, ο μουσικορρυθμιστής έβαλε να παίζει *Διαλαλούν οι Φωνές της Πόλης*, Ακάθιστοι Κράχτες, από το ηχοσύστημα του τετράκυκλου οχήματος με τους ψηλούς τροχούς.

«Πιο χαμηλά, ρε μουσικορρυθμιστή!» του φώναξε κάποιος από την οροφή του ερπυστριοφόρου. «Σκεφτόμαστε!»

«Γιατί να μην αφήσουμε τον Ζάρντερακ ν'αποφασίσει για το όνομα του σταθμού;» πρότεινε η Λάρνια, ταΐζοντας τον Νίσκαν ένα κομμάτι ωμό κρέας (για να μην κοιτάζει τους άλλους Νομάδες σαν φαγητό, ίσως).

«Ποιον, τον μουσικορρυθμιστή;» ρουθούνισε ο Σκέλεθρος.

«Ναι, γιατί όχι;»

Κανείς δεν συμφώνησε με τη Λάρνια, και συνέχισαν να διαφωνούν μεταξύ τους καθώς διέσχιζαν τη Φωλιασμένη προς τα νότια, ακολουθώντας την Κυρά των Δρόμων.

Η Εύνοια παρατηρούσε τα πολεοσημάδια και δεν έβλεπε κανένα εμπόδιο ή κίνδυνο. Η Φρουρά τούς είχε μπανίσει πλέον – το διάβαζε αυτό ξεκάθαρα στη γλώσσα της Πόλης – αλλά δεν πρέπει να είχε ανησυχήσει από την παρουσία τους. Επίσης, ορισμένες συμμορίες μάλλον τους έβλεπαν ως πιθανή λεία, μα δεν φαινόταν να σκοπεύουν να τους επιτεθούν άμεσα. *Και σύντομα δεν θα είμαστε πια εδώ...*

Μετά από καμιά ώρα είχαν φτάσει στα σύνορα με την Ακμή. Εκεί τους σταμάτησε η Αστυνομία της Ακμής, ρωτώντας ποιοι ήταν και γιατί έρχονταν. Εμπορευόνταν πράγματα; Πρόσφεραν διασκέδαση; Η Εύνοια τούς εξήγησε ότι ήταν οι Νομάδες των Δρόμων: περιπλανιόνταν σ'ολάκερη την Ατέρμονη Πολιτεία, πρόσφεραν κάποιες απλές υπηρεσίες καθώς και κάποια διασκέδαση, ποτέ δεν πείραζαν κανέναν, δεν έκλεβαν, δεν ενοχλούσαν. «Ίσως να μας έχετε ακούσει...»

Ο λοχίας είπε ότι, ναι, κάτι είχε πάρει τ'αφτί του γι'αυτούς, αλλά νόμιζε ότι ήταν μύθος.

«Να περάσουμε; Δε θα μείνουμε στην Ακμή· κατευθυνόμαστε προς Φιλήκη.»

Ο λοχίας τούς ζήτησε να περιμένουν, και μίλησε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του. Με κάποιον ανώτερο, προφανώς.

Οι Νομάδες πάνω στην οροφή του ερπυστριοφόρου είχαν πάψει να διχογνωμούν σχετικά με την ονομασία του ραδιοφωνικού σταθμού, αναμένοντας να δουν τι θα γινόταν.

Ο Θόρινταλ σκέφτηκε: *Αν δεν μας αφήσουν να περάσουμε από δω, τι δρόμο μπορούμε ν'ακολουθήσουμε;* Νόμιζε πως μόνο ένας εναλλακτικός δρόμος υπήρχε: μέσα από τις νότιες Ήμερες Συνοικίες. Και η Εύνοια εξαρχής ήθελε ν'αποφύγει να πάνε από εκεί. Η Μιράντα τούς είχε προειδοποιήσει ότι ήταν επικίνδυνα.

Ο λοχίας έκλεισε, τελικά, τον πομπό του και είπε στην Εύνοια ότι μπορούσαν να περάσουν, αλλά με συνοδία, γιατί τελευταία πολλά είχαν γίνει εδώ.

«Πολλά; Τι εννοείτε, κύριε Λοχία;»

«Επιθέσεις από ληστρικές συμμορίες. Έρχονται από τη Φωλιασμένη κι από τις Ήμερες Συνοικίες. Έχουν όλοι τους ξεθαρρέψει ακούγοντας γι'αυτόν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή στις Ανωκατωρίγιες συνοικίες του Ποταμού.»

«Δεν είμαστε ληστρική συμμορία, κύριε Λοχία. Σας διαβεβαιώνω.»

«Θα σας συνοδέψουμε μέχρι τα σύνορα με τη Φιλήκη,» αποκρίθηκε εκείνος. «Κι από κει και πέρα, κάντε ό,τι θέλετε. Δε θα είστε πια δικό μας πρόβλημα. Περιμένετε τώρα λίγο μέχρι νάρθει η συνοδία.»

«Θα περιμένουμε,» είπε η Εύνοια, σβήνοντας τη μηχανή του φορτηγού για να μην ξοδεύει άδικα ενέργεια.

Η συνοδία της Αστυνομίας της Ακμής ήρθε ύστερα από περίπου μια ώρα (ενώ οι Νομάδες πάνω και γύρω από το ερπυστριοφόρο είχαν αρχίσει πάλι να διαφωνούν για την ονομασία του ραδιοφωνικού σταθμού). Αποτελείτο από μισή ντουζίνα τετράκυκλα οχήματα με πυροβόλο, ένα μεγαλύτερο εξάτροχο όχημα με δύο πυροβόλα, και μια ντουζίνα δίκυκλα με δύο οπλισμένους αναβάτες στο καθένα. Επίσης, από πάνω τους, ανάμεσα από τις πολυκατοικίες, πετούσε ένα μικρό ελικόπτερο.

«Τι νομίζουν ότι είμαστε, μα τα κάτω μούσια της Ρασιλλώς;» μούγκρισε ο Ρήγας. «Διάλοιοι του Σκοτοδαίμονος;»

«Ο κόσμος είναι παρανοϊκός,» είπε ο Ρίμναλ, ενώ η Αμάντα, πιασμένη πίσω του, αγνάντευε το ελικόπτερο που έκανε κύκλους από πάνω τους.

Οι αστυνομικοί που βρίσκονταν αντίκρυ στους Νομάδες τούς έκαναν χώρο για να περάσουν, και η Εύνοια ξεκίνησε πάλι τη μηχανή του φορτηγού της και πάτησε το πετάλι. Τα άλλα οχήματα των Νομάδων ήρθαν πίσω της. Και τα οχήματα της Αστυνομίας τούς ακολούθησαν από γύρω. Τους είχαν διαρκώς περικυκλωμένους.

Η Εύνοια οδήγησε όπως θα οδηγούσε σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση, αγνοώντας τους αστυνομικούς. Τα πολεοσημάδια της μαρτυρούσαν πως δεν ήταν εχθρικοί, απλά επιφυλακτικοί. Δεν ήθελαν περισσότερα προβλήματα μες στη συνοικία τους απ'ό,τι ήδη είχαν. *Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής έχει βάλει τους πάντες σε αναστάτωση. Μπράβο σου, Κορίνα! τα έχεις καταφέρει ωραία, Αδελφή μου...* Η Εύνοια απορούσε πώς αυτή η διεστραμμένη Αδελφή τους μπορεί να έβρισκε ευ-

χαρίστηση προκαλώντας τέτοιες καταστάσεις. Η Μιράντα τής είχε πει κάτι εξωφρενικές ιστορίες με πράγματα που είχε, κατά καιρούς, κάνει η Κορίνα. Τα έβλεπε όλα σαν παιχνίδια της. Ολόκληρη την Ατέρμονη Πολιτεία.

Η Εύνοια δεν είχε ξανάρθει στην Ακμή, αλλά οδηγούσε μέσα στους δρόμους της σαν να την ήξερε. Οδηγούσε ακολουθώντας τα σημάδια της Πόλης. Ακολουθώντας την πιο γρήγορη διαδρομή. Υποπτευόταν ότι πιθανώς οι αστυνομικοί να νόμιζαν πως του είχε πει ψέματα, πως τους είχε κρύψει κάτι, πως καταγόταν από εδώ αλλά δεν τους το είχε αποκαλύψει. Δεν είχε σημασία. Ας προσπαθούσαν να λύσουν τις απορίες τους μόνοι τους.

Ενώ δεν ήταν μεσημέρι ακόμα, αλλά πλησίαζε, έφτασαν στα σύνορα της Φιλήκης. Τα οχήματα της Αστυνομίας της Ακμής υποχώρησαν, όμως δεν έφυγαν τελείως.

Αντίκρυ των Νομάδων των Δρόμων ήταν τώρα συγκεντρωμένα κάποια οχήματα της Αστυνομίας της Φιλήκης, και φαινόταν να έρχονται και περισσότερα. Ένας άντρας με στολή αξιωματικού έκανε νόημα στους Νομάδες να σταματήσουν.

Η Εύνοια πάτησε το φρένο του φορτηγού της, και ολόκληρο το κονβόι σταμάτησε πίσω και γύρω της. Άνοιξε την πόρτα της και κατέβηκε μαζί με την Ηχώ.

Ο αξιωματικός πλησίασε, συνοδευόμενος από άλλους δύο αστυνομικούς – έναν άντρα και μια γυναίκα.

«Τι συμβαίνει εδώ;» ρώτησε.

«Ερχόμαστε ειρηνικά,» είπε η Εύνοια. «Είμαστε οι Νομάδες των Δρόμων. Ίσως να έχετε ακούσει για εμάς...» Και μόλις αυτά τα λόγια βγήκαν από τα χείλη της, είδε τα πολεοσημάδια ν'αλλάζουν μπροστά της.

Οι αστυνομικοί τούς ήξεραν. Τους είχαν, όντως, ακούσει. Και, μάλλον, δεν είχαν καλή άποψη γι'αυτούς.

«Οι Νομάδες των Δρόμων, είπες;» ρώτησε ο αξιωματικός που, αν η Εύνοια δεν έκανε λάθος από τη στολή του, πρέπει να ήταν λοχίας.

«Ναι. Ταξιδεύουμε σ'όλη τη Ρελκάμνια. Κι απ'όπου περνάμε, περνάμε ειρηνικά–»

«Δεν ήσασταν, πριν από κάποιο καιρό, στη Β' Κατωρίγια Συνοικία;»

Η Εύνοια κατάλαβε γιατί οι αστυνομικοί τούς έβλεπαν με καχυποψία. Έπρεπε να το είχα υπολογίσει, σκέφτηκε. Φυσικά και έπρεπε να το είχα υπολογίσει! «Ακούσατε ότι ήμασταν φυλακισμένοι,» είπε, «σωστά; Ότι μας κατηγορούσαν για δολιοφθορείς και κατασκόπους του Αλυσσοδεμένου Ποιητή...»

Ο λοχίας προς στιγμή φάνηκε διστακτικός να δώσει απάντηση. Μετά είπε, με σταθερή όψη: «Ναι, έτσι ακούσαμε.»

«Δεν μάθατε, επίσης, ότι είχε γίνει λάθος; Ότι, τελικά, δεν ήμασταν δολιοφθορείς και κατασκόποι του Αλυσσοδεμένου Ποιητή;»

«Ναι, νομίζω πως κι αυτό ακούστηκε,» αποκρίθηκε ο λοχίας, συνοφρυωμένος. «Αλλά σας έδωξαν από τη Β' Κατωρίγια. Εξαφανιστήκατε, μάλλον. Ναι, αυτό πιστεύω πως άκουσα – ότι εξαφανιστήκατε, ότι κανείς δεν ήξερε πού είχατε πάει. Πώς βρεθήκατε εδώ; Η Ακμή είναι στην τελείως αντίθετη κατεύθυνση!»

«Ταξιδέψαμε,» αποκρίθηκε η Εύνοια, φιλικά. «Αυτό κάνουμε: ταξιδεύουμε στην Ατέρμονη Πολιτεία. Είμαστε οι Νομάδες των Δρόμων.»

«Πού ήσασταν αφότου φύγατε από τη Β' Κατωρίγια;»

«Έχει σημασία;»

«Για να ρωτάω, έχει.»

«Πέρα από τις βόρειες όχθες του Ριγοπόταμου ήμασταν,» είπε η Εύνοια. «Κοντά στη Βόρεια Λεωφόρο.»

«Και τώρα έρχεστε πάλι προς τα νότια; Γιατί;» ρώτησε ο λοχίας, που μάλλον δεν ήξερε καθόλου καλά εκείνα τα βόρεια μέρη.

«Για κανέναν συγκεκριμένο λόγο. Απλώς ταξιδεύουμε.»

Ο λοχίας τούς κοίταζε καχύποπτα. «Δε μπορούμε να σας αφήσουμε να περάσετε,» είπε. «Οι στρατοί του Αλυσσοδεμένου Ποιητή βρίσκονται στα βόρειά μας, έχοντας μόλις κατακτήσει τη Β' Κατωρίγια Συνοικία.»

«Σας εξήγησα: δεν έχουμε καμιά σχέση με τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή.»

«Έτσι λέτε.»

«Το ίδιο διαπίστωσαν και οι Αρχές της Β' Κατωρίγιας, κύριε Λοχία. Είχε γίνει λάθος, μα τον Κρόνο! Οι Νομάδες είναι ειρηνικοί.»

«Και ποια είσαι εσύ που μιλάς για όλους τους;»

«Η Κυρά των Δρόμων. Τους οδηγώ. Το όνομά μου είναι Εύνοια.»

Ο λοχίας τής είπε: «Περιμένετε εδώ. Αν προσπαθήσετε να περάσετε τα σύνορα θα σας πυροβολήσουμε.»

«Η Αστυνομία της Ακμής θέλει να μας διώξει από τη συνοικία της...»

«Δεν ξέρω τι κάνει η Αστυνομία της Ακμής. Δεν μπορείτε να μπειτε ακόμα στη Φιλήκοη – ειδικά μια τέτοια πολεμική περίοδο. Περιμένετε εδώ, μέχρι να επικοινωνήσω με κάποιους ανθρώπους.» Και με τούτα τα λόγια ο λοχίας απομακρύνθηκε μαζί με τους άλλους δύο αστυνομικούς. Πήγαν σ'ένα μεγάλο, εξάτροχο θωρακισμένο όχημα και μπήκαν μέσα.

«Τι θα γίνει αν δεν μας αφήσουν να περάσουμε, Εύνοια;» ρώτησε η Ηχώ.

«Θα δούμε,» αποκρίθηκε η Κυρά των Δρόμων, παρατηρώντας ότι τα σημάδια της Πόλης μιλούσαν για ανησυχία και επιφυλακή ανάμεσα στους αστυνομικούς της Φιλήκοης. Επίσης πρόσεξε ότι εκεί κοντά βρίσκονταν και κάποιοι άλλοι οπλοφόροι που, σίγουρα, δεν ήταν αστυνομικοί. *Μισθοφόροι. Η Φιλήκοη είναι έτοιμη για πόλεμο. Αναμενόμενα.*

Αλλά είναι δυνατόν ο Ανθοτέχνης να σκέφτεται να επιτεθεί εδώ τόσο σύντομα; Τόσο γρήγορα ύστερα από την κατάκτηση της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας;

Η Εύνοια ανέβηκε πάλι στο φορτηγό όπου βρίσκονταν τα Εκτρώματα. Έπιασε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της από την τσάντα της και δοκίμασε να καλέσει τον κώδικα του πομπού της Μιράντας. Δεν ήταν καθόλου βέβαιη ότι το σήμα της θα έφτανε στην Αδελφή της: ίσως η Μιράντα να ήταν πολύ μακριά για να φτάσει. Αλλά ίσως και να μην ήταν τόσο μακριά. Άλλωστε, λογικά, κι εκείνη προς τα εδώ θα ερχόταν αφότου περνούσε από τις όχθες του Ριγοπόταμου. Εκτός αν πήγαινε στην Α' Κατωρίγια Συνοικία. Δε μπορεί να σκόπευε να μείνει στη Β' Κατωρίγια. Ούτε στην Α' Ανωρίγια, φυσικά. Είχε καταφέρει, άραγε, να σώσει τη φυλακισμένη Αδελφή τους από εκεί – τη Φοίβη, τη Νύφη του Χάροντα;

Το σήμα της Εύνοιας δεν έπεσε στο κενό.

Η Μιράντα ήταν κοντά! Εντός εμβέλειας, τουλάχιστον.

Και δέχτηκε την κλήση. «Εύνοια;» ακούστηκε η φωνή της.

«Μιράντα! Τι κάνεις, Αδελφή μου; Πού είσαι;»

«Εσύ πού είσαι, Εύνοια; Έχεις έρθει στη Φιλήκοη;»

Η Συμμαχία και το Φυλαχτό

«Στ' ανατολικά σύνορά της είμαστε, και οι αστυνομικοί δεν μας αφήνουν να περάσουμε. Μας υποπτεύονται, επειδή κάποτε στη Β' Κατωρίγια μάς είχαν κατηγορήσει για δολιοφθορές του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Ένας λοχίας τώρα έχει πάει να μιλήσει τηλεπικοινωνιακά με τους ανώτερους του. Ελπίζω να μας επιτρέψουν να μπούμε.»

«Είναι αρκετά καχύποπτοι όλοι εδώ, Εύνοια, και δικαιολογημένα...»

«Εσύ πού είσαι; Βρήκες τη Φοίβη;»

«Τη βρήκα. Την έχω μαζί μου τώρα. Είμαι με τον Βόρκεραμ-Βορ και την Ολντράθα.»

«Δώσε τους χαιρετισμούς μου στην Άνμα και στη Νορέλτα-Βορ!»

«Αυτό είναι, δυστυχώς, αδύνατον, Αδελφή μου...»

«Τι; Γιατί;»

«Τις αιχμαλώτισε η Κορίνα-»

«Όχι! Μα τον Κρόνο... πάλι τα ίδια; Πού τις έχει; Ξέρεις;»

Η Μιράντα τής εξήγησε πώς ήταν η κατάσταση με τις αιχμάλωτες Αδελφές τους. Της είπε, εν ολίγοις, ότι δεν είχε ιδέα πού τις κρατούσε η Κορίνα, και ότι η Τζέσικα είχε βοηθήσει την Κορίνα να τις παγιδέψει, και ότι ο Άβαντας και η Φοριντέλα-Ράο είχαν προσπαθήσει μάταια να τις εντοπίσουν και να τις σώσουν.

«Ανοησία τους ήταν αυτή, Μιράντα. Δε θα μπορούσαν ποτέ ν'αντιμετωπίσουν μόνοι την Κορίνα.»

«Ναι, το ίδιο τούς είπα κι εγώ. Και το κατάλαβαν κι εκείνοι, ευτυχώς. Είναι, όμως, και κάτι άλλο που πρέπει να μάθεις για τη Φιλήκη, Αδελφή μου. Πολύ σύντομα, πόλεμος θα γίνει εδώ-»

«Ο Ανθοτέχνης;»

«Όχι. Όχι ακριβώς.» Η Μιράντα τής είπε τι είχε δει ακολουθώντας τον Δρόμο του Μέλλοντος. *«Καλύτερα οι Νομάδες σου να μην είναι εδώ όταν γίνουν αυτά τα πράγματα.»*

«Υποσχέθηκα ότι θα σε βοηθήσω, Μιράντα, και θα σε βοηθήσω!»

«Δε με βοηθάς έτσι.»

«Αν μπορούμε να μπούμε στη Φιλήκη, θα μπούμε.»

«Κι αν δεν μπορείτε;»

«Θα... θα πρέπει να πάμε νότια, στη Συρροή, υποθέτω.»

«Στη Συρροή θα είστε, όντως, πιο ασφαλείς.»

«Ο σκοπός είναι να σε βοηθήσουμε, Μιράντα!»

«Για την ώρα, δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα. Θα συναντηθούμε το συντομότερο δυνατό, Εύνοια, και θα τα πούμε από κοντά. Να προσέχεις τον εαυτό σου και τους Νομάδες σου.»

«Κι εσύ να προσέχεις, Μιράντα.»

«Ωστόσο οι δρόμοι να μας ξαναφέρουν κοντά,» χαιρέτησε η Μιράντα και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Η Εύνοια έκλεισε τον πομπό της και τον έριξε στην τσάντα της, συλλογισμένη. Τα πράγματα φαινόταν να πηγαίνουν απ'το κακό στο χειρότερο. Αλλά, τουλάχιστον, η Μιράντα ήταν καλά. Και ο Βόρκεραμ-Βορ επίσης. Όχι πως την ενδιέφερε ιδιαίτερα για τον τελευταίο· αλλά, αφού η Κορίνα τον ήθελε νεκρό, ήταν σημαντικό να παραμείνει ζωντανός.

Πώς θα πάρουμε την Άνμα και τη Νορέλτα από τα χέρια της; Αναμφίβολα, σκέφτεται να τις χρησιμοποιήσει κάπως εναντίον της Μιράντας και του Βόρκεραμ, η καταραμένη! Η άθλια!

Ο λοχίας επέστρεψε ύστερα από καμιά ώρα, ενώ οι Νομάδες είχαν αρχίσει να χάνουν την υπομονή τους, και το ίδιο κι οι αστυνομικοί της Ακμής. Είχαν πλησιάσει για να ρωτήσουν την Εύνοια τι θα γινόταν· δε θα έμπαιναν στη Φιλήκοη; Στα σύνορα θα έμεναν;

«Δεν εξαρτάται από εμάς,» τους είχε πει η Κυρά των Δρόμων. «Περιμένουμε απάντηση από την Αστυνομία της Φιλήκοης. Γιατί δεν ρωτάτε αυτούς, αν θέλετε;» Με τρόπο φιλικό πάντα, κάνοντας τις τσιτωμένες όψεις τους να μαλακώσουν, θαυματουργικά σχεδόν.

Επί του παρόντος, είπε στον λοχία της Φιλήκοης καθώς εκείνος πλησίαζε μαζί με τους άλλους δύο: «Μπορούμε να περάσουμε; Η Αστυνομία της Ακμής φαίνεται να βιάζεται πολύ να μας διώξει.»

«Δυστυχώς όχι,» αποκρίθηκε ο άντρας, «δεν επιτρέπεται να περάσετε τα σύνορα. Πρέπει να φύγετε.»

«Ποιος ο λόγος, κύριε Λοχία;»

«Αυτές είναι οι διαταγές μας από το ίδιο το Γραφείο της Πολιτάρχης. Απαγορεύεται να περάσετε τα σύνορα της Φιλήκοης. Επιστρέψτε εκεί απ'όπου ήρθατε.» Ο λοχίας τής έστρεψε την πλάτη και, μαζί με τους άλλους δύο, βάδισε προς τα οχήματα της Αστυνομίας και τους υπόλοιπους αστυνομικούς. Αρκετοί είχαν τα όπλα τους υψωμένα, παρατήρη-

σε η Εύνοια: και τα πολεοσημάδια τής έλεγαν πως δεν θα δίσταζαν να τα χρησιμοποιήσουν.

Ο Θόρινταλ, καθισμένος στην οροφή του ψηλού ερπυστριοφόρου, είχε από πριν θολώσει τα γυαλιά του και κοιτάζει τον πνευματικό κόσμο, και ήξερε πως ο ένας από τους αστυνομικούς – αυτός ο γαλανομάλλης τύπος που στεκόταν πίσω από ένα τετράκυκλο – είχε κάποια πνευματική οντότητα μαζί του· υπό τις διαταγές του, κατά πάσα πιθανότητα. Πρέπει να ήταν μάγος του τάγματος των Δεσμοφυλάκων. Ο Θόρινταλ, έχοντας τώρα θολώσει ξανά τα γυαλιά του, έβλεπε αυτή την οντότητα να συσπειρώνεται και να συστρέφεται σαν καλώδιο, απλώνοντας τέσσερα μέλη τα οποία θύμιζαν φτερούγες. Ο μάγος πρέπει να προετοιμαζόταν να την εξαπολύσει εναντίον των Νομάδων, σε περίπτωση που δεν έφευγαν.

Η Εύνοια, όμως, δεν σκόπευε να φέρει αντίσταση στην Αστυνομία της Φιλήκης. «Αναχωρούμε!» φώναξε στους Νομάδες των Δρόμων, κι ανέβηκε στο φορτηγό όπου βρίσκονταν τα Εκτρώματα. Η Ηχώ ήταν ήδη μέσα.

Το κονβόι έστριψε νότια, και τα οχήματα της Αστυνομίας της Ακμής το ακολούθησαν ξανά, κρατώντας το περικυκλωμένο.

«Πού πηγαίνετε τώρα;» φώναξε ένας αστυνομικός στην Εύνοια, στεκόμενος πάνω σ'ένα από τετράκυκλα που είχε ανοίξει την οροφή του. «Πού πηγαίνετε; Δε μπορείτε να μείνετε στην Ακμή – σας έχουμε προειδοποιήσει!»

«Δε μας αφήνουν να μπορούμε στη Φιλήκη,» του απάντησε η Εύνοια από το παράθυρό της.

«Αυτό δεν είναι δικό μας πρόβλημα. Πρέπει να–»

«Θα κατευθυνθούμε νότια, στη Συρροή. Τα σύνορά της δεν είναι μακριά.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο άντρας. «Θα σας συνοδέψουμε ως εκεί.»

Κι εγώ που, για λίγο, είχα ανησυχήσει ότι θα μας αφήνατε ασυνόδευτους... σκέφτηκε η Εύνοια, κουρασμένη με την πολεμική παράνοια σ'ετούτες τις συνοικίες. Τα πολεοσημάδια ήταν πολύ άσχημα...

Οι Νομάδες ταξίδεψαν προς τα νότια, διασχίζοντας δρόμους (επίγειους μόνο· η Εύνοια δεν τους κατέβασε σε σήραγγες) και γέφυρες.

Ο Θόρινταλ και οι άλλοι που κάθονταν επάνω στην οροφή του ψηλού ερπυστριοφόρου είχαν πλέον χάσει την όρεξή τους για συζήτηση σχετικά με το πώς να ονομάσουν τον καινούργιο ραδιοφωνικό σταθμό. Η παρουσία τόσων αστυνομικών και θωρακισμένων οχημάτων γύρω τους τους είχε κλέψει τη διάθεση.

Η Εύνοια πληκτρολόγησε γρήγορα ένα μήνυμα στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της και το έστειλε στη Μιράντα, προτού απομακρυνθούν πολύ από τη Φιλήκη και το σήμα δεν φτάνει.

Έγραψε: ΠΗΓΑΙΝΟΥΜΕ ΣΤΗ ΣΥΡΡΟΗ.

Τα σύνορα της Συρροής δεν ήταν μακριά. Έφτασαν εκεί σε κανένα μισάωρο, και οι αστυνομικοί της Ακμής ακολούθησαν την ίδια τακτική με πριν: απομακρύνθηκαν αλλά δεν έφυγαν: έμειναν σε κάποια απόσταση και συνέχισαν να παρακολουθούν. Η Αστυνομία της Συρροής συνάντησε τους Νομάδες όπως τους είχε συναντήσει προηγουμένως η Αστυνομία της Φιλήκης, αν και με λιγότερη καχυποψία και ετοιμοπόλεμη διάθεση. Τους ρώτησε ποιοι ήταν και πού πήγαιναν. Και γιατί η Αστυνομία της Ακμής τους ακολουθούσε.

Η Εύνοια εξήγησε στη λοχία ότι απλά περνούσαν από την Ακμή. Ήταν οι Νομάδες των Δρόμων, που ταξίδευαν παντού στην Ατέρμονη Πολιτεία. «Ίσως να μας έχετε ακούσει. Πριν από καιρό είχαμε περάσει από τα Σταυροδρόμια, νότια από εδώ.» Πολύ νότια, ήταν η αλήθεια. Είχαν περάσει από την κάτω μεριά των Σταυροδρομιών· δεν είχαν πλησιάσει την επάνω μεριά τους όπου συνόρευαν με τη Συρροή. Αλλά, και πάλι, οι αστυνομικοί της Συρροής ίσως να είχαν ακούσει γι' αυτούς.

Η λοχίας μίλησε με κάποιους συναδέλφους της και, τελικά, επέστρεψε κοντά στην Εύνοια και της είπε ότι μπορούσαν να περάσουν. Αλλά θα βρίσκονταν υπό κάποια παρακολούθηση, την προειδοποίησε. Αν έκαναν ζημιές, αν επιχειρούσαν ληστείες ή λεηλασίες, θα διώχνονταν στην καλύτερη περίπτωση.

Η Εύνοια τη διαβεβαίωσε ότι τίποτα από αυτά δεν θα συνέβαινε, πλήρωσε τα διόδια, και έβαλε πάλι τους τροχούς της σε κίνηση: και τα οχήματα της συνοδίας των Νομάδων την ακολούθησαν.

Κυλούσαν τώρα μέσα στους δρόμους της Συρροής, μεσημέρι, βλέποντας καταστήματα με μεγάλες πινακίδες: εστιατόρια, κέντρα διασκέ-

δασης, καζίνα, υπεραγορές, καφετέριες, μπαρ, ορθοφαγεία, αποθήκες ενέργειας, ενδυματοπωλεία, μηχανουργεία. Η Συρροή είχε, αναμφίβολα, πολλή κίνηση.

Επάνω στην οροφή του ερπυστριοφόρου, ο Θόρινταλ κι οι άλλοι άρχισαν πάλι να διαφωνούν για την ονομασία του ραδιοφωνικού σταθμού του Βόντεκ. Η διάθεσή τους είχε αλλάξει, τώρα που τα αστυνομικά οχήματα είχαν εξαφανιστεί από γύρω τους. Και είχαν ξανά εκείνη την υπερβατική αίσθηση, όπως πάντα όταν τους οδηγούσε η Εύνοια. Αν και ήταν, ομολογουμένως, διαφορετική από όταν βάδιζαν. Ήταν αλλιώς όταν ήσουν επάνω σε τροχούς (ή ερπύστριες). Αλλά, και πάλι, η Πόλη έμοιαζε να σε αγκαλιάζει και να σου δείχνει τον κρυφό της εαυτό. Ένιωθες εκλεκτός, ευλογημένος, ιδιαίτερος...

Η Εύνοια, οδηγώντας το φορτηγό με τα Εκτρώματα, κοίταζε τα πολεοσημάδια και διέκρινε ότι, όπως είχε υποσχεθεί η λοχίας της Αστυνομίας, όντως κάποιοι τούς παρακολουθούσαν, αλλά κρυφά. *Καλύτερα έτσι*, σκέφτηκε. Το προτιμούσε από την άκομψη συνοδία στην Ακμή.

Σύντομα, βρήκε μια πλατεία που της φαινόταν καλή για να σταθμεύσουν. Γύρω της βρίσκονταν εστιατόρια, ταβέρνες, και καφετέριες, καθώς και δύο κινηματογράφοι. Στο κέντρο της ήταν ένα άγαλμα του Ζερκάλδη, γιου του Κρόνου και Επαΐοντα της Γραφής, προστάτη των γραμματιζόμενων και της γνώσης. Πίσω από τα οικοδομήματα, στο βάθος, φαινόταν η πορφυρή σφαίρα στην κορυφή μιας πυραμίδας – ένας ναός του Κρόνου.

Η Εύνοια πάτησε το φρένο, σταματώντας τους τροχούς της, και οι Νομάδες άρχισαν να βγαίνουν και να κατασκηνώνουν στην πλατεία που είδαν, από μια πινακίδα, ότι λεγόταν Πλατεία Ευημερίας. Κοντά στο άγαλμα του Ζερκάλδη υπήρχε κι ένα μεγάλο περίπτερο που, εκτός από Τύπο, πουλούσε και πολλά βιβλία, πλακέτες με μουσική και ταινίες, και μικρές συσκευές αναπαραγωγής ήχου και εικόνας.

Ο ιδιοκτήτης παραξενεύτηκε από την παρουσία των Νομάδων, αλλά η Εύνοια τού μίλησε κι έπιασε αμέσως φιλική κουβέντα μαζί του, διαβεβαιώνοντάς τον ότι δεν θα του προκαλούσαν προβλήματα, απλά θα του έφερναν και κόσμο κατά πάσα πιθανότητα. Αγόρασε και μερικά μυθιστορήματα για να τα δώσει στους Νομάδες της.

Όταν επέστρεψε κοντά τους, η Σορέτα τη ρώτησε αν τώρα θα ξεκινούσαν πάλι να βαδίζουν ή αν θα συνέχιζαν να ταξιδεύουν πάνω στα οχήματα.

«Θα βαδίζουμε από δω και πέρα,» αποκρίθηκε η Εύνοια, κι αυτό φάνηκε να ευχαριστεί τη Σορέτα και τους άλλους που το άκουσαν. Είχαν συνηθίσει να βαδίζουν: τους άρεσε, το προτιμούσαν. Η Εύνοια, όμως, αναρωτιόταν τι θα γινόταν με τη Μιράντα, και με την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ. Και με την Κορίνα. Πώς μπορούσε να βοηθήσει τη Μιράντα να πάρει το φυλαχτό απ'αυτή τη διεστραμμένη; Πώς μπορούσε να βοηθήσει τις αιχμάλωτες Αδελφές της να ελευθερωθούν; Πώς μπορούσε να τις βρει; Αν ο Θόρινταλ τις ήξερε... Αλλά ο σαμάνος δεν τις είχε δει ποτέ του. *Και δυστυχώς δεν έχω μαζί μου φωτογραφία τους.*

Οι Νομάδες των Δρόμων αγόρασαν φαγητά από τα τοπικά εστιατόρια και τα έφεραν στον καταυλισμό τους στην πλατεία, εκτός από ορισμένους που αποφάσισαν να καθίσουν στα ίδια τα εστιατόρια για να φάνε εκεί για αλλαγή – όπως ο Ρίμναλ και η Αμάντα, ο Ρήγας και η Μαρίνα, η Κλειώ, ο Ερκάνης, και ο Κλεάνθης. Μαζί τους πήγε κι ο Κλέφτης – ο γάτος των Νομάδων που όλο άρπαζε φαγητά στα κρυφά.

Ο Θόρινταλ κάθισε να φάει στην πλατεία μαζί με τη Λάρνια, μπροστά στη σκηνή τους. Ο Νίσκαν ήταν ξαπλωμένος παραδίπλα, παίρνοντας τον μεσημεριανό του ύπνο. Ο καιρός δεν ήταν και πολύ κρύος σήμερα – για χειμώνας.

Το απόγευμα άρχισαν να έρχονται διάφοροι στην πλατεία για να δουν τι συνέβαινε, σαν κάποιο τσίρκο να είχε σταματήσει. Οι Νομάδες τούς διασκέδαζαν ποικιλοτρόπως: Η Τζουλιάννα διάβαζε τη μοίρα με την Υπερχρόνια Τράπουλά της· η Ηχώ πετούσε μαχαίρια σ'έναν μεγάλο στόχο όπου ήταν δεμένος ένας πλαστικός άνθρωπος γεμάτος νερό και κόκκινη μπογιά, προσπαθώντας να μην κάνει ούτε μια σταγόνα να χυθεί· ο Σκέλεθρος γύριζε την πλάτη του και μάντευε τι κρατούσαν από πίσω του (βλέποντας, φυσικά, μέσα από τα μάτια του σκύλου του, του Ανδρόνικου)· η Αμάντα χόρευε, στροβιλίζοντας πολύχρωμα δαχτυλίδια γύρω της, κόβοντας την ανάσα· ο Μαυρογένης μάθαινε στον κόσμο παράξενες βρισιές («Κανόνισε να μας διώξουν μ'αυτές τις μαλακίες σου,» του είπε ο Ρίμναλ στ'αφτί, προειδοποιητικά, όταν φαινό-

ταν το έχει παρακάνει)· ο Εύθυμος έπαιζε ένα πνευστό μουσικό όργανο – ένα μακρύ ενεργειακό σουραύλι.

Ο Θόρινταλ δεν το ήξερε πως ο Εύθυμος είχε τέτοιες κλίσεις. Δεν τον είχε ξαναδεί να παίζει μουσική.

Η Λάρνια καθόταν κοντά στον Νίσκαν, κρατώντας τον από την αλυσίδα του καθώς εκείνος κοίταζε τον κόσμο με γυαλιστερά γαλανά μάτια.

«Δε θα τον πας να κάνει νούμερα;» τη ρώτησε ο Θόρινταλ.

«Καλά είναι τώρα που κάθεται ήσυχος. Κουράστηκε σήμερα όλη μέρα στην οροφή του ερπυστριοφόρου.»

Ο Βόντεκ είχε αρχίσει να στήνει τον εξοπλισμό για τον ραδιοφωνικό σταθμό μέσα στο δεύτερο πάτωμα του ερπυστριοφόρου, κι έγνεψε στον Θόρινταλ από ένα παράθυρο, βλέποντάς τον να κοιτάζει προς τα εκεί.

Η Λάρνια ρώτησε: «Τελικά, ποιος θ'αποφασίσει για τ'όνομα του σταθμού;»

«Θα ψηφίσουμε στο τέλος, νομίζω.»

«Γιατί να μην αποφασίσει ο Ζάρντερας; Πάντα φαίνεται να βάζει τα τραγούδια που ταιριάζουν· θα βρει και όνομα για τον σταθμό που επίσης νάναι ταιριαστό.»

Μπορεί και να είχε δίκιο η Λάρνια, σκέφτηκε ο Θόρινταλ. Επί του παρόντος, από τα ηχεία του τετράκυκλου οχήματος με τους μεγάλους τροχούς ακουγόταν το *Ευπρόσδεκτοι κι Ακάλεστοι των Μακρινών Στρατοκόπων*. Ήταν αλήθεια πως ο μουσικορρυθμιστής πάντα έμοιαζε να βρίσκει τους πιο ταιριαστούς ήχους για την περίπτωση. Είχε ταλέντο.

Μάλλον θα το ξανασυζητήσουμε το θέμα όταν έχει βραδιάσει κι έχει αραιώσει ο κόσμος, υπέθεσε ο Θόρινταλ. Η πλατεία τού φαινόταν, περισσότερο, για στέκι της ημέρας, όχι της νύχτας. Σίγουρα στη Συρροή υπήρχαν πιο κατάλληλα στέκια για τη νύχτα. Εδώ γύρω τα μόνα καταστήματα που μπορούσαν να θεωρηθούν «νυχτερινά» ήταν οι δύο κινηματογράφοι.

Ο Θόρινταλ πήγε να δει τι έπαιζαν. Ο ένας έπαιζε το *Μενεξεδί Τρίκυκλο* – μια παλιά, κλασική ταινία – ο άλλος έπαιζε μια καινούργια ταινία που λεγόταν *Ο Ταξιδευτής από την Πράσινη Διάσταση*.

Μπορεί νάχει ενδιαφέρον, σκέφτηκε ο Θόρινταλ για την τελευταία, διαβάζοντας τη σύντομη περίληψη κάτω από την εικόνα της αφίσας. Ο κινηματογράφος ήταν ανοιχτός, και παιζόταν ήδη η πρώτη παράσταση.

Ο σαμάνος επέστρεψε στον καταυλισμό των Νομάδων. Είχε αρχίσει να σουρουπώνει πλέον. Πλησίασε τη Λάρνια, η οποία τώρα μιλούσε με τη Μαρίνα και τον Ρήγα (που είχαν προ πολλού γυρίσει από το εστιατόριο, όπως κι οι άλλοι που είχαν πάει εκεί).

«Στον κινηματογράφο παίζουν ένα έργο,» είπε ο Θόρινταλ, «κι έχω καιρό να μπω σε κινηματογραφική αίθουσα.»

«Μου κάνεις πρόταση;» είπε η Λάρνια.

«Σε όλους σας, βασικά.»

«Κάτι γίνεται, ρε,» παρατήρησε ο Ρήγας, δείχνοντας πίσω τους.

Ο Θόρινταλ στράφηκε και είδε ότι ο κόσμος διαλυόταν από την Πλατεία Ευημερίας. Και όχι από μόνος του. Αστυνομικοί δεν ήταν αυτοί που τους έδιωχναν; Και αστυνομικά οχήματα δεν ήταν αυτά πίσω από τους μπάτσους; Θωρακισμένα, με πυροβόλα όπλα επάνω. «Τι είναι πάλι, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος;» μουρμούρισε ο σαμάνος.

Και βάδισε προς τα εκεί όπου στεκόταν η Εύνοια, πλάι στο κλειστό φορτηγό που μέσα του κρύβονταν τα Εκτρώματα. Ο Ρήγας, η Μαρίνα, και η Λάρνια τον ακολούθησαν, η τελευταία τραβώντας μαζί της τον Νίσκαν από την αλυσίδα του. Ο μεγάλος γάτος έβγαλε ένα γρύλισμα που μαρτυρούσε πως διαισθανόταν την ταραχή των Νομάδων.

«Τι γίνεται, Εύνοια;» ρώτησε ο Θόρινταλ. «Τι ζητάνε πάλι;»

Η Κυρά των Δρόμων πήρε τα μάτια της από τους αστυνομικούς που έδιωχναν τον κόσμο και τα έστρεψε στον σαμάνο. «Αυτό θέλω κι εγώ να μάθω,» αποκρίθηκε, αν κι έμοιαζε να καταλαβαίνει κάτι για όλα τούτα το οποίο δεν της άρεσε καθόλου.

Πλησίασε τους αστυνομικούς, που είχαν περικυκλώσει πλέον τους Νομάδες κρατώντας όπλα και φέρνοντας και τα οχήματά τους κοντά.

«Τι συμβαίνει;» τους φώναζε ο Ρίμναλ. «Υπάρχει κανένα πρόβλημα;»

«Ποιο είν' το ζητούμενο, ρε; Τι κάνετε;» τους ρωτούσε ο Κοντός Φριτς, ενώ ο Ανδρόνικος γάβγιζε ανήσυχα πλάι στον Ράνελακ που ατένιζε τους αστυνομικούς αμίλητος, βαστώντας το παράξενο ραβδί του.

Ένας άντρας ξεχώρισε ανάμεσα από τους αστυνομικούς – ψηλός, με κοντοκουρεμένα ξανθά μαλλιά, λευκόδερμος, ντυμένος με στολή αξιωματικού. Λοχαγός. «Αυτήν που λέγεται Εύνοια θέλουμε,» δήλωσε μεγαλόφωνα. «Αυτήν που ονομάζετε ‘Κυρά των Δρόμων’ που είναι οδηγός κι αρχηγός σας.»

«Τη βρήκατε,» του είπε η Εύνοια, ερχόμενη να σταθεί πλάι στον Κοντό Φριτς.

Ο λοχαγός την ατένισε από πάνω ως κάτω, κι εκείνη, στα πολεοσημάδια γύρω του, μπορούσε να διακρίνει μόνο άσχημα πράγματα. Όχι, δεν ήταν ότι την αντιπαθούσε. Αντιθέτως, έμοιαζε να την έχει συμπαθήσει με την πρώτη ματιά. Όμως είχε μια δουλειά να κάνει – μια πολύ συγκεκριμένη δουλειά, μαρτυρούσαν τα σημάδια της Πόλης. Κι αυτή η δουλειά δεν είχε καμιά σχέση με την προσωπική του εντύπωση για την εμφάνιση της Εύνοιας.

«Εσύ είσαι;»

«Εγώ είμαι. Περιμένετε κάποια άλλη;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο λοχαγός. «Μου είχαν περιγράψει την εμφάνισή σου. Πρέπει να μας ακολουθήσεις; μόνη.»

«Για ποιο λόγο;»

«Δε μπορούμε να σου πούμε τον λόγο ακόμα. Κάποιο πρόσωπο θέλει να σου μιλήσει.» Τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν κίνδυνο, συνωμοσία, απειλή.

«Ποιο πρόσωπο; Δεν έχει όνομα;»

«Τίποτα περισσότερο δεν έχουμε δικαίωμα να αποκαλύψουμε,» δήλωσε ο λοχαγός. «Πρέπει να έρθεις μαζί μας. Τώρα.»

«Κι αν αρνηθώ;»

«Απαγορεύεται να αρνηθείς. Αυτές είναι οι διαταγές μας.» Το είπε διαδικαστικά, χωρίς πάθος, αλλά έμοιαζε έτοιμος να πολεμήσει αν χρειαζόταν.

Ποιος μπορεί να θέλει τόσο πολύ να μου μιλήσει ώστε να στέλνει την Αστυνομία να με συλλάβει; αναρωτήθηκε η Εύνοια. Ελάχιστα άτομα έρχονταν στο μυαλό της. Κάποιος υψηλόβαθμος αστυνομικός της Συρροής, ίσως; – αλλά αυτό ήταν μάλλον απίθανο, αν όχι τελείως εξωφρενικό. Κάποιος πολιτικός με μεγάλη επιρροή μέσα στην Αστυνομία; Ή η ίδια η Πολιτάρχης της Συρροής;

Παράξενο, όμως, που αυτοί θα ήθελαν να ασχοληθούν μαζί της. Ήταν μήπως η Κορίνα μπλεγμένη εδώ;

«Δε μας ενδιαφέρουν οι διαταγές σου,» είπε ο Φριτς στον λοχαγό. «Είσαι παράνομος! Τι θα πει 'απαγορεύεται να αρνηθεί' η γυναίκα; Δεν έχουμε πειράξει κανέναν στην πλατεία ή γύρω απ' αυτήν. Γιατί μας έχετε περικυκλώσει;»

«Θεωρήστε ύποπτοι,» απάντησε μόνο ο λοχαγός. Και προς την Εύνοια: «Έλα μαζί μου.» Την πλησίασε, βγάζοντας ένα ζευγάρι χειροπέδες από τη ζώνη του.

«Ε!» φώναξε ο Φριτς και τον έσπρωξε πίσω. «Άσε ήσυχη την Κυρά των Δρόμων! Δεν πρόκειται να την πάρεις μόνη της από δω! Τέλος!»

«Θα χρησιμοποιήσουμε βία, αν χρειαστεί,» τους προειδοποίησε ο λοχαγός, καθώς η όψη του σκοτείνιαζε και αγρίευε.

«Σοβαρά, ε; Κι εμείς!»

Αρκετοί Νομάδες που ήταν συγκεντρωμένοι τριγύρω συμφώνησαν με τον Κοντό, φωνάζοντας. Ορισμένοι, μάλιστα, έβγαλαν και όπλα – από τα λίγα που είχαν μαζί τους.

Του Θόρινταλ δεν του άρεσε καθόλου έτσι όπως εξελισσόταν η κατάσταση. Του θύμιζε μια άλλη κατάσταση πριν από όχι και τόσο πολύ καιρό – στη Β' Κατωρίγια Συνοικία...

Η Εύνοια παρατηρούσε τα πολεοσημάδια και φοβόταν ν' ακολουθήσει τον αστυνομικό, γιατί έβλεπε πως κάτι το πολύ απειλητικό συνέβαινε εδώ. Κάποιου είδους *συνωμοσία*. «Αν κάποιος θέλει να μου μιλήσει, ας έρθει εκείνος σ' εμένα,» είπε στον λοχαγό, ήπια.

«Δε θα πιάσουμε κουβέντα τώρα,» αποκρίθηκε εκείνος, μοιάζοντας θυμωμένος από την αντίδραση των Νομάδων. «Θα έρθεις μαζί μας, είτε συμφωνείς είτε όχι· δεν είμαστε εδώ για να σε ρωτήσουμε τι θέλεις.» Κι έκανε ν' αρπάξει τον καρπό της –

Ο Κοντός Φριτς τον γρονθοκόπησε στο σαγόνι, τινάζοντάς τον πίσω.

Αμέσως, οι αστυνομικοί όρμησαν στους Νομάδες των Δρόμων, χτυπώντας τους με ενεργειακά ραβδιά και ενεργοβόλα όπλα.

Η Λάρνια αμόλησε τον Νίσκαν, ο οποίος έπεσε πάνω σε μια αστυνομικό δαγκώνοντάς την στον ώμο, σκίζοντας τη στολή της, ενώ η γυναίκα ούρλιαζε, περίτρομη. Η ίδια η Λάρνια απέφυγε το ρόπαλο ενός

άλλου αστυνομικού και τον γρονθοκόπησε στα χαμηλά, διπλώνοντάς τον ξέπνοο.

Ο Θόρινταλ, ξεγλιστρώντας μέσα από τη συμπλοκή, έτρεξε προς το φορτηγό με τα Εκτρώματα, ενώ η Εύνοια φώναζε: «Σταματήστε! Γιατί μας επιτίθεστε; Μα τον Κρόνο, *σταματήσετε* – δε θέλουμε το κακό κανενός!» Συγχρόνως, ο Ρίμναλ, ο Ρήγας, και ο Εύθυμος την απομάκρυναν από τους αστυνομικούς που προσπαθούσαν να την αρπάξουν.

Ο Θόρινταλ, φτάνοντας στο φορτηγό, μπήκε από την ανοιχτή πόρτα της θέσης του οδηγού και κοίταξε τα πλήκτρα πάνω στην κονσόλα της επικοινωνιακής συσκευής που είχε φτιάξει ο Χέρκεγμοξ. Γνώριζε πώς να τη χρησιμοποιεί.

Στην πίσω μεριά του φορτηγού, τα Εκτρώματα έβγαζαν μελωδικούς ήχους, ανήσυχα ίσως. Πρέπει να είχαν αντιληφτεί ότι κάτι συνέβαινε. Φωτάκια αναβόσβηναν επάνω τους. Τα μακριά, βιολογικά πλοκάμια τους αναδεύονταν. Τα μεταλλικά τους σώματα στραφτάλιζαν, και τμήματά τους μετακινούνταν σαν πιστόνια και γρανάζια.

Ο Θόρινταλ αναρωτήθηκε: *Να το κάνω, ή όχι; Η Εύνοια θα συμφωνούσε;* Κάτι κακό, όμως, γινόταν εδώ – κάτι πολύ κακό. Κάτι που η Εύνοια δεν φαινόταν να μπορεί να αποτρέψει. Και ο Θόρινταλ δεν ήθελε να καταλήξουν όλοι τους πάλι σε στρατόπεδο συγκέντρωσης, ή σε κανένα χειρότερο μέρος–

Ξαφνικά, κάτι τράβηξε το βλέμμα του μακριά από την επικοινωνιακή συσκευή. Κοίταξε πέρα από το μπροστινό τζάμι του φορτηγού, πέρα από τους αστυνομικούς που πάλευαν με τους Νομάδες των Δρόμων, και είδε πως ένα από τα οχήματα της Αστυνομίας μετακινιόταν. Οι τροχοί του είχαν μπει σε λειτουργία, και το θωρακισμένο τετράκυκλο κοπανούσε, βίαια, πάνω σ'ένα άλλο, ενώ συγχρόνως έκανε και τον αναβάτη ενός δίκυκλου να πέσει. Το κανόνι στην οροφή του – ένα ηχητικό όπλο, απ'ό,τι φαινόταν – γύρισε και έβαλε, χτυπώντας οχήματα ξανά, και τους αστυνομικούς που ήταν μέσα τους και γύρω τους.

Απρόσμενη βοήθεια! Αλλά από ποιον; Και γιατί;

Ο Θόρινταλ περίμενε μερικές στιγμές να δει μήπως κι άλλα οχήματα της Αστυνομίας φέρονταν με παρόμοιο τρόπο. Όμως, όχι, αυτό το συγκεκριμένο ήταν ο μοναδικός σύμμαχος των Νομάδων.

Και μάλλον δεν είναι αρκετός, σκέφτηκε ο σαμάνος, βλέποντας πως οι αστυνομικοί χτυπούσαν βάνουσα τους Νομάδες με τα ενεργειακά όπλα τους. Ο Ρίμναλ, ο Ρήγας, και ο Εύθυμος τραβούσαν την Εύνοια προς το ερπυστριοφόρο, ενώ εκείνη έμοιαζε στον Θόρινταλ φοβισμένη, συγχυσμένη. Τι διέκριναν, άραγε, τα μάτια μιας θυγατέρας της Πόλης τώρα; Είχε καταλάβει τι συνέβαινε εδώ;

Δεν έχω άλλο χρόνο.

Ο Θόρινταλ πάτησε δύο από τα πλήκτρα της συσκευής επικοινωνίας, και μελωδικοί ήχοι ακούστηκαν:

[ΕΠΙΤΕΘΕΙΤΕ] [ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΑΣ]

Τα δέκα Εκτρώματα, σπρώχνοντας την πίσω πόρτα του φορτηγού, βγήκαν στην Πλατεία Ευημερίας.

/5\

Μια αιχμάλωτη ζητά να μιλήσει σ'αυτόν που της έσωσε τη ζωή, ο Βόρκεραμ-Βορ ακούει τι θέλει μια αριστοκράτισσα, η Μιράντα δίνει μια απάντηση, και ο Πανιστόριος φτάνει σ'ένα συμπέρασμα.

Χτες βράδυ, ύστερα από μερικά ποτά (κερασμένα από τις Αρχές της Φιλήκοης στους μισθοφόρους που είχαν έρθει κατατρεγμένοι από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία), είχε κάνει έρωτα με τη Φιόνα, και ήταν το πιο τρελό σεξ που θυμόταν να έχει κάνει ποτέ του. Η ξανθομάλλα λοχαγός της Φρουράς της Β' Κατωρίγιας δεν ήταν μόνο όμορφη στην όψη, όπως είχε αποδειχτεί. Κι έμοιαζε κι εκείνη να τον γουστάρει πολύ. Ήταν αμοιβαίο.

Τώρα, πρωί, ο Ρίντιλακ-Κονχ – που οι άλλοι Εκλεκτοί αποκαλούσαν Αρχοντομαχητή – σηκώθηκε από το κρεβάτι του μέσα στο στενό δωμάτιο κι έκανε ν'αρχίσει να ντύνεται. Η Φιόνα, ακόμα ξαπλωμένη, άπλωσε τα χέρια της και τα τύλιξε γύρω από τη μέση του. «Φεύγεις τόσο σύντομα;» είπε, και φίλησε δυνατά τα πλευρά του, ρουφώντας τη χρυσόδερμη σάρκα του. «Μείνε κι άλλο!» Τον τράβηξε πάλι στο κρεβάτι, καθώς εκείνος δεν έφερνε την παραμικρή αντίσταση. Δεν μπορούσε να της φέρει αντίσταση. Δεν ήθελε. Και, ούτως ή άλλως, δεν είχε καμιά τόσο σημαντική δουλειά που να τον επείγει να φύγει.

«Ο αρχηγός είπε να είμαστε σε επιφυλακή, ξέρεις,» της είπε καθώς φιλιόνταν, στριφογυρίζοντας από δω κι από κει πάνω στο κρεβάτι. «Νομίζεις ότι ήμασταν αρκετά σε επιφυλακή αυτή τη νύχτα;»

«Τι; Κοιμηθήκαμε και καθόλου;» αποκρίθηκε εκείνη.

Ο Ρίντιλακ γέλασε και φίλησε τα χείλη της ξανά, φίλησε τον λαιμό της. Την έφερε από πάνω του, και η Φιόνα τον καβάλησε, αργά κι επίμονα, σίγουρη για τον εαυτό της, πιάνοντας τα χέρια του και παίρνοντας τα από τους μηρούς της, ανεβάζοντάς τα στα γεμάτα στήθη της, όπου οι θηλές ήταν σκληρές σαν πετραδάκια. Δεν μιλούσε όταν έκανε

έρωτα, είχε παρατηρήσει ο Ρίντιλακ, και σίγουρα δεν έλεγε προφανή πράγματα όπως συνήθως.

Μετά από λίγη ώρα, ενώ ο Ρίντιλακ ήταν εξαντλημένος από κάτω της, η Φιόνα έσκυψε και τον φίλησε, πλαισιώνοντας το πρόσωπό του με τα μαλλιά της καθώς στηριζόταν στους αγκώνες της. «Πού είχες, λοιπόν, να πας πιο πριν και βιαζόσουν να φύγεις;»

«Πουθενά συγκεκριμένα. Μια ματιά να ρίξω στους άλλους ήθελα, να δω ότι όλα είν' εντάξει.» Ο Βόρκεραμ-Βορ τούς είχε πει να είναι συνεχώς σε ετοιμότητα· τους είχε εξηγήσει τι μπορεί σύντομα να τους ζητούσε να κάνουν. Δεν είχε μιλήσει σε όλους, βέβαια, για λόγους ασφαλείας, αλλά είχε μιλήσει σ'αυτούς που ήταν αρχηγικές μορφές ανάμεσα στους μισθοφόρους και ανάμεσα στους εξόριστους φρουρούς της Β' Κατωρίγιας. Ήταν και η Φιόνα εκεί όταν ο Βόρκεραμ τούς είχε εξηγήσει το σχέδιό του.

Τώρα, φίλησε τον Ρίντιλακ γι'ακόμα μια φορά. «Τίποτα δεν είν' εντάξει,» ψιθύρισε. «Όλα είναι... τόσο μπερδεμένα, τελευταία.»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αν και όχι για εμάς. Όχι τόσο όσο για εσάς.»

«Τι εννοείς;»

«Είμαστε μισθοφόροι· όλ' αυτά είναι μέρος της ζωής. Αν και, ομολογουμένως, έχουν γίνει κάποια πολύ ακραία πράγματα τελευταία. Όμως εσείς, που ήσασταν φρουροί στη Β' Κατωρίγια, δεν έχετε συνηθίσει να—»

«Ναι,» είπε η Φιόνα μην αφήνοντάς τον να τελειώσει, «ναι, κανείς δεν περίμενε ότι θα συνέβαινε αυτό που συνέβη,» και τον φίλησε ξανά.

Η πόρτα του μικρού δωματίου χτύπησε. «Αρχοντομαχητή;» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή. «Είσαι μέσα;»

«Τι είναι, Κλόντια;» ρώτησε ο Ρίντιλακ-Κονχ, καταλαβαίνοντας ότι ήταν η Κλόντια'νιρ, η Βιοσκόπος που ήταν και αρχηγός μιας μικρής μισθοφορικής ομάδας, αποτελούμενης αρχικά από δέκα άτομα τα οποία είχαν πέσει στα οκτώ ύστερα από την ήττα τους στη Χτυπημένη. Αξιοσημείωτα, όμως, δεν είχαν χάσει κανένα μέλος στην κατεστραμμένη περιοχή της Β' Κατωρίγιας, όταν τους είχαν βομβαρδίσει τα αεροσκάφη του Ποιητή.

«Θα μου ανοίξεις να σου μιλήσω;»

Η Φιόνα κατέβηκε πάνω από τον Ρίντιλακ και φόρεσε βιαστικά το παντελόνι και το χιτώνιο της στολής της. Ακόμα φορούσε τη στολή λοχαγού της Φρουράς της Β' Κατωρίγιας, αν και την είχε βγάλει μια φορά για να την πλύνει, όταν ήρθαν εδώ, στα καταλύματα που τους είχε παραχωρήσει η Πολιτάρχης της Φιλήκης.

Ο Ρίντιλακ σηκώθηκε από το κρεβάτι. «Τώρα. Έρχομαι,» φώναξε στην Κλόντια'νιρ, και φόρεσε κι εκείνος το παντελόνι του. Πλησίασε την πόρτα και την άνοιξε.

Η μάγισσα στεκόταν απέξω, ντυμένη μ'ένα απλό γκριζο παντελόνι και μια λεκιασμένη λευκή τουνίκα που έπεφτε ως τα γόνατά της σχεδόν. Γύρω από τη μέση της τυλιγόταν σφιχτά μια ζώνη απ'την οποία κρέμονταν δύο δερμάτινα τσαντάκια. Δεν είχε όπλα επάνω της. Κανένας τους δεν είχε όπλα· τους τα είχαν πάρει οι μαχητές της Φιλήκης, από τότε που ήρθαν εδώ. Μονάχα κάποια λίγα είχαν αφήσει στον αρχηγό και σ'αυτούς που τον φρουρούσαν. Οι άλλοι – οι μισθοφόροι και οι φρουροί από τη Β' Κατωρίγια – θεωρείτο επίφοβο να οπλοφορούν, για την ώρα. Κι όλ' αυτά επειδή, προ ημερών, ο αρχηγός είχε βοηθήσει τον Όρπεκαλ-Λάντι να αποτρέψει το πραξικόπημα του Σημαδεμένου, και να κάνει δικό του πραξικόπημα. Αν μπορούσες να το θεωρήσεις «πραξικόπημα» ακριβώς. Αλλά αν δεν ήταν πραξικόπημα, τι ήταν; είχε αναρωτηθεί ο Ρίντιλακ.

Τώρα είπε στην Κλόντια: «Καλημέρα. Συμβαίνει κάτι;»

«Συγγνώμη αν ενοχλώ,» αποκρίθηκε εκείνη, έχοντας μάλλον δει τη Φιόνα πάνω απ'τον ώμο του. «Δεν ήξερα ότι... δεν ήσουν μόνος.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα· ήμουν έτοιμος να βγω. Συμβαίνει κάτι;»

«Η πιλότος που έσωσες στην κατεστραμμένη περιοχή της Β' Κατωρίγιας. Τη θυμάσαι;»

«Δεν την έχω ξεχάσει.»

«Λέει πως δεν δέχεται να μας μιλήσει αν δεν δει πρώτα τον άνθρωπο που την έσωσε.»

«Εμένα; Δεν την έσωσα μόνος μου.»

«Της είπαν, όμως, ότι την έσωσε 'ο Αρχοντομαχητής'· άρα, ναι, εσένα ζητάει. Θα πας;»

«Δε βλέπω κανέναν λόγο να μην πάω,» μόρφασε ο Ρίντιλακ. «Είναι καλά;»

«Ναι. Έχει συνέλθει αρκετά από τα τραύματά της. Όπως σου είχα πει, εξάλλου, δεν ήταν σοβαρά. Το πιο σοβαρό ήταν η διάσειση· αλλά κι απ'αυτή είναι καλύτερα τώρα.»

«Τη φρουρείτε;»

«Εννοείται. Μπορεί νάναι τραυματίας, όμως είναι αιχμάλωτη πολέμου. Η μοναδική που έχουμε, αν δεν κάνω λάθος.»

«Δεν κάνεις λάθος.»

Η Φιόνα θέλησε να έρθει μαζί του, και καθοδόν προς το θεραπευτήριο – ένα τμήμα του μεγάλου οικοδομήματος όπου οι μισθοφόροι φιλοξενούνταν – ο Ρίντιλακ την πείραζε. «Νομίζεις ότι τώρα μπορείς να μ'ακολουθείς παντού;»

«Ε, αν δεν με ήθελες, ας μου έλεγες να μην έρθω. Σε ρώτησα!»

«Μη μου πεις τώρα ότι είσαι από κείνες που συνέχεια τρέχουν από πίσω σου αφότου έχεις πλαγιάσει μαζί τους, ε;»

«Είσαι παλιάνθρωπος, Ρίντιλακ-Κονχ!» Αλλά τον έβλεπε να χαμογελά και καταλάβαινε ότι της έκανε πλάκα.

«Σκέφτεσαι να μου περάσεις κανένα λουρί γύρω απ'τον λαιμό για να μην απομακρύνομαι και πολύ;»

«Μόνο αν είσαι τόσο βιτσιόζος!» του είπε, ενοχλημένη. «Εσύ,» πρόσθεσε, «μου έχεις περάσει λουρί γύρω απ'τον λαιμό. Παλιάνθρωπε.»

Ο Ρίντιλακ αποφάσισε να μην το παρακάνει, και δεν την προκάλεσε άλλο. Είχε δει κάποιους μισθοφόρους να τους ρίχνουν παράξενες ματιές, καθώς διέσχιζαν τους ομολογουμένως αρκετά λαβυρινθώδεις διαδρόμους του οικοδομήματος, που ήταν γεμάτο μικρά δωμάτια. Ήταν φτιαγμένο για να φιλοξενεί μεγάλα πλήθη, προφανώς· δεν ήταν κάποια τυχαία, εγκαταλειμμένη πολυκατοικία.

Μουσική ακουγόταν στους διαδρόμους του και σ'όλα τα δωμάτια που ήταν λίγο μεγαλύτερα και θεωρούνταν «κοινά». Απαλή μουσική, προερχόμενη από ηχεία στις γωνίες, που τα καλώδιά τους περνούσαν μέσα από τους τοίχους. Σ'ένα από τα σαλόνια υπήρχε μια κονσόλα που ρύθμιζε τη μουσική· αλλά δεν σ'άφηνε να την απενεργοποιήσεις μόνιμα. Όταν την απενεργοποιούσες, μετά από καμιά ώρα ενεργοποιείτο πάλι από μόνη της (!)· τα ηχεία άρχιζαν να παίζουν τυχαία τραγούδια απαλής μουσικής. Οι Φιλήκοοι δεν ήθελαν ποτέ ο χώρος να είναι «ά-

δειος». Και χώρος χωρίς μουσική ήταν άδειος γι'αυτούς, απ'ό,τι είχε καταλάβει ο Ρίντιλακ-Κονχ. Ευτυχώς που δεν ανάγκαζαν τους μισθοφόρους να έχουν συνεχόμενη μουσική και μέσα στα προσωπικά τους δωμάτια! Δεν ήταν τόσο τρελοί.

Η πιλότος βρισκόταν ξαπλωμένη σ'ένα από τα κρεβάτια του θεραπευτηρίου, γαλανόδερμη, με κοντά μαύρα μαλλιά, ντυμένη μ'έναν γκριζο χιτώνα. Δεν είχε ορό συνδεδεμένο με το χέρι της· δεν της χρειαζόταν. Δύο μισθοφόροι βρίσκονταν εκεί κοντά – άνθρωποι της Ευμενίδας Νοράλνω – για να τη φρουρούν. Χαιρέτησαν τον Ρίντιλακ με κοφτά νεύματα, κι ο ένας είπε: «Αρχοντομαχητή...»

Το κανονικό μου όνομα όλοι το ξεχνάνε... σκέφτηκε εκείνος, αν και όχι και τόσο ενοχλημένος. Το είχε συνηθίσει πια. Ευτυχώς, όμως, η Φιόνα τον έλεγε Ρίντιλακ· δεν τον έλεγε ποτέ Αρχοντομαχητή.

Η πιλότος της Α' Ανωρίγιας έστρεψε το βλέμμα της επάνω του. «Εσύ είσαι;» είπε, έχοντας μάλλον ακούσει τον μισθοφόρο της Νοράλνω. «Ο Αρχοντομαχητής;»

«Ναι,» της αποκρίθηκε πλησιάζοντάς την μαζί με τη Φιόνα. «Ρίντιλακ-Κονχ με λένε.»

«Ρίντιλακ-Κονχ...» Κάτι άλλαξε στην όψη της.

«Μ'έχεις ξανακούσει;» Δεν το θεωρούσε πιθανό, φυσικά. «Σου λέει κάτι τ'όνομά μου;» Ούτε αυτό το θεωρούσε πιθανό.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη· «απλώς... είσαι από Παλαιό Οίκο.»

«Και λοιπόν;»

«Τουλάχιστον, με αιχμαλώτισε κάποιος από Παλαιό Οίκο.»

Ο Ρίντιλακ κάθισε στο σκαμνί που ήταν πλάι στο κρεβάτι της, ενώ η Φιόνα παρέμεινε όρθια. «Το όνομά σου; Άκουσα ότι δεν θες να μιλήσεις σε κανέναν εκτός από εμένα.»

«Δεν τους είπα αυτό. Τους είπα ότι θέλω πρώτα να δω τον Αρχοντομαχητή που λένε ότι με έσωσε από τα συντρίμια του αεροπλάνου μου.»

«Τον είδες τώρα. Ποιο είναι το όνομά σου;»

«Είσαι Β' Κατωρίγιος;»

«Ποιο είναι το όνομά σου;» επέμεινε ο Ρίντιλακ-Κονχ.

«Ορσίλια-Αλντ.»

«Μάλιστα. Γι'αυτό αισθάνεσαι καλύτερα που σε αιχμαλώτισε ένας αριστοκράτης...» Ύστερα συνοφρυώθηκε καθώς συνειδητοποιούσε τι σήμαινε το δεύτερο συνθετικό του ονόματός της. «Αλντ'κάρθοκ;»

«Προφανώς.»

«Έχεις καμιά σχέση με τον Βάρνελ-Αλντ;» ρώτησε η Φιόνα προτού προλάβει να μιλήσει ο Ρίντιλακ. «Τον Βάρνελ-Αλντ, τον Πολιτάρχη της Α' Ανωρίγιας, που τώρα έγινε και Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας;»

«Τι;» έκανε η Ορσίλια. «Έγινε Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας; Πότε;»

«Προχτές έβγαλε διάγγελμα,» απάντησε ο Ρίντιλακ-Κονχ. Και πρόσθεσε, καυστικά: «Ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής τον αντάμειψε καλά για τις υπηρεσίες του...»

«Ο Βάρνελ δεν υπηρετεί κανέναν!» είπε έντονα η Ορσίλια.

«Τι του είσαι;» τη ρώτησε ο Ρίντιλακ. «Αδελφή του; Ξαδέλφη του; Θεία του;»

«Δεν είμαι τόσο μεγάλη για να είμαι θεία του, μα τον Κρόνο!»

Ο Ρίντιλακ συνέχισε να την κοιτάζει ερωτηματικά.

«Αδελφή του είμαι,» παραδέχτηκε η Ορσίλια-Αλντ.

«Και νομίζει ότι είσαι νεκρή;»

«Μάλλον.» Ατένιζε τον Ρίντιλακ-Κονχ με επιφύλαξη, με στενεμένα μάτια. Για μερικές στιγμές κανείς τους δεν μίλησε. Ύστερα, η Ορσίλια-Αλντ είπε: «Οι Κονχ'βερντίν κρατάνε ακόμα τον λόγο τους;»

«Τι θες να εννοήσεις; Φυσικά και τον κρατάνε!»

«Μπορώ να σου ζητήσω μια χάρη, ως αριστοκράτισσα της Ρελκάμνια προς αριστοκράτη της Ρελκάμνια;»

«Τι θέλεις;»

«Να μ'αφήσεις να επιστρέψω στην Α' Ανωρίγια Συνοικία. Ο Οίκος μου θα σε πληρώσει.»

«Δε μπορώ να πάρω τέτοια απόφαση. Δεν είσαι δική μου αιχμάλωτη συγκεκριμένα.»

«Εσύ μ'έσωσες από τα συντρίμια, εσύ με αιχμαλώτισες.»

«Και η Φιόνα ήταν μαζί,» είπε ο Ρίντιλακ ρίχνοντας ένα φευγαλέο βλέμμα στη φρουρό. «Κι ένας άλλος μισθοφόρος που τώρα... τώρα δεν είναι πλέον σ'ετούτη τη διάσταση.»

«Επομένως, είμαι δική σου αιχμάλωτη,» συμπέρανε η Ορσίλια-Αλντ. «Είσαι ο μόνος ευγενής που με αιχμαλώτισε.»

Η Συμμαχία και το Φυλαχτό

«Δεν κάνουμε δουλειές έτσι εμείς,» της είπε ο Ρίντιλακ. «Ανήκω στην ομάδα των Εκλεκτών. Την ομάδα του Βόρκεραμ-Βορ. Είσαι δική του αιχμάλωτη, ουσιαστικά.»

«Και δε θα δεχτεί να με επιστρέψει στην Α' Ανωρίγια;»

«Δεν ξέρω. Πρέπει να τον ρωτήσουμε.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ ήρθε στο θεραπευτήριο των καταλυμάτων των μισθοφόρων μαζί με την Ολντράθα, τη Μιράντα, τη Φοίβη, τον Πανιστόριο, και τους τέσσερις Εκλεκτούς που δρούσαν ως σωματοφύλακές του τελευταία – τον Ζαχαρία τον Πικρό, τη Ζιρτάλια, τον Λεονάρδο Άνταλμυρ, και τη Φρίντα.

Η Ολντράθα, κοιτάζοντας τα πολεοσημάδια γύρω της καθώς διέσχιζαν το θεραπευτήριο, διέκρινε ότι δεν υπήρχε κανένας τραυματίας που να κινδυνεύει η ζωή του εδώ μέσα. Οι γιατροί τούς είχαν περιποιηθεί καλά. Κι αυτό την έκανε να αισθάνεται κι εκείνη καλά. Μερικοί άνθρωποι, τουλάχιστον, είχαν σωθεί. Αν και όλοι είχαν υποφέρει.

Ο Βόρκεραμ-Βορ σταμάτησε αντίκρυ στο κρεβάτι όπου ήταν ξαπλωμένη η πιλότος της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας, δίπλα από το οποίο στέκονταν ο Ρίντιλακ-Κονχ και η Φιόνα Ισόσχημη.

«Γιατί ήθελες οπωσδήποτε να έρθω εδώ, Αρχοντομαχητή; Τι έχει να μας δώσει – καμιά πληροφορία για τον εχθρό;»

«Όχι, αρχηγέ, δεν είναι αυτό. Θέλει να σου ζητήσει μια χάρη. Το όνομά της είναι Ορσίλια-Αλντ. Και είναι αδελφή του Βάρνελ-Αλντ.»

«Του γνωστού Βάρνελ-Αλντ;» έκανε ο Ζαχαρίας ο Πικρός.

«Του γνωστού,» επιβεβαίωσε ο Ρίντιλακ-Κονχ.

«Φαίνεται σα νάπιασες μεγάααλο ψάρι, Αρχοντομαχητή,» σχολίασε η Ζιρτάλια μειδώντας άγρια.

«Δεν το έκανα επίτηδες...» μουρμούρισε εκείνος.

Ο Βόρκεραμ έστρεψε το βλέμμα του στη γαλανόδερμη πιλότο. «Δε μοιάζεις με τον αδελφό σου,» παρατήρησε. Ο Βάρνελ-Αλντ είχε χρυσό δέρμα.

«Δε λέω ψέματα,» είπε εκείνη. «Στην τιμή μου ως Αλντ'κάρθοκ: είμαι αδελφή του Βάρνελ-Αλντ.»

Ο Βόρκεραμ την κοίταξε πιο προσεχτικά. Έκανα λάθος, σκέφτηκε. Του μοιάζει. Απλώς έχουν διαφορετικό δερματικό χρωματισμό. Δεν ήταν

σπάνιο. Ίσως ο ένας τους γονιός να ήταν χρυσόδερμος κι ο άλλος γαλανόδερμος· ή ίσως ο Βάρνελ ή η Ορσίλια να είχε πάρει το δέρμα κάποιου προγόνου. Στην Ανακτορική Συνοικία, ήταν ένας Βόρ'νοθορ, ξάδελφος του Βόρκεραμ, που όλοι έλεγαν ότι είχε κλέψει το κουστούμι του προπάππου του – εννοώντας ότι είχε πάρει το κατακόκκινο δέρμα του.

«Τι χάρη θέλεις να μου ζητήσεις;» τη ρώτησε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Ως αριστοκράτισσα της Ρελκάμνια προς αριστοκράτη της Ρελκάμνια. Κι ελπίζω οι Βόρ'νοθορ να έχουν ακόμα τιμή.»

«Όχι σαχλαμάρες,» είπε ο Βόρκεραμ, που δεν του άρεσαν και τόσο αυτά τα εθιμοτυπικά. «Πες μου τι ζητάς.»

Η απάντησή του φάνηκε να τη δυσαρέστησε· η όψη της το έδειχνε έκδηλα, τα μάτια της αγρίεψαν. «Θέλω να με επιστρέψεις στην Α' Ανωρίγια Συνοικία. Ο Οίκος μου θα σου δώσει λύτρα, αν ζητήσεις. Αν και, βέβαια, ένας σωστός αριστοκράτης της Ρελκάμνια δεν θα ζητούσε λύτρα...»

«Θα το έχω υπόψη,» είπε μόνο ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Τι εννοείς;» έκανε αμέσως η Ορσίλια. «Θα με παραδώσεις στον Οίκο μου, ή όχι;» Τα μάτια της έμοιαζαν έτοιμα να τον κρίνουν. Να κρίνουν την τιμή του.

Αυτοί οι Αλντ'κάρθοκ, μάλλον, παραήταν παράξενοι στις συνοικίες του Ριγοπόταμου, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. «Δεν ξέρω ακόμα,» της απάντησε. «Ίσως να μπορώ να σε χρησιμοποιήσω αλλιώς.»

«Να με χρησιμοποιήσεις;» σύριξε η Ορσίλια-Αλντ. «Αυτή είναι η... τακτική που ακολουθούν τώρα οι Βόρ'νοθορ;»

«Μη μου λες για τους Βόρ'νοθορ!» αντιγύρισε απότομα ο Βόρκεραμ-Βορ δείχνοντάς την με το δάχτυλό του. «Είσαι αιχμάλωτη πολέμου, δεν είμαστε σε κοινωνική συγκέντρωση. Και είσαι η μόνη αιχμάλωτη που έχουμε.»

«Αν νομίζεις ότι μπορείς να εκβιάσεις τον αδελφό μου με εμένα, θ'ανακαλύψεις ότι σφάλεις,» είπε η Ορσίλια. «Ο Βάρνελ-Αλντ δεν εκβιάζεται.» Έμοιαζε νάχει πολύ σπουδαία άποψη για τον αδελφό της. Ο Βόρκεραμ αναρωτήθηκε αν ίσχυε και το αντίστροφο.

«Δε 'νομίζω' τίποτα ακόμα,» της αποκρίθηκε. «Το μέλλον θα δείξει.»

Η Συμμαχία και το Φυλαχτό

«Οι Αλντ'κάρθοκ θα σε πληρώσουν αν με επιστρέψεις στην Α' Ανωρίγια,» επέμεινε η Ορσίλια.

«Δε χρειάζομαι τα λεφτά τους. Κι εν τω μεταξύ,» έπιασε τα κάγκελα της κάτω μεριάς του κρεβατιού, στηρίχτηκε πάνω τους, «όσο είσαι εδώ, θα μπορούσες να μας πεις τα σχέδια του Αλυσοδεμένου Ποιητή για το άμεσο μέλλον... Αυτό ίσως να μέκανε να ξανασκεφτώ τι θα γίνει μαζί σου.»

«Με εκβιάζεις!»

«Σε εκβιάζω,» επιβεβαίωσε ο Βόρκεραμ, ατενίζοντάς την ευθέως.

«Δεν ξέρω τα σχέδια του Ποιητή!» αποκρίθηκε κοφτά η Ορσίλια.
«Πιλότος είμαι, όχι πολιτικός.»

«Δε συζητάς με τον αδελφό σου; Τι σου λέει;»

«Ο αδελφός μου έχει τα δικά του προβλήματα, κι εγώ τα δικά μου.»

«Τώρα, όμως, τα προβλήματά σας έχουν μπλεχτεί αναμεταξύ τους...»

«Δεν ξέρω τα σχέδια του Αλυσοδεμένου Ποιητή, είπα.»

«Σκέφτεται να επιτεθεί στην Α' Κατωρίγια μετά από τη Β' Κατωρίγια;»

«Δεν ξέρω,» επέμεινε η Ορσίλια.

Ο Ζαχαρίας πρότεινε: «Θα μπορούσαμε να τη βασανίσουμε, αρχηγέ.»

Τα μάτια της Ορσίλια-Αλντ γούρλωσαν, αλλά ίσως περισσότερο από οργή παρά από φόβο.

«Δεν υπάρχει λόγος,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ στον Ζαχαρία. Και προς τον Ρίντιλακ-Κονχ: «Φρόντισε νάναι καλά φρουρούμενη εδώ, Αρχοντομαχητή. Αν κάνει να δραπετεύσει, δέστε την στο κρεβάτι.»

«Κανονικά θα έπρεπε να τους προστάξεις να με βγάλουν από εδώ, Βόρκεραμ-Βορ!» φώναξε η Ορσίλια.

«Δεν υπάρχει πολύς χώρος ούτε για εμάς,» την πληροφόρησε ο Βόρκεραμ. «Εδώ είσαι αρκετά βολικά. Θα μπορούσες να ήσουν σε χειρότερο μέρος.» Κι έφυγε από το θεραπευτήριο μαζί με τους συνοδούς του.

Ο Αλέξανδρος, βαδίζοντας δίπλα του, του είπε: «Ίσως όντως να φανεί χρήσιμη αυτή...»

«Έχεις κάτι συγκεκριμένο στο μυαλό σου;»

«Τούτη τη στιγμή, έτσι όπως είναι τα πράγματα, όχι. Αλλά σύντομα πολλές ευκαιρίες πιθανώς να παρουσιαστούν, Βόρκεραμ. Είναι καλό να έχεις την αδελφή του εχθρού σου στο χέρι.»

«Ο Ποιητής είναι ο εχθρός μας, όχι ο Βάρνελ-Αλντ.»

«Είναι, όμως, σύμμαχός του. Σημαντικός σύμμαχός του.»

«Ναι...» μουρμούρισε συλλογισμένα ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Νομίζεις ότι είπε αλήθεια, αρχηγέ;» ρώτησε ο Λεονάρδος Άνταλμιρ.
«Ότι δεν ξέρει τα σχέδια του Αλυσσοδεμένου Ποιητή;»

«Ναι, έτσι νομίζω,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, κι έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στις θυγατέρες της Πόλης – την Ολντράθα, τη Μιράντα, τη Φοίβη. Αυτές ίσως να είχαν διακρίνει κάτι που για εκείνον ήταν αόρατο.

«Δε φάνηκε να λέει ψέματα,» είπε η Μιράντα, και καμιά από τις άλλες δύο δεν διαφώνησε.

«Η χρησιμότητά της δεν είναι ως πληροφοριοδότρια,» επέμεινε ο Αλέξανδρος, «αλλά ως αιχμάλωτη – επειδή είναι αυτή που είναι. Αλντ'κάρθοκ, και αδελφή του Πολιτάρχη της Α' Ανωρίγιας και Β' Κατωρίγιας. Θα βρούμε τρόπο να τη χρησιμοποιήσουμε, Βόρκεραμ· δεν υπάρχει αμφιβολία. Βεβαιώσου μόνο ότι δεν θα δραπετεύσει· μου φάνηκε αρκετά ζόρικη.»

«Το έχει η οικογένειά τους, μάλλον,» σχολίασε ο Βόρκεραμ-Βορ.

/6\

Οι Νομάδες των Δρόμων δείχνουν τα τρομερά τους όπλα' μια Πολιτάρχης είναι απορημένη κι εξοργισμένη' καταδίωξη, και τα κόλπα του πολεοπλάστη' η Εύνοια φοβάται ότι οι Νομάδες της έχουν αρχίσει να αλλάζουν...

Τα Εκτρώματα βγήκαν από το φορτηγό κι αμέσως έτρεξαν καταπάνω στους αστυνομικούς, χτυπώντας τους με τα πλοκάμια τους και κάνοντας τα σώματά τους να διαλύονται σαν να είχαν αρπάξει φωτιά εκ των έσω. Τίποτα δεν φαινόταν να μπορεί να σταματήσει τα μηχανικά όντα.

Και δεν επιτίθονταν και στους Νομάδες με τους οποίους ήταν εμπλεγμένοι οι αστυνομικοί' επιτίθονταν μόνο στους αστυνομικούς, παρατήρησε ο Θόρινταλ, ανακουφισμένος. Γιατί εν μέρει φοβόταν ότι ίσως τα Εκτρώματα να μη μπορούσαν να ξεχωρίσουν εχθρό από φίλο. Αλλά, προφανώς, δεν ήταν έτσι. Καταλάβαιναν ότι οι Νομάδες των Δρόμων ήταν φίλοι της Εύνοιας, που ήταν φίλη της αφέντρας τους, της Μιράντας.

Τώρα πλησίαζαν και τα οχήματα της Αστυνομίας, που ήταν λίγο πιο πίσω από τους αστυνομικούς. Τα πλησίαζαν και τα μαστίγωναν με τα πλοκάμια τους, και ο Θόρινταλ είδε, κατάπληκτος, τα μέταλλά τους να φθείρονται από κάποιου είδους διαβρωτικές ενέργειες.

«Όχι!» φώναξε η Εύνοια, που ο Ρίμναλ, ο Ρήγας, και ο Εύθυμος την είχαν παρασύρει κοντά στο ερπυστριοφόρο των Νομάδων. «OXI! OXI!» Δε φαινόταν να της αρέσει αυτό που έβλεπε να συμβαίνει.

Δεν καταλάβαινε, αναρωτήθηκε ο Θόρινταλ, ότι αλλιώς δεν θα γλίτωναν από την Αστυνομία της Συρροής; Ότι, αλλιώς, θα τους έκλειναν πάλι σε κανένα στρατόπεδο συγκέντρωσης; Ποιος ξέρει – ίσως ακόμα και η ίδια η καταραμένη η Κορίνα να ήταν πάλι μπλεγμένη εδώ!

Η Εύνοια έτρεξε προς το φορτηγό όπου, πριν από λίγο, ήταν κλεισμένα τα Εκτρώματα. Είδε τον σαμάνο που καθόταν στη θέση του οδηγού. «Θόρινταλ! Τι έγινε; Τι...;»

«Εγώ το έκανα, Εύνοια,» αποκρίθηκε εκείνος, κατεβαίνοντας από το όχημα. «Εγώ τα έστειλα εναντίον τους, μέσω της συσκευής του Χέρκεγμοξ.»

«Τι; Γιατί, μα τον Κρόνο; Δεν έπρεπε να-!»

«Ήταν παγίδα, Εύνοια! Δε μπορεί να ήταν τίποτ' άλλο. Ήταν στημένο!»

«Έχει δίκιο ο σαμάνος,» συμφώνησε ο Ρίμναλ. «Κατά καιρούς έχει πει πολλές μαλακίες, αλλά τώρα έχει δίκιο. Κάτι ύποπτο συμβαίνει εδώ-»

«Λέτε να μην το καταλαβαίνω;» τους διέκοψε απότομα η Εύνοια. «Το καταλαβαίνω! Αλλά... αλλά αυτό...» Έδειξε τα Εκτρώματα να επιτίθενται στους αστυνομικούς και στα οχήματά τους, να τους διαλύουν με τα πλοκάμια τους, στέλνοντας καταστροφικές ενέργειες μέσα τους.

Και το ένα όχημα της Αστυνομίας, αυτό που είχε στραφεί εναντίον των άλλων λίγο πιο πριν, εξακολουθούσε να χτυπά τα υπόλοιπα, πέφτοντας πάνω τους και κοπανώντας τα, γυρίζοντας το ηχητικό όπλο του και βάλλοντας. Από τις πόρτες του ο Θόρινταλ είδε αστυνομικούς να πετάγονται έξω, φωνάζοντας, πανικόβλητοι. Και το όχημα συνέχιζε να κινείται και να εξαπολύει ηχητικές ριπές. Ο Θόρινταλ αισθανόταν μπερδεμένος· δεν μπορούσε να καταλάβει τι συνέβαινε...

Αλλά η Εύνοια, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια, μπορούσε. «Ο Χέρκεγμοξ,» είπε. «Ο πολεοπλάστης σου. Τον έστειλες κι αυτόν, Θόρινταλ; Έχει πάρει εκείνο το όχημα υπό τον έλεγχό του.» Το έδειξε.

Ο σαμάνος γέλασε. «Κι εγώ που νόμιζα ότι κάποιος είχε προδώσει την Αστυνομία της Συρροής, μα τον Κρόνο! Όχι, δεν έστειλα εγώ τον Χέρκεγμοξ, Εύνοια· το έκανε μόνος του. Λίγο προτού ζητήσω από τα Εκτρώματα να μας βοηθήσουν.»

Οι αστυνομικοί τώρα υποχωρούσαν, περίτρομοι, τρέχοντας στους δρόμους γύρω από την πλατεία, έχοντας εγκαταλείψει τα περισσότερα οχήματά τους, που είχαν καταστραφεί ή τελείως ή μερικώς από τα χτυπήματα των πλοκαμιών των Εκτρωμάτων ή από το όχημα που είχε κυριεύσει ο πολεοπλάστης.

Οι Νομάδες των Δρόμων ζητωκραύγαζαν. Ορισμένοι πυροβολούσαν τους αστυνομικούς καθώς αυτοί τρέπονταν σε φυγή, ορισμένοι τούς κυνηγούσαν για να τους κοπανήσουν στην πλάτη με ρόπαλα ή άλλα όπλα, ορισμένοι άρπαζαν από κάτω τα ενεργοβόλα που είχαν πέσει από τα χέρια των αστυνομικών και τους έριχναν.

«Παλιογαμιόληδες!» φώναζε ο Ερέσναλ – ένα από τα Πνεύματα των Δρόμων, της αρχικής συμμορίας των Νομάδων. «Τραβάτε στο σπίτι της μάνας του Σκοτοδαίμονος, παλιογαμιόληδες!»

Τα Εκτρώματα ευτυχώς δεν καταδίωξαν τους αστυνομικούς, παρατήρησε η Εύνοια. Και τώρα, βγάζοντας τη συσκευή του Χέρκεγμοξ από το εσωτερικό του φορτηγού, την έδωσε στον Ρίμναλ ώστε να την κρατά στα χέρια, και του είπε: «Έλα μαζί μου!»

«Τι πάμε να κάνουμε;» ρώτησε εκείνος, καθώς την ακολουθούσε – όπως κι ο Εύθυμος, ο Ρήγας, και ο Θόρινταλ.

«Θέλω να είμαι σίγουρη ότι θα με ακούσουν,» εξήγησε η Εύνοια, πλησιάζοντας τα Εκτρώματα.

Οι Νομάδες συνέχιζαν να ζητωκραυγάζουν, και η Κυρά των Δρόμων τούς φώναξε: «Ετοιμαστείτε να φύγουμε! *Ετοιμαστείτε να φύγουμε!* Καταλαβαίνετε τι έγινε εδώ; Τώρα θα μας κυνηγήσουν! Ετοιμαστείτε να φύγουμε!»

Ο Θόρινταλ είδε τον Χέρκεγμοξ να παρουσιάζεται πάνω στην κάννη του ηχητικού κανονιού του οχήματος που είχε πάρει υπό τον έλεγχο του. Έχοντας την ουρά του υψωμένη την κούνησε, σε χαιρετισμό, προς τη μεριά των Νομάδων, ενώ τα μάτια του αναβόσβηναν διασκεδασμένα.

Κάποιοι απ'τους Νομάδες τον πρόσεξαν παρότι ήταν μικρός. *Το διαβολάκι του σαμάνου!* έλεγαν δείχνοντάς τον. *Το διαβολάκι του σαμάνου!*

«Ετοιμαστείτε να φύγουμε!» φώναζε η Εύνοια για τελευταία φορά. «Τώρα!» Και οι Νομάδες δεν καθυστέρησαν άλλο· άρχισαν να διαλύουν, βιαστικά, τον καταυλισμό τους στην Πλατεία Ευημερίας και να επιβιβάζονται στα οχήματα.

Η Εύνοια πάτησε πλήκτρα πάνω στην παράξενη συσκευή επικοινωνίας, και ήχοι βγήκαν από τα ηχεία της:

[ΕΠΙΣΤΡΕΨΤΕ] [ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΔΕΙΧΝΩ]

Και έδειξε προς το φορτηγό όπου τα Εκτρώματα βρίσκονταν πιο πριν.

Τα μηχανικά όντα δεν έφεραν αντίρρηση· πήγαν γρήγορα στο τροχοφόρο και κρύφτηκαν μέσα. Η σύγκρουση με τους αστυνομικούς δεν φαινόταν να έχει αλλάξει τη διάθεσή τους με κανέναν τρόπο – *αν υποθέσει κανείς ότι τέτοια όντα έχουν «διαθέσεις», σκέφτηκε η Εύνοια. Είναι μηχανές, άλλωστε.*

«Πού θα πάμε, Εύνοια;» ρώτησε ο Κοντός Φριτς, πλησιάζοντάς την. «Πού θα πάμε τώρα;»

«Μόνο ένας δρόμος μάς απομένει,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αυτός που οδηγεί προς τη Σκορπιστή. Είναι επικίνδυνη συνοικία, αλλά δεν μπορούμε να κατευθυνθούμε πουθενά αλλού, ύστερα απ'αυτά που έγιναν εδώ.»

«Γιατί είναι επικίνδυνη; Τι συμβαίνει;»

«Συμμορίες. Είναι γεμάτη συμμορίες που ελέγχουν τις γειτονιές της.»

«Σου έχουμε εμπιστοσύνη, Εύνοια,» της είπε ο Φριτς, κι έτρεξε προς το ερπυστριοφόρο.

Ο Θόρινταλ τη ρώτησε: «Η Κορίνα ήταν, έτσι δεν είναι;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Τι άλλο μπορεί να συνέβαινε, Εύνοια; Γιατί να ήθελαν να σε πάρουν μακριά μας;»

«Ναι,» παραδέχτηκε εκείνη, «είναι πολύ πιθανό η Κορίνα να το έκανε. Η αλήθεια είναι πως ούτε εγώ μπορώ να σκεφτώ τίποτ' άλλο, Θόρινταλ. Και η Πόλη δεν μου έδωσε κανένα συγκεκριμένο στοιχείο. Στην αρχή, η Αστυνομία της Συρροής δεν ήταν εχθρική προς εμάς, και δεν είχα διακρίνει κάτι το ύποπτο επάνω τους ή γύρω τους.» Κούνησε το κεφάλι, προβληματισμένη, και πήγε προς το φορτηγό με τα Εκτρώματα.

Ο Θόρινταλ την ακολούθησε, μη θέλοντας να την αφήσει μόνη. Ανέβηκε στη θέση του συνοδηγού.

Οι Νομάδες δεν άργησαν να διαλύσουν τον καταυλισμό τους και να επιβιβαστούν στα οχήματα.

Ο Ρίμναλ, καθισμένος στο δίκυκλό του μαζί με την Αμάντα, φώναξε στην Εύνοια: «Να πάρουμε κι αυτό;» δείχνοντας το θωρακισμένο τροχοφόρο με το ηχητικό όπλο που είχε καταλάβει ο Χέρκεγμοξ.

Η Συμμαχία και το Φυλαχτό

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Έχεις ξεχάσει ότι οι Νομάδες είναι ειρηνικοί, Ρίμναλ; Αυτό είναι πολεμικό όχημα, μα τον Κρόνο – δεν το θέλουμε μαζί μας!» Κι έβαλε τους τροχούς της σε κίνηση.

Τα άλλα οχήματα των Νομάδων την ακολούθησαν.

Το ίδιο και το αστυνομικό με το ηχητικό όπλο.

«Ε! Τι συμβαίνει;» φώναξε κάποιος Νομάδας από την οροφή του τετράκυκλου με το ηχοσύστημα και τους μεγάλους τροχούς. «Ποιος το καβάτζωσε;»

«Ο Χέρκεγμοξ...» μουρμούρισε η Εύνοια, παρατηρώντας την επιρροή του από τα σημάδια της Πόλης. Η όψη της αγρίεψε. «Θα τσακωθούμε με τον πολεοπλάστη σου, Θόρινταλ.»

«Νομίζει ότι το κάνει για καλό, υποθέτω. Για να μας βοηθήσει. Να μας προστατέψει.»

«Όσοι, όμως, δουν ένα τέτοιο όχημα μαζί μας τι θα πιστέψουν; Ότι το κλέψαμε από την Αστυνομία αφού τη χτυπήσαμε βάνουσα.»

«Η Αστυνομία μάς επιτέθηκε πρώτη...»

«Δε νομίζω πολλοί να δώσουν σημασία σ' αυτό. Και δεν θέλω η φήμη των Νομάδων να αλλοιωθεί, γαμώτο! Έχει ήδη υποστεί πολλά...» Πιέζοντας το πετάλι περισσότερο κάτω από το πόδι της, επιτάχυνε. Έπρεπε να οδηγήσει γρήγορα τους Νομάδες της στα δυτικά σύνορα της Συρροής ώστε να μπουν στη Σκορπιστή, προτού προλάβουν να τους σταματήσουν. *Ελπίζω να μην έχουν στήσει κανένα μπλόκο προς εκείνη τη μεριά, οι καταραμένοι...* Η Εύνοια παρατηρούσε τα πολεοσημάδια προσεχτικά, πολύ προσεχτικά. Η ζωή των Νομάδων κρεμόταν από τους δρόμους που θ' ακολουθούσε...

«Χτύπησαν τους αστυνομικούς με όπλα που... που δεν έχει κανείς ξαναδεί, Εξοχότατη,» ανέφερε η φωνή του Φρούραρχου της Συρροής μέσα από τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο του γραφείου της Μαρκέλλας Ονέλκρι.

«Τι όπλα; Τους συλλάβατε;»

«Δε μπορούσαν να τους συλλάβουν, Εξοχότατη. Τράπηκαν σε φυγή, μα τον Κρόνο! Τους χτυπούσαν κάτι... κάτι... Ήταν σαν ζωντανά–»

«Ποιοι τράπηκαν σε φυγή, Φρούραρχε; Οι Νομάδες των Δρόμων, ή οι αστυνομικοί μας;»

«Οι αστυνομικοί μας, Εξοχότατη–»

«Είναι δυνατόν!;» φώναξε η Μαρκέλλα, οργισμένη. Είχαν γελοιοποιήσει έτσι την Αστυνομία της Συρροής αυτοί οι πλανόδιοι; Έστρεψε το βλέμμα της στη γυναίκα που καθόταν αντίκρυ της – τη γυναίκα στην οποία χρωστούσε τόσα.

Η Κορίνα δεν φαινόταν να εκπλήσσεται από όλα τούτα. Αλλά, βέβαια, η Κορίνα ήταν η Κορίνα... Ή ίσως να έφταιγε το γεγονός ότι απόψε είχε κρυμμένο το μισό της πρόσωπο μ'αυτό το μαντήλι, καλύπτοντας εν μέρει την έκφρασή της.

«Εκείνο που αντιμετώπισαν, Εξοχότατη...» κόμπιασε ο Φρούραρχος, «δεν ξέρω τι ήταν. Ούτε κανείς άλλος ξέρει. Ήταν κάτι σαν μηχανικά πλάσματα. Κάτι σφαίρες που βάδιζαν πάνω σε πλοκάμια, και ό,τι χτυπούσαν με τα πλοκάμια τους καταστρεφόταν. Έτσι μου ανέφεραν. Είτε ανθρώπους χτυπούσαν είτε οχήματα – τα πάντα καταστρέφονταν, μα τον Κρόνο! Και κανένα όπλο δεν μπορούσε να τα βλάψει!»

«Μου φαίνεται ότι με παραμυθιάζεις, Φρούραρχε!»

«Μα τον Κρόνο, Εξοχότατη – ποτέ δεν θα έκανα τέτοιο πράγμα, σας τ'ορκίζομαι! Σας μεταφέρω ό,τι μου ανέφεραν.»

«Κυνηγήστε τους,» πρόσταξε η Μαρκέλλα. «Πιάστε τους και αφοπλίστε τους. Τους θέλω φυλακισμένους.»

«Μάλιστα, Εξοχότατη.»

«Μην τους αφήσετε να φύγουν από τη Συρροή!»

«Θα συλληφθούν, Εξοχότατη. Επιθυμείτε κάτι άλλο από εμένα;»

«Ξεκινά τη δουλειά σου, Φρούραρχε,» είπε η Μαρκέλλα και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία με το πάτημα ενός κουμπιού.

Έστρεψε ξανά το βλέμμα της στην Κορίνα. Η Θυγατέρα της Πόλης ήταν που της είχε ζητήσει να συλλάβει αυτή την Εύνοια, την Κυρά των Δρόμων, και να τη φέρει εδώ, στο Πολιτικό Μέγαρο της Συρροής. Της είχε πει ότι ήθελε να μιλήσει στην Εύνοια, και ότι πιθανώς οι Νομάδες των Δρόμων να ήταν επικίνδυνοι για τη συνοικία.

«Το ήξερες ότι είχαν μαζί τους τέτοια όπλα;» ρώτησε τώρα η Μαρκέλλα. «Τι όπλα είναι αυτά, Κορίνα;»

Τα όπλα που θέλω να πάρω από τον έλεγχο της Μιράντας, σκέφτηκε η Κορίνα. Γι'αυτό είχε ζητήσει από τη Μαρκέλλα να φέρει την Εύνοια

εδώ: ώστε να εκβιάσει την Αδελφή της για να της δώσει τα Εκτρώματα. Ή τα Εκτρώματα ή τους Νομάδες. Διάλεξε...

Αλλά το σχέδιό της δεν είχε εξελιχτεί όπως περίμενε.

Νόμιζε ότι η Εύνοια θα δεχόταν να ακολουθήσει τους αστυνομικούς. Δε νόμιζε ότι θα ήταν τόσο πρόθυμη να επιτεθεί. Έχεις αλλάξει, Αδελφή μου. Έχεις γίνει πιο πολεμοχαρής από παλιά, μου φαίνεται.

«Δεν έχω ιδέα,» αποκρίθηκε στη Μαρκέλλα. «Αλλά σου είπα ότι είναι επικίνδυνοι. Πολλοί λένε πως είναι άνθρωποι του Αλυσοδεμένου Ποιητή – πράκτορές του. Από που περνάνε, μετά έρχονται οι στρατοί του Κάδμου Ανθοτέχνη. Δες τι έγινε στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Αυτοί οι Νομάδες είναι σαν προάγγελος καταστροφής. Δεν ξέρω τι ακριβώς κάνουν.»

Η Μαρκέλλα αισθάνθηκε τις τρίχες της να ορθώνονται. Δε θ'άφηνε τη συνοικία της να υποφέρει από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή όπως είχαν υποφέρει οι συνοικίες του Ριγοπόταμου! «Μιλώντας με την Κυρά των Δρόμων, θα την έπειthes να φύγει από εδώ;»

«Κατά πάσα πιθανότητα.»

«Είναι...» Η Μαρκέλλα προς στιγμή δίστασε να ρωτήσει. Αλλά μετά – γιατί όχι; – ρώτησε: «Είναι κι αυτή θυγατέρα της Πόλης, Κορίνα;»

«Δεν είμαι βέβαιη. Ίσως και να είναι.»

«Δεν αναγνωρίζετε η μία την άλλη;»

«Μόνο από το σημάδι στο πόδι μας, Μαρκέλλα· δεν υπάρχει κανένας άλλος τρόπος. Και δεν έχω δει ακόμα το πόδι της Εύνοιας.»

Τα σύνορα με τη Σκορπιστή δεν βρίσκονταν και τόσο μακριά από την Πλατεία Ευημερίας, για τα δεδομένα της Ρελκάμνια. Καμιά πενηνταριά χιλιόμετρα ήταν η απόσταση, μέσα από δρόμους, γέφυρες, και σήραγγες – αναλόγως τι διαδρομή ήθελες ν'ακολουθήσεις.

Η Εύνοια ακολουθούσε τη διαδρομή που τα πολεοσημάδια τής έδειχναν ότι ήταν πιο ασφαλής και πιο γρήγορη συνάμα. Και μέχρι στιγμής δεν τα πήγαινε άσχημα. Είχαν περάσει από τις περισσότερες περιοχές ανάμεσα στην Πλατεία Ευημερίας και τα σύνορα χωρίς κανείς να τους σταματήσει, χωρίς κανείς να τους κάνει, έστω, νόημα να περιμένουν. Οι πυκνές σκιές του σούρουπου φάνταζαν με μανδύες κάλυψης της Πόλης στα μάτια της Κυράς των Δρόμων.

Και οι Νομάδες είχαν πάλι εκείνη την *αίσθηση*, καθώς ακολουθούσαν την καθοδήγησή της. Ένωσαν ότι διέσχιζαν μονοπάτια που ανοίγονταν αποκλειστικά για εκείνους – για τα παιδιά της Πόλης – οι προσωπικές τους δίοδοι...

Αλλά δεν έμελλε να φτάσουν στα σύνορα της Σκορπιστής χωρίς να συναντήσουν καμία αντίσταση. Η Αστυνομία της Συρροής δεν είχε ξεχάσει τόσο γρήγορα την ήττα της. Τα πολεοσημάδια άλλαξαν ξαφνικά μπροστά στα μάτια της Εύνοιας: είδε μια απειλητική σκιά να πέφτει από ψηλά, άκουσε το κρώξιμο ενός νυχτοπουλιού που φτερούγιζε από ένα δώμα προς ένα περβάζι, άκουσε μια βρισιά από ένα μπαρ στον τρίτο όροφο μιας πολυκατοικίας, και έναν κρότο – ενώ όλα τα διαφημιστικά μηνύματα στις αφίσες – στους τοίχους, στις κολόνες – της έμοιαζαν με προειδοποιήσεις.

(κίνδυνος)

(από τον ουρανό)

Η Εύνοια έψαξε, με τη ματιά της, μέσα στον ζωντανό κώδικα της Πόλης, για κάποια ράμπα που οδηγούσε σε υπόγειους δρόμους. Αλλά εδώ κοντά δεν διέκρινε καμία.

Και ο κίνδυνος πλησίαζε.

Τώρα οι πάντες τον αντιλήφτηκαν. Τον άκουσαν, κατά πρώτον. Έλικες. Από πάνω τους.

«Ελικόπτερα!» φώναξε ένας Νομάδας.

«Ρίξτε τους, ρε!» φώναξε μια άλλη. «Καταρρίψτε τα! Ρίξτε τους!»

«Όχι!» πρόσταξε η Εύνοια από το παράθυρο του φορτηγού της, καθώς συνέχιζε να οδηγεί γρήγορα. «Μην τα χτυπήσετε!» Επιπλέον, δεν νόμιζε πως οι Νομάδες είχαν όπλα που μπορούσαν να καταρρίψουν ελικόπτερα. Εκτός αν αποδεικνύονταν πολύ τυχεροί και, με κανένα τουφέκι, σκότωναν τον πιλότο ή πετύχαιναν τον έλικα σε καίριο σημείο.

Ο Θόρινταλ κοίταξε από το άλλο παράθυρο του φορτηγού, κοίταξε ψηλά, και είδε δύο ελικόπτερα να πετάνε μες στο σούρουπο, ανάμεσα από τις πολυκατοικίες που ήταν όλο φώτα και πινακίδες. Τα αεροσκάφη δεν ήταν μεγάλα· το καθένα είχε μονάχα έναν έλικα· και τα δύο, όμως, είχαν κάποιο όπλο από κάτω τους, το οποίο ο Θόρινταλ υποπτευόταν πως ήταν ηχητικό.

Ένας Νομάδας πυροβόλησε με τουφέκι από την οροφή του ερπυστριοφόρου.

«Όχι!» φώναξε ξανά η Εύνοια.

Η ριπή του Νομάδα, φυσικά, δεν έκανε καμιά ζημιά στα ελικόπτερα. Αλλά τότε το ένα απ'αυτά τραντάχτηκε φανερά, και έπεσε πάνω σε μια πολυκατοικία, διαλύοντας δύο μπαλκόνια και τρεις πινακίδες και σταματώντας, τελικά, κατεστραμμένο, σ'ένα τρίτο μπαλκόνι, στον δεύτερο όροφο.

«Χέρκεγμοξ!» κραύγασε η Εύνοια.

Και ο Θόρινταλ κατάλαβε. Ο πολεοπλάστης είχε χτυπήσει το ελικόπτερο με το ηχητικό όπλο του οχήματος που έλεγχε. Το πώς ήταν δυνατόν ένα τόσο μικρό πλάσμα να κοντρολάρει πλήρως όλα τα συστήματα ενός τόσο μεγάλου οχήματος ήταν αξιοπερίεργο, και αξιοθαύμαστο συγχρόνως. Ένα θαύμα της Πόλης, δεν μπόρεσε παρά να σκεφτεί ο Θόρινταλ.

Οι Νομάδες, βλέποντας το ένα ελικόπτερο να πέφτει, ζητωκραύγαζαν ξανά και έβριζαν, και τώρα περισσότεροι πυροβολούσαν το άλλο αεροσκάφος.

Η Εύνοια, για πρώτη φορά, αισθανόταν ότι είχε χάσει τον έλεγχο των Νομάδων. Ότι οι Νομάδες της μετατρέπονταν σε κάτι που δεν της άρεσε καθόλου. Δεν είμαστε ένοπλη συμμορία, γαμώτο! Δεν είμαστε κακοποιοί! Η Κορίνα προσπαθούσε να διαστρέψει τους Νομάδες της, η δαιμονισμένη σκρόφα! Θα το μετάνιωνε. Πικρά.

Το ελικόπτερο εξαπέλυσε μια ηχητική ριπή καταπάνω στο ερπυστριοφόρο των Νομάδων, και η Εύνοια κι ο Θόρινταλ άκουσαν τους επιβάτες του οχήματος να κραυγάζουν. Αλλά, ευτυχώς, οι ερπύστριες δεν σταμάτησαν να κινούνται. Ο Φριτς δεν πρέπει να είχε χτυπηθεί· ή, αν είχε χτυπηθεί, συνέχιζε να οδηγεί, αποφασισμένος. Η Εύνοια νόμιζε ότι μπορούσε να αισθανθεί κι εκείνη τον πόνο των Νομάδων που είχαν επηρεαστεί από τη ριπή. Οι ηχητικές ριπές δεν ήταν τόσο θανατηφόρες όσο οι ριπές των πυροβόλων όπλων, μα ούτε και ευχάριστες ήταν. Μπορούσαν να σε σκοτώσουν· δεν ήταν απίθανο.

Και μέσα στο ερπυστριοφόρο υπήρχαν Νομάδες που ήταν ήδη τραυματισμένοι. Που είχαν τραυματιστεί στη (σύντομη, ευτυχώς) συμπλο-

κή στην *Τεχνοθήκη*, την ίδια νύχτα που η Εύνοια και η Μιράντα είχαν έρθει εκεί.

«ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΤΕ!» πρόσταξε μια φωνή, μιλώντας με megάφωνο από το ελικόπτερο. «ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΤΕ, ΑΛΛΙΩΣ ΘΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΟΥΜΕ ΦΟΝΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΣΑΣ!»

«*Να πας να γαμηθείς, καριόλη!*» αντήχησε μια φωνή που ο Θόρινταλ νόμιζε πως ήταν της Ηχώς, ενώ η Εύνοια ήταν *σίγουρη* πως ήταν της Ηχώς. Συγχρόνως, ο Νίισκαν ακουγόταν να γρυλίζει, εξαγριωμένος, και η Λάρνια φαινόταν να προσπαθεί να τον συγκρατήσει με το ζόρι επάνω στην οροφή του ερπυστριοφόρου. Ήταν στη μπροστινή μεριά του μακρύ οχήματος και δεν πρέπει να είχε χτυπηθεί από το ηχητικό όπλο, συμπέρανε ο Θόρινταλ. Το ερπυστριοφόρο μάλλον είχε δεχτεί την άυλη ριπή στην πίσω μεριά.

Το ελικόπτερο τραντάχτηκε άγρια, ξαφνικά. Προσπάθησε να παραμείνει σταθερό στον αέρα, μα δεν τα κατάφερε. Κοπάνησε, όπως και το προηγούμενο, πάνω σε μια πολυκατοικία και κατέληξε σ'έναν δρόμο κάθετο σ'αυτόν όπου έτρεχαν τα οχήματα των Νομάδων περνώντας γύρω κι ανάμεσα από άλλα οχήματα (που οι οδηγοί τους αμέσως τους έκαναν χώρο, τρομαγμένοι).

Ο Θόρινταλ έστρεψε το βλέμμα του στο αστυνομικό τροχοφόρο που είχε καταλάβει ο Χέρκεγμοξ. Γι'ακόμα μια φορά ο πολεοπλάστης τούς είχε σώσει. Ό,τι κι αν έλεγε η Εύνοια, αν δεν είχε ρίξει στα ελικόπτερα, τι άλλο τρόπο θα έβρισκαν για να τα ξεφορτωθούν, μα τον Κρόνο; Δεν υπήρχε άλλος τρόπος, νόμιζε ο Θόρινταλ.

Η Εύνοια αναστέναξε δίπλα του, οδηγώντας το φορτηγό. Τώρα έβλεπε τα πολεοσημάδια να έχουν καθαρίσει μπροστά της. Δεν διέκρινε πια άμεσο κίνδυνο για τους Νομάδες. *Και είμαστε κοντά στα σύνορα με τη Σκορπιστή.* Έστριψε αριστερά, και τα οχήματα των Νομάδων την ακολούθησαν.

Πίσω της, τα Εκτρώματα έβγαζαν μελωδικούς ήχους, σαν να είχαν ανησυχήσει από την όλη κατάσταση.

Από τα ηχεία του τετράκυκλου με τους ψηλούς τροχούς άρχισε ξαφνικά ν'ακούγεται ένα τραγούδι. Ο Θόρινταλ το αναγνώρισε: *Αγώνας Πυρός*. Ελάσσονες Ανεμοβούβαλοι.

Η Συμμαχία και το Φυλαχτό

Μειδίασε άγρια. «Αυτός ο μουσικορρυθμιστής είναι τρελός, μα τ'αφτιά της Ατελράνδης!»

/7\

Καταστροφικοί ήχοι τραντάζουν τη νύχτα, και οι φύλακες του διαμερίσματος του Βόρκεραμ-Βορ βρίσκονται αντιμέτωποι με κουκουλοφόρους φονιάδες, ενώ μια Θυγατέρα της Πόλης ταξιδεύει μέσα στον χώρο και μέσα στον χρόνο...

Μέσα στον ύπνο της είχε μια παράξενη αίσθηση. Η διαίσθησή της την προειδοποιούσε.

Και μετά ακούστηκε ένας ήχος. Διαπεραστικός. Που τρύπησε επώδυνα το κεφάλι της.

Αλλά η Μιράντα βρισκόταν ήδη σε εγρήγορση· ανασηκώθηκε πάνω στον καναπέ, ενώ ένας δεύτερος ήχος ακολουθούσε τον πρώτο. Ένας ήχος θραύσης–

ΚΡΑΚ!

–και η κλειδαριά της εξώπορτας του διαμερίσματος τινάζοταν μες στο σαλόνι, κομματιασμένη.

«Κρόνε!» αναφώνησε η Ζιρτάλια η Γάτα, που φυλούσε σκοπιά στο δωμάτιο και στεκόταν, επί του παρόντος, μπροστά από τη μπαλκονόπορτα. Γύρισε τραβώντας το πιστόλι της από τη μέση.

Ο Αλέξανδρος, συγχρόνως, τινάζοταν, ξαφνιασμένος, πάνω στις δύο πολυθρόνες όπου κοιμόταν.

Η Φοίβη ανασηκωνόταν από το πάτωμα, ειδοποιημένη από τη διαίσθησή της όπως και η Μιράντα.

Η οποία ήταν ήδη όρθια καθώς μια κλοτσιά έκανε την πόρτα ν'ανοίξει αποκαλύπτοντας πίσω της έναν κουκουλοφόρο που έριξε στο πάτωμα μια συσκευή.

Η Ζιρτάλια τον πυροβόλησε (αστοχώντας, χτυπώντας το πλαίσιο της πόρτας), αλλά ο πυροβολισμός της ούτε που ακούστηκε, καθώς από τη συσκευή, παρότι δεν ήταν μεγαλύτερη από μια συνηθισμένη ηχοβομβίδα, άρχισε να εκπέμπεται ένας συνεχόμενος ήχος σαν επίμονο τραγούδι που παρέλυε το σώμα και θόλωνε το μυαλό.

Η Συμμαχία και το Φυλαχτό

Η Ζιρτάλια άφησε το πιστόλι της να πέσει και διπλώθηκε, προσπαθώντας να κλείσει τ'αφτιά της· σκόνταψε και σωριάστηκε.

Ο Αλέξανδρος, πασχίζοντας να σηκωθεί από τις πολυθρόνες, κατέληξε στο χαλί, όπου και κουλουριάστηκε με σπασμούς.

Η Φοίβη έτριζε τα δόντια, δαγκώνοντας τα χείλη της, ματώνοντάς τα, καθώς ήταν γονατισμένη στο πάτωμα, προσπαθώντας να καταπολεμήσει τον ήχο.

Η Μιράντα, καταλαβαίνοντας ότι αυτή δεν ήταν μια συνηθισμένη ηχοβομβίδα – δεν ήταν μια ξαφνική έκρηξη ήχου· ήταν ένας διαρκής, διαβρωτικός ήχος – χρησιμοποίησε αμέσως νοητικές τεχνικές που γνώριζε για να απομονώνει το μυαλό της από εξωτερικά ερεθίσματα. Όμως ακόμα κι εκείνη δεν μπορούσε να απομακρύνει πλήρως την επίδραση αυτού του ήχου.

Οι κουκουλοφόροι πέρασαν την εξώπορτα και μπήκαν στο σαλόνι σαν να μην ακουγόταν τίποτα περισσότερο από μια συνηθισμένη μουσική. Στα χέρια τους είχαν πιστόλια που έμοιαζαν ηχητικά, και ξιφίδια.

Ο Ζαχαρίας ο Πικρός πετάχτηκε πάνω. «Τι στα γαμημένα αφτιά του Σκοτοδαίμονος κάνει έτσι, ρε πούστηδες;»

Ο Λεονάρδος, που κοιμόταν στο άλλο κρεβάτι του δωματίου μαζί με τη Φρίντα, άναψε το φως. «Κάτι γίνεται στο σαλόνι!»

Κι οι τρεις Εκλεκτοί, αμέσως, πετάχτηκαν όρθιοι, αρπάζοντας τα όπλα τους χωρίς να ντυθούν, και άνοιξαν την πόρτα του υπνοδωματίου.

Ο Βόρκεραμ είχε σηκωθεί από το κρεβάτι μόλις ακούστηκε ο δυνατός ήχος θραύσης, με το πιστόλι του στο χέρι.

Τώρα, άλλος ένας ήχος ακούστηκε – σαν μυριάδες έντομα να ζουζούνιζαν ξαφνικά από το σαλόνι. Σαν όλα τα σμήνη των φτερωτών εντόμων του Σκοτοδαίμονος να ζουζούνιζαν από το σαλόνι.

«Εχθροί!» είπε η Ολντράθα, γονατισμένη στο κρεβάτι, ντυμένη με το μεσοφόρι της, έχοντας το πιστόλι της στο χέρι. «Φονιάδες του ήχου!»

«Του ήχου;» μούγκρισε ο Βόρκεραμ, μην καταλαβαίνοντας τι εννοούσε η Θυγατέρα. Το χέρι του πήγε προς την πετούγια της πόρτας του υπνοδωματίου–

«Όχι! Μην ανοίγεις, Βόρκεραμ – μην ανοίγεις! Καταστροφικός ήχος!»

Ένας από τους φονιάδες έστρεψε το ηχητικό πιστόλι του στη Ζιρτάλια τη Γάτα, και πάτησε τη σκανδάλη. Η πολεμίστρια έκανε δυνατούς σπασμούς επάνω στο πάτωμα, και αίμα τινάχτηκε από τη μύτη και τ'αφτιά της ενώ έγδερνε το πρόσωπό της με τα ίδια της τα νύχια. Το στόμα της ήταν ορθάνοιχτο, αλλά η κραυγή της πνιγόταν από τη δαιμονική μουσική που ακόμα εξέπεμπε εκείνη η συσκευή στο πάτωμα.

Η πόρτα του δωματίου των Εκλεκτών άνοιξε και οι τρεις τους – ο Ζαχαρίας, η Φρίντα, ο Λεονάρδος – όρμησαν μέσα στο σαλόνι – και διπλώθηκαν, παραπατώντας, προσπαθώντας να κλείσουν τ'αφτιά τους. Τα πιστόλια έφυγαν ακούσια από τα χέρια τους. Παραμιλούσαν και φώναζαν, αλλά τίποτα δεν ακουγόταν.

Ένας από τους φονιάδες σημάδεψε τον Λεονάρδο με το ηχητικό πιστόλι του και πάτησε τη σκανδάλη. Ο μισθοφόρος πετάχτηκε πίσω, κοπανώντας σ'έναν τοίχο, με το σώμα του να τρέμει σπασμωδικά προτού σωριαστεί. Αίματα κυλούσαν από τ'αφτιά του και κοκκινωποί αφροί έβγαιναν από το στόμα του.

Η Μιράντα, έχοντας κατορθώσει να πάρει κάποιον έλεγχο του εαυτού της παρά τον δαιμονικό ήχο που πλημμύριζε τον χώρο, τινάχτηκε, έκανε τούμπα στο πάτωμα, και κατέβασε το τεχνητό πόδι της επάνω στη συσκευή που είχαν πετάξει οι φονιάδες.

Μέταλλα συγκρούστηκαν με μέταλλα.

Το μηχανικό μέλος του Μάγου της Ρελκάμνια αποδείχτηκε ισχυρότερο: η συσκευή έσπασε:

Η δαιμονική μουσική σταμάτησε.

Οι πλατιές κάννες δύο ηχητικών πιστολιών στράφηκαν πάραυτα προς τη Μιράντα –

«ΑΑΑΑΑΑαααααααα!» Η Φοίβη ήταν, ξαφνικά, πάνω στο τραπέζι, κλοτσώντας έναν από τους φονιάδες στο κουκουλωμένο του κεφάλι με το γυμνό της πόδι – ο λαιμός του έσπασε. Ταυτόχρονα, η Νύφη του Χάροντα εκτόξευε ένα στιλέτο, που στροβιλίστηκε στον αέρα και καρφώθηκε στο αριστερό μάτι ενός άλλου κουκουλοφόρου – μιας γυναίκας, κρίνοντας από την κραυγή που έβγαλε.

Η Μιράντα κύλησε ξανά στο πάτωμα, αποφεύγοντας τις ηχητικές ριπές των πιστολιών – και παρατήρησε πως, τώρα που ο συνεχόμενος ήχος της συσκευής είχε πάψει, άκουγε κανονικά. Τ'αφτιά της δεν βούιζαν όπως ύστερα από μια συνηθισμένη ηχητική επίθεση. Δεν ήταν ακριβώς «ηχητική επίθεση» αυτό που έκανε εκείνη η καταραμένη συσκευή, συνειδητοποίησε η Μιράντα. Ήταν, πραγματικά, μια δαιμονική μουσική. Ένα απαγορευμένο τραγούδι.

Προτού σηκωθεί από το πάτωμα, η Μιράντα γρονθοκόπησε έναν φονιά στα παπάρια («το χαμηλό χτύπημα της γάτας», κατά την παλιά τέχνη της Γατομαχίας), του άρπαξε το ξιφίδιο απ'το χέρι, και του έσκιζε τον λαιμό.

Ο Αλέξανδρος είχε τραβήξει το πιστόλι του και, ενώ ήταν ακόμα στο πάτωμα, πυροβόλησε έναν άλλο στην κοιλιά.

Μια ηχητική ριπή ήρθε καταπάνω του αλλά ο Αρχικατάσκοπος πρόλαβε να γυρίσει στο πλάι, και τον επηρέασε οριακά μόνο, τραντάζοντάς τον από την αριστερή μεριά. Ο Αλέξανδρος κραύγασε, γρυλίζοντας μια βρισιά στο όνομα του Σκοτοδαίμονος.

Η Φοίβη πήδησε από το τραπέζι, για ν'αποφύγει την ηχητική ριπή ενός πιστολιού· όμως η κίνησή της δεν ήταν μόνο αμυντική: Έπεσε με το αριστερό γόνατο πάνω στο κεφάλι μιας δολοφόνου, ρίχνοντάς την κάτω, στο χαλί, και τσακίζοντάς της έτσι το σαγόνι και τον λαιμό.

Ο Ζαχαρίας πυροβόλησε έναν φονιά, πετυχαίνοντάς τον στο χέρι, κάνοντάς τον να ρίξει το όπλο του.

Η πόρτα του δωματίου του Βόρκεραμ άνοιξε, και ο ίδιος ο αρχηγός των Εκλεκτών στεκόταν εκεί, αρχίζοντας να πατά τη σκανδάλη του πιστολιού του καθώς σημάδευε κουκουλοφόρους.

Το σαλόνι είχε γίνει κομμάτια και θρύψαλα – όλο αναποδογυρισμένα έπιπλα και σπασμένα αντικείμενα. Το τζάμι της μπαλκονόπορτας είχε διαλυθεί.

Η Φοίβη σκότωσε δύο εχθρούς ακόμα, πυροβολώντας με το πιστόλι της. Η Μιράντα απέφυγε μια ηχητική ριπή, πηδώντας στο πλάι. Η Φρίντα χτυπήθηκε από μια ηχητική ριπή, πέφτοντας πάνω στον καναπέ.

Και μετά, απρόσμενα σαν κακό όνειρο, οι φονιάδες που είχαν απομείνει έτρεξαν έξω απ'το σαλόνι–

–πετώντας πίσω τους ένα κατάμαυρο αντικείμενο.

«Γαμήσου!» γρύλισε η Μιράντα, και το κλότσησε με το δεξί της πόδι – το κανονικό της πόδι – ενώ ήταν ακόμα στον αέρα.

Η ηχοβομβίδα τινάχτηκε στην άλλη άκρη του σαλονιού, πέρασε έξω απ'τη σπασμένη μπαλκονόπορτα, και εξαπέλυσε τον ήχο της εκεί, χωρίς να επηρεάσει παρά ελάχιστα αυτούς που ήταν στο σαλόνι.

Ο Βόρκεραμ έτρεξε ως την εξώπορτα, ενώ η Ολντράθα τού φώναζε: «Μείνε πίσω!» Εκείνος δεν της έδωσε σημασία· πυροβολούσε τους φονιάδες καθώς έμπαιναν στον ανελκυστήρα κι άρχιζαν να κατεβαίνουν.

«Ποιοι ήταν αυτοί οι γαμιόληδες; Πώς σκατά μπήκαν;» γρύλισε ο Βόρκεραμ-Βορ.

Η Μιράντα έδειξε τη διαλυμένη κλειδαριά της εξώπορτας. «Την έσπασαν με ήχο. Κι έριξαν αυτή τη συσκευή μέσα» – έδειξε τον μηχανισμό που η ίδια είχε καταστρέψει με το μηχανικό πόδι του Κλαρκ – «η οποία εξέπεμπε έναν συνεχόμενο ήχο που παρέλυε. Με το ζόρι τού αντιστάθηκα»

«Πώς διάολο τα κατάφερες;» ρώτησε ο Αλέξανδρος, καθώς σηκωνόταν από το πάτωμα, μουγκρίζοντας, νιώθοντας όλη του την αριστερή μεριά μουδιασμένη, σαν δεκάδες μικρές, μικρές βελόνες να τον κέντριζαν απ'τον ώμο ως τον μηρό.

Η Μιράντα αγνόησε τον Πανιστόριο. «Και κουβαλούσαν όλοι τους ηχητικά πιστόλια. Δεν είδα καθόλου πυροβόλα όπλα. Είδες εσύ, Αδελφή μου;» ρώτησε τη Φοίβη.

«Όχι.» Η Νύφη του Χάροντα κρατούσε ένα από τα ηχητικά πιστόλια τώρα· το είχε μόλις πάρει από έναν νεκρό.

«Μόνο μία εξήγηση υπάρχει για το ποιοι ήταν, Βόρκεραμ,» είπε η Μιράντα. «Η Σέχτα των Άδηλων Ήχων.»

«Μου είπες ότι θα γίνει πόλεμος μ'αυτούς, όχι ότι θα έρθουν να επιτεθούν συγκεκριμένα σ'εμάς,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Η Κορίνα τούς έστειλε,» συμπέρανε η Ολντράθα.

«Κατά πάσα πιθανότητα,» συμφώνησε η Μιράντα. «Αλλιώς, γιατί να έρθουν εδώ;»

Ο Ζαχαρίας ο Πικρός ήταν γονατισμένος πλάι στη Ζιρτάλια. «Χρειάζεται ιατρική φροντίδα, αρχηγέ. Είναι πολύ άσχημα κλονισμένη.» Η φωνή του ακουγόταν βραχνή και οργισμένη.

Ο Βόρκεραμ έριξε μια ματιά στη μισθοφόρο από απόσταση. Μετά έστρεψε το βλέμμα του στον Λεονάρδο και στη Φρίντα, που κι αυτοί είχαν χτυπηθεί από τα ηχητικά όπλα. Ο Λεονάρδος ήταν κάτω, όχι λιπόθυμος αλλά μη μπορώντας να σηκωθεί, μουρμουρίζοντας, μουγκρίζοντας, και σαλεύοντας στο πάτωμα. Η Φρίντα έμοιαζε νάναι σε καλύτερη κατάσταση, έχοντας πάρει καθιστή θέση πάνω στον καναπέ, σκουπίζοντας αίμα από τη μύτη της.

«Θα τους φροντίσω εγώ,» είπε η Ολντράθα στον Βόρκεραμ. «Εσύ κάλεσε βοήθεια· κάλεσε ενισχύσεις! Κάλεσε και τους άλλους Εκλεκτούς σου!»

«Δεν είναι πιθανό να ξανάρθουν απόψε, Ολντρ–»

«Κάλεσέ τους!» επέμεινε εκείνη, και ο Βόρκεραμ είπε: «Καλά,» και πήγε στο υπνοδωμάτιό του για να πιάσει τον τηλεπικοινωνιακό του πομπό. Ο επικοινωνιακός δίαυλος στο σαλόνι είχε σπάσει.

Η Ολντράθα γονάτισε πλάι στη Ζιρτάλια, κράτησε το κεφάλι της ανάμεσα στα χέρια της, ενώ ο Ζαχαρίας είχε τη μισθοφόρο στην αγκαλιά του. Η Θυγατέρα διάβασε τα σημάδια που της έδινε η Πόλη για την κατάσταση της τραυματισμένης γυναίκας. «Κλονισμένο νευρικό σύστημα,» είπε· «θα έχει πρόβλημα με τις κινήσεις για κάποιες μέρες τουλάχιστον. Διάσειση. Μερικά αγγεία στο κεφάλι έχουν σπάσει.

»Να τη βάλουμε κάπου να ξαπλώσει. Και κάτι μαλακό κάτω απ'το κεφάλι της. Βοήθησέ με, Ζαχαρία. Με προσοχή.»

Μαζί σήκωσαν τη Ζιρτάλια από το πάτωμα και την απόθεσαν στον καναπέ, καθώς η Φρίντα έφευγε από εκεί, κρατώντας τον τοίχο με το ένα χέρι για να μην πέσει. Είχε ένα μαντήλι μπροστά στη μύτη της που έτρεχε αίμα.

Η Ολντράθα έβαλε ένα μαξιλάρι κάτω απ'το κεφάλι της Ζιρτάλια. Στράφηκε στη Φρίντα. Κοίταξε τα πολεοσημάδια. Η μισθοφόρος δεν της φαινόταν χτυπημένη άσχημα: μερικά μικρά αγγεία είχαν σπάσει, λιγάκι ζαλισμένη, το νευρικό σύστημα ελαφρώς κλονισμένο – θα ήταν σε άριστη κατάσταση ύστερα από πέντε, έξι ώρες.

«Καλά είμαι,» είπε η Φρίντα. «Ο Λεονάρδος... Βοήθησέ τον.» Είχε το βλέμμα της στραμμένο στον πεσμένο σύζυγό της. Μάλλον θα τον είχε ήδη πλησιάσει αν ήταν σίγουρη ότι μπορούσε να βαδίσει.

«Μείνε εκεί,» της είπε η Ολντράθα. «Κάθισε σε μια πολυθρόνα. Δεν έχεις τίποτα – είσαι η πιο τυχερή.»

Πλησίασε τον Λεονάρδο Άνταλμιρ, διαβάζοντας ήδη τα σημάδια που της έδινε η Πόλη γι'αυτόν προτού καν γονατίσει δίπλα του. Ήταν πιο ελαφρά χτυπημένος από τη Ζιρτάλια, αλλά θα χρειαζόταν ξεκούραση για τουλάχιστον μία ημέρα προκειμένου να συνέλθει πλήρως.

Η Ολντράθα πήγε στο υπνοδωμάτιο, καθώς ο Βόρκεραμ έβγαине από εκεί· πήρε την τσάντα της με τα ιατρικά είδη κι επέστρεψε στο σαλόνι, ενώ ο αρχηγός των Εκλεκτών έλεγε: «Τους κάλεσα. Έρχεται μια ομάδα. Αλλά δεν ξέρω σε τι μπορεί να μας χρησιμεύσει τώρα. Άσε που δεν έχουν όπλα...»

Βήματα ακούστηκαν από τον διάδρομο έξω απ'το διαμέρισμα.

Ο Βόρκεραμ ύψωσε το πιστόλι του.

Η Μιράντα είπε: «Δεν είναι εχθροί.» Το είχε διακρίνει στα πολεοσημάδια.

Η Φοίβη ένευσε. «Ναι, δεν είναι εχθροί.»

Ένας αστυνομικός παρουσιάστηκε στο κατώφλι της εξώπορτας, έχοντας κι άλλους πίσω του.

Ο Βόρκεραμ κατέβασε το πιστόλι του. «Αργά ήρθατε,» είπε κυνικά.

«Τι συμβαίνει εδώ;» ρώτησε ο άντρας – λοχίας, όπως φαινόταν από τη στολή του – μπαίνοντας στο ρημαγμένο σαλόνι. «Ακούσαμε πυροβολισμούς.»

«Μας επιτέθηκαν για να μας σκοτώσουν. Ήταν– Δεν ξέρουμε ποιοι ήταν, αλλά χρησιμοποιούσαν ηχητικά όπλα. Μόνο ηχητικά όπλα.»

Η Μιράντα έπιασε από κάτω τη συσκευή που είχε σπάσει με το πόδι της. «Αυτό ίσως να σας λέει κάτι.» Το έτεινε προς τον λοχία, ο οποίος το πήρε στο γαντοφορεμένο χέρι του κοιτάζοντάς το συνοφρυωμένος.

Ο Αλέξανδρος έβγαζε τις κουκούλες των πεσμένων φονιάδων. «Αναγνωρίζετε κανέναν απ'αυτούς;» ρώτησε. Του φαινόταν όλοι νεκροί, αλλά στρεφόμενος προς την Ολντράθα είπε: «Είναι κανείς ζωντανός;»

Η Θυγατέρα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. Δεν διέκρινε κάποιο πολεοσημάδι που να υποδηλώνει ζωή. Η Νύφη του Χάροντα δεν άφηνε ζωντανούς εχθρούς στο πέρασμά της, και ούτε η Μιράντα κι οι άλλοι είχαν λόγο να μην κάνουν φονικές επιθέσεις. Οι στιγμές ήταν κρίσιμες για την επιβίωση όλων τους.

Η Συμμαχία και το Φυλαχτό

Ο λοχίας της Αστυνομίας της Φιλήκοης είπε: «Δεν ξέρω σε ποιον θα μπορούσε να ανήκει αυτό. Τι ήταν; Κάποιου είδους ηχοβομβίδα;»

«Ναι,» είπε η Μιράντα, «αλλά έβγαζε έναν πολύ παράξενο ήχο. Σαν τραγούδι. Συνεχόμενο. Το οποίο σε παρέλυε. Όμως οι ίδιοι οι φονιάδες δεν φαινόταν να επηρεάζονται από αυτό.»

Ο λοχίας συνοφρυώθηκε. «Η Σέχτα;...» μουρμούρισε κάτω απ'την ανάσα του, σα να μιλούσε στον εαυτό του.

«Ποιοι;» ρώτησε η Μιράντα, παριστάνοντας ότι δεν είχε καταλάβει, ενώ η Ολντράθα πήγαινε κοντά στην ξαπλωμένη Ζιρτάλια και, πιάνοντας ένα σωληνάριο από την τσάντα της, έβγαλε το πώμα του και έφερε την άκρη του μπροστά στα ρουθούνια της χτυπημένης μισθοφόρου. «Αυτό θα της κάνει καλό,» είπε στον Ζαχαρία.

Ο λοχίας, την ίδια στιγμή, ρωτούσε: «Και χρησιμοποιούσαν μόνο ηχητικά όπλα, είπατε;»

«Και κάποια ξιφίδια.» Ο Βόρκεραμ τα έδειξε στο πάτωμα, και τα μεν και τα δε.

Ο λοχίας πρόσταξε τους άλλους αστυνομικούς να τα μαζέψουν. «Θα γίνει έρευνα,» υποσχέθηκε. «Ίσως να είναι μια γνωστή τρομοκρατική οργάνωση.»

«Και τι δουλειά μπορεί να έχει μαζί μας;» ρώτησε ο Βόρκεραμ.

«Δεν ξέρω, κύριε.»

Μια αστυνομικός φωτογράφιζε τους νεκρούς που ο Αλέξανδρος είχε τραβήξει τις κουκούλες τους.

Ο Πανιστόριος ρώτησε ξανά: «Αναγνωρίζετε κανέναν;»

«Δε νομίζω,» είπε ο λοχίας.

Η Αμάντα Πολύεργη κάλεσε τον Βόρκεραμ-Βορ μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού του λοχία.

«Καλούσα τον δίαυλο του διαμερίσματος,» είπε η φωνή της από το megάφωνο της συσκευής, «αλλά πρέπει να είναι κατεστραμμένος.»

«Καταστράφηκε κατά τη συμπλοκή, Εξοχότατη,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ.

«Είστε καλά; Είστε όλοι ζωντανοί; Ζητάω χίλια συγγνώμη για ό,τι συνέβη. Υπήρχαν αστυνομικοί κοντά στην πολυκατοικία σας. Δεν ξέρω πώς... Νομίζετε ότι ήταν άνθρωποι του Αλυσοδεμένου Ποιητή;»

«Οι αστυνομικοί σας μου λένε ότι ίσως να ήταν μια τοπική τρομοκρατική οργάνωση.»

«Ποια οργάνωση;»

Ο Βόρκεραμ κοίταξε ερωτηματικά τον λοχία.

Εκείνος καθάρισε τον λαιμό του και είπε προς τον πομπό που κρατούσε στο γαντοφορεμένο χέρι του: «Δεν είμαστε απόλυτα βέβαιοι, Εξοχότατη, αλλά, επειδή όλοι τους έφεραν ηχητικά πιστόλια και κανένα πυροβόλο όπλο, και επειδή χρησιμοποίησαν μια ηχοβομβίδα ασυνήθιστου είδους, πολύ πιθανόν να ήταν η Σέχτα των Άδελων Ήχων.»

«Μα τον Κρόνο, δεν είναι δυνατόν! Τι σχέση μπορεί να έχουν αυτοί με τον κύριο Βόρκεραμ-Βορ;»

«Το ίδιο αναρωτιέμαι κι εγώ, Εξοχότατη. Έχω παραξενευτεί.»

«Να ερευνηθεί το θέμα.»

«Φυσικά και θα ερευνηθεί. Έχουμε συγκεντρώσει όλα τους τα όπλα, καθώς και τα πτώματα.»

«Δεν πιάστηκε κανένας ζωντανός;»

«Δυστυχώς όχι. Ο κύριος Βόρκεραμ-Βορ και οι φρουροί του αποδείχτηκαν πολύ αξιόμαχοι.»

«Είναι όλοι ζωντανοί;»

«Ναι. Μόνο τρεις τραυματίες έχουν, απ'ό,τι βλέπω.» Έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Βόρκεραμ, ο οποίος κατένευσε. «Ναι, τρεις τραυματίες, Εξοχότατη.»

«Κύριε Βόρκεραμ-Βορ;»

«Μάλιστα.»

«Θα στείλω άμεσα ιατρική βοήθεια στο διαμέρισμά σας. Μαζί με Βιοσκόπους.»

«Μισό λεπτό,» είπε ο Βόρκεραμ, και ρώτησε την Ολντράθα αν χρειάζονταν επιπλέον ιατρική βοήθεια. Εκείνη έδωσε αρνητική απάντηση, οπότε ο αρχηγός των Εκλεκτών είπε στην Πολιτάρχη: «Ευχαριστούμε, κυρία Πολύεργη, αλλά δεν υπάρχει λόγος. Ένας Βιοσκόπος έχει ήδη ελέγξει τους τραυματίες και έχουμε πάρει ό,τι μέτρα χρειάζεται. Ευτυχώς, κανείς δεν είναι σοβαρά χτυπημένος – εκτός από μία μισθοφόρο μου, που φαίνεται πιο άσχημα κλονισμένη από τους άλλους.»

«Θα ερευνηθεί το θέμα,» υποσχέθηκε η Αμάντα Πολύεργη, «και θα βρεθούν οι υπαίτιοι. Σας το υπόσχομαι. Είτε είναι όντως η Σέχτα των

Άδηλων Ήχων είτε φονιάδες σταλμένοι από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, θα κάνουμε το παν για να τους εντοπίσουμε.»

«Σας ευχαριστώ και πάλι, κυρία Πολύεργη. Φανήκαμε τυχεροί απόψε. Μόνο με την εύνοια του Κρόνου και το πείσμα της Ρασιλλώς είμαστε ακόμα ζωντανοί.»

Ο Βόρκεραμ-Bor! Αυτός ο τρισκατάρατος πολεοδαίμονας!

Ούτε η Σέχτα των Άδηλων Ήχων δεν ήταν ικανή να τον βγάλει από τη μέση!

Και, φυσικά, έφταιγαν οι Αδελφές της. Κυρίως, η Μιράντα!

Η Κορίνα είχε καταφέρει, μέσα από το ενεργειακό πλέγμα, να εστιαστεί για λίγο στις στιγμές που η Μιράντα και η Φοίβη είχαν αντιμετωπίσει τους φονιάδες των Άδηλων Ήχων στο διαμέρισμα του Βόρκεραμ-Bor.

Τα είχε δει όλα κοιτάζοντας προς το σύντομο μέλλον. Όταν νύχτωνε, ο Βόρκεραμ θα γλίτωνε γι'ακόμα μια φορά από μια φονική επίθεση εναντίον του.

Τέλος πάντων. Η Κορίνα δεν μπορούσε τώρα να κάνει τίποτα γι'αυτό. Θα παρουσιάζονταν κι άλλες ευκαιρίες, αργότερα. Αποκλείεται να ξέφυγε για πάντα από τις παγίδες της αυτός ο πολεοδαίμονας, είτε είχε τη Μιράντα στο πλευρό του είτε όχι!

Επί του παρόντος, ένα άλλο θέμα απασχολούσε την Κορίνα. Οι Νομάδες των Δρόμων βρίσκονταν στη Συρροή, στην Πλατεία Ενημερίας, μες στο μεσημέρι. Δεν υπήρχε πολύς αντικειμενικός χρόνος για δράση. Η Κορίνα έπρεπε να μιλήσει στη Μαρκέλλα – να της ζητήσει μια χάρη, για να παγιδέψει την Εύνοια και να κλέψει τα μηχανικά τέρατα της Μιράντας...

Ταξιδεύοντας προς το παρόν της Ατέρμονης Πολιτείας, πήγε στη Συρροή και γλίστρησε έξω από το ενεργειακό πλέγμα, με την υλική της μορφή.

/8\

Η Κυρά των Δρόμων αναζητά την πιο ασφαλή διαδρομή, παρατηρώντας ότι όλες οι έξοδοι είναι κλεισμένες, και οι Νομάδες καταλήγουν γι'ακόμα μια φορά κυνηγημένοι ενώ ψάχνουν για μέρος να περάσουν τη νύχτα...

Η Εύνοια οδηγούσε κοιτάζοντας τα πολεοσημάδια με μεγάλη προσοχή. Αυτές οι περιοχές δεν ήταν γνωστές για εκείνη· δεν βάδιζε εδώ, παλιότερα, ως Θυγατέρα της Πόλης· επομένως, όφειλε να είναι πολύ επιφυλακτική.

Τα σημάδια τής είπαν ότι ο δρόμος που έβγαζε προς Σκορπιστή ήταν φρουρούμενος, και όχι μόνο φρουρούμενος αλλά... *φραγμένος*. Κάποια πύλη πρέπει να βρισκόταν εκεί, και δεν πρέπει να ήταν ανοιχτή. Λογικό, σκέφτηκε η Εύνοια: η Σκορπιστή ήταν γεμάτη συμμαρίες· δεν υπήρχε πολιτάρχης· τον τελευταίο πολιτάρχη τον είχαν καταρρίψει προ πολλού, εδώ και χρόνια. Η Συρροή αποκλείεται να ήθελε να έχει τα σύνορά της τελείως ανοιχτά σε μια τέτοια συνοικία.

Στο τέλος της Κεντρικής Οδού (η οποία περνούσε κι από αλλού εκτός από τη Σκορπιστή προτού καταλήξει στη Συρροή) μάλλον δεν υπήρχε πύλη. Αλλά σε όλους τους άλλους δρόμους που συνέδεαν τη Συρροή με τη Σκορπιστή πρέπει να υπήρχαν ή πύλες ή οδοφράγματα.

Και δεν θα είναι εύκολο να τα περάσουμε, ειδικά αν η Αστυνομία εκεί έχει ειδοποιηθεί για εμάς – πράγμα που δεν ήταν απίθανο. Επομένως, η Εύνοια φοβόταν ότι ίσως χρειαζόταν πάλι να πολεμήσουν: ίσως χρειαζόταν πάλι να εξαπολύσουν τα Εκτρώματα. Αυτά, αναμφίβολα, θα διέλυαν πολύ γρήγορα οποιαδήποτε πύλη με επίμονα χτυπήματα των πλοκαμιών τους. Τα ενεργειακά δηλητήρια θα διάβρωναν τα μέταλλα, που δεν μπορεί να ήταν και τίποτα πολύ ισχυρά.

Αλλά η Εύνοια ήθελε να αποφύγει μια τέτοια σύγκρουση. Γιατί, σε τέτοιες συγκρούσεις, πάντα υπήρχε μεγάλη πιθανότητα να συμβούν απρόβλεπτα πράγματα. Άσχημα πράγματα. Και οι Νομάδες της ήταν ήδη χτυπημένοι από το ηχητικό κανόνι εκείνου του ελικοπτέρου.

Τα πολεοσημάδια τής έδειξαν ότι προς μια άλλη μεριά ο δρόμος δεν ήταν το ίδιο *φραγμένος*, αλλά *πιο ελαφρά*.

Η Εύνοια έστριψε, και οι Νομάδες την ακολούθησαν μέσα σε δρόμους που ήταν στενότεροι από τους προηγούμενους και λιγότερο περαστικοί. Επίσης, είχαν λιγότερα καταστήματα και λιγότερα φώτα.

«Ηλίθια ερώτηση για να την κάνω σε μια θυγατέρα της Πόλης, το ξέρω,» είπε ο Θόρινταλ, «αλλά: πάμε καλά από εδώ;»

«Όσο αυτό είναι δυνατόν,» αποκρίθηκε η Εύνοια, χωρίς να μπορεί να κρύψει το άγχος της.

«Μας κυνηγάνε;»

«Όχι. Όχι αυτή τη στιγμή. Αλλά δεν θα είναι εύκολο να βγούμε από τη συνοικία, Θόρινταλ, απ'ό,τι καταλαβαίνω.»

«Μας έχουν στήσει μπλόκο; Και τώρα προσπαθείς να το αποφύγεις;»

Η Εύνοια αναστέναξε. «Όχι. Όμως οι δρόμοι είναι κλειστοί προς τη Σκορπιστή, γιατί τη θεωρούν επικίνδυνη – και είναι.»

Οι περιοχές γίνονταν ολοένα και πιο σκοτεινές, ολοένα και πιο έρημες και απειλητικές, καθώς πλησίαζαν τα σύνορα. Και η Εύνοια είχε συνεχώς το νου της στα πολεοσημάδια.

Λιγότερο από ένα τέταρτο της ώρας είχε περάσει από τότε που τα δύο ελικόπτερα προσπάθησαν να τους κυνηγήσουν, και τώρα έφτασαν μπροστά σ'ένα μεγάλο οδόφραγμα, πέρα από το οποίο ξεκινούσε η Σκορπιστή.

Η Αστυνομία που βρισκόταν εκεί κοντά τούς έκανε νόημα να σταματήσουν.

Η Εύνοια σταμάτησε το φορτηγό της και πάτησε, γρήγορα, δύο πλήκτρα πάνω στην επικοινωνιακή συσκευή του Χέρκεγμοξ:

[ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΤΕ] [ΕΜΠΟΔΙΟ]

Τα Εκτρώματα, ακούγοντας τους ήχους, κατάλαβαν τι ζητούσε η Κυρά των Δρόμων. Βγαίνοντας από το φορτηγό, όρμησαν στο οδόφραγμα, τρέχοντας πάνω στα πλοκάμια τους.

Οι αστυνομικοί τα πυροβόλησαν, αλλά οι ριπές τους δεν μπορούσαν να τα εμποδίσουν – δεν μπορούσαν ούτε να τα καθυστερήσουν. Η Εύνοια, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια, αμφέβαλλε ότι ήταν ειδοποιημένοι για ό,τι είχε συμβεί στην Πλατεία Ευημερίας. Αμφέβαλλε ότι ήταν καν ειδοποιημένοι να αποτρέψουν τους Νομάδες απ'το να περά-

σουν το οδόφραγμα· πρέπει να τους είχαν κάνει νόημα να σταματήσουν απλά και μόνο για διαδικαστικούς λόγους.

Τώρα οι αστυνομικοί πανικοβλήθηκαν· έτρεξαν να απομακρυνθούν από την περιοχή που φρουρούσαν. Τα Εκτρώματα έφτασαν στο οδόφραγμα και το διέλυσαν με μερικά χτυπήματα των πλοκαμιών τους.

Η Εύνοια έβαλε πάλι τους τροχούς της σε κίνηση, περνώντας τα σύνορα της Συρροής, ενώ το κονβόι των Νομάδων την ακολουθούσε και τα Εκτρώματα έτρεχαν γύρω από το φορτηγό της.

Η Εύνοια πάτησε ένα πλήκτρο πάνω στη συσκευή επικοινωνίας: [ΕΠΙΣΤΡΕΨΤΕ] Τα Εκτρώματα ανέβηκαν στο φορτηγό από την ανοιχτή πόρτα. Όταν και τα δέκα ήταν μέσα, η Εύνοια αύξησε πάλι την ταχύτητά της.

Αν και δεν υπήρχε πλέον κανένας λόγος.

Είχαν εγκαταλείψει τη Συρροή. Είχαν μπει στους δρόμους της Σκορπιστής. Όπου η Αστυνομία δεν τους κυνηγούσε επειδή δεν υπήρχε Αστυνομία εδώ... και κίνδυνοι μπορεί να καιροφυλακτούσαν πίσω από κάθε γωνία.

Η Σκορπιστή δεν έμοιαζε με τη Μεγαλοδιάβατη. Η Μεγαλοδιάβατη ήταν μια αληθινά αναρχική συνοικία, όπου όμως υπήρχε ο άγραφος νόμος ο ένας να σέβεται την ελευθερία του άλλου. Η Σκορπιστή απλά δεν είχε πολιτάρχη – δεν είχε κεντρική διοίκηση – έτσι συμμορίες έκαναν κουμάντο στις γειτονιές της. Αυτές ήταν ο Νόμος της Σκορπιστής. Και τα σύνορα των συμμοριών κάθε τόσο άλλαζαν, και όλο συμπλοκές γίνονταν, μικροσυγκρούσεις, και αιματηρά επεισόδια. Μπορεί να μη βρίσκονταν σε κατάσταση ανεξέλεγκτου εμφυλίου πολέμου, μα ούτε και αρμονικά ζούσαν, όπως γνώριζε η Εύνοια.

Και όπως γνώριζε κι ο Θόρινταλ, που η πατρίδα του, η Αμφίνομη, δεν ήταν και τόσο μακριά από τη Σκορπιστή. Βρισκόταν νοτιοδυτικά της, και μάλιστα συνόρευε μ'αυτήν σ'ένα σημείο.

Ο σαμάνος σκέφτηκε: Πλησιάζω να επιστρέψω εκεί όπου ξεκίνησα ν'ακολουθώ τους Νομάδες...

«Πού πάμε, Εύνοια;» ρώτησε. «Έχεις κανένα συγκεκριμένο μέρος υπόψη σου;»

Η Κυρά των Δρόμων είχε τώρα μειώσει την ταχύτητα του φορτηγού της, και όλα τα υπόλοιπα οχήματα των Νομάδων είχαν επίσης μειώσει την ταχύτητά τους. Γύρω τους οι δρόμοι δεν είχαν καμιά σχέση μ'αυτούς της Συρροής. Εδώ δεν υπήρχαν λαμπερές πινακίδες και μεγάλα φανταχτερά μαγαζιά. Εδώ τα μέρη ήταν, όχι έρημα ή ερειπωμένα, αλλά έκδηλα παραγκμακά.

Η Σκορπιστή δεν είχε την ποικιλομορφία της Μεγαλοδιάβατης, όπου μπορεί να έβλεπες, από τη μια, καλοβαμμένες και καλοφωτισμένες πολυκατοικίες στη σειρά ενώ, από την άλλη, σκοτεινά ερείπια. Στη Σκορπιστή τα πάντα είχαν μια γκρίζα, μουντή ομοιομορφία, προερχόμενη από το γενικά χαμηλό επίπεδο ζωής και τις συγκρούσεις των συμμοριών.

Η Εύνοια απάντησε στον Θόρινταλ: «Μόνο ένα μέρος. Αλλά αποκλείεται να μπορεί να μας φιλοξενήσει.»

Ο σαμάνος την κοίταξε ερωτηματικά.

Η Εύνοια δεν έδωσε περισσότερες εξηγήσεις. Στο μυαλό της είχε το *Στέκι του Έρικ*, όπου την είχε οδηγήσει η Μιράντα, προτού ταξιδέψουν στη Διπλωμένη Γη, για να καλέσει το Φαντασκέυασμα του Κλαρκ με τον πομπό της. Ο Έρικ ήξερε τη Μιράντα – ήξερε ότι ήταν θυγατέρα της Πόλης – και είχε δει και την Εύνοια μαζί της. Αναμφίβολα είχε καταλάβει ότι ήταν φίλη της. *Επομένως, τώρα ίσως να μας προσφέρει κάποια βοήθεια*, σκέφτηκε η Κυρά των Δρόμων, *ακόμα κι αν δεν μπορεί να μας φιλοξενήσει.*

Το πρόβλημα ήταν ότι δεν γνώριζε πώς να πάει στο *Στέκι του Έρικ* ερχόμενη από τη Συρροή. Μαζί με τη Μιράντα είχαν έρθει μέσω του Δρόμου της Μεταφοράς. Πάντως, μάλλον ήταν βόρεια της Κεντρικής.

Αλλά βόρεια της Κεντρικής ήταν πολλοί δρόμοι.

Και πρέπει κάπου να σταματήσουμε για να περάσουμε τη νύχτα...

Η Εύνοια παρατηρούσε τα πολεοσημάδια και απέφευγε κακοτοπιές: μέρη όπου καταλάβαινε πως παραφυλούσαν συμμορίες που μπορεί να τους επιτίθονταν, μπορεί να αποτελούσαν απειλή ακόμα και για μια τόσο μεγάλη ομάδα όπως ήταν οι Νομάδες των Δρόμων – πάνω από τριακόσια άτομα στο σύνολό τους.

«Η Σκορπιστή είναι γεμάτη κινδύνους, Εύνοια,» είπε ο Θόρινταλ. «Καλύτερα να τη διασχίσουμε: να μπορούμε στην Καλόπραγη, στην Αμφίνομη, ή ακόμα και στην Επίστρωτη.»

«Μες στη νύχτα; Είναι πολύς δρόμος, Θόρινταλ, προς οποιαδήποτε απ'αυτές τις συνοικίες. Πάνω από εκατό χιλιόμετρα απόσταση από εδώ που βρισκόμαστε. Ούτε εγώ δεν ξέρω αν θα μπορέσω να αποφύγω τόσες πολλές κακοτοπιές μέχρι να φτάσουμε.

»Όχι, πρέπει οπωσδήποτε να βρούμε ένα μέρος εδώ για να διανυκτερεύσουμε.»

Τα σημάδια της Πόλης τώρα τής μαρτυρούσαν πως μια συμμορία είχε αρχίσει να τους ακολουθεί από πλευρικούς δρόμους, με οχήματα.

«Μας έχουν πάρει στο κατόπι,» είπε.

Ο Θόρινταλ δεν κατάλαβε τι εννοούσε, καθώς είχε αλλάξει απότομα την κουβέντα. «Τι;»

«Μια συμμορία μάς κυνηγά.»

«Με εχθρικές διαθέσεις;»

«Δεν είμαι σίγουρη,» αποκρίθηκε η Εύνοια διαβάζοντας τον ζωντανό κώδικα της Πόλης. «Εν μέρει, ίσως.»

«Δε μπορείς να τους αποφύγεις;»

«Θα προσπαθήσω.»

Αλλά σύντομα είδαν οχήματα να ξεπροβάλλουν από πλευρικούς δρόμους – δίκυκλα κυρίως, αλλά και κάποια μεγάλα τρίκυκλα, κι ένα πελώριο οκτάτροχο βυτιοφόρο που κουδούνιζε σαν όλες του οι βίδες να ήταν ξεχαρβαλωμένες, λες κι είχε βγει από εφιάλτη.

«EEEEEE! εσείς!» φώναξε κάποιος από την οροφή του βυτιοφόρου, υψώνοντας στον αέρα ένα μεγάλο ρόπαλο-καραμπίνα. «Εσείειεις! Περνάτε απ'τα λημέρια των Οδοκραχτών! Κόψτε ταχύτητα και σταθείτε κι εξηγηθείτε, προτού γίνει άσχημ' ιστορία!»

Η Εύνοια ελάττωσε την ταχύτητα του φορτηγού της αλλά δεν σταμάτησε. Φώναξε απ'το παράθυρο: «Τι πρόβλημα υπάρχει; Απλά περνάμε!»

«Εεε! Δε θα πεις εσύ αν υπάρχει πρόβλημα – εμείς θα το πούμε αυτό. Μ'έννοείς; Βάλτε φρένο στα κινούμενα, τώρα, να τα συζητήσουμε μεταξύ μας. – ΤΩΡΑ!» γκάριξε απότομα.

«Προσπαθείς να μας τρομάξεις, μεγάλη;» του φώναξε ο Κοντός Φριτς από το τιμόνι του ερπυστριοφόρου, ενώ κάμποσοι Νομάδες είχαν πιάσει όπλα. Οι Άξονες, η ομάδα του Ρήγα, ήταν, φανερά, όλοι τους έτοιμοι για μάχη. Ο Ρίμναλ κρατούσε μια καραμπίνα στο ένα χέρι, ενώ με το άλλο βαστούσε το τιμόνι του δίκυκλού του. Πίσω του η Αμάντα είχε σηκωμένο ένα μακρύ ρόπαλο.

«Όχι!» τους φώναξε η Εύνοια προτού γίνει ξανά κανένα αιματηρό επεισόδιο. «Θα μιλήσουμε· δεν υπάρχει λόγος για βία.» Και πάτησε το φρένο.

Τα οχήματα των Νομάδων σταμάτησαν γύρω της.

Και γύρω από αυτά σταμάτησαν τα οχήματα των Οδοκραχτών.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Εύνοια τον άντρα πάνω στο βυτιοφόρο, που η μορφή του ήταν σκοτεινή μες στη νύχτα· μονάχα τα μακριά μαλλιά του φαινόταν να γυαλίζουν, καθότι ξανθά. Δεν ήταν ο μόνος στην οροφή του μακρύ οχήματος· ήταν κι άλλοι πιασμένοι εκεί, καθώς και γαντζωμένοι στα πλευρά του. Κι όλοι τους βαστούσαν όπλα, κι έμοιαζαν πρόθυμοι να τα χρησιμοποιήσουν. Ανυπόμονοι, ίσως.

«Υπάρχει πρόβλημα που περνάμε από εδώ; Είναι απαγορευμένο το μέρος;» ρώτησε η Εύνοια.

«Δε σας ξέρει ο κόσμος της περιοχής, και τον έχετε φρικόρει. Ολόκληρη συνοδιά είστε. Μπορεί νάχετε στο νου και καμιά έφοδο.»

«Δεν ήρθαμε για να ληστέψουμε κανέναν.»

«Τι ήρθατε να κάνετε, τότε;»

«Σου είπα: περνάμε. Και ψάχνουμε μέρος για να διανυκτερεύσουμε.»

«Ποιοι είστε;»

«Οι Νομάδες των Δρόμων.»

«Α-χα-χα-χα-χα-χα!» γέλασε ο άντρας, κάνοντας το κεφάλι πίσω. Μετά έδειξε την Εύνοια με το ρόπαλο-καραμπίνα του. «Καλό, δικιά μου! Μα δεν ξέρεις τι λες, να πούμε. Οι Νομάδες των Δρόμων δεν είν' έτσι. Περάσανε πρόσφατα – πριν από μήνα και βάλε, δηλαδή· πριν απ'το χειμώνα – απ'την Καλόπραγη και απ'την Αμφίνομη και απ'την Επίστρωτη. Κόσμος τούς είδε. Και βάδιζαν. Μόνο βάδιζαν· δεν καβαλούσανε τροχούς.»

«Ναι, κανονικά βαδίζουμε,» αποκρίθηκε η Εύνοια. «Αλλά τώρα ήταν ανάγκη να τρέξουμε· δε γινόταν αλλιώς.»

«Θε να πεις ότι είς' η Νομαδάρχισσα τώρα, δικιά μου;»

«Ναι, είμαι η 'Νομαδάρχισσα': η Κυρά των Δρόμων: η οδηγός των Νομάδων.»

Μαλακίες... ακούστηκε να λέει κάποιος από τους Οδοκράχτες που δεν ήταν επάνω στο βυτιοφόρο αλλά στα δίκυκλα ή στα τρίκυκλα. Κι ένας άλλος: *Παπαριές...* Και μια άλλη: *Δεν είν' οι Νομάδες των Δρόμων...*

Ο ξανθός άντρας πάνω στο βυτιοφόρο – ο αρχηγός τους, όπως τον αναγνώριζαν τα σημάδια της Πόλης για την Εύνοια – ρώτησε: «Είπες ότι ήταν ανάγκη να τρέξετε. Γιατί; Σας κυνηγούσανε;»

«Ακριβώς,» αποκρίθηκε η Εύνοια.

«Ποιοι; Και γιατί;»

«Η Αστυνομία της Συρροής. Λόγω μιας παρεξήγησης.»

«Τι παρεξήγησης;»

«Έχει σημασία, μεγάλε;» παρενέβη ο Κοντός Φριτς από το παράθυρο του ερπυστριοφόρου. «Αλλάζει τίποτα;»

«Αλλάζει ό,τι γουστάρουμ' εμείς ν' αλλάζει – περνάτε απ'τα λημέρια μας!»

Η Εύνοια τού είπε: «Νόμιζαν ότι είμαστε πράκτορες του Αλυσοδεμένου Ποιητή;»

«Του Ποιητή;»

Μουρμουρητά αντήχησαν ανάμεσα από τους Οδοκράχτες· μάλλον δεν ήταν η πρώτη φορά που άκουγαν τούτο το όνομα.

«Είστε πράκτορες του Ποιητή;» συνέχισε ο αρχηγός.

«Φυσικά και όχι. Οι Νομάδες των Δρόμων δεν είναι πράκτορες κανενός. Είναι παιδιά της Ατέρμονης Πολιτείας. Και είναι ειρηνικοί.»

«Ειρηνικοί; Χα! Για νάχετε ξεφύγει τρέχοντας απ'την Αστυνομία της Συρροής, μάλλον δεν είστε και τόσο ειρηνικοί, ε, μα τα βυζιά της Ρασιλλώς τα σιδερένια!»

«Όταν μας απειλήσουν, μπορούμε να προστατέψουμε τους εαυτούς μας. Και ποιο είναι το όνομά σου, αρχηγέ, αν επιτρέπεται; Ή δεν θα μας κάνεις την τιμή ούτε να μας το πεις;» Τα λόγια της, παρότι θα μπορούσαν ίσως να θεωρηθούν προκλητικά αν έβγαιναν από το στόμα άλλης γυναίκας, βγαίνοντας από το στόμα της Εύνοιας ηχούσαν φιλικά, ηχούσαν σαν καλαμπούρι. Λες και ήταν χρόνια φίλη με τον αρχηγό πάνω στο βυτιοφόρο.

«Νέλκορ,» απάντησε εκείνος. «Νέλκορ ο Ξανθός, με λέν' όλοι.»

«Και είσαι ο αρχηγός των Οδοκραχτών;»

«Όχι· είμαι μονάχα ο Δρομομάχος.»

Η Εύνοια δεν ήξερε τι σήμαινε αυτό μες στη συμμορία τους, αλλά υπέθετε ότι πρέπει να ήταν κάτι σαν «στρατηγός» ή «πολέμαρχος». «Και τι θα γίνει τώρα, Δρομομάχε;» τον ρώτησε. «Μπορούμε να περάσουμε ή δεν μπορούμε;»

«Λοιπόν, αν είστε όντως οι Νομάδες των Δρόμων, δεν πληρώνετε τίποτα για να περάσετε ή για να ξενυχτίσετε εδώ, αν θέτε. Πώς θα μας δείξεις, όμως, ότι είστε αυτοί οι νοματαίοι, ε;»

«Τι περιμένεις, να σου δώσουμε ταυτότητα που γράφει 'Νομάδες των Δρόμων;» είπε ο Ρίμναλ. «Μας δουλεύεις;»

Ο Νέλκορ ο Ξανθός γέλασε. «Και ποιος πούστης είσαι συ;»

Ο Ρίμναλ κοίταξε πλάι του. «Εσένα ρωτάει, Ρήγα;»

«Αν ρωτούσε εμένα θα τον είχα καθαρίσει για την κωλοφρασεολογία, αδελφέ.»

Ο Νέλκορ φώναξε: «Το τραβάτε το σχοινί! Πώς ξέρουμε ότι είστε οι Νομάδες των Δρόμων; Κανείς δεν το πιστεύει! Κανείς!» Τους έδειξε με το ρόπαλο-καραμπίνα του – ένα πελώριο, ογκώδες πράγμα που χειριζόταν με αξιοσημείωτη ευκολία παρότι δεν φαινόταν νάναι και τόσο μεγαλόσωμος.

«Πιάστε έναν οποιονδήποτε τηλεοπτικό ή ραδιοφωνικό σταθμό της Συρροής και περιμένετε μέχρι ν'ακούσετε τα νέα,» είπε η Εύνοια. «Σύντομα θα αναφέρουν ότι οι Νομάδες των Δρόμων ήταν καταυλισμένοι στην Πλατεία Ευημερίας, στην περιφέρεια που ονομάζεται Χρηματοβόλος. Η Αστυνομία τούς πλησίασε για... Κάποια δικαιολογία θα βρουν να πουν γι'αυτό. Αλλά η συνέχεια δεν θα είναι ψέμα: θα αναφέρουν ότι οι Νομάδες χτύπησαν τους αστυνομικούς με άγνωστα και παράξενα όπλα και, μετά, έτρεξαν προς τα δυτικά, βγαίνοντας από την Οδό Τριγωνίας και περνώντας τα σύνορα με τη Σκορπιστή. Καθοδόν κατέρριψαν και δυο ελικόπτερα.»

«Καταρρίψατε δυο ελικόπτερα της Αστυνομίας;»

«Τα καταρρίψαμε.»

«Και βουτήξατε κι ένα αστυνομικό όχημα!» Το ρόπαλο-καραμπίνα τώρα έδειξε το όχημα που είχε υπό τον έλεγχό του ο πολεοπλάστης.

«Αναγκαστήκαμε. Δεν είναι κάτι που το συνηθίζουμε, Νέλκορ, σε διαβεβαιώνω.»

«Μα τα μούσια του Κρόνου, αν όλα τούτα είναι *μούσια*, τότε... τότε θα φάω τα μούσια που δεν έχω! Πρέπει να λέτ' αλήθεια, γαμώτο. Αλλά θ' ακούσουμε τι λένε κι οι σταθμοί απ' τη Συρροή· κι αν δεν λέτ' αλήθεια....»

«Μην ανησυχείς,» του είπε η Εύνοια. «Θα μάθεις σύντομα και από τρίτους αυτά που σου είπα. Μπορούμε τώρα να περάσουμε;»

«Μπορείτε και να μείνετε για τη νύχτα, άμα γουστάρετε. Το είπα, δεν το είπα;»

«Υπάρχει χώρος;»

«Θα βρεθεί χώρος. Ακολουθήστε μας και δείτε!»

Τα οχήματα των Οδοκραχτών ξεκίνησαν.

Ο Κοντός Φριτς ρώτησε από το ερπυστριοφόρο: «Τους εμπιστεύεσαι, Εύνοια, αυτούς τους καριόληδες;»

«Δε νομίζω ότι θα βρούμε κανέναν πιο αξιόπιστο σε τούτους τους δρόμους, Φριτς,» αποκρίθηκε εκείνη, κι έβαλε τους τροχούς της σε κίνηση.

Οι Νομάδες των Δρόμων ακολούθησαν τους Οδοκράχτες και έφτασαν σε μια πλατεία επάνω σε τέσσερις γέφυρες, στο σημείο όπου αυτές διασταυρώνονταν. Δεν ήταν πολύ μεγάλη πλατεία, μα ούτε και μικρή ήταν. Οι Οδοκράχτες την έλεγαν «το Ψηλό Σταυροδρόμι». Ο Νέλκορ ο Ξανθός προέτρεψε τους Νομάδες να καταυλιστούν ελεύθερα εκεί γι'απόψε· και μετά οι συμμορίτες έφυγαν και δεν τους ενόχλησαν άλλο.

Η Εύνοια παρατήρησε, ωστόσο, μέσα από τα πολεοσημάδια, ότι συνέχιζαν να τους παρακολουθούν, από δώματα κι από μπαλκόνια κι από παράθυρα πολυκατοικιών· μα καθόλου δεν τους πλησίασαν καθώς οι Νομάδες έστηναν πρόχειρα τις σκηνές τους για να διανυκτερεύσουν.

Η Εύνοια πήγε να δει πώς ήταν οι τραυματίες: οι άνθρωποι που είχαν δεχτεί, στην πίσω μεριά του ερπυστριοφόρου, την ηχητική ριπή του ελικοπτέρου της Αστυνομίας της Συρροής. Και χάρηκε όταν διαπίστωσε πως κανείς δεν ήταν σοβαρά χτυπημένος: μόνο ζαλισμένοι, κλονισμένοι, και τσαντισμένοι.

/9\

Καταστροφικοί ήχοι εξαπολύονται μες στη νύχτα, και το μέλλον που είχε προδεί η Μιράντα γίνεται πραγματικότητα, ενώ συναντά μια μισητή Αδελφή της η οποία την ονειρεύεται, ο Βόρκεραμ-Βορ αντικρίζει μια δαιμονική οπτασία, η Καρζένθα-Σολ και ο Κάδμος έχουν την ίδια άποψη, και ο Ζιλμόρος θυμάται ένα του όραμα και νομίζει ότι χάνουν μια πολύ καλή ευκαιρία.

Στην Ακουστή, μια από τις περιφέρειες της Φιλήκοης, στον Τρίτο Γαλανό Θόλο γινόταν ακόμα μια συναυλία. Έπαιζε το καινούργιο, «πολλά υποσχόμενο» (σύμφωνα με αρκετούς κριτικούς) συγκρότημα Ασύγκριτοι Κύκλοι. Ο κόσμος που ήταν συγκεντρωμένος στο εσωτερικό του Τρίτου Γαλανού Θόλου θα νόμιζε κανείς πως δεν είχε ακούσει τίποτα για την απειλή των στρατών του Αλυσσοδεμένου Ποιητή πέρα από τα βόρεια σύνορα της συνοικίας. Χόρευαν και χοροπηδούσαν στον ρυθμό της μουσικής, μπροστά από τη σκηνή όπου έπαιζαν οι Ασύγκριτοι Κύκλοι. Πίσω και πάνω από τη σκηνή, τα ολογράμματα τριών κύκλων κινούνταν και περιστρέφονταν, αλλάζοντας χρώματα.

Η φωνή της Ασύγκριτης Γιολάντας, της τραγουδίστριας του συγκροτήματος, γέμιζε τον Τρίτο Γαλανό Θόλο καθώς κρατούσε ένα μακρύ μικρόφωνο ανάμεσα στα γαντοφορεμένα χέρια της. Τα γάντια της ήταν μαύρα και μεγάλα, ξεκινώντας από τους βραχίονες. Οι μπότες της, επίσης μαύρες, τελείωναν πάνω από το γόνατο. Κατά τα άλλα, ήταν ντυμένη με έναν αστραφτερό στηθόδεσμο και μια αστραφτερή περισκελίδα κάτω από ένα αστραφτερό διαφανές φόρεμα που έπεφτε ως τους μηρούς.

Δεξιά κι αριστερά της στέκονταν οι Κύκλοι – ο Κύκλος Α' και ο Κύκλος Β' – οι δύο καθαρίστες του συγκροτήματος, με μαλλιά που κρέμονταν μέχρι τις κοιλιές τους καθώς έπαιζαν παθιασμένα τις μηχανικές ιθάρες τους.

Πίσω από την Ασύγκριτη Γιολάντα και τους Κύκλους ήταν τα υπόλοιπα μέλη του συγκροτήματος, πατώντας πλήκτρα, χτυπώντας δύο ειδών τύμπανα, παίζοντας διακριτικό μπάσο, ρυθμίζοντας ένα μηχανικό σύστημα αυτόματης παραγωγής ήχων, συνδεδεμένο με καλώδια με όλα τα υπόλοιπα όργανα, συμπεριλαμβανομένων των κιθάρων των δύο Κύκλων.

Το πλήθος ούρλιαζε και έκανε χειρονομίες στον αέρα, και φώναζε στίχους από τα τραγούδια των Ασύγκριτων Κύκλων, ή το όνομα της Γιολάντας.

Κανείς δεν θα μπορούσε να πει ότι η συναυλία δεν πήγαινε καλά.

Αλλά, ύστερα, κάτι απρόοπτο συνέβη. Οι ήχοι που έβγαιναν από τα πελώρια ηχεία γύρω από τη σκηνή και σ' όλη την περιφέρεια του γιγάντιου θόλου δεν ήταν οι ήχοι του συγκροτήματος. Ή, αν ήταν αυτοί, ήταν τελείως, μα τελείως, διαστρεβλωμένοι. Στ' αφτιά του πλήθους και των μελών του συγκροτήματος ήταν σαν μια τρομερή κακοφωνία.

Η Ασύγκριτη Γιολάντα, ρίχνοντας το μικρόφωνό της κάτω, έκλεισε τ' αφτιά της, τσυρίζοντας (αν και κανείς δεν μπορούσε ν' ακούσει την τσυρίδα της μες στον χαλασμό). Ο Κύκλος Β' έβριζε (και ούτε αυτόν, φυσικά, τον άκουγε κανείς), κοιτάζοντας ολόγυρα για να βρει τον υπεύθυνο.

Οι παράξενοι ήχοι – μια αλλόκοτη, απερίγραπτη μουσική – δυνάμωσαν και *πολλαπλασιάστηκαν*: η πολυπλοκότητά τους, κατά κάποιο τρόπο, *αυξήθηκε*.

Το πλήθος, τα μέλη του συγκροτήματος, και οι υπάλληλοι κι οι φύλακες του Τρίτου Γαλανού Θόλου βρέθηκαν σε μια κατάσταση μαζικής υστερίας, μη μπορώντας παρά να χτυπιούνται, αναμεταξύ τους ή ο καθένας μόνος του. Δεν ήξεραν τι έκαναν, αιχμάλωτοι ενός εφιαλτικού ονείρου προερχόμενο από τους παράξενους ήχους.

Από τους απαγορευμένους ήχους που ποτέ ξανά κανείς τους δεν είχε ακούσει. Τους Άδηλους Ήχους.

Η Σέχτα είχε εισβάλει στα μουσικά συστήματα του Τρίτου Γαλανού Θόλου χρησιμοποιώντας έναν Τεχνομαθή μάγο της, και είχε αλλάξει το πρόγραμμα λιγάκι.

Τώρα, μερικά μέλη της Σέχτας των Άδηλων Ήχων στέκονταν σ' ένα από τα μπαλκόνια του Τρίτου Γαλανού Θόλου, ανεπηρέαστοι από τη

μουσική που αντηχούσε. Ή, μάλλον, επηρεασμένοι *θετικά*. Τους έφερνε σε μια κατάσταση έκστασης, όχι σε μια κατάσταση μαζικής υστερίας.

Χαμογελούσαν. Αλλά ήταν ώρα να φύγουν.

Βλέποντας τους τρελούς να αλληλοχτυπιούνται γύρω τους, να κουλουριάζονται στο πάτωμα, να κοπανιούνται στους τοίχους, να γδέρνουν τα πρόσωπά τους, να λιποθυμούν, πέρασαν ανάμεσά τους και άνοιξαν ένα παράθυρο του θόλου. Βγήκαν στο περβάζι.

Ένα μικρό ελικόπτερο ήρθε και τους πήρε, για να χαθούν μες στη νύχτα.

Την ίδια ώρα, σε πολλά άλλα μέρη της Φιλήκης γίνονταν μαζικές επιθέσεις από μέλη της Σέχτας.

Ηχητικές βόμβες ενεργοποιούνταν, διαλύοντας οικοδομήματα – τζάμια, πόρτες, πρόχειρα χτισμένους τοίχους – και οχήματα. Ηχητικά όπλα στόχευαν αστυνομικούς και μισθοφόρους, καθώς και διάφορα καίρια σημεία μέσα στη συνοικία. Τα φυλάκια της Αστυνομίας δέχονταν τις περισσότερες και τις πιο καταστροφικές επιθέσεις.

Ακόμα και το Πολιταρχικό Μέγαρο χτύπησαν, ρίχνοντάς του με ηχητικά όπλα από μακριά και εκτοξεύοντας ηχητικές βόμβες καταπάνω του.

Πήγαν και στο ίδιο το σπίτι της Αμάντας Πολύεργης – τη βίλα της στα σύνορα Ακουστής και Βοερής – και επιτέθηκαν κι εκεί. Οι σωματοφύλακες της Πολιτάρχη και οι αστυνομικοί άρχισαν αμέσως να τους πυροβολούν.

Δεν υπήρχε περιφέρεια της Φιλήκης που η Σέχτα των Άδηλων Ήχων να μη χτυπά. Είχαν απλωθεί παντού, προσπαθώντας να προκαλέσουν τις μέγιστες δυνατές ζημιές. Να τρομοκρατήσουν, αλλά όχι μόνο. Σκοπός τους ήταν, φανερά, να *καταστρέψουν*. Να κάνουν τη συνοικία πιο ευάλωτη.

Και ο Υπέρτατος Ήχος, ο αρχηγός της Σέχτας, μιλούσε τηλεπικοινωνιακά τώρα με την αρχηγό των Ηχοκαλεστών στη Β' Κατωρίγια Συνοικία.

Η Μιράντα είδε την αλλαγή στα σημάδια της Πόλης να αντανακλάται στο τζάμι της μπαλκονόπορτας που είχε επισκευαστεί σήμερα το πρωί από ανθρώπους σταλμένους από την Πολιτάρχη.

Ο πόλεμος των καταστροφικών ήχων...

Ξεκίνησε.

Η Μιράντα σηκώθηκε από την πολυθρόνα της και βάδισε προς τη μπαλκονόπορτα, βγήκε στο μπαλκόνι, αφήνοντας τους άλλους στο σαλόνι του διαμερίσματος – τον Αλέξανδρο, τον Βόρκεραμ-Βορ, την Ολντράθα, τον Όρπεκαλ-Λάντι, τους μισθοφόρους.

Η Φοίβη την ακολούθησε. «Κάτι συμβαίνει,» είπε, καθώς τις χτυπούσε ο νυχτερινός χειμωνιάτικος αέρας, παγωμένος, τρυπώντας τις ώς το κόκαλο.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Ο πόλεμος,» αγγίζοντας τα κάγκελα του μπαλκονιού.

Απόμακροι ήχοι είχαν ήδη αρχίσει ν'ακούγονται: ήχοι θραύσης, φωνές, οχήματα που έτρεχαν, πυροβολισμοί, θόρυβος από έλικες ελικοπτέρων.

«Η Σέχτα των Άδελων Ήχων,» μουρμούρισε η Μιράντα.

«Ναι,» είπε η Κορίνα. «Δεν βρίσκονται στον τέλειο τόπο και στον τέλειο χρόνο;»

Η Μιράντα και η Φοίβη στράφηκαν, για να δουν την Αδελφή τους να στέκεται στην άκρη του μπαλκονιού, ντυμένη μ'ένα μακρύ σκούρο-πράσινο φόρεμα με χρυσαφί σιρίτι που ταίριαζε στα μακριά, ξανθά μαλλιά της. Η δεξιά μεριά του προσώπου της κρυβόταν από μια μάσκα, λευκή, από πλαστικό και ασήμι.

«Επιτέλους!» γρύλισε η Νύφη του Χάροντα. «Είσαι μπροστά μου!» Και χίμησε καταπάνω στην Κορίνα προτού η Μιράντα προλάβει να τη σταματήσει. Τινάχτηκε σαν βέλος, γρονθοκοπώντας.

Αλλά η γροθιά της δεν έφτασε ποτέ στο πρόσωπο της Κορίνας. Η Αδελφή της ήταν, ξαφνικά, μερικά εκατοστά παραδίπλα, και η Φοίβη παραπάτησε. Πιάστηκε απ'τα κάγκελα του μπαλκονιού για να μην πέσει στο κενό.

Η Κορίνα γέλασε.

Η Φοίβη στράφηκε ξανά για να την αντικρίσει.

«Δεν είναι εδώ,» της είπε η Μιράντα. «Μας ονειρεύεται.»

«Εγώ δεν την ονειρεύομαι!» σύριξε η Νύφη του Χάροντα, πλησιάζοντας την Κορίνα με περισσότερη προσοχή τώρα.

Εκείνη έκανε μερικά βήματα όπισθεν, εξακολουθώντας να γελά. «Ε-γώ θ'άκουγα τη γριά, αν ήμουν στη θέση σου.»

Η Φοίβη τής χίμησε–

–και, ξανά, η Κορίνα ήταν λίγο παραδίπλα!

«Δε μπορείς να χτυπήσεις ό,τι δεν υπάρχει, Αδελφή μου,» είπε. «Σας ονειρεύομαι, και το όνειρο είναι... διασκεδαστικό.»

«Χαιρόμαστε που σε διασκεδάζουμε, Κορίνα,» είπε η Μιράντα, «αλλά κάτι μου λέει ότι θάπρεπε νάσαι πιο προσεχτική με τα παιχνίδια σου.» Άγγιξε τη δεξιά μεριά του προσώπου της. Δεν αμφέβαλλε ότι η Κορίνα έκρυβε την όψη της επειδή η αντιστοπασία την είχε ακουμπήσει εκεί.

«Ο Κλαρκ μιλά περισσότερο απ'όσο είναι σωστό!» σύριξε η Κορίνα. «Τη μια, λέει πως δεν θέλει να μπλέκεται στις υποθέσεις των Θυγατέρων. Την άλλη – την άλλη, κάνει ό,τι νομίζει!»

«Είσαι εδώ για να μου πεις για τον Κλαρκ;»

Η Κορίνα έριξε ένα βλέμμα στη Φοίβη, η οποία τώρα δεν κινιόταν, παρατηρώντας την. «Όχι. Είμαι εδώ για–»

«Τι...;» άκουσαν από δίπλα και, γυρίζοντας, είδαν τον Βόρκεραμ-Βορ να στέκεται στη μπαλκονόπορτα. «Ποια...;» Ατένιζε με απορία την Κορίνα, συνοφρυωμένος.

«Η Κορίνα,» του είπε η Φοίβη.

Αμέσως τράβηξε το πιστόλι του, σημαδεύοντάς την.

«Μην κάνεις τον κόπο,» του είπε η Μιράντα. «Δε μπορείς να τη σκοτώσεις όταν μας ονειρεύεται.»

Ο Βόρκεραμ πάτησε τη σκανδάλη· αλλά, παρά την κοντινή απόσταση, αστόχησε! Πυροβόλησε ξανά – και αστόχησε για δεύτερη φορά!

«Δε μπορείς να τη σκοτώσεις,» επανέλαβε η Μιράντα. «Δεν είναι εδώ.»

«Τι διάολο είναι; Οπτασία;»

Τώρα, κι οι άλλοι είχαν σηκωθεί μέσα στο σαλόνι και στέκονταν πίσω από τον Βόρκεραμ που ακόμα ήταν στο κατώφλι της μπαλκονόπορτας. Οι ανάκατες φωνές τους δεν έβγαζαν κανένα νόημα.

«Είμαι ένα μήνυμα,» απάντησε η Κορίνα. «Μόνο ένα μήνυμα. Θέλετε να βρείτε τη Νορέλτα-Βορ και την Άνμα;»

«Πού τις έχεις;» ρώτησε ο Βόρκεραμ. «Τις έχεις δώσει στον Ποιητή;»

«Τι να τις κάνει ο Ποιητής; Βρίσκονται σ'ένα Σύμπλεγμα Ήχων στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Ένα παλιό μέρος λατρείας του Σκοτοδαίμονος και της Ερμιόρης. Η Μιράντα σίγουρα αναγνωρίζει το όνομα της Ξέφρενης Κόρης, αν όχι κανένας άλλος από εσάς. Είναι παγιδευμένες εκεί, εγκαταλειμμένες. Σε περιμένουν, Μιράντα. Το Σύμπλεγμα Ήχων βρίσκεται στην Όκιλμερ, στην υπόγεια οδό Ρηξίνου. Αριθμός 333. Αλλά μην περιμένεις πως θα δεις πόρτα που να οδηγεί εκεί.» Η Κορίνα στεκόταν, ξαφνικά, λίγο παραδίπλα σαν κάτι αλλόκοτο να είχε συμβεί με τη φύση του χώρου.

Ο Βόρκεραμ βγήκε στο μπαλκόνι και η Ολντράθα τον ακολούθησε, καθώς κι ο Αλέξανδρος και ο Ζαχαρίας ο Πικρός και ο Λεονάρδος Άνταλμιρ. Η Φρίντα στάθηκε στην πόρτα.

«Κορίνα!» είπε ο Αλέξανδρος. «Δεν περιμένεις, φυσικά, ότι η Μιράντα θα πέσει στην παγίδα σου. Κανείς δεν πρόκειται να πάει εκεί που λες. Κανείς!»

«Τι κρίμα που είσαι με τους λάθος ανθρώπους, Αλέξανδρε. Χαραμίζεις τόσα πολλά ταλέντα σου...» Και γλίστρησε μες στις σκιές και στα αντιφωγίσματα. Χάθηκε με τρόπο που δεν έμοιαζε να είναι δυνατόν κανείς να μπορεί να χαθεί. Καθώς η μορφή της εξαφανίστηκε, νόμιζαν όλοι ότι δεν ήταν ποτέ εκεί, ότι είχαν δει απλά μια φωτεινή εικόνα.

Η Ολντράθα είπε: «Δε δημιουργούσε πολεοσημάδια...»

«Δεν ήταν πραγματικά εδώ,» επανέλαβε η Μιράντα. «Μας ονειρευόταν.»

«Τι διάβολο γίνεται, επιτέλους;» ακούστηκε η φωνή του Όρπεκαλ-Λάντι από το εσωτερικό του σαλονιού. «Είναι κάποιος επικίνδυνος εκεί έξω;»

«Μείνετε στη θέση σας, Άρχοντά μου!» του είπε η Φρίντα, προειδοποιητικά.

Μπαίνοντας στο σαλόνι ξανά, ο Αλέξανδρος πρότεινε στον Όρπεκαλ-Λάντι να φύγει. Κάποιος κατάσκοπος ή φονιάς είχε σκαρφάλλώσει στο μπαλκόνι και τώρα είχε τραπεί σε φυγή.

«Πάλι τα ίδια, μα τον Κρόνο!» αναφώνησε ο Όρπεκαλ. «Η Πολύεργη θα έπρεπε να είχε—!»

«Καλύτερα να πηγαίνεις στο σπίτι σου,» του είπε ο Αλέξανδρος. «Θα ξαναμιλήσουμε αύριο.»

«Φοβάμαι να φύγω τώρα. Αν κάποιος περιμένουν έξω από την πολυκατοικία;»

«Δεν είναι κανείς απέξω,» τον διαβεβαίωσε ο Αλέξανδρος. «Κοίταξα με τα κιάλια μου. Και είναι και αστυνομία εκεί.» (Δεν είχε κιάλια μαζί του, αλλά ήταν σίγουρος πως ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν θα το πρόσεχε αυτό τώρα.)

«Η Φρίντα και ο Λεονάρδος θα σε συνοδέψουν ως το διαμέρισμά σου, Όρπεκαλ,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «μην ανησυχείς. Ο Αλέξανδρος έχει δίκιο: καλύτερα να πηγαίνεις.» Κι ενώ μιλούσε είχε βάλει το χέρι του στους ώμους του πολιτικού και τον ωθούσε προς την εξώπορτα που ήταν επισκευασμένη ύστερα από την επίθεση χτες βράδυ.

«Μα, αν δολοφόνοι έχουν σταλεί ξανά—»

«Δε νομίζω να ήταν δολοφόνοι. Δε θα ερχόταν μόνος του αν ήταν. Μάλλον κάποιος γελοίος κατάσκοπος – πιθανώς σταλμένος από τοπικό πολιτικό.» Ο Βόρκεραμ άνοιξε την εξώπορτα και έδωσε στον Όρπεκαλ το πανωφόρι του, παίρνοντας το από την κρεμάστρα. Συγχρόνως, έκανε νόημα στη Φρίντα και τον Λεονάρδο να τον συνοδέψουν.

Όταν οι τρεις τους είχαν φύγει από το διαμέρισμα, ο Βόρκεραμ στράφηκε στη Μιράντα, η οποία είπε:

«Ο πόλεμος ξεκίνησε. Ο πόλεμος με τη Σέχτα των Άδηλων Ήχων.»

«Αυτοί είναι, λοιπόν, οι θόρυβοι που ακούγονται...»

Η Μιράντα ένευσε. «Ναι.»

«Τους θορύβους άκουσα και βγήκα στο μπαλκόνι· δεν είχα δει την Κορίνα. Μα τον Κρόνο, πώς είναι έτσι, η καταραμένη σκύλα! Σαν φάντασμα.»

«Εξαιτίας του φυλαχτού,» εξήγησε η Μιράντα. «Τώρα μας ονειρευόταν· δεν ήταν πραγματικά εδώ.»

«Την άλλη φορά, όμως, είχε επιτεθεί στη Νορέλτα,» είπε ο Βόρκεραμ, «και η Νορέλτα την είχε ξυλοκοπήσει, προτού ο Δράστης την πυροβολήσει κατακέφαλα με το πιστόλι του—»

Η Μιράντα κουνούσε το κεφάλι. «Αυτό ήταν άλλο.»

«Τι άλλο;»

«Ήταν ένα αντίγραφο της Κορίνας. Ένας ψεύτικος εαυτός. Δεν ήταν η ίδια η Κορίνα, αλλά ούτε και οπτασία ήταν.»

«Θα τρελαθούμε μ'αυτές τις μαλακίες!» μούγκρισε ο Βόρκεραμ.

«Το φυλαχτό είναι όλο παραδοξότητες και παράξενα πράγματα,» του είπε η Μιράντα. «Αλλά τώρα δεν είναι το φυλαχτό που πρέπει να σ'απασχολεί. Σου είπα: ο πόλεμος με τη Σέχτα ξεκίνησε, Βόρκεραμ.»

Και ο Βόρκεραμ-Βορ ήξερε πολύ καλά τι σήμαινε αυτό. Ήταν ώρα να βάλει το σχέδιό του σε δράση. Ώρα να οπλίσει τους μαχητές του, ώστε να μη χτυπηθούν ως άοπλοι αλλά να βοηθήσουν στην αντιμετώπιση του εχθρού.

Ο Αλέξανδρος άνοιξε τον τηλεοπτικό δέκτη στον τοίχο του σαλονιού, πατώντας ένα κουμπί πάνω σ'ένα τηλεχειριστήριο, και η οθόνη άναψε δείχνοντας εικόνες καταστροφής, ενώ ένας δημοσιογράφος μιλούσε εξηγώντας τι είχε συμβεί. Λέγοντας για μαζικές επιθέσεις της Σέχτας των Άδελων Ήχων. Πρωτόφαντο σε τόσο μεγάλη κλίμακα.

«Η Κορίνα τάχει κανονίσει όλα!» σύριξε η Ολντράθα. «Αυτή η σκύλα! Τόσος κόσμος πάλι θα σκοτωθεί εξαιτίας της!»

«Η ίσως η Σέχτα να θεώρησε 'καλή ευκαιρία' την παρουσία του Αλυσοδεμένου Ποιητή στα βόρεια της Φιλήκης,» υπέθεσε η Μιράντα.

«Θες να πεις ότι δεν νομίζεις πως τους υποκίνησε η Κορίνα;»

«Δε θα το απέκλεια κιόλας.»

«Την άλλη φορά που θα τη συναντήσουμε,» είπε η Φοίβη, «ένα πράγμα ζητώ μόνο από την Πόλη: να μην μας ονειρεύεται.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ είχε ήδη ανοίξει τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και καλούσε τους μαχητές του.

Ο Κάδμος ήταν δεμένος στο κρεβάτι, ντυμένος μόνο με τις σπασμένες χειροπέδες στους καρπούς του. Η Καρζένθα τον καβαλούσε, ολόγυμνη, φορώντας μόνο το κράνος της – όχι επειδή ήθελε τώρα να κρύψει τα επιφανειακά εγκαύματα στο πρόσωπό της (αυτά είχαν πλέον θεραπευτεί) αλλά επειδή έτσι της άρεσε. Καθώς τα τελευταία ηδονικά κύματα διέτρεχαν το σώμα της, αναστέναζε ικανοποιημένα, έσκυψε πάνω απ'τον Κάδμο, και τον φίλησε δυνατά, δαγκώνοντας το χείλος του, διατρέχοντας τη γλώσσα της πάνω στα δόντια του. Εκείνος τέντωνε τα χέρια του για να την αγγίξει, αλλά δεν μπορούσε να τη

φτάσει: τα δεσμά του δεν του το επέτρεπαν – κι αυτό τον έκανε να την επιθυμεί ακόμα περισσότερο. «Καρζένθα...» ανέπνευσε. «Καρζένθα...» Βρισκόταν στα όρια του οργανισμού.

Εκείνη ορθώθηκε ξανά από πάνω του, γελώντας–

Το τηλεπικοινωνιακό σύστημα κουδούνισε ξαφνικά από το σαλόνι του κρεμαστού διαμερίσματος.

Τέτοια ώρα; σκέφτηκε η Καρζένθα καθώς το μυαλό της στιγμιαία άλλαζε κατεύθυνση και ήταν πάραυτα έτοιμη για οτιδήποτε. Ακόμα και να σκοτώσει.

Σηκώθηκε από τον Κάδμο λύνοντας γρήγορα τα δεσμά του – όχι πως ήταν και πολύ δυνατά δεμένα: έπαιζαν, άλλωστε, δεν βασανίζονταν.

«Άσ’ τους!» της είπε εκείνος, πιάνοντας τον καρπό της με το ένα χέρι και τον μηρό της με το άλλο.

«Μπορεί νάναι κάτι σημαντικό. Μπορεί – μπορεί νάναι ακόμα και η Κορίνα.» Φοβόταν για τη Φοίβη, κυρίως. Παρότι η Κορίνα τούς είχε πει, τελευταία, ότι η Νύφη του Χάροντα ήταν μακριά και δεν πλησίαζε τον Κάδμο προς το παρόν, η Καρζένθα φοβόταν. Ήταν τσιτωμένη κάθε στιγμή. Μέχρι και τώρα, πριν από λίγο, που έκαναν έρωτα οι δυο τους, ήταν προετοιμασμένη να τον υπερασπιστεί αν χρειαζόταν. Ένα πιστόλι βρισκόταν στο κομοδίνο παραδίπλα, οπλισμένο, δίκαννο, με λειτουργίες ενεργοβόλου και όπλου εσωτερικών δονήσεων εκτός από πυροβόλου. Ένα από τα πιο ακριβά και καλά πιστόλια που μπορούσε να βρει. Το είχε πάρει από μια βιομηχανία της Β’ Κατωρίγιας – χωρίς να πληρώσει, εννοείται. Δεν πληρώνεις για τέτοια πράγματα όταν είσαι η γυναίκα του Αλυσοδεμένου Ποιητή και Στρατάρχη της Β’ Ανωρίγιας Συνοικίας.

«Η Κορίνα δεν θα καλούσε έτσι...»

«Ίσως νάναι έξω απ’την πόρτα, αγάπη μου, και οι Μικροί Γίγαντες να μας καλούν για να μας ειδοποιήσουν!» Η Καρζένθα έφυγε απ’το υπνοδωμάτιο, έτρεξε στο σαλόνι.

Πάτησε το πλήκτρο αποδοχής της κλήσης πάνω στο τηλεπικοινωνιακό σύστημα, λέγοντας: «Μάλιστα;»

Η φωνή του Ζιλμόρου ακούστηκε: «Ελπίζω να μη σας ανησυχώ, Στρατάρχη, τέτοια νυχτερινή ώρα.» Ο αρχηγός των Σκοταδιστών, πέντε ημέρες ύστερα από τον τραυματισμό του πλέον, ήταν ξανά όρθιος,

αν και με ένα μάτι λιγότερο. Φορούσε μια καλύπτρα από τα δεξιά, η οποία είχε επάνω της ραμμένο ένα σύμβολο του Σκοτοδαίμονος. Η Καρζένθα το είχε δει χτες το απόγευμα, και δεν το ενέκρινε καθόλου. Κανονικά, δεν θα επέτρεπε τέτοιο πράγμα μες στον στρατό της – μες στον στρατό του Αλυσοδεμένου Ποιητή – αλλά... ο Ζιλμόρος ήταν ο καταραμένος Ζιλμόρος. Τι να του έλεγε; Να το βγάλει; Θα γινόταν μάχη Κρόνου-Σκοτοδαίμονος εδώ πέρα.

«Τι διάολο θέλεις, Ζιλμόρε;»

«Ξέρεις τι συμβαίνει τούτη τη στιγμή στη Φιλήκη;»

«Να υποθέσω ότι θα μ'ενημερώσεις;»

«Της Ρασιλλώς το γλέντι. Και της Ερμιχόρης επίσης.»

«Τι εννοείς;»

«Την ξέρεις την Ερμιχόρη;»

«Έχει σημασία;»

«Είναι μια θεότητα – κόρη της Ατελράνδης και του Άρχοντά μας του Σκότους, υποτίθεται – η Κυρά της Αλλότροπης Μουσικής, η Αρχόντισσα των Έκνομων Ακουσμάτων.»

«Χαρήκαμε ιδιαιτέρως για το μάθημα μυθολογίας, Ζιλμόρε. Έχουν κανένα νόημα όλ' αυτά νυχτιάτικα;»

Ο Ζιλμόρος γέλασε. «Έχουν, Καρζένθα. Πριν από λίγο, ήρθα σε επαφή με τους Ηχοκαλεστές. Ξέρεις ποιοι είναι οι Ηχοκαλεστές;»

Η Καρζένθα αναστέναξε. «Κι άλλο μάθημα;»

«Οι Ηχοκαλεστές είναι μια συμμορία της Β' Κατωρίγιας – απ'αυτές που μας βοήθησαν να καταλάβουμε τη συνοικία. Τα πάει καλά με μια άλλη συμμορία, πολύ μεγαλύτερη. Μια συμμορία της Φιλήκης, που ακούει στο όνομα Σέχτα των Άδηλων Ήχων–»

«Θέλεις να καταλήξεις κάπου;» τον διέκοψε η Καρζένθα-Σολ.

Ο Κάδμος είχε έρθει στο σαλόνι, φορώντας μια ρόμπα χαλαρά δεμένη γύρω του, και τώρα έπιασε ένα μπουκάλι από την κάβα και γέμισε ένα ποτήρι με Σεργήλιο κρασί. Συνοφρυωμένος, ήπια μια γουλιά.

«Η Σέχτα των Άδηλων Ήχων επιτίθεται στο καθεστώς της Φιλήκης,» είπε η φωνή του Ζιλμόρου. «Και δεν είναι καθόλου αμελητέα συμμορία. Έχουν ξεκινήσει ολόκληρο πόλεμο μες στη Φιλήκη, ανατινάζοντας τα πάντα με ηχητικά όπλα – και, πίστεψέ με, αυτοί οι πούστηδες ξέρουν από ηχητικά όπλα, Στρατάρχη. Διαλαλούν, επίσης, ότι επιτίθενται για να

μας βοηθήσουν να εισβάλουμε. Διαλαλούν ότι είναι σύμμαχοι του Αλυσοδεμένου Ποιη-»

«ΤΙ!» φώναξε η Καρζένθα. «Ποιος τους έδωσε το δικαίωμα; Αν εσύ τους είπες να το κάνουν αυτό, Ζιλμόρε, μα τα δόντια της Ρασιλλώς, θα σε σκοτώσω! Δεν έχουμε καμ-!»

«Εγώ δεν τους είπα τίποτα – και μη μ’απειλείς εμένα! Δεν τους ξέρω καν, τους κερατάδες. Οι Ηχοκαλεστές τούς ξέρουν. Ίσως μ’αυτούς να είχαν κάνει κάνα νταλαβέρι προτού επιτεθούν – δεν είμαι σίγουρος. Απλά σου λέω τι συμβαίνει τώρα στη Φιλήκη. Χτυπάνε το καθεστώς εκ των έσω – κάνουν τα πάντα κομμάτια και θρύψαλα – και διαλαλούν πως είναι σύμμαχοι του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Ζητάνε, ουσιαστικά, τη βοήθειά μας. Μας καλούν να επιτ-»

«Δεν είμαστε έτοιμοι να επιτεθούμε στη Φιλήκη, ανόητε!» Η Καρζένθα κοπάνησε τη γροθιά της στο τραπέζι, πλάι από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα. «Μόλις πριν από πέντε μέρες πήραμε τη Β’ Κατωρίγια! Από πού νομίζεις ότι έρχονται τα πολεμοφόδια και οι εξοπλισμοί; Τα ρίχνει ο Κρόνος από τον ουρανό;»

«Είναι μαλακία, όμως, να χάσουμε τέτοια ευκαιρία, Καρζένθα. Τώρα που οι Φιλήκοι είναι αποπροσαν-»

«Δεν πρόκειται να γίνει επίθεση. Και ούτε εσύ θα κάνεις τίποτα! Μη μάθω ότι πέρασες τα σύνορα της Φιλήκης με τους συμμορίτες σου-»

«Δεν είσαι η μαμά μου-»

«Είμαι η Στρατάρχης σου, ανώμαλε, δεν είμαι η μαμά σου, και θα κάνεις ό,τι σου λέω!»

«Πού είναι ο ποιητής; Ο ποιητής αποφασίζει, όχι εσύ, μαλακισμένη!»

«Πρόσεχε πώς μου μιλάς, Ζιλμόρε. Η συμπεριφορά σου πλέον-»

«Εδώ είμαι, Ζιλμόρε,» είπε ο Κάδμος πλησιάζοντας το τηλεπικοινωνιακό σύστημα, με το ποτήρι του στο χέρι, μισογεμάτο με κρασί.

«Με άκουσες;»

«Σε άκουσα, και συμφωνώ με την Καρζένθα. Δεν θα γίνει επίθεση απόψε στη Φιλήκη.»

«Η Σέχτα των Άδηλων Ήχων κάνει ολόκληρη επανάσταση εκεί – στο όνομά σου!»

«Δεν τους ζήτησα να κάνουν επανάσταση. Αφού πήραν την πρωτοβουλία μόνοι τους, μόνοι τους θα υποστούν και τις συνέπειες, μα τον Κρόνο!»

«Δεν είναι αυτός τρόπος για να αποκτήσεις φίλους, ποιητή. Οι άνθρωποι είναι με το μέρος μας...»

«Δεν επιδίωξαν καμιά συνεννόηση μαζί μας, Ζιλμόρε. Απλά επιτέθηκαν. Τι περιμένουν από εμάς;»

«Δε νομίζω ότι σκοπεύουν να τελειώσουν τις επιθέσεις τους σύντομα. Χτυπάνε τη Φιλήκη απ'άκρη σ'άκρη,» επέμεινε ο αρχηγός των Σκοταδιστών. «Έχουμε χρόνο να ετοιμαστούμε.»

«Δεν άκουσες τι σου είπα;» φώναξε η Καρζένθα. «Δεν καταλαβαίνεις ότι πριν από πέντε μέρες βρισκόμασταν σε πόλεμο με ολόκληρη τη Β' Κατωρίγια Συνοικία; Πού ήσουν; Σε άλλη διάσταση;»

«Την κατακτήσαμε εύκολα. Δεν-»

«Δεδομένων των περιστάσεων, την κατακτήσαμε δύσκολα, Ζιλμόρε. Κανονικά έπρεπε να είχε πέσει αμέσως, ύστερα από τις επιθέσεις των κουρσάρων και τη μεγάλη καταστροφή. Είχαμε τόσες απώλειες.»

«Τελοσπάντω! Το θέμα δεν είν' εκεί τώρα. Αν χάσουμε τούτη την ευκαιρία θάναι μεγάλη ανοησία!»

Αλλά η Καρζένθα-Σολ και ο Κάδμος Ανθοτέχνης ήταν ανένδοτοι και της ίδιας άποψης και οι δύο. Δεν θα επιτίθονταν στη Φιλήκη. Όχι απόψε, τουλάχιστον.

«Δε μου φάνηκαν και πολύ... ενθουσιώδεις.»

«Εσύ δεν μου έλεγες ότι σίγουρα θ'άρπαζαν την ευκαιρία;» είπε η Ταλρίγγα'χοκ, η αρχηγός της συμμορίας των Ηχοκαλεστών, μια γυναίκα λιγνή σαν το μπαστούνι που κρατούσε το οποίο ήταν εν μέρει γεμάτο με κυκλώματα, μικροσκοπικά κάτοπτρα, και κρυστάλλους – ένα ραβδί μάγισσας του τάγματος των Διαλογιστών.

«Ναι, αυτό θα έπρεπε λογικά να είχαν κάνει,» αποκρίθηκε ο Ζιλμόρος, καθισμένος σε μια πολυθρόνα, σ'ένα από τα πίσω δωμάτια ενός υπόγειου μπαρ της Β' Κατωρίγιας το οποίο ελεγχόταν από μια από τις τοπικές συμμορίες (όχι τους Ηχοκαλεστές).

«Λογικά;» είπε η Ταλρίγγα. «Έτσι όπως μου τα έλεγες, νόμιζα ότι ήσουν σίγουρος.»

«Ήμουν σίγουρος!» μούγκρισε ο Ζιλμόρος, εκνευρισμένα, σφίγγοντας τη γροθιά. «Δεν υπολόγιζα ότι θα αποδεικνύονταν τόσο ηλίθιοι!» Στην πραγματικότητα, το υποπτευόταν. Αλλά ήλπιζε πως η επίθεση της Σέχτας των Άδελων Ήχων θα αποτελούσε αρκετή πίεση ώστε να τους παρακινήσει να επιτεθούν. Δεν αμφέβαλλε ότι *μπορούσαν* να πάρουν τη Φιλήκη απόψε. *Μπορούσαν*.

Όταν είχε τραυματιστεί, ενώ ακόμα δεν είχε συνέλθει, ο Τρανός Άρχοντας του Σκοταδιού τού είχε χαρίσει ένα μεγαλειώδες όραμα. Τον είχε οδηγήσει μέσα στους δρόμους της Ατέρμονης Πολιτείας, και του είχε δείξει τη σκοτεινή αυτοκρατορία που θα ήταν δική του. Θα απλωνόταν σ'όλες τις συνοικίες του Ριγοπόταμου, θα περιλάμβανε και τη Φιλήκη... Κάποια άτομα θα έπρεπε να βγουν από τη μέση, φυσικά, γιατί θα αποτελούσαν εμπόδιο στην πραγματοποίηση του μεγαλειώδους ονείρου. Ο Σκοτοδαίμων τού το είχε φανερώσει ξεκάθαρα. Και ο Ζιλμόρος δεν θα δίσταζε να κάνει ό,τι χρειαζόταν.

Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής δεν ήταν ένα από αυτά τα άτομα. Αλλά η Καρζένθα-Σολ ήταν.

Η Σέχτα των Άδελων Ήχων, αντιθέτως, θα ήταν πολύτιμοι σύμμαχοι του Ζιλμόρου· κι εκείνος ήθελε να τους φέρει στο πλευρό του όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

Τώρα, όμως, δεν μπορούσε να παρακούσει τη διαταγή του Ανθοτέχνη και της Καρζένθα-Σολ. Ήταν ακόμα πολύ καταβεβλημένος από τα τραύματά του, κι επιπλέον ο σκοτεινός του στρατός χρειαζόταν βοήθεια από τον υπόλοιπο στρατό. Δεν μπορούσε χωρίς υποστήριξη να εισβάλει στη Φιλήκη. Θα ήταν καταστροφικό.

Η Καρζένθα-Σολ έφταιγε για όλα!

/10\

Ο Βόρκεραμ-Βορ βάζει το σχέδιό του σε εφαρμογή, και σύντομα πρέπει να εκπονήσει ακόμα ένα σχέδιο αν δεν θέλει ν'αφήσει τους μαχητές του (και τον εαυτό του) αποκλεισμένους από τρομερούς εχθρούς· η νύχτα είναι γεμάτη επικίνδυνους και θανάσιμους ήχους, και η Πολιτάρχης της Φιλήκοης βρίσκεται παγιδευμένη και πολιορκημένη, ενώ μια αιχμάλωτη αριστοκρατίσσα προσπαθεί να δραπετεύσει.

Το γκαράζ ήταν έναν όροφο κάτω από το διαμέρισμά τους. Κατέβηκαν εκεί και πλησίασαν το εξάτροχο όχημα που είχε παραχωρήσει η Πολιτάρχης στον Βόρκεραμ-Βορ για τις μετακινήσεις του μέσα στη συνοικία. Δεν ήταν πολύ μεγάλο, ούτε ψηλό. Δεν ήταν κανένα φορτηγό· απλώς είχε έξι τροχούς, και ήταν λίγο πιο μακρύ από ένα συνηθισμένο μέτριο τετράκυκλο. Ευτυχώς ήταν, τουλάχιστον, ελαφρά θωρακισμένο – αν και όχι κάτι με το οποίο ο Βόρκεραμ θα ήθελε να πάει στη μάχη.

Τώρα, εκείνος και η ομάδα του χώρεσαν οριακά μέσα στο τροχοφόρο. Η Μιράντα στο τιμόνι, ο ίδιος καθισμένος πλάι της. Πίσω τους η Φοίβη, ο Αλέξανδρος, και ο Ζαχαρίας ο Πικρός· και πίσω από αυτούς, η Ολντράθα, ο Λεονάρδος Άνταλμιρ, και η Φρίντα. Η Ζιρτάλια ήταν ακόμα πολύ κλονισμένη από την ηχητική επίθεση χτες βράδυ· ο Βόρκεραμ-Βορ της είχε απαγορεύσει νάρθει μαζί τους. Την είχαν αφήσει στο διαμέρισμα, μ'έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό κοντά της.

Η Μιράντα ενεργοποίησε τη μηχανή και, στρίβοντας το τιμόνι, πάτησε το πετάλι. Το εξάτροχο όχημα ξεκίνησε, βγαίνοντας από το γκαράζ και ανεβαίνοντας σε μια γέφυρα που περνούσε δίπλα από την πολυκατοικία.

Κάποιοι αστυνομικοί που φρουρούσαν το μέρος εκεί, και μάλλον αναγνώρισαν το όχημα, έκαναν νόημα αν όλα ήταν εντάξει. Ο Βόρκεραμ τους έγνεψε από το ανοιχτό παράθυρό του ότι όλα εντάξει ήταν. Μετά το έκλεισε. Τα τζάμια του οχήματος ήταν αλεξίσφαιρα, και καλύτερα να ήταν κλεισμένα μια τέτοια νύχτα. Κρότοι, πυροβολισμοί, και άλλοι

ανησυχητικοί θόρυβοι αντηχούσαν μέσα από τους δρόμους και πάνω από τις γέφυρες της Φιλήκης.

Ο Βόρκεραμ κοίταξε από τον καθρέφτη, να δει μήπως οι αστυνομικοί τούς ακολουθούσαν. Αλλά, ευτυχώς, δεν ήταν πίσω τους. *Ωραία...* Δε θα ήθελε, σε καμιά περίπτωση, να τους έχει μαζί του. Αυτό που σκόπευε να κάνει δεν ήταν νόμιμο ακριβώς. Αλλά δεν μπορούσε και ν'αφήσει τους μαχητές του ανυπεράσπιστους. Ο Αρχοντομαχητής τού είχε πει, πριν από λίγο που μίλησαν τηλεπικοινωνιακά, ότι οι τρομοκράτες είχαν αρχίσει να χτυπάνε, εκτός των άλλων, και το οικοδόμημα όπου φιλοξενούνταν εκείνος και οι υπόλοιποι μισθοφόροι. Είχαν ήδη πέσει δύο ηχητικές βόμβες· τζάμια είχαν γίνει κομμάτια και θρύψαλα, ακόμα κι ένας τοίχος είχε ραγίσει. Ευτυχώς, κανείς δεν είχε τραυματιστεί σοβαρά. Οι αστυνομικοί που στέκονταν έξω από το οικοδόμημα πυροβολούσαν τους ανθρώπους της Σέχτας, και είχαν δεχτεί κι αυτοί επιθέσεις. Είχαν δεχτεί επιθέσεις από *προτού* ξεκινήσουν να πυροβολούν. Η Σέχτα των Άδελων Ήχων πρώτα εκείνους είχε χτυπήσει και μετά το οικοδόμημα όπου φιλοξενούνταν οι μισθοφόροι. «*Και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, αρχηγέ, αν συνεχιστεί αυτό,*» είχε πει ο Ρίντλακ-Κονχ – εννοώντας, φυσικά, ότι ήταν άσπλοι.

Αλλά όχι για πολύ ακόμα, σκέφτηκε επί του παρόντος ο Βόρκεραμ· και ρώτησε τη Μιράντα: «Πώς βλέπεις τον δρόμο;»

«Τίποτα το ανησυχητικό ως τώρα,» αποκρίθηκε η Θυγατέρα της Πόλης.

Τα πολεοσημάδια τής έδειχναν ξεκάθαρα προς τα πού ήταν οι μεγαλύτεροι κίνδυνοι, προς τα πού γίνονταν επιθέσεις, και το μόνο που είχε να κάνει ήταν να αποφεύγει αυτά τα μέρη, οδηγώντας προς τον προορισμό τους.

Προς το οικοδόμημα όπου φιλοξενούνταν οι μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ.

Καθώς πλησίαζαν εκεί, η Μιράντα είδε από τα σημάδια της Πόλης ότι υπήρχε κίνδυνος, και το είπε στον Βόρκεραμ και τους άλλους, οι οποίοι δεν αντέδρασαν με κανέναν ιδιαίτερο τρόπο. Είχαν ήδη τα όπλα τους έτοιμα στα χέρια.

Πέρασαν δίπλα από μια ομάδα τρομοκρατών οπλισμένη με ηχητικά όπλα, και την πυροβόλησαν από τα παράθυρα του οχήματός τους, σκοτώνοντας και τραυματίζοντας. Η Αστυνομία πρόσεξε αυτή τους την κίνηση και κατάλαβε ότι δεν μπορεί να ήταν εχθροί – αλλιώς, ο Βόρκεραμ φοβόταν πως ήταν πιθανό να τους χτυπήσουν.

Η Μιράντα οδήγησε προς την είσοδο του γκαράζ του οικοδομήματος όπου φιλοξενούνταν οι μισθοφόροι, η οποία ήταν κλειστή φυσικά. Ο Βόρκεραμ, μιλώντας στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, ζήτησε από τους ανθρώπους που ήταν μέσα να την ανοίξουν.

«Σε περιμένουμε, αρχηγέ,» αποκρίθηκε η φωνή του Μάικλ Παγοθραύστη ενώ η μεγάλη, μεταλλική θύρα είχε αρχίσει να σηκώνεται, τρίζοντας.

Η Μιράντα, ξαφνικά, γύρισε το τιμόνι στο πλάι. Οι τροχοί του οχήματός τους ούρλιαξαν καθώς έκανε απότομη στροφή. Τα τζάμια του τραντάχτηκαν από ένα δυνατό, αόρατο κύμα που πέρασε από δίπλα του – τραντάχτηκαν, και όλα από τη δεξιά πλευρά έσπασαν. Ο Βόρκεραμ, ο Ζαχαρίας, και η Φρίντα, που ήταν καθισμένοι από εκείνη τη μεριά, έσκυψαν για να μη χτυπηθούν, όχι μόνο από τα θραύσματα αλλά και από άλλες ριπές που πιθανώς να ακολουθούσαν.

Ευτυχώς, άλλες ριπές δεν ήρθαν. Η Μιράντα έστριψε ξανά – ακόμα ένα έντονο σύριγμα των μεταλλικών τροχών – και τους πέρασε από την ανοιχτή πύλη του γκαράζ, η οποία αμέσως έκλεισε πίσω τους με πάταγο–

–και τραντάχτηκε σαν να είχε πέσει ολόκληρη θύελλα επάνω της. Ακόμα μια ηχητική επίθεση.

Ο Βόρκεραμ-Βορ άνοιξε την πόρτα του και βγήκε, και οι υπόλοιποι τον μιμήθηκαν.

«Για λίγο είχα φοβηθεί ότι μπορεί να μην καταφέρνατε να πλησιάσετε, αρχηγέ,» είπε ο Ρίντιλακ-Κονχ, που τους περίμενε εκεί μαζί με πολλούς άλλους – ανάμεσα στους οποίους η Φιόνα Ισόσχημη, η Ευμενίδα Νοράλνω, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, ο Ριχάρδος ο Τρομερός, ο Νέστορας Ολτενσάνδω, η Φοριντέλα-Ράο, ο Μάικλ Παγοθραύστης, ο Τζακ Μαύρος, ο Ρις ο Αρχαίος, ο Δράστης Λαοκράτης, η Κλόντια'νιρ...

«Τα καταφέραμε, όμως,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Ο Κρόνος είναι στο πλευρό μας, Αρχοντομαχητή. *Ακόμα*. Παρά τις ατυχίες που μας καταδιώκουν.»

«Πώς θα βγούμε από δω;» ρώτησε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας. «Έχεις κάνα σχέδιο;»

«Θα ξεγλιστρήσουμε ενώ δεν μας προσέχουν,» είπε ο Βόρκεραμ. «Όσο οι αστυνομικοί είναι απασχολημένοι με τους τρομοκράτες.»

«Αδύνατον, αρχηγέ!» διαφώνησε ο Νέστορας Ολτενσάνδω. «Θα έχουμε αιματηρό επεισόδιο. Πολύ άσχημο αιματηρό επεισόδιο.»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ, «θα τα καταφέρουμε. Πρέπει να μου δείξετε εμπιστοσύνη. *Ο Κρόνος είναι στο πλευρό μας.*»

Μουρμουρητά άρχισαν ν'ακούγονται ανάμεσα από τους μισθοφόρους και τους πρώην φρουρούς της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Ο Μάικλ Παγοθραύστης τούς είπε: «Ο αρχηγός ξέρει για τι πράγμα μιλάει. Πρέπει να τον ακολουθήσουμε, αλλιώς θα παγιδευτούμε σαν ποντίκια εδώ πέρα. Και δεν έχω ιδέα ως πότε η Αστυνομία της περιοχής θα μπορεί να κρατά τους τρομοκράτες μακριά. Είναι φανερό ότι μας έχουν βάλει στο μάτι. Πιθανώς, μάλιστα, να γνωρίζουν κι ότι είμαστε άοπλοι.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Ρίντιλακ-Κονχ, αν και δεν αισθανόταν καθόλου σίγουρος για όλα τούτα. «Ναι, πρέπει να φύγουμε. Δε μπορούμε να μείνουμε άλλο εδώ,» είπε μεγαλόφωνα, για να τον ακούσουν όλοι. Κι ευχόταν ο Βόρκεραμ-Βορ να είχε όντως κάποιο καλό σχέδιο. Γιατί ο ίδιος, τουλάχιστον, αδυνατούσε να σκεφτεί πώς ήταν δυνατόν ποτέ να φύγουν χωρίς να συναντήσουν αντίσταση ή από την Αστυνομία ή από αυτή τη Σέχτα των Άδελων Ήχων.

Και, από το ανήσυχο βλέμμα που του έριξε η Φιόνα, κατάλαβε ότι κι εκείνη είχε ακριβώς τις ίδιες αμφιβολίες και τους ίδιους φόβους...

Μέσα στο γκαράζ του οικοδομήματος δεν υπήρχαν πολλά οχήματα πέρα από εκείνο που είχε φέρει ο Βόρκεραμ-Βορ, και ήταν όλα τους λεωφορεία, μήπως χρειαζόταν να μεταφερθούν μαζικά οι μισθοφόροι.

Τώρα δεν θα χρησιμοποιούσαν αυτά για να φύγουν.

Ο τρόπος που θα έφευγαν από το οικοδόμημα παραξένεψε τους περισσότερους. Όσους, τουλάχιστον, δεν γνώριζαν για τις θυγατέρες της Πόλης. Οι άλλοι – ο Μάικλ Παγοθραύστης, η Φοριντέλα-Ράο, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, η Ευμενίδα Νοράλνω – υποπτεύονταν τι θα γινόταν.

Η Μιράντα, η Φοίβη, και η Ολντράθα βάδισαν μέσα στο οικοδόμημα, μέσα στους διαδρόμους του που περνούσαν ανάμεσα από τα στενά δωμάτια, ακούγοντας την απαλή μουσική που ερχόταν από τα ηχεία – η οποία έμοιαζε αστεία μια τέτοια ώρα που ηχητικές εκρήξεις, συμβατικές εκρήξεις, πυροβολισμοί, και κραυγές αντηχούσαν από έξω. Οι τρεις θυγατέρες παρατηρούσαν τα σημάδια της Πόλης, διάβαζαν την κρυφή γλώσσα του χώρου και του χρόνου, ακολουθούμενες από τον Βόρκεραμ-Βορ, τον Αλέξανδρο Πανιστόριο, τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα, τη Φοριντέλα-Ράο, και μερικούς άλλους. Σύντομα κατέληξαν ποια ήταν η πιο ασφαλής μεριά για να κάνουν οι μισθοφόροι την έξοδό τους.

«Από εδώ,» είπε η Μιράντα, δείχνοντας στον Βόρκεραμ ένα παράθυρο του πρώτου ορόφου, απ'όπου άνετα μπορούσε να πηδήσει κανείς. «Αλλά γρήγορα, προτού η μάχη αλλάξει έξω από το οικοδόμημα. Οι μάχες δεν είναι σταθερές.»

«Ναι, αυτό το ξέρω καλά,» αποκρίθηκε ο αρχηγός των Εκλεκτών, κι αμέσως άρχισε να δίνει διαταγές.

Οι μισθοφόροι, που ήδη βρίσκονταν σε ετοιμότητα, συγκεντρώθηκαν σ'εκείνη τη μεριά του οικοδομήματος κι άρχισαν να πηδάνε από το παράθυρο και να τρέχουν στον αντικρινό δρόμο, ανάμεσα από δύο πολυκατοικίες.

Ο Βόρκεραμ και ο Αλέξανδρος ήταν από τους πρώτους που πήδησαν και πήγαν απέναντι, ακολουθούμενοι από την Ολντράθα και τη Φοίβη. Η Μιράντα πήδησε από το παράθυρο αλλά έμεινε εκεί δίπλα, γονατισμένη στο ένα γόνατο, κρυμμένη στις σκιές, παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης. Κρατώντας στο χέρι της έτοιμο ένα πιστόλι.

Όταν όλοι οι μισθοφόροι είχαν εγκαταλείψει το οικοδόμημα, έτρεξε κι εκείνη στον αντικρινό δρόμο, που ήταν σχετικά στενός (αν και όχι σοκάκι) και αρκετά σκοτεινός (αν και είχε κάποιες δημόσιες λάμπες). Κανένας αστυνομικός δεν βρισκόταν εδώ, και κανένας τρομοκράτης. Αλλά η Μιράντα έβλεπε ήδη τα πολεοσημάδια της μάχης ν'αλλάζουν,

και παρότρυνε τον Βόρκεραμ: «Πάμε – τώρα. Οριακά προλάβουμε. Πάμε!»

Και ξεκίνησε να βαδίζει γρήγορα.

Ο Βόρκεραμ-Βορ έκανε νόημα στους άλλους να την ακολουθήσουν, και όλοι πήγαν πίσω από τη Μιράντα.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ παρατήρησε πόσο πολύ ο αρχηγός τους εμπιστευόταν αυτή τη γυναίκα, και παραξενεύτηκε. Διότι του ήταν τελείως άγνωστη. Ποια ήταν, μα τον Κρόνο; Είχε ακούσει τον Βόρκεραμ, πριν από λίγο, να την αποκαλεί Μιράντα, κι έμοιαζε να τη γνωρίζει καλά· όμως ο Ρίντιλακ δεν θυμόταν ποτέ άλλοτε οι Εκλεκτοί να είχαν καμιά Μιράντα μαζί τους. Από πού είχε εμφανιστεί;

Δεν ήταν, ωστόσο, τώρα ώρα για ερωτήσεις. Όπως κι οι υπόλοιποι μαχητές, ακολούθησε τον Βόρκεραμ-Βορ.

Διέσχισαν τον έρημο δρόμο και, στρίβοντας, μπήκαν σ'έναν άλλο. *Μοιάζουμε με συμμορία*, σκέφτηκε ο Ρίντιλακ, *έτσι όπως είμαστε, όχι με μισθοφόρους και φρουρούς.*

Από δρόμο σε δρόμο πήγαιναν, και πάντα απέφευγαν να συναντήσουν αστυνομικούς ή τρομοκράτες. Δεν συναντούσαν κανέναν γενικά, καθώς οι πολίτες ήταν κλεισμένοι στα σπίτια τους, ειδοποιημένοι από τους τηλεοπτικούς δέκτες και τα ραδιόφωνα, αν όχι από την ίδια τη φασαρία που αντηχούσε παντού στη Φιλήκοη απόψε. Αλλά ο Ρίντιλακ είχε μια παράξενη αίσθηση. Είχε την αίσθηση ότι βάδιζαν σε μια *παράλληλη πραγματικότητα* της Ρελκάμνια, σ'έναν χώρο που απλωνόταν, σκιώδης, δίπλα από τον «κανονικό» χώρο. Νόμιζε ότι ακολουθούσαν ένα μονοπάτι κρυφό. Ένα μονοπάτι που ελάχιστοι ήξεραν, και το οποίο σχετιζόταν με... τι; Με τον χρόνο, περισσότερο, και λιγότερο με τον χώρο; Με... με συμπτώσεις;

Τι διάολο ήπια πιο πριν; Τίποτα πιο μυστήριο από καφέ, γαμώτο!

Τι συμβαίνει εδώ;

Και, απ'ό,τι καταλάβαινε, αυτή η Μιράντα ήταν που τους οδηγούσε ουσιαστικά, όχι ο αρχηγός. Ο Βόρκεραμ-Βορ βάδιζε στο πλευρό της, μα ήταν φανερό πως εκείνη διάλεγε τους δρόμους και τις στροφές, διάλεγε τις σωστές στιγμές – ό,τι κι αν σήμαινε αυτό. Ποια ήταν η Μιράντα; Τι ήξερε για τους δρόμους της Φιλήκοης;

‘Η, μήπως, είναι όλα η ιδέα μου;... Πρέπει νάμαι πιο αγχωμένος απ’ό,τι νόμιζα, γαμώτο! Τέτοια πράγματα, όπως ήξερε ο Ρίντιλακ, τα περιέγραφαν μόνο άνθρωποι που ήταν υπερβολικά πεισμένοι. Η αντίληψή τους αλλοιωνόταν με τέτοιο τρόπο που είχαν παράξενες εντυπώσεις.

Η Φιόνα τού ψιθύρισε: «Κάτι... κάτι *συμβαίνει*, Ρίντιλακ. Είναι σαν να είμαστε κρυμμένοι, αλλά... αλλά δεν είμαστε. Και είμαστε τόσοι άνθρωποι! Κανονικά, κάποιος θα έπρεπε να μας είχε δει ως τώρα. Κάποιος θα έπρεπε να μας είχε πλησιάσει – κάποιος από τους αστυνομικούς. Ή κάποιος από τους τρομοκράτες θάπρεπε να μας είχε χτυπήσει. Μοιάζουμε ύποπτοι, αναμφίβολα.»

Ο Ρίντιλακ-Κονχ συνοφρυνώθηκε. *Δεν είναι, λοιπόν, μόνο η δική μου εντύπωση...* «Δεν ξέρω,» είπε. «Ο αρχηγός γνωρίζει τι κάνει.» Και της έγνεψε να σωπάσει.

Το στρατόπεδο όπου είχαν κατασχεθεί τα όπλα των μαχητών του Βόρκεραμ-Βορ δεν βρισκόταν μακριά από το οικοδόμημα όπου φιλοξενούνταν. Ύστερα από καμιά ώρα – κατά την οποία κανείς δεν φαινόταν να τους έχει προσέξει, σαν ένα τόσο μεγάλο πλήθος να βιάδιζε αόρατο μες στις σκιές, συνεχώς πέρα από τα όρια της παρατήρησης της Αστυνομίας και της Σέχτας των Άδηλων Ήχων – έφτασαν εκεί, και η Μιράντα σταμάτησε να βαδίζει σ’ένα μέρος που θεωρούσε αρκετά καλυμμένο. Ο Βόρκεραμ έκανε νόημα στους μαχητές πίσω του να σταματήσουν επίσης.

Η Μιράντα σκεφτόταν ότι μετά βίας είχε καταφέρει να τους φέρει ως εδώ. Δεν ήταν καθόλου λίγοι – ολόκληρος στρατός! – και οι κινήσεις των αστυνομικών και των τρομοκρατών μέσα στους δρόμους ήταν τελείως χαοτικές: οι συμπλοκές διεξάγονταν πότε από τη μια μεριά, πότε από την άλλη. Επομένως, και τα πολυοσημάδια έπαιρναν, παρομοίως, ακανόνιστες μορφές. Ήταν σαν ένας λαβύρινθος ο οποίος συνεχώς άλλαζε – οι τοίχοι του μεταφέρονταν, τα ανοίγματά του μετακινούνταν – όπως σε κάτι εικονικά παιχνίδια, που πάντα φαινόταν στη Μιράντα λιγάκι αστεία.

Τώρα αντίκρυ της έβλεπε το στρατόπεδο, το οποίο βρισκόταν σε κατάσταση πολιορκίας όπως και το οικοδόμημα όπου φιλοξενούνταν οι μισθοφόροι του Βόρκεραμ. Και, αν μη τι άλλο, η πολιορκία εδώ ήταν χειρότερη. Η Σέχτα των Άδηλων Ήχων χτυπούσε ανελέητα τους μι-

σθοφόρους της Φιλήκοης, μην αφήνοντάς τους να βγουν, προσπαθώντας να προκαλέσει όσο το δυνατόν περισσότερες ζημιές στο υλικό τους. Και δεν έμοιαζε να τα καταφέρνει καθόλου άσχημα, όπως μαρτυρούσαν τα πολεοσημάδια στη Μιράντα. Η Σέχτα είχε κάποια πολύ αποτελεσματικά ηχητικά όπλα στη διάθεσή της. Αυτά τα άτομα το είχαν κάνει σκοπό της ζωής τους να ασχολούνται με ασυνήθιστους και πειραματικούς ήχους. Σε πολλούς από τους οποίους οι ίδιοι είχαν, αναμφίβολα, ανοσία. Ήταν ευχάριστη μουσική για τ'αφτιά τους.

Αλλά τώρα τη Μιράντα την ενδιέφερε, κυρίως, να διακρίνει, μέσα από τα σημάδια της Πόλης, πού ήταν το καλύτερο σημείο για να εισβάλουν στο στρατόπεδο.

Και η Φοίβη ήρθε πλάι της, κοιτάζοντας κι εκείνη.

Συζήτησαν αναμεταξύ τους για λίγο – μερικές κοφτές κουβέντες: φευγαλέα υψώματα των χεριών για να δείξουν κάποιο μέρος – και σύντομα το αποφάσισαν. Από εκεί θα εισέβαλλαν.

Είχαν επιλέξει τη μεριά που ήταν, επί του παρόντος, η πιο απομακρυσμένη από τις επιθέσεις της Σέχτας – και δεν βρίσκονταν πολλοί μαχητές της Φιλήκοης εκεί: ήταν όλοι συγκεντρωμένοι στην αντίθετη μεριά, χτυπώντας τους εχθρούς τους.

Οι θυγατέρες είχαν διακρίνει μόνο δύο μισθοφόρους στο φυλάκιο του τείχους. Η Φοίβη (ακολουθώντας τα πολεοσημάδια) ανέβηκε σ'ένα μπαλκόνι – ανέβηκε στο πιο *ιδανικό* μπαλκόνι εκεί γύρω – και πυροβόλησε και τους δύο φρουρούς με το πιστόλι της, σκοτώνοντάς τους.

Η Μιράντα έτρεξε, τότε, στο τείχος. Πιάστηκε πάνω του με ευκολία – έχοντας ήδη υφάνει Ξόρκι Λιθικής Έλξεως στα χέρια και στα πόδια της – και σκαρφάλωσε ως την κορυφή, όπου και άρχισε να κόβει το συρματόπλεγμα μ'ένα ξιφίδιο που ενέργεια διέτρεχε τη λεπίδα του, ενισχύοντάς την. Μαζί της ήρθαν τρεις Εκλεκτοί – ο Τζακ Μαύρος, η Ερμιόνη, κι ο Ρις ο Αρχαίος – σκαρφαλώνοντας κι αυτοί με γυμνά χέρια και γυμνά πόδια, που είχαν επάνω τους ενεργό Ξόρκι Λιθικής Έλξεως, το οποίο δεν είχε κάνει η Μιράντα αλλά ένας από τους μάγους των μισθοφόρων που τύχαινε να το γνωρίζει. Χρησιμοποιώντας ενεργειακά ξιφίδια, βάλθηκαν να κόψουν το συρματόπλεγμα.

Οι φορτισμένες λεπίδες δεν άργησαν καθόλου να το διαλύσουν. Η Μιράντα και οι τρεις Εκλεκτοί ανέβηκαν στην κορυφή του τείχους, κι έριξαν από εκεί ένα δίχτυ πλεγμένο με σχοινί, ενισχυμένο εσωτερικά με ατσάλινα καλώδια.

Ο Βόρκεραμ-Βορ, βλέποντάς τους να του γνέφουν, έγνεψε στους μαχητές πίσω του, κι όλοι τους έτρεξαν προς το δίχτυ. Το σκαρφάλωσαν μ'ευκολία, ανεβαίνοντας στο τείχος, και μετά κατέβηκαν από την άλλη μεριά – στο εσωτερικό του στρατοπέδου.

Ο ίδιος ο Βόρκεραμ, φυσικά, πήγε μαζί τους. Δεν θα εγκατέλειπε τους μαχητές του μια τέτοια στιγμή. Αν ήταν να τους πιάσουν, ας τον έπιαναν κι εκείνον!

Αλλά στο εσωτερικό του στρατοπέδου γινόταν τέτοιος χαμός, τώρα, που πραγματικά κανείς δεν τους είχε προσέξει. Αντίκρυ του ο Βόρκεραμ έβλεπε μαχητές να τρέχουν από δω κι από κει, έβλεπε οχήματα φανερά χτυπημένα από ηχητικές βόμβες, έβλεπε τραυματίες, έβλεπε διάφορα κομμάτια και θρύψαλα. Τα όπλα αυτής της Σέχτας των Άδελων Ήχων δεν ήταν καθόλου αστεία. Και μέχρι στιγμής ο Βόρκεραμ-Βορ δεν θεωρούσε τα ηχητικά όπλα και τόσο σοβαρά. Δεν τα θεωρούσε κανονικά όπλα, μα τον Κρόνο. Ήταν για να υποβοηθούν, νόμιζε. Δεν συνέφεραν ως βασικός οπλισμός. Κατά πρώτον, έτρωγαν πολλή ενέργεια, κι έπρεπε ν'αλλάζεις διαρκώς μπαταρίες για να συνεχίζεις να βάλλεις μ'αυτά. Κατά δεύτερον, δεν ήταν το ίδιο καταστροφικά με τα πυροβόλα.

Αλλά η Σέχτα μοιάζει νάχει τελειοποιήσει την τέχνη τού να διαλύεις και να σκοτώνεις με ήχο και μόνο. Χρησιμοποιούν καθόλου πυροβόλα, άραγε; Καθότι στρατιωτικός, αυτό το ερώτημα είχε ενδιαφέρον για εκείνον. Αλλά δεν ήταν επί του παρόντος.

«Εσείς μάς οδηγείτε,» είπε στη Μιράντα και στη Φοίβη.

«Προς τα πού είναι η αποθήκη όπου έβαλαν τα όπλα σας;» ρώτησε η πρώτη.

Ο Βόρκεραμ έδειξε, και τα μάτια της Μιράντας εστίαστηκαν στα πολεοσημάδια που της πρόσφερε ο χώρος. Αμέσως διέκρινε τον ασφαλέστερο δρόμο. Ο οποίος δεν ήταν και τόσο ασφαλής.

«Θα πρέπει να πολεμήσετε λίγο. Το μέρος δεν είναι άδειο,» είπε.

«Ναι,» ένευσε η Φοίβη. «Αλλά καλύτερα να κινηθείτε γρήγορα. Δεν θα είστε για πάντα αόρατοι εδώ.»

«Οδηγήστε μας,» τους είπε ο Βόρκεραμ-Βορ.

Και οι μισθοφόροι κι οι εξόριστοι φρουροί ακολούθησαν τις δύο θυγατέρες, περνώντας πίσω από ένα μικρό οίκημα που ήταν φανερά διαλυμένο από ηχητική βόμβα, περνώντας πίσω από κάποιους που περιέθαλπαν τραυματίες, περνώντας δίπλα από μερικούς μαχητές που ετοίμαζαν ένα κανόνι. Το γεγονός ότι κανείς δεν τους είδε, ή δεν τους έδωσε σημασία, έμοιαζε με θαύμα στον Ρίντιλακ-Κονχ και στους περισσότερους μισθοφόρους του Βόρκεραμ-Βορ.

Μετά, όμως, καθώς πλησίαζαν την αποθήκη, περνώντας ανάμεσα από άλλα χτίρια του στρατοπέδου, συνάντησαν κάμποσους μαχητές της Φιλήκης.

«Ε!» τους είπε μια λοχίας. «Τι είστε σεις;»

Τουλάχιστον, δεν μας πέρασαν για εχθρούς, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ, κι αμέσως της αποκρίθηκε: «Δεν υπάρχει ανησυχία. Φίλοι είμαστε. Ήρθαμε να βοηθήσουμε.»

«Από πού ήρθατε; Οι πύλες είναι κλειστές!»

Ο Βόρκεραμ την πλησίασε.

Η γυναίκα τον είδε καλύτερα τώρα, και τα μάτια της γούρλωσαν. Προφανώς τον αναγνώριζε, ήξερε ποιος ήταν, αν κι εκείνος δεν θυμόταν να την έχει ξαναντικρίσει. «Τι κάνετε εσείς εδώ; Σας έδωσε η Πολιτάρχης την άδεια να έρθε-;»

Η γροθιά του τη βρήκε στη μύτη, τινάζοντάς την πίσω, για να κοπανήσει στο έδαφος, λιπόθυμη.

Οι μαχητές του, στη στιγμή, όρμησαν στους μαχητές της Φιλήκης – με τη Μιράντα και τη Φοίβη και τη Φοριντέλα-Ράο ανάμεσά τους. Η πρώτη χρησιμοποιούσε την ξεχασμένη τέχνη της Γατομαχίας, η δεύτερη χρησιμοποιούσε ό,τι όπλο έβρισκε (συμπεριλαμβανομένου του σώματός της), η τρίτη χρησιμοποιούσε το Απολλώνιο ξίφος που της είχε φέρει η Άνμα (δεν της το είχαν κατασχέσει επειδή είχε πει ότι είχε συναισθηματική αξία για εκείνη – οικογενειακό κειμήλιο – και μάλλον δεν το θεωρούσαν και τόσο επικίνδυνο ούτως ή άλλως: λάθος τους, ίσως).

Οι Φιλήκοι, παρότι ήταν οπλισμένοι και αντιμετώπιζαν άτομα που τα περισσότερα ήταν άοπλα, σύντομα ηττήθηκαν. Δεν πρόλαβαν παρά

να ρίξουν μερικές ριπές προτού οι μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ τούς αφοπλίσουν και τους αναισθητοποιήσουν. Μόνο η Φοίβη σκότωσε ανθρώπους – και, μάλιστα, τέσσερις.

Ο Βόρκεραμ οδήγησε τους μαχητές του ως την αποθήκη. Έσπρωξε τη διπλή πόρτα, ανοίγοντάς την· άναψε το φως πατώντας τον διακόπτη παραδίπλα. Κιβώτια και πράγματα σκεπασμένα με υφάσματα και πλαστικά παρουσιάστηκαν μπροστά του.

«Οπλιστείτε!» πρόσταξε.

Μόλις είχαν οι περισσότεροι πάρει τα όπλα τους από την αποθήκη – πράγμα που δεν άργησε να γίνει – μαχητές της Φιλήκης ήρθαν προς το μέρος τους, έχοντας βρει τους χτυπημένους συμπολεμιστές τους και έχοντας καταλάβει ότι κάτι συνέβαινε εδώ.

«Παραδοθείτε!» φώναξε ένας αξιωματικός, ενώ εκείνος και οι υπόλοιποι είχαν τα πυροβόλα τους υψωμένα, σημαδεύοντας. «Ρίξτε τα όπλα κάτω και παραδοθείτε!»

Ο Βόρκεραμ-Βορ στάθηκε στη μεγάλη πόρτα της αποθήκης, με πολλούς από τους πολεμιστές του πίσω του. «Δεν είμαστε κλέφτες!» δήλωσε. «Ήρθαμε να πάρουμε τα όπλα που μας ανήκουν. Ήρθαμε να τα πάρουμε πίσω, για να πολεμήσουμε μαζί σας!» Και ύψωσε στον αέρα το τουφέκι του. Έκανε δυο βήματα μπροστά. «Είμαι ο Βόρκεραμ-Βορ, τέως Στρατάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, αρχηγός της μισθοφορικής ομάδας των Εκλεκτών. Αναμφίβολα με αναγνωρίζετε.»

Ο αξιωματικός που είχε μιλήσει δεν έκανε νόημα στους μαχητές του να κατεβάσουν τα πυροβόλα τους, αλλά ο ίδιος κατέβασε το δικό του τουφέκι. «Έχετε άδεια από την Πολιτάρχη να έρθετε εδώ; Έχετε άδεια να πάρετε πίσω τα όπλα σας; Πώς μπήκαμε στο στρατόπεδο; Οι πύλες είναι κλειστές! Και κανένα ελικόπτερο δεν κατέ-»

«Δεν μπήκαμε από τις πύλες,» τον διέκοψε ο Βόρκεραμ, «ούτε κατεβήκαμε με ελικόπτερο. Εισβάλαμε. Ήμασταν αναγκασμένοι. Δεν υπήρχε άλλος τρόπος. Αλλά το μόνο που θέλαμε ήταν τα όπλα μας. Προσπαθήσαμε να χτυπήσουμε όσο το δυνατόν πιο ήπια τους μαχητές σας που συναντήσαμε στον δρόμο μας-»

«Είστε εισβολείς, επομένως!» φώναξε ο άντρας, μοιάζοντας συγχρόνως οργισμένος και μπερδεμένος, μην ξέροντας τι ακριβώς να κάνει για την περίπτωση, τι διαταγή να δώσει. Να τους επιτεθούν, ή όχι;

Από τα αναγνωριστικά επάνω στη στολή του, ο Βόρκεραμ καταλάβαινε ότι ήταν αντιστράτηγος. «Αντιστράτηγε,» του είπε. «Είμαστε εισβολείς, αλλά όχι κλέφτες. Ήρθαμε να πάρουμε τα δικά μας όπλα. Και ήρθαμε, επίσης, να σας βοηθήσουμε να αντιμετωπίσετε τον εχθρό! Τώρα, πες μου: θα καθόμαστε και θα το συζητάμε; Θα αλληλοσκοτωθούμε αναμεταξύ μας; Ή θα μας αφήσεις να πολεμήσουμε τη Σέχτα των Άδελων Ήχων μαζί σας;

»Απ'ό,τι παρατηρώ, *χρειάζεστε* τη βοήθειά μας,» τόνισε.

Και απ'ό,τι παρατηρούσαν οι τρεις Θυγατέρες της Πόλης – η Μιράντα, η Φοίβη, και η Ολντράθα – τα πολεοσημάδια ήταν πολύ έντονα γύρω από τον Βόρκεραμ-Βορ. Έδειχναν ότι ο αντιστράτηγος και οι μαχητές της Φιλήκης τον έβλεπαν ως ηγετική μορφή. Χωρίς να μπορούν ν'αντισταθούν στο φυσικό του χάρισμα, τον έβλεπαν ως ηγετική μορφή.

Την Ολντράθα, φυσικά, αυτό δεν την εξέπληττε.

Η Μιράντα σκέφτηκε: *Η Πόλη τον έχει ξεχωρίσει*. Δεν ήταν η πρώτη φορά που συναντούσε τέτοιο άνθρωπο· υπήρχαν αρκετοί που τους ξεχώριζε η Πόλη. Και πάντα ήταν αξιοσημείωτοι, είτε έφερναν κάτι καλό είτε κάτι κακό. Ήταν καταλύτες.

Η Φοίβη σκέφτηκε: *Ο Βόρκεραμ-Βορ θα ήταν καλός στόχος*. Αναμφίβολα, μια πρόκληση. Αλλά η Πόλη δεν την καθοδηγούσε να τον σκοτώσει. Απλά τον παρουσίαζε μπροστά της σαν λαμπερό άστρο. Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο. Στόχος της παρέμενε ο Κάδμος Ανθοτέχνης· το αισθανόταν.

Ο αντιστράτηγος αντίκρυ στον Βόρκεραμ-Βορ φάνηκε συλλογισμένος μονάχα για μερικές στιγμές. Ύστερα είπε: «Θα πολεμήσουμε, Βόρκεραμ-Βορ. Μαζί.» Κι έκανε νόημα στους μαχητές του να κατεβάσουν τα όπλα τους. «Αλλά μετά θα λογοδοτήσεις στην ίδια την Πολιτάρχη.»

«Δεν έχω κανένα πρόβλημα, Αντιστράτηγε,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ· και στρεφόμενος πίσω του, στους μαχητές του: «Είστε έτοιμοι;»

«Έτοιμοι, αρχηγέ,» αποκρίθηκε ο Ρίντιλακ-Κονχ.

«Έτοιμοι,» είπε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, με μια φονική γυαλάδα στα μάτια του.

«Έτοιμοι, φυσικά,» αποκρίθηκε – με επαγγελματικό ύφος, όπως πάντα – η Ευμενίδα Νοράλνω.

«Ας στείλουμε αυτούς τους τραγουδιστές του κώλου στο Έρεβος, Βόρκεραμ!» είπε ο Ριχάρδος ο Τρομερός, υψώνοντας το σπαθί-τουφέκι του· κι αρκετοί άλλοι αναφώνησαν, συμφωνώντας μαζί του και υψώνοντας τα δικά τους όπλα.

Το όνομα του αντιστράτηγου ήταν Μαξ Ρεντμένλω, και ήταν υπεύθυνος για ολόκληρο το στρατόπεδο εδώ. Καθώς οι μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ αναμειγνύονταν με τους δικούς του, εκείνος έλεγε στον Βόρκεραμ ποια ακριβώς ήταν η κατάσταση. Η Σέχτα τούς είχε αποκλείσει. Σφυροκοπούσε τις πύλες και εκτόξευε συνεχώς ηχητικές βόμβες μέσα στα τείχη. Δεν άφηνε κανέναν να βγει και προκαλούσε ζημιές και θανάτους.

«Προσπαθήσαμε να κάνουμε έξοδο αλλά αποτύχαμε. Υποχρεώθηκα να προστάξω τους μαχητές μου να υποχωρήσουν, να έρθουν πάλι μέσα.»

«Θα το ξαναπροσπαθήσουμε τώρα,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ, και έδωσε διαταγές στους αρχηγούς των μαχητών του, ανάμεσα στις οποίες ήταν και να πάρουν τα οχήματά τους από το υπόστεγο όπου ήταν σταματημένα μέσα στο στρατόπεδο. Να ενεργοποιήσουν το μεταβαλλόμενο εξάτροχο φορτηγό των Εκλεκτών.

Ο Αντιστράτηγος Ρεντμένλω κάλεσε, εν τω μεταξύ, τον Στρατάρχη της Φιλήκοης μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού του, του ανέφερε τι γινόταν, κι εκείνος πρέπει να ζήτησε να μιλήσει στον Βόρκεραμ, γιατί ο Μαξ Ρεντμένλω πάτησε το κουμπί του πομπού που δυνάμωνε το megάφωνο ώστε να μπορούν ν'ακούσουν κι οι δύο.

«Κύριε Βόρκεραμ-Βορ;» ήχησε η φωνή του Βύρωνα Σεισμόδωρου.

«Εδώ είμαι, κύριε Σεισμόδωρε.»

«Μου λένε ότι εισβάλατε στο στρατόπεδο για να πάρετε πίσω τα όπλα σας. Ότι χτυπήσατε και κάποιους από τους μαχητές μας.»

«Δεν είχαμε άλλη επιλογή, Στρατάρχη. Η κατάσταση ήταν κρίσιμη. Και δεν ήθελα ν'αφήσω τους μαχητές μου άοπλους μια τέτοια νύχτα.

Αν πρέπει μετά να φύγουμε από τη Φιλήκη, θα φύγουμε· αλλά, για την ώρα—»

«Αυτό θα το συζητήσετε αργότερα. Με την Πολιτάρχη.»

«Δεν έχουμε πρόβλημα.»

«Νομίζετε ότι μπορείτε να βοηθήσετε τους μαχητές μας που είναι αποκλεισμένοι στο στρατόπεδο;»

«Το ελπίζω. Θα ξαναμιλήσουμε σύντομα, Στρατάρχη.»

Ο Βύρων Σεισμόδωρος τον χαιρέτησε, είπε στον Αντιστράτηγο Μαξ Ρεντμένλω να συνεργαστεί πλήρως με τον Βόρκεραμ-Βορ, και μετά τερμάτισε την τηλεπικοινωνία από τη μεριά του.

«Τέλος οι κουβέντες,» είπε ο Βόρκεραμ στον αντιστράτηγο. «Ώρα να κινηθούμε.» Και ρώτησε: «Προσπαθήσατε να υψώσετε ελικόπτερα;»

«Ναι. Δύο. Και τα κατέρριψαν με ηχητικά όπλα, ζαλίζοντας τους πιλότους.»

Μάλλον, λοιπόν, δεν θα ήταν καλή ιδέα να μεταμορφώσουμε το όχημά μας σε ελικόπτερο αυτή τη στιγμή, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ, και μιλώντας στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του έδωσε ξανά διαταγές στους μαχητές του.

Ανεβαίνοντας στα τείχη, στα φυλάκια, και στις οροφές του στρατοπέδου, χτυπούσαν τους τρομοκράτες που μπορούσαν να διακρίνουν μέσα από τα οικοδομήματα και τους δρόμους της πόλης. Αλλά δεν ήταν εύκολο να τους διώξουν. Είχαν οχυρωθεί καλά, και έμοιαζε να έχουν ανεξάντλητα αποθέματα για ηχητικές επιθέσεις. Πού έβρισκαν τόση ενέργεια; αναρωτήθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. Τα ηχητικά όπλα έτρωγαν πολλή ενέργεια. Και η Σέχτα δεν χρησιμοποιούσε παρά ελάχιστα πυροβόλα: κυρίως τουφέκια μακρινής εμβέλειας για να στοχεύει συγκεκριμένα άτομα πέρα από τα τείχη, όπως χειριστές μεγάλων όπλων.

Ο Βόρκεραμ-Βορ πλησίασε τις Θυγατέρες, για να ρωτήσει τη γνώμη τους σχετικά με το πώς να δράσουν. Ίσως εκείνες να διέκριναν κάτι που γι'αυτόν ήταν αόρατο. Οι τρεις τους ήταν κοντά του, φυσικά. Συνεχώς σκιές του. Η Ολντράθα, επί του παρόντος, είχε γονατίσει πλάι σ'έναν τραυματία – έναν άντρα που αίμα κυλούσε από τ'αφτιά και τη μύτη του, ύστερα από την έκρηξη μιας ηχητικής βόμβας – αλλά ο Βόρκεραμ ήταν βέβαιος πως είχε το νου της και σ'εκείνον συγχρόνως. Πά-

ντα είχε το νου της σ'εκείνον. Η Μιράντα και η Φοίβη στέκονταν παραδίπλα, η πρώτη με τους αντίχειρές της περασμένους στη ζώνη, η δεύτερη με τα χέρια της σταυρωμένα στο στήθος. Με τουρίστριες έμοιαζαν, μα τον Κρόνο! Αν και παράξενες τουρίστριες, ομολογουμένως. Μόνο οι φωτογραφικές μηχανές τούς έλειπαν.

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος δεν ήταν και πολύ μακριά τους, κι αντιθέτως δεν έμοιαζε με τουρίστας, καθώς κάπνιζε σιωπηλός το τσιγάρο του, κοιτάζοντας τα πάντα με τα παρατηρητικά του μάτια και την ουδέτερη όψη του. *Για ύποπτο πρόσωπο φαίνεται*, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. Αλλά δεν του έδωσε άλλη σημασία.

«Τι έχετε να προτείνετε;» ρώτησε τις Θυγατέρες.

«Τίποτα ιδιαίτερο,» αποκρίθηκε η Μιράντα, συλλογισμένα.

«Σκοτώστε όσους περισσότερους μπορείτε· στο τέλος θα νικήσετε,» είπε η Φοίβη.

«Αυτό το ξέρω κι εγώ,» μούγκρισε ο Βόρκεραμ.

«Τι μας ρωτάς, τότε, αρχηγέ;» Υπήρχε μια κάποια ειρωνεία σ'αυτό το *αρχηγέ*.

Ο Βόρκεραμ έστρεψε το βλέμμα του αλλού: ολόγυρα, στο στρατόπεδο, όπου μαχητές έτρεχαν από δω κι από κει, οπλικά συστήματα είχαν μπει σε λειτουργία (βάλλοντας με προσοχή, καθώς ο εχθρός ήταν κρυμμένος μέσα σε κατοικημένη περιοχή), ηχητικές βόμβες έπεφταν (εκτοξευμένες από όλμους κρυμμένους στα τριγυρινά οικοδομήματα, αναμφίβολα) στέλνοντας καταστροφικά κύματα προς κάθε κατεύθυνση, διαλύοντας τζάμια, ραγίζοντας τοίχους, προκαλώντας ζημιές σε μηχανισμούς, τραυματίζοντας και ζαλίζοντας ανθρώπους... *Δε μπορεί νάναι πολλοί, οι καταραμένοι*, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ-Βορ για τους τρομοκράτες της Σέχτας των Άδελων Ήχων. *Πρέπει νάναι λιγότεροι από τους μαχητές που ήταν εδώ προτού έρθουμε εμείς. Αλλά είναι τοποθετημένοι έτσι που να μπορούν να προκαλέσουν τη μέγιστη δυνατή καταστροφή*. Σίγουρα είχαν μελετήσει την περιοχή από παλιά. Είχαν υπόψη τους μια τέτοια επίθεση στο στρατόπεδο. Ο Βόρκεραμ δεν ήξερε τίποτα γι'αυτή τη Σέχτα των Άδελων Ήχων, αλλά προφανώς δεν ήταν καμιά τυχαία τρομοκρατική κλίκα. Ήταν ολόκληρη παραστρατιωτική οργάνωση. Και το μίσος της για το καθεστώς της Φιλήκης ήταν μεγάλο.

Αν βγούμε από το στρατόπεδο θα τους τσακίσουμε, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. Δε θα μπορούν να μας αντιμετωπίσουν απλωμένους στους δρόμους. Θα έχουν χάσει το πλεονέκτημα που τους δίνει η καλά σχεδιασμένη τοποθέτησή τους.

Πώς, όμως, να βγούμε από εδώ; Το στρατόπεδο είχε δύο πύλες, και οι τρομοκράτες τις χτυπούσαν συνέχεια. Ίσως να καταφέρουμε να κάνουμε έξοδο – λόγω του πλήθους μας και μόνο – αλλά δεν θα αξίζει. Θα έχουμε τόσες απώλειες που δεν θα αξίζει.

Μετά, όμως, σκέφτηκε: Αν κάνουμε έξοδο από εκεί που δεν θα το περιμένουν;

Στράφηκε πάλι στις δύο θυγατέρες. «Θα χρειαστώ τη βοήθειά σας. Για να κοιτάξετε, βασιικά.»

Όταν ο Βόρκεραμ-Βορ είπε το σχέδιό του στον Αντιστράτηγο Μαξ Ρεντμένλω, εκείνος φάνηκε διστακτικός στην αρχή. «Να κάνουμε τέτοιες ζημιές...» μουρμούρισε. «Είναι... δεν είναι μια τακτική που...»

«Είναι μια τακτική που θα μας σώσει, Αντιστράτηγε. Αν επιχειρήσουμε έξοδο από τις πύλες, θα μας κομματιάσουν. Και δεν πρόκειται να οδηγήσω τους μαχητές μου σε τέτοια σφαγή. Μόλις, όμως, έχουμε βγει στους δρόμους, θα νικήσουμε τη Σέχτα χωρίς δυσκολία. Μας κρατάνε έτσι αποκλεισμένους τώρα επειδή βρίσκονται αυτοί στις θέσεις που βρίσκονται κι εμείς στη θέση που βρισκόμαστε.»

Ο αντιστράτηγος αναγκάστηκε τελικά να συμφωνήσει, αλλά ρώτησε: «Και ποιος μας εγγυάται ότι δεν θα... προσαρμόσουν τη στρατηγική τους έτσι ώστε να μας σταματήσουν; Ίσως δουν, από μακριά, πού θα τοποθετήσουμε τα εκρηκτικά.»

«Έχω μεριμνήσει, Αντιστράτηγε» μην ανησυχείς.»

«Μα... πώς;»

«Μην ανησυχείς,» επανέλαβε ο Βόρκεραμ, αφήνοντάς τον απορημένο. «Όλα είναι στο πρόγραμμα.» Δεν του έδωσε άλλες εξηγήσεις· άρχισε αμέσως να προστάζει τους μαχητές του.

Ύστερα, πλησίασε ξανά τη Μιράντα και τη Φοίβη. «Τα μάτια σας εικοσιπέντε,» τους ψιθύρισε. «Αν γίνει λάθος, θα έχουμε μεγάλη καταστροφή.» Η Ολντράθα πάλι περιποιείτο κάτι τραυματίες παραδίπλα

και έδινε οδηγίες σε δύο θεραπευτές του στρατοπέδου που την κοίταζαν σαν θεά τους.

Η Φοίβη είπε: «Βλέπουμε ό,τι η Πόλη μάς δείχνει.»

«Θα προσέχουμε, Βόρκεραμ,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Δεν υπάρχει φόβος.»

Το εύχομαι, σκέφτηκε εκείνος, αν και τους είχε εμπιστοσύνη. Ο Κρόνος τού τις είχε στείλει, ήταν σίγουρος.

Οι μαχητές του στρατοπέδου έβγαλαν ισχυρά εκρηκτικά από βαθιές αποθήκες – τα έβγαλαν με μεγάλη προσοχή, ώστε να μη χτυπηθούν από ηχητικές βόμβες ή ριπές – και με τη βοήθεια των μαχητών της Ευμενίδας Νοράλνω τα τοποθέτησαν σε τέσσερα συγκεκριμένα σημεία των τειχών του στρατοπέδου. Τέσσερα *αντικριστά* σημεία, που δεν ήταν κοντά στις πύλες του.

Ο Βόρκεραμ είχε, ως τότε, καβαλήσει ένα ανοιχτό τρίκυκλο (ένα από εκείνα τα μικρά οχήματα που τα έχουν στα στρατόπεδα για να μετακινούνται πιο γρήγορα μέσα στο περιτείχισμα) και έκανε βόλτες ανάμεσα στα οικοδομήματα, έχοντας τη Μιράντα και τη Φοίβη μαζί του, για να δουν ότι όλα ήταν όπως όφειλαν με την τοποθέτηση των εκρηκτικών.

Για τα δικά του μάτια, τα πάντα ήταν εντάξει. Κανένα πρόβλημα δεν του φαινόταν να υπάρχει. *Αλλά αν ο εχθρός έχει καταλάβει τι κάνουμε....*

«Τι βλέπετε, κυρίες;» ρώτησε. «Μας έχουν πάρει είδηση, ή όχι;»

«Δε νομίζω,» είπε η Μιράντα. «Τίποτα δεν έχει αλλάξει στα σημάδια της Πόλης.»

«Ναι,» συμφώνησε η Φοίβη. «Η προσοχή του εχθρού φαίνεται να παραμένει εστιασμένη κυρίως στις πύλες.»

«Κανείς, μάλλον, δεν δίνει σημασία στα μέρη όπου έχεις τοποθετήσει τα εκρηκτικά, Βόρκεραμ,» συνέχισε η Μιράντα.

«Αν κάνετε λάθος, εκατοντάδες άνθρωποι θα σκοτωθούν,» τους τόνισε εκείνος.

«Δε νομίζω πως κάνουμε λάθος,» είπε η Μιράντα.

«–Στρίψ' αριστερά!» φώναξε η Φοίβη.

Ο Βόρκεραμ έστριψε, και το ηχητικό κύμα τούς άγγιξε οριακά μόνο: το ένιωσαν να γαργαλά το νευρικό τους σύστημα, ενώ τ'άφτιά τους κουδούνιζαν λιγάκι. Ακόμα μια ηχητική βόμβα είχε πέσει.

«Δεν έχουμε άλλο χρόνο,» είπε ο Βόρκεραμ. «Αν δεν κινηθούμε τώρα, τα εκρηκτικά θα σκάσουν από κάποια τυχαία ηχητική επίθεση.» Κι ανοίγοντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, έδωσε τη διαταγή να ξεκινήσει η έξοδος.

Τα τέσσερα σημεία του τείχους που ήταν γεμάτα ισχυρές εκρηκτικές ύλες (και ένα από τα οποία ήταν το μέρος που είχαν σκαρφαλώσει οι μαχητές του Βόρκεραμ για να εισβάλουν, επειδή γενικά από εκεί δεν γίνονταν πολλές επιθέσεις) ανατινάχτηκαν. Ο κρότος ήταν εκκωφαντικός, οι λάμπεις φώτισαν όλους τους δρόμους γύρω από το στρατόπεδο, καπνός γέμισε το εσωτερικό του.

Ο καπνός ήταν καλός, σκεφτόταν ο Βόρκεραμ. *Κάλυψη για εμάς.*

Και οι μαχητές του ήξεραν ακριβώς τι να κάνουν – ο καπνός δεν θα τους μπερδευε. Το ίδιο κι οι μαχητές της Φιλήκης.

Χωρίς καμιά καθυστέρηση, κινήθηκαν προς τα ανοίγματα που είχαν δημιουργηθεί πάνω στα τείχη. Πέρασαν μέσα από θολούρα και φωτιές και χαλάσματα, και βγήκαν στους δρόμους γύρω απ'το στρατόπεδο, μέσα σε κλειστά και ανοιχτά οχήματα και καβάλα σε οχήματα με σέλα – δίκυκλα και μικρά τρίκυκλα.

Ο Βόρκεραμ-Βορ ήταν στο εσωτερικό του μεγάλου μεταβαλλόμενου οχήματος των Εκλεκτών, μαζί με την Ολντράθα (που περιποιείτο κάποιους τραυματίες ακόμα κι εδώ), τη Μιράντα, τη Φοίβη, τη Φοριντέλα-Ράο, τον Αλέξανδρο Πανιστόριο, και κάμποσους μισθοφόρους του. Ο Μάικλ Παγοθραύστης καθόταν στο τιμόνι, ο Λεονάρδος πλάι του, ο Ζαχαρίας και η Φρίντα στα οπλικά συστήματα. Η Ζιλκάμα'μορ ήταν στο ενεργειακό κέντρο του οχήματος, και πριν από λίγο τού είχε δώσει τη μορφή ερπυστριοφόρου άρματος.

Βγήκαν από το άνοιγμα του τείχους που είχαν σκαρφαλώσει για να εισβάλουν. Τίποτα δεν απέμενε πλέον από το φυλάκιο όπου η Φοίβη είχε δολοφονήσει τους φρουρούς. Τα εκρηκτικά είχαν κάνει τα πάντα κομμάτια και θρύψαλα. Ήταν πολύ ισχυρά, πολύ επικίνδυνα. Ο Βόρκεραμ καταλάβαινε πως, αν είχαν καθυστερήσει λίγο ακόμα την έξοδο

τους, κάποια από αυτά αναμφίβολα θα είχαν σκάσει από τα ηχητικά κύματα που εξαπολύονταν δώθε-κειθε.

Τώρα, οι μαχητές που πιο πριν ήταν παγιδευμένοι στο στρατόπεδο βρίσκονταν στους δρόμους έξω από αυτό, και άρχισαν να κυνηγάνε τους τρομοκράτες, να προσπαθούν να φτάσουν στις θέσεις τους και να τους εξολοθρεύσουν.

Όπως ο Βόρκεραμ-Βορ το είχε προβλέψει, η Σέχτα των Άδελων Ήχων δεν έμεινε για να πολεμήσει. Υποχώρησαν βιαστικά, εξαπολύοντας μερικές ακόμα ηχητικές βόμβες πίσω τους και ηχητικές ριπές. Εξαφανίστηκαν μες στα σκοτάδια της νύχτας, σε δρόμους και σε σήραγγες και σε οικοδομήματα.

Ο Αντιστράτηγος Μαξ Ρεντμένλω κάλεσε τον Βόρκεραμ στον πομπό του. «*Μα τη Ρασιλλώ, είχες δίκιο!*» είπε. «*Όλα πήγαν όπως τα είχες σχεδιάσει. Είσαι καλύτερος απ'ό,τι νόμιζα, Βόρκεραμ-Βορ. Έχεις τη συγνώμη μου.*»

«Δε χρειάζομαι τη συγνώμη σου, Αντιστράτηγε, μόνο τη συνεργασία σου. Έχουμε ακόμα πολλά καθάρματα της Σέχτας να αντιμετωπίσουμε στους δρόμους της Φιλήκης.»

Ο Μαξ Ρεντμένλω γέλασε μέσα από τον πομπό. «*Είμαι άνθρωπός σου πια, Βόρκεραμ-Βορ,*» είπε. Χωρίς να μοιάζει να αστειεύεται.

Η Φοίβη, ακούγοντάς τον, σκέφτηκε: *Μα τον Ανόφθαλμο! Με τέτοιο όπλο που έχει η Πόλη για να στρέψει εναντίον του Ανθοτέχνη, γιατί χρειάζεται εμένα για να τον δολοφονήσω; Και ως όπλο εννοούσε, φυσικά, τον Βόρκεραμ-Βορ. Στα μάτια της ήταν ένα όπλο της Πόλης. Όλα τα πολεοσημάδια ως τέτοιο τον αναγνώριζαν. Ένα πανίσχυρο Όπλο.*

Μετά συλλογίστηκε: *Η Πόλη πάντοτε μυστηριωδώς δρα. Πάντοτε...*

Κι έστρεψε το βλέμμα της στην Ολντράθα, που μιλούσε σ'έναν από τους χτυπημένους Εκλεκτούς δίνοντάς του κάτι – φάρμακο, μάλλον. *Τι κάνει αυτή η τρελή εκεί; Ο άνθρωπος δεν είναι νεκρός. Κι αν ήταν... όλοι πεθαίνουν αργά ή γρήγορα.*

Ο Βόρκεραμ-Βορ και οι μισθοφόροι του άρχισαν να χτυπάνε τη Σέχτα των Άδελων Ήχων μέσα στους δρόμους της Φιλήκης, μαζί με την Αστυνομία της περιοχής και τους μισθοφόρους της Πολιτάρχη. Και, καθώς μάχονταν, άκουσαν τους τρομοκράτες να φωνάζουν

το όνομα του Αλυσοδεμένου Ποιητή και αντίκρισαν γκράφιτι – πελώρια γράμματα φτιαγμένα με σπρέι επάνω σε τοίχους, επάνω σε βιτρίνες κλειστών καταστημάτων, επάνω σε κατεβασμένα ρολά – να διακηρύσσουν ότι ΣΥΝΤΟΜΑ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ, ή Ο ΑΛΥΣΟΔΕΜΕΝΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ΕΡΧΕΤΑΙ, ή ΟΛΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΑΛΥΣΟΔΕΜΕΝΟ ΠΟΙΗΤΗ και είδαν φυλλάδια πεταμένα στους δρόμους τα οποία έγραφαν *Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής έρχεται να ελευθερώσει τη Φιλήκοη από το Καθεστώς της Παράφωνης Σκύλας, ή: Τρόμος στους δυνάστες του ήχου, ο Αλυσοδεμένος Ποιητής είναι κοντά – και είμαστε στο πλευρό του! ή: Οι Άδελφοι Ήχοι τραγουδάνε ένα μαγευτικό τραγούδι απόψε: Το Άσμα του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Η Ώρα της Αλλαγής είναι ΤΩΡΑ!*

Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής, σκεφτόταν ο Βόρκεραμ-Βορ. Αυτός ο καταραμένος, φυσικά. Ποιος άλλος; Έκανε εδώ ό,τι είχε κάνει και στη Β' Κατωρίγια Συνοικία με τους κουρσάρους των Ήμερων Συνοικιών. Έστελνε συμμάχους του – κακοποιούς – για να αποδυναμώσουν την περιοχή προτού επιτεθεί ο ίδιος.

Αλλά ήταν δυνατόν να σχεδίαζε επίθεση; Τόσο σύντομα ύστερα από την κατάκτηση της Β' Κατωρίγιας; Τρελός ήταν; Ο στρατός του, αναμφίβολα, χρειαζόταν ανασυγκρότηση, ανεφοδιασμό, επισκευές. Ή, μήπως, ήταν πολυπληθέστερος απ'ό,τι ο Βόρκεραμ υπολόγιζε; Ατελείωτες ήταν οι ορδές του Αλυσοδεμένου Ποιητή; Ατελείωτες;

Είχε την αίσθηση ότι κάτι παράξενο γινόταν εδώ απόψε. Κάτι ονειρικό σχεδόν.

Στημένο από την Κορίνα;

Έχω αρχίσει να τρελαίνομαι μ'αυτές τις θυγατέρες της Πόλης...

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδούνισε, και ο Βόρκεραμ είδε πως ήταν ο Όρπεκαλ-Λάντι. Πατώντας ένα κουμπί, δέχτηκε την κλήση.

«Όρπεκαλ...»

«Τι διάολο συμβαίνει, Βόρκεραμ; Σε καλώ ξανά και ξανά, και δεν απαντάς! Ούτε εδώ ούτε στο διαμέρισμά σου! Και δεν μπορεί να μην έχεις ακούσει τι γίνεται! Πού είναι ο Πανιστόριος; Ούτε αυτός απαντά, ο καταραμένος!»

«Εδώ είμαι, Όρπεκαλ,» τον πληροφόρησε ο Αλέξανδρος, που στεκόταν κοντά στον Βόρκεραμ-Βορ μέσα στο μεταβαλλόμενο ερπυστριόφωνο των Εκλεκτών.

«Πού είστε; Δεν είστε στο διαμέρισμα;»

«Όχι,» είπε ο Βόρκεραμ, «δεν είμαστε στο διαμέρισμα. Εσύ είσαι ασφαλής στο δικό σου διαμέρισμα;»

«Ναι, αλλά η Μπριζίτ φοβάται ότι μπορεί να μας χτυπήσουν, επειδή χτες βράδυ είχαν επιτεθεί και σ'εσένα, και στα κανάλια λένε πως αυτοί οι τρομοκράτες – η Σέχτα των Άδελων Ήχων – είναι σύμμαχοι του Αλυσοδεμένου Ποιητή: το διακηρύσσουν παντού, φωνάζοντάς το, γράφοντάς το.»

«Ναι,» είπε ο Αλέξανδρος, «τους έχουμε δει.»

«Τους έχετε δει; Τι...; Πού στο Μάτι του Σκοτοδαίμονος είστε;»

«Στους δρόμους της Φιλήκης,» του απάντησε ο Βόρκεραμ, «μαζί με τους μισθοφόρους μας. Οπλισμένοι όλοι.» Και του εξήγησε, εν συντομία, τι είχε συμβεί.

«Έχετε τρελαθεί!» μούγκρισε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Και γιατί δεν με είχατε ενημερώσει; Θα έπρεπε να είχα ενημερωθεί!»

Και να φανταστείς πως δεν του είπαμε ότι είχαμε εκπονήσει αυτό το σχέδιο από τότε που η Μιράντα μάς πρωτομίλησε για τη Σέχτα των Άδελων Ήχων, σκέφτηκε ο Αλέξανδρος. Συμφωνώντας, φυσικά, με την απόφαση του Βόρκεραμ να μην αναφέρει τίποτα στον Όρπεκαλ για το όραμα της Θυγατέρας. Ο Όρπεκαλ δεν ήξερε ούτε ποια ήταν η Μιράντα ούτε τι ήταν. Ούτε και χρειαζόταν να ξέρει.

«Δεν υπήρχε λόγος,» απάντησε τώρα ο Βόρκεραμ στον πολιτικό της Β' Κατωρίγιας. «Τα πάντα έγιναν πολύ γρήγορα. Και πώς θα μπορούσες, έτσι κι αλλιώς, να είχες βοηθήσει;»

«Δεν είναι εκεί το θέμα, Βόρκεραμ! Το θέμα είναι ότι είμαστε Τριανδρία, δεν είμαστε; Είμαι ο ένας από τους τρεις Συνάρχοντες, επομένως θα–»

«Ποια 'Τριανδρία'; Δεν υπάρχει Τριανδρία πλέον, ούτε Συνάρχοντες· αυτά ανήκουν στο παρελθόν, όταν ακόμα διοικούσαμε τη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Τώρα δεν διοικούμε καμία συνοικία–»

«Ο Ποιητής θα διωχτεί! Δεν θα–!»

«Όταν ο Ποιητής έχει διωχτεί, εγώ πλέον δεν θα είμαι εδώ· θα έχω φύγει από τούτες τις συνοικίες, Όρπεκαλ. Επομένως, πάλι δεν θα υπάρχει Τριανδρία της Β' Κατωρίγιας· θα πρέπει να φτιάξετε άλλο καθεστώς. Αλλά αυτό είναι θέμα του μέλλοντος. Τώρα έχουμε πιο άμεσα

προβλήματα, και πρέπει να σ'αφήσω. Θα τα ξαναπούμε όταν τελειώσουν οι επιθέσεις της Σέχτας. Φρόντισε να μείνεις στο διαμέρισμά σου. Κι αν χρειαστεί τη βοήθειά μας, κάλεσέ μας.»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν μπορούσε να διαφωνήσει. Αν και ακόμα ακουγόταν νευριασμένος, χαιρέτησε τον Βόρκεραμ-Βορ και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

«Τι νομίζεις για τη Σέχτα των Άδηλων Ήχων, Αλέξανδρε;» ρώτησε ο Βόρκεραμ, ύστερα από μερικές στιγμές σιωπής ανάμεσά τους. «Παρόμοια περίπτωση με τους κουρσάρους των Ήμερων Συνοικιών;» Το ερπυστριοφόρο τους έβαλλε, επί του παρόντος, εναντίον ενός οχήματος των τρομοκρατών, το οποίο έστριψε πίσω από μια γωνία και κατέβηκε μια ράμπα, για να εξαφανιστεί.

Ο Πανιστόριος κούνησε το κεφάλι. «Όχι,» είπε. «Όχι ακριβώς. Κατά πρώτον, οι κουρσάροι έρχονταν από έξω· ετούτοι έρχονται από μέσα. Κατά δεύτερον, οι κουρσάροι ήταν άρπαγες· αυτοί είναι τρομοκράτες. Κατά τρίτον, οι κουρσάροι ήταν περισσότεροι, ήταν ολόκληρες ορδές του ποταμού· αυτοί δεν μπορεί νάναι τόσοι πολλοί, απλά ξέρουν πολύ καλά τα κατατόπια, έχουν τρομερή ηχητική τεχνολογία, και κινούνται με θανατηφόρα ακρίβεια. Κατά τέταρτον, δεν ήρθαν για να λεηλατήσουν. Βλέπεις λεηλατημένα καταστήματα; Λεηλατημένα σπίτια;»

«Μερικά.»

«Ναι: μερικά. Μόνο. Κάποιες λεηλασίες είναι αναμενόμενες σε τέτοιες καταστάσεις. Αλλά οι επιθέσεις της Σέχτας δεν γίνονται για να κλέψουν. Απ'ό,τι φαίνεται, έχουν λεφτά – και για όπλα και για ενέργεια και για οχήματα και για οτιδήποτε άλλο. Το πρόβλημά τους είναι καθαρά πολιτικής φύσης. Μισούν το τωρινό καθεστώς της Φιλήκοης, για κάποιο λόγο. Πάω στοίχημα πως η 'Παράφωνη Σκύλα' στην οποία αναφέρονται είναι η συμπαθητική Πολιτάρχης μας, Αμάντα Πολύεργη.»

«Αναμφίβολα.»

«Επιπλέον, θυμάσαι τι γινόταν με τους κουρσάρους; Δεν ανακοίνωσαν ότι έρχονταν σταλμένοι από τον Αλυσοδομένο Ποιητή. Ούτε ο ίδιος ο Ανθοτέχνης πήρε ποτέ την ευθύνη για τις επιθέσεις τους. Και ο Βάρνελ-Αλντ δήλωνε πως η Α' Ανωρίγια δεν είχε καμία σχέση με τους άρπαγες του ποταμού. Αυτοί εδώ, όμως, βροντοφωνάζουν ότι είναι με το μέρος του Ποιητή. Δεν σου κάνει εντύπωση;»

«Θες να καταλήξεις κάπου;»

«Ναι,» είπε ο Αλέξανδρος. «Είναι σαν να μην είναι σύμμαχοι του Κάδμου Ανθοτέχνη.»

«Συγγνώμη; Κάτι άλλο ήθελες να πεις;»

«Είναι σαν να θέλουν να εξαναγκάσουν τον Ανθοτέχνη να έρθει να επιτεθεί εδώ. Σαν να θέλουν να τον εξαναγκάσουν να τους υποστηρίξει.»

«Δε μπορεί νάσαι σοβαρός, Αλέξανδρε...»

«Τι άλλο λόγο να έχουν για να διατυμπανίζουν ότι είναι με το μέρος του Αλυσσοδεμένου Ποιητή, Βόρκεραμ;»

Ο Βόρκεραμ-Βορ το σκέφτηκε. *Λες νάχει δίκιο;* αναρωτήθηκε. «Αν έχεις δίκιο,» του είπε, «τότε ίσως να μη μας επιτεθούν οι ορδές του Αλυσσοδεμένου Ποιητή μέσα στις επόμενες ώρες.»

«Εσύ το θεωρείς πιθανό να μας επιτεθούν; Ως στρατιωτικός, το θεωρείς πιθανό, μα τη Ρασιλλώ; Πριν από πέντε μέρες μόλις η Β' Κατωρίγια κατακτήθηκε από τον Ποιητή. Εσύ, αν ήσουν στη θέση του Ανθοτέχνη ή των συμβούλων του, θα έκανες επίθεση ξανά τόσο σύντομα;»

«Σίγουρα όχι. Αλλά δεν ξέρουμε πόσο πολυάριθμες είναι οι δυνάμεις του Αλυσσοδεμένου Ποιητή. Ίσως νάναι περισσότερες απ'ό,τι φοβόμαστε. Ίσως να είναι ατελείωτες ορδές.»

«Δε μου φαίνεται, όμως, να το πιστεύεις πραγματικά αυτό, Βόρκεραμ,» είπε ο Αλέξανδρος, με την όψη του ουδέτερη όπως συνήθως.

Το μεταβαλλόμενο ερπυστριοφόρο του Βόρκεραμ-Βορ, μαζί με μερικά άλλα οχήματα των Εκλεκτών, κάποια οχήματα της ομάδας του Νέστορα Ολτενσάνδω, και τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα πάνω στο τρίκυκλό του, έφτασε στα σύνορα Ακουστής και Βοερής. Έφτασε στη βίλα της Πολιτάρχη της Φιλήκης, Αμάντας Πολύεργης, και βρήκε τρομοκράτες εκεί, όπως είχε πληροφορηθεί ο Βόρκεραμ. Τα μέλη της Σέχτας χτυπούσαν τους μισθοφόρους και τους αστυνομικούς που προσπαθούσαν να προφυλάξουν τη βίλα και να τους απομακρύνουν.

Οι μαχητές του Βόρκεραμ έπεσαν πάνω στους τρομοκράτες από το πλάι και από τα νώτα, πυροβολώντας συνεχόμενα με τα κανόνια των οχημάτων τους και βάλλοντας έξω από τα παράθυρα με τουφέκια και καραμπίνες.

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας έριχνε μ'ένα κοντό τουφέκι ενώ κρατούσε το τιμόνι του τρίκυκλου του με το άλλο χέρι. Ύστερα, χτυπήθηκε από μια ηχητική ριπή κι έπεσε από τη σέλα. Το αλεξίσφαιρο δέρμα του δεν μπορούσε να τον προφυλάξει από τέτοιες επιθέσεις.

Η Ερμιόνη σταμάτησε δίπλα του το όχημα που οδηγούσε, και η δίδυμή της, η Λητώ, τράβηξε τον Άβαντα μέσα, με τη βοήθεια ενός άλλου Εκλεκτού, ενώ ο Ρις ο Αρχαίος πυροβολούσε (μ'ένα οπλοπολυβόλο) τους τρομοκράτες που είχαν ρίξει στον Αλεξίσφαιρο στεκόμενοι πάνω σ'ένα μπαλκόνι. Επί του παρόντος, τράπηκαν σε φυγή, κρύφτηκαν μες στο οικοδόμημα.

«Είσαι καλά, φίλε;» ρώτησε η Λητώ τον Άβαντα, καθώς τον είχαν βάλει να καθίσει μες στο όχημα και η Ερμιόνη ξεκινούσε τους τροχούς ξανά. Αίματα κυλούσαν από τη μύτη του, και τα μάτια του κοίταζαν προς περίεργες μεριές.

«Δεν ξέρω. Ελπίζω,» μούγκρισε. Σκούπισε το αίμα από το πρόσωπό του με την πίσω μεριά του χεριού του. «Γιατί δεν μάχονται σαν κανονικοί άνθρωποι αυτοί οι καριόληδες;»

Οι δυνάμεις του Βόρκεραμ-Βορ έτρεψαν τους τρομοκράτες σε φυγή, και το μεταβαλλόμενο ερπυστριοφόρο σταμάτησε μπροστά στη βίλα της Πολιτάρχης. Μια πλευρική πόρτα του άνοιξε, και ο αρχηγός των Εκλεκτών πήδησε έξω μαζί με τη Φοίβη, τη Μιράντα, και τρεις Εκλεκτούς. Ρώτησε τους φρουρούς της Πολύεργης αν η Πολιτάρχης ήταν καλά εκεί μέσα.

«Καλά είναι,» αποκρίθηκε μια γυναίκα της Αστυνομίας. «Σας ευχαριστούμε για τη βοήθεια, κύριε Βόρκεραμ-Βορ.»

«Μας περιμένατε;» ρώτησε εκείνος, γιατί, από την έκφρασή της, έκρινε πως δεν ήταν και τόσο αιφνιδιασμένη που τον έβλεπε.

«Ο Στρατάρχης, ο κύριος Σεισμόδωρος, μας είχε ενημερώσει ότι πολεμάτε στο πλευρό μας.»

Ο Βόρκεραμ ένευσε. *Έπρεπε να το είχα υποθέσει.*

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της γυναίκας – που τα αναγνωριστικά επάνω της την ξεχώριζαν ως λοχαγό της Αστυνομίας – κουδούνισε, κι εκείνη τον άνοιξε φέρνοντάς τον σ'αφτί της. «Μάλιστα, Εξοχότατη,» είπε, «αυτός είναι.» (...) «Ναι, στέκεται μπροστά μου.» (...) «Ναι, μπο-

ρείτε, αν θέλετε. Δε βλέπω τώρα κανέναν κίνδυνο. Αν και δεν ξέρω κατά πόσο θα ήταν και τόσο ασφαλές–» (...) «Εντάξει, όπως νομίζετε.»

Η λοχαγός έκλεισε τον πομπό της και είπε στον Βόρκεραμ: «Η κυρία Πολιτάρχης έρχεται να σας συναντήσει.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ την είδε, ύστερα από μερικές στιγμές, να βγαίνει από μια πόρτα της βίλας, να κατεβαίνει γρήγορα μια σκάλα, να διασχίζει τον κήπο, και να πλησιάζει την πύλη, την οποία αμέσως της άνοιξαν δύο μισθοφόροι φρουροί.

«Κύριε Βόρκεραμ-Βορ,» είπε η Αμάντα Πολύεργη, ντυμένη με μια γκριζα κάπα κι έχοντας την κουκούλα σηκωμένη στο κεφάλι – μάλλον, για να μη φαίνεται από μακριά ποια ήταν. (Συνετή, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. *Μπορεί ακόμα να υπάρχουν ακροβολιστές κάπου κρυμμένοι.*) «Σας είμαι υπόχρεη. Αν κατάλαβα καλά, χάρη στη βοήθειά σας διαλύθηκε αυτή η... πολιορκία γύρω από το σπίτι μου.»

«Δεν ήταν και πολύ δύσκολη δουλειά, κυρία Πολύεργη. Απλώς εμείς ήρθαμε εδώ πριν από τους μαχητές του κύριου Σεισμόδωρου που είναι απασχολημένοι παντού μέσα στη Φιλήκη. Ο εχθρός μοιάζει να βγαίνει από τις ίδιες τις σκιές, στην κυριολεξία, μα τον Κρόνο!»

Η Αμάντα αναστέναξε. «Ναι,» είπε. «Αυτοί... αυτοί είναι ό,τι χειρότερο έχει να επιδείξει η συνοικία μας. Μια μαύρη κηλίδα στον πολιτισμό μας. Όπως και νάχει, σας ευχαριστώ. Τα παιδιά μου είχαν τρομοκρατηθεί. Ο σύζυγός μου – πρώην σύζυγός μου – με καλούσε ρωτώντας πώς είμαστε, και φοβόμουν ότι θα έκανε την ανοησία να έρθει εδώ, παρά τον κίνδυνο για τη ζωή του. Τώρα πλέον δεν χρειάζεται ν'ανησυχώ για κανέναν τους.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ είπε: «Αν δεν κάνω λάθος, πρέπει μέσα στις επόμενες ώρες να έχουμε σταματήσει τη Σέχτα, Εξοχότατη. Δεν είναι πολλοί, αριθμητικά, απλώς οι μέθοδοί τους είναι εξαιρετικά αποτελεσματικές· και φαίνεται να ξέρουν καλά τους δρόμους εδώ.»

«Η Σέχτα των Άδελων Ήχων είναι μια πολύ παλιά πολιτικοκαλλιτεχνική σέχτα της Φιλήκης,» τον πληροφόρησε η Αμάντα Πολύεργη. «Και πολύ επικίνδυνη.»

«Πρέπει να έχουν αναπτύξει κάποιες τεχνολογίες του ήχου που είναι... ασυνήθιστες, απ'ό,τι καταλαβαίνω.»

Η Συμμαχία και το Φυλαχτό

«Οι ήχοι τους είναι *απαγορευμένοι* – από τον Νόμο. Αυτή ήταν ανέκαθεν και η πολιτική διένεξη μαζί τους. Επιμένουν να πειραματίζονται με ήχους που είναι επιβλαβείς. Και τώρα,» πρόσθεσε ενώ η φωνή της αγρίευε, «έχουν συμμαχήσει με τον Αλυσοδομένο Ποιητή. Δεν έκανε και πολλή υπομονή ο Ανθοτέχνης ύστερα από την άρνησή μου να σας παραδώσω σ'αυτόν!»

Ο Βόρκεραμ αναρωτήθηκε αν θα ήταν συνετό να της αναφέρει τώρα την υποψία του Πανιστόριου, ότι αυτοί δεν ήταν ακριβώς σύμμαχοι του Αλυσοδομένου Ποιητή αλλά προσπαθούσαν να τον τραβήξουν σε πόλεμο με τη Φιλήκοη. *Καλύτερα όχι*, αποφάσισε. Και είπε: «Ελπίζω όλα τούτα να σας κάνουν να σκεφτείτε καλά τη συμμαχία που συζητήσαμε τις προάλλες, κυρία Πολύεργη.»

Η Αμάντα έσμιξε τα χείλη. «Ο Αλυσοδομένος Ποιητής είναι, όντως, μια πολύ μεγάλη απειλή για κάθε συνοικία νότια του Ριγοπόταμου,» μουρμούρισε, σχεδόν σαν να μονολογούσε, σαν να έλεγε τις σκέψεις της φωναχτά.

Η Σέχτα των Άδηλων Ήχων δεν έπαψε τόσο γρήγορα τις επιθέσεις της όσο υπολόγιζε ο Βόρκεραμ-Βορ. Τα χτυπήματα εναντίον του καθεστώτος της Φιλήκοης κράτησαν ως τα ξημερώματα, οπότε και ησυχία επικράτησε. Όλοι οι καταστροφικοί ήχοι έπαψαν στη συνοικία, και η Αστυνομία και οι πολιτικοί άρχισαν να προσπαθούν να ανασυγκροτήσουν τα πράγματα, ενώ μερικοί πολίτες έβγαιναν δειλά από τα σπίτια τους, και αρκετοί θρηνούσαν για την καταστροφή των καταστημάτων ή των οχημάτων τους.

Οι μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ είχαν πάρει τους τραυματίες τους μαζί τους όταν είχαν βγει, κρυφά, από το οικοδόμημα όπου φιλοξενούνταν από την Πολιτάρχη. Τους είχαν κατεβάσει με προσοχή από το παράθυρο του πρώτου ορόφου που είχε δείξει η Μιράντα. Και κάμποσοι απ'αυτούς δεν ήταν πλέον και τόσο άσχημα τραυματισμένοι, καθώς πέντε ημέρες είχαν περάσει μετά την κατάκτηση της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας και τις συγκρούσεις που είχαν διεξαχθεί εκεί. Πολλά τραύματα είχαν σχεδόν θεραπευτεί.

Προτού εισβάλουν στο στρατόπεδο, όμως, για να πάρουν τα όπλα τους, ο Βόρκεραμ-Βορ είχε προστάξει ν'αφήσουν τους τραυματίες

σ'έναν κοντινό δρόμο – τον δρόμο που η Μιράντα και η Ολντράθα έ-
κριναν ότι ήταν ο πιο ασφαλής, ο πιο καλυμμένος. Μαζί με τους τραυ-
ματίες είχαν μείνει και κάποιοι άλλοι μισθοφόροι για να τους φρου-
ρούν και να τους προφυλάσσουν.

Η Ορσίλια-Αλντ ήταν κι αυτή ανάμεσα στους τραυματίες, φυσικά. Οι
πληγές της, εξαρχής, δεν ήταν άσχημες και τώρα είχαν πλέον σχεδόν
θεραπευτεί. Μπορούσε να κινηθεί σχετικά άνετα, αν ήθελε.

Και είχε προσπαθήσει να δραπετεύσει. Να ξεφύγει από τους φρου-
ρούς.

Την είχαν πιάσει, και την είχαν δέσει.

Την έφεραν τώρα μπροστά στον Βόρκεραμ-Βορ, ο οποίος στεκόταν
έξω από το μεγάλο εξάτροχο μεταβαλλόμενο όχημα των Εκλεκτών μα-
ζί με τον Πανιστόριο, τη Μιράντα, τη Φοίβη, τη Φοριντέλα-Ράο, τον
Μάικλ Παγοθραύστη, τον Ζαχαρία τον Πικρό, και τη Φρίντα και τον
Λεονάρδο Άνταλμυρ.

Τα χέρια της Ορσίλια-Αλντ ήταν δεμένα πίσω από την πλάτη της κα-
θώς την έσπρωχναν προς τον Βόρκεραμ. Τα μάτια της ήταν οργισμένα.

«Επιχείρησε να την κοπανήσει, αρχηγέ,» ανέφερε η Ροντάκη, που
ήταν μία από αυτούς που φρουρούσαν τους τραυματίες και τώρα συ-
νόδευε την Ορσίλια μαζί μ'άλλον έναν – μισθοφόρο της ομάδας της
Κλόντια'νιρ.

«Να φύγεις από εμάς;» είπε ο Βόρκεραμ στην Ορσίλια. «Πού θα βρεις
χειρότερα;»

Εκείνη δεν απάντησε, και ούτε χαμογέλασε. Τον αγριοκοίταζε. Προ-
φανώς, δεν είχε όρεξη γί'αστεία.

«Λύστε την,» πρόσταξε ο Βόρκεραμ-Βορ, και η Ροντάκη ξέστριψε το
στριμμένο καλώδιο που είχαν τυλίξει γύρω από τους καρπούς της Ορ-
σίλια-Αλντ.

Εκείνη έφερε τα χέρια της μπροστά της, τρίβοντάς τα.

«Είσαι τρελή;» της είπε ο Βόρκεραμ. «Ήθελες να μας ξεφύγεις μέσα
σ'αυτό το χάος; Στην κατάστασή σου; Τραυματισμένη; Ντυμένη έτσι;»
Την έδειξε. Φορούσε έναν γκρίζο χιτώνα, ένα πέτσινο πανωφόρι από
πάνω του (γιατί έκανε κρύο μες στον χειμώνα), κι ένα ζευγάρι υφα-
σμάτινα παπούτσια. «Άοπλη; Να πας πού, μα τον Κρόνο; Ακόμα κι αν

δεν σε χτυπούσε καμιά ηχητική έκρηξη, τι πιθανότητες νομίζεις ότι είχες να επιστρέψεις έτσι στην Α' Ανωρίγια Συνοικία;»

Η Ορσίλια-Αλντ έμεινε προς στιγμή σιωπηλή ξανά· ύστερα είπε, απότομα: «Κανονικά, όφειλες να με είχες παραδώσει *ήδη* στον αδελφό μου, Βόρκεραμ-Βορ! Οι Βόρ'νοθοκ δεν έχουν πλέον *καμιά* αίσθηση τιμής, όπως φαίνεται!»

«Θα έπρεπε να δείχνεις περισσότερη ευγνωμοσύνη που σου σώσαμε τη ζωή. Αν ο Ρίντιλακ σε είχε αφήσει μέσα στο διαλυμένο αεροπλάνο σου θα ήσουν νεκρή.»

Η Ορσίλια-Αλντ δεν μίλησε.

Ο Βόρκεραμ πρόσταξε: «Πάρτε την. Και δέστε την πάλι.»

«Όχι!» διαμαρτυρήθηκε η Ορσίλια, αλλά η Ροντάκη τής έπιασε τα χέρια και τα τράβηξε πίσω από την πλάτη της, δένοντάς τα ξανά με το καλώδιο. «Αυτό που κάνεις είναι *απαράδεκτο*, Βόρκεραμ-Βορ! Πρέπει να με παραδώσεις στον Οίκο μου! Στους Αλντ'κάρθοκ! Στην Α' Ανωρίγια!»

Η Ροντάκη και ο άλλος μισθοφόρος την απομάκρυναν.

Ο Αλέξανδρος, παρατηρώντας την, σκέφτηκε: *Σίγουρα υπάρχει κάποιος τρόπος να τη χρησιμοποιήσουμε αυτήν. Κάπως, πρέπει να μπορεί να μας βοηθήσει στο σύντομο μέλλον.*

«Δημοσιογράφοι ζητάνε να σε δουν, αρχηγέ,» είπε ο Τζακ Μαύρος, πλησιάζοντας. «Για να μιλήσεις στο τηλεοπτικό κανάλι *Ζωντανοί Ήχοι*. Ο Όρπεκαλ-Λάντι έχει ήδη μιλήσει, λένε. Θέλουν να μάθουν και τις δικές σου σκέψεις για ό,τι συνέβη απόψε.»

Αναρωτιέμαι τι τους είπε ο Όρπεκαλ... συλλογίστηκε ο Βόρκεραμ, που δεν είχε χρόνο να παρακολουθεί τι έδειχναν στις οθόνες τις τελευταίες ώρες. *Είναι ειδικός στο να μιλά σε τηλεοπτικά κανάλια.* Θυμόταν καλά τους πύρινους λόγους που έβγαζε στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, όταν ήθελε να ρίξει τον πολιτικό του αντίπαλο, τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο, από την πολιταρχία.

«Θα τους συναντήσω,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ στον Τζακ Μαύρο. «Πού είναι;»

/11\

Μια κυνηγημένη θυγατέρα γίνεται κυνηγός, και ο Βόρκεραμ-Βορ μιλά στους δημοσιογράφους της Φιλήκοης με τρόπο που κάνει την Ολντράθα να αναρωτηθεί για τα πραγματικά του ταλέντα, τη Φοίβη να θέλει να τον σκοτώσει, τον Μάικλ να έχει τις αμφιβολίες του, και έναν αρχισυμμοριτή να καταλάβει γιατί είναι επικίνδυνος αυτός ο μισθοφόρος.

Αφού η Κορίνα μίλησε στη Μιράντα επάνω στο μπαλκόνι του διαμερίσματος, γλίστρησε ξανά μέσα στο ενεργειακό πλέγμα, μη μπορώντας άλλο να διατηρεί την παρουσία της στη συγκεκριμένη χωροχρονική θέση και μη θέλοντας κιόλας· δεν υπήρχε πλέον κανένας λόγος να είναι εκεί.

Καθώς βρισκόταν πάλι ανάμεσα στα ατέρμονα νήματα του ενεργειακού πλέγματος, αισθάνθηκε ότι κάτι την παρακολουθούσε. Η αντιοπτασία πιθανώς. Και τώρα ίσως να ήταν η κατάλληλη στιγμή – η στιγμή που η Κορίνα περίμενε για να αντιστρέψει τους όρους. Να γίνει *ε-κείνη* η κυνηγός. Να δει από πού προερχόταν η αντιοπτασία. Να ανακαλύψει αν υπήρχε κάποια κεντρική πηγή. Γιατί, λογικά, *πρέπει* να υπήρχε. Αλλιώς, πού βρίσκονταν τα κλεμμένα κομμάτια του σώματος της Κορίνας;

Στράφηκε ξαφνικά προς την κατεύθυνση όπου διαισθανόταν την παρακολούθηση... και δεν είδε τίποτα πέρα από ενεργειακά νήματα. Θα μπορούσε να το παρομοιάσει μόνο μ'ένα απίστευτα πολύπλοκο υφαντό, ή ένα δίχτυ από λαμπερές κλωστές. Δεν διέκρινε πουθενά την αντιοπτασία.

Αλλά άφησε το ένστικτό της να την καθοδηγήσει. Ενώ ένιωθε το πλέγμα να κυματίζει και να ρέει ολόγυρά της σαν θάλασσα, η Κορίνα κινήθηκε όπως ένα θηρίο που κυνηγά. Και, περνώντας μέσα από το γυαλιστερό υφαντό, τραβώντας πίσω της τα δύο Αινίγματα που οι μορφές τους ήταν φανερές εδώ, είδε αντίκρυ της σύντομα μια φιγού-

ρα. Ήταν αναμφίβολα ενεργειακής φύσης – τίποτα που δεν ήταν ενεργειακής φύσης δεν μπορούσε να υπάρξει σε τούτο το μέρος πίσω από την πραγματικότητα της Ρελκάμνια – και θύμιζε αντικατοπτρισμό γυναίκας. Τον αντικατοπτρισμό της Κορίνας, μάλλον. Ήταν η αντιοπτασία. Ή, *μία* αντιοπτασία. Ίσως να υπήρχαν πολλές· δεν αποκλειόταν. Εξάλλου, κάθε φορά η αντιοπτασία διαλυόταν...

Αυτή η φιγούρα, όμως, που τώρα η Κορίνα αντίκριζε δεν ήταν ίδια μ' εκείνες που είχε αντικρίσει παλιότερα στον υλικό κόσμο. Πίσω της τραβούσε μια ουρά. Ή, μάλλον, όχι. Δεν μπορούσες να το αποκαλέσεις «ουρά» αυτό το πράγμα. Ήταν σαν μια σειρά από αντιοπτασίες, αλλά τόσο κοντά η μία με την άλλη που έμοιαζαν να σχηματίζουν μια συνεχόμενη γραμμή. Ήταν σαν η αντιοπτασία να άφηνε πίσω της ένα μονοπάτι από εαυτούς της, όπως τα ίχνη που αφήνει ένα σκυλί πάνω σε λασπωμένο δρόμο.

Κι αυτή η γραμμή πήγαινε προς το βάθος, χανόταν μακριά, μακριά, μακριά μέσα στον ατέρμονο λαβύρινθο του ενεργειακού πλέγματος· και η Κορίνα σκέφτηκε: *Είχα δίκιο! Προέρχεται από κάποια κεντρική πηγή. Και τούτη η γραμμή– τούτα τα ίχνη θα με οδηγήσουν εκεί.*

Αλλά η αντιοπτασία είχε, φυσικά, δει την Κορίνα. Η Κορίνα δεν την είχε πλησιάσει απαρατήρητη. Μάλιστα, σκεφτόταν ότι ίσως αυτό να ήταν αδύνατον. Η αντιοπτασία πρέπει κάπως – με κάποιον ενεργειακό τρόπο – να τη «μυριζόταν» εδώ πέρα. Πώς αλλιώς την ακολουθούσε; Πώς αλλιώς την έβρισκε κάθε φορά;

Τώρα, όμως, δεν έμεινε για πολύ απέναντι στην Κορίνα. Στράφηκε κι έφυγε. Πηγαίνοντας προς την κατεύθυνση της «ουράς» της. Καταπίνοντας την ουρά, εξαφανίζοντάς την, καθώς προχωρούσε.

Επομένως, δεν μπορεί αυτή η ουρά να ήταν ίχνη. Ήταν κάτι σαν κορδέλα, σαν αλυσίδα, σαν ομφάλιος λώρος. Κάτι που ίσως να συνέδεε την αντιοπτασία με την κεντρική πηγή που η Κορίνα έψαχνε.

Άρχισε αμέσως να ακολουθεί την ενεργειακή οντότητα μέσα στο πλέγμα, προσπαθώντας να μην τη χάσει ανάμεσα στα αρίφνητα λαμπερά νήματα που στροβιλίζονταν, συστρέφονταν, κύρτωναν, και περιδινούνταν παντού γύρω της, ενώ συγχρόνως όλος ο χώρος έρρεε και κυμάτιζε όπως ο βυθός της θάλασσας ή του Ριγοπόταμου.

Η αντιστοίχια ήταν γρήγορη και ευέλικτη. Ήταν πιο ευκίνητη εδώ πέρα απ'ό,τι η Κορίνα. Ήταν στο φυσικό της περιβάλλον. Η Κορίνα δεν μπορούσε να παραβγεί μαζί της. Σύντομα την έχασε, και καταράστηκε.

Έψαξε γι'αυτήν, προσπάθησε να την ξαναβρεί. Απέτυχε.

Άφησε τη διαίσθησή της να την καθοδηγήσει, επιχείρησε να νιώσει προς τα πού ήταν η αντιστοίχια, όπως είχε νιώσει την παρακολούθησή της πιο πριν. Αλλά, ξανά, απέτυχε.

Η αντιστοίχια δεν ήταν κοντά πια. Της είχε ξεφύγει.

Την επόμενη φορά δεν θα μου ξεφύγεις, σκέφτηκε η Κορίνα.

Οι όροι είχαν αλλάξει. Τώρα, εκείνη ήταν η κυνηγός.

Αλλά το ενεργειακό πλέγμα πλέον τρανταζόταν πολύ άγρια γύρω της, προσπαθούσε να την αποτινάξει, και η Κορίνα ήξερε ότι ήταν ώρα να πηγαίνει αν δεν ήθελε να καταλήξει σε κανένα ανεπιθύμητο τυχαίο χρονοχρονικό σημείο.

Οι δημοσιογράφοι του καναλιού *Ζωντανό Ήχοι* πλησίασαν τον Βόρκεραμ-Βορ τραβώντας μαζί τους έναν τηλεοπτικό πομπό που στηριζόταν επάνω σε τρίποδο με ρόδες. Ο αρχηγός των Εκλεκτών στεκόταν μπροστά από το μεταβαλλόμενο εξάτροχο όχημα, ενώ ο Αλέξανδρος είχε απομακρυνθεί. Αλλά δεν είχε πάει και πολύ μακριά· βρισκόταν παραδίπλα, μαζί με τις θυγατέρες, που ήταν έτοιμες να επέμβουν ανά πάσα στιγμή. Κοντά στον Βόρκεραμ στέκονταν ο Μάικλ Παγοθραύστης, ο Ζαχαρίας ο Πικρός, και η Φρίντα Άνταλμιρ· όμως ήταν όλοι τους λίγο πιο πίσω, δείχνοντας απρόθυμοι να μιλήσουν στους δημοσιογράφους.

Οι οποίοι ήταν δύο. Ένας άντρας – ψηλός, λιγνός, κατάμαυρος στο δέρμα, με καφετιά μαλλιά – και μια γυναίκα – μετρίου αναστήματος, παχουλή, λευκόδερμη, και μελαχρινή. Ρώτησαν τον Βόρκεραμ-Βορ αν ήταν έτοιμος να μιλήσει μπροστά σε ενεργοποιημένο τηλεοπτικό πομπό.

«Θα με ρωτήσετε κάτι που θα έπρεπε να ξέρω εκ των προτέρων;»

Οι δύο δημοσιογράφοι αλληλοκοιτάχτηκαν· ύστερα ο ψηλόλιγνος, μαυρόδερμος άντρας είπε: «Δε νομίζω ότι είναι τίποτα πέρα από πράγματα δημόσιου ενδιαφέροντος, Άρχοντά μου.»

«Μη με λες 'Αρχοντά μου',» ζήτησε ο Βόρκεραμ, όχι απότομα αλλά ούτε και πολύ ήπια, «είτε το κάνεις επειδή ήμουν Συνάρχοντας της Τριανδρίας είτε επειδή είμαι του Οίκου των Βόρ'νοθοκ. Δεν μου αρέσει. Δεν είμαστε στη Βίηλ.»

«Όπως επιθυμείτε, κύριε Βόρκεραμ-Βορ. Δεν υπάρχει πρόβλημα, ασφαλώς.»

«Να ενεργοποιήσουμε τον τηλεοπτικό πομπό;» ρώτησε η μελαχρινή, λευκόδερμη δημοσιογράφος.

«Ενεργοποιήστε τον,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ.

Η δημοσιογράφος έκανε νόημα στον άντρα που χειριζόταν το μηχάνημα· εκείνος πάτησε ένα κουμπί, κι ένα φωτάκι άναψε πλάι στο ψυχρό, γυάλινο μάτι του πομπού που ήταν στραμμένο στον Βόρκεραμ-Βορ και τους δύο δημοσιογράφους.

Η μελαχρινή γυναίκα μίλησε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της ζητώντας άδεια από τον κεντρικό σταθμό των *Ζωντανών Ήχων*, κι αφού έλαβε την άδεια και της δόθηκε το εντάξει που περίμενε, έπιασε το μικρόφωνό της και είπε λίγα λόγια για την κατάσταση στους τηλεθεατές.

«Βρισκόμαστε, λοιπόν, μαζί με τον κύριο Βόρκεραμ-Βορ, μια πολύ σημαντική στρατιωτική φιγούρα που έχει ξαναπολεμήσει εναντίον του Αλυσοδεμένου Ποιητή...» Στράφηκε στον Βόρκεραμ. «Κύριε Βόρκεραμ-Βορ, όταν ήρθατε στη συνοικία μας, τα όπλα σας είχαν κατασχεθεί. Αλλά, όπως φαίνεται, είστε ξανά όλοι οπλισμένοι. Αυτό συνέβη απόψε, λόγω της κατάστασης; ή είχε συμβεί από... πότε; Μία ημέρα; Δύο;»

«Τα όπλα μας τα πήραμε απόψε, προκειμένου να βοηθήσουμε τους υπερασπιστές της Φιλήκοης να αντιμετωπίσουν τη Σέχτα των Άδελων Ήχων.»

«Σας δόθηκε, δηλαδή, άδεια από την Πολιτάρχη ενώ είχαν ξεκινήσει οι τρομοκρατικές επιθέσεις;» ρώτησε ο μαυρόδερμος δημοσιογράφος, που κι αυτός κρατούσε μικρόφωνο.

«Για περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά μ'αυτό, θα πρέπει να ρωτήσετε την ίδια την Πολιτάρχη.»

(Η Ολντράθα, που τον παρακολουθούσε – αυτόν και όλα τα πολεοσημάδια που διαμορφώνονταν γύρω του – σκέφτηκε: *Και μετά λέει πως δεν είναι καλός πολιτικός... Οι απαντήσεις του είναι πιο διπλωματι-*

κές από των «κανονικών» πολιτικών, μα τον Κρόνο! Δεν καταλαβαίνει τα ταλέντα του, ορισμένες φορές...)

«Την έχουμε ρωτήσει,» είπε ο μαυρόδερμος δημοσιογράφος.

«Γιατί ρωτάτε κι εμένα, λοιπόν; Έχετε ήδη λάβει την απάντησή σας. Ξέρετε τι συνέβη.»

(Και ούτε ο ίδιος δεν γνωρίζει τι είπε η Αμάντα Πολύερρη! σκέφτηκε, διασκεδασμένη, η Ολντράθα. Ω Βόρκεραμ... γιατί νομίζεις ότι δεν είσαι καλός πολιτικός; Σου πάει.)

«Δεν ξέρουμε ακριβώς. Η Εξοχότατη μάς είπε μόνο ότι τα όπλα σάς επιστράφηκαν λόγω έκτακτης ανάγκης, και πρέπει να θεωρείται νόμιμο το ότι τώρα τα έχετε στην κατοχή σας.»

«Τι άλλη απάντηση θέλετε;»

«Δεν ήμασταν σίγουροι αν αυτή η απόφαση πάρθηκε απόψε, ή αν είχε παρθεί από πριν...»

«Αυτό δεν έχει καμιά σημασία,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Τα όπλα μας τα έχουμε μόνο για να βοηθήσουμε τους υπερασπιστές της Φιλήκης. Η συνοικία σας δεν έχει τίποτα να φοβηθεί από εμάς. Ουδέποτε είχε.»

«Στη Β' Κατωρίγια, όμως, είχατε κάνει πραξικόπημα, έτσι δεν είναι;» είπε η μελαχρινή δημοσιογράφος.

«Στη Β' Κατωρίγια αποτρέψαμε ένα πραξικόπημα απ'το να πραγματοποιηθεί. Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος ήταν έτοιμος να καταλύσει το εκλογικό σύστημα και να αιχμαλωτίσει το Πολιτικό Συμβούλιο. Μετά, έπρεπε να προετοιμάσουμε τη συνοικία για πόλεμο εναντίον του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Αλλά όλ' αυτά ανήκουν πλέον στο παρελθόν...»

«Γνωρίζατε ότι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής έχει συμμάχους του και εδώ; Γνωρίζατε ότι η Σέχτα των Άδηλων Ήχων είναι με το μέρος του;»

«Δεν είχαμε καμία ιδέα.»

«Σύμφωνα με πηγές μας, όμως,» είπε ο μαυρόδερμος δημοσιογράφος, «χτες βράδυ κάποιοι επιχειρήσαν να σας δολοφονήσουν στο διαμέρισμα που σας έχει παραχωρηθεί στη Φιλήκη. Και λέγεται πως ίσως να ήταν η Σέχτα των Άδηλων Ήχων.»

Τα νέα δεν αργούν καθόλου να κυκλοφορήσουν σε τούτη τη συνοικία, παρατήρησε ο Βόρκεραμ. Ποιος τα διέδωσε στους δημοσιογράφους; Κάποιος από την Αστυνομία; Το πιθανότερο, μάλλον. «Ναι,» αποκρίθηκε, «ήταν η Σέχτα, νομίζω. Αλλά εμείς δεν γνωρίζαμε ότι είναι σύμμαχοι

του Κάδμου Ανθοτέχνη. Προσωπικά, πρόσφατα έμαθα για την ύπαρξη αυτής της Σέχτας...»

«Αφού επιχείρησαν να σας δολοφονήσουν,» ρώτησε η λευκόδερμη δημοσιογράφος, «υπήρχαν υποψίες ότι θα ακολουθούσε επίθεση μέσα σε ολόκληρη τη Φιλήκοη;»

«Όχι.»

«Γιατί επιχείρησαν να δολοφονήσουν μόνο εσάς, κύριε Βόρκεραμ-Βορ;» ρώτησε ο μαυρόδερμος δημοσιογράφος. «Γιατί όχι και τον Όρπεκαλ-Λάντι; Ή άλλους πολιτικούς της Β' Κατωρίγιας;»

«Δεν γνωρίζω.»

«Σας θεωρούν πιο επικίνδυνο;»

«Αν με θεωρούν πιο επικίνδυνο, τότε καλά θα κάνουν να προσέχουν. Δεν έχουν καταφέρει ως τώρα να με σκοτώσουν.»

(Δεν είναι ανάγκη να γίνεσαι και τόσο προκλητικός! σκέφτηκε η Ολντράθα.)

«Νομίζετε ότι τώρα θα μας επιτεθούν οι στρατοί του Κάδμου Ανθοτέχνη από τα βόρεια;»

«Δε νομίζω ότι ο Ανθοτέχνης είναι έτοιμος να κάνει πόλεμο τόσο σύντομα. Μόλις πριν από πέντε ημέρες κατέκτησε τη Β' Κατωρίγια Συνοικία.»

«Γιατί, τότε, μας επιτέθηκε η Σέχτα των Άδηλων Ήχων διακηρύσσοντας ότι ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής είναι στο πλευρό της;»

«Για να σας τρομοκρατήσει, πιθανώς. Για να σας προκαλέσει ζημιές. Δεν είναι προφανές;»

«Δηλαδή, δεν φοβάστε ότι οι στρατοί του Ποιητή μπορεί τώρα να μας χτυπήσουν;»

«Δεν το θεωρώ πιθανό να γίνει μέσα στις επόμενες ημέρες. Αυτό δεν σημαίνει πως αποκλείεται κιόλας.»

Η λευκόδερμη, μελαχρινή δημοσιογράφος ρώτησε: «Θα πολεμήσετε μαζί μας, σε μια τέτοια περίπτωση; Το έχετε συμφωνήσει με την Πολιτάρχη;»

«Δεν έχουμε συμφωνήσει τίποτα τέτοιο.»

«Μας βοηθήσατε, όμως, να αντιμετωπίσουμε τη Σέχτα...»

«Λόγω των περιστάσεων και μόνο. Μετά από μερικές ημέρες δεν ξέρουμε αν πλέον θα είμαστε εδώ.»

«Πού σκοπεύετε να πάτε;»

«Αυτό δεν είναι κάτι που μπορώ να το αποκαλύψω. Δεν έχει καν αποφασιστεί ακόμα.»

Ο μαυρόδερμος δημοσιογράφος ρώτησε: «Γιατί δεν παραμένετε στη Φιλήκοη; Δεν μπορεί η κυρία Πολύεργη να σας προσφέρει ικανοποιητική αμοιβή;»

«Δεν είναι αυτός ο λόγος.»

«Ποιος είναι;»

«Δεν μπορώ να το συζητήσω περισσότερο.»

Η λευκόδερμη δημοσιογράφος ρώτησε: «Αληθεύει ότι έχετε έρθει από τα νότια; Από την Ανακτορική Συνοικία;»

«Αληθεύει.»

«Τι σας έκανε να ταξιδέψετε ως εδώ, τόσο μακριά;»

«Είχαμε ακούσει ότι πόλεμος θα γινόταν σύντομα στις συνοικίες του Ριγοπόταμου, και είμαστε μισθοφόροι. Ήρθαμε για να βρούμε δουλειά. Θεωρήσαμε ότι θα ήταν καλή ευκαιρία.»

«Το έχετε μετανιώσει;» ρώτησε ο μαυρόδερμος δημοσιογράφος.

«Δουλειά σίγουρα βρέθηκε,» είπε μόνο ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Υπάρχει περίπτωση τώρα να επιστρέψετε στην Ανακτορική Συνοικία;» ρώτησε η λευκόδερμη δημοσιογράφος.

«Τίποτα δεν αποκλείεται, αλλά και τίποτα δεν είναι βέβαιο. Δεν μπορώ να το συζητήσω περισσότερο. Εκείνο, όμως, που θα ήθελα είναι οι πολιτάρχες νότια του Ριγοπόταμου να καταλάβουν ότι η απειλή του Αλυσοδεμένου Ποιητή είναι πολύ σοβαρή υπόθεση. Αυτό που συνέβη απόψε στη Φιλήκοη μπορεί να συμβεί σε οποιαδήποτε συνοικία. Κακοποιοί κάθε είδους ξεσηκώνονται απλά και μόνο ακούγοντας για τον Αλυσοδεμένο Ποιητή· ενώ με πολλούς έχει κάνει και σκιερές συμμαχίες. Αν οι πολιτάρχες δεν ενωθούν εναντίον του, δεν θα καταφέρουν να τον νικήσουν, κι εκείνος θα συνεχίσει να επεκτείνεται. Ξεκίνησε από τη Β' Ανωρίγια Συνοικία· προχώρησε στην Έκθυμη, βόρειά της· μετά, κατέκτησε την Α' Ανωρίγια· τώρα, πήρε και τη Β' Κατωρίγια. Και είμαι βέβαιος πως στο σύντομο μέλλον θα στραφεί κατά της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας.»

»Και όταν έχει όλες τις συνοικίες του Ριγοπόταμου υπό την κυριαρχία του, τι θα κάνει; Θα σταματήσει εκεί; Δεν το νομίζω. Τα πάντα δεί-

χνουν το αντίθετο. Οι ορδές του είναι πολυπληθείς, και συνεχώς αυξάνονται. Κάθε λογής συμμορίες και κακοποιοί έρχονται με το μέρος του. Τον βλέπουν ως ευκαιρία για να ανελιχθούν, για να αποκτήσουν δύναμη-»

«Αυτά που λέτε δεν είναι καθόλου καθησυχαστικά, κύριε Βόρκεραμ-Βορ,» παρατήρησε η λευκόδερμη δημοσιογράφος. Κι οι δυο τους τον άκουγαν τόση ώρα να μιλά μοιάζοντας να έχουν καταπιεί τη γλώσσα τους.

«Και ούτε θα έπρεπε κανείς να καθησυχάζεται,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. «Ο κίνδυνος είναι μεγάλος. Οι πολιτάρχες πρέπει να ενωθούν – να ενωθούν – για να αντιμετωπίσουν τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή. Αν περιμένουν να έρθει στη συνοικία τους για να δράσουν, θα είναι αργά. Ο καθένας μεμονωμένα δεν μπορεί να τον πολεμήσει. Έχει γίνει πολύ ισχυρός.»

(Η Ολντράθα σκέφτηκε: *Πρωθεί τη συμμαχία των πολιταρχών, αλλά χωρίς να αναφέρει ότι σκοπεύει να την ξεκινήσει ο ίδιος μαζί με τον Όρπεκαλ-Λάντι και τον Πανιστόριο. Μιλά γι' αυτήν σαν να είναι η μόνη λογική λύση στο πρόβλημα Κάδμος Ανθοτέχνης... Σταμάτα πια να μας λες ότι δεν σ' αρέσει η πολιτική, Βόρκεραμ! Η Κορίνα είχε δίκιο που τον φοβόταν. Και η Ολντράθα είχε, ξαφνικά, αρχίσει να τον φοβάται. Αλλά, συγχρόνως, ήταν τόσο ερωτευμένη μαζί του...*)

Δεν είμαι το αντίθετό σου, Ολντράθα. Είμαι το κομμάτι που δεν έχεις συμπληρώσει μέσα σου, της είχε πει προ ημερών. Και τώρα η Ολντράθα το θυμήθηκε ξανά, και ρίγησε.)

«Αυτό το λέτε ως *προτροπή*;» ρώτησε ο μαυρόδερμος δημοσιογράφος. «Προτρέπετε τους πολιτάρχες να συμμαχήσουν για να πολεμήσουν τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή;»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. «Αν δεν το κάνουν, θα δουν τις συνοικίες τους να πέφτουν η μία κατόπιν της άλλης στα χέρια του. Μετά την Α' Κατωρίγια, μπορεί να προχωρήσει οπουδήποτε.»

«Πιστεύετε ότι θα επιτεθεί στην Α' Κατωρίγια *προτού* χτυπήσει τη Φιλήκοη;»

«Αν και δεν μπορώ να είμαι απόλυτα βέβαιος – σε τέτοια θέματα η απόλυτη βεβαιότητα είναι ανοησία – ναι, αυτό πιστεύω. Πρώτα θα επιτεθεί στην Α' Κατωρίγια Συνοικία, και μετά ίσως να έρθει εδώ ή ί-

σως να πάει στη Ρόδα. Ή ίσως να πάρει την Επιγεγραμμένη, για αρχή, η οποία μάλλον δεν θα προβάλει καμιά αντίσταση.»

«Το γεγονός, πάντως, ότι η Σέχτα των Άδελων Ήχων μάς χτύπησε απόψε, διακηρύσσοντας πως είναι με το μέρος του Αλυσοδεμένου Ποιητή, μοιάζει να σημαίνει ότι ο Κάδος Ανθοτέχνης σκοπεύει να μας επιτεθεί σύντομα...»

«Σας είπα: δεν το θεωρώ πιθανό να σας επιτεθεί πριν από την Α' Κατωρίγια Συνοικία. Ωστόσο, ίσως και να γίνει. Θα πρέπει να είστε σε πολεμική ετοιμότητα. Και, κατά τη γνώμη μου, όπως έλεγα – *όλοι οι πολιτάρχες νότια του Ριγοπόταμου οφείλουν να συμμαχήσουν*. Μόνο ενωμένοι θα νικήσουν τον Ποιητή.»

«Το προτείνετε, δηλαδή, αυτό και στη δική μας Πολιτάρχη;»

«Ασφαλώς.»

«Το έχετε συζητήσει μαζί της;»

«Δεν μπορώ να αναφερθώ σε τέτοιες λεπτομέρειες.»

«Αν η κυρία Πολύεργη το σκέφτεται αυτό, τότε–»

«Σας είπα: δεν μπορώ να αναφερθώ σε τέτοιες λεπτομέρειες. Ίσως να μην έχω συζητήσει τίποτα μαζί της. Ρωτήστε εκείνη αν θέλετε.»

(Πολιτικός, σκέφτηκε η Ολντράθα. *Πιο πολιτικός δεν γίνεται, μα τον Κρόνο!* Και δεν ήταν μόνο η λογική της που της το έλεγε: της το έλεγαν και όλα τα πολεοσημάδια. Οι δημοσιογράφοι έβλεπαν τον Βόρκεραμ σαν πολιτικό πρόσωπο και σαν ηρωικό μαχητή συγχρόνως. Τους είχε κάνει πολύ ζωηρή εντύπωση – και πολύ θετική. Στην αρχή, όταν τον είχαν πλησιάσει, τον θεωρούσαν σημαντικό, φυσικά· αλλά όσο η συζήτησή τους μαζί του εξελισσόταν τόσο πιο σημαντικό τον θεωρούσαν. Πλησίαζαν πλέον να τον βλέπουν σαν ίνδαλμα. Η Πόλη το βροντοφώναζε. Η Ολντράθα ήταν βέβαιη ότι και η Μιράντα και η Φοίβη άκουγαν αυτή τη φωνή της.)

«Τώρα,» συνέχισε ο Βόρκεραμ, «πρέπει ν'ασχοληθώ με κάποια άλλα πράγματα που επείγουν. Δε μπορώ να μιλήσω περισσότερο.»

Οι δημοσιογράφοι δεν διαφώνησαν, αλλά ρώτησαν πότε θα ήταν πρόθυμος να τους ξαναδώσει συνέντευξη. Αύριο; Μεθαύριο; Θα ερχόταν στον σταθμό;

Ο Βόρκεραμ είπε: «Θα δείξει. Ανάλογα με τις περιστάσεις.»

Η λευκόδερμη δημοσιογράφος στράφηκε στον τηλεοπτικό πομπό και μίλησε για λίγο στους θεατές ξανά (που η Ολντράθα ήταν βέβαιη πως οι αντιδράσεις τους πρέπει να ήταν ίδιες με των δημοσιογράφων προς τον Βόρκεραμ).

Ο Βόρκεραμ-Βορ εν τω μεταξύ απομακρύνθηκε από το πεδίο όρασης του τηλεοπτικού πομπού ακολουθούμενος από τον Μάικλ, τον Ζαχαρία, και τη Φρίντα, που έμοιαζαν σχεδόν αόρατοι πλάι του.

«Αρχηγέ,» του είπε η Φοίβη καθώς εκείνος πλησίαζε τις θυγατέρες και τον Πανιστόριο, «θα ήθελα να σε δολοφονήσω.»

«Ελπίζω να με δουλεύεις.»

Η Νύφη του Χάροντα χαμογέλασε. «Αν οι συνθήκες ήταν διαφορετικές,» πρόσθεσε.

«Αυτό κι αν είναι σκοτεινό χιούμορ,» σχολίασε ο Αλέξανδρος. Χωρίς να χαμογελά. Ύστερα είπε στον Βόρκεραμ: «Νομίζεις ότι ήταν συνετό που μίλησες δημοσίως για τη συμμαχία;»

«Δεν μίλησα για καμιά συμμαχία, Αλέξανδρε. Απλώς ανέφερα ότι η πιο λογική λύση θα ήταν οι πολιτάρχες να συμμαχήσουν,» τόνισε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Είσαι καλύτερος από τον Όρπεκαλ-Λάντι, μου φαίνεται. Το καταλαβαίνεις ότι αυτό θα διαδοθεί, έτσι; Θα κυκλοφορήσει σ'όλες τις συνοικίες γύρω από τη Φιλήκη. Δεν είσαι κανένα τυχαίο πρόσωπο· είσαι ένας πολύ σημαντικός αντίπαλος του Ανθοτέχνη. Ο μόνος που τον έχει ταλαιπωρήσει τόσο.»

«Μα ακριβώς σ'αυτό ποντάρω,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ: «ότι τα λόγια μου θα διαδοθούν. Καλύτερα οι πολιτάρχες να έχουν ακούσει για τη συμμαχία – να έχουν την ιδέα στο μυαλό τους – προτού πάμε να τους την προτείνουμε κατ'ιδίαν.»

«Αρχηγέ,» είπε ο Μάικλ Παγοθραύστης με κάποιο δισταγμό.

Ο Βόρκεραμ στράφηκε να τον κοιτάξει. *Τι τον απασχολεί;* σκέφτηκε, γιατί ήταν καταφανώς προβληματισμένος.

«Δε θέλω να σου υποδείξω πώς να κάνεις τη δουλειά σου,» είπε ο Μάικλ. «Όλοι ξέρουμε ότι ξέρεις τι κάνεις, και σ'εμπιστευόμαστε. Αλλά ολόκληρη τούτη η υπόθεση... ο τρόπος τώρα που μίλησες στους δημοσιογράφους... γενικά, η κατάσταση με τους πολιτικούς... Φέρεσαι σαν να έχουμε εμείς κάτι συγκεκριμένο να κερδίσουμε από εδώ. Σαν να μην

είμαστε απλοί μισθοφόροι. Σαν να μας ενδιαφέρει *προσωπικά* αυτή η ιστορία...»

Έχεις τους ίδιους ενδοιασμούς μ'εμένα, Μάικλ, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. Αλλά εσύ δεν ξέρεις παρά τη μισή αλήθεια – η Ολντράθα δεν τους είχε πει ότι η Κορίνα κυνηγούσε εξαρχής τον Βόρκεραμ και γι'αυτό είχε εκείνος αναγκαστεί να φύγει από την Ανακτορική Συνοικία παίρνοντας μαζί του τους μισθοφόρους του. Ο Βόρκεραμ αισθάνθηκε ένοχος ξανά. Όμως μετά, στιγμιαία, το μυαλό του έκανε μια σκέψη που έδιωξε τις ενοχές του. Και το στόμα του δεν έκρυψε αυτή τη σκέψη:

«Η υπόθεση μάς αφορά περισσότερο απ'ό,τι νομίζεις,» είπε στον Μάικλ. «Αν οι εδώ πολιτάρχες δεν οργανωθούν, οι συνοικίες τους θα κατακτηθούν από τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή. Και, κατευθυνόμενος νότια, πού νομίζεις ότι θα καταλήξει ο Κάδμος Ανθοτέχνης; Θ'αργήσει πολύ να έρθει και στην Ανακτορική Συνοικία μας; Δεν είναι και τόσο μακριά από εδώ όσο φαίνεται.

»Αν γίνει η συμμαχία των πολιταρχών και ο Ανθοτέχνης ηττηθεί σε τούτους τους δρόμους, δεν θα χρειαστεί να τον αντιμετωπίσουμε στην πατρίδα μας. Αν υποχωρήσουμε, όμως, αν επιστρέψουμε τώρα στην Ανακτορική Συνοικία και η συμμαχία εδώ δεν πραγματοποιηθεί, τότε πολύ πιθανόν να βρούμε σύντομα τις ορδές του Αλυσσοδεμένου Ποιητή έξω από την πόρτα μας. Και δεν θα είναι όσες είναι σήμερα· θα είναι πολύ, πολύ περισσότερες.»

Πόλεμος, σκέφτηκε, απεγνωσμένα, η Ολντράθα. Δε μπορεί να γίνει τίποτα που να αποτρέψει τον πόλεμο... Γιατί η Πόλη επέτρεπε τέτοιες παραφροσύνες των ανθρώπων;

Ο Υπέρτατος Ήχος, ο αρχηγός της Σέχτας των Άδελων Ήχων, είχε μόλις παρακολουθήσει σ'έναν τηλεοπτικό δέκτη τη συνέντευξη που οι άθλιοι δημοσιογράφοι των Ζωντανών Ήχων είχαν πάρει από τον Βόρκεραμ-Βορ· και σκέφτηκε: *Εκείνη η παράξενη γυναίκα που έλεγε ότι ήταν απεσταλμένη της Ξέφρενης Κόρης είχε δίκιο: έπρεπε να τον είχαμε σκοτώσει αυτό τον άνθρωπο.* Είχαν όμως αποτύχει. Και ο καταραμένος φαινόταν όντως επικίνδυνος.

Ηττηθήκαμε, ωστόσο, εξαιτίας του στους δρόμους της Φιλήκης; Ο Υπέρτατος Ήχος δεν ήταν βέβαιος. Δεν ήταν βέβαιος ότι είχαν καν ητ-

τηθεί ακριβώς – αν και ομολογουμένως είχαν χτυπηθεί άσχημα· δεν μπορούσαν να συνεχίσουν τις επιθέσεις από τα ξημερώματα και ύστερα. Όμως δεν σκόπευαν, ούτως ή άλλως, να τις συνέχιζαν για πολύ ακόμα.

Υπολόγιζαν ότι ο Κάδμος Ανθοτέχνης θα τους είχε ήδη βοηθήσει, εδώ και ώρες. Αλλά δεν είχε κάνει τίποτα. Δεν είχε στείλει κανέναν να χτυπήσει τα σύνορα της Φιλήκης.

Εκείνη η παράξενη γυναίκα είχε πει ψέματα.

Όπως και οι Ηχοκαλεστές της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Την πρώτη ο Υπέρτατος Ήχος δεν μπορούσε να την ξαναβρεί για να της μιλήσει – δεν ήξερε καν τι ήταν, η καταραμένη! – άνθρωπος ή δαίμονας; Αλλά με τους Ηχοκαλεστές θα μιλούσε. Με τους Ηχοκαλεστές θα έλεγε πολλά. Οι ηλίθιοι, μάλλον, δεν είχαν καταλάβει καθόλου καλά τις προθέσεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή!

Ωστόσο, ο Υπέρτατος Ήχος δεν σκόπευε φυσικά να εγκαταλείψει τον αγώνα. Τώρα, που ο Αλυσοδεμένος Ποιητής είχε ξεκινήσει επανάσταση σε τούτους τους δρόμους, τώρα ήταν η ευκαιρία που η Σέχτα περίμενε για να ανατρέψει το καθεστώς της Φιλήκης. Η Παράφωνη Σκύλα και όσοι την υποστήριζαν θα έπεφταν, στο τέλος! Θα έπεφταν πολύ σύντομα!

Ο Κάδμος Ανθοτέχνης δεν έπρεπε να νικηθεί. Και οι Άδηλοι Ήχοι, από τόσους χρόνους άδικα αποσιωπημένοι, θα κυριαρχούσαν!

/12\

Ο Κάδμος Ανθοτέχνης, ο Βάρνελ-Αλντ, και η Καρζένθα-Σολ βλέπουν τον εχθρό τους να μιλά, και ύστερα συζητούν αναμεταξύ τους για το μέλλον – για πολιτικές και για στρατιωτικές κινήσεις – μέχρι που έρχεται ένας διάβολος του Σκοτοδαίμονος επάνω στην ώρα, για να φέρει καλά νέα αλλά και δύο κακά: ο καινούργιος Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας δεν σκοπεύει ν'αφήσει το πεπρωμένο του στην τύχη!

Είδε τη συνέντευξη του Βόρκεραμ-Βορ λίγο πριν από το μεσημέρι. Την είδε καταγεγραμμένη σε πλακέτα, γιατί ο μισθοφόρος είχε μιλήσει πολύ πρωί στους δημοσιογράφους, αφότου οι επιθέσεις της Σέχτας των Αδελών Ήχων τελείωσαν στη Φιλήκη.

«Μάλιστα,» είπε ο Κάδμος. «Αυτός είναι, λοιπόν, ο άνθρωπος που η Κορίνα φαίνεται να θεωρεί τόσο επικίνδυνο για εμάς...»

«Και είναι επικίνδυνος, δεν είναι;» είπε ο Βάρνελ-Αλντ, ο οποίος είχε φέρει την πλακέτα στο κρεμαστό διαμέρισμα του Κάδμου και της Καρζένθα, στη Μονότροπη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. «Άκουσες τι προτείνει στους πολιτάρχες: να ενωθούν εναντίον μας. Αυτό μπορεί να αποδειχτεί άσχημο, αν όντως συμβεί.»

Η Κορίνα έχει δίκιο: δεν υπάρχει τρόπος να αποφύγουμε τον πόλεμο, σκέφτηκε ο Κάδμος, καθισμένος στο τραπέζι του σαλονιού όπως κι οι άλλοι δύο, ενώ τώρα η οθόνη αντίκρυ τους ήταν σκοτεινή, έχοντας τελειώσει την αναπαραγωγή της πλακέτας. «Μ'αυτό που έκανε η καταραμένη Σέχτα των Αδελών Ήχων φρόντισε η Φιλήκη να γίνει σίγουρα εχθρός μας – πράγμα που δεν ήθελα να συμβεί!»

«Αδύνατον,» του είπε ο Βάρνελ. «Θα συνέβαινε ούτως ή άλλως. Η Φιλήκη ήταν ήδη συνεννοημένη με την Τριανδρία της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Η Κορίνα μάς είχε προειδοποιήσει.»

«Ναι, αυτό είναι αλήθεια,» συμφώνησε ο Κάδμος. «Ωστόσο, ήλπιζα ότι ίσως η Πολιτάρχης να λογικευόταν και να μας παρέδιδε τον Βόρκεραμ-Βορ, τον Όρπεκαλ-Λάντι, και τους άλλους. Τώρα, όμως, ακόμα κι

αν το σκεφτόταν να τους παραδώσει, η γνώμη της θα έχει πιθανώς αλλάξει. Θα νομίζει ότι εμείς βάλαμε τη Σέχτα να επιτεθεί στη συνοικία της. Διακήρυσσαν οι καταραμένοι ότι είναι με το μέρος μας! Χωρίς κανείς να τους το ζητήσει!

»Θα μπορούσα να το αρνηθώ δημοσίως. Αλλά τι νόημα θα είχε; Θα με πίστευε κανείς;»

«Μάλλον όχι,» αποκρίθηκε νηφάλια ο Βάρνελ-Αλντ.

«Οποιαδήποτε πιθανότητα υπήρχε για ειρήνη με τη Φιλήκη καταστράφηκε για πάντα. Εξαιτίας αυτών των ανώμαλων κακοποιών!» Ο Κάδμος χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι, κάνοντας τα λίγα σκεύη εκεί να κουδουνίσουν. «Και, μα τον Κρόνο, δεν χρειαζόμαστε κι άλλους ορκισμένους εχθρούς.»

«Θα πρέπει να φροντίσουμε για τη Φιλήκη, σύντομα,» είπε συλλογισμένα ο Βάρνελ-Αλντ. «Δεν υπάρχει άλλη λύση.»

«Η Α' Κατωρίγια,» παρενέβη η Καρζένθα, «πρέπει να αντιμετωπιστεί πρώτη.»

«Ναι, ίσως. Ωστόσο, οφείλουμε να ξεκινήσουμε να προετοιμαζόμαστε και για τη Φιλήκη.»

«Δε μπορούμε να διεξάγουμε δύο πολέμους συγχρόνως, Βάρνελ.»

«Πιθανώς να μη χρειαστεί να διεξάγουμε εμείς ακριβώς τον έναν από αυτούς.»

Η Καρζένθα τον ατένισε ερωτηματικά.

«Αν αγνοήσουμε τη Φιλήκη,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ, «μπορεί να μας χτυπήσει ενώ βρισκόμαστε σε πόλεμο με τον Σελασφόρο Χορονίκη και την Α' Κατωρίγια Συνοικία. Και δεν θα είναι καθόλου ευχάριστο. Δε συμφωνείς;»

«Δε μπορώ και να διαφωνήσω,» είπε η Καρζένθα. Αναγνώριζε ότι αυτός ήταν, όντως, ένα υπαρκτός κίνδυνος. Η Φιλήκη, άλλωστε, τους είχε ήδη επιτεθεί μία φορά, για να διώξει τα αεροσκάφη τους από την κατεστραμμένη περιοχή. Και τώρα που ο Βόρκεραμ-Βορ ήταν εκεί, οτιδήποτε μπορούσε να συμβεί. «Ωστόσο, αυτό δεν εξηγεί τι εννοούσες πιο πριν. Είπες ότι ίσως να μη χρειαστεί να διεξάγουμε εμείς τον πόλεμο...»

«Θα σου εξηγήσω,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ, «αν και, λογικά, πρέπει να το έχεις καταλάβει κι εσύ, Καρζένθα. Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τη Σέχτα των Άδηλων Ήχων για να νικήσουμε τη Φιλήκη-»

«Η Σέχτα αποκλείεται να έχει, από μόνη της, τη δύναμη να ανατρέψει το καθεστώς της Φιλήκης. Αν την είχε-»

«-θα το είχε κάνει από χρόνια. Σωστά. Γι'αυτό θα φροντίσω να λάβει βοήθεια.»

«Από εμάς;»

«Από τις Ήμερες Συνοικίες, κατά πρώτον.»

«Ύστερα από την ήττα που υπέστησαν οι πειρατές της στη Β' Κατωρίγια-»

«Δε θα επιτεθούν οι πειρατές της στη Φιλήκη. Η Φιλήκη δεν συνορεύει καν με τον Ριγοπόταμο! Δε μπορείς να τη χτυπήσεις με πλοία. Στα νότια των Ήμερων Συνοικιών, όμως, υπάρχουν άρπαγες και ληστές άλλου είδους: των δρόμων.»

«Και είναι αρκετοί για να κατακτήσουν μια ολόκληρη συνοικία;»

«Θα φέρω και κάποιους μισθοφόρους από τη Μεγαλοδιάβατη. Και πάω στοίχημα ότι στη Σκορπιστή, νότια της Φιλήκης, οι συμμορίες θα βρίσκονται σε αναβρασμό έχοντας ακούσει για τις κατακτήσεις του Αλυσσοδεμένου Ποιητή.»

«Δεν είναι τυχαίο που τόσες συμμορίες ξαφνικά εμφανίζονται πρόθυμες να συστρατευθούν μαζί μας. Η φήμη του Κάδμου» - του έριξε ένα βλέμμα - «μεγαλώνει και μεγαλώνει και μεγαλώνει. Πλησιάζει να είναι τεράστια.» Τα μάτια του γυάλισαν. «Θα παρουσιαστούν σύμμαχοι από εκεί που δεν τους περιμένουμε. Είμαι βέβαιος.»

«Η Σκορπιστή δεν έχει κεντρική διοίκηση, σωστά;» Η Καρζένθα είχε ακούσει γι'αυτή τη συνοικία, μα δεν ήξερε και πολλά. Ήταν μακριά από τη Β' Ανωρίγια και απείχε γύρω στα εκατό χιλιόμετρα από τις νότιες όχθες του Ριγοπόταμου.

«Σωστά,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ-Αλντ. «Διοικείται από συμμορίες, που δεν τα πηγαίνουν και τόσο καλά αναμεταξύ τους.»

«Εσωτερικές διαμάχες;»

«Μικρές συγκρούσεις για βλακώδεις λόγους, απ'ό,τι έχω καταλάβει.»

«Έχεις διασυνδέσεις με ανθρώπους εκεί;»

«Δυστυχώς όχι.»

«Τότε, πώς ξέρεις ότι θα μας υποστηρίξουν οι συμμορίες της Σκορπιστής;»

«Απλώς το φαντάζομαι. Φαντάζομαι ότι θα έχουν αρχίσει να ξεσηκώνονται μαθαίνοντας για τις νίκες του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

«Και σκοπεύεις να πας εκεί και να-;»

«Δεν σκοπεύω να κάνω τίποτα ακόμα. Απλώς το έχω υπόψη. Και θα μιλήσω και με την Κορίνα. Η Κορίνα θα ξέρει.»

Η Κορίνα ξέρει τα πάντα, σκέφτηκε η Καρζένθα, εκτός από κάτι πράγματα που απορείς πώς είναι δυνατόν να μην τα ξέρει...

«Επιπλέον,» συνέχισε ο Βάρνελ-Αλντ, «ίσως καταφέρω να επιστρατεύσω και κάποιους από την Επιγεγραμμένη. Έχω ακούσει πως υπάρχει πολύς πεινασμένος κόσμος εκεί. Αν τους δώσουμε όπλα και λεφτά, γιατί να μην πολεμήσουν για εμάς; Έτσι, θα χτυπήσουμε τη Φιλήκοη από μέσα (με τη βοήθεια της Σέχτας των Άδηλων Ήχων), από τα ανατολικά (με τη βοήθεια των ληστών των Ήμερων Συνοικιών), από τα δυτικά (με τη βοήθεια των Επιγεγραμμένων), και από τα νότια (με τη βοήθεια των Σκορπιστών). Εμείς οι ίδιοι δεν θα χρειαστεί να εμπλακούμε παρά μόνο ελάχιστα ίσως. Θα βάλουμε άλλους, ουσιαστικά, να κατακτήσουν τη Φιλήκοη για εμάς.»

Μόνο ο Βάρνελ-Αλντ θα μπορούσε να εκπονήσει ένα τέτοιο σχέδιο, συλλογίστηκε η Καρζένθα-Σολ. Αλλά αναρωτιέμαι αν θα καταφέρει να το πραγματοποιήσει κιόλας. «Θα χρειαστείς τη βοήθεια της Κορίνας,» του είπε. «Να της μιλήσεις οπωσδήποτε.»

«Θα το κάνω, σου εξήγησα.»

«Και της Τζέσικας. Ξέρει ανθρώπους στις Ήμερες Συνοικίες.» Δεν τη συμπαθούσε τη Τζέσικα η Καρζένθα, καθόλου· ωστόσο όφειλε να παραδεχτεί ότι είχε αποδειχτεί αρκετά χρήσιμη σε ορισμένες περιπτώσεις. Ήταν θυγατέρα της Πόλης – αν και τόσο διαφορετική από την Κορίνα.

«Με τη Τζέσικα έχω μιλήσει ήδη,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ. «Απ' αυτήν πήρα τις πληροφορίες μου για τους ληστές των δρόμων των Ήμερων Συνοικιών.»

Ο Κάδμος, που ήταν τόση ώρα σιωπηλός, ρώτησε: «Δηλαδή, το προετοίμαζες από πριν; Από προτού ακούσουμε για τη νυχτερινή επίθεση της Σέχτας των Άδηλων Ήχων;»

Ο Βάρνελ γέλασε. «Γιατί σε εκπλήσσει, Ποιητή; Η Κορίνα είχε πει ότι η Φιλήκοη ήταν εκ των προτέρων συνεννοημένη με την Τριανδρία. Επιπλέον, η Πολιτάρχης της μας είχε ήδη επιτεθεί με αεροσκάφη. Και, για να είμαι ειλικρινής, εγώ από την αρχή δεν νόμιζα ότι η Αμάντα Πολύεργη θα σου παρέδιδε τον Βόρκεραμ-Βορ και τους άλλους.»

«Ίσως τώρα να το κάνει,» είπε ο Κάδμος, σκεπτικά. «Ίσως να τους παραδώσει, έχοντας φοβηθεί από τις επιθέσεις της Σέχτας.»

«Πριν από λίγο, έλεγες το αντίθετο.»

«Ναι, αλλά μπορεί να συμβεί και κάτι το... μη αναμενόμενο, δεν μπορεί;»

«Πραγματικά το πιστεύεις αυτό;»

Ο Κάδμος αναστέναξε. «Όχι.» Όταν είχε μιλήσει με την Αμάντα Πολύεργη, η ανόητη Πολιτάρχης τού είχε φανεί πολύ ξεροκέφαλη για ν'αλλάξει γνώμη. Και δεν πρέπει να τρόμαζε εύκολα. Φαινόταν να την ενδιαφέρει περισσότερο η φήμη της, η... καριέρα της, ως πολιτικός, παρά η ειρήνη μέσα στην ίδια της τη συνοικία! *Τίποτα καλύτερο από μια συνηθισμένη πολιτάρχης...* σκέφτηκε, επικριτικά, ο Κάδμος. *Μόνο τα πλούτη τους και η «καριέρα» τους τους νοιάζουν. Κατάπτυστοι!*

Η Καρζένθα-Σολ είπε στον Βάρνελ-Αλντ: «Μη σκέφτεσαι, όμως, να ξεκινήσεις αυτή την επίθεση κατά της Φιλήκοης πολύ σύντομα. Δε θέλω να—»

«Μα δεν μπορώ, ούτως ή άλλως, να την ξεκινήσω πολύ σύντομα. Δεν έχω τη δυνατότητα. Πρέπει να γίνουν πολλές προετοιμασίες.»

Η Καρζένθα ένευσε. «Εν τω μεταξύ, εγώ θα προετοιμάζω τον στρατό μας για επίθεση κατά της Α' Κατωρίγιας. Μην περιμένεις ότι μπορώ να ασχοληθώ με την υπόθεση της Φιλήκοης.»

«Δεν περιμένω ν'ασχοληθείς με τη Φιλήκοη. Θα την αναλάβω προσωπικά.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε η Καρζένθα, μην αμφιβάλλοντας ότι μπορούσε να το κάνει. Ο Βάρνελ-Αλντ ήταν στρατηγικό μυαλό και μυαλό του Σκοτοδαίμονος, συγχρόνως. Ήταν γενναίος αλλά, ταυτόχρονα, κινιόταν και ύπουλα. Είχε διασυνδέσεις στον υπόκοσμο αλλά και ανάμεσα στους Οίκους ευγενών και σε πολιτικούς διαφόρων ειδών. *Αν ήταν εχθρός μου, θα τον θεωρούσα πιο τρομαχτικό από τον Βόρκεραμ-Βορ.*

«Πάντως,» συνέχισε ο Βάρνελ, «είναι σημαντικό να μην καθυστερήσουμε και πολύ, όπως καταλαβαίνεις.»

«Τι εννοείς; Γιατί;»

«Μα δεν άκουσες τι είπε ο Βόρκεραμ-Βορ; Προτείνει στους πολιτάρχες νότια του Ριγοπόταμου να ενωθούν εναντίον μας! Πόσο χρόνο νομίζεις ότι έχουμε στη διάθεσή μας προτού συμβεί αυτό;»

«Επειδή το είπε ο Βόρκεραμ-Βορ σε κάτι μαλάκες δημοσιογράφους, δεν σημαίνει ότι θα γίνει αύριο κιόλας. Ο καθένας μπορεί να βγει και να προτείνει ό,τι του έχει σφυρίξει ο Σκοτοδαίμων!»

«Ο Βόρκεραμ-Βορ δεν είναι ο καθένας' το ξέρεις αυτό. Η Κορίνα δεν θα μας προειδοποιούσε για τον 'καθένα'. Ίσως ήδη να έχει κάποιο σχέδιο στο μυαλό του για να ενώσει τους πολιτάρχες-»

«Δεν είναι δυνατόν...» κούνησε το κεφάλι η Καρζένθα. «Μόλις πριν από πέντε μέρες ηττήθηκε-»

«Μέσα σε πέντε ημέρες πολλά μπορούν να συμβούν. Νομίζεις ότι τυχαία έκανε δημοσίως αυτή την πρόταση για ένωση των πολιταρχών; Πρέπει να ήταν μέρος του σχεδίου του. Επειδή το ξέρει ότι όλοι θα τον ακούσουν. Τα λόγια του, και η εικόνα του, θα μεταφερθούν σε κάθε συνοικία νότια του Ριγοπόταμου' δεν υπάρχει αμφιβολία.»

Η Καρζένθα αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει, γιατί αυτά που έλεγε ο Βάρνελ της έμοιαζαν λογικά.

«Ο Βόρκεραμ-Βορ είναι, πραγματικά, επικίνδυνος,» συνέχισε ο Βάρνελ-Αλντ. «Εγώ, μέχρι στιγμής – μέχρι τώρα, που τον είδα να μιλά έτσι δημοσίως – δεν το είχα συνειδητοποιήσει. Θεωρούσα ότι η Κορίνα ίσως και να υπερέβαλλε λίγο, για δικούς της λόγους που μόνο εκείνη καταλαβαίνει. Αλλά δεν το νομίζω αυτό πια. Ο Βόρκεραμ-Βορ δεν είναι μόνο ικανός στρατιωτικός' είναι και έξυπνος πολιτικός. Ώς τώρα, είχα την εντύπωση πως ο Όρπεκαλ-Λάντι είναι το μυαλό της Τριανδρίας' αλλά πλέον το αμφιβάλλω.

»Και αναρωτιέμαι για ένα πράγμα, Καρζένθα: τι δουλειά έχει ο Βόρκεραμ-Βορ εδώ.»

«Τι δουλειά να έχει; Μισθοφόρος είναι.»

«Βρίσκεται, όμως, πολύ μακριά από την πατρίδα του. Είναι από την Ανακτορική Συνοικία' ο ίδιος το είπε στη συνέντευξη που ακούσαμε. Γιατί ήρθε στα μέρη μας; Μόνο επειδή πίστευε ότι θα κερδίσει λεφτά

από τον πόλεμο; Κι αν ναι, γιατί τώρα δρα σαν να μην είναι ένας απλός κερδοσκόπος;»

Η Καρζένθα συνοφρυώθηκε. *Μπορεί να έχει δίκιο; αναρωτήθηκε. Μπορεί όντως να κρύβεται κάτι περισσότερο πίσω από τον Βόρκεραμ-Βορ; «Αν κάτι περισσότερο κρυβόταν πίσω από τον Βόρκεραμ-Βορ, η Κορίνα θα μας το είχε πει.»*

«Με την Κορίνα ποτέ δεν ξέρεις.»

«Γιατί να μας το κρύψει;»

«Περιμένεις αληθινά να σου δώσω τέτοια απάντηση, όταν η ερώτηση αφορά μια θυγατέρα της Πόλης;»

Ναι, σκέφτηκε η Καρζένθα, η Κορίνα δρα μυστηριωδώς πολλές φορές – αν όχι συνήθως. «Τέλος πάντων. Τώρα αυτό δεν έχει μεγάλη σημασία, ούτως ή άλλως. Σημασία έχει μόνο ο πόλεμος που πρέπει να διεξάγουμε εναντίον της Α΄ Κατωρίγιας Συνοικίας.» Δεν της άρεσαν τα παράξενα πολιτικά παιχνίδια. Προτιμούσε να κρατά τα πράγματα απλά στη ζωή της.

«Ίσως,» αποκρίθηκε αινιγματικά ο Βάρνελ-Αλντ, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα κι ανάβοντας ένα τσιγάρο.

Για μερικές στιγμές σιγή απλώθηκε ανάμεσα στους τρεις τους. Ύστερα, ο Κάδμος είπε: «Εγώ θα φύγω. Θα πάω στη Β΄ Ανωρίγια.»

«Τι;» έκανε η Καρζένθα, ξαφνιασμένη. «Αποκλείεται! Δε μπορείς να–»

«Πρέπει να πάω, Καρζένθα. Έχω αφήσει τον Ερκάνη πολύ καιρό μόνο του εκεί, ως Αντιπολιτάρχη. Και τα προβλήματα στη Β΄ Ανωρίγια είναι πολλά. Η παρουσία μου χρειάζεται.»

«Μα δεν μπορώ να έρθω μαζί σου στη Β΄ Ανωρίγια· οι προετ–»

«Και ούτε σου ζητάω να έρθεις. Θα μείνεις εδώ και–»

«Η Φοίβη σε κυνηγά! Το έχεις ξεχάσει, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος; Δε μπορώ να σ'αφήσω μόνο σου!»

«Η Κορίνα μάς είπε ότι δεν πρόκειται να μου επιτεθεί στο άμεσο μέλλον–»

«Η Κορίνα ίσως να κάνει λάθος, Κάδμε!» Η Καρζένθα σηκώθηκε από την καρέκλα της.

«Για ένα τέτοιο θέμα, δεν θα έκανε λάθος· είμαι σίγουρος–»

«Ακόμα κι αυτή δεν είναι αλάνθαστη!»

«Αν νόμιζε ότι υπήρχε έστω και μια μικρή πιθανότητα τώρα να με πλησιάσει η Φοίβη, η Κορίνα θα ήταν εδώ, πλάι μου, όπως και την άλλη φορά. Είναι, ουσιαστικά, η μόνη που μπορεί να με προστατέψει από την Αδελφή της.»

Κι εγώ μπορώ να σε προστατέψω! σκέφτηκε, πικαρισμένη, η Καρζένθα-Σολ.

«Το ξέρεις πως έτσι είναι, Καρζένθα,» είπε ήπια ο Κάδμος, βλέποντας την όψη στο πρόσωπό της και μαντεύοντας τις σκέψεις της. «Μόνο μια θυγατέρα της Πόλης μπορεί να αποτρέψει τη Νύφη του Χάροντα απ'το να φτάσει στον στόχο της. Κι αν η Κορίνα νόμιζε ότι κινδυνεύω—»

«Να της ξαναμιλήσεις,» τον διέκοψε απότομα η Καρζένθα. «Να τη ρωτήσεις προτού φύγεις για τη Β' Ανωρίγια. Αλλιώς, δεν πρόκειται να σ'αφήσω να πας πουθενά.»

Ο Βάρνελ τη λοξοκοίταξε με βλέμμα ελαφρώς διασκεδασμένο. «Σκοπεύεις να κρατήσεις τον Αυτοκράτορά μας αιχμάλωτό σου, Καρζένθα-Σολ;»

Εκείνη τον αγριοκοίταξε. «Δεν είναι αστείο το θέμα.»

«Πράγματι. Αλλά συμφωνώ με τον Κάδμο σε ένα πράγμα: Αν η Κορίνα νόμιζε ότι υπήρχε κίνδυνος η Φοίβη να τον σκοτώσει, θα ήταν τώρα εδώ, μαζί μας. Δίπλα του.

»Για κάποιο λόγο, η Νύφη του Χάροντα, παρότι ξέφυγε από τη φυλακή της, δεν πλησιάζει. Ίσως και να φοβάται. Ακόμα κι οι θυγατέρες της Πόλης πρέπει να γνωρίζουν φόβο, κάπου-κάπου.» Φύσηξε καπνό, αργά, από την άκρη του στόματός του.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της Καρζένθα κουδούνισε. Εκείνη είδε, από την ένδειξη στη μικρή οθόνη, ότι ήταν οι φύλακες – οι Μικροί Γίγαντες της – έξω από το κρεμαστό διαμέρισμα. Δέχτηκε την κλήση, έχοντας τη συσκευή ανοιχτή έτσι ώστε ν'ακούνε και ο Κάδμος και ο Βάρνελ.

«Μάλιστα;»

«*Η Κορίνα είναι εδώ, αρχηγέ, και ζητά να περάσει.*»

Ο Βάρνελ μουρμούρισε: «Κατά φωνή ο διάβολος του Σκοτοδαίμονος...» υπομειδώντας.

Η Θυγατέρα μπήκε στο δωμάτιο σαν να ήταν θεατρική σκηνή στημένη για εκείνη, βαδίζοντας με τρόπο που έκανε τις τρίχες να σηκώνονται. Ήταν ντυμένη με μαύρο φόρεμα και καφετιά καπαρντίνια, και την κάτω μεριά του πορφυρόδερμου προσώπου της σκέπαζε ένα βαθυκόκκινο μαντήλι. Τα πράσινα μάτια της στραφτάλιζαν. Τα ξανθά μαλλιά της έπεφταν καλοχτενισμένα στους ώμους της.

«Για σένα λέγαμε,» της είπε ο Βάρνελ.

«Δε με εκπλήσσει,» αποκρίθηκε η Κορίνα. «Ποτέ δεν πηγαίνω τυχαία σ'ένα μέρος.» Δεν ήταν ξεκάθαρο αν αστειευόταν ή όχι.

Μάλλον όχι, υποπτευόταν ο Βάρνελ-Αλντ.

Η Κορίνα κάθισε στο τραπέζι όπου κάθονταν κι εκείνοι. «Θα είδατε τον Βόρκεραμ-Βορ να μιλά στους δημοσιογράφους, υποθέτω...»

«Τον είδαμε,» επιβεβαίωσε ο Κάδμος.

«Καταλαβαίνετε, λοιπόν, γιατί είναι επικίνδυνος.»

«Είναι προφανές,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ-Αλντ. «Δε μας είχες πει, όμως, ότι είχε τέτοια σχέδια – να ενώσει τους πολιτάρχες εναντίον μας.»

«Τι θα άλλαζε, αν σας το έλεγα; Σας είπα ότι πρέπει να τον εξολοθρεύσετε· είναι αρκετό.»

«Τι άλλο ξέρεις γι'αυτόν, Κορίνα; Γιατί ήρθε από την Ανακτορική Συνοικία; Γιατί ταξίδεψε τόσο μακριά; Και γιατί φαίνεται να έχει πάρει τούτο τον πόλεμο τόσο προσωπικά; Δεν φέρεται σαν τους περισσότερους μισθοφόρους που γνωρίζω.»

«Δεν είναι σαν τους περισσότερους μισθοφόρους που γνωρίζεις, Βάρνελ.»

«Τι είναι;»

«Ο Βόρκεραμ-Βορ.»

«Ένα όνομα δεν λέει τίποτα!»

«Αυτό είναι το πεπρωμένο του μέσα στην Πόλη. Να αντιμετωπίσει τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Θα κάνει τα πάντα για να σας σταματήσει. Αν δεν ερχόταν εδώ, τώρα, θα τον συναντούσατε αργότερα, στο μέλλον, πιο νότια.»

Ο Βάρνελ-Αλντ συνοφρυώθηκε.

Και ο Κάδμος συνοφρυώθηκε.

Και η Καρζένθα-Σολ.

Κι οι τρεις τους είχαν την ίδια απορία: Τι ακριβώς έλεγε η Κορίνα; Ήξερε τα μελλούμενα; Τα έβλεπε κάπως; Ή, απλά, έκανε υποθέσεις;

Η Θυγατέρα μειδίασε πίσω από το μαντήλι της, αχνά, και αόρατα για τους τρεις τους. Καταλάβαινε την απορία τους. Τη διάβαζε στα σημάδια της Πόλης. «Αυτός είναι ο Βόρκεραμ-Βορ,» τους είπε. «Μια δύναμη εναντίον της δικής σας δύναμης. Αλλά δεν θα νικήσει, γιατί έχετε εμένα μαζί σας.»

«Κι εκείνος έχει μαζί του κάποιες Θυγατέρες της Πόλης, έτσι δεν είναι;» είπε ο Κάδμος.

«Δύο από αυτές είναι αιχμάλωτές μου, όπως ξέρεις.»

«Και η Φοίβη;» ρώτησε η Καρζένθα. «Είναι με το μέρος του;»

«Η Φοίβη είναι μαζί του, επί του παρόντος. Αλλά... με το μέρος του; Δεν είμαι σίγουρη. Πάντως, δεν κατάφερα να την κάνω να τον βάλει στόχο. Και η Μιράντα φταίει γι' αυτό! Η Μιράντα, που τώρα είναι επίσης μαζί με τον Βόρκεραμ-Βορ και τον υποστηρίζει.

»Μην ανησυχείτε, όμως, για τις Αδελφές μου: είναι δική μου υπόθεση να τις αναλάβω—»

«Ο Κάδμος σκέφτεται να φύγει,» της είπε η Καρζένθα. «Να πάει στη Β' Ανωρίγια Συνοικία. Δεν το θεωρώ ασφαλές. Ίσως η Φοίβη να τον βρει εκεί, ενώ είναι μακριά μου. Εγώ δεν μπορώ να φύγω· πρέπει να—»

«Δεν υπάρχει κίνδυνος από τη Φοίβη, για την ώρα. Κάθεται μαζί με τη Μιράντα και τον Βόρκεραμ-Βορ. Φοβάται να μας πλησιάσει.»

«Γνωρίζουν, λοιπόν, και οι Θυγατέρες φόβο...» σχολίασε ο Βάρνελ-Αλντ, σβήνοντας το τσιγάρο του στο τασάκι.

«Περισσότερο απ' ό,τι νομίζεις,» τον διαβεβαίωσε η Κορίνα, μοιάζοντας να μιλά πολύ σοβαρά πίσω απ' το μαντήλι της.

«Συμφωνείς, δηλαδή, να πάει ο Κάδμος στη Β' Ανωρίγια Συνοικία;» είπε η Καρζένθα-Σολ. «Δεν το θεωρείς επικίνδυνο;»

«Δεν είναι επικίνδυνο, αυτή τη στιγμή. Μάλιστα, θα σε βοηθήσει από εκεί.»

«Τι...;»

«Έλα τώρα, Καρζένθα· είσαι καλύτερη στρατηγός από εμένα. Θα επιτεθείς σύντομα στην Α' Κατωρίγια από τη Β' Κατωρίγια, σωστά; Δε θα της επιτεθείς κι από τον Ριγοπόταμο, συγχρόνως; Ο Κάδμος, από τη Β' Ανωρίγια, καθώς επίσης και από το Εμπορικό Κέντρο, θα στέλνει

πλοία εναντίον της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας. Και, πολύ σύντομα, το καθεστώς του Σελασφόρου Χορονίκη θα γκρεμιστεί, κι ακόμα μια συνοικία θα ανήκει στον Αλυσοδεμένο Ποιητή.» Η Κορίνα μιλούσε σχεδόν σαν να άρθρωνε κάποια προφητεία. Γί'άλλη μια φορά έκανε τις τρίχες τους να ορθωθούν.

Ο Βάρνελ-Αλντ γέλασε. «Μας έχουν ευνοήσει οι θεοί που σ'έφεραν στο πλευρό μας, Κορίνα!» είπε. «Και χρειάζομαι τη βοήθειά σου κι εγώ τώρα.»

«Τη βοήθειά μου την έχεις πάντα, Βάρνελ...» Τα πράσινα μάτια της στράφηκαν επάνω του, κάνοντάς τον να αισθανθεί αμήχανα προς στιγμή, για κάποιον ανεξήγητο λόγο. Σαν να ήταν η δασκάλα του, ή κάποια πολύ απαιτητική ερωμένη. Όχι πως ο Βάρνελ είχε νιώσει ποτέ έτσι με καμιά δασκάλα του, ή ακόμα και με καμιά ερωμένη.

«Έχω ένα σχέδιο,» της είπε.

«Είμαι σίγουρη ότι είναι κάτι που θα μου αρέσει.»

«Μίλησα και με τη Τζέσικα. Όχι για ολόκληρο το σχέδιο, αλλά για ένα μέρος του. Ίσως να σου το είπε.»

«Δεν άκουσα τίποτα από το στόμα της πέρα από κρωξίματα πουλιών.»

Ο Βάρνελ-Αλντ μειδίασε, και της εξήγησε τι είχε στο μυαλό του για τη Φιλήκη.

Η Κορίνα τού είπε: «Έχεις δίκιο για τη Σκορπιστή. Οι συμμορίες της έχουν ήδη αρχίσει να ξεσηκώνονται, ακούγοντας για τα κατορθώματα του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

«Είσαι σίγουρη;»

«Απόλυτα. Θα είναι παραπάνω από πρόθυμες να συστρατευθούν μαζί σας, να χτυπήσουν όποια συνοικία επιθυμείτε.»

«Σήμερα φέρνεις όλο καλά νέα, Κορίνα.»

«Όχι μόνο, Βάρνελ. Φέρνω και δύο κακά νέα, ειδικά για εσένα.»

Την κοίταξε ερωτηματικά. *Προσπαθεί να με φρικόρει; αναρωτήθηκε.*

«Ο Βόρκεραμ-Bor κρατά αιχμάλωτη την αδελφή σου, την Ορσίλια-Αλντ-»

«Τι; Νόμιζα ότι σκοτώθηκε η μικρή ιπτάμενη, μα τα δόντια της Ρασιλλώς!»

«Έχεις αδελφή;» έκανε η Καρζένθα.

«Ναι. Ήταν με τα Α' Ανωρίγια αεροσκάφη που επιτέθηκαν στις δυνάμεις της Α' Κατωρίγιας οι οποίες είχαν έρθει για να ενισχύσουν την Τριανδρία. Πιλόταρε ένα αεροπλάνο. Καταρρίφθηκε στην κατεστραμμένη περιοχή. Οι άνθρωποι που έψαξαν το μέρος, μέσα στις τελευταίες ημέρες, δεν τη βρήκαν. Υπέθετα ότι είχε σκοτωθεί. Αν ζούσε, λογικά θα είχε επιστρέψει σ'εμένα...» Έστρεψε ξανά το βλέμμα του στην Κορίνα. «Αυτό το μισθοφορικό κάθαρμα την έχει;»

«Ναι. Ο Βόρκεραμ-Βορ. Κάποιοι μαχητές του τη βρήκαν τυχαία στην κατεστραμμένη περιοχή, τραυματισμένη.»

«Γνωρίζουν ποια είναι;»

«Γνωρίζουν.»

«Εκείνη τούς το είπε;»

«Μάλλον.»

Ο Βάρνελ καταράστηκε. «Η μικρή ποτέ δεν είχε και πολύ μυαλό, γαμώτο!... Σκέφτονται να τη χρησιμοποιήσουν εναντίον μου, έτσι;»

«Το έχουν υπόψη τους, απ'ό,τι καταλαβαίνω.»

«Ό,τι κι αν έχουν κατά νου, θα αποτύχει,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ, οργισμένα. Και άναψε δεύτερο τσιγάρο.

«Σου έχω ακόμα ένα άσχημο νέο,» τον πληροφόρησε η Κορίνα.

Εκείνος ρούφηξε καπνό· τον έβγαλε απ'τα ρουθούνια.

«Δεν ξέρω πότε ακριβώς θα γίνει, αλλά στο σύντομο μέλλον κάποιος θα προσπαθήσει να σε σκοτώσει.»

«Ποιος;»

Τα μάτια της στένεψαν, τα ξανθά φρύδια της έσμιξαν πάνω στο πορφυρόδερμο μέτωπό της· έδινε την εντύπωση ότι προσπαθούσε να θυμηθεί ένα μισοξεχασμένο όνειρο. «Ένας άντρας. Δέρμα λευκό μ'απόχρωση του ροζ. Μαλλιά ξανθά, σπαστά, κοντά. Φορά μπλε κοστούμι. Κρατά ένα πιστόλι. Βγαίνει ανάμεσα από κόσμο. Μια συγκέντρωση μέσα σ'ένα σαλόνι-»

«Συγκέντρωση σε σαλόνι; Πότε;»

«Δεν είμαι βέβαιη πότε ακριβώς, σου είπα, αλλά θα γίνει στο σύντομο μέλλον.»

«Μεγάλο σαλόνι; Ένα διπλό πολύφωτο κρέμεται από το ταβάνι; Μια ταπετσαρία με το έμβλημα των Αλντ'κάρθοκ σκεπάζει ολόκληρο τον τοίχο από τη μια μεριά;»

«Τώρα που το λες, ναι, ακριβώς αυτό το σαλόνι πρέπει να είναι.»

«Το καινούργιο Πολιταρχικό Μέγαρο!» είπε ο Βάρνελ-Αλντ. «Σε δυο μέρες έχω ανακοινώσει ότι θα γίνει επίσημη συγκέντρωση εκεί, για να συζητηθούν κάποια θέματα για τη συνοικία, υπό την καινούργια διοίκηση – τη δική μου διοίκηση.»

«Κάποιοι, προφανώς, δεν σε θέλουν για Πολιτάρχη.»

«Για φαντάσου...» Η όψη του αγρίεψε. «Αφού βλέπεις το μέλλον, Κορίνα – τι είδες; Αυτός ο άντρας θα καταφέρει να με σκοτώσει, ή όχι;»

«Σε είδα να πέφτεις, χτυπημένος από σφαίρα. Δεν είμαι βέβαιη αν σκοτώθηκες. Το μέλλον πάντοτε μεταβάλλεται από τις επιδράσεις του παρόντος, Βάρνελ. Σου θυμίζει κάτι αυτός ο ξανθός άντρας; Τον ξέρεις;»

Κούνησε το κεφάλι του, ενώ τίναζε στάχτη στο τασάκι. «Όχι... Όχι τίποτα που... Δε μπορώ να σκεφτώ κανένα συγκεκριμένο άτομο τώρα.»

«Να είσαι έτοιμος,» του είπε η Κορίνα, «και θα γράψεις εσύ το μέλλον που θέλεις.»

«Δε σκοπεύω να το αφήσω στην τύχη,» τη διαβεβαίωσε ο Βάρνελ-Αλντ.

/13\

Ο Δρομομάχος μιλά ξανά με την Κυρά των Δρόμων, κι εκείνη ακούει κάποια μάλλον ανησυχητικά νέα για την επιρροή του Αλυσοδεμένου Ποιητή, προτού οδηγήσει τους Νομάδες της νότια, φτάνοντας στις γειτονιές των Γεροντότροχων και σε μια πλατεία με έναν αόρατο στύλο, ενώ το ραδιόφωνό τους έχει αρχίσει να λειτουργεί και, καθώς οδοιπορούν προς την Κεντρική, ακούνε κάποια ακόμα πιο ανησυχητικά νέα και πρέπει να βρουν τρόπο να επισκευάσουν έναν ασυνήθιστα αλλοιωμένο μηχανισμό.

Το πρωί, ενώ οι Νομάδες είχαν αρχίσει να διαλύουν τον καταυλισμό τους στο Ψηλό Σταυροδρόμι – την πλατεία που σχηματιζόταν εκεί όπου συναντιόνταν τέσσερις γέφυρες – οι Οδοκράχτες ήρθαν ξανά να τους συναντήσουν. Όχι, όμως, με τόσα οχήματα όσα την προηγούμενη φορά. Ένα ψηλό τετράκυκλο με ρόδες ικανές να τσακίσουν άλλα οχήματα από κάτω τους· τέσσερα δίκυκλα· κι ένα ανοιχτό τρίκυκλο, μικρό, που επάνω του, πίσω από τον οδηγό, στεκόταν ο Νέλκορ ο Ξανθός. Ο Δρομομάχος των Οδοκραχτών. Και τώρα η μορφή του διακρινόταν καλύτερα απ'ό,τι τη νύχτα. Τα ξανθά μαλλιά του ήταν το μόνο που φαινόταν καθαρά χτες. Σήμερα, μπορούσες να δεις ότι το δέρμα του ήταν γαλανό και τα μάτια του γκρίζα, και ότι είχε ένα στραβό μειδίαμα στα χείλη, σαν να το είχε συνηθίσει και να μη μπορούσε να το αποβάλει: σαν να ήταν νευρικό. Στην πλάτη του κρεμόταν το μεγάλο ρόπαλο-καραμπίνα του.

Τα οχήματα των Οδοκραχτών σταμάτησαν αντίκρυ στα οχήματα των Νομάδων, και ο Νέλκορ ο Ξανθός πήδησε από το τρίκυκλο. «Εύνοια!» φώναξε. «Κυρά των Δρόμων!»

Η Εύνοια είχε ήδη αρχίσει να βαδίζει προς τη μεριά των συμμοριτών περνώντας ανάμεσα από τους Νομάδες, κάνοντάς τους νοήματα να μην ανησυχούν, ότι όλα ήταν καλά. Και ήταν *σίγουρη* γι'αυτό. Τα πολε-

οσημάδια ήταν θετικά. Ήταν φιλικά. Φίλοι, έλεγαν για τους Οδοκράχτες.

Η Εύνοια ξεπρόβαλε μέσα από τους Νομάδες των Δρόμων. «Δρομομάχε,» είπε. «Καλημέρα.» Ο χειμερινός αέρας που μαστίγωνε την πλατεία στη διασταύρωση των γεφυρών έκανε τα μακριά μαλλιά της να κυματίζουν σαν χρυσαφένιος μανδύας γύρω της ο οποίος έπεφτε ως τη μέση της. Ήταν ντυμένη με μια γκριζα κάπα πάνω από τα ταξιδιωτικά ρούχα της. «Και σ'ευχαριστούμε για τη φιλοξενία στους δρόμους σας.»

Ο Νέλκορ ο Ξανθός την πλησίασε, και-

Ο Κοντός Φριτς, η Ηχώ, κι ο Ρίμναλ βρέθηκαν, στη στιγμή, γύρω από την Εύνοια, με τα χέρια τους όχι και πολύ μακριά από τα όπλα που ήταν δεμένα επάνω τους.

«Όπα, ρε παλικάρια!» γέλασε ο Νέλκορ. «Ειρήνη, να πούμε. Ειρήνη! Να κουνήσουμε γλώσσες ήρθα, όχι να σφυρίζουμε σφαίρες. Καλώς;» Χαμογέλασε, υψώνοντας τα χέρια του με τις παλάμες ανοιχτές.

«Σας έγνεψα ότι δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας,» είπε η Εύνοια στους φίλους της: «δεν με είδατε;»

«Φοβηθήκαμε ότι ίσως νάχες κάνει λάθος,» αποκρίθηκε ο Ρίμναλ.

Ο Νέλκορ ο Ξανθός είπε, μιλώντας στην Εύνοια: «Το λοιπόν, ε, είχες δίκιο, δικιά μου. Είστε αληθώς οι Νομάδες των Δρόμων, όπως απεδείχθη το πράμα. Ακούσαμε τα ραδιόφωνα και μπανίσαμε τις οθόνες, από κανάλια και σταθμούς της Συρροής, και λένε ότι οι Νομάδες των Δρόμων σταμάτησαν στην Πλατεία Ευημερίας, στη Χρηματοβόλο, κοντά στα σύνορα με Ακμή, και η Αστυνομία ήρθε να τους ζητήσει κάποια στοιχεία και να κάνει έρευνα στα οχήματά τους, κι αυτοί αρνήθηκαν κι επιτέθηκαν στην Αστυνομία με όπλα τρομερά που κανείς δεν έχει ξαναδεί - κάτι μηχανικές σφαίρες, είπαν, που έμοιαζαν με ζωντανά τέρατα, και είχαν πλοκάμια που σε χτυπούσαν και καιγόσουν από μέσα προς τα έξω, κι όταν βαρούσαν τα οχήματα των μπάτσων διαλύονταν κι αυτά. Χα! οι παλιοπουσταράδες έχουν φαντασία, όμως! Κανείς δε θα πιστέψει τέτοιο παραμύθι, μα τα μούσια του Κρόνου γαμώ!»

Η Εύνοια χαμογελούσε, παρότι η κατάσταση δεν της φαινόταν καθόλου αστεία. Η φήμη των Νομάδων της είχε αρχίσει να αμαυρώνεται. Αυτό δεν ήταν καθόλου καλό. Δεν ήθελε ν'αρχίσουν οι άνθρωποι της

Ατέρμονης Πολιτείας να τους φοβούνται. Οι Νομάδες έπρεπε να είναι *ειρηνικοί*. Έπρεπε όλοι να ξέρουν ότι οι Νομάδες είναι *ειρηνικοί*!

«Για την ακρίβεια, Δρομομάχε,» είπε, «αυτό δεν ήταν ψέμα. Το ότι μας ζήτησαν τα στοιχεία μας και να ερευνήσουν τα οχήματά μας ήταν ψέμα.»

«Παρντόν; Τι...; Έχετε τέτοια σφαιρικά τέρατα-μηχανές με πλοκάμια που... και τα λοιπά;»

«Είναι... ένα από τα όπλα που διαθέτουμε. Όχι από παλιά, όμως. Και ακόμα και τώρα δεν θα το χρησιμοποιούσαμε εναντίον της Αστυνομίας. Δεν είπαν αλήθεια ότι ήθελαν απλώς να μας ζητήσουν τα στοιχεία μας και να μας ερευνήσουν–»

«Σιγά μην κάναμε τέτοιο θέμα επειδή μας ζητούσαν τα στοιχεία μας...» μούγκρισε ο Κοντός Φριτς.

«Όχι πως έχουμε και τίποτα ιδιαίτερα στοιχεία να δώσουμε,» πρόσθεσε ο Ρίμναλ, σχολιαστικά, «πλανόδιοι γαρ.» Μόρφασε.

«Συγγνώμη, δηλαδή, και τι ήθελαν οι μπάτσοι, για νάχουμε καλό ρώτημα; Όχι πως με τρώει και πολύ το θέμα, αλλά είμαι και περίεργος,» είπε ο Νέλκορ ο Ξανθός.

Η Εύνοια δίστασε μονάχα για μια στιγμή. «Ήθελαν με απαγάγουν,» απάντησε.

«Ε όχι! Γιατί;»

«Ούτε εγώ ξέρω. Ήθελαν να με πάρουν μαζί τους χωρίς καμία δικαιολογία, και δεν μπορούσα να τους λογικέψω με τίποτα. Όταν αρνήθηκα να τους ακολουθήσω, άρχισαν να μας χτυπάνε με ενεργειακά ρόπαλα και ενεργοβόλα.»

«Λεχρίτες,» μούγκρισε ο Νέλκορ ο Ξανθός. «Ξηγηθήκατε καλά, όμως! Είστε εντάξει – χα-χα-χα-χα-χα!» Έδωσε το χέρι του στην Εύνοια. «Χάρηκα για τη γνωριμία, Κυρά των Δρόμων.»

Εκείνη χαμογέλασε, ανταλλάσσοντας μια δυνατή χειραψία μαζί του. «Παρομοίως, Δρομομάχε. Και σ'ευχαριστούμε ξανά για τη φιλοξενία. Ελπίζουμε μόνο να μη συναντήσουμε προβλήματα από άλλες συμμορίες καθώς θα διασχίζουμε τη Σκορπιστή προς τα νότια.»

«Δυστυχώς δεν μπορούμε να το εγγυηθούμε αυτό. Οι Οδοκράχτες δεν κάνουν κουμάντο σ'άλλες συμμορίες. Όμως όλοι εδώ πέρα έχουν ακούσει για τους Νομάδες των Δρόμων, και δε νομίζω πως είν' κανέναν

που σας στραβοκοιτάζει. Τουλάχιστο, δεν έχει πάρει τ'αφτί μου τίποτα τέτοιο.

»Αλλά πού πάτε; Για Καλόπραγη; Για Αμφίνομη;»

«Ή στη μία ή στην άλλη,» αποκρίθηκε η Εύνοια. «Μακριά από τη Συρροή, πάντως.» *Μακριά από τα δίχτυα σου, Κορίνα*, πρόσθεσε νοερά. *Και θα το μετανιώσεις αυτό που έκανες, καταραμένη!* Ακόμα δεν μπορούσε ν'αφήσει την Εύνοια και τους Νομάδες της ήσυχους, η άθλια ραδιούργος Αδελφή της! Η Εύνοια αναρωτιόταν αν σκόπευε να την αιχμαλωτίσει για να εκβιάσει τη Μιράντα ξανά. Γιατί, τι άλλο να ήθελε, η ελεεινή;

«Για τον Αλυσοδεμένο Ποιητή θα έχετε ακούσει, έτσι; Ειδικά αφού πήγατε βόρεια και μετά ήρθατε ξανά προς τα νότια. Σωστά;»

Η Εύνοια ένευσε. «Ναι, έχουμε ακούσει για τον Κάδμο Ανθοτέχνη,» είπε.

«Τον ξέρετε περισσότερο; Έχετ' έρθει σε κουβέντα με τις συμμορίες του φουσάτου του;»

«Γιατί ρωτάς;»

«Γιατί όλοι δω πέρα, στη Σκορπιστή, ξέρουν γι'αυτόν και θένε να μπουν στο στρατό του. Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής, λένε, θάναι σύντομα στα νότια· θάχει κατακτήσει όλες τις συνοικίες από πάνω μας.»

Ελπίζω πως όχι, σκέφτηκε η Εύνοια, αλλά πολύ φοβόταν ότι μπορεί και να συνέβαινε...

«Οι συμμορίες της Σκορπιστής,» συνέχισε ο Νέλκορ ο Ξανθός, «είν' έτοιμες να πολεμήσουν γι'αυτόν, Εύνοια. Θα μπορούσατε να μείνετε κι εσείς, να πολεμήσετε μαζί μας. Πάω στοίχημα ότι ακόμα κι η Συρροή θα γκρεμιστεί μπροστά στη δύναμη του Αλυσοδεμένου Ποιητή!»

«Οι Νομάδες των Δρόμων είναι ειρηνικοί, Δρομομάχε,» του θύμισε η Εύνοια.

«Με τέτοια όπλα που έχετε μαζί σας; Χα! Με δουλεύεις;» γέλασε ο Νέλκορ. «Με τα δικά σας όπλα – ό,τι διάλογοι του Σκοτοδαίμονος κι αν είναι! – και μ'όλες τις συμμορίες της Σκορπιστής, θα κάνουμε το φουσάτο του Ποιητή δέκα φορές πιο δυνατό! Όλοι αυτοί οι πούστηδες οι πολιτάρχες γύρω μας θα πέσουν και θα τσακιστούν!»

Της Εύνοιας δεν της άρεσε καθόλου αυτό που άκουγε. Καθόλου. Είχε βάλει η Κορίνα το χέρι της κι εδώ; Ή, μήπως, δεν χρειαζόταν; Ήταν λο-

γικό οι συμμορίες της Σκορπιστής να θέλουν να συστρατευθούν με κάποιον σαν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, δεν ήταν;

«Δε μπορούμε να μείνουμε, Δρομομάχε. Αλλά ακόμα κι αν μέναμε δεν θα πολεμούσαμε. Οι Νομάδες είναι ειρηνικοί,» επανέλαβε.

«Ποιος ο λόγος, όμως, νάχεις τέτοια όπλα μαζί σου άμα δεν τα βάζεις σε χρήση κάπου-κάπου, ε, Κυρά των Δρόμων;»

«Μόνο για την προστασία μας,» είπε η Εύνοια, «επειδή όλοι όσοι συναντούμε στα ταξίδια μας, δυστυχώς, δεν είναι καλοπροαίρετοι όπως αποδειχτήκατε εσείς.»

«Τελοσπάντω,» είπε ο Νέλκορ ο Ξανθός. «Όπως γουστάρετε. Δε θα διαφωνήσω. Πάντως, άμα θέτε νάρθετε μαζί μας, κόβω το κεφάλι μου ότι ο Ποιητής θα σας θέλει στο φουσάτο του.»

Ο Κοντός Φριτς τον ρώτησε: «Έχετε επαφές μαζί του; Σας έχει πει κάποιος ότι έρχεται προς τα δω;»

«Ποιος χρειάζεται να το πει, ρε φίλε; Όλοι το λένε. Οι πάντες, να πούμε. Ο Ποιητής κατέκτησε, τώρα πρόσφατα, και τη Β' Κατωρίγια. Είναι στα νότια του Ποταμού πλέον. Δε θέλει και πολύ μυαλό για να καταλάβεις ότι θα γίνει της Ρασιλλώς το γλέντι σε τούτους τους δρόμους. Μπορεί να χτυπήσει τη Φιλήκοη μετά, ή μπορεί να πάρει την Επιγεγραμμένη για την πλάκα του, ή μπορεί να πάει προς την Α' Κατωρίγια. Όπως και νάχει, δεν είναι μακριά μας. Και εδώ πολεμάμε κατά καιρούς γι' άλλους που πληρώνουν δεκάδια: γιατί να μην πολεμήσουμε για τον Ποιητή και να γίνουμε μέρος του στρατού του; Δόξα και λάφυρα! Όλοι το λένε πως όσοι πάνε μαζί του γεμίζουν λάφυρα και τους φωνάζουν ήρωες. Ο άνθρωπος γκρεμίζει κι ανεβάζει πολιάρχες. Τέτοιο πράμα από πότε έχεις να τ' ακούσεις στην Ατέρμονη Πολιτεία, ε; Από τον καιρό της Παντοκράτειρας! Αλλά οι Παντοκρατορικοί ήταν άλλ' υπόθεση. Απολυταρχικά καθάρματα – καμιά σχέση. Παραφυλούσανε τους πάντες και θέλανε να κάνουν κουμάντο στα πάντα. Αναίσχυντοι πούστηδες, οι γαμημένοι! Όχι πως εγώ ήμουν γεννημένος τότε, αλλά μου τάρχουν πει οι παλιότερα που είν' ακόμα ζωντανοί· τα ξέρω.»

«Από δω και πέρα βαδίζουμε,» είπε η Εύνοια, όταν οι Οδοκράχτες είχαν απομακρυνθεί.

«Δε μετακινούμαστε πια με τα οχήματα;» ρώτησε ο Φριτς, ξαφνιασμένος.

«Όχι. Βαδίζουμε. Όπως παλιά.»

«Γιατί;»

«Γιατί είμαστε οι Νομάδες των Δρόμων, Φριτς.»

«Δε βιαζόμαστε πλέον;» είπε ο Ρίμναλ. Κι άλλοι Νομάδες στέκονταν γύρω τους και τους άκουγαν – ανάμεσα στους οποίους και ο Θόρινταλ και η Λάρνια (η οποία κρατούσε τον Νίισκαν από την αλυσίδα του, γερά).

«Τι λόγος υπάρχει;» αποκρίθηκε η Εύνοια. «Εδώ η Αστυνομία της Συρροής δεν μας κυνηγά. Ούτε έχουμε να φτάσουμε γρήγορα σε κάποιον συγκεκριμένο προορισμό. Στη Φιλήκοη δεν μπορούμε να μπούμε.»

«Οι συμμορίες της Σκορπιστής της, όμως;» είπε ο Κοντός Φριτς. «Δε θάναι όλες τόσο φιλικές όσο αυτοί.» Έδειξε, με το βλέμμα, προς τη γέφυρα που είχαν ακολουθήσει οι Οδοκράχτες φεύγοντας.

«Θα είναι πιο εύκολο να πιστέψουν ότι είμαστε οι Νομάδες των Δρόμων αν μας δουν να βαδίζουμε γύρω από τα οχήματά μας, παρά αν μας δουν να είμαστε μέσα κι επάνω στα οχήματα. Έχουν ακούσει για εμάς σ'αυτές τις γειτονιές, όπως μας είπε ο Νέλκορ ο Ξανθός.»

«Η Εύνοια έχει δίκιο,» είπε ο Ρίμναλ. «Η φήμη μας θα μας κρατήσει περισσότερο ασφαλείς απ'ό,τι οι τροχοί μας.»

«Κι αν δεν τους νοιάζει που είμαστε οι Νομάδες των Δρόμων;» έθεσε το ερώτημα η Μαρίνα. «Αν μας επιτεθούν ούτως ή άλλως;»

«Ναι,» συμφώνησε ο Ρήγας. «Κάτι τέτοιους δεν είναι να τους έχεις εμπιστοσύνη.»

«Θα μας οδηγήσω από τους πιο ακίνδυνους δρόμους,» τους υποσχέθηκε η Εύνοια. «Είναι ό,τι καλύτερο μπορώ να κάνω τώρα. Για τα άλλα θα φροντίσει η Πόλη.»

«Και προς τα πού θα κατευθυνθούμε, Εύνοια;» ρώτησε ο Θόρινταλ. «Προς την Καλόπραγη ή προς την Αμφίνομη;»

«Δεν έχω αποφασίσει ακόμα. Θα δούμε όταν φτάσουμε στην Κεντρική. Μπορεί να μην πάμε σε καμιά από τις δυο τους,» πρόσθεσε συλλογισμένα.

«Και πού θα πάμε;» θέλησε να μάθει ο Εύθυμος.

«Βόρεια, ίσως. Προς Επιγεγραμμένη. Μέσω Επίστρωτης.»

«Στην Επιγεγραμμένη;» έκανε ο Φριτς. «Ξανά σ'αυτή τη διαλυμένη συνοικία;»

«Εκεί κανείς δεν θα μας προκαλέσει προβλήματα, και θα είμαστε και κοντά στη Φιλήκοη. Κοντά στη Μιράντα.»

«Και κοντά στον Αλυσοδεμένο Ποιητή, επίσης;» είπε μουντά ο Ρίμναλ.

«Ο Κάδμος δεν θα μας πειράξει;» τους διαβεβαίωσε η Σορέτα, καθώς μουρμουρητά είχαν αρχίσει ανάμεσα στους Νομάδες.

Ο Ρίμναλ ρουθούνισε. «Η συμπάθειά σου για τον Αλυσοδεμένο Ποιητή έχει καταντήσει ύποπτη, Σορέτα!»

«Ο Κάδμος ουδέποτε ήθελε το κακό μας! Μη λέμε πάλι τα ίδια!»

«Αυτό δεν σημαίνει;» τόνισε ο Ρίμναλ, «ότι δεν μπορούμε να πέσουμε θύματα του στρατού του, σε περίπτωση πολέμου. Λες να κάτσουν να μας ρωτήσουν ποιοι είμαστε; Πάω στοίχημα ότι είναι απ'αυτούς που πρώτα πυροβολούν και μετά ρωτάνε.»

Οι Νομάδες τώρα μουρμούριζαν και μιλούσαν πιο έντονα.

«Ησυχάστε;» τους είπε η Εύνοια, σταθερά. «Ησυχάστε. Δε θα βρεθούμε σε τέτοιο κίνδυνο.

»Και, ούτως ή άλλως, είμαστε ακόμα μακριά από την Επιγεγραμμένη. Ετοιμαστείτε, να ξεκινήσουμε να βαδίζουμε.»

Υστερα από κανένα μισάωρο, όλα τα πράγματα ήταν φορτωμένα στα οχήματα και οι Νομάδες – οι περισσότεροι απ'αυτούς, τουλάχιστον – οδοιπορούσαν ενώ τα τροχοφόρα και το ερπυστριοφόρο πήγαιναν ανάμεσα στο πλήθος τους. Η Εύνοια προχωρούσε στην αρχή του πλήθους, παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης και οδηγώντας τους.

Πίσω της, ο Βόντεκ έλεγε στον Κοντό Φριτς, τον Εύθυμο, τη Σορέτα, τον Θόρινταλ, τη Λάρνια, τον Ράνελακ, και τον Ρίμναλ ότι είχε έτοιμους τους εξοπλισμούς μέσα στο ερπυστριοφόρο και μπορούσαν να ξεκινήσουν να εκπέμπουν ως ραδιοφωνικός σταθμός. «Ευτυχώς τα μηχανήματα δεν έπαθαν παρά ελάχιστες ζημιές απ'την ηχητική ριπή του ελικοπτέρου. Τα επισκεύασα μες στη νύχτα. Το μόνο που μας χρειάζεται πλέον είναι ένα όνομα για τον σταθμό.»

Κι άρχισαν ξανά να διαφωνούν πώς θα τον έλεγαν. *ΡαδιοΝομάδες; Ράδιο των Δρόμων; Δρομοράδιο; Ράδιο των Νομάδων; Σταθμός της Α-τέρμονης Πολιτείας; Σταθμός Νομάδων; Ο Περιπλανώμενος; Κάπως αλλιώς;*

«Δεν πρόκειται να βγει άκρη!» είπε, σε κάποια στιγμή, ο Ρίμναλ. «Η Εύνοια πρέπει ν'αποφασίσει. –Εύνοια! Πες μας πώς να πούμε τον σταθμό του Βόντεκ, να τελειώνουμε.»

«Όχι,» αποκρίθηκε, ήπια, εκείνη, «αποφασίστε εσείς.»

«Μας βασανίζεις, Εύνοια,» μούγκρισε ο Φριτς. «Δεν πρόκειται ποτέ να συμφωνήσουμε.»

«Αφήστε τον μουσικορρυθμιστή ν'αποφασίσει,» πρότεινε η Λάρνια, όπως είχε προτείνει και παλιότερα. «Γιατί όχι; Αυτός δεν θα βάζει τις μουσικές;» Επί του παρόντος, ακουγόταν από τα ηχεία του ψηλού τετράκυκλου το *Κάτω και Πάνω από τις Σκάλες των Ουρανών* – Έγχρωμοι Γεφυρίτες.

Κανένας δεν συμφώνησε με τη Λάρνια.

Ο Σκέλεθρος, καπνίζοντας το τσιμπούκι του, φυσώντας καπνό, είπε: «Αφήστε τη Τζουλιάνα να ρίξει την τράπουλά της για ν'αποφασίσει.» Κανείς δεν ήταν βέβαιος αν αστειευόταν ή όχι, και η ιέρεια του Κρόνου δεν ήταν εκεί κοντά για να τον ακούσει. Καθόταν στην οροφή του ερπυστριοφόρου μαζί με μερικούς τραυματίες.

Κατά το μεσημέρι, πήραν τελικά την απόφαση. Θα έβαζαν, όντως, τον μουσικορρυθμιστή, τον Ζάρντερακ, να ονομάσει τον ραδιοφωνικό σταθμό όπως εκείνος ήθελε. Έτσι κι αλλιώς, οι υπόλοιποι το έβρισκαν αδύνατον να συμφωνήσουν αναμεταξύ τους.

Ενώ η Εύνοια τούς είχε οδηγήσει στην αυλή ενός εγκαταλειμμένου εργοστασίου για να ξεκουραστούν μερικές ώρες, είπαν στον Ζάρντερακ, που είχε κατεβεί από το ψηλό τετράκυκλο, εκείνος να αποφασίσει πώς θα ονομαζόταν ο ραδιοφωνικός σταθμός.

Και ο μουσικορρυθμιστής αμέσως φάνηκε αμήχανος. «Δε μπορώ εγώ να πάρω μια τέτοια σοβαρή απόφαση μόνος μου!»

«Έλα, ρε, τώρα,» του είπε ο Βόντεκ. «Ένα όνομα είναι. Όπως και να τον πούμε, το ίδιο κάνει. Εκτός από 'Ο Αλήτης', που δεν το συζητάω καθόλου!»

«Γιατί δεν σας αρέσει;» παραπονέθηκε ο Ρήγας, που το είχε προτείνει. «Μια χαρά όνομα είναι!» Ήταν καβάλα στο σταματημένο δίκυκλό του και κάπνιζε ένα τσιγάρο, με τη Μαρίνα καθισμένη πίσω του χωρίς να καβαλά τη σέλα, έχοντας τα πόδια της τεντωμένα στο πλάι, μειδώντας καθώς άκουγε την απάντησή του.

«Πες μας τι όνομα να του δώσουμε,» προέτρεψε ο Θόρινταλ τον Ζάρντερακ. «Ό,τι κι αν πεις θα συμφωνήσουμε.» Τον χτύπησε φιλικά στον ώμο.

Ο μουσικορρυθμιστής φάνηκε να παίρνει λίγο θάρρος που του μίλησε έτσι ο σαμάνος. Μόρφασε συλλογισμένα, σταυρώνοντας τα χέρια του στο στήθος, ακουμπώντας την πλάτη του πάνω στη μία από τις πελώριες ρόδες του τετράκυκλου με το ηχοσύστημα, οι οποίες ήταν ψηλότερες από εκείνον.

«Εντάξει,» είπε ύστερα από λίγο. «Ας το πούμε *Δρομοράδιο*.»

«Ε!» έκανε ο Εύθυμος. «Μην το λες αυτό επειδή ο Θόρινταλ έλεγε πως του αρέσει!»

«Δεν το είπα γι' αυτό. Απλά μ'αρέσει κι εμένα.»

«Μαλακίες,» μούγκρισε ο Ρίμναλ. «Επειδή το θέλει ο σαμάνος το αποφάσισε.»

«Δεν το αποφάσισα γι' αυτό! Ε, γαμώτο! αποφασίστε τ'όνομα μόνοι σας, τότε! Εγώ σάς είπα ποιο προτιμώ!»

Φωνές από γύρω.

«Εντάξει, ρε! Εντάξει!» φώναξε ο Κοντός Φριτς. «Βγάλτε το σκασμό! Τέλειωσε το θέμα! Είπαμε ότι θα τ'αποφασίσει ο μουσικορρυθμιστής, και ο άνθρωπος τ'αποφάσισε. *Δρομοράδιο* θα το λέμε.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Βόντεκ. «Δεν είναι άσχημο όνομα. Όντως του ταιριάζει. Και έτσι κι αλλιώς τ'όνομα δεν έχει και τόση μεγάλη σημασία.»

»*Δρομοράδιο!*» φώναξε. «*Δρομοράδιο!*»

Οι φωνές καταλάγιασαν. *Δρομοράδιο*, μουρμούριζαν αναμεταξύ τους οι Νομάδες. *Δρομοράδιο*.

«Τι θα πούμε, λοιπόν, στην πρώτη μας εκπομπή;» έθεσε το ερώτημα ο Βόντεκ.

Κανείς δεν είχε να δώσει απάντηση σ'αυτό.

«Ας βάλουμε μουσική απλώς,» πρότεινε ο Ζάρντερακ.

Και το *Δρομοράδιο* ενεργοποιήθηκε για πρώτη φορά εκεί, στην αυλή ενός εγκαταλειμμένου εργοστασίου κλωστοϋφαντουργίας στη Σκορπιστή. Ο Βόντεκ χειριζόταν τα μηχανήματα μέσα στο ερπυστριοφόρο, κάνοντας μικρές ρυθμίσεις, πατώντας πλήκτρα και κουμπιά, παρακολουθώντας τις ενδείξεις. Ο Ζάρντερακ έβαλε για πρώτο τραγούδι το *Καπνοί στα Σύννεφα* – Ποικιλόχρωμες Βαβούρες – κι όταν ήταν περίπου στη μέση, έπιασε το μικρόφωνο και είπε:

«Ακούτε *Δρομοράδιο*...

Δρομοράδιο.

Το Ράδιο των Νομάδων των Δρόμων είναι στους δρόμους σας.

Δρομοράδιο!»

Το επανέλαβε όταν τελείωσε το *Καπνοί στα Σύννεφα*, κι έβαλε *Οι Γέροντες που Έχασαν τους Σκούφους* – Ανώριμοι Σαλτιμπάγκοι.

«Μ'αρέσει, ρε σεις!» είπε ο Κοντός Φριτς, που ήταν καθισμένος μαζί με τον Θόρινταλ, τη Λάρνια, τον Ρίμναλ, και άλλους έξω από το ερπυστριοφόρο. «Μ'αρέσει όπως ακούγεται αυτό: *‘Δρομοράδιο... Το Ράδιο των Νομάδων των Δρόμων είναι στους δρόμους σας... Δρομοράδιο!’* Χα-χα-χα-χα-χα! Μ'αρέσει!» Και ήπια μια μεγάλη γουλιά απ'τη μπίρα του.

Οι υπόλοιποι συμφώνησαν μαζί του, υψώνοντας τα ποτά τους προς το ερπυστριοφόρο, φωνάζοντας στον μουσικορρυθμιστή ότι ήταν ωραίος, τα έλεγε ωραία, καλή αρχή! καλή αρχή!

Η Εύνοια τούς παρακολουθούσε καθισμένη έξω απ'τη σκηνή της και χαμογελούσε. Τα παιδιά της Πόλης... Τα παιδιά της Πόλης...

«Ο Δεινοχάρης έπρεπε να ήταν εδώ,» είπε θλιμμένα η Σορέτα στον Φριτς και τους άλλους. «Έπρεπε να το έβλεπε αυτό.»

Πολλοί συμφωνήσαν μαζί της με νεύματα, φωνές, και μουρμουρητά.

«Στον Δεινοχάρη!» φώναξε η Ηχώ, υψώνοντας την κούπα της με την Αφρισμένη Κυρά. «Και στον Βόσριλαμ τον Σάρντλιο! Και σ'όσους άλλους έχουμε χάσει!»

Ακόμα περισσότεροι συμφώνησαν μαζί της.

«*Τους θυμόμαστε!*» φώναξε η Ηχώ. «Δεν έχουν ξεχαστεί!»

Δεν έχουν ξεχαστεί! ακούστηκαν τα λόγια πολλών σαν ηχώ της Ηχώς. *Δεν έχουν ξεχαστεί!... Δεν έχουν ξεχαστεί!...*

Και ήπιαν.

Η Εύνοια, παρακολουθώντας τους, αισθάνθηκε δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά της. *Τόσοι νεκροί, σκέφτηκε. Τόσοι χαμένοι... Και για όλους φταίω εγώ. Έπρεπε να τους είχα προστατέψει καλύτερα. Είναι τα παιδιά μου. Τα παιδιά της Πόλης.*

Μέσα στο ερπυστριοφόρο, ο Βόντεκ, καθισμένος μπροστά στα μηχανήματα που ρύθμιζαν τον ραδιοφωνικό σταθμό, είδε ξαφνικά κάτι να κινείται δίπλα του. Προς στιγμή νόμισε ότι ήταν κάποιο γιγάντιο έντομο, και τρόμαξε. Ύστερα, γυρίζοντας, παρατήρησε ότι ήταν το διαβολάκι του σαμάνου. Απλά στεκόταν ο πολεοπλάστης – το μεταλλόδερμο πλάσμα με τα τέσσερα πόδια, τον ανθρωποειδή κορμό, και την παράξενη ουρά που το πέρας της έμοιαζε με μηχανικό εργαλείο – και κοίταζε, με τα μάτια του να φωτίζουν.

Ο Βόντεκ χαμογέλασε νευρικά προς τη μεριά του. «Μη... μην κάνεις καμιά μαλακία εδώ, εντάξει; Είναι ραδιόφωνο· θα γίνουμε ρεζίλι. Με καταλαβαίνεις, έτσι;»

Τα μάτια του Χέρκεγμοξ αναβόσβησαν. Κι έμεινε εκεί, πλάι στον Βόντεκ, ακίνητος, παρατηρώντας, χωρίς να κρυφτεί.

Όταν το μεσημέρι πέρασε, οι Νομάδες διέλυσαν τον καταυλισμό τους στην αυλή του παλιού εργοστασίου κλωστοϋφαντουργίας και ξεκίνησαν πάλι να βαδίζουν στους δρόμους της Σκορπιστής.

Μέχρι στιγμής δεν είχαν συναντήσει άλλη συμμορία πέρα από τους Οδοκράχτες, αλλά δεν είχαν ταξιδέψει και πολύ, βέβαια. Καμιά δεκαπενταριά χιλιόμετρα, περίπου. Μικρή απόσταση.

Ο Κοντός Φριτς, ωστόσο, πλησίασε την Εύνοια (που βάδιζε πάλι μπροστά, φυσικά) και τη ρώτησε: «Εξακολουθούμε νάμαστε στα λημέρια των Οδοκραχτών;»

Εκείνη κατένευσε. «Σε λίγο, όμως, θα μπορούμε στις γειτονιές άλλης συμμορίας. Να είστε έτοιμοι.»

«Φοβάσαι για κίνδυνο;»

«Θα δείξει. Αλλά να είστε έτοιμοι,» επανέλαβε.

Ο Φριτς το σφύριξε στην Ηχώ και στον Εύθυμο, κι αυτοί το σφύριξαν σε άλλους, που το σφύριξαν σε άλλους, που το σφύριξαν σε άλλους· και, πολύ γρήγορα, όλοι οι Νομάδες βρίσκονταν σε επιφυλακή. Αν και χωρίς να κρατάνε όπλα σε φανερό σημείο. Αυτή ήταν η αρχή τους: και

τώρα που η Εύνοια ήταν πάλι μαζί τους προσπαθούσαν ν'ακολουθούν πιστά όλα όσα τούς είχε διδάξει.

Το όχημα της Αστυνομίας της Συρροής με το ηχητικό κανόνι το οδηγούσε τώρα ο Ερέσναλ, ένα από τα Πνεύματα των Δρόμων. Το φορτηγό μέσα στο οποίο κρύβονταν τα Εκτρώματα το οδηγούσε ο Θόρινταλ, με τη Λάρνια καθισμένη δίπλα του, έχοντας τον Νίσκαν στην αγκαλιά της. («Ελπίζω να μη μας φάει ζωντανούς εδώ μέσα, ε;» της είχε πει ο σαμάνος, όταν εκείνη έβαλε το θηρίο στο όχημα και η Λάρνια είχε αποκριθεί, χαϊδεύοντας το κεφάλι του μεγάλου γάτου της Νυχωτής: «Όχι είναι καλό γατάκι ο Νίσκαν. Πολύ φρόνιμο.» Το Γρρρρρ που ακολούθησε από τον Νίσκαν ο Θόρινταλ δεν ήταν καθόλου βέβαιος αν έδειχνε συμφωνία ή διαφωνία.) Το ερπυστριοφόρο με τα δύο πατώματα το οδηγούσε ο Ρίμναλ, και η Αμάντα ήταν πλάι του. Η Τζουλιάννα καθόταν στην οροφή του ψηλού οχήματος μαζί με τον Ράνελακ, ο οποίος κάπνιζε το τσιμπούκι του έχοντας τον Ανδρόνικο κουλουριασμένο κοντά του. Ο Ρήγας και οι δικοί του ήταν, φυσικά, πάνω στα δίκυκλά τους, και η Μαρίνα ήταν γαντζωμένη πίσω από τον Ρήγα, με το πρόσωπό της ακουμπισμένο στον ώμο του.

Μέχρι στιγμής, από τότε που είχαν φύγει από το Ψηλό Σταυροδρόμι, κανείς δεν τους είχε ενοχλήσει. Διάφορος κόσμος τούς έβλεπε από σπίτια και καταστήματα, καθώς και κάποιοι που ήταν φανερά συμμορίτες, μα δεν τους είχαν πλησιάσει με εχθρικό τρόπο.

Τώρα, καμιά ώρα αφότου είχαν φύγει από το εγκαταλειμμένο εργοστάσιο κλωστοϋφαντουργίας, μια συμμορία συγκεντρώθηκε αντίκρυ τους κλείνοντάς τους τον δρόμο. Η Εύνοια είχε ήδη διακρίνει τον ερχομό της μέσα από τα σημάδια της Πόλης. Μπορούσε, μάλιστα, να την είχε αποφύγει αν ήθελε, στρίβοντας, ακολουθώντας εναλλακτικές διαδρομές. Δεν το είχε κάνει, όμως, γιατί οι Νομάδες της βρίσκονταν στις περιοχές αυτής της συμμορίας (κάτι που φαινόταν ξεκάθαρα στα πολεοσημάδια), επομένως αν δεν τη συναντούσαν εδώ πιθανώς θα τη συναντούσαν λίγο παρακάτω. *Και γιατί η συμμορία να νομίζει ότι θέλουμε να την αποφύγουμε; Ότι έχουμε κάτι να φοβηθούμε;*

Η Εύνοια, επιπλέον, δεν έβλεπε στα σημάδια της Πόλης ότι αυτοί οι συμμορίτες ήταν εχθρικοί. Δεν τους πλησίαζαν για να τους ληστέψουν.

Έκανε νόημα στους Νομάδες της να σταθούν, και οχήματα και οδοιπόροι σταμάτησαν πίσω της.

«Είστε οι Νομάδες των Δρόμων;» ρώτησε ένας άντρας ανάμεσα από τους συμμορίτες, ψηλός και λιγνός, ντυμένος με καπαρντίνα και πλατύγυρο καπέλο. Κρατούσε ένα μπαστούνι στο οποίο, ανάλαφρα, στηριζόταν και με τα δύο χέρια. Και τα πολεοσημάδια έλεγαν στην Εύνοια ότι αυτό το μπαστούνι ήταν πιο επικίνδυνο απ'ό,τι φαινόταν. *Όπλο; Αν ήταν η Άνμα εδώ, σίγουρα θα διέκρινε περισσότερα πράγματα γι'αυτό.*

«Ναι,» αποκρίθηκε η Εύνοια. «Είμαστε οι Νομάδες των Δρόμων.»

«Ακούσαμε ότι έρχεστε από τις γειτονιές των Οδοκραχτών.» Ο άντρας είχε δέρμα κατάμαυρο σαν σκοτάδι και μάτια πράσινα και γυαλιστερά. Τα μούσια του ήταν γκριζα, αλλά δεν έμοιαζε γέρος.

«Ελπίζουμε να περάσουμε ειρηνικά και από αυτές τις γειτονιές, σε όποιους κι αν ανήκουν. Δεν πρόκειται να προκαλέσουμε προβλήματα.»

«Γεροντότροχοι' λεγόμαστε. Σας έχουμε ξανακούσει, Νομάδες των Δρόμων. Είσαι η Νομαδάρχισσα, σωστά;»

«Η Κυρά των Δρόμων, η Εύνοια.»

Ο άντρας είπε: «Έκτορας Αυγινός, αρχηγός των Γεροντότροχων. Είστε ευπρόσδεκτοι να περάσετε απ'τις γειτονιές μας, Νομάδες.»

«Ευχαριστούμε, Έκτορα Αυγινέ,» αποκρίθηκε η Εύνοια.

Και, καθώς η συμμορία διαλυόταν από μπροστά τους, το πλήθος των Νομάδων συνέχισε την πορεία του.

«Η Εύνοια είχε δίκιο,» είπε ο Θόρινταλ στη Λάρνια, οδηγώντας το φορτηγό με τα Εκτρώματα. «Μας βλέπουν να βαδίζουμε και δεν έχουν αμφιβολίες για το ποιοι είμαστε.»

«Αυτός ο τύπος, όμως, είπε ότι είχαν μάθει πως ήμασταν στις περιοχές των Οδοκραχτών.»

«Ακόμα κι έτσι. Οι Νομάδες των Δρόμων βαδίζουν. Όσοι ξέρουν για εμάς το γνωρίζουν καλά αυτό.»

Το *Δρομοράδιο*, εν τω μεταξύ, εξακολουθούσε να εκπέμπει μουσική (την οποία άκουγαν και οι Νομάδες από τα ηχεία του τετράκυκλου με τους μεγάλους τροχούς), και κάθε τόσο ο Ζάρντερακ έλεγε:

«Ακούτε *Δρομοράδιο*...

Δρομοράδιο.

Το Ράδιο των Νομάδων των Δρόμων είναι στους δρόμους σας.

Δρομοράδιο!»

(που κι αυτό ακουγόταν από τα ηχεία του ψηλού τετράκυκλου).

Η Λάρνια είπε στον Θόρινταλ: «Κάποια στιγμή πρέπει ν'αρχίσουν να λένε και τίποτ' άλλο απ'το ραδιόφωνο.»

«Γρρρ...» έκανε ο Νίσκαν, μες στην αγκαλιά της.

Το σούρουπο, οι Γεροντότροχοι παρουσιάστηκαν μπροστά τους ξανά και ο Έκτορας Αυγινός πρότεινε στην Εύνοια να φιλοξενήσουν τους Νομάδες στην Πλατεία των Οκτώ Στύλων. Εκείνη δέχτηκε την πρόσκληση, μη διακρίνοντας κανένα ανησυχητικό πολεοσημάδι. Οι προθέσεις των Γεροντότροχων φαινονταν καλές. Και, ενώ πλησίαζαν την Πλατεία των Οκτώ Στύλων, είδαν ότι αρκετοί απ'αυτούς ήταν ήδη συγκεντρωμένοι εκεί, καθώς και κάποιοι άλλοι άνθρωποι της περιοχής που, φανερά, δεν ήταν συμμορίτες αλλά απλά ντόπιοι, κάτοικοι. Ήθελαν όλοι τους ν'αντικρίσουν τους Νομάδες από κοντά, να τους συναναστραφούν κιόλας πιθανώς.

«Δεν πιστεύω να βυσσοδομούν καμιά πουστιά...» μουρμούρισε ο Κοντός Φριτς, βαδίζοντας πλάι στην Εύνοια.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη· «είμαστε ασφαλείς εδώ.»

Και σταμάτησαν στην πλατεία, αρχίζοντας να καταυλίζονται.

Το *Δρομοράδιο* συνέχιζε να παίζει. «Σταματήστε να τρώτε ενέργεια, ρε!» τους φώναζε η Ηχώ. «Αρκετά! Κόψτε το! Δεν έχουμε άπειρες φιάλες μαζί μας!» Το ραδιόφωνο έπαψε, για να ξεκουραστεί. Ο Βόντεκ και ο Ζάρντερακ, ο μουσικορρυθμιστής, βγήκαν από το ερπυστριοφόρο χαμογελώντας ως τ'αφτιά. Έμοιαζαν να έχουν ευχαριστηθεί την ενασχόληση με το καινούργιο τους παιχνίδι.

«Ήταν και το διαβολάκι σου εκεί δίπλα μου, σαμάνε!» είπε ο Βόντεκ στον Θόρινταλ, που κι αυτός είχε βγει από το φορτηγό με τα Εκτρώματα. Η Λάρνια δεν ήταν κοντά του τώρα· είχε απομακρυνθεί για να ταΐσει τον Νίσκαν και να τον εκπαιδεύσει λίγο προτού ο γάτος κοιμηθεί. Χρειαζόταν ακόμα εκπαίδευση, είχε πει στον Θόρινταλ. Δεν ήταν εκπαιδευμένος όπως έπρεπε να είναι ένας μεγάλος γάτος από τη Νυχωτή.

«Ο Χέρκεγμοξ;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βόντεκ, μειδιώντας. «Με κοίταζε· και γούσταρε, είμαι βέβαιος – φαινόταν! Του αρέσει ο σταθμός μας, σαμάνε!»

«Δεν πείραξε τίποτα, έτσι; Δεν πρόσεξες τίποτα παράξενο να συμβαίνει...» Τον Θόρινταλ τον είχαν ανησυχήσει τα λόγια του Βόντεκ.

«Κι εγώ το είχα φοβηθεί για λίγο αυτό. Αλλά, όχι, δεν πείραξε τίποτα. Όλα εντάξει.»

Αναρωτιέμαι, τότε, γιατί σε παρακολουθούσε με τόσο ενδιαφέρον, Βόντεκ. Αναμφίβολα, ο Χέρκεγμοξ δεν μπορεί να εντυπωσιάζεται τόσο εύκολα από τα μηχανήματα ενός ραδιοφωνικού σταθμού... Ο Θόρινταλ ήλπιζε να μην πήγαινε ο πολεοπλάστης να σκαλίσει τον εξοπλισμό μες στη νύχτα...

Οι Γεροντότροχοι και οι άλλοι κάτοικοι πλησίασαν τους Νομάδες για να μιλήσουν μαζί τους, και κάποιο σχετικό νταλαβέρι έγινε, από τα συνηθισμένα των Νομάδων των Δρόμων με τους ντόπιους ανθρώπους των περιοχών από τις οποίες περνούσαν. Τους διηγήθηκαν ιστορίες: τους έκαναν μερικά παράξενα νούμερα: τους είπε η Τζουλιάνα το μέλλον με την Υπερχρόνια Τράπουλά της: τους έδωσαν συμβουλές που προέρχονταν από το βάδισμα σε ατελείωτους δρόμους της Ατέρμονης Πολιτείας: αντάλλαξαν κάποια προϊόντα μαζί τους. Ο Κοντός Φριτς κατάφερε ακόμα και να πουλήσει στον Έκτορα Αυγινό δύο έργα τέχνης από την *Τεχνοθήκη*.

«Υποψιασμένη μούρη αυτός,» είπε, αργότερα, ο Κοντός στη Μαρθάλα, καθώς κάθονταν έξω απ'τη σκηνή του πίνοντας μπίρες που τους είχαν δώσει οι ντόπιοι. «Τα υπολογίζει τα πάντα πολύ προσεχτικά, και δεν είναι κανάς μαλάκας αμόρφωτος. Ψαγμένο τον έκοψα: μάτι του Σκοτοδαίμονος. Ξέρει από τέχνη, πάω στοίχημα» δεν πήρε στην τύχη αυτά που πήρε.»

«Εντάξει, ρε γαμώτο!» γέλασε η Μαρθάλα, που τα χέρια της σέρνονταν πάνω και κάτω από τα ρούχα του Φριτς. «Πάμε μέσα τώρα,» είπε, τραβώντας τον προς το εσωτερικό της σκηνής, καταφανώς πολύ καυλωμένη κι έχοντας όρεξη για παιχνίδια.

Ο Φριτς δεν έφερε άλλη αντίσταση. Άφησαν τις μπίρες τους έξω απ'τη σκηνή, πλάι στις μπότες τους.

Ο Ρίμναλ, την ίδια ώρα, ρωτούσε έναν από τους Γεροντότροχους: «Γιατί τούτη η πλατεία λέγεται 'των Οκτώ Στύλων', ρε πρόσωπο; Αν εννοείτε αυτές» – έδειξε τις μεγάλες κολόνες με τα φώτα οι οποίες κύρτωναν πάνω από τα δέντρα, τα χαμόδεντρα, τα παγκάκια, και το

διπλό περίπτερο της πλατείας – «είναι εφτά. Ή εγώ δεν ξέρω να μετρώ;»

«Μια χαρά τις μετράς,» αποκρίθηκε το πρόσωπο. «Ο όγδοος στύλος είναι αόρατος.»

«Α-χα-χα-χα-χα-χα-χα!» γέλασε βροντερά ο Ρήγας, που στεκόταν παραδίπλα μαζί με τη Μαρίνα, η οποία χαμογελούσε πλατιά. «Εντάξει, ρ'αδέλφια, τώρα τ'ακούσαμ' όλα!»

«Όχι, *πραγματικά*,» επέμεινε το πρόσωπο, αν και μειδιώντας – δείχνοντας στραβά και μαυρισμένα δόντια – «είναι αόρατος. Δεν τον βλέπεις. Χα-χα-χα! Υπήρχε παλιά, λένε, αλλά πέρασε ένα στοιχείο και τον κατάρπισε, κι έγινε αόρατος!»

Αργότερα, ο Ρίμναλ ρώτησε τον Θόρινταλ αν μπορούσε να δει κανέναν αόρατο όγδοο στύλο στην πλατεία.

«Τι πράγμα;»

Ο Ρίμναλ τού εξήγησε τι του είχε πει εκείνο το πρόσωπο των Γεροντότροχων, ενώ ο Θόρινταλ και η Λάρνια κάθονταν μπροστά από τη σκηνή τους, με τον Νίισκαν να κοιμάται κουλουριασμένος παραδίπλα, χορτασμένος από το φαγητό και κουρασμένος από την εκπαίδευση.

«Δεν υπάρχει στύλος,» είπε ο Θόρινταλ. «Σας δούλευε.»

«Σίγουρα; Δε μπορείς να το τσεκάρεις με τα μαγικά σου;»

«Ποιο το νόημα, Ρίμναλ; Δεν υπάρχουν στύλοι στον πνευματικό κόσμο, σε διαβεβαιώνω.»

«Ναι, κι εγώ το είχα καταλάβει, αλλά απλώς έλεγα...» Ο Ρίμναλ μόρφασε και τους χαιρέτησε, ξεμακραίνοντας ανάμεσα στις υπόλοιπες σκηνές των Νομάδων.

Η Λάρνια γέλασε. «Αόρατος στύλος...»

Ο Θόρινταλ θόλωσε τα γυαλιά του και άδειασε το μυαλό του από σκέψεις και συναισθήματα. Είχε την περιέργεια να κοιτάξει, γαμώτο. Απλώς την περιέργεια. Όχι πως πίστευε μια τέτοια μαλακία...

Είδε τις στοιχειακές μορφές των πνευμάτων που περιφέρονταν γύρω απ'τον καταυλισμό των Νομάδων – και, όπως πάντα, τα πνεύματα της Ατέρμονης Πολιτείας τούς ατένιζαν με δέος και θαυμασμό – αλλά πουθενά δεν είδε τίποτα που να μοιάζει με στύλο.

Έβγαλε πάλι τα γυαλιά του, προτού ξεθολώσουν.

«Τι έκανες εκεί;» τον ρώτησε η Λάρνια.

«Τίποτα' μαλακίες.» Έκρυψε τα γυαλιά μες στη δερμάτινη καπαρντίνα του.

Την άλλη μέρα, ενώ διέσχιζαν – οδοιπορώντας ξανά – τους δρόμους της Σκορπιστής προς τα νότια, και ενώ έπαιζαν τραγούδια από το *Δρομοράδιο*, μια συμμορία ξεπρόβαλε από τις καθέτους δεξιά κι αριστερά μιας μεγάλης λεωφόρου και τους πλησίασε. Αλλά δεν ήρθε πολύ κοντά τους.

«Νομάδες των Δρόμων!» φώναξε μια γυναίκα, γνέφοντάς τους – λευκόδερμη, με μακριά μαύρα μαλλιά, όλο ουρές, που έπεφταν στην πλάτη της μοιάζοντας να έχουν να πλυθούν τουλάχιστον ένα μήνα, και ντυμένη μ'ένα φαρδύ μελανόχρωμο φόρεμα που θύμιζε κουρέλι έτσι όπως είχε τρύπες και ξέφτια από δω κι από κει. Η τύπισσα έφερνε στο μυαλό κάτι στοιχειά της Ατέρμονης Πολιτείας από παραμύθια. Έφερνε στο μυαλό μυθικές θυγατέρες της Πόλης, σαν αυτές για τις οποίες διάβαζες σε παράξενα περιοδικά και βιβλία. «Από πού έρχεστε, Νομάδες; Απ'τα βόρεια;»

Η Εύνοια έκανε νόημα στους Νομάδες να σταματήσουν, και είπε στην άγνωστη: «Ναι. Γιατί ρωτάς;» Προφανώς, η συμμορίτισσα γνώριζε ποιοι ήταν' είχε κι αυτή ακούσει για τον ερχομό τους όπως ο Έκτορας Αυγινός: τα νέα ταξίδευαν πιο γρήγορα απ'ό,τι οδοιπορούσαν οι Νομάδες των Δρόμων.

«Είδατε τον πόλεμο στη Φιλήκη; Απλά γι'αυτό ρωτάω.»

«Ποιον πόλεμο;» *Η Μιράντα με προειδοποίησε για πόλεμο στη Φιλήκη, όταν μιλήσαμε τηλεπικοινωνιακά, δεν με προειδοποίησε; σκέφτηκε η Εύνοια. Αλλά δεν ήταν και πολύ συγκεκριμένη.*

«Τις επιθέσεις, εννοώ, της Σέχτας.»

«Δεν ξέρουμε τίποτα για καμιά Σέχτα.»

«Η Σέχτα των Άδηλων Ήχων, φυσικά! Τα κανάλια λένε πως χτες βράδυ χτύπησε τη Φιλήκη με τρομερά ηχητικά όπλα. Ολόκληρος πόλεμος έγινε στους δρόμους της!»

«Δεν ήμασταν στη Φιλήκη χτες βράδυ,» αποκρίθηκε η Εύνοια. «Τι συνέβη εκεί;»

Η συμμορίτισσα την ατένισε καχύποπτα. «Δεν ξέρατε για την επίθεση, δηλαδή; Δεν ξέρατε ότι θα γινόταν;»

«Γιατί να ξέρουμε;»

«Κάποιοι λένε πως είστε πράκτορες του Αλυσσοδεμένου Ποιητή. Προάγγελοι του ερχομού του–»

«Αυτά είναι ανοησίες!» είπε η Εύνοια, πιο απότομα απ'ό,τι ήταν ο συνηθισμένος τρόπος της. Προσπαθούσαν να αμαυρώσουν τη φήμη των Νομάδων της, γαμώτο! «Δεν έχουμε καμιά σχέση με τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή.»

«Απλά άκουσα κάποιους να το λένε,» αποκρίθηκε η μελαχρινή, μαυροντυμένη γυναίκα εξακολουθώντας να κοιτάζει σταθερά την Εύνοια.

«Δεν είναι αλήθεια.»

Η συμμορίτισσα ανασήκωσε τους ώμους. «Εντάξει. Νόμιζα πως, αν είστε πράκτορες του Ποιητή, θα ξέρατε άμα είναι συνεννοημένος με τη Σέχτα για να επιτεθεί τώρα στη Φιλήκη. Γιατί λένε πως η Σέχτα φώναζε κι έγραφε ότι πολεμούσε γι'αυτόν – ότι τον περιμένει. Αλλά μες στη νύχτα το φουσάτο του Ποιητή δεν ήρθε απ'τη Β' Κατωρίγια στη Φιλήκη, κι αναρωτιόμαστε άμα είναι νάρθει σήμερα ή αύριο, ή μεθαύριο. Μη νομίζεις ότι το ρωτάω για να προδώσουμε τον Ποιητή! Όλοι εδώ είμαστε με το μέρος του – θέλουμε να μπούμε στους στρατούς του!» *Ναι...* είπαν αρκετοί συμμορίτες από γύρω. *Ναι... θέλουμε... Είμαστε έτοιμοι... Άμα μας καλέσει είμαστε δικοί του... Μπορούμε να βοηθήσουμε...* «Άμα είστε πράκτορές του, να το ξέρετε αυτό–»

«Δεν είμαστε πράκτορές του,» επανέλαβε η Εύνοια. «Πόσες φορές πρέπει να το πω; Οι Νομάδες των Δρόμων είναι ειρηνικοί!»

«Δε θα συμμαχήσετε, δηλαδή, με τον Ποιητή; Είστε εχθροί του;»

«Δεν είμαστε εχθροί του, αλλά ούτε και πολεμιστές του είμαστε. Και σίγουρα όχι πράκτορές του.»

«Κρίμα,» είπε η συμμορίτισσα. «Και νομίζαμε ότι ίσως μας λέγατε περισσότερα – όπως τότε θα ήθελε να πολεμήσουμε γι'αυτόν. Θέμε να κάνουμε επαφή – καταλαβαίνεις.»

«Καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε, όσο πιο ήπια μπορούσε, η Εύνοια. «αλλά μιλάς στους λάθος ανθρώπους.»

«Κρίμα,» είπε ξανά η συμμορίτισσα, που τα πολεοσημάδια έλεγαν στην Εύνοια ότι δεν ήταν αρχηγός της συμμορίας παρότι μιλούσε εκ μέρους όλων· ο (ή η) αρχηγός δεν βρισκόταν εδώ. «Καλό δρόμο, Νομάδες των Δρόμων.» Τους χαιρέτησε υψώνοντας το χέρι της, όπου γυάλι-

ζαν δύο δαχτυλίδια (κλεμμένα, μαρτυρούσε η γυαλάδα τους στο μυαλό της Εύνοιας)· και ύψωσαν κι άλλοι συμμορίτες τα δικά τους χέρια με παρόμοιο τρόπο. *Καλό δρόμο, Νομάδες... ακούστηκαν οι φωνές τους. Στο καλό... Καλό δρόμο... Είμαστε με τον Ποιητή, Νομάδες, να το ξέρετε... Είμαστε με τον Ποιητή...*

Η Εύνοια σκέφτηκε, καθώς το πλήθος των Νομάδων περνούσε ανάμεσα από τη συμμορία: *Γαμώτο! Κάποιοι απ'αυτούς εξακολουθούν να πιστεύουν ότι ίσως να είμαστε πράκτορες του Αλυσοδεμένου Ποιητή!* Δεν το καταλάβαινε μόνο από τα λόγια τους· η ίδια η Πόλη τής το φανέρωνε με την κρυφή της γλώσσα. Οι άνθρωποι ήθελαν να έχουν αυταπάτες! Κάτι που δεν την εξέπληττε, βέβαια. Είχε παρατηρήσει το φαινόμενο σε πολλές συνοικίες και γειτονιές της Ατέρμονης Πολιτείας...

Ο Κοντός Φριτς πρότεινε στην Εύνοια, όταν είχαν απομακρυνθεί λίγο απ'τη συμμορία: «Ν'αρχίσουμε να λέμε μέσω του *Δρομοράδιου* ότι έχει γίνει παρεξήγηση, ότι δεν είμαστε πράκτορες του Αλυσοδεμένου Ποιητή;»

Η Εύνοια κούνησε το κεφάλι. «Όχι· δε νομίζω ότι θα ήταν καλή ιδέα, Φριτς. Καλύτερα θα ήταν να ξεχαστεί, όχι να το θυμίζουμε. Μπορεί η άρνησή μας να φανεί, μάλιστα, ύποπτη σε κάποιους.»

«Χμμ...» έκανε συλλογισμένα ο Κοντός. «Ναι, μπορεί,» παραδέχτηκε.

Η Εύνοια είχε, όμως, τώρα το μυαλό της αλλού: στην επίθεση αυτής της Σέχτας των Άδηλων Ήχων στη Φιλήκοη· και στις φυλακισμένες Αδελφές της, την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ· και στη Μιράντα, που σίγουρα θα είχε μπλέξει στις συγκρούσεις, στη Φιλήκοη, μαζί με τον Βόρκεραμ-Βορ και τους μισθοφόρους του... *Συμβαίνουν όλα αυτά, και δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να βοηθήσω!*

Καθώς πλησίαζαν πλέον την Κεντρική Οδό και σουρούπωνε, μια καινούργια συμμορία ζύγωσε τους Νομάδες κλείνοντάς τους τον δρόμο. Και η Εύνοια διέκρινε ότι δεν είχε φιλικές διαθέσεις. Όχι άμεσα εχθρικές, της μαρτυρούσαν τα πολεοσημάδια, μα ούτε και ήταν πρόθυμη ν'αφήσει τους Νομάδες εύκολα να περάσουν. Ίσως να ζητούσε κάποιο αντίτιμο, σκέφτηκε η Εύνοια. Είχε προσπαθήσει ν'αποφύγει τη συμμορία, αλλά δεν τα είχε καταφέρει, γιατί οι γειτονιές της Σκορ-

πιστής ήταν πολύ στενά ελεγχόμενες, κι αν η Εύνοια αποφάσιζε να λοξοδρομήσει ακόμα περισσότερο θα έμπαινε σε μια άλλη γειτονιά όπου έκανε κουμάντο μια άλλη συμμορία που τα πολεσοσημάδια τής έδειχναν πως ήταν χειρότερη, πως υπήρχε μέχρι και πιθανότητα να επιτεθούν κατευθείαν στους Νομάδες της για να τους ληστέψουν. Τα Εκτρώματα θα τους αντιμετώπιζαν, μάλλον, και ίσως κι ο Χέρκεγμοξ να βοηθούσε, μα η Εύνοια ήθελε να αποφεύγει τέτοιες καταστάσεις. Οι Νομάδες ήταν ειρηνικοί.

«Νομάδες των Δρόμων ή όχι, απ'τη δικιά μου μεριά δεν περνάτε τζαμπέ!» δήλωσε μια γυναίκα, κοντή στο ανάστημα, φαρδιά στο πλάτος, φανερά μυώδης. Τα σημάδια της Πόλης μαρτυρούσαν στην Εύνοια πως ήταν η αρχηγός της συμμορίας. Φορούσε πέτσινα ρούχα με αλυσίδες τυλιγμένες επάνω στον κορμό της, εν είδει πανοπλίας. Τα μαλλιά της ήταν κόκκινα και μακριά ως τους ώμους· το δέρμα της γαλανό. Στα χέρια βαστούσε ένα τουφέκι με ξιφολόγχη – πιθανώς εξωδιαστασιακό, μιας και λίγοι χρησιμοποιούσαν ξιφολόγχες στη Ρελκάμνια. «Υπάρχει αντίτιμο άμα θέτε να πλησιάσετε την Κεντρική!»

Την Εύνοια δεν την εξέπληττε αυτό. Οι συμμορίες εκμεταλλεύονταν στο έπακρο την Κεντρική Οδό, επιβάλλοντας ό,τι διόδια τούς κατέβαιναν στο κεφάλι. «Τι αντίτιμο;»

«Θα πληρώσετε για όλα σας τα οχήματα και για τον κάθε άνθρωπο και για ό,τι κουβαλάτε. Γύρω στα πέντε χιλιάρικά, το κόβω.»

«Εξωφρενικό ποσό,» αποκρίθηκε η Εύνοια, χωρίς ν'ακούγεται εχθρική: και μόνο κάποια σαν εκείνη θα μπορούσε να το κατορθώσει αυτό. «Δεν έχουμε τόσα χρήματα.» Τα είχαν, και περισσότερα· αλλά, αν τα έδιναν, μετά θα δυσκολεύονταν ν'αγοράσουν προμήθειες, εξοπλισμούς, καύσιμα... «Μέχρι πεντακόσια δεκάδια μπορούμε να πληρώσουμε.»

«Ούτε που να το συζητάς, Νομαδάρχισσα!»

Ο Ρίμναλ μουρμούρισε δίπλα στην Εύνοια, ενώ και ο Κοντός Φριτς μπορούσε να τον ακούσει, και η Σορέτα και η Ηχώ και ο Ρήγας: «Σφυρίζτε στο σαμάνο να ξαμολήσει τις μάλες με τα πλοκάμια, και θα τους δούμε να τρέχουν!»

Η Εύνοια τού έριξε ένα προειδοποιητικό βλέμμα. «Όχι,» είπε, χαμηλόφωνα αλλά έντονα. Και στράφηκε πάλι στην αρχισυμμορίτισσα α-

ντίκρυ της: «Δεν υπάρχει κάτι που θέλετε από εμάς; Κάποια υπηρεσία που μπορούμε να προσφέρουμε προκειμένου να περάσουμε από εδώ και να φτάσουμε στην Κεντρική;»

Η αρχισυμμορίτισσα συνοφρυώθηκε σαν να το σκεφτόταν. Και μάλλον αυτό ήταν εξαίρεση, επειδή μιλούσε στην Εύνοια και ήταν, άθελά της, σαγηνευμένη από τον φιλικό τρόπο της, από την όλη της φιλική παρουσία. Λίγοι ήταν οι άνθρωποι που δεν μπορούσαν να δουν την Εύνοια φιλικά. Η Πόλη την ευνοούσε, και η Θυγατέρα τούς μαγνήτιζε με μερικά απλά λόγια, ακολουθώντας τα πολεοσημάδια.

Ένας άντρας ψιθύρισε κάτι στην αρχισυμμορίτισσα, και εκείνη κι άλλοι τρεις μίλησαν αναμεταξύ τους για λίγο, χαμηλόφωνα. Οι δύο γέλασαν. Η αρχισυμμορίτισσα στράφηκε ξανά στην Εύνοια και είπε: «Έχω ένα χαλασμένο όχημα. Μπορείτε να μου το φτιάξετε;»

Μάλλον δεν ήταν κάτι που μπορούσε να φτιάξει ο καθένας. «Αν είναι εφικτό.»

«Ελάτε μαζί μας.»

Η συμμορία τούς οδήγησε σε έναν ανοιχτό χώρο ανάμεσα στις πυκνές πολυκατοικίες ο οποίος ήταν γεμάτος με διαφόρων ειδών μηχανικές σαβούρες, εκτός των άλλων και τσακισμένα οχήματα, μηχανές οχημάτων, έλικες ελικοπτέρων, τηλεοπτικούς δέκτες, κεραίες, μηχανές του κιμά, ραπτομηχανές, προβολείς και φανάρια, βαρούλκα και μηχανισμούς ανελκυστήρων. Σε κεντρικό σημείο, όμως – αν μπορούσε να νοηθεί «κεντρικό σημείο» μέσα σε τούτο το χάος – βρισκόταν ένα όχημα που δεν έμοιαζε για σαβούρα. Είχε έξι τροχούς και ήταν αρκετά μεγάλο – αν και όχι τόσο μεγάλο όσο το εξάτροχο φορτηγό των Εκλεκτών, παρατηρούσε η Εύνοια. Ήταν θωρακισμένο όχημα, αλλά δεν είχε κανένα φανερό όπλο.

Η αρχισυμμορίτισσα είπε: «Δεν παίρνει μπρος με τίποτα. Αν καταφέρετε να το βάλετε μπρος, περνάτε ελεύθερα απ'τη μεριά μου.»

«Το όνομά σου;» ρώτησε η Εύνοια.

«Γιατί;»

«Για να το ξέρω.»

«Καρολίνα, αρχηγός των Πολυμήχανων.»

Η Εύνοια φώναξε στον Βόντεκ να έρθει κοντά.

Εκείνος ήταν μέσα στο ερπυστριοφόρο, πλάι στον εξοπλισμό του *Δρομοράδιου*, παρότι τώρα δεν εξέπεμπαν – είχαν κάνει ανάπαυλα, για να μην καταναλώνουν ενέργεια. Βγήκε απ'το μεγάλο όχημα και πλησίωσε την Κυρά των Δρόμων, η οποία του εξήγησε τι συνέβαινε.

«Θα δω τι μπορώ να κάνω,» είπε ο Βόντεκ, και πήγε να πάρει τα εργαλεία του. Ύστερα, ένας από τους Πολυμήχανους τον οδήγησε κοντά στο χαλασμένο όχημα και άνοιξε τη μηχανή του. Ο Βόντεκ τη σκάλισε για κάποια ώρα και, τελικά, δήλωσε πως ήταν αδύνατον να φτιαχτεί. «Κάτι βασικό έχει χαλάσει, και δεν μπορώ να καταλάβω τι ακριβώς.» Είχε ήδη νυχτώσει, πυκνές σκιές είχαν απλωθεί στη γειτονιά των Πολυμήχανων.

«Άμα δε μπορείτε να το φτιάξετε,» είπε η Καρολίνα, «καλύτερα να φεύγετε από δω, Νομάδες. Εμείς δεν φιλοξ-»

«Μια στιγμή,» τη διέκοψε ο Θόρινταλ. «Εγώ δεν την κοιτάξα αυτή τη μηχανή.»

Τα μάτια της στένεψαν. «Κι εσύ μηχανικός;»

«Ας πούμε ότι οι μηχανές μου μιλάνε.»

«Τι είσαι, μάγος; Τόχε κοιτάζει και μάγος αυτό τ'όχημα, σε πληροφορώ, και-»

«Αφήστε με να το πλησιάσω, και βλέπουμε.»

Η Καρολίνα έκανε νόημα στους συμμορίτες της, και ένας απ'αυτούς οδήγησε τον κοκκινομάλλη, χρυσόδερμο σαμάνο στο εξάτροχο όχημα. Άνοιξε το καπάκι της μηχανής και του έδωσε έναν αναμμένο φακό.

«Ευχαριστώ,» είπε εκείνος, «αλλά καλύτερα να τον κρατάς εσύ. Εγώ μόνο αυτό χρειάζομαι.» Πέρασε ένα σύρμα στον δείκτη και τον αντίχειρα του δεξιού του χεριού. Ακούμπησε την άκρη του σύρματος μέσα στη μηχανή ενώ έφερνε το μυαλό του στη «μηχανική κατάσταση», όπως την ονόμαζε. Πληροφορίες άρχισαν να γεμίζουν τον εγκέφαλό του για το τι γινόταν με το μηχανήμα. Και συνοφρυώθηκε, αρκετά παραξενεμένος. Δεν είχε ποτέ ξανά συναντήσει παρόμοια περίπτωση, και σίγουρα δεν ήξερε πώς να επιδιορθώσει τη βλάβη – αν θα έπρεπε καν να χαρακτηριστεί ως βλάβη. *Μα τον Ηρώταλο!* σκέφτηκε, *μόνο πολεοπλάστες θα μπορούσαν να το έχουν κάνει αυτό!*

Πολεοπλάστες;

Χμμ...

Ο Θόρινταλ, έχοντας τραβήξει το σύρμα έξω από τη μηχανή και βγάλει το μυαλό του από τη μηχανική κατάσταση, πλησίασε την Εύνοια και την Καρολίνα που στέκονταν η μία κοντά στην άλλη, και ο Κοντός Φριτς ήταν επίσης κοντά, καθώς και η Σορέτα, ο Βόντεκ, ο Ρίμναλ, και ο Ρήγας.

«Τι τρέχει, μάγε;» ρώτησε ο Ρίμναλ. «Το βρήκες;»

Ο Θόρινταλ κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Είναι... ασυνήθιστο. Η μηχανή δεν είναι χαλασμένη ακριβώς. Είναι *αλλοιωμένη* με κάποιο τρόπο. Κανονικά θα έπρεπε να λειτουργεί, όμως δεν λειτουργεί. Είναι σαν ένα μυαλό που οι βασικές λειτουργίες του έχουν *αλλάξει*. Εξακολουθεί να είναι μυαλό αλλά πρέπει να μάθει να σκέφτεται αλλιώς.»

Η Καρολίνα γέλασε – κάτι ανάμεσα σε ρουθούνισμα και γέλιο. «Καλό, ρε! Τι τον έχετε αυτόν, για να λέει ιστορίες;» ρώτησε την Εύνοια. «Εννοείται πως με τέτοιες μαλακίες δεν–»

«Ίσως,» συνέχισε ο Θόρινταλ, διακόποντάς την και αγνοώντας τις ειρωνείες της, «να έγινε από πολεοπλάστες.» Και ατένιζε έντονα την Εύνοια. Ερωτηματικά. *Να τον φωνάζουμε;*

Η Καρολίνα γέλασε ξανά. «Πολεοπλάστες! Ναι, φίλε – είσαι γαμάτος!... Εντάξει, τέλειωσαν τα παραμύθια. Ή πληρώνετε ή–»

«Στάσου,» είπε η Εύνοια. Και προς τον Θόρινταλ: «Είναι κοντά ο φίλος σου;»

«Ελπίζω νάναι στο όχημα.»

«Για δες.»

Ο Θόρινταλ βάδισε προς το φορτηγό που μετέφερε τα Εκτρώματα. Η Λάρνια στεκόταν δίπλα στο τροχοφόρο, κρατώντας τον Νίσκαν από τις αλυσίδες του.

«Το διαβολάκι, ε;» είπε ο Βόντεκ πίσω από τον σαμάνο.

Κανείς δεν του απάντησε.

Μετά από λίγο, ο Θόρινταλ ακούστηκε να φωνάζει μέσα από το όχημα: «Χέρκεγμοξ! Χέρκεγμοξ!» Και, ύστερα, βγήκε από το φορτηγό και τους πλησίασε ξανά. Στον ώμο του ήταν γαντζωμένος ο πολεοπλάστης.

Τα μάτια της Καρολίνας γούρλωσαν. «Τι είναι αυτό το πράμα;»

«Ένας φίλος μας,» είπε ο Θόρινταλ.

Η Καρολίνα κοίταξε την Εύνοια. «Δεν αφήνω αυτό το τερατάκι, ό,τι κι αν είναι, να πλησιάσει τ'όχημά μου!»

«Μπορεί, όμως, να σ'το φτιάξει. Δεν αστειεύομαι, Καρολίνα.»

Η αρχισυμμορίτισσα μόρφασε, δαγκώνοντας το κάτω χέιλος. Τελικά, ένευσε. «'Ντάξει. Δοκιμάστε το.»

Ο Θόρινταλ πήγε στο όχημα και γονάτισε μπροστά στην ανοιγμένη μηχανή, δείχνοντας, κάνοντας νοήματα. Ο Χέρκεγμοξ πήδησε απ'τον ώμο του και χάθηκε μέσα στη μηχανή με τρόπο που έμοιαζε μη-πραγματικός, σαν ο πολεοπλάστης να μην ήταν, ξαφνικά, τρισδιάστατος αλλά δισδιάστατος!

«Αν είναι κανένα φιγουρατζίδικο κόλπο...» άρχισε η Καρολίνα.

«Δεν είναι κόλπο,» τη διαβεβαίωσε η Εύνοια. «Αν αυτός δεν μπορεί να φτιάξει το όχημά σου, κανείς δεν μπορεί.»

«Τι διάολος είναι;»

«Πολεοπλάστης.»

«Μη μου λες μαλακίες, Νομαδάρχισσα!»

«Πολεοπλάστης είναι.»

Η Καρολίνα μόρφασε, ακόμα δυσπιστώντας.

Σε λιγότερο από πέντε λεπτά, το εξάτροχο όχημα ακούστηκε να μουγκρίζει και όλα του τα φώτα άναψαν.

«Μα τα δάχτυλα του *Ηρώταλου*!» αναφώνησε η Καρολίνα, με τα μάτια της γουρλωμένα ξανά.

Το όχημα κινήθηκε, τσακίζοντας μερικές σαβούρες κάτω απ'τους τροχούς του. Οι Πολυμήχανοι κραύγασαν, θορυβημένοι. «Διάολος του Σκοτοδαίμονος, αρχηγέ!» «Κατέλαβε τ'όχημα – είναι δαιμονισμένο!» «Κινείται χωρίς οδηγό!»

«Σταμάτα, Χέρκεγμοξ!» φώναξε ο Θόρινταλ. «Σταμάτα! Χέρκεγμοξ!»

Οι Πολυμήχανοι είχαν αρχίσει ν'απομακρύνονται, ορισμένοι απ'αυτούς έκδηλα τρομοκρατημένοι, τρέχοντας. Ακόμα και η Καρολίνα είχε φύγει πλάι από την Εύνοια και τους άλλους Νομάδες.

Το εξάτροχο σταμάτησε μπροστά στην Κυρά των Δρόμων. Ο πολεοπλάστης παρουσιάστηκε ξαφνικά πάνω στο τιμόνι του, πίσω από το εμπρόσθιο τζάμι.

Ο Θόρινταλ πλησίασε και ανέβηκε στη θέση του οδηγού, κάνοντας νόημα στον Χέρκεγμοξ να μη στέκεται μπροστά του. Ο πολεοπλάστης

πήδησε παραδίπλα, και ο σαμάνος, χρησιμοποιώντας το τιμόνι, έκανε μερικές απλές μανούβρες με το εξάτροχο.

«Μια χαρά φαίνεται να λειτουργεί τώρα!» φώναξε, από το πλαϊνό παράθυρο, στην Καρολίνα, η οποία στεκόταν στην αρχή ενός στενού δρόμου – ενός δρόμου όπου αποκλείεται να χωρούσε το εξάτροχο όχημα – και κοίταζε σαστισμένη. «Μπορούμε να περάσουμε απ'τις περιοχές σας, όπως υποσχέθηκες;»

Η Εύνοια την ατένισε ερωτηματικά – με καθόλου απειλητικό τρόπο, πάντοτε φιλική.

Η Καρολίνα αμέσως κατένευσε. «Ναι, φυσικά!» Και, καθώς μια σκιά αμφιβολίας περνούσε από τα μάτια της: «Θα συνεχίσει να δουλεύει και μετά, έτσι;»

«Δες μόνη σου.» Ο Θόρινταλ κατέβηκε από το όχημα, με τον Χέρκεγμοξ στον ώμο του.

Η Καρολίνα ανέβηκε στο τιμόνι, αν και με κάποιο δισταγμό. Προφανώς φοβόταν αλλά, συγχρόνως, τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν στην Εύνοια ότι δεν ήθελε να φανεί και δειλή μπροστά στους συμμορίτες της. Καθισμένη στη θέση του οδηγού, έκανε το εξάτροχο να κινηθεί.

«Δουλεύει!» φώναξε. «Δουλεύει!» Σταμάτησε το όχημα μπροστά στην Εύνοια και τους άλλους. «Αυτό το διαβολάκι σας πρέπει, πραγματικά, νάναι πολεοπλάστης, Νομαδάρχισσα!»

«Σ'το είπαμε, δε σ'το είπαμε;» αποκρίθηκε η Εύνοια, μειδώντας. Οι Νομάδες είχαν συγκεντρώσει στα ταξίδια τους πολύ καλούς και πολύ ικανούς φίλους, κι αυτό την ευχαριστούσε. Στην Πόλη, τίποτα δεν ήταν τυχαίο. «Θα διανυκτερεύσουμε απόψε εδώ, στην περιοχή σας, και αύριο θα μπούμε στην Κεντρική. Σύμφωνοι, Καρολίνα;»

Η αρχισυμμορίτισσα έγνεψε καταφατικά, καθώς απενεργοποιούσε το εξάτροχο και κατέβαινε από τη θέση του οδηγού. «Κανένα πρόβλημα, Νομαδάρχισσα.»

/14\

Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής πετά προς την πατρίδα του, επισκέπτεται με το μυαλό του το παρελθόν, συναντά έναν φίλο, και συζητά για τα προβλήματα του παρόντος, ενώ η Κορίνα, ταξιδεύοντας μέσα στο ενεργειακό πλέγμα, κυνηγώντας τον εχθρό της, μαθαίνει ότι είχε από πριν τρόπο για να φτάσει στην πηγή του.

Μια ώρα μετά την αυγή, ο Κάδμος Ανθοτέχνη ανέβηκε στο μικρό αεροπλάνο που ήταν προσγειωμένο σε μια ταράτσα της Μονότροπης στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, και πέταξε βόρεια, προς τον Ριγοπόταμο και τη Β' Ανωρίγια Συνοικία.

Δεν πιλόταρε εκείνος το αεροσκάφος, φυσικά· δεν ήξερε να πιλοτάρει. Αυτή τη δουλειά την έκανε ένας από τους πιο έμπιστους πιλότους του στρατού του: ο Κλοντ, της μισθοφορικής ομάδας των Μικρών Γιγάντων. Και δεν ήταν ο μόνος Μικρός Γίγαντας μαζί με τον Κάδμο· η Καρζένθα είχε στείλει δυο ντουζίνες να τον συνοδέψουν, καθώς και τον Άλβερακ, τον μαυρόδερμο υπαρχηγό της. Ο Κάδμος είχε διαφωνήσει μ' αυτό το τελευταίο· της είχε πει να τον κρατήσει στο πλευρό της. Θα της φαινόταν χρήσιμος στον πόλεμο με την Α' Κατωρίγια Συνοικία, αναμφίβολα. Αλλά η Καρζένθα δεν ήθελε ούτε να το ακούσει. Ακόμα ανησυχούσε πολύ για τον Κάδμο, παρά τις διαβεβαιώσεις της Κορίνας ότι η Φοίβη δεν τον καταδίωκε επί του παρόντος. Άλλωστε, η Νύφη του Χάροντα δεν ήταν ο μόνος κίνδυνος που έπρεπε να έχει υπόψη του, του είχε τονίσει η Καρζένθα. «Και ούτε η Κορίνα δεν μπορεί να προβλέψει τα πάντα, αγάπη μου.»

Δεν μπορεί; είχε σκεφτεί ο Κάδμος. Καμιά φορά μού δίνει την εντύπωση ότι μπορεί. Αν και, ναι, μάλλον δεν ήταν παντογνώστρια. Μάλλον...

Χτες, από το μεσημέρι και ύστερα, αφού είχε τελειώσει η κουβέντα τους με τον Βάρνελ-Αλντ και την Κορίνα, η Καρζένθα δίδασκε στον Κάδμο σκοποβολή.

«Τι να μου διδάξεις μέσα σε τόσο λίγο χρόνο, μα τα σιδερένια χέρια της Ρασιλλώς;»

«Ό,τι μάθεις έμαθες. Τουλάχιστον, θα έχω κάνει ό,τι μπορούσα. Τώρα μη μιλάς άλλο!»

Και όλη την ημέρα – όλη τη μισή μέρα, μάλλον – τον εκπαίδευε μέσα σε μια αίθουσα που ήταν φτιαγμένη γι' αυτό τον σκοπό, γεμάτη στόχους για σκοποβολή, καθώς και ολογράμματα μαχητών που παρουσιάζονταν κι εξαφανίζονταν και προσπαθούσες να τα πετύχεις με ενεργειακά όπλα (πράγμα που τα διέλυε) προτού αυτά σε πετύχουν με δικά τους όπλα που απλά εκτόξευαν δέσμες φωτός, τελείως ακίνδυνες.

Η Καρζένθα τού μάθαινε, κυρίως, τη χρήση του πιστολιού· ελάχιστα τον έβαλε να χειριστεί τουφέκι. Του είπε πως, αν ήταν να πολεμήσει, λογικά θα έπρεπε να πολεμήσει σε σχετικά κοντινή απόσταση. Δε θα του χρειαζόταν να χτυπήσει στόχους σε αντικρινές πολυκατοικίες ή γέφυρες, αλλά μάλλον στόχους μέσα σε δωμάτια ή στην απέναντι μεριά ενός δρόμου. Και του εξήγησε, επίσης, πώς μπορούσε να συνδυάσει τη χρήση του πιστολιού με τις τεχνικές αυτοάμυνας που του είχε διδάξει ως τώρα, στις οποίες ήταν αρκετά καλός. Είχε καταφέρει να νικήσει ακόμα και την ίδια την Καρζένθα σε μάχη σώμα με σώμα – και η Καρζένθα τότε δεν έπαιζε· αληθινά προσπαθούσε να τον δείρει.

Όταν είχε βραδιάσει, όταν τα μεσάνυχτα πλησίαζαν, και ήταν κι οι δυο τους κουρασμένοι από τη σκοποβολή, του είπε ότι της φαινόταν οριακά ικανοποιητικός.

«Πόσο ικανοποιητικός, δηλαδή;»

«Σαν αρχάριος μισθοφόρος που θα σκοτωθεί ύστερα από,» μόρφασε, «δυο, τρεις άγριες συμπλοκές, αν δεν βελτιωθεί.»

«Ευχαριστώ που μ'ένθαρρύνεις, αγάπη μου,» μειδίασε ο Κάδμος κάτω απ' το μουστάκι του.

«Τι περιμένεις να μάθεις, ρε, μέσα σε τόσο λίγο χρόνο; Αυτά έπρεπε να τα είχαμε ξεκινήσει από παλιά. Τώρα είναι αργά, γαμώτο – αργά!»

«Μην αγχώνεσαι· η Κορίνα είπε ότι–»

«Γάμα την Κορίνα, γαμώτο! Πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για οτιδήποτε. Έτσι δεν κάναμε από όταν αρχίσαμε την επανάσταση στη Β' Ανωρίγια; Έτσι δεν κάναμε;»

«Τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά τότε,» είπε ο Κάδμος, ενώ θυμόταν εκείνο τον καιρό. Πόσο πιο ανέμελος ήταν... Ναι, *ανέμελος*, παρότι φοβόταν ότι από στιγμή σε στιγμή μπορεί να τον σκότωναν, παρότι φοβόταν ότι η πλουτοκρατία της Β' Ανωρίγιας μπορεί από μέρα σε μέρα να τσάκιζε την επανάσταση, να τους συνέθλιβε όλους. Ο Κάδμος νόμιζε ότι τότε ήταν πολύ πιο ξέγνοιαστος απ'ό,τι τώρα. *Ήμασταν όλοι εκτός εαυτού. Εκτός εαυτού, μα τον Κρόνο! Και ο Τροχός του Βασά-νου γύρισε. Τον γυρίσαμε.* Τώρα, η κατάσταση ήταν αλλιώτικη. Τελείως.

«Ναι,» συμφώνησε η Καρζένθα, «ήταν. Αλλά ακόμα σ'αγάπω το ίδιο.» Και, σφίγγοντας το πουκάμισό του μέσα στις γροθιές της, τον τράβηξε κοντά της: τον φίλησε δυνατά.

Επιστρέφοντας στο κρεμαστό διαμέρισμά τους στη Μονότροπη, έκαναν έρωτα μέχρι που εξουθενώθηκαν και τα σώματά τους γυάλιζαν από τον ιδρώτα. Και η Καρζένθα προσπάθησε να τον πείσει, για μια τελευταία φορά, να μην πάει στη Β' Ανωρίγια· αλλά ήταν πολύ κουρασμένη για να επιμείνει, όταν ο Κάδμος αρνήθηκε.

Το αεροπλάνο του, τώρα, πετούσε προς τα βόρεια, περνώντας πάνω από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, πλησιάζοντας τον Ριγοπόταμο που τα νερά του στραφτάλιζαν μες στο πρωινό. Μεγάλες γέφυρες ένωναν τις όχθες και τα νησιά του. Καράβια έπλεαν απ'τη μεριά ως την άλλη, καθώς πλέον τα σύνορα δεν ήταν κλειστά ανάμεσα στις συνοικίες. Και οι τρεις – Β' Ανωρίγια, Α' Ανωρίγια, Β' Κατωρίγια – ανήκαν στον Κάδμο. Ήταν μέρος της... της Αυτοκρατορίας του Αλυσσοδεμένου Ποιητή – αν και δεν του άρεσε αυτή η ονομασία: *αυτοκρατορία*. Δε νόμιζε ότι ταίριαζε. Ο αγώνας του ήταν καθαρά απελευθερωτικός.

Ο Βάρνελ-Αλντ φταίει, που μιλά συνέχεια για αυτοκρατορία. Κανονικά, θα έπρεπε να του το είχα απαγορεύσει. Του το είχε αναφέρει, βέβαια, αλλά δεν τον είχε εξαναγκάσει κιόλας να μην χρησιμοποιεί τον όρο. «Εξάλλου,» είχε πει ο Βάρνελ, «*πώς να αναφερόμαστε σε όλες σου τις κατακτήσεις; Έχεις κανέναν καλύτερο όρο; Υπάρχει κανένας καλύτερος όρος;*» Ο Κάδμος δεν είχε απάντηση να δώσει – να πει *Ναι, υπάρχει, και είναι αυτός* – και τούτο τον προβλημάτιζε. Τα πάντα είχαν αλλάξει πολύ από τον καιρό της επανάστασης στη Β' Ανωρίγια Συνοικία.

Στην οποία τώρα ο Κάδμος έφτανε. Το αεροπλάνο του, έχοντας περάσει από τον Ριγοπόταμο, πετούσε πλέον πάνω από το Κεντρολίμανο, όπου παλιότερα έμεναν οι γονείς του, προτού τους κυνηγήσει η Φρουρά της πλουτοκρατίας και τους σώσει από τα χέρια της συμμορίας των Κλεφτόμυαλων θέλοντας να υποστηρίξει την επανάσταση. Τώρα, ο Κάδμος είχε φροντίσει οι γονείς του να έχουν ένα πολύ καλύτερο σπίτι στους Χρυσούς Λόφους, που ήταν, θεωρούσε, η πιο ασφαλής περιφέρεια της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας.

Προς τα εκεί πέταξε και το αεροπλάνο του. Άφησε πίσω του το Κεντρολίμανο, πέρασε πάνω από την Επισήμαντη, κι έφτασε στους Χρυσούς Λόφους, όπου προσγειώθηκε σε μια οροφή ειδικά κατασκευασμένη για προσγειώσεις αεροσκαφών.

Λιγότερο από είκοσι λεπτά είχαν κυλήσει από τότε που ο Κάδμος απογειώθηκε από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, αλλά νόμιζε πως μέσα στο μυαλό του είχαν περάσει μήνες ολόκληροι – μια αναδρομή στο παρελθόν.

(Ο χρόνος, δόλιος μαγγανευτής, μουρμούριζε το ποιητικό δαιμόνιο μες στο κεφάλι του, τι παιχνίδια στο νου μας παίζει: τη μια είσαι δω, την άλλ' είσαι κει – ένας ποταμός με κύκλου σχήμα! Ποιος τα ανιγμάτά του να ξεδιαλύνει δύναται; Μοναχά η Γυναίκα των Μυστηρίων ίσως αυτό να το μπορεί.)

Ο Ερκάνης Ανάντης, τωρινός Αντιπολιτάρχης της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, περίμενε τον Κάδμο ένα πάτωμα κάτω από την οροφή προσγείωσης, μέσα σ'ένα ελαφρά στολισμένο σαλόνι. Του έσφιξε το χέρι και τον αγκάλιασε.

«Καλωσόρισες, φίλε μου! Επιτέλους, το αποφάσισες να έρθεις – κι ελπίζω όχι μόνο για μια σύντομη επίσκεψη όπως την άλλη φορά» – όπως τότε που ο Κάδμος είχε περάσει από εδώ εξαιτίας του σύντομου πολέμου στο Εμπορικό Κέντρο: του πολέμου που ο Σελασφόρος Χορονίκης, ο Πολιτάρχης της Α' Κατωρίγιας, είχε ξεκινήσει εναντίον τους.

«Μα σε ειδοποίησαν, δεν σε ειδοποίησαν;»

«Ναι, μου είπαν ότι σήμερα θα έρθεις· αλλά δεν μου είπαν για πόσο σκοπεύεις να μείνεις.»

«Θα μείνω για κάποιο καιρό· δε θα φύγω γρήγορα. Η συνοικία μου με χρειάζεται. Αν και... κρίνοντας από την όψη σου, Ερκάνη, θα έλεγα πως

τα πράγματα εδώ πηγαίνουν καλύτερα.» Υπήρχε, ωστόσο, μια ερωτηματική χροιά στη φωνή του.

Ο Ερκάνης κατένευσε. «Ναι, έχουν καλύτερεύσει τα πράγματα. Λόγω της παρόδου του χρόνου, αναμφίβολα, όχι λόγω των δικών μου ικανοτήτων ως-»

«Μην υποτιμάς τόσο τον εαυτό σου, Ερκάνη!» είπε ο Κάδμος, ατενίζοντάς τον αυστηρά και δείχνοντάς τον με το δάχτυλό του. «Νομίζω πως το ίδιο σου είπε και η Καρζένθα, την άλλη φορά που ήμασταν εδώ. Κάνεις πολύ καλή δουλειά μέχρι στιγμής.»

«Κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ,» αποκρίθηκε μετριοπαθώς ο Ερκάνης, σαν να φοβόταν πως αν έλεγε τίποτα πιο θαρρετό μπορεί να έριχνε τη δυσaréσκεια του Κρόνου επάνω του. «Η απώλεια του Μάλνεμορ-Νορκλ μού κόστισε. Ήταν πολύ πιο ικανός πολιτικός απ'ό,τι εγώ. Και είχε πολλές διασυνδέσεις. Ήξερε πράγματα.» Και είχε σκοτωθεί από τη Νύφη του Χάροντα, όταν εκείνη έψαχνε τον Κάδμο, προτού τη φυλακίσει η Κορίνα.

Ο Μάλνεμορ πέθανε εξαιτίας μου... Ο Κάδμος αισθανόταν κάποιες ενοχές, αν και ήξερε πως η ευθύνη δεν ήταν δική του. *Όλοι πρέπει να κάνουμε θυσίες για τον απελευθερωτικό αγώνα.* Ακόμα κι όταν αυτές οι θυσίες αφορούσαν τη ζωή κάποιου...

«Ωστόσο, τα καταφέρνεις και χωρίς τον Μάλνεμορ-Νορκλ,» είπε ο Κάδμος χτυπώντας τον Ερκάνη φιλικά στον ώμο. «Πάμε τώρα στο Πολιταρχικό Μέγαρο, να συζητήσουμε. Έχουμε πολλά να πούμε. Θέλω να με ενημερώσεις ακριβώς πώς είναι η κατάσταση εδώ.»

Ο Ερκάνης ένευσε κι άρχισαν να βαδίζουν, διασχίζοντας διαδρόμους και δωμάτια, καθώς οι Μικροί Γίγαντες και άλλοι φρουροί άνοιγαν πόρτες μπροστά τους. Οι πάντες βρίσκονταν σε επιφυλακή, τώρα που ο Αλυσοδεμένος Ποιητής ήταν εδώ.

«Η Καρζένθα πώς είναι;» ρώτησε ο Ερκάνης.

«Καλά. Έχει πολλές δουλειές.»

«Νόμιζα ότι θα ερχόταν μαζί σου... Τα τραύματά της;»

«Έχουν περάσει πλέον.» Ο Ερκάνης, προφανώς, θυμόταν ακόμα τον τραυματισμό της Καρζένθα στο Εμπορικό Κέντρο, όταν είχε γίνει εκεί ο πόλεμος με τις δυνάμεις από την Α' Κατωρίγια Συνοικία. «Δεν την ενοχλούν καθόλου.»

«Ευχάριστο αυτό.»

«Η Κελρίτ;» ρώτησε για τη σύζυγο του Ερκάνη ο Κάδμος.

«Καλά είναι. Ανησυχεί για μένα περισσότερο απ'ό,τι θα έπρεπε. Κι αυτό είναι κακό, στην κατάστασή της.»

«Ποια κατάστασή της;»

«Είναι έγκυος.»

«Έγκυος; Συγχαρητήρια, μα τον Κρόνο!» Αγκάλιασε τους ώμους του φίλου του καθώς έμπαιναν σ'έναν ανελκυστήρα μαζί με φρουρούς κι άρχιζαν να κατεβαίνουν. «Ήταν κάτι που το σχεδιάζατε;»

Ο Ερκάνης μειδίασε. «Δεν ξέρω πώς ακριβώς συνέβη, τόσο σπάνια που καταφέρναμε να μείνουμε μόνοι, τελευταία. Αλλά συνέβη. Και, ναι, το θέλαμε. Ελπίζω το παιδί μας να γεννηθεί σε μια Ρελκάμνια καλύτερη απ'αυτή που βιώνουμε τώρα εμείς.»

«Ναι, κι εγώ,» ένευσε ο Κάδμος, νιώθοντας ξαφνικά ένα πολύ μεγάλο βάρος επάνω του. Σαν το πεπρωμένο ολόκληρης της διάστασης να εξαρτιόταν από εκείνον.

Πραγματικά εξαρτιόταν;

Θα τον βοηθούσε η Κορίνα – μια θυγατέρα της Πόλης με μεγάλες δυνάμεις – αν δεν νόμιζε πως ήταν τόσο σημαντικός;

Αλλά, όταν ξεκίνησε να μας βοηθά, δεν ήμασταν τίποτα. Και, χωρίς τη δική της βοήθεια, η επανάσταση ίσως να μην είχε πετύχει. Σίγουρα δεν θα είχαμε τόσα όπλα στη διάθεσή μας...

Και πάλι, όμως, η Κορίνα δεν έκανε τίποτα στην τύχη.

«Τι σκέφτεσαι, Κάδμε;» ρώτησε ο Ερκάνης, βλέποντας τον φίλο του προβληματισμένο, καθώς η πόρτα του ανελκυστήρα άνοιγε αυτόματα μπροστά τους.

Βγήκαν σ'ένα γκαράζ, συνοδευόμενοι από τους φρουρούς τους. «Ότι έχουμε πολλά να συζητήσουμε,» αποκρίθηκε ο Κάδμος. «Πρέπει να προετοιμαστούμε για πόλεμο, εκτός των άλλων, Ερκάνη.»

«Πόλεμο; Εδώ, στη Β' Ανωρίγια; Νόμιζα πως πλέον...» Κόμπιασε.

«Η Καρζένθα θα επιτεθεί στην Α' Κατωρίγια από τη Β' Κατωρίγια, κι εμείς οφείλουμε να είμαστε έτοιμοι να την υποστηρίξουμε, και από τη Β' Ανωρίγια και από το Εμπορικό Κέντρο.»

«Γιατί να επιτεθούμε στην Α' Κατωρίγια;» ρώτησε ο Ερκάνης καθώς βάδιζαν προς το θωρακισμένο όχημα που τους περίμενε. «Είναι ανάγκη; Είναι υποχρεωτικό, μα τον Κρόνο;»

«Οι πολιτάρχες της πλουτοκρατίας ποτέ δεν θα πάψουν να δολοπολούν και να δρουν εναντίον μας ώσπου να τους έχουμε νικήσει, Ερκάνη. Ώσπου να έχουμε αλλάξει τα πράγματα γύρω μας. Το ξέρω πως είναι άσχημο. Ο πόλεμος δεν μ'ευχαριστεί. Είναι, όμως, αναγκαίος. Για να ζήσουμε ελεύθεροι απ'αυτούς. Είπες ότι το παιδί σου θέλεις να γεννηθεί σε μια καλύτερη Ρελκάμνια, έτσι;»

Έφτασαν στο θωρακισμένο όχημα και επιβιάστηκαν στην πίσω μεριά του καθώς ένας φρουρός τούς άνοιγε την πόρτα. Ύστερα, η πόρτα έκλεισε και οι τροχοί μπήκαν σε κίνηση. Το όχημα βγήκε απ'το γκαράζ ακολουθούμενο από μερικά άλλα για προστασία. Αλλά σύντομα άλλαξε μορφή (ήταν μεταβαλλόμενο· πίσω από τον Κάδμο και τον Ερκάνη, πίσω από το τζάμι, καθόταν ένας μάγος στο κέντρο ισχύος του οχήματος και μουρμούριζε ξόρκια): έγινε ελικόπτερο, μες στη μέση της λεωφόρου, και απογειώθηκε, πετώντας γρήγορα προς το Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας.

Ο τρισκατάρατος δαίμονας πάλι την κατασκόπευε μέσα στο ενεργειακό πλέγμα. Η Κορίνα αισθανόταν την παρατήρησή του καρφωμένη επάνω της. Δεν ήξερε πώς – δεν τον άκουγε, δεν έβλεπε τη σκιά του (δεν υπήρχαν σκιές εδώ για να δει), δεν διέκρινε κανένα πολεοσημάδι του (ούτε πολεοσημάδια υπήρχαν εδώ) – απλά την *αισθάνονταν*.

Και σκόπευε, τούτη τη φορά, να τον ακολουθήσει ως την πηγή του. Δεν θα τον έχανε. Θα έφτανε εκεί όπου βρισκόταν τα κλεμμένα κομμάτια του σώματός της – και θα τα έπαιρνε πίσω.

Γύρισε, απότομα. Αν και ακόμα και η έννοια του *γυρίζω* ήταν σχετική μέσα στο ενεργειακό πλέγμα. Το σωστότερο θα ήταν να το σκέφτεται ως *έστρεψε την προσοχή της αλλού*.

Και προς τα εκεί δεν διέκρινε τίποτα το ασυνήθιστο.

Αλλά εξακολουθούσε να διαισθάνεται τον καταραμένο δαίμονα, την άθλια αντιστοχία που ερχόταν στο υλικό πεδίο και της έκλεβε το σώμα κομμάτι-κομμάτι.

Τώρα, εγώ είμαι η κυνηγός! σκέφτηκε η Κορίνα, και κατευθύνθηκε γρήγορα – όσο πιο γρήγορα μπορούσε – προς τον δαίμονα, τραβώντας τα Αινίγματα πίσω της, αναπόσπαστα δεμένα με το φυλαχτό της.

Μέσα από τα ενεργειακά νήματα του χώρου και του χρόνου, είδε εκείνο που περίμενε: μια γυναικεία μορφή που στραφτάλιζε και λαμπύριζε, χωρίς νάχει χαρακτηριστικά, αλλά έχοντας πίσω της μια μακριά ουρά που πήγαινε βαθιά στο πλέγμα μέχρι που εξαφανιζόταν. Μια ουρά από αντανακλάσεις της αντιοπτασίας – ένα παράξενο μονοπάτι.

Η δαιμόνισσα, μόλις αντίκρισε την Κορίνα, στράφηκε κι άρχισε πάλι να φεύγει, μαζεύοντας την «ουρά» της σαν να την κατάπινε. Σαν, με την επιστροφή της, να έσβηνε τα σημάδια που είχε δημιουργήσει για να φτάσει ως εδώ.

Η Κορίνα την κυνήγησε, εστιάζοντας όλη της τη θέληση, όλη της τη νόηση, στην αντιοπτασία: γλιστρώντας ανάμεσα από ενεργειακά νήματα που σχημάτιζαν καμπύλες, σπείρες, κυρτώσεις, κύκλους· ή γλιστρώντας δίπλα από ενεργειακά νήματα· ή ακολουθώντας τα σαν να ήταν ποτάμια φωτός. Η Κορίνα χρησιμοποίησε κάθε ικανότητα πλοήγησης στο πλέγμα που είχε αποκτήσει κατά τις περιπλανήσεις της εδώ όλ' αυτά τα χρόνια.

Αλλά, και πάλι, η αντιοπτασία απομακρυνόταν πιο γρήγορα.

Η Κορίνα αισθάνθηκε απόγνωση. Δεν μπορούσε να την προλάβει, γαμώτο! Η αντιοπτασία βρισκόταν στο φυσικό της περιβάλλον. Εδώ ίσχυε το αντίστροφο απ'ό,τι στον υλικό κόσμο. *Εδώ εγώ είμαι σ'ένα περιβάλλον όπου δεν θα έπρεπε να βρίσκομαι. Εγώ είμαι η παρείσακτη.*

Η μορφή της, όμως, ήταν ενεργειακή, δεν ήταν υλική. Επομένως, γιατί να πηγαίνει πιο αργά από την αντιοπτασία; Τι συνέβαινε; Ήταν η δική της μορφή διαφορετικής... ποιότητας;

Η Κορίνα τον έχασε, τελικά, τον ενεργειακό δαίμονα μέσα στα δίχτυα του πλέγματος. Πήγε προς τα εδώ, πήγε προς τα εκεί, ψάχνοντας, αναζητώντας, προσπαθώντας να διαισθανθεί· αλλά τίποτα δεν γινόταν. Η αντιοπτασία είχε εξαφανιστεί ξανά.

Η Κορίνα καταράστηκε με μια κατάρα που ήταν αδύνατον να αρθρωθεί σε οποιαδήποτε ανθρώπινη γλώσσα. Ήταν μια έννοια του ενεργειακού πλέγματος.

Τα Αινίγματα τής είπαν, μιλώντας ταυτόχρονα και τα δύο: *Θα μπορούσαμε να την προλάβουμε, Θαυμαστή Κυρά. Είχαν τη δυνατότητα να επικοινωνούν άμεσα μαζί της στο πλέγμα*· έτσι, άλλωστε, η Κορίνα είχε μάθει τη γλώσσα τους, ώστε να επικοινωνούν και στο υλικό πεδίο.

Εγώ γιατί δεν μπορώ; ρώτησε τα Αινίγματα.

Η υφή σου, Θαυμαστή Κυρά. Δεν γλιστράς το ίδιο άνετα στα ενεργειακά νήματα. Κινείσαι... παράδοξα – αν και θαυμαστά! Έχεις την ιδιότητα να μετακινείσαι μέσα στον χρόνο.

Πράγμα που εσείς δεν μπορείτε να κάνετε. Αλλά η αντιοπτασία μπορεί. Οπότε, τι διαφορά έχει από εμένα;

Η υφή της, Θαυμαστή Κυρά, είναι διαφορετική, επανέλαβαν τα Αινίγματα, και η εμπειρία της φαίνεται νάναι μεγαλύτερη.

Αν όμως εσείς δεν μπορείτε από μόνοι σας να ταξιδέψετε μέσα στον χρόνο, τότε πώς θα την ακολουθήσετε;

Η αντιοπτασία δεν ταξίδευε τώρα μέσα στον χρόνο, Θαυμαστή Κυρά, δεν το πρόσεξες;

Πράγματι, σκέφτηκε η Κορίνα, δεν ταξίδευε μέσα στον χρόνο. Ταξίδευε μόνο προς χωρικές κατευθύνσεις του πλέγματος, αν και αδιανόητες για τον συμβατικό τρισδιάστατο χώρο του υλικού πεδίου.

Η αντιοπτασία βρίσκεται πάντα στον ίδιο χρόνο με εσένα, συνέχισαν τα Αινίγματα.

Τι μου λέτε, δηλαδή; Ότι θέλετε να σας απαγκιστρώσω από το φυλαχτό; Για να την προλάβετε; Το φυλαχτό, μέσα στο ενεργειακό πλέγμα, είχε τη μορφή ενεργειακού κέντρου της ύπαρξης της Κορίνας, σαν να ήταν η κουκίδα στην καρδιά ενός κύκλου, ή το σημείο απ' το οποίο ξεκινούν όλες οι ακτίνες ενός πολυάκτινου άστρου.

Θαυμαστή Κυρά, αν μας απαγκιστρώσεις από το φυλαχτό, τα χρονικά ρεύματα θα μας τραβήξουν πίσω στον δικό μας χρόνο, και το ταξίδι μας μαζί σου θα τελειώσει. Αυτό δεν το επιθυμούμε καθόλου!

Επομένως, βρισκόμαστε σε αδιέξοδο, είπε η Κορίνα, που ούτε εκείνη ήθελε, φυσικά, να χάσει τα Αινίγματα. Ήταν τρομεροί σύμμαχοι.

Θα μπορούσαμε, ίσως, να σε παρασύρουμε, αν μας το επιτρέψεις...

Να με παρασύρετε;

Ναι. Θα έλκουμε εμείς εσένα αυτή τη φορά, καταδιώκοντας την αντιοπτασία. Η υφή της μορφής σου θα μας δυσκολέψει λίγο, αλλά και πάλι,

με το συμπάθιο, Θαυμαστή Κυρά, θα είμαστε πιο γρήγοροι και ευέλικτοι από ό,τι εσύ. Δεν θέλουμε να προσβάλουμε τις θαυμαστές σου ικανότητες, όμως αυτή είναι η αλήθεια..

Η Κορίνα γέλασε, κάνοντας νήματα του ενεργειακού πλέγματος να δονηθούν ολόγυρά της. Δεν προσβάλλομαι εύκολα, όπως θα έχετε καταλάβει!

Τώρα, όμως, έπρεπε να φύγει από εδώ. Ο χρόνος της – ο υποκειμενικός χρόνος της – μέσα στο πλέγμα τελείωνε, και το αισθανόταν να πάλλεται και να τραντάζεται για να την αποτινάξει. Ήταν ώρα να επιστρέψει στο υλικό πεδίο.

Την άλλη φορά, το κυνήγι θα άλλαζε. Η Κορίνα είχε τώρα δύο τρομερά κυνηγόσκυλα – σαν αυτά που χρησιμοποιούσαν στη Βίηλ οι πρίγκιπες κι οι άλλοι ευγενείς για να κυνηγάνε τα θηράματά τους στα ατελείωτα δάση εκείνης της διάστασης!

Έπρεπε να μου το είχατε πει από πριν, επέπληξε τα Αινίγματα, ταξιδεύοντας προς το χωροχρονικό σημείο που είχε κατά νου. Θα την είχαμε ήδη προλάβει, την καταραμένη!

/15\

Ένας εξόριστος πολιτάρχης κάνει μια επίσκεψη στην Επίστρωτη, για να προειδοποιήσει για έναν μεγάλο κίνδυνο από σκοτεινούς δολοπλόκους.

Ο Ρίκελικ-Αλντ, ο Πολιτάρχης της Επίστρωτης, ατένιζε με κάποια δυσπιστία τον άντρα που στεκόταν μπροστά του, ο οποίος έμοιαζε πολύ τσιτωμένος για να μπορεί να καθίσει. Ήταν κοντός – κανείς δεν θα τον αποκαλούσε ψηλό, σε καμία περίπτωση· ούτε καν μετρίου αναστήματος – είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, και τα γκρίζα μαλλιά του σχημάτιζαν καράφλα στην κορυφή του κεφαλιού του. Πρέπει να ήταν μιας κάποιας ηλικίας. *Λίγο πιο μεγάλος από εμένα*, υπέθετε ο Ρίκελικ-Αλντ. Ίσως γύρω στα εξήντα. *Πάντως, δεν πρέπει νάναι και τόσο μεγάλος όσο η ξαδέλφη μου* – η Μαρθάλα-Αλντ, η προηγούμενη Πολιτάρχης της Επίστρωτης, το «στοιχείό» της οικογένειας, η οποία είχε κρατήσει την πολιταρχία για πολλά χρόνια, αλλά τώρα (παραδόξως, ίσως) την είχε χάσει· ο Ρίκελικ είχε κερδίσει τις τελευταίες εκλογές.

Επί του παρόντος, όμως, δεν ήταν η Μαρθάλα που τον απασχολούσε.

«Ισχυρίζεστε πως είστε ο πρώην Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, αλλά πώς ξέρω ότι λέτε αλήθεια;» ρώτησε. «Έχετε κάποια ταυτότητα μαζί σας, τουλάχιστον;»

«Μα σας εξήγησα ότι ήμουν φυλακισμένος από τους σφετεριστές, κύριε Ρίκελικ-Αλντ, προτού οι σύμμαχοί μου με ελευθερώσουν,» αποκρίθηκε ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος. «Δεν περιμένετε, φυσικά, να έχω ταυτότητά μαζί μου! Ωστόσο, δεν αναγνωρίζετε την όψη μου; Δεν την έχετε ξαναδεί;»

Ο Ρίκελικ-Αλντ μόρφασε, καθισμένος στη θρονοειδή πολυθρόνα του. «Η αλήθεια είναι πως κάπου πρέπει να έχω ξαναδεί τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο, αλλά δεν θυμάμαι το πρόσωπό του. Πάει καιρός...»

Ο Γουίλιαμ ήταν προετοιμασμένος γι' αυτό. Έβγαλε από την τσάντα που κρεμόταν στο πλάι του μερικά παλιά περιοδικά και εφημερίδες. «Ορίστε,» είπε τείνοντάς τα προς τον Πολιτάρχη της Επίστρωτης. «Ε-

δω θα δείτε φωτογραφίες μου και θα βεβαιωθείτε για το ποιος είμαι. Κοιτάξτε!»

Ο Ρίκελικ-Αλντ άπλωσε τα χέρια του και πήρε τα έντυπα, βλέποντας τις σελίδες στις οποίες ήταν γυρισμένα.

Δε μπορεί να είναι τόσο ηλίθιος ώστε να μη μ'αναγνωρίσει, σκέφτηκε ο Γουίλιαμ. Ορισμένες απ'αυτές τις φωτογραφίες ήταν πολύ κοντινές· έδειχναν καθαρά το πρόσωπό του. Και σε άλλες είχε φωτογραφηθεί μαζί με τη γυναίκα του... που ήλπιζε τώρα να ήταν καλά στη Φιλήκοη-Όχι, δεν χρειαζόταν να το ελπίζει. Η Κορίνα είχε πει ότι ήταν καλά, παρά τα όσα είχαν συμβεί σ'εκείνη τη συνοικία τελευταία. Και ο Γουίλιαμ εμπιστευόταν πλέον την Κορίνα. Έπρεπε να την εμπιστευτεί. Τι άλλη λύση είχε;

Η Κορίνα ήταν που, επίσης, του είχε δώσει τα περιοδικά και τις εφημερίδες, ξέροντας πως ο Ρίκελικ-Αλντ (αλλά και άλλοι πολιτάρχες, αργότερα, πιθανώς) θα ζητούσε επιβεβαίωση για το ποιος ήταν. «Και καλύτερα να τους δείξεις φωτογραφίες παρά μια ψεύτικη ταυτότητα που μπορώ να σου φτιάξω,» του είχε πει.

Μπορούσε να φτιάχνει ψεύτικες ταυτότητες! Αναμφίβολα, ήταν γυναίκα του υπόκοσμου. Και, αναμφίβολα, ήταν μέρος κάποιου δικτύου, παρότι ακόμα – ακόμα! – δεν ήθελε να του μιλήσει γι'αυτό. Εξακολουθούσε να το αρνείται, μα τον Κρόνο!

Η Κορίνα τον είχε επισκεφτεί το απόγευμα στο διαμέρισμά του στο *Θαύμα της Νύχτας*, στη Συρροή, για πρώτη φορά εδώ και τόσες ημέρες, και του είχε τονίσει ότι έπρεπε να βιαστεί. Δεν υπήρχε χρόνος για χάσιμο, αν ήθελε να εκδικηθεί τον Όρπεκαλ-Λάντι, τον Βόρκεραμ-Βορ, και τον Αλέξανδρο Πανιστόριο, αν ήθελε να τους νικήσει μια για πάντα.

Οι τρεις δολοπλόκοι είχαν τώρα ένα άλλο σχέδιο – ένα σχέδιο χειρότερο από το προηγούμενο, είχε εξηγήσει η Κορίνα. Σκόπευαν να δημιουργήσουν μια υποτιθέμενη συμμαχία για να πολεμήσουν τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή. Αλλά αυτό δεν ήταν παρά μια πρόφαση. Στο μυαλό τους δεν είχαν συμμαχία· στο μυαλό τους είχαν να κλέψουν την εξουσία από όλους τους πολιτάρχες νότια του Ριγοπόταμου. Σχεδίαζαν να τους κάνουν ό,τι είχαν κάνει στον Γουίλιαμ. Θα οργάνωναν μια «κε-

ντρική διοίκηση» την οποία θα έλεγχαν εκείνοι και μόνο εκείνοι: οι πολιτάρχες θα ήταν σε δεύτερη μοίρα, κατευθυνόμενα πiónια τους. Και, σταδιακά, θα τους έβγαζαν από τη μέση.

«Πρέπει να τους προειδοποιήσεις, Γουίλιαμ, προτού συμβεί αυτό.»

«Γιατί δεν το έχεις κάνει ήδη εσύ, Κορίνα;»

«Εγώ δεν έχω το δικό σου κύρος για να μιλήσω σε πολιτάρχες. Ο λόγος σου έχει βαρύτητα.»

«Ναι,» είπε ο Γουίλιαμ, «ίσως, αλλά... αλλά αν όντως σκέφτονται να πολεμήσουν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή... Ο στρατός του έχει καταλάβει τη Β' Κατωρίγια, Κορίνα. Πρέπει να τον διώξουμε από εκεί. Θέλω να ξαναπάρω πίσω τη συνοικία μου-»

«Σου εξήγησα: οι τρεις τους δεν σκοπεύουν πραγματικά να πολεμήσουν τον Κάδμο Ανθοτέχνη. Αυτό δεν είναι παρά μια πρόφαση για να κλέψουν την εξουσία.»

«Ο Ανθοτέχνης, όμως, θα έρθει προς τα νότια τώρα!»

Η Κορίνα γέλασε. «Φυσικά και όχι.»

«Όχι;»

«Μετά την κατάκτηση της Β' Κατωρίγιας, νομίζεις ότι του έχουν μείνει πολλές δυνάμεις πλέον;» Είχε πάψει προ πολλού να μιλά στον πληθυντικό στον Γουίλιαμ· του μιλούσε σαν να ήταν παλιά του φίλη, πολύ πιο σοφή από εκείνον. «Ο αγώνας ήταν σκληρός· οι στρατοί του Ανθοτέχνη είναι εξαντλημένοι. Δεν πρόκειται να κινηθεί προς τα νότια. Στοιχείο είναι αν μπορεί να επιτεθεί στην Α' Κατωρίγια Συνοικία που τον απειλεί άμεσα από τα δυτικά.»

«Μα, χτες βράδυ, αυτοί οι τρομοκράτες, η Σέχτα των Άδηλων Ήχων, επιτέθηκαν στη Φιλήκη, και διακήρυσσαν ότι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής-»

«-είναι σύμμαχός τους.» Η Κορίνα γέλασε, κουνώντας το κεφάλι. «Ανοησίες!»

«Ανοησίες; Πολλοί σχολιαστές φοβούνται ότι τώρα ο Ποιητής θα επιτεθεί μαζικά στη Φιλήκη!»

«Δεν πρόκειται να συμβεί αυτό, και θα το δεις.»

«Πώς είσαι τόσο σίγουρη;»

«Γνωρίζω αρκετά πράγματα. Γνωρίζω ποιες είναι οι δυνάμεις του Κάδμου Ανθοτέχνη.»

«Η οργάνωσή σου;...»

Τα μάτια της Κορίνας στένειψαν πάνω απ' το μαντήλι που έκρυβε (για κάποιο λόγο· νέα μόδα, ίσως;) το μισό της πρόσωπο· έμοιαζε διασκεδασμένη. «Δεν ανήκω σε οργάνωση, σου έχω πει, Γουίλιαμ. Αλλά, τέλος πάντων, το θέμα είναι τώρα ότι πρέπει να δράσεις αν θέλεις να νικήσεις τους σφετεριστές. Πρέπει να προειδοποιήσεις τους πολιτάρχες, ώστε να βάλεις εμπόδια στον δρόμο τους. Πολύ πιθανόν, μάλιστα, να καταφέρεις και να τους φυλακίσεις.»

«Και μετά; Πώς θα πάρω πίσω τη Β' Κατωρίγια Συνοικία; Δε θα εγκαταλείψω τη συνοικία μου, Κορίνα! Θα τη σώσω απ' τα αναρχικά χέρια του Αλυσσοδεμένου Ποιητή κι αυτού του καθάρματος, του Βάρνελ-Αλντ!»

«Μη βιάζεσαι, Γουίλιαμ· όλα στον καιρό τους. Ο Κάδμος Ανθοτέχνης και οι σύμμαχοί του θ' αρχίσουν σύντομα να καταρρέουν από μόνοι τους—»

«Από μόνοι τους;»

«Νομίζεις ότι είναι εύκολο να κρατάς υπό τον έλεγχό σου τόσους κακοποιούς; Η Αυτοκρατορία του Αλυσσοδεμένου Ποιητή βρίσκεται υπό διάλυση, σε πληροφορώ.»

«Δεν το έχω ξανακούσει αυτό...»

«Επειδή ελάχιστοι το γνωρίζουν, κι επειδή όλοι φοβούνται τον Κάδμο. Αλλά εγώ ξέρω τι σου λέω. Σε λίγο καιρό, οι δυνάμεις που ελέγχουν τη Β' Κατωρίγια Συνοικία θα έχουν διαλυθεί, κι εσύ θα επιστρέψεις ως θριαμβευτής – αν έχεις βγάλει από τη μέση τους σφετεριστές. Αλλιώς, εκείνοι θα επιστρέψουν ως—»

«Δε θα τους αφήσω!»

«Ακριβώς αυτό σου λέω: δεν πρέπει να τους αφήσεις. Πρέπει να κάνεις κάτι από τώρα. Και γρήγορα· δεν υπάρχει άνεση χρόνου, δυστυχώς. Οι σφετεριστές αύριο φεύγουν από τη Φιλήκη. Επομένως, εσύ πρέπει να κινηθείς απόψε.»

«Μες στη νύχτα;»

«Μη φοβάσαι· τα έχω κανονίσει όλα. Το θέμα είναι αν έχεις το θάρρος να ακολουθήσεις τη συμβουλή μου.»

«Μα τον Κρόνο, τίποτα δεν θα μ'εμποδίσει απ' το να ξεκάνω αυτά τα καθάρματα, Κορίνα! Το ξέρεις!»

Και ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος είχε, μέσα σε μια ώρα, φύγει απ'τη Συρροή. Είχε μπει σ'ένα όχημα που οδηγούσε μια μικρή μισθοφορική ομάδα την οποία είχε βρει η Κορίνα αλλά εκείνος είχε πληρώσει από τις τραπεζικές του καταθέσεις στο Γεφυρωτό Θησαυροφυλάκιο – μια τράπεζα με υποκαταστήματα σε πολλές συνοικίες της Ρελκάμνια. Το όχημα είχε, σύντομα, πιάσει την Κεντρική Οδό και είχε διασχίσει τη Σκορπιστή, ενώ ο οδηγός πλήρωνε διόδια σε διάφορες συμμορίες καθοδόν. Μετά, είχε μπει στην Επίστρωτη, είχε πάει μες στη νύχτα στο Πολιτικό Μέγαρο της συνοικίας, και είχε σταματήσει. Εκεί ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος είχε ζητήσει να μιλήσει επειγόντως στον Πολιτάρχη. Επείγόντως. Είχε δηλώσει ποιος ήταν, και είχε πει ότι αν ο Πολιτάρχης τον άφηνε να περιμένει ως αύριο θα ήταν ήδη πολύ αργά. Συγγνώμη για το ακατάλληλο της ώρας, μα δεν υπάρχει χρόνος!

Ο Ρίκελικ-Αλντ, ο οποίος είχε πρόσφατα, στις τελευταίες εκλογές, πάρει την πολιταρχία (όπως είχε εξηγήσει η Κορίνα στον Γουίλιαμ), ήρθε τελικά να τον συναντήσει.

Και τώρα καθόταν αντίκρυ στον Γουίλιαμ, στη θρονοειδή πολυθρόνα του, μέσα σε μια αίθουσα του Μεγάρου, και κοίταζε τις φωτογραφίες στα περιοδικά και στις εφημερίδες. Ύστερα, ύψωσε το βλέμμα του στο πρόσωπο του Σημαδεμένου, παρατηρώντας τον συνοφρυωμένος.

«Μάλιστα,» είπε. «Μοιάζετε, όντως.»

«Δεν μοιάζουμε, κύριε Ρίκελικ-Αλντ. Είμαι ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος, ο πρώην – ο πραγματικός – Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, και σκοπός μου είναι να πολεμήσω τους κακούργους που–»

«Αυτά που ισχυρίζεστε είναι, όμως, αρκετά εξωφρενικά, κύριε Σημαδεμένε,» είπε ο Ρίκελικ-Αλντ, αφήνοντας τα έντυπα στο τραπέζι πλάι του.

«Είναι η αλήθεια.» Ο Γουίλιαμ στεκόταν μπροστά στο αναμμένο τζάκι. «Έρχονται εδώ με σκοπό να κλέψουν την εξουσία όλων των συνοικιών που σας είπα.»

«Οι πολιτάρχες δεν θα τους το επιτρέψουν· δεν είναι ανόητοι...»

«Θα τους τρομοκρατήσουν τους πολιτάρχες, κύριε Ρίκελικ-Αλντ. Θα τους τρομοκρατήσουν μ'αυτή την υποτιθέμενη 'απειλή του Αλυσσοδεμένου Ποιητή'.»

«Απ'ό,τι ακούω εγώ, ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής δεν είναι μόνο μια 'υποτιθέμενη' απειλή, κύριε Σημαδεμένε. Και, παρακαλώ, καθίστε,» έδειξε την καρέκλα αντίκρου του «μη στέκεστε, με κάνετε να αισθάνομαι άσχημα.»

Ο Γουίλιαμ, παρότι τσιτωμένος, αποφάσισε να υπακούσει· πήρε θέση απέναντι στον Πολιτάρχη της Επίστρωτης. «Ο Κάδμος Ανθοτέχνης δεν είναι τόσο ισχυρός όσο φαίνεται,» είπε. «Δυσκολεύτηκε πολύ να κατακτήσει τη Β' Κατωρίγια–»

«Μα, η Β' Κατωρίγια έπεσε μέσα σε δύο μέρες!»

«Δεν έχει σημασία ο χρόνος! Του κόστισε. Σε ανθρώπους, σε υλικό. Ο Ποιητής είναι καταπονημένος, και η αυτοκρατορία του, έτσι κι αλλιώς, βρίσκεται στα όρια της διάλυσης. Δεν μπορεί να κινηθεί προς τα νότια. Αυτός είναι ένας *μύθος* που χρησιμοποιεί η Σκοτεινή Τριανδρία» (έτσι τους είχε βαφτίσει ο Γουίλιαμ: *Σκοτεινή Τριανδρία*) «για να εκφοβίζει τον κόσμο.» Και συνέχισε, λέγοντας στον Πολιτάρχη της Επίστρωτης όσα τού είχε πει η Κορίνα για την *πραγματική* κατάσταση με τον Κάδμο Ανθοτέχνη και τους στρατούς του.

«Κι εσείς πώς τα γνωρίζετε όλα τούτα, κύριε Σημαδεμένε;»

«Έχω τις πηγές μου, φυσικά, κύριε Ρίκελικ-Αλντ. Είμαι πιο οργανωμένος απ'ό,τι οι σκοτεινοί εχθροί μου πιστεύουν.»

«Ναι, αυτό είναι φανερό...» μουρμούρισε ο Ρίκελικ-Αλντ παρατηρώντας τον.

«Έχω κατασκόπους,» συνέχισε ο Γουίλιαμ, χωρίς νάναι βέβαιος αν ήταν *τελείως* ψέμα. Η Κορίνα, άλλωστε, τι ήταν; «Ανθρώπους που παρακολουθούν και γνωρίζουν τι γίνεται. Η Σκοτεινή Τριανδρία έρχεται εδώ για να ανακτήσει την εξουσία που έχασε – ή, μάλλον, να αποκτήσει *μεγαλύτερη* εξουσία. Θα σας βάλει να συμμαχήσετε, δήθεν για να 'ενωθείτε', για να 'αντιμετωπίσετε την απειλή του Αλυσσοδεμένου Ποιητή'. Αλλά, μόλις έχει γίνει αυτή η υποτιθέμενη *συμμαχία*, εκείνοι, και μόνο εκείνοι, θα ελέγχουν τα πράγματα. Θα είναι η κεντρική διοίκηση της συμμαχίας, και, σταδιακά, θα ξεφορτωθούν τους πολιτάρχες. Θα πάρουν όλες τις συνοικίες υπό τον έλεγχό τους – ενώ ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής θα βρίσκεται ακόμα στις όχθες του Ριγοπόταμου και, μάλιστα, με την αυτοκρατορία του να έχει αρχίσει, σιγά-σιγά, να αποσυντίθεται από μόνη της!»

«Χμμ,» έκανε ο Ρίκελικ-Αλντ πίνοντας μια γουλιά από το κρασί του – τοπικής παραγωγής, της Επίστρωτης, η οποία παλιότερα ειδικευόταν αποκλειστικά στα τρόφιμα, αλλά τώρα είχε αρχίσει να παράγει και τεχνικούς εξοπλισμούς κάθε είδους.

Ο Γουίλιαμ δεν είχε ακόμα αγγίξει το δικό του κρασί. «Δεν με πιστεύετε; Νομίζετε ότι θα ερχόμουν εδώ έτσι, μες στη νύχτα, για να σας πω ψέματα;»

«Δεν είναι αυτό, κύριε Σημαδεμένη. Απλώς, όλα τούτα φτάνουν λιγάκι ξαφνικά στ'άφτιά μου. Είχα ακούσει, βέβαια, για τις ταραχές στις συνοικίες του Ριγοπόταμου. Είχα ακούσει για τον σφετερισμό της εξουσίας από την Τριανδρία... Και σήμερα,» είπε σαν τώρα μόλις να το θυμήθηκε, «σήμερα άκουσα πως η Σέχτα των Άδελων Ήχων, μια τρομοκρατική οργάνωση της Φιλήκης, επιτέθηκε χτες βράδυ στη Φιλήκη – και ισχυριζόταν πως την υποστηρίζει ο Αλυσοδεμένος Ποιητής!»

Ο Γουίλιαμ κούνησε το κεφάλι του. «Δεν αληθεύει.»

«Δε μπορεί να ήταν ψέμα ολόκληρη επίθεση!»

«Δε μιλάω για την επίθεση. Η επίθεση συνέβη. Αλλά οι τρομοκράτες έλεγαν ψέματα ότι τους υποστηρίζει ο Ανθοτέχνης. Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής δεν έστειλε καμία βοήθεια προς αυτούς όσο γίνονταν τα χτυπήματα μέσα στη Φιλήκη. Και ούτε σκοπεύει τώρα να επιτεθεί εκεί. Δεν έχει τις δυνάμεις. Η Σέχτα έλεγε ανοησίες, κυρίως για να φοβερίσει τους Φιλήκοους και ελπίζοντας πως ίσως να την υποστηρίξει ο Ποιητής.»

Ο Ρίκελικ-Αλντ έτριψε το σαγόνι του. «Ναι, τώρα που το λέτε, δεν αποκλείεται... Το διάβασα, ότι ο Ποιητής δεν έστειλε καμία βοήθεια στους τρομοκράτες μες στη νύχτα.»

«Δε θα με εξέπληττε αν η Σέχτα ήταν υποκινημένη από τη Σκοτεινή Τριανδρία,» είπε ο Γουίλιαμ.

«Έχετε κάποια τέτοια πληροφορία;»

Ο Γουίλιαμ δεν ήθελε να ισχυριστεί κάτι που δεν το είχε επιβεβαιώσει η Κορίνα. «Όχι, απλώς το... εικάζω.»

«Μάλιστα.»

«Όπως και νάχει, καταλαβαίνετε, ελπίζω, ότι είναι βασικό να μην πέσετε στα δίκτυα αυτών των δολοπλόκων σφετεριστών. Το μόνο που

Η Συμμαχία και το Φυλαχτό

θέλουν είναι να κλέψουν την εξουσία σας, και των υπολοίπων πολιταρχών νότια του Ριγοπόταμου.»

/16\

Η Αμάντα Πολύεργη παίρνει μια απόφαση, και η Τριανδρία επίσης, ενώ η Μιράντα βρίσκεται σε δίλημμα καταλαβαίνοντας ότι πρέπει να προδώσει τις Αδελφές της· μετά, προετοιμασίες ξεκινούν, αγορές γίνονται, βάδισμα στην Πόλη και ελαφριές κουβέντες· περισσότερες κουβέντες – όχι και τόσο ελαφριές – τη νύχτα, προτού μια θυγατέρα φύγει από τις πολυθρόνες της για να επιστρέψει ύστερα πάλι εκεί· και τα όνειρα ακολουθούν...

Την ημέρα ύστερα από την επίθεση της Σέχτας των Άδελων Ήχων, η Πολιτάρχης της Φιλήκοης, Αμάντα Πολύεργη, μίλησε με τον Βόρκεραμ-Βορ και τον Όρπεκαλ-Λάντι χωρίς την παρουσία συμβούλων της, μέσα στο διαμέρισμα του Βόρκεραμ, και τους πληροφόρησε πως ήταν πρόθυμη να γίνει το πρώτο μέλος της συμμαχίας που πρότειναν. Το είχε, είπε, ήδη συζητήσει με ανθρώπους της και συμφωνούσαν κι αυτοί. Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής είχε αποδείξει, την προηγούμενη νύχτα, ότι ήταν πρόθυμος να τους χτυπήσει, αφού έβαζε συμμάχους του να κάνουν τέτοιες καταστροφές μέσα στη Φιλήκοη. Η Σέχτα διαλαλούσε, απ' την αρχή ως το τέλος, ότι πολεμούσε γι' αυτόν.

Ωστόσο, η Αμάντα Πολύεργη δήλωσε πως δεν θα υπέγραφε κανένα συμβόλαιο μέχρι που να βρισκόταν τουλάχιστον άλλο ένα μέλος που να δέχεται τη συμμαχία.

«Μην ανησυχείτε γι' αυτό, Εξοχότατη,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Δεν έχουμε, ούτως ή άλλως, κάποιο συμβόλαιο για να υπογράψετε. Δεν υφίσταται 'συμμαχία' αν δεν βρεθούν κι άλλα μέλη. Εμείς δεν είμαστε μέλη ακριβώς – δεν είμαστε πολιτάρχες. Τη συγκατάθεσή σας ζητάμε μόνο, ώστε το αίτημά μας να έχει μεγαλύτερο κύρος. Όστε να μπορούμε να πούμε 'Επικοινωνήστε και με την Πολιτάρχη της Φιλήκοης, αν επιθυμείτε' θα σας διαβεβαιώσει ότι είναι με το μέρος μας, πρόθυμη να μπει στη συμμαχία'».

«Τη συγκατάθεσή μου την έχετε, ασφαλώς,» είπε η Αμάντα, κι αυτό ευχαρίστησε τον Βόρκεραμ-Βορ και τον Όρπεκαλ-Λάντι – και τον Αλέξανδρο Πανιστόριο επίσης, ο οποίος καθόταν παραδίπλα, παριστάνοντας τον μισθοφόρο του Βόρκεραμ, καπνίζοντας σιωπηλά ένα τσιγάρο. Ακόμα δεν το είχε κρίνει απαραίτητο να μάθει η Πολύεργη την ταυτότητά του. Είχε συνηθίσει πολύ να είναι Αρχικατάσκοπος, και προτιμούσε να κινείται και να δρα από τις σκιές. Το να είναι φανερός τον έκανε να αισθάνεται άβολα.

Όταν η Πολιτάρχης της Φιλήκης έφυγε, άρχισαν αμέσως να σχεδιάζουν οι τρεις τους – τα τρία μέλη της πρώην Τριανδρίας της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας – ενώ η Μιράντα, η Φοίβη, και η Ολντράθα τούς άκουγαν δίχως να μιλάνε, επειδή ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν γνώριζε τίποτα για την πραγματική τους φύση. Στο δωμάτιο, επίσης, βρίσκονταν οι τέσσερις μισθοφόροι του Βόρκεραμ – ο Ζαχαρίας ο Πικρός, η Ζιρτάλια η Γάτα, ο Λεονάρδος και η Φρίντα Άνταλμιρ – κι αυτοί σιωπηλοί, καθώς δεν ήταν η θέση τους να εκφέρουν άποψη για τέτοια ζητήματα.

Ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος συζητούσαν προς τα πού έπρεπε τώρα να κατευθυνθούν. Ποιον πολιτάρχη έπρεπε να προσεγγίσουν πρώτα για το ξεκίνημα της συμμαχίας. Οι επιλογές δεν ήταν πολλές: Ή στον Πολιτάρχη της Ακμής θα πήγαιναν, ή στην Πολιτάρχη της Συρροής, ή στον Πολιτάρχη της Επίστρωτης. Αυτές ήταν οι πιο κοντινές συνοικίες. Όλες τους συνόρευαν με τη Φιλήκη. Όπως επίσης και η Β' Κατωρίγια, η Επιγεγραμμένη, οι νότιες Ήμερες Συνοικίες, και η Σκορπιστή. Αλλά αυτές ήταν εκτός συζήτησης: η Β' Κατωρίγια για προφανείς λόγους· η Επιγεγραμμένη επειδή ήταν μια ασήμαντη συνοικία, χωρίς στρατιωτική δύναμη· οι Ήμερες Συνοικίες επειδή ήταν λημέρι αρπάγων και πειρατών, και δεν είχε πολιτάρχη εξάλλου· και η Σκορπιστή επειδή ούτε αυτή είχε πολιτάρχη και οι γειτονίες της ελέγχονταν από συμμορίες.

Ανάμεσα στην Ακμή, στη Συρροή, και στην Επίστρωτη η επιλογή δεν ήταν δύσκολη. Θα πήγαιναν στην Επίστρωτη, αποφάσισαν, γιατί ήταν σε κεντρικότερη θέση. Η Ακμή, εκεί όπου βρισκόταν, ήταν μακριά από άλλες νότιες συνοικίες τις οποίες ήθελαν μετά να επισκεφτούν· κι επιπλέον, ήταν μικρή και δεν είχε μεγάλη δύναμη. Η Συρροή ήταν κι αυτή

αρκετά απομακρυσμένη. Θα επικοινωνούσαν μαζί της, βέβαια, αλλά αργότερα. Η Επίστρωτη προείχε, λόγω θέσης.

Αφού αυτό αποφασίστηκε, είπαν ότι θα ξεκινούσαν αύριο· σήμερα θα ετοιμάζονταν. Ο Όρπεκαλ-Λάντι χαιρέτησε τον Βόρκεραμ και τον Αλέξανδρο κι έφυγε από το διαμέρισμα του αρχηγού των Εκλεκτών ενώ ήταν πλέον μεσημέρι και όλοι τους πεινούσαν.

Η Φρίντα παράγγειλε φαγητό μέσω του επικοινωνιακού διαύλου, ύστερα από προσταγή του Βόρκεραμ.

Η Μιράντα κάθισε στη θέση του τραπεζιού όπου πριν καθόταν ο Όρπεκαλ, και η Φοίβη τράβηξε μια καρέκλα για να καθίσει δίπλα της, ενώ η Ολντράθα τράβηξε μια άλλη καρέκλα για να καθίσει πλάι στον Βόρκεραμ. Οι δύο τελευταίες θυγατέρες καταλάβαιναν ότι κάτι σημαντικό απασχολούσε τη Μιράντα· το διάβαζαν στα πολεοσημάδια. Και η Ολντράθα υποπτευόταν τι ήταν. Έχει στο μυαλό της τις φυλακισμένες Αδελφές μας... Αλλά, Μιράντα, δεν μπορείς να μας εγκαταλείψεις τώρα, μα τον Κρόνο! Δεν μπορείς! Επιπλέον–

«Πρέπει να μιλήσουμε,» είπε η Μιράντα, διακόπτοντας τις σκέψεις της Ολντράθα, αν και κοίταζε τον Βόρκεραμ.

«Για τι;» ρώτησε εκείνος, ατενίζοντάς την ελαφρά συνοφρυωμένος. Παρότι δεν έβλεπε πολεοσημάδια, κι αυτός καταλάβαινε ότι κάτι την απασχολούσε. Από την όψη στο λευκόδερμο πρόσωπό της.

«Η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ είναι αιχμάλωτες της Κορίνας, και τώρα ξέρουμε πού βρίσκονται. Η Κορίνα μάς το είπε. Σ'ένα Σύμπλεγμα Ήχων, στην Όκιλμερ της Β' Κατωρίγιας, στην υπόγεια οδό Ρηξίνου. Αριθμός 333.

»Δεν μπορώ να τις αφήσω εκεί.»

«Για να σου είπε η Κορίνα αυτό το μέρος, θα είναι παγίδα, Μιράντα,» διαφώνησε ο Βόρκεραμ. «Και θα ήταν ανοησία να πας.»

«Το ήξερε ότι θα σκεφτόσουν έτσι,» τόνισε η Ολντράθα, «γι'αυτό σ'το ανέφερε – για να σε αιχμαλωτίσει κι εσένα!»

«Το αντιλαμβάνομαι, φυσικά,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Αλλά, και πάλι, δεν μπορώ να τις εγκαταλείψω στα χέρια της, Ολντράθα–»

«Έλα τώρα, Μιράντα!» τη διέκοψε ο Αλέξανδρος. «Νομίζεις ότι η Κορίνα σου είπε αλήθεια; Προφανώς, σου είπε ψέματα για να–»

«Η Κορίνα ξέρει ότι μπορώ να διακρίνω την αλήθεια από το ψέμα, μέσω της Πόλης. Αν πλησιάσω εκεί, και η Άνμα κι η Νορέλτα δεν είναι φυλακισμένες, θα το καταλάβω. Όπως και με τη Φοίβη,» του θύμισε. Μαζί της ήταν τότε, άλλωστε, ο Αλέξανδρος.

«Μπορεί το μόνο που θέλει να είναι αυτό – να πλησιάσεις,» την προειδοποίησε. «Μπορεί μόνο αυτό να χρειάζεται.»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω ότι είπε ψέματα,» επέμεινε. «Η Άνμα και η Νορέλτα είναι εκεί, στο Σύμπλεγμα Ήχων–»

«Τι είναι αυτό το Σύμπλεγμα Ήχων, αλήθεια;» ρώτησε ο Βόρκεραμ.

«Ένα μέρος λατρείας του Σκοτοδαίμονος και της Ερμιχόρης. Κάτι σαν ναός. Ένας χώρος παράξενων ήχων.»

«Παράξενων ήχων;» συνοφρυώθηκε ο Βόρκεραμ. «Αυτό μου θυμίζει τους φίλους μας της Σέχτας, Μιράντα. Έχουν κανένα παρακλάδι τους στη Β' Κατωρίγια;»

«Και ποια είναι η Ερμιχόρη;» ρώτησε ο Ζαχαρίας ο Πικρός, περίεργος.

«Η Ερμιχόρη;» του είπε ο Αλέξανδρος. «Δεν την ξέρεις, ε; Δεν είναι και πολύ γνωστή θεότητα.»

«Ούτε εγώ την έχω ξανακούσει,» παραδέχτηκε ο Βόρκεραμ.

«Υποτίθεται πως είναι κόρη του Σκοτοδαίμονος και της νύμφης Ατελράνδης, προστάτιδας της μουσικής, που τη λατρεύουν πολύ εδώ, στη Φιλήκη. Ο Σκοτοδαίμων, σύμφωνα με τους μύθους, ξεγέλασε την Ατελράνδη για να ερωτοτροπήσει μαζί της και να εξοργίσει τον Κρόνο· κι από την ένωσή τους γεννήθηκε η Ερμιχόρη, η–»

«Σύμφωνα με άλλους μύθους, Αλέξανδρε,» του είπε η Μιράντα, «η Ατελράνδη ήταν πολύ ερωτευμένη με τον Σκοτοδαίμονα· δεν την είχε κοροϊδέψει.»

«Σοβαρά; Δεν το είχα ακούσει αυτό. Τέλος πάντων. Η Ερμιχόρη γεννήθηκε από την ένωσή τους. Η Ξέφρενη Κόρη, όπως τη λένε· η Κυρά της Αλλότροπης Μουσικής, η Αρχόντισσα των Έκνομων Ακουσμάτων.»

«Γιατί όλ' αυτά μου θυμίζουν πάλι τους φίλους μας της Σέχτας;» είπε ο Βόρκεραμ.

«Γιατί τη λατρεύουν την Ερμιχόρη, σύμφωνα με τις πληροφορίες που είχα παλιότερα γι'αυτούς.»

«Και υπάρχει παρακλάδι τους στη Β' Κατωρίγια, ή όχι;»

«Όχι ακριβώς ‘παρακλάδι’,» απάντησε ο Αλέξανδρος, «αλλά μια άλλη συμμορία που έχει αρκετά φιλικές σχέσεις μαζί τους. Οι Ηχοκαλεστές. Ωστόσο, δεν είναι ούτε κατά διάνοια τόσο ισχυροί όσο η Σέχτα. Τώρα, το θεωρώ πολύ πιθανό οι Ηχοκαλεστές να είναι ανάμεσα στις συμμορίες που έχουν συμμαχήσει με τον Αλυσοδομένο Ποιητή.»

«Μάλιστα,» είπε ο Βόρκεραμ. «Και υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος λόγος που η Κορίνα φυλάκισε τις θυγατέρες στο άντρο τους;»

«Δεν είναι άντρο τους το Σύμπλεγμα Ήχων,» εξήγησε η Μιράντα. «Είναι κάτι σαν ναός, όπως είπα. Και, μάλλον, αυτός ο συγκεκριμένος είναι εγκαταλειμμένος. Η Κορίνα είπε ‘ένα παλιό μέρος λατρείας του Σκοτοδαίμονος και της Ερμιχόρης’, απ’ό,τι θυμάμαι.» Και το θυμόταν, όντως, καλά. Νόμιζε ότι τα λόγια της μισητής Αδελφής της ακόμα ηχούσαν μες στο κεφάλι της. «Όπως και νάχει,» συνέχισε, «δεν μπορώ να τις αφήσω εκεί. Με χρειάζονται. Θα πάω να τις σώσω.»

«Η μεγαλύτερη ανοησία που–» άρχισε ο Αλέξανδρος.

«Κι εγώ θα πάω μαζί της,» δήλωσε η Φοίβη.

«Δεν είναι ανάγκη,» της είπε η Μιράντα.

«Με βοήθησες. Σ’το χρωστάω. Και σ’εσένα και – στην Κορίνα.» Σαν γρύλισμα ακούστηκε αυτό το τελευταίο, και τα μάτια της Νύφης του Χάροντα γυάλισαν δολοφονικά. «Ελπίζω μόνο να τη συναντ–»

«Τι είναι αυτά που λέτε;» τις διέκοψε η Ολντράθα. «Δε μπορείτε να μας εγκαταλείψετε τώρα! Ο Βόρκεραμ σάς χρειάζεται. Στην Επίστρωτη, η Κορίνα μπορεί νάχει ετοιμάσει παγίδες–»

«Δεν είμαστε σωματοφύλακες του φίλου σου, Ολντράθα!» τη διέκοψε η Φοίβη· ενώ, σχεδόν ταυτόχρονα, η Μιράντα τής είπε: «Ο Βόρκεραμ θα έχει εσένα μαζί του. Αν η Κορίνα έχει στήσει κάποια παγίδα, θα τη διακρίνεις και–»

«Δεν έχω αρκετές δυνάμεις για να τα βάλω με την Κορίνα, Μιράντα! Μα τον Κρόνο, σίγουρα το καταλαβαίνεις αυτό!»

«Και τι να κάνω; Ν’αφήσω στο έλεός της την Άνμα και–;»

«Είναι παγίδα, Μιράντα,» τόνισε ο Αλέξανδρος.

«Και με τη Φοίβη παγίδα ήταν,» του θύμισε η Μιράντα, «αλλά τη σώσαμε από τη φυλακή της.»

«Γαμώτο!» μούγκρισε ο Πανιστόριος. «Η τύχη δεν θα σε ευνοεί πάντα!»

«Στην Πόλη βασίζομαι–»

«Μη μου λες μυστικιστικές αρλούμπες ξανά!» της είπε δείχνοντάς την με το δάχτυλό του. «Αυτό που σκέφτεσαι να κάνεις είναι ανόητο!»

«Γιατί δεν μπορείς να κοιτάς τη δουλειά σου εσύ;» Η φωνή της Φοίβης δεν ήταν απότομη, ήταν ήρεμη, κι αυτό ήταν πιο τρομαχτικό.

«Τη δουλειά μου κοιτάζω.» Η όψη του Αλέξανδρου παρέμεινε ουδέτερη, ως συνήθως. Δεν έμοιαζε να τον εκφοβίζει η Νύφη του Χάροντα. Και ούτε αισθανόταν τρομαγμένος τώρα. Την είχε πια συνηθίσει πολύ, την καταραμένη, για να τον τρομάζει. «Δε θέλω να αιχμαλωτιστεί η Μιράντα. Τη συμπαθώ. Και είναι και σημαντική για όλους μας.»

Η Μιράντα είπε: «Δύο Αδελφές μου βρίσκονται σε κίνδυνο, Αλέξανδρε–»

«Δεν βρίσκονται ‘σε κίνδυνο’ ακριβώς, Μιράντα,» τη διέκοψε η Ολντράθα. «Όχι πραγματικά. Καταλαβαίνεις τι εννοώ, έτσι; Η Κορίνα δεν πρόκειται να τις σκοτώσει· απλά τις κρατά σ’αυτό το Σύμπλεγμα Ήχων. Τις θέλει εκεί για να μην είναι κοντά στον Βόρκεραμ – και για να παγιδέψει εσένα. Και τη Φοίβη, που μοιάζει αρκετά ανόητη για να θέλει νάρθει–»

«Το χρωστάω στη Μιράντα – και στην Κορίνα,» επανέλαβε η Νύφη του Χάροντα.

«Παραδόξως, η Μιράντα σου λέει να μην πας να σκοτώσεις τον Ανθοτέχνη επειδή η Κορίνα θα σε φυλακίσει ξανά· αλλά δεν σου λέει ότι, αν πας μαζί της, μπορεί κι οι δύο να–»

«Εντάξει, Ολντράθα!» είπε η Μιράντα, αρχίζοντας να τσαντίζεται λίγο με την Αδελφή της. «Εντάξει!» Σηκώθηκε όρθια. «Έχεις δίκιο. Είναι όντως επικίνδυνο. Και προτείνω στη Φοίβη να μείνει εδώ, μαζί σας–»

«Δεν πρόκειται να μείνω μαζί τους,» δήλωσε η Νύφη του Χάροντα. «Δε με πληρώνει κανείς για σωματοφύλακα του Βόρκεραμ-Βορ.»

Η Μιράντα αναστέναξε. «Τέλος πάντων! Εγώ πρέπει να πάω να σώσω την Άνμα και τη Νορέλτα. Το ξέρω πως η Κορίνα θάχει στήσει παγίδα–»

«Παγίδα;» είπε ο Βόρκεραμ. «Ολόκληρη η συμμορία των Σκοταδιστών θα σε περιμένει εκεί, κατά πάσα πιθανότητα!»

«-αλλά πιστεύω πως η Πόλη θα με βοηθήσει να τις σώσω. Αυτές ήρθαν για εμένα όταν ήμουν παγιδευμένη στην κατεστραμμένη περιοχή της Β' Κατωρίγιας.»

«Μιράντα,» είπε ήρεμα η Ολντράθα, ακόμα καθισμένη καθώς αντίκριζε την όρθια Αδελφή της, «δεν είναι ανάγκη να πας *τώρα* αμέσως να τις σώσεις. Μπορείς να περιμένεις, δεν μπορείς;»

Η Μιράντα συνοφρυσώθηκε· η όψη της ζητούσε περισσότερες εξηγήσεις από την Ολντράθα.

Και η Ολντράθα συνέχισε: «Μπορείς οποιαδήποτε στιγμή να πας στη Β' Κατωρίγια ακολουθώντας τον Δρόμο της Μεταφοράς. Τώρα, έλα μαζί μας, στην Επίστρωτη, όπου σε χρειαζόμαστε *άμεσα*. Η Άνμα και η Νορέλτα θα είναι ασφαλείς, είμαι σίγουρη. Και μη νομίζεις ότι εγώ αισθάνομαι καλά, Μιράντα, που είναι φυλακισμένες εκεί. Κάθε μέρα – κάθε *ώρα* – τις σκέφτομαι, μα τον Κρόνο! Αλλά στην Επίστρωτη εγώ ίσως να χρειαστώ τη βοήθειά σου πολύ περισσότερο απ'ό,τι εκείνες. Αν η Κορίνα έχει στήσει παγίδα, δεν ξέρω αν θα μπορέσω να την αντιμετωπίσω μόνη μου.»

Η Μιράντα έκλεισε τα μάτια, αναστενάζοντας ξανά. *Ποια να προδώσω; σκέφτηκε. Ό,τι κι αν κάνω, κάποια Αδελφή μου θα προδώσω, γαμώτο...*

Ανοίγοντας τα μάτια, απομακρύνθηκε απ'το τραπέζι βαδίζοντας προς το παράθυρο του σαλονιού, στρέφοντας την πλάτη στους άλλους. Στάθηκε μπροστά στο παράθυρο, ατενίζοντας έξω, τη Φιλήκοη: την Πόλη.

Ό,τι κι αν έκανε, της έμοιαζε λάθος. Αν πήγαινε με την Ολντράθα και τον Βόρκεραμ-Βορ, θα εγκατέλειπε την Άνμα και τη Νορέλτα. Αν πήγαινε να σώσει την Άνμα και τη Νορέλτα, θα εγκατέλειπε την Ολντράθα και τον Βόρκεραμ – και θα έπεφτε, ηθελημένα, μέσα σε μια παγίδα της Κορίνας. Επιπλέον, τίποτα από αυτά τα δύο δεν ήταν εκείνο που αρχικά σχεδίαζε η Μιράντα. Το αρχικό της σχέδιο ήταν να πάρει το αρχαίο φυλαχτό από την Κορίνα: και καμιά από τούτες τις ενέργειες δεν τη βοηθούσε να το πετύχει αυτό. *Πρέπει να βρω τρόπο εγώ να παγιδέψω κάπως την Κορίνα, όχι απλώς να βοηθάω άλλους να αποφεύγουν τις παγίδες της, ή να τους βοηθάω να ξεφεύγουν από τις φυλακές της-*

Η Ολντράθα την πλησίαζε. Η Μιράντα την είδε ν'αντανακλάται στο τζάμι του παραθύρου.

Η Αδελφή της της άγγιξε τον ώμο, με το ένα χέρι, φιλικά. «Ό,τι κι αν αποφασίσεις, Μιράντα, είμαστε μαζί σου. Δε θα τσακωθούμε.»

Η Μιράντα έσμιξε τα χείλη. Στράφηκε να την αντικρίσει. «Εκείνο που με ανησυχεί είναι ότι έχω χάσει τον δρόμο μου. Δεν πλησιάζω τον στόχο μου. Έχω μπλεχτεί στον λαβύρινθο που έχει στήσει η Κορίνα.»

Η Ολντράθα συνοφρυώθηκε, μην καταλαβαίνοντας τι εννοούσε η Αδελφή της.

«Το φυλαχτό, Ολντράθα. Δεν ξέρω πώς να της πάρω το φυλαχτό. Κι από εκεί ξεκινούν όλα.»

«Έχεις κάποιο σχέδιο;» ρώτησε, μετά από μια στιγμή αμήχανης σιωπής, η Ολντράθα.

«Αυτό είναι το πρόβλημα: δεν έχω σχέδιο. Επομένως...» έστρεψε το βλέμμα της στον Βόρκεραμ-Βορ, τη Φοίβη, τον Αλέξανδρο, και τους άλλους, «θα έρθω μαζί σας. Για την ώρα. Μέχρι την Επίστρωτη. Μετά... θα δούμε. Δεν μπορώ να εγκαταλείψω την Άνμα και τη Νορέλτα.»

Και την υπόλοιπη ημέρα προετοιμάζονταν για να αναχωρήσουν το πρωί της επομένης. Ο Βόρκεραμ-Βορ, δηλαδή, επέβλεπε τις προετοιμασίες των μισθοφόρων του και των άλλων μαχητών που τον ακολουθούσαν και η Ολντράθα φρόντιζε για τους τραυματίες. Η Μιράντα, η Φοίβη, και ο Αλέξανδρος δεν είχαν πολλές προετοιμασίες να κάνουν. Ο τελευταίος μόνο τράβηξε κάποια χρήματα από ένα υποκατάστημα του Γ.Α.Σ. – του Γενικού Αποταμιευτικού Συστήματος, της μεγαλύτερης τράπεζας της Ρελκάμνια – για να αγοράσει μερικά πράγματα. Και ρώτησε τις δύο θυγατέρες αν ήθελαν κι εκείνες να τους αγοράσει τίποτα. Η Φοίβη κοίταξε τη Μιράντα, καθώς βάδιζαν σ'έναν πεζόδρομο της Άδοτης. «Τι νομίζει αυτός, ότι είμαστε ζητιάνες;»

Η Μιράντα μειδίασε. «Έχεις λεφτά μαζί σου;»

«Έχω καταθέσεις στο Γ.Α.Σ. και στο Γεφυρωτό Θησαυροφυλάκιο, Αδελφή μου. Αμοιβές από πληρωμένες δολοφονίες, και όχι μόνο. Αλλά υπάρχει ένα πρόβλημα τώρα,» πρόσθεσε μορφάζοντας.

Η Μιράντα ύψωσε ένα φρύδι ερωτηματικά.

«Δεν έχω καμιά ταυτότητα μαζί μου, και δεν έχω χρόνο να φτιάξω.»

«Χρησιμοποιείς πολλές ταυτότητες;» τη ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Το βρήκες, μεγάλο.»

«Μπορώ εγώ να σου φτιάξω, αν θέλεις.»

«Θα κάνεις τέτοιο πράγμα για μένα;»

«Όπως θάχεις καταλάβει με πεθαίνουν οι γυναίκες που σκοτώνουν,» είπε ο Αλέξανδρος με ουδέτερη όψη.

Και η Μιράντα γελούσε μέχρι που έστριψαν στην επόμενη γωνία, ενώ η Φοίβη τη λοξοκοίταζε, αρκετά άγρια.

«Εντάξει, τότε,» είπε η Νύφη του Χάροντα στον Πανιστόριο. «Θέλω τρεις. Η μία να γράφει πως λέγομαι Ρία Καινοπρεπής, γεννηθείσα στην Ανοιχτόφραγη-»

«Αργότερα,» τη διέκοψε ο Αλέξανδρος, «όχι σήμερα, φυσικά. Δεν προλαβαίνουμε. Πες μου τι θες να σου αγοράσω και θα μου τα χρωστάς.»

«Αφού το θέτεις έτσι...»

Ο Αλέξανδρος έστρεψε το βλέμμα του στη Μιράντα. «Έχεις κι εσύ καταθέσεις σε τράπεζες;»

«Γιατί ρωτάς;»

«Ψάχνω να παντρευτώ κάποια πλούσια.» Όψη ουδέτερη, όπως πάντα.

Η Φοίβη, μειδίωντας εσκεμμένα, σκούνησε τη Μιράντα στα πλευρά, εκδικητικά. Η Μιράντα τής έριξε μια αγκωνιά στα δικά της πλευρά. «Έχουμε παραγνωριστεί, κύριος, μου φαίνεται,» είπε στον Αλέξανδρο, μεταξύ αστείου και σοβαρού.

«Απλά είμαι περίεργος,» διευκρίνισε εκείνος.

«Η Πόλη μού δίνει ό,τι χρειάζομαι,» αποκρίθηκε μόνο η Μιράντα. «Δεν έχω ανάγκη για τίποτ' άλλο.»

«Μυστικιστικές αρλούμπες ξανά; -Τέλος πάντων· πάμε ν' αγοράσουμε αυτά που θέλουμε, προτού πέσει η νύχτα.»

Όταν επέστρεψαν στο διαμέρισμα του Βόρκεραμ-Βορ, βρήκαν εκεί τη Φοριντέλα-Ράο και τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα. Μαζί τους ήταν μόνο η Φρίντα και η Ζιρτάλια, που είχαν μείνει στο διαμέρισμα για να μην αφεθεί τελείως άδειο.

«Μιράντα,» είπε η Φοριντέλα. «Μου λένε πως θα έρθεις κι εσύ στην Επίστρωτη...»

«Σε εκπλήσσει;» Η Μιράντα άφησε έναν σάκο με πράγματα πάνω σε μια πολυθρόνα.

«Και η Άνμα; Η Νορέλτα; Σκεφτόμουν να πηγαίναμε, ίσως, να τις αναζητήσουμε. Εσύ, η Φοίβη, εγώ, κι ο Άβαντας. Ο ίδιος προθυμοποιήθηκε.»

Ο Αλεξίσφαιρος έγενεψε καταφατικά. «Ακόμα,» είπε, «με χαλάει που, εκείνη τη νύχτα, αναγκαστήκαμε να εγκαταλείψουμε την αναζήτησή μας γι'αυτές – αν και, όντως, δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα για να τις βρούμε.»

«Γνωρίζω πού τις έχει η Κορίνα,» τους πληροφόρησε η Μιράντα.

«Το γνωρίζεις;» έκανε η Φοριντέλα-Ράο. «Τότε – μα τον Κρόνο – γιατί δεν πηγαίνουμε; Γιατί ο αρχηγός δεν έχει πει τίποτα; Τι σκατά έχει στο μυαλό του πάλι; Έχει ξεχάσει πόσες φορές τον βοήθησαν να-;»

«Φοριντέλα. Η Κορίνα μάς το είπε. Χτες βράδυ, καθώς άρχιζαν οι επιθέσεις της Σέχτας.» Και της εξήγησε ακριβώς τι είχε συμβεί.

«Θα είναι παγίδα, λοιπόν,» συμπέρανε ο Άβαντας. «Μπορεί να μη βρίσκονται καν εκεί οι δυο τους.»

«Πιστεύω πως εκεί είναι,» είπε η Μιράντα, «γιατί η Κορίνα το ξέρει πως θα το καταλάβω αν δεν είναι: θα το δω στα σημάδια της Πόλης. Ωστόσο, ναι, αναμφίβολα πρόκειται για παγίδα. Πράγμα που δεν σημαίνει ότι δεν μπορούμε να χαλάσουμε την παγίδα της Κορίνας και να τις σώσουμε.»

«Έχεις κάποιο σχέδιο;» ρώτησε, γεμάτη ελπίδα, η Φοριντέλα-Ράο. Ήταν παλιά φίλη της Άνμα και ανησυχούσε για εκείνη· όλα τα πολεοσημάδια το μαρτυρούσαν στη Μιράντα.

«Δυστυχώς όχι. Γι'αυτό, για την ώρα, θα πάω στην Επίστρωτη. Αλλά δεν έχω ξεχάσει τη Νορέλτα και την Άνμα. Σύντομα θα επιχειρήσω να τις σώσω.»

«Να με υπολογίζεις κι εμένα σ'αυτό,» είπε η Φοριντέλα-Ράο. «Θα έρθω μαζί σου.»

Καλή ιδέα ή κακή ιδέα; αναρωτήθηκε η Μιράντα. Η Φοριντέλα ήταν, σίγουρα, πολύ ικανή πολεμίστρια: πιθανώς να φαινόταν χρήσιμη· και, μάλλον, δεν θα ήταν βάρος.

«Κι εγώ,» πρόσθεσε ο Άβαντας.

Ούτε αυτός θα είναι βάρος. «Εντάξει. Όταν το αποφασίσω, θα σας ειδοποιήσω. Και θα έχουμε και τη Φοίβη μαζί μας.» Κοίταξε την Αδελφή της.

Η οποία κατένευσε, κοφτά, δίχως να μιλήσει, καθώς καθόταν σε μια πολυθρόνα σταυρώνοντας τα πόδια στο γόνατο κι ανάβοντας τσιγάρο μάρκας *Ονειροπόλος*. Πριν από λίγο, ενώ έρχονταν προς το διαμέρισμα, είχε πάρει τρία πακέτα από ένα περίπτερο.

«Αποκλείεται η Κορίνα να μπορεί να μας σταματήσει,» είπε η Φοριντέλα-Ράο, αγγίζοντας – ασυναίσθητα, ίσως – τη λαβή του Απολλώνιου ξίφους που προεξείχε πίσω από τον ώμο της.

«Μην το λες,» αποκρίθηκε η Μιράντα.

Ο Βόρκεραμ-Βορ επέστρεψε αργότερα στο διαμέρισμα, μαζί με την Ολντράθα, τον Μάικλ Παγοθραύστη, τον Ζαχαρία τον Πικρό, και τον Λεονάρδο Άνταλμυρ.

«Εδώ είσαι, λοιπόν,» είπε ο Μάικλ στη Φοριντέλα-Ράο, που ακόμα δεν είχε φύγει, όπως κι ο Άβαντας. Κάθονταν στο σαλόνι, παρέα με τον Αλέξανδρο, τις δύο θυγατέρες, και τις δύο Εκλεκτές, πίνοντας, καπνίζοντας, και τρώγοντας ξηρούς καρπούς και αποξηραμένα φρούτα από τη Σάρντλι (που τα είχε αγοράσει η Μιράντα από ένα «υποψιασμένο» μαγαζί στην Άδοτη, το οποίο θυμόταν από παλιά.

«Όλο ύποπτα στέκια είσαι,» της είχε πει ο Αλέξανδρος.

«Ύποπτα;»

«Όμορφα. Σαν εκείνο το εστιατόριο στην Α' Ανωρίγια Συνοικία.»

«Ακόμα το θυμάσαι;»

«Ήταν ωραίο.»

«Δεν έχεις δει ακόμα τα πιο παράξενα μέρη που ξέρω.»

Η Φοριντέλα αποκρίθηκε στον Μάικλ, υπομειδιώντας: «Θέλω να σε κάνω να με ψάχνεις.»

Εκείνος την πλησίασε για να τη φιλήσει, σκύβοντας, στην άκρη του στόματος.

«Τι συνωμοτείτε εδώ;» ρώτησε ο Βόρκεραμ-Βορ, μοιάζοντας να μην αστειεύεται τελείως.

«Τίποτα ιδιαίτερο,» απάντησε ο Αλέξανδρος. «Ό,τι μπορείς να φανταστείς, υποθέτω.»

Ο Βόρκεραμ κοίταξε τη Φοριντέλα και τον Άβαντα. «Συζητούσατε για... φυλακισμένες θυγατέρες;»

Ο Αλεξίσφαιρος ένευσε. «Είναι δυνατόν να μη μας ενδιαφέρει, αρχηγέ;»

«Εσύ αισθάνεσαι καλά τώρα;» Ο Άβαντας είχε χτυπηθεί από ηχητική ριπή, την προηγούμενη νύχτα.

«Μια χαρά. Πάω στοίχημα ότι και η Ολντράθα» – της έριξε ένα βλέμμα – «μπορεί να σ'το πει.»

«Καλά φαίνεται,» επιβεβαίωσε η ίδια, χωρίς να τον έχει καν πλησιάσει. Δεν της χρειαζόταν για να διαβάσει τα πολεοσημάδια της υγείας του. «Είναι από σκληρά μέταλλα.»

Ο Άβαντας μειδίασε. «Μισθοφορική αργκό, γιατρέ;»

«Οι κακές παρέες...» Η Ολντράθα γέμισε ένα ποτήρι με Κρύο Ουρανό από το μπουκάλι στο τραπέζι. Ήπιε μια γουλιά.

Από σκληρά μέταλλα, στην αργκό των μισθοφόρων της Ρελκάμνια, σήμαινε ότι κάποιος δεν καταπονείτο ή δεν σκοτωνόταν εύκολα, όπως όλοι μέσα στο δωμάτιο γνώριζαν.

Η Φοριντέλα-Ράο είπε στον Βόρκεραμ: «Εσένα δεν σ'ενδιαφέρει να πας να βοηθήσεις την Άνμα και την ξαδέλφη σου;» και ο τρόπος της δεν ήταν και τόσο φιλικός.

Τα μάτια του αρχηγού των Εκλεκτών στένεψαν. «Τι σημαίνει τώρα αυτό;»

«Η Κορίνα σάς είπε πού είναι φυλακισμένες, και δεν μας είπες τίποτα, μα τον Κρόνο!»

«Συγγνώμη που δεν σ'ενημέρωσα, Φοριντέλα, αλλά είχα κάτι λίγες δουλειές με την Πολιτάρχη και τους χτυπημένους μισθοφόρους μου,» αποκρίθηκε απότομα, ειρωνικά, ο Βόρκεραμ.

«Η Άνμα και η Νορέλτα σ'έχουν βοηθήσει τόσες φορές!» Η Φοριντέλα σηκώθηκε από την καρέκλα της.

Ο Μάικλ έβαλε το χέρι του στον αγκώνα της. «Φοριντέλα...»

«Και τι ζητάς τώρα από εμένα;» είπε ο Βόρκεραμ. «Να πάω στην παγίδα της Κορίνας; Να στείλω εσένα στην παγίδα της Κορίνας; Αν θες να πας, κανείς δεν σε κρατά εδώ με το ζόρι, Φοριντέλα. Δε σου εξήγησε η Μιράντα τι συμβαίνει;»

«Της εξήγησα,» είπε η Μιράντα. Και προς τη Φοριντέλα: «Ο Βόρκεραμ δεν φταίει σε τίποτα, και το ξέρεις.»

«Τι άλλο περιμένεις να κάνει;» είπε ο Μάικλ, έχοντας ακόμα το χέρι του στον αγκώνα της Φοριντέλα. Μετά ρώτησε: «Πού τις έχει φυλακισμένες η Κορίνα;»

Η Φοριντέλα τράβηξε το χέρι της, ελευθερώνοντας το, τσαντισμένη. «Ρώτα τη Μιράντα!»

«Θα σου πούμε μετά, Μάικλ,» είπε ο Βόρκεραμ. «Δεν έχει σημασία τώρα.» Και προς τους άλλους: «Είστε έτοιμοι για το αυριανό ταξίδι;»

Ο Αλέξανδρος κατένευσε. «Έτοιμοι.»

«Ωραία.» Αλλά ο Βόρκεραμ έμοιαζε προβληματισμένος καθώς κάθιζε σε μια πολυθρόνα.

«Σ'απασχολεί κάτι συγκεκριμένο;» τον ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Τίποτα συγκεκριμένο. Απλώς... τα πάντα.»

«Είστε όλοι κουρασμένοι,» είπε η Ολντράθα – χωρίς να λέει ψέματα: το διάβαζε, όντως, στα πολεοσημάδια – «και πρέπει να πάτε για ύπνο. Όχι άλλα ποτά και τσιγάρα. Δε σας κάνουν καλό.»

«Είσαι ανώμαλη,» της είπε η Φοίβη, σβήνοντας το τελειωμένο τσιγάρο της στο τασάκι.

Η Μιράντα μειδίασε. Πόσο διαφορετικές ήταν αυτές οι δύο Αδελφές της! Πόσο διαφορετικές σε όλα... Και σκέφτηκε: *Η Πόλη είναι γεμάτη κρυφά και φανερά θαύματα.*

Μετά από κανένα δίωρο, όταν η Φοριντέλα-Ράο, ο Μάικλ Παγοθραύστης, και ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας είχαν φύγει, όταν ο Βόρκεραμ-Βορ και η Ολντράθα βρίσκονταν στο δωμάτιό τους και οι τέσσερις Εκλεκτοί στο δικό τους δωμάτιο, όταν η Φοίβη κοιμόταν κουλουριασμένη σαν μεγάλη γάτα πάνω στο χαλί κάτω από το τραπεζάκι στη γωνία, ο Αλέξανδρος, ξαπλωμένος στον καναπέ, στράφηκε στη Μιράντα, που ήταν μισοξαπλωμένη σε δύο ενωμένες πολυθρόνες, και τη ρώτησε:

«Πώς είναι να είσαι θυγατέρα της Πόλης, Μιράντα; Πώς είναι να είσαι εσύ;» με φωνή χαμηλή αλλά που έφτανε χωρίς δυσκολία σ'αφτιά της.

Η Μιράντα αναστέναξε, διαβάζοντας στα σημάδια της Πόλης ότι ο Αλέξανδρος την ήθελε. Το είχε διαβάσει από πριν, φυσικά, όλες αυτές

τις μέρες· και ήταν πολύ έντονο σήμερα το απόγευμα που περιφέρονταν στην Άδοτη αγοράζοντας πράγματα για το ταξίδι.

Δεν της ήταν αντιπαθητικός. «Προσπαθείς να μας καταλάβεις;»

«Ναι. Εσένα, κυρίως. Προσπαθώ να φανταστώ... μια ατελείωτη περιπλάνηση, σε ατελείωτους δρόμους, πολλά, πάρα πολλά χρόνια...»

Η Μιράντα μειδίασε μες στο σκοτάδι του σαλονιού. «Δεν μπορείς να φανταστείς την ύπαρξή μας, Αλέξανδρε· άσ' το, καλύτερα.

»Εγώ ξέρεις τι αναρωτιέμαι;» Σηκώθηκε από τις πολυθρόνες, βάδισε ξυπόλυτη προς το μέρος του, κάθισε στην άκρη του καναπέ όπου ήταν ξαπλωμένος. «Πώς μπορείς να διατηρείς, σχεδόν πάντα, τόσο ουδέτερη έκφραση στο πρόσωπό σου, μα τον Κρόνο.»

Ο Αλέξανδρος χαμογέλασε. «Θέμα εξάσκησης. Και βασικό στη δουλειά μου.»

«Το κάνεις, όμως, κι όταν είσαι... εκτός υπηρεσίας.»

Ο Αλέξανδρος γέλασε χαμηλόφωνα. «Οι κακές συνήθειες...»

Η Μιράντα ξάπλωσε δίπλα του, με το σώμα της ν'αγγίζει το δικό του· το αριστερό της πόδι – το μηχανικό πόδι του Κλαρκ – αγκάλιασε τα γόνατά του. «Θέλω να δω το πραγματικό σου πρόσωπο στο σκοτάδι,» του ψιθύρισε, νιώθοντας την ανάσα του πάνω της, ζεστή και σταθερή.

«Μιράντα...» Ο Αλέξανδρος χάιδεψε το μάγουλό της με τις άκριες των δαχτύλων του, παραμερίζοντας τα μαλλιά της. Έμοιαζε διστακτικός.

«Να επιστρέψω στις πολυθρόνες μου;»

«Τώρα που έκανες τόσο κόπο νάρθεις ως εδώ;» Τη φίλησε, και το φιλί του δεν ήταν καθόλου κακό. Φιλούσε όμορφα, παρατήρησε η Μιράντα· και τον καβάλησε, κρατώντας το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια της.

(Καθώς έκαναν έρωτα πάνω στον καναπέ, η Φοίβη ξύπνησε κάτω απ'το τραπεζάκι και, προς στιγμή, τα μάτια της γυάλισαν μες στο σκοτάδι. *Αδελφή μου, σκέφτηκε, δεν έχεις γούστο· και ξανακοιμήθηκε.*)

«Γαμώτο,» μουρμούρισε η Μιράντα, σε κάποια στιγμή· «δεν έχουμε εδώ αρκετό χώρο για να σου δείξω περισσότερα κόλπα.»

«Ικανοποιημένος είμαι,» τη διαβεβαίωσε ο Αλέξανδρος, κρατώντας τη μες στην αγκαλιά του, με το πρόσωπό του πάνω στα στήθη της.

Η Μιράντα χαμογέλασε και έγειρε την πλάτη της προς τα πίσω, διατρέχοντας τα χέρια της μες στα κοντά μαλλιά του.

Όταν τελείωσαν, τη ρώτησε: «Θα πάθω τίποτα τώρα που πλάγιασα με μια από εσάς;» μεταξύ αστείου και σοβαρού, φιλώντας τον ώμο της.

«Θα το ανακαλύψεις το πρωί,» τον πείραξε η Μιράντα, και σηκώθηκε από τον καναπέ, αρχίζοντας να βάζει ένα-ένα, χωρίς βιασύνη, τα ρούχα της, ξέροντας ότι ο Αλέξανδρος παρατηρούσε τη μορφή της στο νυχτερινό φως που γλιστρούσε από τα παντζούρια της μπαλκονόπορτας και του παραθύρου του μεγάλου σαλονιού. Δεν γνώριζε μόνο η Νορέλτα-Βορ πώς να διεγείρει στο μέγιστο έναν άντρα.

Τον άκουσε να μουγκρίζει από επιθυμία, παρότι είχαν μόλις τελειώσει οι δυο τους.

Δεν ξάπλωσε πάλι πλάι του· επέστρεψε στις πολυθρόνες της.

«Γιατί φεύγεις;»

«Δε θα σε πάρει ο ύπνος αλλιώς,» του είπε καθώς βολευόταν.

«Ούτε τώρα νομίζω πως θα με πάρει και πολύ εύκολα,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος, στρώνοντας το εσώρουχό του και βάζοντας κι αυτός τα ρούχα του.

Ο Βόρκεραμ ξύπνησε από έναν δυνατό ήχο, σαν σφυρί που κοπανά κάτι μεταλλικό.

Ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, ξαφνιασμένος, και είδε μια παράξενη κόκκινη ακτινοβολία να έχει λούσει τον χώρο προερχόμενη από κάπου που ο Βόρκεραμ αδυνατούσε να προσδιορίσει. Μέσα από την ακτινοβολία, μια μορφή ξεπρόβαλε όπως θα έβγαине μέσα από νερό. Μια γυναίκα: πορφυρόδερμη, μακριά ξανθά μαλλιά, κατάμαυρο φόρεμα με πολύ μεγάλη ουρά η οποία ορθωνόταν πίσω από τη γυναίκα σαν ουρά γάτας.

«Κορίνα!» αναφώνησε ο Βόρκεραμ, κι έκανε να πιάσει το πιστόλι του από το κομοδίνο – αλλά δεν ήταν εκεί!

Η Κορίνα γέλασε, και τον κλότσησε στο στήθος, ρίχνοντάς τον ανάσκελα στο κρεβάτι. «Δεν υπάρχουν όπλα για να πολεμήσεις εμένα, Βόρκεραμ-Βορ!» είπε, βάζοντας αμέσως το γόνατό της επάνω του, πιέζοντάς τον κάτω. Στο χέρι της ήταν ένα ξιφίδιο με μακριά, κυματιστή λάμα που κουνιόταν σαν γλώσσα. «Η Πόλη σε συμπαθεί, φονιά» – η φωνή της αντηχούσε μεταλλική μες στο δωμάτιο – «αλλά δεν θα σε σώζει για πάντα!»

Ο Βόρκεραμ άρπαξε τον καρπό της που κρατούσε το όπλο. «Ούτε εσένα, Κορίνα!» γρύλισε. Το άλλο του χέρι άρπαξε το αριστερό της στήθος, ζουλώντας, σπρώχνοντας, προσπαθώντας να την πετάξει από πάνω του.

Η Κορίνα σύριξε, αγριεμένα, και ξαφνικά κάτι σαν ενεργειακό ρεύμα τράνταξε τον Βόρκεραμ, κάνοντας τον να κυλήσει, να κυλήσει, να κυλήσει ξέφρενα πάνω στο κρεβάτι. Μόλις το νευρικό του σύστημα συνήλθε, είδε πως δεν υπήρχε πλέον δωμάτιο γύρω του – τα πάντα ήταν κόκκινα, και η Κορίνα αιωρείτο από πάνω του σαν να μην είχε βάρος. «Σταμάτα τα σχέδιά σου όσο έχεις ακόμα καιρό,» του είπε. «Όσο έχεις ακόμα καιρό! Σε προειδοποιώ!» Και του όρμησε ξανά:

κι ο Βόρκεραμ πάλευε τώρα μαζί της πάνω στο κρεβάτι που έμοιαζε ατελείωτο...

–την άρπαξε απ΄τον λαιμό, με το ένα χέρι, πιέζοντάς την κάτω, έχοντάς την επιτελούς παγιδευμένη. «Είσαι νεκρή, Κορίνα!» γρύλισε. «Νεκρή!»

«...Βόρκεραμ...» Πάλευε να μιλήσει, απεγνωσμένα. Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της. «...Εγώ... είμαι εγώ... είμαι... *Βόρκεραμ...* η Ολντράθα... εγώ... Βόρκ...» Τα χαρακτηριστικά της Κορίνας αλλοιώνονταν· το πορφυρό δέρμα της γινόταν καφέ, τα ξανθά μαλλιά της γίνονταν μαύρα, τα πράσινά μάτια της γίνονταν μελιά.

Ο Βόρκεραμ πετάχτηκε πίσω. «Ολντράθα! Μα... μα τον *Κρόνο!*... *Ολντράθα...*» Δεν έπνιγε την Κορίνα, έπνιγε την *Ολντράθα*, κρατώντας την παγιδευμένη από κάτω του. Και το δωμάτιο ήταν... ήταν το υπνοδωμάτιό του ξανά· δεν ήταν ένα ατελείωτο κόκκινο.

Η Ολντράθα γύρισε στο πλάι, βήχοντας.

Ο Βόρκεραμ την κράτησε στην αγκαλιά του. «Ήταν... ήταν... η Κορίνα – στο όνειρό μου. Με... Κάτι έκανε... Κάπως... Δεν κατάλαβα πώς... πώς από το όνειρο, από το όνειρο ξύπνησα, επέστρεψα στην πραγματικότητα... *Ολντράθα...* Μα τον Κρόνο... *Ολντράθα!* Είσαι καλά;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, παίρνοντας βαθιές αναπνοές τώρα και βήχοντας σποραδικά μόνο. Ξεροκατάπιε. «Ναι...»

«Πόσο... πόση ώρα...;»

Η Ολντράθα γύρισε μες στην αγκαλιά του, για να τον αντικρίσει. «Κουνιόσουν. Έκανες πέρα-δώθε. Μουρμούριζες το όνομα της Κορίνας,

και... γκοχ-κοχ... και θυμήθηκα αυτό που έλεγε η Μιράντα, ότι η Κορίνα μπαίνει στα όνειρα. Προσπάθησα να σε ξυπνήσω, και με – γκοχ! – με άρπαξες, και προσπαθούσες να με πνίξεις...» Ξεροκατάπιε, κρατώντας τον λαιμό της.

«Με συγχωρείς, Ολντράθα. Με συγχωρείς. Έβλεπα την Κορίνα. Νόμιζα ότι ήσουν αυτή... Μα τον Κρόνο!» Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι. «Δεν πρέπει να κοιμάμαι μαζί σου πια. Δεν–»

«Σίγουρα ήταν τυχαίο, Βόρκεραμ.»

«Ήταν;» Την κοίταζε έντονα. «Αν μπορεί να το ξανακάνει; Αν μπορεί να με βάλει να σε σκοτώσω;»

«Ακόμα κι αν όντως μπορεί να το κάνει αυτό – που δεν το νομίζω, γιατί ή η Μιράντα ή η Νορέλτα θα μας είχαν προειδοποιήσει για κάτι τέτοιο – ακόμα κι αν μπορεί, ποτέ δεν θα σκότωνε μια Αδελφή της–»

«Μα δεν θα σε σκοτώσει εκείνη.» Ο Βόρκεραμ αισθανόταν το σώμα του να κολλά από τον ιδρώτα και να τρέμει. Είχε τρομοκρατηθεί. Είχε τρομοκρατηθεί γι'αυτό που μπορεί να είχε κάνει στην Ολντράθα χωρίς τη θέλησή του. Ποτέ άλλοτε στη ζωή του δεν είχε χάσει έτσι τον έλεγχο του εαυτού του. Νόμιζε ότι είχε τρελαθεί.

«Το ίδιο είναι,» του είπε η Ολντράθα. «Μια θυγατέρα δεν σκοτώνει την άλλη ούτε έμμεσα. Κι αυτό θα ήταν κάτι περισσότερο από 'έμμεσα'.

»Η Κορίνα ήθελε απλώς να σε τρομάξει. Ήθελε να μας τρομάξει και τους δύο.» Άπλωσε το χέρι της, προσκαλώντας τον πάλι στο κρεβάτι με την κίνησή της.

«Τα κατάφερε,» είπε ο Βόρκεραμ. «Εγώ, τουλάχιστον, τρόμαξα.»

«Έλα κοντά μου. Πες μου τι σου είπε. Σου μίλησε, έτσι;»

Ο Βόρκεραμ ένευσε. «Με απείλησε, ουσιαστικά.» Και κάθισε, διστακτικά, πλάι της.

Η Ολντράθα τον αγκάλιασε, χωρίς κανένα δισταγμό, και τον άκουσε να της μιλά για το όνειρο.

Αισθάνθηκε ένα χέρι να χαϊδεύει το πουλί του, ορθώνοντάς το.

«Μιράντα...» μουρμούρισε, ανοίγοντας τα μάτια.

«Προδότη,» είπε η Κορίνα σαν να τον μάλωνε.

Ο Αλέξανδρος ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι σαν να τον είχε χτυπήσει ενεργειακό ρεύμα. Το δωμάτιο ήταν πλημμυρισμένο από μια κατακόκκινη ακτινοβολία, και στο κέντρο του στεκόταν η Κορίνα, με το κοκκινόδερμο σώμα της ολόγυμνο, με τα μακριά ξανθά μαλλιά της να πέφτουν στα στήθη της, μισοκρύβοντάς τα. Πώς τον είχε αγγίξει από τέτοια απόσταση; Δεν ήταν και τόσο κοντά του...

«Μιράντα!» φώναξε ο Αλέξανδρος. «Φοίβη!»

«Οι δύο καριόλες δεν είναι εδώ,» του είπε η Κορίνα, ζυγώνοντάς τον με θελκτικά βήματα που τον τρομοκρατούσαν. Το σημάδι στο δεξί της πέλμα έκαιγε το χαλί του πατώματος σαν αναμμένο σίδερο. «Σ'έχουν εγκαταλείψει.»

Ο Αλέξανδρος τινάχτηκε όρθιος. «Δε μπορεί νάναι αλήθεια...» ψέλλισε. «Είναι όνειρο!» Ένωθε το πουλί του αφύσικα καυλωμένο, σαν κέρατο μπροστά του. Ήταν ολόγυμνος, όπως και η Κορίνα.

Η οποία βρέθηκε ξαφνικά κοντά του, εξαφανίζοντας στη στιγμή το ένα μέτρο απόστασης ανάμεσά τους. Το όργάνό του πιεζόταν τώρα επάνω στις τρίχες της ήβης της. «Η Μιράντα σ'έχει διδάξει καλά,» του είπε η Κορίνα: «κατάλαβες ότι ονειρεύεσαι. Αλλά αυτό δεν σημαίνει πως δεν μπορείς να πάθεις άσχημα πράγματα ακόμα και στο όνειρό σου, Αλέξανδρε!

»Με πρόδωσες. Συμμάχησες με τον εχθρό μου, τον Βόρκεραμ-Βορ–»

«Δε μου είχες πει ποτέ για τον Βόρκεραμ-Βορ, Κορίνα! Και εσύ ήσουν που με πρόδωσες, με τον Σημαδεμένο!»

«Και τώρα με ξαναπρόδωσες,» συνέχισε εκείνη σαν ο Αλέξανδρος να μην είχε μιλήσει. «Τρεις φορές ήδη με τη Μιράντα; Είναι τόσο καλή;»

Τρεις φορές; Τι σκατά έλεγε, η ανώμαλη; Μετά, ο Αλέξανδρος θυμήθηκε ότι η Μιράντα είχε πει πως η Κορίνα έκανε λάθη ορισμένες φορές: λάθη μέσα στον χώρο και στον χρόνο. Είχε δει ότι, στο μέλλον, ο Αλέξανδρος θα κοιμόταν άλλες δυο φορές με τη Μιράντα; Και νόμιζε πως τώρα ήταν στο μέλλον;

«Δεν είναι δική σου δουλειά!» της είπε. «Φύγε από δω, Κορίνα! Είσαι όνειρο – και δεν με τρομάζεις. Ξέρω τι μπορείς να κάνεις: η Μιράντα μού έχει εξηγήσει.»

Η Κορίνα γέλασε. «Δεν ξέρεις *τίποτα* για το τι μπορώ να κάνω!» Τον άρπαξε, με το ένα χέρι, απ'τα μαλλιά, τραβώντας τον κάτω. Ο Αλέξαν-

δρος προσπάθησε να της ξεφύγει, μα ήταν ανώφελο. Ήταν πολύ δυνατή. Αφύσικα δυνατή. Ονειρικά δυνατή. Μια γυναίκα δεν μπορεί να είχε τέτοια δύναμη! Και ούτε ο Αλέξανδρος ήταν αγύμναστος άντρας.

Καθώς τον ανάγκαζε να ξαπλώσει στο κρεβάτι (κρεβάτι; κρεβάτι; – δεν ήταν στον καναπέ στο διαμέρισμα του Βόρκεραμ-Βορ! συνειδητοποίησε ο Αλέξανδρος), του είπε: «Μπορείς ν'αλλάξεις, όμως. Μπορείς από προδότης να γίνεις σύμμαχός μου ξανά. Θέλεις να γίνεις σύμμαχός μου, Αλέξανδρε;»

«Όχι.»

«Ξανασκέψου το, γιατί θα το μετανιώσεις. Έχεις πολλά να κερδίσεις από εμένα. Πράγματα που δεν φαντάζεσαι.»

«Είσαι με τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, και θέλω η Β' Κατωρίγια να ελευθερωθεί απ'τους κακούργους του – δεν έχουμε τίποτα κοινό, Κορίνα!»

«Πράγματα που δεν φαντάζεσαι,» επανέλαβε εκείνη. «Είτε καλά για σένα, είτε κακά. Γίνε πάλι σύμμαχός μου, Αλέξανδρε–

»Ή, συνέχισε να με προδίδεις μ'αυτή τη σκύλα!» Η Κορίνα ήταν ξαφνικά λίγο πιο μακριά του, το πρόσωπό της δεν ήταν πλέον πάνω από το δικό του, και τα δάχτυλα των χεριών της ήταν όλα λεπίδες, ακραγγίζοντας το ορθωμένο του όργανο. Οι λεπίδες κινήθηκαν σαν ψαλίδια, κόβοντάς το–

Ο Αλέξανδρος τινάχτηκε πάνω στον καναπέ, νιώθοντας κάτι να βροντοχτυπά ολόγυρά του. Μετά από μια στιγμή συνειδητοποίησε ότι ήταν η καρδιά του, και ότι δεν ονειρευόταν πλέον. Βρισκόταν πάλι στο σαλόνι του Βόρκεραμ-Βορ. Το δωμάτιο ήταν σκοτεινό, όχι κόκκινο. Η αναπνοή του Αλέξανδρου ήταν γρήγορη όπως ποτέ άλλοτε, ο λαιμός του ξερός. Το ένα του χέρι άγγιζε το όργανό του: το οποίο ήταν στη θέση του. Φυσικά. Αυτό ήταν όνειρο. Αλλά εξακολουθούσε νάναι παράδοξα καυλωμένος.

Για λίγο, ακούμπησε το πρόσωπό του στα χέρια του, προσπαθώντας να συνέλθει. Το όνειρο, ασφαλώς, αποκλείεται να ήταν φυσιολογικό. Είχε πραγματικά συναντήσει την Κορίνα. Αυτή η γαμημένη σκρόφα το είχε στείλει. Μπορούσε να το κάνει. *Μας παρακολουθεί συνέχεια, η ανώμαλη. Η καταραμένη. Η γαμιόλα.*

Ο Αλέξανδρος κοίταξε προς τη μεριά της Μιράντας. Του έμοιαζε να κοιμάται κανονικά στις πολυθρόνες της. Κοίταξε προς τη μεριά της Φοίβης. Κι αυτή έμοιαζε να κοιμάται κανονικά κάτω απ'το τραπέζακι. Δεν είχαν πάρει είδηση την Κορίνα.

Μα, τι να πάρουν είδηση; Ήταν μόνο μες στο κεφάλι μου, η λέρα! Ο Αλέξανδρος αναστέναξε, ξαπλώνοντας ξανά. Να ξυπνούσε τη Μιράντα για να της το πει; Τι να της πω, γαμώτο; Θα αισθανόταν πολύ... παράξενα να της μιλά για ένα τέτοιο όνειρο. Ήταν τελείως ανώμαλο, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος. Δε μπορούσε να το πει στη Μιράντα, ή σε κανέναν άλλο. Ήταν... ήταν γελοίο, γαμώ την καταραμένη σκρόφα, την Κορίνα!

Αν νομίζει ότι έτσι θα με τρομάξει και θα με κάνει να την υπηρετήσω, είναι πολύ γελασμένη, η ανώμαλη. Πολύ γελασμένη! Αλλά αισθανόταν τρομοκρατημένος, βαθιά μες στην ψυχή του. Το καταλάβαινε. Ήταν παγωμένος από τον υπερφυσικό τρόπο.

Θα το ξεπεράσω.

Προσπάθησε να κοιμηθεί.

Αλλά δεν τα κατάφερε.

Όταν η Μιράντα σηκώθηκε με το πρώτο φως της αυγής, τον βρήκε ξύπνιο. «Είσαι καλά;» τον ρώτησε, διακρίνοντας πολεοσημάδια στις σκιές τα οποία της έμοιαζαν... *περίεργα*. Δεν μπορούσε να τα χαρακτηρίσει αλλιώς. Αλλά το απέκλειε ο Αλέξανδρος να αισθανόταν έτσι επειδή είχαν κάνει παιχνίδια οι δυο τους χτες βράδυ.

«Ναι,» της είπε καθώς έπαιρνε καθιστή θέση στον καναπέ, βάζοντας τα γυμνά πόδια του στο χαλί του πατώματος. «Απλά σκεφτόμουν... σκεφτόμουν όλη νύχτα.»

«Όχι εμένα, μάλλον...»

«Όχι, όχι εσένα, Μιράντα. Τη... τη Β' Κατωρίγια... Ανθρώπους εκεί... Διάφορα... Τέλος πάντων. Άσ' το.» Κούνησε το κεφάλι του και ορθώθηκε, πηγαίνοντας να καθίσει στο τραπέζι. «Ξέρεις να φτιάχνεις καφέ;»

/17\

Ο Βόρκεραμ-Βορ και οι σύντροφοί του ταξιδεύουν νότια, αναζητώντας συμμαχία από έναν πολιτάρχη που πολλά σημάδια μαρτυρούν ότι τους περίμενε, ενώ, αργότερα, η Μιράντα δείχνει έναν δρόμο στην Αδελφή της, ζητά από τον Πανιστόριο να κόψει το χέρι του, και προσπαθεί να αρπάξει θραύσματα μέσα σ'έναν μυστηριακό άνεμο.

Ξεκίνησαν με το ξημέρωμα. Ο Βόρκεραμ-Βορ και όλοι οι μαχητές του, μαζί με τον Όρπεκαλ-Λάντι και ορισμένους ακόμα πολιτικούς της Β' Κατωρίγιας, έφυγαν από τα μέρη όπου διέμεναν μέσα στη Φιλήκη και, έχοντας ειδοποιήσει τις Αρχές για την αναχώρησή τους, κατευθύνθηκαν προς τα νότια σύνορα της συνοικίας.

Ο Βόρκεραμ ήταν μέσα στο εξάτροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό των Εκλεκτών με κάποιους από τους μισθοφόρους του, την Ολντράθα, τον Αλέξανδρο Πανιστόριο, τη Μιράντα, τη Φοίβη, και τη Φοριντέλα-Ράο. Ο Όρπεκαλ-Λάντι ήταν σ'ένα άλλο θωρακισμένο όχημα μαζί με τους πολιτικούς της Β' Κατωρίγιας και μερικούς μισθοφόρους της Ευμενίδας Νοράλνω. Ο Ρίντιλακ-Κονχ βρισκόταν μέσα σ'ένα από τα τροχοφόρα των Εκλεκτών με τη Φιόνα Ισόσχημη, άλλους πρώην φρουρούς της Β' Κατωρίγιας, και μισθοφόρους. Επίσης, εκεί ήταν η μοναδική τους αιχμάλωτη, η Ορσίλια-Αλντ, με τα χέρια δεμένα με χειροπέδες πίσω από την πλάτη της· αλλά ο αρχηγός είχε τονίσει στον Ρίντιλακ και στη Φιόνα ακόμα και δεμένη να την προσέχουν ιδιαίτερα. Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας καθόταν στη σέλα του τρίκυκλού του που θύμιζε δίκυκλο, οδηγώντας ανάμεσα στα υπόλοιπα οχήματα, ευέλικτος μέσα στις διόδους που σχηματίζονταν από αυτά. Ο Δράστης Λαοκράτης πετούσε από πάνω τους με το ελικόπτερό του, μαζί με κάποια άλλα μαχητικά αεροσκάφη των μισθοφόρων.

Ο Βόρκεραμ-Βορ, από το εξάτροχο φορτηγό, βρισκόταν σε συνεχή τηλεπικοινωνιακή επαφή με όλους τους, για οποιαδήποτε ανάγκη

μπορεί να παρουσιαζόταν. Ο Λεονάρδος Άνταλμιρ παρακολουθούσε το τηλεπικοινωνιακό σύστημα του μεγάλου μεταβαλλόμενου οχήματος.

Ο Βόρκεραμ φοβόταν ότι, καθώς διέσχιζαν τη Φιλήκη, μπορεί η Σέχτα των Άδηλων Ήχων να τους χτυπούσε, να τους έστηνε κάποια ενέδρα, όπως παλιότερα που, όταν ταξίδευαν προς τα βόρεια, προς τις συνοικίες του Ριγοπόταμου, τους είχαν στήσει ενέδρα οι Πορφυροί Δικαστές στην Αμφίνομη. Η Κορίνα ήταν, αναμφίβολα, ικανή για οτιδήποτε. Και ο Βόρκεραμ ακόμα θυμόταν πολύ έντονα το χτεσινοβραδινό όνειρό του – το όνειρο που τον είχε κάνει, μα τον Κρόνο, να επιτεθεί στην Ολντράθα! – και ακόμα αισθανόταν τρομαγμένος από αυτό. Να χάσει έτσι τον έλεγχο του εαυτού του!...

Η Μιράντα, η Ολντράθα, και η Φοίβη κοίταζαν τους δρόμους και τα οικοδομήματα έξω από το μεταβαλλόμενο εξάτροχο των Εκλεκτών, παρατηρούσαν τα σημάδια της Πόλης, έτοιμες κι αυτές για οποιαδήποτε παγίδα της Κορίνας.

Ο Βόρκεραμ δεν είχε μιλήσει στη Μιράντα για το όνειρό του, ούτε η Ολντράθα τής είχε πει τίποτα. Δεν είχαν την ευκαιρία μέχρι στιγμής. Με το που σηκώθηκαν, σήμερα, έπρεπε να κάνουν κάποιες ελάχιστες προετοιμασίες και να φύγουν. Δεν είχαν άλλο χρόνο για χάσιμο. Οι προσπάθειες για τη συμμαχία όφειλαν να ξεκινήσουν όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Αλλά ο Βόρκεραμ και η Ολντράθα σκόπευαν να μιλήσουν στη Μιράντα για το όνειρο μόλις προλάβαιναν· και όταν θα ήταν μόνοι, φυσικά.

Καθώς διέσχιζαν τη Φιλήκη κανείς δεν τους επιτέθηκε, ούτε κανείς επιχείρησε να τους παρεμποδίσει με οποιονδήποτε τρόπο. *Η τα κόλπα της Κορίνας εξαντλήθηκαν για την ώρα*, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ, *ή μας ετοιμάζει τίποτα χειρότερο παρακάτω...* Είχε μάθει να τη φοβάται πλέον. Όχι πως εξαρχής δεν του έμοιαζε αρκετά τρομαχτική.

Σε λίγο παραπάνω από μια ώρα, οι μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ βρισκόταν στα νότια σύνορα της Φιλήκης. Στα σύνορα με την Επίστρωτη. Όλες οι κάννες των φανερών πυροβόλων των οχημάτων τους ήταν αργυροσκέπαστες, όπως όφειλαν, για να δείξουν ότι έρχονταν ειρηνικά.

Ωστόσο, η Αστυνομία της Επίστρωτης αμέσως τους σταμάτησε. Όχι πως αυτό δεν ήταν αναμενόμενο για ένα τόσο μεγάλο ένοπλο πλήθος.

Καθώς ο Βόρκεραμ-Βορ βγήκε από το εξάτροχο φορτηγό (μαζί με τέσσερις μισθοφόρους του, τη Μιράντα, τη Φοίβη, την Ολντράθα, και τον Πανιστόριο), ένας λοχαγός της Αστυνομίας τον ρώτησε ποιοι ήταν και τι ήθελαν. Εκείνος δεν δίστασε να αποκριθεί, εξηγώντας, επίσης, από πού έρχονταν και ποιον είχαν πρόσφατα πολεμήσει, και λέγοντας ότι ήθελαν να μιλήσουν με τον Πολιτάρχη της Επίστρωτης για ένα άκρως σημαντικό θέμα.

«Τι άκρως σημαντικό θέμα, κύριε Βόρκεραμ-Βορ;»

«Αυτό δεν μπορώ να το συζητήσω μαζί σου, Λοχαγέ,» αποκρίθηκε ο αρχηγός των Εκλεκτών και τέως Στρατάρχης της Β' Κατωρίγιας Συννοικίας. «Μόνο με τον ίδιο τον Πολιτάρχη μπορώ να το συζητήσω. Αφορά, πάντως, την ασφάλεια ολόκληρης της συννοικίας σας.»

«Σχετίζεται με τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή;»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Βόρκεραμ-Βορ, «σχετίζεται με τον Κάδμο Ανθοτέχνη. Αλλά τα υπόλοιπα μπορώ να τα συζητήσω μόνο με τον Πολιτάρχη της Επίστρωτης. Έχουμε την άδεια να περάσουμε;»

«Περιμένετε λίγο, παρακαλώ,» είπε ο λοχαγός, μοιάζοντας προβληματισμένος. Απομακρύνθηκε από τον Βόρκεραμ και, στεκόμενος πλάι σ'ένα θωρακισμένο όχημα, μίλησε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του.

Τριγύρω βρίσκονταν κι άλλα θωρακισμένα οχήματα της Αστυνομίας, καθώς και μαχητές ακροβολισμένοι σε τaráτρες και μπαλκόνια. Και ανάμεσα και πάνω από τις πολυκατοικίες ελικόπτερα και μικρά μαχητικά αεροπλάνα πετούσαν, απαγορεύοντας στον Δράστη Λαοκράτη και τους άλλους ιπτάμενους την πρόσβαση στον εναέριο χώρο της Επίστρωτης. *Είναι έτοιμοι να μας χτυπήσουν, με την παραμικρή πρόκληση, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. Μας φοβούνται κι αυτοί, όπως μας φοβόταν η Αμάντα Πολύεργη. Πιο πολύ, ίσως.*

Η Ολντράθα, παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης, είχε φτάσει στο ίδιο συμπέρασμα (*Μας φοβούνται*)· όπως και η Φοίβη (*Είναι παρανοϊκοί μαζί μας*)· αλλά η Μιράντα διέκρινε κάτι περισσότερο: πίσω από τα πρώτα πολεοσημάδια, διέκρινε και κάποια άλλα, λιγάκι πιο συγκαλυμμένα, τα οποία της έλεγαν ότι όλα τούτα δεν ήταν «κανονική διαδικασία» για τους φύλακες της Επίστρωτης. Ήταν προετοιμασμένοι για «ιδιαίτερη περίπτωση». Προειδοποιημένοι. Τους περίμεναν.

Ποιος, όμως, μπορεί να τους είχε προειδοποιήσει; αναρωτιόταν η Μιράντα. Η Πολιτάρχης της Φιλήκοης; Μάλλον απίθανο. Πριν από δυο ώρες περίπου είχε μάθει προς τα πού θα πήγαιναν· ο Βόρκεραμ την είχε ενημερώσει λίγο προτού ξεκινήσουν. Επομένως... ήταν πιθανό η Κορίνα να είχε βάλει τα γαντοφορεμένα χέρια της εδώ;

Ο λοχαγός επέστρεψε, τελικά, κοντά στον Βόρκεραμ-Βορ και είπε: «Μπορείτε να περάσετε, αλλά θα βρίσκεστε υπό συνεχή περιφρούρηση. Δεν έχετε την άδεια να μείνετε στη συνοικία μας. Όμως ο Πολιτάρχης επιθυμεί να συζητήσει μαζί σας, κύριε Βόρκεραμ-Βορ.»

«Μόνο με τον Βόρκεραμ-Βορ;» ρώτησε ο Όρπεκαλ-Λάντι, που είχε πλησιάσει όσο ο αστυνομικός μιλούσε στον πομπό του.

Ο λοχαγός τώρα ατένισε τον πολιτικό συνοφρυωμένος. «Τι εννοείτε, κύριε;»

«Ο κύριος,» εξήγησε ο Βόρκεραμ, «είναι ο Όρπεκαλ-Λάντι, Συνάρχοντας της Τριανδρίας της Β' Κατωρίγιας. Θα ήθελε κι αυτός να συναντήσει τον Πολιτάρχη σας.»

Ο λοχαγός κόμπιασε προς στιγμή. «Ναι, εννοείται... δεν... Δεν έλαβα κάποια συγκεκριμένη οδηγία για το ποιος θα συναντηθεί με τον Πολιτάρχη. Θα σας ενημερώσουν μόλις περάσετε. Ελάτε· μπορείτε να περάσετε.» Κι απομακρύνθηκε πάλι, πλησιάζοντας ένα από τα οχήματα, όπου και μπήκε, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Οι δυνάμεις ασφαλείας της Επίστρωτης διαλύθηκαν μπροστά από τους μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ· τους έκαναν χώρο για να μουν, αλλά εξακολούθησαν να βρίσκονται γύρω τους.

Τους οδήγησαν μέσα στη συνοικία, και ταξίδευαν για δύο ώρες, διασχίζοντας δρόμους και γέφυρες. Από παντού έρχονταν, δυνατότερες ή λιγότερο δυνατές, οσμές από κρέατα ή λαχανικά και φυτά. Η Επίστρωτη έκανε μεγάλη παραγωγή τροφίμων· ήταν γεμάτη σφαγεία, εκτροφεία, θόλους καλλιέργειας.

Η Αστυνομία έβαλε τον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ να σταματήσει σε μια περιοχή όπου οι δρόμοι ανοίγονταν ανάμεσα από πελώριους θόλους παραγωγής. Γέφυρες περνούσαν πάνω από τους θόλους, και ορισμένες έρχονταν και σε επαφή μαζί τους, σε ψηλά σημεία. Το μέρος μύριζε απάισια, από τις οργανικές ύλες. Καθόλου κατοικίες δεν φαινό-

ταν να υπάρχουν εδώ· πολυκατοικίες ορθώνονταν μόνο γύρω από την περιοχή με τους θόλους.

Ο λοχαγός, μιλώντας τηλεπικοινωνιακά στον Βόρκεραμ-Βορ, του ζήτησε να περιμένουν σε τούτο το μέρος μέχρι ο Πολιτάρχης να τους καλέσει. Δεν έπρεπε, του τόνισε, σε καμία περίπτωση να φύγουν από αυτή την περιοχή. Αν το επιχειρούσαν, η Επίστρωτη θα το εκλάμβανε ως εχθρική κίνηση.

«Μην ανησυχείτε,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, «δεν θα πάμε πουθενά.»

Ο λοχαγός τον πληροφόρησε, επίσης, πως τα αεροσκάφη του στρατού του θα οδηγούνταν σ'έναν κοντινό αερολιμένα για να προσγειωθούν, και ύστερα τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

«Γιατί είναι τόσο καχύποπτοι μαζί μας;» απόρησε η Φοριντέλα-Ράο. «Αφού ξέρουν ότι πολεμήσαμε τον Αλυσοδεμένο Ποιητή!»

«Μάλλον, ξέρουν επίσης ότι κλέψαμε την εξουσία του Γουίλιαμ Σημαδεμένου στη Β' Κατωρίγια,» της είπε ο Ζαχαρίας ο Πικρός.

«Ναι, αλλά δεν είναι πιο σημαντικό το ότι πολεμήσαμε τον Ποιητή; Και προχτές πολεμήσαμε κι αυτή τη Σέχτα στη Φιλήκοη – δεν το άκουσαν;»

«Ας μην πανικοβαλλόμαστε,» είπε ο Βόρκεραμ. «Είναι–»

«Δεν πανικοβάλλομαι.»

«–φυσικό να μας βλέπουν με κάποια καχυποψία. Θα περιμένουμε, και θα μιλήσουμε με τον Πολιτάρχη τους.»

«Μπορεί, όμως, όλ' αυτά να μην είναι τυχαία,» είπε η Μιράντα, ατενίζοντας έξω από ένα παράθυρο.

«Να μην είναι τυχαία; Τι εννοείς;»

Η Μιράντα στράφηκε και, μιλώντας σιγανά – μόνο για τ'αφτιά του Βόρκεραμ, των Αδελφών της, και της Φοριντέλα – τους είπε για τις υποψίες της.

«Εγώ δεν το διέκρινα αυτό,» παραδέχτηκε η Ολντράθα.

«Ούτε εγώ,» είπε η Φοίβη.

«Σου είπα ότι θα σε χρειαζόμασταν μαζί μας, Μιράντα, δεν σ'το είπα;» πρόσθεσε η Ολντράθα.

«Ας μην πανικοβαλλόμαστε, όπως πρότεινε κι ο Βόρκεραμ,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Ίσως και να κάνω λάθος.»

«Νομίζεις ότι μπορεί να έχουν υπόψη τους να μας επιτεθούν;» τη ρώτησε ο Βόρκεραμ. «Ότι μπορεί να είναι ενέδρα;»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Δεν... δεν μου φαίνεται πιθανό. Αλλά 'διαβάζω' ξεκάθαρα ότι ήταν προετοιμασμένοι, ότι μας περίμεναν. Σαν, κάπως, να ήξεραν εκ των προτέρων για τον ερχομό μας.»

«Μάλιστα... Επομένως, κι ο Πολιτάρχης τους μάλλον θα είναι προετοιμασμένος.»

Ο Βόρκεραμ στεκόταν έξω από το εξάτροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό, καπνίζοντας και μιλώντας με τον Όρπεκαλ-Λάντι και τον Πανιστόριο, όταν ο λοχαγός επέστρεψε λέγοντας πως ο Πολιτάρχης, ο Εξοχότατος κύριος Ρίκελικ-Αλντ, μπορούσε τώρα να τους δει, και τους προσκαλούσε στο Πολιτικό Μέγαρο της Επιστρωτης για να γευματίσουν μαζί του.

Ήταν πλέον μεσημέρι. Οι τρεις Θυγατέρες στέκονταν κοντά στον Βόρκεραμ· το ίδιο κι αρκετοί Εκλεκτοί κι άλλοι μισθοφόροι και μαχητές.

«Μπορείτε να έρθετε με το όχημά σας,» πρόσθεσε ο λοχαγός, δείχνοντας το εξάτροχο φορτηγό. «Αλλά μόνο εσείς, κύριε Βόρκεραμ-Βορ, και ο κύριος Όρπεκαλ-Λάντι θα μπειτε στο Μέγαρο. Καθώς και το τρίτο μέλος της Τριανδρίας, το οποίο δεν έχει κάνει φανερή την ταυτότητά του, απ'ό,τι μου λέει ο κύριος Πολιτάρχης.»

«Θα πάρουμε και κάποιους φρουρούς μαζί μας,» δήλωσε ο Βόρκεραμ. «Για λόγους ασφαλείας. Και το τρίτο μέλος της Τριανδρίας δεν επιθυμεί, αυτή τη στιγμή, να παρευρεθεί ενώπιον του Πολιτάρχη σας, αν δεν υπάρχει πρόβλημα.»

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο λοχαγός. «Ας πάμε μέχρι το Μέγαρο και μπορείτε να τα πείτε με τον ίδιο τον Εξοχότατο, κύριε Βόρκεραμ-Βορ.»

Ο Βόρκεραμ κατένευσε, και ο λοχαγός έφυγε επιστρέφοντας στο όχημά του.

«Φοβάσαι ότι ίσως να συμβαίνει κάτι το ύποπτο;» ρώτησε ο Όρπεκαλ-Λάντι τον αρχηγό των Εκλεκτών. «Εννοώ, επειδή επιμένεις να πάρουμε φρουρούς μαζί μας...»

«Καλύτερα να είμαστε προνοητικοί, Όρπεκαλ,» αποκρίθηκε μόνο ο Βόρκεραμ-Βορ, και του έκανε νόημα ν'ανεβούν στο εξάτροχο όχημα.

«Μια στιγμή μόνο,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι, κι έβγαλε τον πομπό του για να επικοινωνήσει με τη σύζυγό του και με τους υπόλοιπους πολιτικούς της Β' Κατωρίγιας, που βρίσκονταν σε άλλα οχήματα της συνοδίας.

Ο Βόρκεραμ δεν έφερε αντίρρηση· ανέβηκε πρώτος στο εξάτροχο φορτηγό, ακολουθούμενος από τον Πανιστόριο, τις θυγατέρες, και κάποιους Εκλεκτούς.

«Δε μπορείς να μπεις στο Μέγαρο χωρίς εμάς!» του είπε η Ολντράθα, χαμηλόφωνα αλλά έντονα. «Πρέπει οπωσδήποτε να είμαστε πλάι σου! Σ'ένα τέτοιο μέρος-»

«Θα είστε,» τη διαβεβαίωσε ο Βόρκεραμ, «και όχι μόνο εσείς. –Θα έρθεις κι εσύ, ελπίζω, έτσι;» ρώτησε τον Αλέξανδρο.

Εκείνος ένευσε. «Αλλά όχι επώνυμα.»

«Ναι, προφανώς. Θα ντυθείτε σαν μισθοφόροι.»

«Δεν είμαστε ήδη ντυμένοι σαν μισθοφόροι;»

«Θα φορέσετε κράνη και θα έχετε περισσότερα όπλα επάνω σας.» Ο Βόρκεραμ έκανε νόημα στη Ζιρτάλια να τους βοηθήσει να μοιάζουν με Εκλεκτοί. Η Γάτα τώρα είχε, κυρίως, βοηθητικό ρόλο ανάμεσα στους μισθοφόρους του, μέχρι η Ολντράθα να πει ότι είχε συνέλθει πλήρως από τα ηχητικά χτυπήματα της Σέχτας. Αν και στον Βόρκεραμ δεν έμοιαζε νάναι και σε τόσο άσχημη κατάσταση πια.

Όταν μπήκε και ο Όρπεκαλ-Λάντι στο μεταβαλλόμενο όχημα, ο αρχηγός των Εκλεκτών είχε ήδη ενημερώσει τηλεπικοινωνιακά και τους υπόλοιπους μισθοφόρους για το τι θα γινόταν, ώστε να περιμένουν εδώ, ήσυχα, χωρίς φασαρίες.

Υστερα, ο Μάικλ Παγοθραύστης, που καθόταν στο τιμόνι του οχήματος, το οδήγησε πίσω από το θωρακισμένο αστυνομικό τετράκυκλο όπου βρισκόταν ο λοχαγός που τους είχε μιλήσει πιο πριν, και έφυγαν από την περιοχή με τους θόλους παραγωγής μπαίνοντας ανάμεσα στις πολυκατοικίες.

«Ελπίζω,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι, «αυτός ο Ρίκελικ-Αλντ να μην έχει καμιά σχέση με τον Βάρνελ-Αλντ...»

«Έχει τόσο σχέση μαζί του,» τον διαβεβαίωσε ο Αλέξανδρος, «όση έχεις εσύ με τον Έσπαρεκ-Λάντι της Α' Κατωρίγιας.»

«Απόμακρος ξάδελφος...»

«Ναι. Γενικά, ο Οίκος των Αλντ'κάρθοκ που διοικεί την Επίστρωτη δεν έχει καμιά στενή σχέση με τον Οίκο των Αλντ'κάρθοκ της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας. Είναι απλώς απόμακρα ξαδέλφια. Και,» πρόσθεσε, καθώς η Ζιρτάλια έδενε μερικά όπλα επάνω του, «έχω ακούσει κάποια πολύ άσχημα λόγια για τους Αλντ'κάρθοκ της Επίστρωτης.»

«Τώρα περίμενες να μας το πεις;» είπε ο Όρπεκαλ. «Τι άσχημα λόγια;»

«Δεν είναι τίποτα το σπουδαίο. Απλά, οι Αλντ'κάρθοκ έχουν φροντίσει πάντοτε να έχουν εκείνοι την πολιταρχία. Ψηφίζουν τον πολιτάρχη αναμεταξύ τους, οι ίδιοι. Είναι, ομολογουμένως, πολυμελής Οίκος εδώ, στην Επίστρωτη. Και κανείς δεν μπορεί να τους πάρει την εξουσία, έτσι όπως έχουν φτιάξει το πολιτικό τους σύστημα. Αρκετά... απολυταρχικό.»

«Το ίδιο δεν έχει κάνει κι ο Βάρνελ-Αλντ στην Α' Ανωρίγια;» είπε ο Βόρκεραμ. «Μόνο οι τοπικοί Αλντ'κάρθοκ έχουν το δικαίωμα να εκλέγονται πολιτάρχες, από τότε που πήρε την εξουσία.»

«Παλιότερα, είχαν το δικαίωμα του εκλέγεσθαι μόνο οι Ορν'βενκόθ,» του θύμισε ο Αλέξανδρος, ενώ η Ζιρτάλια τελείωνε με το δέσιμο των όπλων επάνω του και του έδινε ένα κράνος στα χέρια.

«Οι Αλντ'κάρθοκ της Επίστρωτης, άρα, δεν είναι και τόσο διαφορετικοί από τους Αλντ'κάρθοκ της Α' Ανωρίγιας...» συμπέρανε ο Βόρκεραμ.

«Στην Α' Ανωρίγια, τουλάχιστον, δεν εκλέγονται αναμεταξύ τους. Δικαίωμα στο εκλέγειν έχει ο καθένας.»

«Χμ,» είπε ο Βόρκεραμ. «Τώρα που το αναφέρεις ξανά, αυτό που συμβαίνει εδώ, στην Επίστρωτη, μοιάζει αρκετά ανατριχιαστικό.»

Ο Αλέξανδρος φόρεσε το κράνος του. «Το βασικό είναι να γίνει η συμμαχία. Τα άλλα δεν μας ενδιαφέρουν.»

«Σαφώς,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Η συμμαχία είναι που μας ενδιαφέρει, και η τελική ήττα του Κάδμου Ανθοτέχνη.» Άναψε ένα τσιγάρο, νευρικά. Προφανώς αγχωμένος.

Ύστερα από κανένα μισάωρο έφτασαν μπροστά στο Πολιτικό Μέγαρο της Επίστρωτης – ένα επιβλητικό οικοδόμημα όλο αιχμηρές γωνίες και πυργίσκους, επάνω σε μια πλατφόρμα που ήταν στο επίπεδο του τέταρτου ορόφου των περισσότερων πολυκατοικιών. Τα οχήματα ανέβηκαν εκεί μέσω μιας γέφυρας. Η ψηλή, διπλή, μεταλλική πύλη του

περιβόλου άνοιξε, γεμάτη αιχμές στην επάνω μεριά της. Μπήκαν στον περίβολο και σταμάτησαν.

Ο Βόρκεραμ είχε το βλέμμα του στραμμένο στις θυγατέρες, και μόνο με το βλέμμα τις ρωτούσε αν διέκριναν κίνδυνο.

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι αρνητικά και του ψιθύρισε στ'αφτί: «Αλλά όλα λένε πως υπάρχει... προηγούμενη γνώση για εμάς. Ο Πολιτάρχης σε περίμενε από πριν, Βόρκεραμ.»

Ο Βόρκεραμ-Bor έσμιξε τα χείλη, ενώ αναρωτιόταν αν η Κορίνα είχε επαφές μ'αυτόν τον Ρίκελικ-Άλντ. *Θα το ανακαλύψουμε σύντομα. Από τη συμπεριφορά του προς εμάς.* Γιατί δεν το θεωρούσε πιθανό να συναντούσαν την ίδια την Κορίνα, φυσικά. Η σκύλα δρούσε πάντα πίσω από τις σκιές. *Ακόμα και πίσω από τα όνειρα!* πρόσθεσε νοερά, εξοργισμένος μαζί της για ό,τι είχε συμβεί χτες βράδυ.

Βγήκαν από το μεταβαλλόμενο όχημα και, τώρα, δεν συνάντησαν τον λοχαγό που είχαν συναντήσει πριν, αλλά μια γυναίκα που συστήθηκε ως Διοικήτρια της Πολιταρχικής Φρουράς. Ήταν ψηλή, φανερά καλογυμνασμένη κάτω από την αλεξίσφαιρη στολή της, και αξιοσημείωτα όμορφη – γαλανόδερμη με γυαλιστερά πυρρόξανθα μαλλιά σπρωγμένα πίσω με μια μαύρη χτένα· τα μάτια της γυάλιζαν, πράσινα και μεγάλα, κάτω από λιγνά, καμπυλωτά φρύδια· τα χείλη της ήταν βαμμένα μ'ένα μαυροκόκκινο, στιλπνό κραγιόν. Χαιρέτησε τον Βόρκεραμ-Bor και τον Όρπεκαλ-Λάντι επίσημα, δια χειραψίας, φορώντας ένα ζευγάρι κοντά λευκά γάντια με λουριά. Από τη μέση της κρέμονταν ένα χρυσοστόλιστο, λαξευτό πιστόλι κι ένα χρυσοστόλιστο, λαξευτό σπαθί. Στους ώμους της έπεφτε ένας λευκός μανδύας, φτάνοντας ως την πίσω μεριά των γονάτων της. Η στολή της είχε διάφορα αναγνωριστικά για τη θέση της.

«Ο Εξοχότατος σάς περιμένει, κύριοι. Μπορείτε να μας ακολουθήσετε. Και ποιο είναι το τρίτο μέλος της Τριανδρίας;» ρώτησε.

«Το τρίτο μέλος δεν επιθυμεί να αποκαλύψει την ταυτότητά του ακόμα,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. «Και θα πάρουμε μαζί μας και μερικούς φρουρούς. Καθαρά για λόγους ασφαλείας.»

«Για λόγους ασφαλείας;» χαμογέλασε, δήθεν φιλικά αλλά ψυχρά, η Διοικήτρια. «Δεν θεωρείτε ότι υπάρχει αρκετή ασφάλεια μέσα στο ίδιο το Πολιτικό Μέγαρο της Επιστρωτής, Άρχοντά μου;»

Άρχοντά μου... παρατήρησε ο Βόρκεραμ. Και μάλλον δεν τον αποκαλούσε έτσι επειδή ήταν μέλος της Τριανδρίας αλλά επειδή ήταν ευγενής Παλαιού Οίκου. «Δεν εμπιστεύομαι κανέναν πέρα από τους δικούς μου μισθοφόρους, κυρία...»

«Ηλμάθρα-Αλντ,» συστήθηκε η Διοικήτρια της Πολιταρχικής Φρουράς.

«Ταξιδεύω σε πολλές περιοχές, τελευταία,» συνέχισε ο Βόρκεραμ, «και έχω πολλούς εχθρούς. Δεν πηγαίνω πουθενά χωρίς τουλάχιστον κάποιους φρουρούς μου.»

«Δεν υπάρχει λόγος για φόβο εδώ, Άρχοντά μου, σας διαβεβαιώνω. Οστόσο... αν επιμένετε. Ποιους επιθυμείτε να πάρετε μαζί σας;»

Ο Βόρκεραμ τούς έδειξε με μια κόσμια χειρονομία: ο Ζαχαρίας ο Πικρός, ο Λεονάρδος Άνταλμιρ, η Φρίντα, ο Ρις ο Αρχαίος, οι δίδυμες Λητώ και Ερμιόνη, η Μιράντα, η Ολντράθα, η Φοίβη, η Φοριντέλα-Ράο, και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος.

Η Ηλμάθρα-Αλντ τούς μέτρησε, αμέσως, με το βλέμμα. «Έντεκα φρουροί; Υπερβολικό το θεωρώ, Άρχοντά μου. Αλλά όπως επιθυμείτε. Ακολουθήστε μας, παρακαλώ.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ και ο Όρπεκαλ-Λάντι την ακολούθησαν, μαζί με τους φρουρούς τους. Οι τρεις θυγατέρες είχαν συνεχώς το νου τους στα πολεοσημάδια ολόγυρα, αλλά πουθενά δεν διέκριναν καμιά παγίδα, κανέναν κίνδυνο. Τα πάντα τούς φαίνονταν ήσυχα. Ακριβώς όπως έπρεπε να είναι. Αλλά τώρα όλες τους, όχι μόνο η Μιράντα, έβλεπαν πως τους περίμεναν εδώ, πως είχε υπάρξει προηγούμενη πληροφόρηση για τον ερχομό τους.

Η Διοικήτρια της Πολιταρχικής Φρουράς οδήγησε τον Βόρκεραμ και τον Όρπεκαλ στο εσωτερικό του Μεγάρου και σε μια μεγάλη αίθουσα που στο κέντρο της ήταν ένα τραπέζι στρωμένο με φαγητά. Γύρω του στέκονταν δώδεκα άνθρωποι, πλούσια ντυμένοι, και ένας που ήταν καταφανώς ο Πολιτάρχης, ο Ρίκελικ-Αλντ: ένας άντρας σίγουρα πάνω από πενήντα χρονών, χρυσόδερμος, μαυρομάλλης, κοντοκουρεμένος, μουσάτος με καλοψαλιδισμένο μούσι. Φορούσε μαύρο κοστούμι από γυαλιστερό ύφασμα, με αργυρά σιρίτια. Τα χρυσά μανικετόκουμπά του είχαν μικροσκοπικούς λίθους επάνω, που στραφτάλιζαν όταν τους χτυπούσε το φως.

«Εξοχότατε!» είπε η Ηλμάθρα-Αλντ, επίσημα. «Ο κύριος Βόρκεραμ-Βορ και ο κύριος Όρπεκαλ-Λάντι.»

«Και οι υπόλοιποι;» Το βλέμμα του Ρίκελικ-Αλντ φανέρωνε μια κάποια δυσαρέσκεια.

«Ο κύριος Βόρκεραμ-Βορ επέμενε να φέρει κάποιους φρουρούς μαζί του, Εξοχότατε. Δήλωσε πως δεν πάει πουθενά ασυνόδευτος επειδή έχει πολλούς εχθρούς.»

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο Ρίκελικ-Αλντ. Και προς τον Βόρκεραμ και τον Όρπεκαλ: «Σας καλωσορίζω, κύριοι, στο Πολιτικό Μέγαρο της Επιστρωτής. Το τρίτο μέλος της Τριανδρίας δεν βρίσκεται μαζί σας;»

«Δεν επιθυμεί να αποκαλύψει ακόμα την ταυτότητά του, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. «επομένως, ήρθαμε μόνο εμείς.»

«Καλώς,» είπε ο Ρίκελικ-Αλντ. «Καθίστε μαζί μας, να γευματίσετε και να μιλήσουμε.» Υψωσε μια χρυσοποίκιλτη κούπα ως πρόσκληση. «Όλα τα φαγητά και τα ποτά είναι δικής μας παραγωγής – από τα καλύτερα που παράγουμε. Δυστυχώς, για τους φρουρούς σας δεν ήμασταν προετοιμασμένοι. Θα πρέπει να περιμένουν όρθιοι.»

Κάποιοι από τους δώδεκα που ήταν γύρω απ'το τραπέζι χαμογέλασαν με το αστείο του Πολιτάρχη τους.

Ο Βόρκεραμ δεν χαμογέλασε. «Δεν υπάρχει πρόβλημα, Εξοχότατε. Άλλωστε, δεν ήρθαμε για να φάμε. Έχουμε σημαντικότερα πράγματα που μας απασχολούν.»

«Ανυπομονώ να τα ακούσω,» αποκρίθηκε ο Ρίκελικ-Αλντ. «Καθίστε.»

Ο Βόρκεραμ και ο Όρπεκαλ κάθισαν στις άδειες θέσεις που τους περίμεναν στο τραπέζι, ενώ οι υπόλοιποι έμειναν όρθιοι, σε κάποια απόσταση. Εκτός από αυτούς, υπήρχαν κι άλλοι φρουροί στην αίθουσα – μαχητές της Πολιταρχικής Φρουράς – και η Ηλμάθρα-Αλντ πήγε και στάθηκε ανάμεσά τους.

Δύο υπηρέτες πρόσφεραν φαγητά και ποτά στον Όρπεκαλ και στον Βόρκεραμ, γεμίζοντας τα πιάτα και τις κούπες τους. Και ο Βόρκεραμ φοβήθηκε μήπως ήταν δηλητηριασμένα. Αλλά έδωξε την ανησυχία απ'το μυαλό του. Οι θυγατέρες, σκέφτηκε, αναμφίβολα θα το έβλεπαν κάτι τέτοιο και θα τον προειδοποιούσαν.

Ήπιε μια γουλιά από το κρασί στην κούπα του. Δεν ήταν καθόλου άσχημο. Σχεδόν τόσο καλό όσο ο Σεργήλιος οίνος, ή το κρασί που εισήγαγε η Ρελκάμνια από τη διάσταση της Βίηλ.

«Η επίσκεψή σας, οφείλω να ομολογήσω, μας έχει πιάσει τελείως απροετοίμαστους, κύριοι,» είπε ο Ρίκελικ-Αλντ. «Θα έπρεπε, τουλάχιστον, να μας είχατε ενημερώσει ώστε να έχουμε ετοιμάσει μια καθωσπρέπει υποδοχή.»

«Μα, αντιθέτως,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ, «όλα είναι σαν πραγματικά να γνωρίζατε ότι θα σας επισκεπτόμασταν, Εξοχότατε. Εκτός αν συνηθίζετε να τρώτε κάθε μεσημέρι εδώ, με τους... συνεργάτες σας.» Κοίταξε τους δώδεκα άλλους που κάθονταν γύρω από το τραπέζι.

Ο Ρίκελικ-Αλντ γέλασε, αλλά χωρίς να μοιάζει αληθινά διασκεδασμένος. «Αυτά δεν είναι τίποτα – κάτι που ετοιμάστηκε επί τροχάδην, κύριε Βόρκεραμ-Βορ, για να μη φανούμε αγενείς. Και οι κύριοι και οι κυρίες που βρίσκονται μαζί μας δεν είναι ‘συνεργάτες’ μου· είναι οι σύμβουλοί μου. Έμπιστοι άνθρωποι μου όλοι. Οι πολιτάρχες της Επίστρωτης πάντοτε έχουν δώδεκα συμβούλους, κύριε Βόρκεραμ-Βορ.»

«Και είμαστε και οι δώδεκα περίεργοι να μάθουμε τον λόγο της επίσκεψής σας,» είπε ένας από αυτούς.

«Θα έπρεπε ήδη να τον έχετε μαντέψει,» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Μόνο ένας λόγος μπορεί να υπάρχει για την επίσκεψή μας: ο Αλυσοδεμένος Ποιητής.»

«Ομολογουμένως,» είπε ο Ρίκελικ-Αλντ, «είχε περάσει από το μυαλό μας. Αλλά αναρωτιόμαστε τι σχέση είναι δυνατόν να έχουμε εμείς μαζί του.»

«Σ’αυτούς τους δρόμους, όλοι έχουν σχέση μαζί του, είτε το θέλουν είτε όχι.»

«Φοβάμαι πως δεν σας καταλαβαίνω, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι...»

«Όλοι απειλούμαστε από τον Κάδμο Ανθοτέχνη, τον Αλυσοδεμένο Ποιητή.»

«Η Επίστρωτη δεν αισθάνεται απειλημένη από κανέναν επί του παρόντος.»

«Δεν μαθαίνετε τι συμβαίνει στις συνοικίες του Ριγοπόταμου;» ρώτησε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Φυσικά και μαθαίνουμε. Αλλά εξακολουθούμε να μην αισθανόμαστε καθόλου απειλημένοι. Από κανέναν.» Αυτό το τελευταίο το τόνισε σαν να είχε ιδιαίτερη σημασία.

Τι νομίζει, αναρωτήθηκε ο Βόρκεραμ, ότι είμαστε εδώ για να τον απειλήσουμε; «Ο λόγος της επίσκεψής μας,» είπε, «είναι να σας προειδοποιήσουμε για τον μεγάλο κίνδυνο του Αλυσοδεμένου Ποιητή, Εξοχότατε, και να σας προτείνουμε μια συμμαχία.»

«Συμμαχία; Με ποιους;»

Ο Βόρκεραμ-Βορ τού εξήγησε πως αν οι πολιτάρχες νότια του Ριγοπόταμου δεν συμμαχούσαν δεν θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν τον Κάδμο Ανθοτέχνη όταν στρεφόταν εναντίον τους. Και τόνισε πως η Αμάντα Πολύεργη, η Πολιτάρχης της Φιλήκης, είχε ήδη συμφωνήσει να μπει στη συμμαχία. Δεν είχε υπογραφεί κανένα χαρτί ακόμα, ασφαλώς – ήταν πολύ νωρίς – αλλά αν ο Εξοχότατος επιθυμούσε μπορούσε να επικοινωνήσει μαζί της για να το επαληθεύσει.

Καθώς μιλούσε, ο Βόρκεραμ-Βορ δεν έτρωγε ούτε έπινε· μόνο ένα τσιγάρο άναψε. Και ο Όρπεκαλ-Λάντι έφαγε μονάχα μερικές μπουκιές από το ψητό γουρούνι με την παχύρρευστη σάλτσα που ήταν στο πιάτο του, και ήπие τρεις γουλιές ντόπιο κρασί. Ο Ρίκελικ-Αλντ άκουγε τον Βόρκεραμ τσιμπολογώντας σαλάτα με το πιρούνι του από ένα μεγάλο μπολ, ενώ κάθε τόσο έπινε από τη χρυσοποίκιλτη κούπα του. Οι δώδεκα σύμβουλοι παρατηρούσαν προσεχτικά τον τέως Στρατάρχη της Β' Κατωρίγας Συνοικίας, αλλά κι αυτοί δεν είχαν εγκαταλείψει τελείως το φαγητό τους: πιρούνια κάρφωναν κρέατα και λαχανικά, μαχαίρια έκοβαν, κούπες υψώνονταν και κατέβαιναν, πετσέτες σκούπιζαν χείλη, οδοντογλυφίδες σκάλιζαν οδοντοστοιχίες.

Ο Πολιτάρχης της Επίστρωτης είπε, τελικά: «Ισχυρίζεστε πως ο Αλυσοδεμένος Ποιητής σκοπεύει να κινηθεί προς τα νότια, όμως εμείς δεν έχουμε καμιά τέτοια ένδειξη. Αντιθέτως, βάσει λογικής, πρέπει να είναι πλέον πολύ εξουθενωμένος ύστερα από τόσους πολέμους. Αλλά και οι πληροφορίες μου για εκείνες τις περιοχές το ίδιο μαρτυρούν: ο Κάδμος Ανθοτέχνης δεν είναι έτοιμος να κατεβεί προς τα νότια.»

«Τότε,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ, «οι πληροφορίες σας δεν είναι καθόλου καλές, Εξοχότατε.»

«Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής έχει βάλει σκοπό να επεκτείνει την αυτοκρατορία του παντού!» πρόσθεσε ο Όρπεκαλ-Λάντι.

Ο Ρίκελικ-Αλντ γέλασε συγκρατημένα, ευγενικά. «Παντού; Σ'ολάκερη» – έκανε μια κυκλική κίνηση με τη χρυσοποίκιλτη κούπα που κρατούσε – «τη Ρελκάμνια;... Ας μην υπερβάλλουμε!»

«Δεν υπερβάλλουμε καθόλου!» επέμεινε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Η τακτική του Ανθοτέχνη είναι καθαρά επεκτατική. Πρώτα κατέκτησε τη Β' Ανωρίγια Συνοικία εκ των έσω· ύστερα πήρε την Έκθυμη· ύστερα την Α' Ανωρίγια· και τώρα τη Β' Κατωρίγια.»

«Όλα αυτά συνέβησαν γύρω από τον Ριγοπόταμο, όμως· δεν είναι σημάδια ότι έρχεται προς τα νότια. Επιπλέον–»

«Πρόσφατα, η Σέχτα των Άδηλων Ήχων, μια τρομοκρατική οργάνωση της Φιλήκοης–»

«Ναι, γνωρίζω, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι – επιτέθηκε στη Φιλήκοη διακηρύσσοντας ότι είναι με το μέρος του Αλυσοδεμένου Ποιητή–»

«Ακριβώς! Επομένως–»

«Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής, όμως,» είπε ο Ρίκελικ-Αλντ, «δεν έστειλε καμία βοήθεια στη Σέχτα. Οι επιθέσεις της έλαβαν τέλος χωρίς να έρθει ούτε ένας μαχητής του Ανθοτέχνη από τα σύνορα της Φιλήκοης με τη Β' Κατωρίγια Συνοικία.»

«Επειδή,» εξήγησε ο Βόρκεραμ-Βορ, «είναι ακόμα νωρίς, και ο Ανθοτέχνης δεν έχει ανακτήσει τις δυνάμεις του. Δεν έχει περάσει ούτε μια οκτάδα που κατέκτησε τη Β' Κατωρίγια Συνοικία.»

«Αυτό δεν σημαίνει πως στο μέλλον θα επιτεθεί στη Φιλήκοη. Η Σέχτα των Άδηλων Ήχων μπορεί, κάλλιστα, να δρούσε αυτοκέφαλα και να διακήρυσσε ανοησίες για να τρομοκρατήσει. Άλλωστε, είναι τρομοκρατική οργάνωση, δεν είναι;

»Ύστερα από τόσους πολέμους, κύριοι, δεν το θεωρώ πιθανό ο Αλυσοδεμένος Ποιητής να έρθει προς τα νότια. Οι στρατοί του είναι πολύ εξαντλημένοι.»

«Οι στρατοί του Κάδμου Ανθοτέχνη,» διαφώνησε ο Όρπεκαλ-Λάντι, «δεν εξαντλούνται. Όλες οι συμμορίες και οι κακούργοι έρχονται με το μέρος του, από κάθε μεριά. Κουρσάροι των Ήμερων Συνοικιών χτυπούσαν τη Β' Κατωρίγια υπό τις διαταγές του. Και τώρα αυτή η Σέχτα των Άδηλων Ήχων–»

«Δεν υπάρχει καμιά απόδειξη ότι την έστειλε ο Ανθοτέχνης-»

«Δεν έχει σημασία, μα τον Κρόνο! Υποστηρίζει τον Ανθοτέχνη. Όλοι οι κακούργοι και οι τρομοκράτες συστρατεύονται μαζί του. Οι δυνάμεις του είναι ανεξάντλητες, και σύντομα θα κατευθυνθεί και προς τα εδώ.»

«Αυτά που λέτε εμένα μου ακούγονται σαν... προκαταλήψεις, για να είμαι ειλικρινής.» Ο Ρίκελικ-Αλντ ήπια ακόμα μια γουλιά από την κούπα.

«Ο Ανθοτέχνης,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ, «θα χτυπήσει πρώτα την Α' Κατωρίγια Συνοικία, γιατί έχει έχθρα από παλιά με τον Πολιτάρχη της, τον Σελασφόρο Χορονίκη' και μετά θα στραφεί προς τα νότια. Ώς τότε, οι πολιτάρχες πρέπει να έχουν κάνει μια συμμαχία για να τον αντιμετωπίσουν, αλλιώς θα ηττηθούν. Η μία μετά την άλλη, οι συνοικίες σας θα πέσουν στα χέρια του.»

«Αυτά είναι λόγια, κύριε Βόρκεραμ-Βορ. Δεν έχω καμιά ένδειξη ότι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής έχει τέτοιες βλέψεις ή τέτοιες δυνάμεις. Μέχρι που να έχω ενδείξεις, μέχρι που να δω όντως κάτι ανησυχητικό, και να δω πως κι άλλοι πολιτάρχες συμφωνούν μαζί σας, η συμμαχία σας δεν με ενδιαφέρει.»

«Η κυρία Αμάντα Πολύεργη, η Πολιτάρχης της Φιλήκοης, συμφωνεί μαζί μας.»

«Μου το είπατε. Αλλά είπατε επίσης ότι δεν έχει ακόμα υπογραφεί κανένα χαρτί' τίποτα που να αποτελεί αρχή της συμμαχίας.»

«Χρειάζεται ακόμα ένας πολιτάρχης για να γίνει η αρχή.»

«Αυτός, όμως, δεν θα είμαι εγώ, κύριε Βόρκεραμ-Βορ. Δεν θα βάλω τη συνοικία μου σε μια στρατιωτικοπολιτική ένωση που, το λιγότερο, μοιάζει ύποπτη!»

«Ύποπτη;» έκανε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Μα τον Κρόνο! τι το ύποπτο βλέπετε στη συμμαχία που προτείνουμε;»

«Δεν βλέπω καμιά αναγκαιότητα για τη συμμαχία που προτείνετε' και αναρωτιέμαι, επίσης, ποιος θα διευθύνει αυτή τη συμμαχία.»

«Ποιος να τη διευθύνει;» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Κανένας. Όλα τα μέλη θα είναι ίσα. Εννοείται.»

«Και ποιος θα είναι ο δικός σας ρόλος, τότε;»

«Το μόνο που μας ενδιαφέρει είναι να σταματήσουμε τον Αλυσοδεμένο Ποιητή προτού εξαπλωθεί περισσότερο—»

«—και να ανακτήσουμε τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, φυσικά!» πρόσθεσε ο Όρπεκαλ-Λάντι.

«Δεν είστε, όμως, πολιτική οντότητα αυτή τη στιγμή. Είστε... τι; Ένας περιφερόμενος στρατός από μισθοφόρους και εξόριστους πολιτικούς;»

«Δεν καταλαβαίνω τι θέλετε να υπονοήσετε, κύριε Ρίκελικ-Αλντ,» είπε, μοιάζοντας να οργίζεται, ο Όρπεκαλ. «Ούτε πού θέλετε να καταλήξετε.»

«Δεν μου απαντήσατε ακόμα ποιος θα είναι ο ρόλος σας μέσα στη συμμαχία, κύριοι. Θα είστε μέλη; Τι είδους μέλη; Δεν είστε πολιτάρχες. Είστε μια... Τριανδρία που έκλεψε την εξουσία στη Β' Κατωρίγια με μάλλον δικτατορικό τρόπο. Και το τρίτο μέλος σας ακόμα κρύβεται, μα τον Κρόνο! Ποιος θα είναι, λοιπόν, ο ρόλος σας στη συμμαχία; Μπορείτε να μου απαντήσετε, ξεκάθαρα, σ' αυτό.»

Ο Βόρκεραμ έκανε νόημα στον Όρπεκαλ να σωπάσει, λίγο προτού εκείνος αρχίσει ν' απαντά (πολύ πιθανόν έντονα), και είπε στον Πολιτάρχη της Επίστρωτης: «Ο ρόλος μας μέσα στη συμμαχία θα είναι απλά ρυθμιστικός. Γνωρίζουμε αρκετά τις μεθόδους του Ποιητή και τον έχουμε ξαναπολεμήσει. Θα βοηθάμε τα μέλη της συμμαχίας στον αγώνα τους.»

«Ρυθμιστικός ο ρόλος σας...» είπε ο Ρίκελικ-Αλντ, υπομειδώντας, σαν να τους χλεύαζε.

«Περιμένετε κάτι άλλο; Τι άλλο θα μπορούσε να είναι; Σας έχουν πληροφορήσει για τίποτα το διαφορετικό;»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Πολιτάρχης της Επίστρωτης χωρίς ν' απαντήσει στον Βόρκεραμ. «Θα έχω υπόψη μου την πρότασή σας για συμμαχία, κύριοι. Κι αν δω ότι κι άλλοι πολιτάρχες συμφωνούν, και ότι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής αποτελεί όντως απειλή, τότε θα γίνω μέλος κι εγώ. Το μέλλον θα μας αποκαλύψει την αλήθεια.»

«Αν περιμένουμε το μέλλον,» τον προειδοποίησε ο Βόρκεραμ, «πιθανώς να είναι πολύ αργά.»

Ό,τι, όμως, κι αν έλεγαν από κει και πέρα εκείνος κι ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν μπορούσαν να μεταπείσουν τον Ρίκελικ-Αλντ. Τους άκουγε αλλά

πάντα απαντούσε τα ίδια. Ο άνθρωπος έμοιαζε στον Βόρκεραμ να έχει ήδη διαμορφώσει τις απόψεις του, από προτού έρθουν· κι έμοιαζε, επίσης, για κάποιο λόγο, προκατειλημμένος εναντίον τους. Σαν να του είχαν βάλει λόγια. *Η Κορίνα*; Ο ίδιος, πάντως, ο Ρίκελικ-Αλντ δεν έκανε καμία αναφορά σε κανέναν· δεν είπε ότι του είχαν μιλήσει γι'αυτούς. Το μόνο που έλεγε ήταν πως είχε πληροφορίες ότι ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής ήταν πολύ αποδυναμωμένος.

Αν όντως είχε τέτοιες πληροφορίες, σκεφτόταν ο Βόρκεραμ, τότε κάποιος τον παραπληροφορούσε πολύ άσχημα. Και εσκεμμένα, ίσως.

Στο τέλος της συζήτησής τους, ο Ρίκελικ-Αλντ είπε στον Βόρκεραμ-Βορ και τον Όρπεκαλ-Λάντι ότι μπορούσαν να παραμείνουν στην Επίστρωτη μέχρι αύριο τα ξημερώματα, αν ήθελαν. Αλλά μετά έπρεπε να πάρουν τον στρατό τους και να φύγουν. Δεν θα επέτρεπε την παρουσία τόσοων αμφιλεγόμενων ενόπλων μέσα στη συνοικία του. Η Αστυνομία θα τους οδηγούσε έξω, προς όποια κατεύθυνση επιθυμούσαν να πάνε.

«Θα μετανιώσετε γι'αυτή σας την απόφαση όταν ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής βρίσκεται στα σύνορά σας,» του είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι προτού φύγουν από το Πολιτικό Μέγαρο.

«Σας εξήγησα ήδη, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι,» αποκρίθηκε ο Ρίκελικ-Αλντ: «δεν αισθανόμαστε απειλημένοι από κανέναν.»

Όταν είχαν μπει στο εξάτροχο φορτηγό των Εκλεκτών και έφευγαν από το Πολιτικό Μέγαρο, ακολουθώντας πάλι ένα όχημα της Αστυνομίας, ο Αλέξανδρος είπε:

«Μιλημένους ήταν. Δεν υπάρχει αμφιβολία.»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκνευρισμένα ο Όρπεκαλ, «και το γεγονός ότι εσύ δεν θες να εμφανιστείς δεν μας βοηθά, γαμώτο! Φαινόμαστε ύποπτοι! Μας υποπτευόταν – ήταν προφανές!»

«Δε φταίει ο Αλέξανδρος, Όρπεκαλ,» είπε νηφάλια ο Βόρκεραμ. «Αυτός ο τύπος ήταν, όντως, μιλημένος.»

«Από ποιον, μα τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος; Από άνθρωπο του Ανθοτέχνη;»

«Δεν ξέρω,» είπε ο Βόρκεραμ, κοιτάζοντας τη Μιράντα με τις άκριες των ματιών του προς στιγμή, «αλλά σίγουρα ήταν παραπληροφορημένος.»

«Αν αυτό ισχύει και για τους άλλους που σκοπεύουμε να επισκεφτούμε....»

«Ας μη βγάζουμε βιαστικά συμπεράσματα. Όταν τους συναντήσουμε θα δούμε.»

«Θα φύγουμε τώρα από την Επίστρωτη;»

«Δεν έχει νόημα να καθόμαστε άλλο εδώ. Ύστερα από τρεις, τέσσερις ώρες – για νάχουμε ξεκουραστεί – θα αναχωρήσουμε. Η φιλοξενία του Ρίκελικ-Αλντ δεν με κάνει να αισθάνομαι καθόλου ασφαλής.»

«Ούτε εμένα,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι με σκοτεινή όψη.

Δεν έχεις ιδέα, Όρπεκαλ, σε τι είδους δυνάμεις αναφέρομαι, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ-Βορ, με ακόμα πιο σκοτεινή όψη στο πρόσωπό του.

Επέστρεψαν εκεί όπου βρισκόταν ο υπόλοιπος στρατός, στην περιοχή με τους θόλους παραγωγής ανάμεσα στις πολυκατοικίες, και βγήκαν από το εξάτροχο φορτηγό. Ο Όρπεκαλ-Λάντι πήγε να μιλήσει στους πολιτικούς της Β' Κατωρίγίας Συνοικίας, και ο Βόρκεραμ κατάφερε σύντομα να μείνει μόνος με τον Αλέξανδρο, τη Φοριντέλα-Ράο, και τις τρεις θυγατέρες.

«Τι συμπέρασμα βγάλατε για τον Πολιτάρχη της Επίστρωτης;» ρώτησε τις τελευταίες.

«Όπως είπε ο Αλέξανδρος,» αποκρίθηκε η Μιράντα, «είναι σίγουρα μιλημένος. Δεν χρειαζόταν να βλέπεις πολεοσημάδια για να το δεις αυτό.»

Η Ολντράθα κατένευσε. «Ναι, μιλημένος· δίχως αμφιβολία.»

Η Φοίβη απλώς ένευσε, μουγκρίζοντας.

«Από την Κορίνα;» ρώτησε ο Βόρκεραμ. «Είναι συνεννοημένος με την ίδια;»

«Αυτό δεν είναι εύκολο να το διακρίνουμε,» είπε η Μιράντα, κι οι άλλες δύο δεν διαφώνησαν.

«Υπάρχει κάποιος τρόπος να του αλλάξουμε γνώμη;» θέλησε να μάθει ο Αλέξανδρος.

«Δεν ξέρω,» απάντησε η Μιράντα. «Δεν είμαι πολιτικός.»

«Αν δεν του έχει μιλήσει η Κορίνα, ποιος μπορεί να του έχει μιλήσει;» ρώτησε ο Βόρκεραμ, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του.

«Η Κορίνα τού έχει μιλήσει,» είπε ο Αλέξανδρος. «Ποιος άλλος; Αυτή η καταραμένη είχε μιλήσει και στον Γουίλιαμ Σημαδεμένο.»

«Κι έτσι απλά ο Πολιτάρχης της Επίστρωτης – ένας αρκετά υπερόπτης άνθρωπος, απ’ό,τι κατάλαβα – εμπιστευτήκε μια άγνωστη;»

«Δεν το ξέρουμε ότι του είναι άγνωστη,» τόνισε η Μιράντα. «Μπορεί να τον γνωρίζει από παλιότερα.»

«Το θεωρείς πιθανό;»

«Με την Κορίνα, τα πάντα είναι πιθανά. Ωστόσο, όπως είπα, δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι έχει μιλήσει μαζί της.»

«Ποιος άλλος θα έβαζε εμπόδια στον δρόμο μας, Μιράντα;» είπε ο Αλέξανδρος. «Αυτή είναι. Αυτή, κάπως, το κανόνισε. Και μάλλον θα έχει κάνει τα ίδια και με τους άλλους πολιτάρχες που σκοπεύουμε να επισκεφτούμε.»

«Δε μπορεί, γαμώτο, να έχει στενές επαφές μ’όλους τους πολιτάρχες νότια του Ριγοπόταμου!» γρύλισε ο Βόρκεραμ-Βορ, με τα μάτια του να γυαλίζουν οργισμένα.

Η Μιράντα είπε: «Θα κάνω μια βόλτα.»

«Τι;»

«Βόλτα σε... αόρατους δρόμους;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Ναι,» απάντησε η Μιράντα. «Θέλω να δω κάποια πράγματα.

»Και, Ολντράθα, θα μπορούσες να έρθεις μαζί μου;»

Η καφετόδερμη Αδελφή της συνοφρυώθηκε. «Γιατί;»

«Για να σου δείξω πώς ν’ακολουθείς τον Δρόμο της Θεραπείας. Ίσως να σου χρειαστεί.»

Τα μελιά μάτια της πρόδιδαν ότι το ήθελε αυτό – πολύ. Αλλά, επίσης, πρόδιδαν ανησυχία. Έριξε ένα βλέμμα στον Βόρκεραμ. «Αν φύγουμε κι οι δύο από εδώ...»

«Θα μείνει η Φοίβη,» είπε η Μιράντα.

«Γιατί να μην έρθω μαζί σας;»

«Γιατί σ’το ζητάω. Θα φρουρείς για λίγο, όσο θα λείπουμε.»

Το βλέμμα της Φοίβης ήταν άγριο – μάλλον ήθελε κι εκείνη να μάθει τους κρυφούς δρόμους, υπέθετε η Μιράντα – αλλά έγνεψε καταφατικά. «Εντάξει,» είπε. «Θα μείνω να παίζω τη σωματοφύλακα.»

Η Συμμαχία και το Φυλαχτό

«Εγώ να έρθω;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.
Η Μιράντα μειδίασε. «Σκόπευα να σ'το προτείνω.»
Τον ξάφνιασε. «Για ποιο λόγο;»
«Θα σε χρειαστούμε.»
«Σοβαρά;»
«Ναι.»

Δεν ήταν δύσκολο, με την καθοδήγηση της Μιράντας, να απομακρυνθούν από την περιοχή με τους θόλους παραγωγής χωρίς να τους δουν οι αστυνομικοί της Επίστρωτης. Πέρασαν από τα κενά σημεία της παρατήρησής τους σαν φαντάσματα της Πόλης.

«Έχει αρχίσει να μ'αρέσει η παρέα σου,» είπε ο Αλέξανδρος.

«Μην τη συνηθίζεις πολύ,» αποκρίθηκε η Μιράντα.

«Υπονοούμενο ήταν αυτό, ότι με διώχνεις;»

Γέλασε χαμηλόφωνα. «Συμβουλή. Οι θυγατέρες δεν μπορούν να μείνουν για καιρό σε μια δεδομένη κατάσταση· δεν το έχουμε πει;»

Η Ολντράθα είπε: «Δεν έχω ιδέα πώς να ξεκινήσω. Τι ν'αρχίσω να παρατηρώ...»

«Μην ανησυχείς,» αποκρίθηκε η Μιράντα· «θα σου δείξω. Η αρχή είναι το μόνο δύσκολο. Να βρούμε μια άκρη του δρόμου. Τα υπόλοιπα είναι απλά, όταν καταλάβεις τι πρέπει να κάνεις.»

«Να ακολουθήσεις τη φυσική αλληλουχία των σημαδιών της Πόλης...» μουρμούρισε η Ολντράθα.

«Ακριβώς, Αδελφή μου.»

Για τον Αλέξανδρο ήταν σχεδόν σαν να μιλούσαν σε άλλη γλώσσα. Αλλά, μα την καρδιά της Μεριδόρης, έβρισκε τη Μιράντα ολοένα και πιο γοητευτική κάθε φορά που την άκουγε να μιλά έτσι.

Και τώρα η Θυγατέρα άρχισε να παρατηρεί τα σημάδια της Πόλης – ό,τι κι αν ήταν αυτά! Ο Αλέξανδρος την έβλεπε να κοιτάζει τους δρόμους και τα οικοδομήματα, καθώς βάδιζαν, σαν να κοίταζε ένα κείμενο. Σαν να διάβαζε έναν κώδικα. Τον έκανε να νομίζει ότι είναι τρελός: και πάλι αυτό συνέβαλλε στη γοητεία που ασκούσε επάνω του.

«Πού είναι;» ρώτησε η Ολντράθα. «Πώς το διακρίνεις;»

«Θα δεις,» είπε η Μιράντα. «Περίμενε. Μπορεί να μην το βρούμε αμέσως.»

Και πράγματι, πεζοπορούσαν για παραπάνω από ένα μισάωρο – μια ώρα περίπου – προτού η Μιράντα δείξει προς τα δεξιά. «Αυτό εκεί το πολεοσημάδι το βλέπεις, Αδελφή μου;»

«Ναι.»

«Είναι άκρη του Δρόμου της Θεραπείας, αν δεν κάνω λάθος – και έχει υπόψη σου ότι *μπορεί* να κάνω λάθος. Μόνο μία φορά τον έχω ακολουθήσει. Ήταν ο πρώτος κρυφός δρόμος που ακολούθησα. Βάδιζα δοκιμαστικά. Τελείως δοκιμαστικά.» Και άρχισε να προχωρεί παρατηρώντας τα πολεοσημάδια: από το ένα στο άλλο, ακολουθώντας τη φυσική τους αλληλουχία.

Ρώτησε την Ολντράθα αν καταλάβαινε τι συνέβαινε. Αν μπορούσε να αντληφτεί τη *ροή* των σημαδιών.

«Καταλαβαίνω,» είπε εκείνη. «Δεν είναι δύσκολο. Αλλά καμιά Θυγατέρα δεν θα φανταζόταν ποτέ ν'ακολουθήσει τα σημάδια έτσι. Μοιάζει... άσκοπο.»

«Ναι, μοιάζει. Αλλά δεν είναι. Αυτός είναι ο τρόπος για να βαδίσεις στους αόρατους δρόμους, Αδελφή μου.»

Ο Αλέξανδρος υπομειδιούσε μέσα από το σκοτάδι της κουκούλας της κάπας του. *Είμαι μαζί με δύο τρελές...*

Σαν η Μιράντα να είχε ακούσει τη σκέψη του, τράβηξε ξαφνικά ένα ξιφίδιο από τη μπότα της και του το έδωσε. «Κράτα το έτοιμο,» του ζήτησε, «και μόλις σου πω να κόψεις την παλάμη σου, κόψε την.»

«Με δουλεύεις;» Δεν έπιασε τη λαβή του όπλου.

«Όχι. Μη φοβάσαι· δε θα πάθεις τίποτα.»

«Εκτός από ένα τραύμα...»

«Θα κλείσει, θα δεις.»

Ο Αλέξανδρος πήρε το ξιφίδιο δίχως άλλη κουβέντα, και η Μιράντα συνέχισε να τους οδηγεί από το ένα πολεοσημάδι στο άλλο. Διέσχισαν επίγειους και υπόγειους δρόμους, και δύο γέφυρες· πέρασαν από μέρη που βρομούσαν απαίσια από τις οργανικές ύλες της Επιστρωτης, και από μέρη που βρομούσαν λιγότερο· πέρασαν από γειτονιές όλο κατοικίες και από μια γειτονιά με κάμποσα καταστήματα–

–και η Μιράντα, ξαφνικά, σταμάτησε, ενώ η Ολντράθα έβγαζε μια κοφτή άναρθρη φωνή.

«Το νιώθεις, έτσι, Αδελφή μου;» είπε η Μιράντα.

«Ναι.» Η Ολντράθα κοίταζε τα χέρια της. «Τόση... *ενέργεια!*»

«Αλέξανδρε, κόψε την παλάμη σου – τώρα.»

Ο Πανιστόριος υπάκουσε, σέρνοντας τη λεπίδα πάνω στην αριστερή του παλάμη. Αίμα έτρεξε.

«Θεράπευσέ τον,» παρότρυνε η Μιράντα την Ολντράθα. «Γρήγορα – προτού το ενεργειακό κέντρο μετακινηθεί.»

Η καφετόδερμη Θυγατέρα στράφηκε στον Αλέξανδρο και πήρε το τραυματισμένο χέρι του μέσα στα δικά της, κρύβοντάς το ανάμεσά τους. Εκείνος αισθάνθηκε ένα έντονο γαργαλητό, και λίγο, ελάχιστο, πόνο. Ύστερα, η Ολντράθα απομάκρυνε τα χέρια της–

–και το τραύμα είχε εξαφανιστεί! Ούτε ουλή δεν είχε αφήσει.

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» μουρμούρισε ο Αλέξανδρος.

«Ο Σκοτοδαίμων δεν έχει *καμιά* σχέση μ'αυτό,» του είπε η Μιράντα: «σε διαβεβαιώνω.»

«Σε πιστεύω.» Ο Αλέξανδρος σκάλισε την παλάμη του με την αιχμή του ξιφιδίου. Δεν αισθανόταν κανέναν πόνο. *Τίποτα που να δείχνει ότι πριν από λίγο υπήρχε πληγή εκεί, σκέφτηκε. Σαν να το ονειρεύτηκε...*

Η Μιράντα στράφηκε στην Ολντράθα. «Μπορείς να επιστρέψεις στον Βόρκεραμ τώρα, αν θέλεις. Θυμάσαι τον δρόμο;»

«Ναι.»

«Θυμάσαι και τον *κρυφό* δρόμο; Μπορείς να ξανακολουθήσεις τον Δρόμο της Θεραπείας, αν σου χρειαστεί;»

Η Ολντράθα ένευσε. «Έτσι νομίζω.» Χαμογελούσε. Είχε αισθανθεί υπέροχα καθώς ήταν φορτισμένη από την αόρατη δύναμη στο τέλος του δρόμου – καθώς το δεξί της πόδι, το σημάδι εκεί, μαγνητιζόταν στο έδαφος και η ενέργεια περνούσε από το πέλμα της και σκαρφάλωνε σ'όλο της το σώμα, πλημμυρίζοντάς το. Μια τόσο δυνατή και τόσο *υγιής* ενέργεια! Την έκανε να ξεχειλίζει από χαρά και ευεξία – και να θέλει να τη μεταδώσει και σε άλλους.

Η Ολντράθα ήθελε να θεραπεύσει ολόκληρη τη Ρελκάμνια! Κάθε άνθρωπο που υπέφερε επάνω στη διάσταση! Και ίσως με αυτή την ενέργεια να *μπορούσε*.

Τώρα πλέον, βέβαια, το ενεργειακό κέντρο είχε μετακινηθεί, η ενέργεια δεν γέμιζε την Ολντράθα. Αλλά η Ολντράθα ήξερε πώς να την ξαναβρεί. Δεν πρόκειται ποτέ να ξεχνούσε αυτό τον κρυφό δρόμο. Ποτέ.

«Μιράντα,» είπε, «γιατί ξεχάστηκαν οι αόρατοι δρόμοι; Μπορούν... μπορούν να κάνουν τόσο μεγάλο καλό στη Ρελκάμνια!»

«Και τόσο μεγάλο κακό, επίσης, Αδελφή μου,» τόνισε η Μιράντα. «Δεν είναι όλοι ο Δρόμος της Θεραπείας.»

Η Ολντράθα συνοφρυώθηκε, συλλογισμένη.

«Είναι πιθανό,» είπε η Μιράντα, «ότι κάποιες Αδελφές μας, παλιότερα, πολύ παλιότερα, φρόντισαν να ξεχαστούν οι αόρατοι δρόμοι επειδή είναι επικίνδυνοι.»

«Ο Δρόμος της Θεραπείας δεν είναι επικίνδυνος, Μιράντα,» επέμεινε η Ολντράθα. «Σ'ευχαριστώ που μου τον έμαθες, Αδελφή μου.» Την αγκάλιασε, εξακολουθώντας να χαμογελά. «Σ'ευχαριστώ.

»Είμαι γεννημένη γι'αυτόν, Μιράντα! Το καταλαβαίνω.» Άφησε τη Μιράντα από την αγκαλιά της. «Γεννήθηκα για ν'ακολουθώ τον Δρόμο της Θεραπείας· η Πόλη ανέκαθεν τον προόριζε για εμένα!» Γελούσε τώρα. «Επιστρέφω στον Βόρκεραμ,» είπε. «Και μην αργήσεις· δεν πρέπει να τον αφήνουμε μόνο του για πολύ – χα-χα-χα-χα-χα!» γελούσε καθώς απομακρυνόταν. «Σ'ευχαριστώ, Μιράντα! Σ'ευχαριστώ!»

«Εεε...» είπε ο Αλέξανδρος. «Σαν τα μυαλά της να ψιλοσάλεψαν. Σίγουρα έκανες καλά που της έδειξες αυτό τον δρόμο;»

Η Μιράντα μειδίασε. Γέλασε. «Μια χαρά είναι. Απλώς τέτοια είναι η φύση της.»

«Η φύση της;»

«Ο Δρόμος της Θεραπείας και η Ολντράθα ταιριάζουν απόλυτα, Αλέξανδρε. Η Πόλη το φωνάζει, δεν το ακούς;»

Ο Πανιστόριος έτριψε τ'αφτιά του, θεατρικά. «Όχι.»

«Πήγαινε μαζί της,» τον παρότρυνε η Μιράντα. «Για να δεις ότι θα φτάσει ασφαλής στους άλλους. Γρήγορα, προτού εξαφανιστεί! Πήγαινε!»

«Δε νομίζω ότι με χρειάζεται.»

«Ούτε εγώ σε χρειάζομαι· πήγαινε!»

«Άλλα μου έλεγες χτες βράδυ,» την πείραξε.

«Έχουμε όντως παραγνωριστεί λοιπόν, κύριε Πανιστόριε,» του είπε. «Πήγαινε μαζί της – δεν είμαστε και τόσο κοντά στους άλλους. Πήγαινε!»

Ο Αλέξανδρος αποφάσισε να μην τη δυσареστήσει· δε νόμιζε ότι μπορούσε. Έτρεξε πίσω από την Ολντράθα, για να την προλάβει. Φώναξε το όνομά της. Εκείνη στράφηκε και τον περίμενε.

Η Μιράντα τούς είδε ν'απομακρύνονται μαζί, να χάνονται μέσα στην Πόλη. Ύστερα άρχισε να ψάχνει την αρχή του Δρόμου του Μέλλοντος.

Τη βρήκε μετά από κανένα τέταρτο, ενώ βάδιζε πλάι σ'έναν τεχνητό κήπο, και ακολούθησε την αλληλουχία των πολεοσημαδιών. Οδηγήθηκε σε αλλόκοτες διαδρομές μέσα στην Επίστρωτη. Μιάμιση ώρα κύλησε, κι όταν η Μιράντα στεκόταν πάνω σε μια ταράτσα, στην οποία είχε φτάσει από μια γέφυρα, οδηγημένη εκεί από ένα πολεοσημάδι που σχηματιζόταν από μια αγέλη άγριων γατών και τη μουσική που ερχόταν από ένα ανοιχτό παράθυρο, αισθάνθηκε το δεξί της πέλμα να κολλά κάτω με δύναμη. Ενέργεια διέτρεξε το σώμα της γι'ακόμα μια φορά. Εσωτερική ενέργεια της Ρελκάμνια, τόσο διαφορετική από αυτή της Διπλωμένης Γης.

Καθώς το μυαλό της τρανταζόταν, ο κόσμος θρυμματίστηκε γύρω της: έσπασε σε μυριάδες, αρίφνητα θραύσματα που στραφτάλιζαν μέσα στο κενό, παρασυρμένα από ένα άνεμο που ερχόταν από το Πουθενά. Έναν άνεμο του μέλλοντος.

Πιο πριν, ενόσω η Μιράντα ακολουθούσε ακόμα την αλληλουχία των πολεοσημαδιών του κρυφού δρόμου, είχε συνεχώς στο μυαλό της ένα πράγμα: τη συμμαχία που σχεδίαζε ο Βόρκεραμ-Βορ – τη συμμαχία και μόνο τη συμμαχία – τη συμμαχία – τη συμμαχία...

...και τώρα ήλπιζε πως ο άνεμος του μέλλοντος θα φυσούσε προς την κατεύθυνση της συμμαχίας.

Άπλωσε το χέρι της για ν'αρπάξει ένα από τα στροβιλιζόμενα θραύσματα.

Της ξέφυγε ανάμεσα από τα δάχτυλά της.

Ξανάπλωσε το χέρι της και γράπωσε ένα άλλο θραύσμα. Κοίταξε μέσα του, την αντανάκλαση του μέλλοντος – και το μέλλον ρούφηξε το μυαλό της:

...ένας εξόριστος Πολιτάρχης – ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος – μιλά με τον Άλφρεντ Μονογενή, τον Πολιτάρχη της Ρόδας· του λέει ψέματα για τη συμμαχία που έρχεται να προτείνει η Σκοτεινή Τριανδρία – ψέματα τα οποία πιστεύει!

Η Μιράντα, ξανά, μες στον άνεμο του μέλλοντος, με στροβιλιζόμενα θραύσματα ολόγυρά της. Ακόμα ένα τής ξέφυγε, λίγο προτού το αγγίξει.

Ακόμα ένα βρέθηκε στη χούφτα της. Κοίταξε μέσα του, και ο νους της παρασύρθηκε από την αντανάκλαση:

...ο Βόρκεραμ-Βορ και ο Όρπεκαλ-Λάντι μιλάνε με τον Πολιτάρχη της Βαθμιδωτής, αλλά εκείνος είναι καχύποπτος μαζί τους. Δεν θέλει να συζητήσει τη συμμαχία τους διώχνει... Οργή. Υποψίες.

Η Μιράντα στροβιλιζόταν πάλι μες στον άνεμο του μέλλοντος, αλλά τώρα ο άνεμος την απομάκρυνε, την πέταξε μακριά–

Ήταν ξανά σ'εκείνη την ταράτσα. Χωρίς το πόδι της να μαγνητίζεται πλέον στο δάπεδο. Το πέρας του Δρόμου του Μέλλοντος είχε αλλάξει θέση.

Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος... σκέφτηκε η Μιράντα.

Και, κάνοντας δωματοβασία, άρχισε να επιστρέφει προς την περιοχή με τους θόλους παραγωγής όπου ήταν σταματημένοι οι μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ. Σε λίγο θα ετοιμάζονταν για να φύγουν, και η Μιράντα δεν ήθελε να κάνει τον Βόρκεραμ, τον Αλέξανδρο, και τους άλλους να ανησυχήσουν για εκείνη.

/18\

Οι Νομάδες πληρώνουν καθώς διασχίζουν έναν μεγάλο δρόμο, και το Δρομοράδιο εκπέμπει η Εύνοια παρατηρεί πολεοτύχη, ενώ η Μιράντα ενημερώνει τον Βόρκεραμ και τους άλλους για το μέλλον και, μόλις έχουν εκπονήσει ένα σχέδιο, δέχεται μια αναπάντεχη κλήση· έπειτα, έχοντας αλλάξει δρόμο, ο Βόρκεραμ-Bor και ο Πανιστόριος προσπαθούν να δώσουν εξηγήσεις στον Όρπεκαλ-Λάντι, προτού μια πολύ ασυνήθιστη συνάντηση πραγματοποιηθεί στη συμβολή δύο πελώριων λεωφόρων της Ατέρμονης Πολιτείας.

Οι Νομάδες των Δρόμων βγήκαν, οδοιπορώντας, στη μεγάλη λεωφόρο που άκουγε στο όνομα Κεντρική Οδός. Είχαν διαλύσει τον καταυλισμό τους πριν από καμιά ώρα, μέσα στις γειτονιές των Πολυμήχανων. Καθώς έφευγαν, η Καρολίνα, η αρχηγός της συμμορίας, τους είχε χαιρετήσει από μακριά, φωνάζοντας: «Τ'όχημα συνεχίζει να λειτουργεί, Νομαδάρχισσα! Σ'ευχαριστώ!»

Η Εύνοια την είχε αντιχαιρετήσει με το ύψωμα του χεριού, χαμογελώντας.

Ο Θόρινταλ ήταν στο εσωτερικό του φορτηγού των Εκτρωμάτων, οδηγώντας. Πλάι του καθόταν ο Ράνελακ, ο Σκέλεθρος, καπνίζοντας το φριχτό τσιμπούκι του, γιατί η Λάρνια ήθελε να βάλει, τώρα το πρωί, τον Νίσκαν να βαδίζει λίγο, προτού τον ανεβάσει στο όχημα.

«Ούτε ένα ευχαριστώ για τον καημένο τον Χέρκεγμοξ...» σχολίασε ο Θόρινταλ.

«Θα το αντέξει, είμαι βέβαιος,» είπε ο Σκέλεθρος.

«Μπορείς, τουλάχιστον, ν'ανοίξεις λίγο περισσότερο το παράθυρο σου;»

«Περισσότερο; Ολόκληρο, εννοείς;»

«Βασικά, ναι.» Ο Θόρινταλ είχε ήδη το παράθυρο απ'τη μεριά του τελείως ανοιχτό παρά το χειμερινό κρύο. Ήταν ο μόνος τρόπος για να

γλιτώσει (σχετικά) από τη μυρωδιά – την *αποφορά* – του καπνού του Ράνελακ.

«Αφού επιμένεις.» Ο Σκέλεθρος άνοιξε τελείως και το δικό του παράθυρο. «Να μη σε δυσαρεστήσω.» Χαμογέλασε, θυμίζοντας ως συνήθως καμένο κρανίο.

Τώρα είχαν μόλις φτάσει στην Κεντρική, και η Εύνοια τούς έκανε νόημα να σταματήσουν. Μπροστά τους έβλεπαν οχήματα να διασχίζουν τη μεγάλη λεωφόρο και, στο βάθος, κάποια οδοφράγματα μιας συμμορίας που ζητούσε διόδια.

Η Κυρά των Δρόμων, στρεφόμενη στους Νομάδες, είπε: «Ανεβείτε στα οχήματα τώρα.»

«Για ποιο λόγο, Εύνοια;» ρώτησε η Σορέτα.

«Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε ο Φριτς.

«Κάποιος κίνδυνος;» ρώτησε ο Ρίμναλ.

«Απλώς βιαζόμαστε, όπως και πριν,» εξήγησε η Εύνοια, «για να φτάσουμε κοντά στη Μιράντα. Και εδώ δεν υπάρχει λόγος να βαδίζουμε. Στην Κεντρική, είτε βαδίζουμε είτε όχι, είτε μας αναγνωρίσουν αμέσως ως Νομάδες των Δρόμων είτε όχι, πάλι θα πληρώσουμε διόδια στις συμμορίες· δεν νομίζω ότι αυτό είναι δυνατόν να το αποφύγουμε. Επομένως, καλύτερα να ταξιδέψουμε γρήγορα παρά αργά.»

Στους περισσότερους Νομάδες δεν άρεσε και τόσο αυτό που τους έλεγε – η Εύνοια το διάβαζε στα σημάδια της Πόλης· τους είχε λιγάκι δυσαρεστήσει – γιατί είχαν μάθει να οδοιπορούν όταν ήταν μαζί της. *Οι Νομάδες των Δρόμων βαδίζουν:* έτσι τους είχε διδάξει. Και τώρα τους το άλλαζε. Τους χαλούσε τον κόσμο τους. *Αλλά δεν θα κρατήσει για πολύ,* σκέφτηκε, βλέποντάς τους ν'ανεβαίνουν στα οχήματα. *Μόνο προς το παρόν. Μόνο μέχρι να φτάσουμε στην Επιγεγραμμένη, κοντά στη Μιράντα.* Στην Επιγεγραμμένη κανείς δεν θα τους πείραζε, και θα ήταν ακριβώς δίπλα στη Φιλήκοη.

Όταν είχαν όλοι επιβιβαστεί στα τροχοφόρα και στο μεγάλο ερπυστριοφόρο με τα δύο πατώματα, και η ίδια η Εύνοια είχε ανεβεί στο φορτηγό με τα Εκτρώματα παίρνοντας τη θέση του Θόρινταλ στο τιμόνι και διώχνοντας τελείως τον Ράνελακ (ο οποίος πήγε στην οροφή του ερπυστριοφόρου να καθίσει μαζί με τον σκύλο του τον Ανδρόνικο), μπήκαν στην Κεντρική αρχίζοντας να οδηγούν προς τα δυτικά.

Καθοδόν αναγκάζονταν να σταματούν σε διάφορα οδοφράγματα για να πληρώνουν τα διόδια συμμοριών. Οι συμμορίες δεν τους έκαναν έλεγχο (οι περισσότερες έμοιαζε να βαριούνται τέτοια διαδικαστικά πράγματα), απλά τους έριχναν μια ματιά και ζητούσαν τα λεφτά που νόμιζαν ότι αναλογούσαν – και τα ποσά διέφεραν πολύ από συμμορία σε συμμορία. Η καθεμιά είχε την τελείως δική της εκτίμηση τού πόσο έπρεπε να πληρώσει μια τέτοια συνοδία για να περάσει από την περιοχή της.

Υστερα από καμιά ώρα οδήγησης πάνω στην Κεντρική, ο Φριτς είπε στην Εύνοια μέσω τηλεπικοινωνιακού πομπού: *«Μας έχουν γδύσει οι πούστηδες, Εύνοια. Μήπως δεν πιστεύουν ότι είμαστε οι Νομάδες; Μήπως αν βαδίζαμε θα μας πίστευαν;»*

«Ο μόνος τρόπος να γλιτώσουμε τα διόδια είναι αν δεν πάμε από την Κεντρική, Φριτς. Αλλά τότε θα έχουμε άλλα προβλήματα, και θα καθυστερήσουμε. Μη στεναχωριέσαι για τα δεκάδια· η Πόλη θα φέρει σύντομα περισσότερα στα χέρια μας.»

«Εσύ ξέρεις καλύτερα, Εύνοια,» αποκρίθηκε ο Κοντός Φριτς, και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Ο καινούργιος ραδιοφωνικός σταθμός των Νομάδων, εν τω μεταξύ, το *Δρομοράδιο*, βρισκόταν σε λειτουργία μέσα στο ερπυστριοφόρο, και από τα ηχεία του ψηλού τετράκυκλου οχήματος (που ήταν συνδεδεμένα ασύρματα με τον εξοπλισμό του ραδιοφώνου) άκουγαν και οι Νομάδες την εκπομπή. Επί του παρόντος, έπαιζε Ασύγκριτους Κύκλους, *Κυκλώνοντας τον Κύκλο*, και ο Ζάρντερακ, ο μουσικορρυθμιστής, σταμάτησε προς στιγμή το τραγούδι για να πει:

«Ακούτε Δρομοράδιο...

Δρομοράδιο.

Το Ράδιο των Νομάδων των Δρόμων είναι στους δρόμους σας.

Δρομοράδιο!»

Μετά από λίγο ακούστηκε και η φωνή του Βόντεκ: «Βρισκόμαστε στην Κεντρική. Διασχίζουμε την όμορφη λεωφόρο σας γεμίζοντάς την με όμορφη μουσική. Σκεφτείτε, παρακαλούμε, να κάνετε καμιά έκπτωση στα διόδια, γιατί τα δεκάδια δεν μας περισσεύουν, το ράδιο ρουφά ενέργεια σαν πορτοκαλάδα, κι ο Σκοτοδαίμων βρίσκεται στο κατόπι μας. Μια μικρή έκπτωση, όχι τίποτα σπουδαίο. Είμαστε οι Νο-

μάδες – οι Νομάδες των Δρόμων – και ακούτε *Δρομοράδιο... Δρομοράδιο...*»

Ο Θόρινταλ γέλασε, καθισμένος πλάι στην Εύνοια. «Σε λίγο θ'ανοίξουμε διαφημιστική εταιρεία μ'αυτούς τους δυο.» Και πιο σοβαρά: «Δεν πιστεύω να τσαντίσουμε τις συμμορίες που ζητά έκπτωση ο Βόντεκ, ε;»

«Μπα,» αποκρίθηκε η Εύνοια, «δεν τσαντίζονται και τόσο εύκολα.»

Στα επόμενα διόδια τούς έκαναν, όντως, έκπτωση – ή, τουλάχιστον, έτσι τους είπαν, ότι πλήρωσαν λιγότερα απ'ό,τι άλλοι που περνούσαν από εδώ – οπότε ο Βόντεκ συνέχισε να ζητά χαμηλότερες τιμές ενόσω διέσχιζαν την Κεντρική.

Υστερα από περίπου δυο ώρες, η Εύνοια σταμάτησε το φορτηγό με τα Εκτρώματα ενώ έκανε, από το παράθυρό της, νόημα και στους άλλους να σταματήσουν. Άνοιξε την πόρτα της και κατέβηκε. «Από εδώ και πέρα οδοιπορούμε ξανά!» φώναξε.

Και οι περισσότεροι από τους Νομάδες κατέβηκαν επίσης από τα οχήματά τους, ενώ ο Θόρινταλ πήγαινε στο τιμόνι του φορτηγού με τα Εκτρώματα. Η Εύνοια διάβαζε στα πολεοσημάδια ότι τους είχε ευχαριστήσει.

«Γιατί αλλάζουμε, Εύνοια;» ρώτησε ο Κοντός Φριτς, πλησιάζοντάς την. «Ακόμα στην Κεντρική δεν είμαστε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Εύνοια, ενώ η Λάρνια ερχόταν, μαζί με τον Νίσκαν, για να καθίσει πλάι στον Θόρινταλ μέσα στο φορτηγό, «αλλά φτάνουμε στα σύνορα της Επιστρωτης τώρα, και καλύτερα να βαδίζουμε, γιατί είμαστε οι Νομάδες των Δρόμων και δεν θέλω προβλήματα με την Αστυνομία της συνοικίας.»

Οι Νομάδες οδοιπόρησαν για δύο χιλιόμετρα, περίπου, γύρω από τα οχήματά τους και έφτασαν στα σύνορα που τους είχε πει η Εύνοια. Εκεί η φρουρήση από την Αστυνομία της Επιστρωτης ήταν αξιοσημείωτη, γιατί, προφανώς, φοβόνταν τις συμμορίες της Σκορπιστής. Τους Νομάδες τούς κοίταξαν με αρκετή καχυποψία, αλλά η Εύνοια μίλησε με τη λοχία που ήταν αρχηγός των συνοριοφυλάκων και σύντομα τους άφησαν να μπουν. Άλλωστε, οι Νομάδες των Δρόμων είχαν ξαναπεράσει πρόσφατα από την Επιστρωτη, πριν από τον χειμώνα. Εδώ ήταν που η Ηχώ είχε νικήσει τον Βόσριλαμ τον Σάρντλιο, μονομαχώ-

ντας μαζί του για το ποιος θα πάρει την αρχηγία των Πνευμάτων των Δρόμων ύστερα από τον θάνατο του Δεινοχάρη, θυμόταν η Εύνοια. Και εδώ ήταν, επίσης, που είχαν ακολουθήσει για πρώτη φορά τους κρυφούς δρόμους, μέσα στη βροχή, και η Μιράντα είχε, με το άγγιγμά της, θεραπεύσει το τραύμα στο μάγουλο της Ηχώς.

Οι Νομάδες των Δρόμων ταξίδευαν ξανά στους δρόμους της Επίστροφης, οδοιπορώντας όπως και τότε. Αλλά τώρα δεν ακολουθούσαν καμιά μυστηριακή διαδρομή που βασιζόταν στην αλληλουχία των πολεοσημαδιών. Τώρα προχωρούσαν επάνω στην Κεντρική για καμιά ώρα, μέχρι που η Εύνοια, κοιτάζοντας τα σημάδια της Πόλης, βεβαιώθηκε ότι η Αστυνομία δεν τους παρακολουθούσε και τόσο έντονα πλέον. Τότε, είπε στους Νομάδες της να επιβιβαστούν πάλι στα οχήματα. Η ίδια μπήκε ξανά στο φορτηγό με τα Εκτρώματα ενώ η Λάρνια κατέβαινε μαζί με τον Νίσκαν.

Ταξίδεψαν επάνω στην Κεντρική, προς τα δυτικά, και σύντομα έστριψαν βόρεια, πιάνοντας την Αλάθευτη Οδό που οδηγούσε στην Επιγεγραμμένη. Ήταν, όμως, μεσημέρι πια και η Εύνοια αποφάσισε να ξεκουραστούν προτού φτάσουν στα σύνορα. Σταμάτησε σε μια γέφυρα που ήταν αρκετά πλατιά και από τη μια μεριά της υπήρχε πεζόδρομος με δέντρα, παγκάκια, και περίπτερα. Οι Νομάδες κατέβηκαν από τα οχήματά τους και έστησαν εκεί έναν πρόχειρο καταυλισμό. Τα πολεοσημάδια έλεγαν στην Εύνοια ότι η Αστυνομία παρακολουθούσε από απόσταση αλλά δεν σκόπευε να πλησιάσει· δεν έβλεπε τίποτα το ύποπτο.

Πήγε στη σκηνή της για να ξεκουραστεί λίγο. Ακόμα και η Κυρά των Δρόμων χρειαζόταν ξεκούραση.

Ο Θόρινταλ ήταν καθισμένος μπροστά από τη δική του σκηνή μαζί με τη Λάρνια και τον Νίσκαν, και έτρωγαν (και οι δυο τους και ο μεγάλος γάτος). Παραδίπλα ήταν η σκηνή της Τζουλιάνας, της ιέρειας του Κρόνου, και ο Θόρινταλ είδε σε κάποια στιγμή τον Ράνελακ, τον Σκέλεθρο, να πηγαίνει εκεί και να γλιστρά μέσα. Δεν ξαναβγήκε αμέσως. Η σχέση τους, λοιπόν, δεν είχε μείνει στην *Τεχνοθήκη*· τους ακολουθούσε και σ' άλλους δρόμους της Ρελκάμνια, συμπέρανε ο Θόρινταλ.

Μες στο μεσημέρι, κάποιοι ταξιδευτές και ντόπιοι πλησίασαν τους Νομάδες, αλλά όχι πολλοί. Λόγω της ώρας, αναμφίβολα. Και λόγω και

της θέσης. Η γέφυρα, παρότι πλατιά, δεν ήταν και τόσο μεγάλη, και ο καταυλισμός των Νομάδων ήταν αρκετά πρόχειρος· ήταν έτοιμοι να τον διαλύσουν και να φύγουν. Όλοι τους έβλεπαν ότι η Εύνοια βιαζόταν· αν δεν βιαζόταν δεν θα τους έβαζε να ταξιδεύουν μέσα στα οχήματα. Κανονικά, οι Νομάδες των Δρόμων *βάδιζαν* στους δρόμους της Ατέρμονης Πολιτείας: αυτό ήταν το φυσιολογικό.

Καθώς το απόγευμα είχε έρθει και η Εύνοια είχε βγει απ'τη σκηνή της κι έμοιαζε στα πρόθυρα να πει ότι ήταν ώρα να φύγουν, ο Ρίμναλ αναφώνησε: «Ακούστε αυτό, ρε!»

Ο Θόρινταλ, που δεν ήταν μακριά του εκείνη τη στιγμή, τον πλησίασε. Ο Ρίμναλ κρατούσε στα χέρια ένα ραδιόφωνο που δεν έπιανε το *Δρομοράδιο* (το οποίο, προς το παρόν, ξεκουραζόταν έτσι κι αλλιώς) αλλά έναν άλλο, τοπικό ραδιοφωνικό σταθμό. Γύρω του ήταν ήδη ο Εύθυμος, η Μαρίνα, η Αμάντα, και ο Ρήγας.

Το ραδιόφωνο έλεγε: «...οδηγήθηκε από την Αστυνομία σε ασφαλές μέρος για να καταυλιστεί, και οι αρχηγοί του στρατεύματος, ο Όρπεκαλ-Λάντι και ο Βόρκεραμ-Βορ, επισκέφτηκαν το Πολιτικό Μέγαρο το μεσημέρι, όπου και συνομίλησαν με τον Πολιτάρχη και τους συμβούλους του. Εικάζεται πως και το τρίτο μέλος της Τριανδρίας της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας ήταν εκεί, αλλά μέχρι στιγμής δεν έχουμε καμιά πληροφορία για την ταυτότητά του. Ούτε γνωρίζουμε τι ακριβώς συζητήθηκε με τον κύριο Ρίκελικ-Αλντ, όμως το πιθανότερο είναι πως πρόκειται για κάτι που σχετίζεται με τον Κάδμο Ανθοτέχνη, τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, ο οποίος πρόσφατα κατέκτησε τη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Άγνωστος, επίσης, είναι ακόμα ο λόγος για τον οποίο οι ηττημένοι μαχητές της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας εγκατέλειψαν τη Φιλήκοη. Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι πολέμησαν τη Σέχτα των Άδηλων Ήχων μαζί με...»

Ο Θόρινταλ δεν χρειαζόταν ν'ακούσει άλλα· έτρεξε προς την Εύνοια φωνάζοντας τ'όνομά της.

Εκείνη στράφηκε να τον κοιτάξει, διακρίνοντας αμέσως από τα πολεοσημάδια ότι είχε κάτι σημαντικό να της πει.

«Η Μιράντα είναι εδώ, Εύνοια!»

«Τι; Πώς το ξέρεις; *Ήρθε; Είναι-;*»

«Όχι, δεν είναι μαζί μας. Αλλά άκου τι λέει το ραδιόφωνο, Εύνοια»: και της είπε όσα είχε μάθει από τον ραδιοφωνικό δέκτη του Ρίμναλ. «Ο Βόρκεραμ-Βορ και ο Όρπεκαλ-Λάντι είναι στην Επίστρωτη. Επομένως, και η Μιράντα πρέπει να είναι εδώ!»

Η Εύνοια δεν αμφέβαλλε ούτε στιγμή ότι αυτό ήταν πολεοτούχη. Επάνω που ήταν έτοιμη να προστάξει τους Νομάδες να φύγουν, είχαν ακουστεί αυτά τα νέα από το ραδιόφωνο και ο Θόρινταλ είχε τρέξει να την ενημερώσει. Ναι, η Μιράντα *πρέπει* να ήταν εδώ!

«Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος πάει και τους μιλά,» είπε η Μιράντα στον Βόρκεραμ, τον Αλέξανδρο, τις Αδελφές της, τη Φοριντέλα-Ράο, και τον Μάικλ Παγοθραύστη.

«Ο Σημαδεμένος;» σύριξε ο Πανιστόριος. «Αυτό το σκουλήκι!»

«Πώς το έμαθες;» ρώτησε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Ακολούθησα τον Δρόμο του Μέλλοντος.»

«Ο ίδιος τρόπος με τον οποίο προείδες την επίθεση της Σέχτας...»

«Ναι.»

«Βλέπεις και το παρελθόν, δηλαδή, όχι μόνο το μέλλον;»

«Το μέλλον είδα, Βόρκεραμ. Τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο να μιλά με τον Άλφρεντ Μονογενή, τον Πολιτάρχη της Ρόδας – και να τον πείθει, μάλλον, ότι έχουμε κακές προθέσεις, ότι η συμμαχία είναι πρόφαση για να κλέψουμε την εξουσία των πολιταρχών σε τούτους τους δρόμους.»

«Αυτό είναι τελείως *παρανοϊκό*,» μούγκρισε ο Αλέξανδρος. «Ακόμα και για μένα!»

Ο Βόρκεραμ γέλασε. «Τίποτα δεν μπορεί νάναι ‘τελείως παρανοϊκό’ για σένα, Αλέξανδρε.»

«Επίσης,» είπε η Μιράντα, «σας είδα να μιλάτε με τον Πολιτάρχη της Βαθμιδωτής...»

«Και;» ρώτησε ο Βόρκεραμ. «Η αντίδρασή του ήταν ίδια με του Ρίκελικ-Αλντ;»

«Ακριβώς. Θα σας διώξει. Ο Σημαδεμένος πρέπει ήδη να έχει μιλήσει μαζί του.»

Ο Αλέξανδρος συμπέρανε: «Πηγαίνει, πριν από εμάς, σ’όλες τις συνοικίες που είχαμε αποφασίσει να επισκεφτούμε! Το *αρχίδι*!» Μετά συνοφρυώθηκε. «Η Κορίνα!»

«Φυσικά,» είπε η Μιράντα. «Ποιος άλλος; Η Κορίνα, προφανώς, τον έχει καθοδηγήσει. Κι αυτή βλέπει το μέλλον: ξέρει ποιες συνοικίες θα επισκεφτείτε *προτού* τις επισκεφτείτε.»

«Είναι δυνατόν να προβλέπει το μέλλον με τόση μεγάλη ακρίβεια;» γρύλισε ο Αλέξανδρος, που όλα αυτά τον έκαναν να αισθάνεται πολύ πιο παρανοϊκός απ'ό,τι συνήθως. «Αν είχαμε αποφασίσει να πάμε σε κάποια άλλη συνοικία πρώτα;»

«Σε ποια;» είπε η Μιράντα. «Το μέλλον που προείδε η Κορίνα μάλλον δεν ήταν και πολύ δύσκολο να προβλεφθεί, Αλέξανδρε.»

«Έχει δίκιο,» είπε ο Βόρκεραμ στον Πανιστόριο. «Πού άλλου θα πηγαίναμε; Σύμφωνα με την κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε, το πιο λογικό ήταν να πάμε στην Επιστρωτη, στη Βαθμιδωτή, και στη Ρόδα, πριν επισκεφτούμε οποιαδήποτε άλλη συνοικία.»

«Είμαστε καταδικασμένοι, λοιπόν!» συμπέρανε ο Μάικλ. «Αν αυτή η Κορίνα προβλέπει κάθε μας κίνηση *προτού* την κάνουμε, τότε δεν πρόκειται ποτέ να δημιουργήσουμε τη συμμαχία, αρχηγέ. Όλοι οι πολιτάρχες θα είναι μιλημένοι εναντίον μας, μα τον Κρόνο!»

«Φυσικά και δεν είμαστε καταδικασμένοι,» διαφώνησε η Μιράντα.

«Τι έχεις στο μυαλό σου, Μιράντα;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους. «Ό,τι πιο απλό.»

Όλων τα μάτια ήταν καρφωμένα επάνω της.

Η Μιράντα χαμογέλασε. *Είναι δυνατόν να μην το έχουν σκεφτεί από μόνοι τους;* αναρωτήθηκε. «Θ'αλλάξουμε το μέλλον, βέβαια!»

«Θα αλλάξουμε το μέλλον;» έκανε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος λες; Εμείς δεν έχουμε δυνάμεις που... που...»

Η Μιράντα γέλασε. «Δε χρειάζεσαι υπερφυσικές δυνάμεις για ν'αλλάξεις το μέλλον, Βόρκεραμ. Απλά, δεν θα πάτε στον Πολιτάρχη της Βαθμιδωτής. Ούτε στον Πολιτάρχη της Ρόδας. Θα πάτε αλλού. Στον Πολιτάρχη της Αμφίνομης, για παράδειγμα.»

Για μερικές στιγμές ήταν όλοι σιωπηλοί.

«Και το μέλλον όπου μας είδες να μιλάμε με τον Πολιτάρχη της Βαθμιδωτής;» είπε ο Αλέξανδρος. «Πώς... πώς αυτό θα είναι μέλλον αφού θα...; Δηλαδή τι θα γίνει αυτό το μέλλον;»

«Ο Δρόμος του Μέλλοντος, απ'ό,τι καταλαβαίνω, δεν είναι παρά τάσεις και ροπές βάσει του παρόντος, Αλέξανδρε. Αν αλλάξεις τις τάσεις και τις ροπές του παρόντος, το μέλλον αλλάζει.»

«Κι εκείνο που είδες; Να μιλάμε με τον Πολιτάρχη της Βαθμιδωτής;»

«Τίποτα περισσότερο από ένα όνειρο,» αποκρίθηκε η Μιράντα.

Ο Βόρκεραμ-Βορ ένευσε. «Αυτή είναι η πιο λογική κίνηση. Αφού ξέρουμε ότι οι πολιτάρχες της Βαθμιδωτής και της Ρόδας είναι μιλημένοι, θα επισκεφτούμε την Αμφίνομη-»

«Ο Πολιτάρχης της Ρόδας δεν είναι ακόμα μιλημένος,» τόνισε η Μιράντα, «αλλά πολύ σύντομα θα είναι. Σήμερα, ίσως.»

«Τέλος πάντων. Θα πάμε στην Αμφίνομη, και μετά-»

«Κι αν η Κορίνα το προδεί κι αυτό;» έθεσε το ερώτημα ο Μάικλ. «Αν το προδεί και-;»

«Δε θα προλάβει να κάνει τίποτα!» είπε ο Βόρκεραμ. «Η Αμφίνομη είναι αμέσως νότια της Επίστρωτης, μα τον Κρόνο!»

Η Μιράντα ένευσε. «Ούτε εγώ νομίζω ότι η Κορίνα θα προλάβει να κάνει κάτι. Ο Σημαδεμένος δεν μπορεί να βρίσκεται σε παραπάνω από ένα μέρος συγχρόνως.»

«Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Ούτως ή άλλως, τώρα θα φεύγαμε από την Επίστρωτη. Θα κατευθυνθούμε νότια. Προς Αμφίνομη. Και μετά από την Αμφίνομη θα πάμε στην Κουρασμένη, ή στην Καλόπραγη. Αλλά, πρώτα, θα βαδίσεις σ'αυτό τον Δρόμο του Μέλλοντος, Μιράντα, για να μας πεις τι βλέπεις εκεί.»

Η Θυγατέρα κατένευσε. «Εντάξει.»

Ο Βόρκεραμ έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από τη ζώνη του και, καθώς όλοι τους στέκονταν μπροστά από το εξάτροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό των Εκλεκτών, έδωσε διαταγή στους μαχητές του να ετοιμαστούν για να ξεκινήσουν. «Φεύγουμε από την Επίστρωτη.»

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή κουδούνισε ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της Μιράντας, και ξανά οι άλλοι έστρεψαν τα μάτια τους επάνω της. Άπαντες είχαν την ίδια απορία γραμμένη στο πρόσωπό τους – ακόμα κι ο Αλέξανδρος: Ποιος μπορεί να καλούσε τη Μιράντα εδώ, στην Επίστρωτη;

Κι εγώ αυτή την απορία έχω, σκέφτηκε εκείνη, υποπτευόμενη ότι πιθανώς να ήταν η Κορίνα.

Τράβηξε τον πομπό μέσα από τα ρούχα της και, στη μικρή οθόνη του, είδε ότι δεν ήταν η Κορίνα.

Χαμογέλασε. «Εύνοια!»

Ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ εγκατέλειψε την περιοχή με τους θόλους παραγωγής, μπαίνοντας στις λεωφόρους που ανοίγονταν ανάμεσα από τις πολυκατοικίες. Το ελικόπτερο του Δράστη Λαοκράτη και τα άλλα αεροσκάφη σύντομα πετούσαν από πάνω τους, έχοντας ειδοποιηθεί να φύγουν από το αεροδρόμιο όπου τα είχαν οδηγήσει οι δυνάμεις ασφαλείας της συνοικίας.

Η Αστυνομία της Επίστρωτης ακόμα παρακολουθούσε τον στρατό: τα οχήματα και τα αεροσκάφη της δεν βρίσκονταν ποτέ πολύ μακριά, σαν να ήθελαν να βεβαιωθούν ότι ο Βόρκεραμ-Βορ και οι μαχητές του όντως θα εγκατέλειπαν τη συνοικία όπως είχαν υποσχεθεί. Σαν να φοβόνταν ότι μπορεί κι εδώ να επιχειρούσαν πραξικόπημα.

Ο καταραμένος ο Σημαδεμένος κατάφερε να εμφυτεύσει αρκετό φόβο μέσα τους, σκέφτηκε ο Αλέξανδρος, καθώς βρισκόταν στο εσωτερικό του εξάτροχου φορτηγού των Εκλεκτών μαζί με τη Μιράντα και τους άλλους. Γαμώτο! Έπρεπε να το είχα προβλέψει ότι η Κορίνα θα έβρισκε ξανά τρόπο να τον χρησιμοποιήσει εναντίον μας. Δε μπορεί να τον εξαφάνισε από τη φυλακή του χωρίς λόγο. Αλλά πώς ήταν δυνατόν να τα περίμενε όλα τούτα; Τα είχε δει στο μέλλον; Έβλεπε τόσο μακριά; Έβλεπε τη συμμαχία που θα επιχειρούσαν να κάνουν από προτού υποχωρήσουν από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία; Ο Αλέξανδρος ρίγησε άθελά του. Η ανώμαλη καριόλα ήταν πιο τρομαχτική απ'ό,τι μπορούσε ποτέ να διανοηθεί ένας λογικός νους.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Βόρκεραμ-Βορ κουδούνισε, κι εκείνος τον τράβηξε από τη ζώνη του και δέχτηκε την κλήση με το πάτημα ενός κουμπιού.

«*Βόρκεραμ;*» ακούστηκε η φωνή του Όρπεκαλ-Λάντι μέσα από τη συσκευή.

«Ναι.»

«*Πού πηγαίνουμε; Νότια, ή κάνω λάθος;*»

«*Δεν κάνεις λάθος. Πηγαίνουμε νότια.*»

«*Μα... η Βαθμιδωτή είναι δυτικά!*»

«Το σχέδιό μας άλλαξε, Όρπεκαλ. Δε θα πάμε πρώτα στη Βαθμιδωτή.»

«Τι; Γιατί;»

«Υπάρχει λόγος.»

«Τι λόγος;»

Ο Αλέξανδρος είπε, παρεμβαίνοντας στην κουβέντα: «Πολύ καλός λόγος, Όρπεκαλ.»

«Περιμένω να τον ακούσω!»

«Υποψιαζόμαστε ότι στη Βαθμιδωτή θα έχουμε την ίδια αντιμετώπιση όπως και στην Επίστρωτη.»

«Γιατί; Ξέρετε κάτι που δεν το ξέρω;»

Ο Βόρκεραμ και ο Αλέξανδρος αλληλοκοιτάχτηκαν. Ύστερα κοίταξαν τη Μιράντα και την Ολντράθα. (Η Φοίβη καθόταν παραδίπλα, μοιάζοντας να βαριέται.) Οι δύο θυγατέρες δεν μίλησαν.

«Με ακούτε;» ρώτησε ο Όρπεκαλ.

«Σ'ακούμε,» τον διαβεβαίωσε ο Βόρκεραμ.

«Τι συμβαίνει, Βόρκεραμ; Τι ξέρετε που δεν το ξέρω; Γιατί δεν μου το λέτε;»

«Έχουμε κάποιες πληροφορίες,» είπε ο Αλέξανδρος.

«Πληροφορίες; Πότε τις αποκτήσατε, μα τον Κρόνο; Όσο ξεκουραζόμαστε στην περιοχή με τους θόλους;»

«Ναι.»

«Μου κάνεις πλάκα;» φώναξε ο Όρπεκαλ-Λάντι.

«Κοίτα, Όρπεκαλ, αυτή τη στιγμή δεν μπορούμε να σου πούμε περισσότερα. Όμως, πίστεψέ με, υπάρχει πολύ καλός λόγος που πηγαίνουμε στην Αμφίνομη. Θα ήταν χάσιμο χρόνου να πάμε στη Βαθμιδωτή.»

«Περιμένω μια πιο λογική εξήγηση – κι από τους δυο σας – σύντομα!» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι, έκδηλα τσαντισμένος, και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Ο Αλέξανδρος κοίταξε τον Βόρκεραμ με ουδέτερη όψη. «Μη μου πεις ότι δεν το περίμενες...»

Εκείνος αναστέναξε, περνώντας τον πομπό ξανά στη ζώνη του, σταυρώνοντας τα χέρια του μπροστά του. «Θα πρέπει να του βρούμε μια δικαιολογία.» Έστρεψε το βλέμμα του στις θυγατέρες.

«Μας ρωτάς αν συμφωνούμε να μιλήσεις για εμάς στον Όρπεκαλ-Λάντι;» είπε η Μιράντα.

«Ναι, αυτό ακριβώς σάς ρωτάω.»

«Μόνο αν δεχτεί να κρατήσει το στόμα του κλειστό,» είπε η Ολντράθα.

«Θα είναι εξαιρετικά δύσκολο να βρούμε άλλη καλή δικαιολογία,» εξήγησε ο Αλέξανδρος. «Εκτός αν ισχυριστώ ότι είχα πληροφορίες από κάποιους κατασκόπους μου. Αλλά δεν πρόκειται να με πιστέψει· ποτέ δεν είχα κατασκόπους τόσο μακριά πέρα από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, και το ξέρει.»

«Σκεφτείτε και το άλλο,» είπε η Φοίβη ξαφνικά καθώς σηκωνόταν όρθια και τους πλησίαζε. «Τι θα πείτε στον Όρπεκαλ-Λάντι για τους Νομάδες των Δρόμων, τώρα που θα τους συναντήσουμε;»

Οι Νομάδες είχαν αλλάξει κατεύθυνση. Δεν πήγαιναν βόρεια πλέον· πήγαιναν νότια, μέσα στα οχήματά τους. Και η Εύνοια είχε παρατηρήσει μέσω των πολεοσημαδιών ότι αυτό είχε παραξενέψει την Αστυνομία της Επιστρωτής. Τους παρακολουθούσε με περισσότερη καχυποψία τώρα· φοβόταν ότι ίσως να συνέβαινε κάτι ύποπτο μαζί τους. Η Εύνοια, όμως, δεν σκόπευε να καθυστερήσει για χάρη της Αστυνομίας. Οδηγούσε τους Νομάδες των Δρόμων προς την Κεντρική ξανά, και σύντομα έφτασαν εκεί κι έστριψαν δυτικά. Ακολούθησαν τη μεγάλη λεωφόρο για σχεδόν πενήντα χιλιόμετρα και, καθώς πλησίαζαν τη συμβολή με την Ψηλή Λεωφόρο, η Εύνοια κάλεσε πάλι την Αδελφή της.

«Πού είστε, Μιράντα;»

«Στο συμφωνημένο σημείο, και σας περιμένουμε. Μη μου πεις ότι έρχεστε με τα πόδια!»

Η Εύνοια γέλασε. «Φυσικά και όχι. Πλησιάζουμε.»

Και, όντως, τώρα τους είδε: ένας ολόκληρος στρατός από πολεμικά οχήματα με όλες τις κάννες των φανερών πυροβόλων τους σκεπασμένες με αργυρά καλύμματα. Ήταν σταματημένα εκεί όπου η Ψηλή Λεωφόρος συναντούσε την Κεντρική, και το εξάτροχο φορτηγό των Εκλεκτών βρισκόταν στην αρχή του πλήθους. Μικρά αεροσκάφη πετούσαν από πάνω τους, μέρος του στρατού αναμφίβολα.

«Αυτό δεν μ'αρέσει και τόσο, Εύνοια,» είπε ο Θόρινταλ, καθισμένος πλάι της μέσα στο φορτηγό με τα Εκτρώματα.

«Τι εννοείς;»

«Πλησιάζουμε έναν *στρατό*, μα τον Κρόνο. Αλλά οι Νομάδες των Δρόμων τι σχέση έχουν με πολεμιστές και μισθοφόρους; Δεν είναι ειρηνικοί;»

Η Εύνοια δεν το είχε σκεφτεί έτσι, μέχρι στιγμής. «Απλά *πλησιάζουμε* τον στρατό, Θόρινταλ· δεν είμαστε τμήμα του.» Αναρωτιόταν, όμως, πώς θα το έβλεπαν αυτό κι οι υπόλοιποι Νομάδες.

Η Αστυνομία της Επίστρωτης, πάντως, τους παρακολουθούσε όλους με μεγάλη καχυποψία· η Εύνοια το διάβαζε ξεκάθαρα στα σημάδια της Πόλης. Και έβλεπε αστυνομικά οχήματα και αεροσκάφη κοντά στον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ. Δεν είχαν σκοπό να επιτεθούν (κι αυτό η Πόλη το μαρτυρούσε στην Εύνοια) μα βρίσκονταν σε ετοιμότητα για οτιδήποτε.

/19\

Ο Βόρκεραμ-Βορ και οι Νομάδες των Δρόμων ταξιδεύουν νότια· ο Όρπεκαλ-Λάντι ζητά εξηγήσεις· τρεις επισκέπτες εμφανίζονται στον καταυλισμό πάνω σε μια δυσώνυμη πλατεία, κάτω από μια γέφυρα· κάποιες αλήθειες μοιάζουν με παραμύθια· και η Κορίνα παρατηρεί αλλαγές, οργίζεται, και αναρωτιέται για εναλλακτικές λύσεις.

Το πλήθος των Νομάδων των Δρόμων πλησίασε τον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ, και η Εύνοια οδήγησε το φορτηγό με τα Εκτρώματα προς το εξάτροχο μεταβαλλόμενο όχημα των Εκλεκτών. Από το παράθυρό της είδε το πρόσωπό του Βόρκεραμ να την κοιτάζει.

Του έγνεψε με το χέρι.

«Όλα καλά;» ρώτησε ο αρχηγός των Εκλεκτών και τέως Στρατάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

«Ναι, αλλά δεν περίμενα να σας συναντήσω εδώ.»

Το πρόσωπο της Μιράντας παρουσιάστηκε δίπλα από το πρόσωπο του Βόρκεραμ, χαμογελώντας, χαρούμενη που αντίκριζε ξανά την Αδελφή της. «Θα σου εξηγήσουμε,» είπε, «μόλις σταματήσουμε κάπου και έχουμε χρόνο.»

«Θα μας ακολουθήσετε;» ρώτησε ο Βόρκεραμ την Εύνοια.

«Ναι. Πού πηγαίνετε; Δε θα μείνετε στην Επιστρωτη;»

«Στην Αμφίνομη κατευθυνόμαστε. Κι ελπίζουμε εκεί να έχουμε καλύτερη υποδοχή απ'ό,τι εδώ...»

Η Εύνοια συνοφρυώθηκε. Μα τι είχε συμβεί, τέλος πάντων; αναρωτήθηκε. «Μιλήσατε με τον Πολιτάρχη της Επιστρωτης, δεν μιλήσατε;»

«Θα σου εξηγήσουμε αργότερα, είπαμε, Εύνοια,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Τώρα, ελάτε μαζί μας. Τα σύνορα της Αμφίνομης δεν είναι μακριά.»

Ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ άρχισε πάλι να κινείται, και οι Νομάδες των Δρόμων οδηγούσαν τα οχήματά τους πλάι του. Το φορτηγό της Εύνοιας πήγαινε ακριβώς δίπλα από το εξάτροχο μεταβαλλόμενο

όχημα των Εκλεκτών. Και η Μιράντα είχε αναγνωρίσει αυτό το φορτηγό, και όλα τα πολεοσημάδια τής μαρτυρούσαν ότι έκρυβε μέσα του κάτι «ξένο», «επικίνδυνο», «μηχανικό-αλλά-ζωντανό». Τα Εκτρώματα. Δεν μπορεί να υπήρχε καμιά άλλη εξήγηση. Η Μιράντα χαιρόταν πού τίποτα άσχημο δεν φαινόταν να έχει συμβεί μ'αυτά. Παρότι ο Χέρκεγμοξ είχε φτιάξει εκείνη τη συσκευή για επικοινωνία μαζί τους, η Μιράντα εξακολουθούσε να φοβάται που τα είχε αφήσει μαζί με την Εύνοια και τους Νομάδες. Άλλωστε, ήταν μηχανές, και ίσως πιο παράξενα από πολεοπλάστες.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Βόρκεραμ κουδούνισε ξανά, κι εκείνος τον τράβηξε από τη ζώνη του. Κοιτάζοντας τη μικρή οθόνη, είδε ότι ήταν αυτός που φανταζόταν. Προς στιγμή σκέφτηκε να τον αποφύγει – να πατήσει το πλήκτρο για απόρριψη της κλήσης – αλλά δεν το έκανε. Πάτησε το άλλο πλήκτρο.

«Όρπεκαλ...»

«Αυτοί είναι που περιμέναμε;» ρώτησε η φωνή του Όρπεκαλ-Λάντι. «Ποιοι είναι, μα τον Κρόνο; Δε φαίνονται για μισθοφόροι. Νόμιζα ότι περιμέναμε κάποιους μισθοφόρους!»

«Είναι,» του είπε ο Βόρκεραμ-Βορ, «οι Νομάδες των Δρόμων.»

«Οι ποιοι!; Αυτοί... αυτοί διώχτηκαν από τη Β' Κατωρίγια πριν... πριν αρχίσουν οι επιθέσεις των κουρσάρων! Τι σχέση μπορεί νάχουν με-;»

«Μην κάνεις φασαρία, Όρπεκαλ,» τον διέκοψε ο Αλέξανδρος, ακούγοντάς τον μέσα απ'το μέγαφωνο του πομπού του Βόρκεραμ. «Θα σου εξηγήσουμε σύντομα.»

«Έχετε κάνει σχέδια χωρίς εμένα;» φώναξε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Έχουμε πάψει να είμαστε σύμμαχοι; Να είμαστε Τριανδρία; Ποιος παίρνει τις αποφάσεις εδώ; Μόνοι σας τις παίρνετε;»

«Ηρέμησε,» του είπε ο Βόρκεραμ. «Θα μιλήσουμε. Κάνε υπομονή, και έχε μας λίγη εμπιστοσύνη, μα τον Κρόνο! Δες να βυσοδομούμε προδοσία;»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι διέκοψε την τηλεπικοινωνία χωρίς καμιά άλλη κουβέντα.

«Δεν είναι στις πιο κοινωνικές του φάσεις σήμερα...» σχολίασε ο Αλέξανδρος με ουδέτερη όψη.

Εν τω μεταξύ, όσο ο Βόρκεραμ-Βορ και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος μιλούσαν με τον Όρπεκαλ-Λάντι, ένα τρίκυκλο που έμοιαζε με δίκυκλο είχε έρθει ανάμεσα από το μεγάλο εξάτροχο μεταβαλλόμενο όχημα και το φορτηγό με τα Εκτρώματα. Επάνω στη σέλα του καθόταν ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας.

Έστρεψε τη ματιά του προς το παράθυρο της Εύνοιας και τη χαιρέτησε, χαμογελώντας. «Βρήκες τους Νομάδες σου, βλέπω.»

Η Εύνοια τού απάντησε μ'ένα δικό της χαμόγελο που τον έκανε να αισθανθεί σαν να ήταν χαμένη αδελφή του. «Τους βρήκα. Χάρη στη Μιράντα. Είσαι καλά;»

«Παραλίγο να κουφαθώ πρόσφατα, αλλά, κατά τα άλλα, ναι, καλά είμαι.»

«Να κουφαθείς;» Η Εύνοια καταλάβαινε ότι ο μισθοφόρος δεν έκανε πλάκα.

«Χτυπήθηκα από μια ηχητική ριπή στη Φιλήκη, όταν έγινε η ιστορία με τη Σέχτα των Άδηλων Ήχων: και το αλεξίσφαιρο πετσί μου δεν με προστατεύει από τέτοια όπλα. Έμαθες για την επίθεση που έκανε η Σέχτα την προχτεσινή νύχτα, έτσι;»

«Το άκουσα, ναι,» ένευσε η Εύνοια. «Κινδυνέψατε;»

«Σχετικά. Ευτυχώς, οι μαχητές του Ποιητή δεν ήρθαν από τη Β' Κατωρίγια, γιατί τότε θάχε γίνει το γλέντι της Ρασιλλώς!»

Ο Θόρινταλ, καθισμένος πλάι στην Εύνοια, εκεί όπου δεν μπορούσε να τον ακούσει ο μισθοφόρος, τη ρώτησε: «Ποιος είναι αυτός ο τύπος;»

«Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας,» του απάντησε εκείνη, «που σου είπαμε ότι είχε έρθει μαζί με την Άνμα, τη Νορέλτα-Βορ, τη Φοριντέλα-Ράο, και τον Μάγο για να μας σώσουν από την κατεστραμμένη περιοχή της Β' Κατωρίγιας.»

«Συμπαθητικός φαίνεται.»

«Καλός είναι.»

Ο Άβαντας είπε, από έξω, από το τρίκυκλό του: «Εύνοια!»

«Τι;» Τον κοίταξε πάλι από το παράθυρο.

«Η Μιράντα είπε ότι έχει αφήσει μαζί σου τα Εκτρώματα. Τα έχεις τώρα εδώ;»

«Στην πίσω μεριά του φορτηγού. Θες να τα βγάλω να σε χαιρετήσουν;»

Ο Άβαντας γέλασε. «Δε γουστάρω χαιρετισμούς με πλοκάμια: άσ' το καλύτερα.»

Η Εύνοια μειδίασε, ενώ συνέχιζαν όλοι τον δρόμο τους, διασχίζοντας την Ψηλή Λεωφόρο προς τα νότια.

Δεν τους χώριζαν πολλά χιλιόμετρα από τα σύνορα με την Αμφίνομη, και τώρα έφτασαν εκεί και συνάντησαν την Αστυνομία της περιοχής. Τους σταμάτησε, φυσικά, και τους έκανε πολλές ερωτήσεις για το ποι-οι ήταν και τι ήθελαν εδώ. Ο Βόρκεραμ-Βορ απάντησε στον επικεφαλής ότι έρχονταν από τη Φιλήκη, ότι είχαν πολεμήσει τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, και ότι ζητούσαν να μιλήσουν με τον Πολιτάρχη της Αμφίνομης για ένα άκρως σημαντικό και επείγον θέμα. Κατά τα άλλα, ήταν μισθοφόροι οι περισσότεροι από αυτούς, δήλωσε, και είχαν και κάποιους από τους εξόριστους φρουρούς της Β' Κατωρίγιας μαζί τους. Δεν πρόκειται να προκαλούσαν προβλήματα, και δεν θα έμεναν για πολύ – όχι περισσότερο απ'ό,τι χρειαζόταν για να συζητήσουν ο Βόρκεραμ-Βορ και ο Όρπεκαλ-Λάντι με τον Πολιτάρχη της Αμφίνομης.

Η Εύνοια είπε ότι το πλήθος που την ακολουθούσε ήταν οι Νομάδες των Δρόμων. «Έχουμε ξαναπεράσει από εδώ, πρόσφατα, πριν από τον χειμώνα· σίγουρα θα μας θυμάστε. Οι Νομάδες είναι ειρηνικοί, δεν προκαλούν πουθενά προβλήματα ή ζημιές.»

Οι αστυνομικοί φάνηκε όντως να τους θυμούνται, αλλά ρώτησαν τι έκαναν μαζί με τους μισθοφόρους του Βόρκεραμ-Βορ· οπότε η Εύνοια απάντησε ότι τους είχαν συναντήσει τυχαία στον δρόμο και ότι, κατά σύμπτωση, γνώριζαν κάποια άτομα μέσα στον στρατό τους. «Αλλά εμείς, φυσικά, δεν είμαστε μισθοφόροι. Οι Νομάδες δεν μάχονται, ούτε φρουρούν, επί πληρωμή. Είναι ειρηνικοί,» επανέλαβε.

Η Αστυνομία της Αμφίνομης τούς έλεγξε, αλλά όχι και πολύ εξονυχιστικά, απλά και μόνο για να δει κάποια βασικά πράγματα. Ρώτησαν την Εύνοια τι ήταν αυτές οι παράξενες σφαίρες μέσα στο φορτηγό της. (Τα Εκτρώματα είχαν μαζέψει τα πλοκάμια τους, ύστερα από διαταγή της μέσω της επικοινωνιακής συσκευής του Χέρκεγμοξ, και δεν έκαναν τον παραμικρό θόρυβο, ενώ τα φωτάκια τους ήταν όλα σβηστά. Μόνο η ενέργεια φαινόταν να ρέει επάνω τους σαν εξωτερικές φλέβες, ενώ

τμήματα των σωμάτων τους μετακινούνταν αργά σαν έμβολα ή γρανάζια, και τα ενεργειακά τους μέταλλα γυάλιζαν με τρόπο που κανείς θα χαρακτήριζε, τουλάχιστον, ασυνήθιστο.) Η Κυρά των Δρόμων είπε στους αστυνομικούς ότι τις είχαν βρει στη Μακρωκεάνια, ότι είχαν έρθει από τον Κάθετο Ωκεανό. Δεν ήξεραν τι ακριβώς ήταν, αλλά δεν έκαναν τίποτα το επικίνδυνο. Ήλπιζαν να τις πουλήσουν σε συλλέκτες έργων τέχνης ή παράξενων αντικειμένων. Η Αστυνομία έλεγξε τις μυστηριώδεις σφαίρες φέρνοντας μηχανικούς και μάγους, αλλά κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει τι ήταν και όλοι συμφωνούσαν πως, μάλλον, δεν ήταν επικίνδυνες. Έτσι, άφησαν τους Νομάδες να περάσουν.

Παραδόξως, η έρευνα των Νομάδων, λόγω των Εκτρωμάτων, είχε πάρει πιο πολλή ώρα απ'ό,τι η έρευνα του στρατού του Βόρκεραμ-Βορ.

Οι μισθοφόροι και οι εξόριστοι φρουροί της Β' Κατωρίγιας σκορπίστηκαν μέσα στην Τροχιόστρωτη (την περιφέρεια της Αμφίνομης όπου μπήκαν περνώντας τα σύνορα) για να βρουν καταλύματα και να διανυκτερεύσουν. Η Αστυνομία δεν τους οδήγησε σε κάποιο συγκεκριμένο μέρος για να τους περιφρουρεί, πράγμα που είχε και τα καλά του και τα κακά του. Τα καλά ήταν προφανή (δεν χρειαζόταν να αισθάνονται σαν αιχμάλωτοι· είχαν ελευθερία κινήσεων), τα κακά ήταν ότι θα έπρεπε να πληρώσουν για να περάσουν τη νύχτα και ότι θα έπρεπε να ψάξουν για να βρουν χώρους – και δεν ήταν λίγοι στο σύνολό τους. Ήταν χιλιάδες άνθρωποι, και πολλά οχήματα, ορισμένα από τα οποία αρκετά μεγάλα.

Οι Νομάδες των Δρόμων σταμάτησαν σε μια ήσυχη πλατεία κάτω από μια πλατιά γέφυρα – κι αυτοί στην Τροχιόστρωτη. Η Εύνοια διέκρινε μέσω των πολεοσημαδιών ότι το μέρος ήταν λιγάκι παρακμιακό και ότι σύχναζαν άτομα «στα όρια του νόμου» και «παραγκωνισμένα» – μάλλον ναρκομανείς, απόκληροι, και τρελοί. Τώρα, όμως, δεν ήταν εδώ παρά πέντε άνθρωποι. Οι δύο σηκώθηκαν κι έφυγαν, σαν οι Νομάδες να τους είχαν τρομάξει· ο ένας κοιμόταν, και δεν ξύπνησε· οι άλλοι δύο κάθονταν και κοίταζαν τους Νομάδες: απλά τους κοίταζαν, σαν μαστουρωμένοι.

Ο Θόρινταλ την ήξερε τούτη την πλατεία (η Αμφίνομη, άλλωστε, ήταν η πατρίδα του): ονομαζόταν Γεφυρόσκια Τρύπα. Το είπε στην Εύ-

νοια, και της τόνισε ότι ήταν ένα πολύ κακόφημο μέρος, αν και όχι πραγματικά επικίνδυνο. «Δεν έρχονται πολλοί εδώ.»

«Ακριβώς γι'αυτό σταματήσαμε εδώ, Θόρινταλ. Δε θα μείνουμε για καιρό.» Η Κυρά των Δρόμων κατέβηκε από το φορτηγό, ενώ γύρω της οι Νομάδες κατέβαιναν από τα υπόλοιπα οχήματα κι άρχιζαν να στήνουν τον καταυλισμό τους.

«Δε μου γεμίζει το μάτι αυτή η κωλοπλατεία, καθόλου,» είπε ο Ρήγας, ακόμα καθισμένος στο δίκυκλό του, ενώ η Μαρίνα, που ήταν πιασμένη πίσω του, κατέβαινε τώρα από τη σέλα.

«Δεν υπάρχει κίνδυνος· μην ανησυχείτε,» τους διαβεβαίωσε η Εύνοια.

«Ναι,» συμφώνησε ο Ρήγας, «πράγματι. Δε μοιάζει για επικίνδυνο μέρος· απλά...» μόρφασε, «ελεεινό, να πούμε. Τελοσπάντω.» Κατέβηκε από το δίκυκλό του, απενεργοποιώντας τη μηχανή.

«Γιατί εδώ, Εύνοια;» ρώτησε ο Κοντός Φριτς, που είχε ακούσει τα λόγια του Ρήγα καθώς πλησίαζε την Κυρά των Δρόμων.

«Είναι το πιο ήσυχο μέρος κοντά στον Βόρκεραμ-Βορ, και θέλουμε ησυχία τώρα.»

«Εμένα,» είπε ο Ράνελακ, ο Σκέλεθρος, καπνίζοντας το φονικό τσιμπούκι του, «δε μ'αρέσουν αυτοί οι μισθοφόροι, πάντως. Όλο όπλα και θωρακισμένα οχήματα... Δεν τους γουστάρω.»

«Ούτε εγώ,» δήλωσε η Λάρνια, κρατώντας τον Νίσκαν από την αλυσίδα του. Ο μαύρος γάτος γρύλισε.

«Δεν είμαστε τόσο κακοί όσο νομίζετε.»

Στράφηκαν, και είδαν τρεις ανθρώπους να ζυγώνουν. Τη μία τη γνώριζαν όλοι: ήταν η Μιράντα. Την άλλη την αναγνώριζαν μόνο ορισμένοι ανάμεσά τους: την είχαν πολεμήσει κάποτε, και την είχαν αιχμαλωτίσει. Τον τρίτο – αυτόν που είχε μιλήσει, κάνοντάς τους να στραφούν – τον ήξεραν μόνο η Εύνοια κι ο Θόρινταλ: ήταν ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας.

«Εσύ πάλι;» μούγκρισε ο Κοντός Φριτς, αγριοκοιτάζοντας τη Φοίβη.

«Τουλάχιστον, αυτή τη φορά δεν είστε με τόσο κακή παρέα όσο την προηγούμενη,» αποκρίθηκε η Νύφη του Χάροντα.

Η Εύνοια συνοφρυώθηκε. «Είσαι η Φοίβη, έτσι;»

Εκείνη ένευσε. «Έτσι.»

«Σου είπα ότι την έσωσα,» είπε η Μιράντα, «δεν σ'το είπα;»

«Μου το είπες.» Η Εύνοια δεν έδειχνε και τόσο χαρούμενη. Στράφηκε πάλι στη Νύφη του Χάροντα. «Ελπίζω να μην ξαναχτυπήσεις τους Νομάδες των Δρόμων. Δεν είναι εχθροί σου.»

«Δεν πήγα εγώ να τους χτυπήσω την προηγούμενη φορά, Αδελφή μου. Αυτοί μου επιτέθηκαν.»

«Εξαιτίας της Κορίνας,» θύμισε σε όλους η Μιράντα. «Και η Κορίνα, όπως ξέρουμε, μπορεί να αποδειχτεί πολύ πειστική.»

«Ναι, αυτό το ξέρουμε,» είπε ο Θώρινταλ.

«Εσύ ποιος είσαι, μάστορα;» ρώτησε ο Κοντός Φριτς τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα. «Μισθοφόρος, ε;»

Η Μιράντα τούς εξήγησε ποιος ήταν ο κύριος. «Τον θυμάστε, δεν τον θυμάστε; Σας διηγηθήκαμε ότι μας βοήθησε στην κατεστραμμένη περιοχή της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.»

«Ναι, σωστά,» είπε η Σορέτα. «Τώρα που το λες, τον αναφέρατε.»

«Γιατί είναι εδώ, απόψε;» ρώτησε ο Ρίμναλ, μάλλον καχύποπτα.

Ο Άβαντας μόρφασε. «Ήθελα να δω τους Νομάδες των Δρόμων από κοντά. Υπάρχει πρόβλημα;»

«Κανένα πρόβλημα,» του είπε η Εύνοια. «Ελάτε, καθίστε. Έχουμε πολλά να πούμε, νομίζω.» Και, καθώς βάδιζαν ανάμεσα στις σκηνές του καταυλισμού των Νομάδων: «Η Κορίνα προσπάθησε να μας παγιδέψει ξανά, Μιράντα. Στη Συρροή. Και πιστεύω ότι εκεί πρέπει να έχει υπό την επιρροή της κάποιο πολύ σημαντικό πρόσωπο...»

Αφού έκλεισαν δωμάτια σ'ένα ψηλό ξενοδοχείο στα όρια της Ψηλής Λεωφόρου, το οποίο είχε στο εσωτερικό του και κινηματογράφο, ο Όρπεκαλ-Λάντι κάλεσε ξανά τον Βόρκεραμ και τον Αλέξανδρο ζητώντας τους να μιλήσουν από κοντά. *Τώρα.*

Δε μπορούσαν να του το αρνηθούν – ο πολιτικός θα μεταμορφωνόταν σε οργή Κρόνου – έτσι πήγαν, μαζί με την Ολντράθα, τον Μάικλ, και τη Φοριντέλα-Ράο, στη σουίτα όπου διέμενε με την οικογένειά του. Τα παιδιά του είχαν ήδη πέσει για ύπνο, αλλά η Μπριζίτ ήταν στο σαλόνι.

Ο Βόρκεραμ τής ζήτησε ευγενικά να τους αφήσει μόνους. Να πάει στον κινηματογράφο, ει δυνατόν, ή σε κάποιον άλλο χώρο έξω από τη σουίτα. Είχαν να συζητήσουν κάτι πολύ σοβαρό.

«Δε θα διώξετε τη γυναίκα μου!» είπε ο Όρπεκαλ αμέσως. «Θα έρθω εγώ στο δωμάτιό σου, Βόρκεραμ.»

«Όπως θέλεις. Δεν-»

«Όχι, όχι!» παρενέβη η Μπριζίτ κουνώντας νευρικά τα χέρια – πράγμα που, για κάποιο λόγο, την έκανε να μοιάζει ακόμα πιο όμορφη. «Θα φύγω για λίγο· δεν πειράζει.»

«Αγάπη μου,» ο Όρπεκαλ αγκάλιασε τους ώμους της, «δεν υπάρχει λόγος να-»

«Μην είσαι ανόητος» – φίλησε πεταχτά τα χείλη του – «θα είστε πιο άνετα εδώ. Εγώ θα επιστρέψω σε μιάμιση ώρα.» Βάδισε προς την κρεμάστρα, πήρε από εκεί το δερμάτινο παλτό της, και έφυγε από τη σουίτα.

Ο Όρπεκαλ αγριοκοίταξε τον Βόρκεραμ και τον Αλέξανδρο. «Ελπίζω να έχετε καλό λόγο που διώχνετε τη γυναίκα μου μες στη νύχτα.»

«Μπορούσαμε να συζητήσουμε στο δωμάτιο μου-» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Τέλος πάντων!» έκανε εκνευρισμένα ο Όρπεκαλ.

«-εκείνη βιάστηκε να φύγει.»

«Επειδή είναι πιο ευγενική από εσάς τους δυο!»

Ο Αλέξανδρος σταύρωσε τα χέρια μπροστά του. «Θα συνεχίσεις να μας προσβάλλεις, ή θα συζητήσουμε;»

«Τι να 'συζητήσουμε';» μούγκρισε ο Όρπεκαλ. «Να μου πείτε τι μου κρύβετε θέλω! Δεν είναι ακριβώς *συζήτηση* αυτό. Είναι *βασική πληροφόρηση* – την οποία θα έπρεπε ήδη να είχα! Και δεν καταλαβαίνω τι μπορεί να συμβαίνει που ήταν ανάγκη να διώξετε τη Μπριζίτ. Ό,τι ξέρω εγώ το ξέρει κι εκείνη!»

«Ας καθίσουμε,» πρότεινε ο Βόρκεραμ καθώς κάθιζε, ψύχραιμα, σε μια πολυθρόνα.

«Σαν στο σπίτι σας...» είπε, καυστικά, ο Όρπεκαλ-Λάντι, και κάθισε σε μια άλλη πολυθρόνα.

Ο Αλέξανδρος πήρε θέση στον καναπέ ανάμεσά τους, μαζί με την Ολντράθα. Η Φοριντέλα-Ράο και ο Μάικλ έμειναν όρθιοι, κοιτάζοντας τριγύρω, τη σουίτα.

«Μην κάνετε πολλή φασαρία μόνο,» είπε ο Όρπεκαλ· «τα παιδιά μου κοιμούνται μέσα.»

«Εσύ κάνεις την περισσότερη φασαρία μέχρι στιγμής,» παρατήρησε ο Αλέξανδρος.

Ο Όρπεκαλ τον αγριοκοίταξε.

Η όψη του Πανιστόριου παρέμεινε ουδέτερη. Έπιασε έναν ξηρό καρπό από το μπολ στο τραπέζακι μπροστά στον καναπέ και τον έφαγε, κάνοντας *χρατς-κρατς-χρατς*.

Ο Βόρκεραμ είπε: «Τα σχέδιά μας άλλαξαν επειδή ξέρουμε πως και ο Πολιτάρχης της Βαθμιδωτής και ο Πολιτάρχης της Ρόδας είναι μιλημένοι, όπως ήταν ο Ρίκελικ-Αλντ.»

«Πώς το ξέρετε; Το μυριστήκατε στον άνεμο;»

Ο Βόρκεραμ και η Ολντράθα αλληλοκοιτάχτηκαν, και η δεύτερη έγνεψε καταφατικά. Το είχαν ήδη συζητήσει το θέμα – και με εκείνη και με τις άλλες δύο θυγατέρες.

«Η υπόθεση είναι λίγο... εξωφρενική,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ στον Όρπεκαλ-Λάντι. «Μη βιαστείς να νομίσεις ότι σε παραμυθιάζουμε. Γνωρίζουμε ότι οι πολιτάρχες είναι μιλημένοι επειδή μια θυγατέρα της Πόλης το είδε στο μέλλον.»

Το βλέμμα του Όρπεκαλ έγινε, από άγριο, δολοφονικό.

«Περίμενε προτού τραβήξεις πιστόλι,» του είπε ο Βόρκεραμ. «Έχεις ακόμα πολλά ν'ακούσεις. Κι ελπίζω μιάμιση ώρα να μας φτάσει· γιατί αυτά δεν είναι να τα ξέρει ο καθένας – συμπεριλαμβανομένης της γυναίκας σου.»

Η Εύνοια διηγήθηκε στη Μιράντα τι είχε συμβεί στη Συρροή και τι είχαν ακούσει στη Σκορπιστή («Όλες οι συμμορίες εκεί είναι έτοιμες να πολεμήσουν για τον Αλυσοδομένο Ποιητή, χωρίς καμιά αμφιβολία!»), και η Μιράντα διηγήθηκε στην Εύνοια πώς είχε σώσει τη Φοίβη από τη φυλακή της Κορίνας, τι είχε γίνει στη Φιλήκη με την Πολιτάρχη και με τη Σέχτα των Άδηλων Ήχων, ποια ήταν η αντιμετώ-

πιση του Πολιτάρχη της Επίστρωτης προς την Τριανδρία, και τι είχε δει ακολουθώντας τον Δρόμο του Μέλλοντος.

«Καταλαβαίνεις, λοιπόν, γιατί τώρα ερχόμαστε στην Αμφίνομη, έτσι; Είναι ο καλύτερος τρόπος για ν'αλλάξουμε το μέλλον. Η συμμαχία θα πρέπει να ξεκινήσει από εδώ,» είπε η Μιράντα, καθώς όλοι τους ήταν καθισμένοι μπροστά από τη σκηνή της Εύνοιας.

«Μα τον Κρόνο!» αναφώνησε ο Θόρινταλ. «Σχεδιάζετε πόλεμο. Κανονικότητα. Πόλεμο σε πολλές συνοικίες!»

«Δεν έχουμε άλλη επιλογή, Θόρινταλ,» εξήγησε η Μιράντα. «Ο Βόρκεραμ, μάλλον, δεν έχει άλλη επιλογή. Είναι η μόνη λύση για να αντιμετωπιστεί ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής. Αλλιώς θα φτάσει μέχρι την Ανατορική Συνοικία. Η Αμφίνομη θα κατακτηθεί από αυτόν.»

«Τι εννοείς 'ο Βόρκεραμ δεν έχει άλλη επιλογή'; Εσύ δεν συμφωνείς με το σχέδιό του;»

«Το αν συμφωνώ ή όχι δεν έχει μεγάλη σημασία. Νομίζω πως, δεδομένης της κατάστασης, είναι απαραίτητο. Εκείνο που κυρίως απασχολεί εμένα, όπως ξέρεις, είναι η Κορίνα.»

«Είμαστε εδώ για να σε βοηθήσουμε, Μιράντα,» της είπε η Εύνοια. «Αλλά δεν θα εμπλακούμε σε πόλεμο. Οι Νομάδες είναι ειρηνικοί.»

«Δε θα σας ζητούσα ποτέ να εμπλακείτε σε πόλεμο. Αν μη τι άλλο, θα ήθελα να αποφευχθεί ο πόλεμος. Όμως αυτό δεν μπορεί ποτέ να γίνει όσο η Κορίνα δρα όπως δρα.» Δεν μιλούσε ξεκάθαρα για το αρχαίο φυλαχτό γιατί δεν ήξεραν γι'αυτό οι άλλοι Νομάδες που παρακολουθούσαν την κουβέντα· την προηγούμενη φορά, στην *Τεχνοθήκη*, δεν τους είχε αναφέρει τίποτα, για λόγους ασφαλείας.

«Και τι σχέδιο έχεις για να σταματήσεις την Κορίνα, Μιράντα;» ρώτησε ο Θόρινταλ.

«Αυτό είναι το βασικό μου πρόβλημα: δεν έχω σχέδιο. Και τώρα πρέπει να βρω και τρόπο να ελευθερώσω την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ. Τουλάχιστον, ξέρω πού είναι φυλακισμένες-»

«Ξέρεις;» πετάχτηκε η Εύνοια. «Πού;»

Η Μιράντα τής είπε, εξηγώντας τι ήταν το Σύμπλεγμα Ήχων.

«Και πώς το έμαθες αυτό;»

«Η Κορίνα μού το φανέρωσε, μιλώντας μου όσο γίνονταν οι επιθέσεις της Σέχτας στη Φιλήκοη.»

«Θα είναι παγίδα, τότε!»

Η Μιράντα τής είπε ότι πίστευε πως όντως η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ βρίσκονταν εκεί, αλλά, ναι, αναμφίβολα ήταν παγίδα. «Θέλει να με αιχμαλωτίσει κι εμένα, ή να σκοτώσει τον Βόρκεραμ-Βορ. Αν και αυτός δεν μου φαίνεται τόσο ανόητος ώστε να πάει εκεί. Ακόμα κι αν το σκεφτόταν, η Ολντράθα ποτέ δεν θα τον άφηνε.»

«Ούτε εσύ πρέπει να πας, Μιράντα,» είπε ο Θόρινταλ. «Είναι πολύ ριψοκίνδυνο.»

«Το αντιλαμβάνομαι, αλλά πώς μπορώ να τις εγκαταλείψω;»

Μετά, για λίγη ώρα, διαφωνούσαν σχετικά με το αν η Μιράντα και η Φοίβη όφειλαν να πλησιάσουν το παλιό Σύμπλεγμα Ήχων στη Β' Κατωρίγια Συνοικία.

«Αν είναι δυνατόν! Δεν το πιστεύω,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι, ακόμα κι αφότου η Ολντράθα τού έδειξε το σημάδι στο καφετό-δερμο πέλμα της. «Περιμένετε να δεχτώ ως αληθινά τέτοια παραμύθια;»

«Σου είπαμε τι πραγματικά συμβαίνει, Όρπεκαλ,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος. «Σταμάτα να γκρινιάζεις.»

«Δηλαδή, ήρθαμε στην Αμφίνομη επειδή κάποια τρελή ισχυρίζεται πως είδε στο μέλλον ότι—»

«Δεν είναι τρελή. Είναι θυγατέρα της Πόλης. Και έχει ξαναδεί το μέλλον. Μας προειδοποίησε για την επίθεση της Σέχτας στη Φιλήκη, προτού συμβεί.»

«Και γιατί δεν το είπατε στην Πολιτάρχη, μα τον Κρόνο;»

«Γιατί θα μας έλεγε πως η Μιράντα είναι τρελή, κι εμείς επίσης. Επιπλέον, τι θα άλλαζε; Δεν είχαμε τίποτα συγκεκριμένες πληροφορίες, και η Φιλήκη βρισκόταν ήδη σε κατάσταση επιφυλακής. Τι παραπάνω φύλαξη θα μπορούσε να έχει;»

Ο Όρπεκαλ σηκώθηκε από την πολυθρόνα του, βηματίζοντας νευρικά μες στο δωμάτιο. Κοίταξε έξω απ'το μεγάλο, τζαμωτό παράθυρο. Κοίταξε, μετά, τη Φοριντέλα-Ράο και τον Μάικλ. Ρώτησε τον Βόρκεραμ: «Και όλοι οι μισθοφόροι σου ξέρουν γι'αυτές τις θυγατέρες της Πόλης;»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι, ακόμα καθισμένος. «Όχι· ελάχιστοι ξέρουν γι'αυτές.» Ήπιε μια γουλιά απ'τον Κρύο Ουρανό στο ποτήρι του. Το είχε γεμίσει πριν από λίγο από το μπουκάλι πάνω στο τραπεζάκι, πλάι στο μπουλ με τους ξηρούς καρπούς.

«Αυτά τα πράγματα είναι τρελά,» είπε ο Όρπεκαλ υψώνοντας τα χέρια. «Δε βγάζουν νόημα! Είναι σαν να μου λέτε ότι μας προστατεύουν φαντάσματα, και ότι ένα πολύ ισχυρό φάντασμα υποστηρίζει τον Αλυσοδεμένο Ποιητή και είναι μανιωδώς εναντίον μας!»

«Ακριβώς αυτό συμβαίνει,» του είπε ο Αλέξανδρος. «Επιπλέον, σκέψου πόσες νίκες έχει κάνει ο Ανθοτέχνης. Σκέψου πόσους εξωφρενικούς αγώνες έχει νικήσει. Δε νομίζεις ότι είναι σαν κάποια υπερφυσική δύναμη να βρίσκεται στο πλευρό του;»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι ξεφύσησε· κούνησε το κεφάλι του, σαν για να το ξεθολώσει. «Εντάξει... εντάξει,» είπε βηματίζοντας πάνω στο παχύ χαλί, «ας πούμε ότι όλα τούτα αληθεύουν. Τι... Τώρα πώς θα κινηθούμε; Και γιατί, αλήθεια, η Μιράντα δεν σας είχε προειδοποιήσει και για τον Ρίκελικ-Αλντ;»

«Δεν είναι τόσο απλό να δει το μέλλον, Όρπεκαλ,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. «Ακόμα και οι θυγατέρες της Πόλης δεν είναι παντογνώστριες, δεν είναι θεές· δεν μπορούν να κάνουν τα πάντα ανά πάσα στιγμή. Η Μιράντα μάς έχει βοηθήσει όσο τής επιτρέπουν οι δυνάμεις της.»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι στράφηκε στην Ολντράθα. «Εσύ; Βλέπεις κι εσύ το μέλλον;»

Εκείνη χαμογέλασε. «Βλέπω μόνο ότι είστε σε άψογη υγεία αλλά πολύ εκνευρισμένος, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι. Προτείνω να καθίσετε και να πιείτε κάτι. Το άγχος δεν κάνει καλό.»

Ο Όρπεκαλ ρώτησε τον Βόρκεραμ: «Μπορώ να μιλήσω σ'αυτή τη Μιράντα; Και στις άλλες; Μπορώ να δω και τα δικά τους σημάδια;»

«Θα τις καλέσω, αν θέλεις,» μόρφασε ο αρχηγός των Εκλεκτών πίνοντας μια γουλιά απ'τον Κρύο Ουρανό του.

Η κλήση του Βόρκεραμ-Βορ διέκοψε την κουβέντα τους, και η Εύνοια θύμωσε λίγο όταν άκουσε ότι η Μιράντα, η Φοίβη, και η

Ολντράθα είχαν συμφωνήσει να πουν για τις θυγατέρες της Πόλης σ'αυτόν τον Β' Κατωρίγιο πολιτικό, τον Όρπεκαλ-Λάντι.

«Ήταν απαραίτητο;»

«Πώς αλλιώς θα του δικαιολογούσαν το ότι αλλάξαμε δρόμο, Εύνοια;» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Πώς αλλιώς θα του δικαιολογούσαν το ότι περιμέναμε τους Νομάδες των Δρόμων να μας συναντήσουν στη συμβολή Κεντρικής και Ψηλής Λεωφόρου;»

Η Εύνοια έσμιξε τα χείλη, δυσσχεστική. «Παρ'όλ' αυτά, δεν μ'αρέσει.» Αναστέναξε. «Τέλος πάντων... Αυτό είναι το λιγότερο, τώρα.»

«Θα έρθεις μαζί μας, να μιλήσουμε στον Όρπεκαλ-Λάντι;» ρώτησε η Μιράντα καθώς σηκωνόταν από το σκαμνί της.

Η Εύνοια κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Δε βιάζομαι να τον γνωρίσω. Πηγαίνετε εσείς. Και μη χαθούμε ξανά.»

«Τώρα δεν χανόμαστε εύκολα, Αδελφή μου.»

«Τα Εκτρώματα;»

«Για την ώρα, κράτησέ τα εδώ. Μετά βλέπουμε.»

Μέσα από τα λαβυρινθώδη νήματα του ενεργειακού πλέγματος, η Κορίνα διέκρινε ότι το μέλλον είχε αλλάξει και, μάλιστα, πολύ απότομα, πολύ απρόσμενα. Ο Βόρκεραμ-Βορ δεν θα πήγαινε στη Βαθμιδωτή, όπως είχε σχεδιάσει, ούτε στη Ρόδα μετά απ'αυτήν. Θα πήγαινε να μιλήσει στον Πολιτάρχη της Αμφίνομης.

Και δεν υπήρχε καμιά καλή αιτιολογία γι'αυτό! Ήταν σαν η απόφαση να είχε παρθεί τυχαία. Αποκλείεται ο Βόρκεραμ ή ο Πανιστόριος ή ο Όρπεκαλ να ήξεραν ότι ο Σημαδεμένος είχε συναντήσει τον Πολιτάρχη της Βαθμιδωτής και τώρα θα συναντούσε και τον Πολιτάρχη της Ρόδας!

Όχι, δεν μπορούσαν με *τίποτα* να το ξέρουν αυτό. Ούτε μπορούσαν να το έχουν έτσι εύκολα υποθέσει.

Μονάχα μία εξήγηση υπήρχε για την αλλαγή στην πορεία τους: Η Μιράντα. *Εκείνη* το είχε κάνει! Η Κορίνα ήταν σίγουρη. *Εκείνη* είχε κοιτάξει στο μέλλον και είχε δει τον Σημαδεμένο να μιλά με τους πολιτάρχες. Ή ίσως, ακολουθώντας τους κρυφούς δρόμους, να το είχε μαντέψει με κάποιον άλλο τρόπο που δεν είχε σχέση με τη μελλοντοσκοπία.

Το ήξερα πως θα μου προκαλούσε προβλήματα όταν μάθαινε τους κρυφούς δρόμους! Το είχα δει! Η Μιράντα θα την καταδίωκε συνεχώς και θα τις χαλούσε τα σχέδια, και θα δίδασκε και σε άλλες Αδελφές τους πώς ν'ακολουθούν τους αόρατους δρόμους.

Η Κορίνα έπρεπε να δώσει τέλος σ'αυτό! Έπρεπε να δώσει τέλος στις ενοχλητικές δραστηριότητες της Μιράντας.

Αλλά τώρα... τώρα τι θα έκανε με τον πολιορκημένο, τον Βόρκεραμ-Βορ; Ο καταραμένος θα μιλούσε με τον Πολιτάρχη της Αμφίνομης, και μετά με την Πολιτάρχη της Κουρασμένης, και με τον Πολιτάρχη της Καλόπραγης... Θα ξεκινούσε τη συμμαχία του από εκεί, και ο πόλεμος θα θέριευε. Η σύγκρουση με τον Ανθοτέχνη θα ήταν τεράστια, και τρομερά καταστροφική!

Για όλα φταις εσύ, Μιράντα! Εσύ!

Αλλά ίσως να μην είχαν χαθεί τα πάντα ακόμα. Στην Αμφίνομη η Κορίνα είχε κάποια πιόνια που μπορούσε να χρησιμοποιήσει. Είχε τους Πορφυρούς Δικαστές, οι οποίοι είχαν, παλιότερα, ξαναχτυπήσει τον Βόρκεραμ-Βορ – δυστυχώς χωρίς να τον σκοτώσουν.

Τώρα, όμως, αισθανόταν το πλέγμα να τραντάζεται και να σείεται γύρω της. Είχε περάσει πολλή υποκειμενική ώρα εδώ, και έπρεπε να φύγει· θα επέστρεφε άλλη στιγμή.

Ήταν τόσο οργισμένη μ'αυτό που είχε κάνει η Μιράντα που δεν αντιλήφτηκε ότι η αντιοπτασία την παρακολουθούσε μέσα στο ενεργειακό πλέγμα· και όταν βγήκε από εκεί, βαδίζοντας ξανά στους δρόμους της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, μια γυαλιστερή φιγούρα πετάχτηκε μπροστά της, ξεπροβάλλοντας πίσω από μια γωνία.

Μια φιγούρα που θα μπορούσε να ήταν η αντανάκλασή της. Ολόκληρη από φως, όμως – εκτός από τέσσερα κοκκινόδερμα σημεία κλεμμένης σάρκας.

Η Κορίνα παρά τρίχα απέφυγε τα λαίμαργα χέρια της αντιοπτασίας, κι άρχισε να τρέχει μες στους απογευματινούς δρόμους ενώ ο ήλιος πλησίαζε στη δύση.

Ύστερα από κάποια ώρα, κανένα φάντασμα δεν την κυνηγούσε πλέον.

/20\

Ο Βάρνελ-Αλντ επιχειρεί μια μπλόφα, ελπίζοντας να αποκαλύψει τον επίδοξο δολοφόνο του και να κερδίσει τις εντυπώσεις των κατοίκων της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας· ένας τραυματισμός απειλεί να χαλάσει την παράσταση, και η Ασημίνα'νιρ παρατηρεί μια γυναίκα που δεν της αρέσει καθόλου.

Το καινούργιο Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας ήταν μια παλιά βίλα των Αλντ'κάρθοκ στην Όκιλμερ, την οποία ο Βάρνελ-Αλντ είχε επισκευάσει βιαστικά. Εργάτες είχαν φτιάξει κάποιες λίγες ρωγμές στους τοίχους και στην οροφή, είχαν βάλει νέα κρύσταλλα στα παράθυρα, είχαν τοποθετήσει νέες πόρτες και παραθυρόφυλλα. Διακοσμητές είχαν διακοσμήσει το Πολιταρχικό Μέγαρο (που δεν ήταν τόσο μεγάλο όσο αυτό που είχε ανατινάξει ο Όρπεκαλ-Λάντι) από πάνω ως κάτω, από τη μια άκρη ως την άλλη, με κλασική διακόσμηση των Αλντ'κάρθοκ της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας.

Από το ταβάνι του ευρύχωρου σαλονιού στο κέντρο της βίλας κρεμόταν ένα εντυπωσιακό διπλό πολύφωτο, σβηστό τώρα καθότι πρωί. Ολόκληρος ο τοίχος από τη μια μεριά σκεπαζόταν με μια πελώρια ταπετσαρία η οποία είχε κεντημένο το έμβλημα των Αλντ'κάρθοκ. Στη μέση της αίθουσας ήταν τοποθετημένα τρία τραπέζια, έτσι ώστε να σχηματίζουν Π, αφήνοντας κενό ανάμεσά τους. Επάνω στις άκριες των δύο τραπεζιών ήταν γλυκίσματα, πρόχειρα φαγητά, και ποτά. Υπηρέτες περιφέρονταν ανάμεσα στον κόσμο που τώρα συγκεντρωνόταν στην αίθουσα, φέρνοντας ό,τι τους ζητούσαν.

Ο Βάρνελ-Αλντ μπήκε από μια πλευρική πόρτα του σαλονιού κρατώντας τη σύζυγό του, Ασημίνα'νιρ, αγκαζέ. Ήταν κι οι δυο τους ντυμένοι εντυπωσιακά: εκείνος μ'ένα λευκό κοστούμι που κολάκευε το χρυσαφί δέρμα μου, εκείνη με μια μακριά μοβ τουαλέτα που άφηνε τους λευκόδερμους ώμους της εκτεθειμένους για να τους χαϊδεύουν τα μακριά ξανθά μαλλιά της. Επάνω στο κοστούμι του Βάρνελ ήταν πιασμένες

χρυσές καρφίτσες που γυάλιζαν, και μια αργυρή αλυσίδα. Πίσω του έπεφτε ένας πορφυρός μανδύας με χρυσά κεντήματα. Τον λαιμό της Ασημίνας στόλιζε ένα περιδέραιο με μάτια του Ποταμού, και τα δάχτυλά της ήταν γεμάτα δαχτυλίδια και βραχιόλια· γύρω από τη μέση της τυλιγόταν μια ζώνη αποτελούμενη από χρυσούς κρίκους.

Κανείς, όμως, δεν είχε δει ακόμα τον νέο Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας και τη σύζυγό του να μπαίνουν στην αίθουσα. Η πλευρική πόρτα ήταν κρυμμένη από τα σώματα μισθοφόρων του Βάρνελ-Αλντ – καλοπληρωμένων ανθρώπων, πιστών σ' αυτόν.

Ο Βάρνελ τούς έγνεψε σε χαιρετισμό, με το κεφάλι, διακριτικά, κι εκείνοι απάντησαν με τον ίδιο τρόπο. Η Ασημίνα δεν φάνηκε να τους δίνει ιδιαίτερη σημασία, σαν να μην υπήρχαν· το γεγονός ότι κρατούσε αγκαζέ τον σύζυγό της έμοιαζε να είναι το μόνο που είχε σημασία για εκείνη.

Εδώ, λοιπόν, θα επιχειρήσουν να με σκοτώσουν, σκέφτηκε ο Βάρνελ-Αλντ ατενίζοντας το μεγάλο, στολισμένο σαλόνι και τους ανθρώπους μέσα του. *Ή, τουλάχιστον, έτσι λέει η Κορίνα*. Ο Βάρνελ, βέβαια, την πίστευε απόλυτα. Η Θυγατέρα δεν έκανε τέτοια λάθη. Εδώ, όντως, θα επιχειρούσαν να τον ξεπαστρέψουν οι καταραμένοι Β' Κατωρίγιοι. Ένας άντρας με λευκό-ροζ δέρμα, κοντά ξανθά μαλλιά, και μπλε κοστούμι. Θα έβγαινε μέσα από το πλήθος κρατώντας πιστόλι, σημαδεύοντας τον Βάρνελ. Και θα τον πετύχαινε με τη ριπή του.

Ναι, ο Βάρνελ-Αλντ θυμόταν όλα όσα τού είχε πει γι' αυτόν τον επίδοξο φονιά η Κορίνα. Και σκόπευε ν' αλλάξει το μέλλον. Η ίδια η Θυγατέρα, άλλωστε, είχε συμφωνήσει. Τα λόγια της ήταν προειδοποίηση, όχι άφευκτο πεπρωμένο.

Ο Βάρνελ είχε ήδη ενημερώσει τους μισθοφόρους του, τους φύλακες του Πολιταρχικού Μεγάλου, να έχουν υπόψη τους έναν άντρα με ακριβώς αυτή την περιγραφή· αλλά τους είχε ζητήσει να μην κάνουν τίποτα. Να μην κινηθούν. *Αν δείτε κάποιον που θεωρείτε ύποπτο, απλώς να με ειδοποιήσετε αμέσως. Και να τον παρακολουθείτε συνέχεια*, είχε προστάξει. *Δεν τον θέλω νεκρό*, είχε εξηγήσει. *Θα φροντίσω εγώ για το τέλος του. Εσείς θα τον χτυπήσετε μόνο – μόνο – αν δείτε ότι έρχεται ξαφνικά να με πυροβολήσει χωρίς να τον έχω αντιληφτεί*.

Στην Ασημίνα ο Βάρνελ δεν είχε πει τίποτα. Καλύτερα να μην την ανησυχούσε. Καλύτερα η συμπεριφορά της να ήταν όσο το δυνατόν πιο φυσική.

Τώρα, καθώς οι δυο τους βάδιζαν ανάμεσα στο πλήθος, χαιρετώντας – με λόγια, νεύματα, ή απλά ένα χαμόγελο – τον κόσμο γύρω τους, τα μάτια του Βάρνελ αλώνιζαν την αίθουσα αναζητώντας τον δολοφόνο. Λευκόδερμος, ξανθός, κοντά μαλλιά, μπλε κοστούμι... Είδε δύο με τούτη την περιγραφή. Ποιος απ'αυτούς μπορεί να ήταν; Ή, μήπως, κανένας από τους δύο; Ο δολοφόνος, άλλωστε, ήταν αρκετά πιθανό να κρυβόταν μες στο πλήθος προτού παρουσιαστεί για να τον πυροβολήσει. *Η Κορίνα είπε ότι θα ξεπροβάλλει από τον κόσμο. Δεν πρέπει να είναι σε φανερό σημείο.*

Οι άνθρωποι που βρίσκονταν συναθροισμένοι στην αίθουσα ήταν πολιτικά πρόσωπα της Β' Κατωρίγιας που δεν είχαν τραπεί σε φυγή προς Φιλήκη ή Α' Κατωρίγια· σημαντικοί επιχειρηματίες· άτομα στα οποία ο Βάρνελ-Αλντ είχε δώσει υποσχέσεις· κάποιοι αρχηγοί αξιοσημείωτων συμμοριών που δεν μπορούσε κανείς να τους αγνοήσει· ιερωμένοι του Κρόνου που ανησυχούσαν για το μέλλον της συνοικίας· ορισμένοι ευγενείς Παλαιών και Καινών Οίκων με αρκετή επιρροή στη Β' Κατωρίγια (ανάμεσα στους οποίους και Αλντ'κάρθοκ, φυσικά)· και δημοσιογράφοι.

Μεγάλοι τηλεοπτικοί πομποί, επάνω σε κυλιόμενα τρίποδα, ήταν ήδη στημένοι μέσα στην αίθουσα. Από το τηλεοπτικό κανάλι *Κατωρίγιο Φως*, από το τηλεοπτικό κανάλι *Γύπας της Όχθης*, και από το τηλεοπτικό κανάλι *Η Μεγάλη Συνοικία*. Δημοσιογράφοι από εφημερίδες και περιοδικά βρίσκονταν επίσης εδώ, ο ένας πλάι στον άλλο, περιμένοντας ν'ακούσουν τι θα έλεγε ο νέος Πολιτάρχης, τι θα συζητούσε με τον κόσμο που ήταν συγκεντρωμένος στην κεντρική αίθουσα του καινούργιου Πολιταρχικού Μεγάρου.

Δεν έχετε ιδέα τι θα δείτε, όμως, σκέφτηκε ο Βάρνελ-Αλντ. Δεν έχετε καμία ιδέα.

Πήγε και στάθηκε πίσω από το τραπέζι που ήταν τοποθετημένο κάθετα ως προς τα άλλα δύο, στην κορυφή του Π, αφήνοντας το χέρι της Ασημίνας. Τα περισσότερα βλέμματα ήταν στραμμένα επάνω του, κα-

θώς και οι δύο από τους τρεις τηλεοπτικούς πομπούς· ο τρίτος ήταν στραμμένος στον κόσμο.

«Θα μπορούσα να έχω την προσοχή σας για λίγο;» ρώτησε, μεγαλόφωνα, ο Βάρνελ-Αλντ. «Θα μπορούσα να έχω την προσοχή σας για λίγο;»

Οι πάντες σώπασαν, και τώρα όλοι – άνθρωποι και τηλεοπτικοί πομποί – ήταν στραμμένοι σ'εκείνον.

«Σας ευχαριστώ που ήρθατε σήμερα στο νέο Πολιταρχικό Μέγαρο. Το ξέρω πως δεν είναι τελειωμένο ακόμα – όπως θα είδατε, άνθρωποι εξακολουθούν να δουλεύουν για τις επισκευές του – αλλά είναι ό,τι καλύτερο μπορούσα να κάνω μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα που είμαι Πολιτάρχης εδώ.» Τα μάτια του, εν τω μεταξύ, παρατηρούσαν το πλήθος για σημάδια του δολοφόνου, μα δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα ύποπτο. «Η συνάντησή μας, ωστόσο, δεν ήταν δυνατόν να περιμένει άλλο. Οφείλαμε να μιλήσουμε.

»Όμως, δυστυχώς, γνωρίζω πως ανάμεσά σας καιροφυλαχτεί ένας ύπουλος άνθρωπος. Ένας άνθρωπος που έχει βάλει στο μυαλό του τη δολοφονία μου, και σκοπεύει να την επιχειρήσει σήμερα· τώρα, ίσως.» Μουρμουρητά άρχισαν αμέσως ν'ακούγονται από το συγκεντρωμένο πλήθος, και ο Βάρνελ αισθάνθηκε την Ασημίνα να πιάνει το δεξί του μανίκι, έχοντας προφανώς ανησυχήσει. «Γνωρίζω ποιος είναι!» δήλωσε μεγαλόφωνα ο Βάρνελ-Αλντ για ν'ακουστεί καθαρά. «Οι φρουροί θα μπορούσαν ήδη να τον έχουν σκοτώσει. Ωστόσο, θα ήθελα πρώτα να τον αντικρίσω. Για να του δώσω την ευκαιρία που ζητά...» Σφίγγοντας καθησυχαστικά τον ώμο της Ασημίνας, απομακρύνθηκε από δίπλα της ενώ εκείνη τον κοίταζε με γουρλωμένα μάτια· ο Βάρνελ έκανε τον γύρο του τραπεζιού, πέρασε από το μικρό κενό που άφηναν ανάμεσά τους αυτό το τραπέζι και το αριστερό τραπέζι του Π, και στάθηκε στη μέσα μεριά του Π, η οποία τώρα, νόμιζε ο Βάρνελ, θύμιζε αρένα αν μη τι άλλο.

Γι'αυτό, άλλωστε, την προόριζε.

«Παρουσιάσου μπροστά μας!» είπε ο Βάρνελ-Αλντ, ενώ ξαφνικά νεκρική σιγή είχε απλωθεί στην αίθουσα: οι πάντες έμοιαζε να κρατάνε την ανάσα τους, κανείς δεν κουνιόταν. «Θα έχεις την ευκαιρία που ζητάς για να με σκοτώσεις. Αλλά θα δώσεις και σ'εμένα την ευκαιρία να

σε αντιμετωπίσω σε δίκαιο αγώνα.» Ο Βάρνελ έπιασε κάτι που ήταν τυλιγμένο με υφάσματα επάνω το κάθετο τραπέζι. Το ξετύλιξε γρήγορα, με θεατρικό τρόπο, αποκαλύπτοντας δύο θηκαρωμένα ξίφη. Τα κράτησε σταυρωτά εμπρός του, με το ένα χέρι. «Δύο ξίφη από τη Βίηλ!» φώναξε. «Το ένα, δολοφόνε, δικό σου· το άλλο δικό μου. Σου δίνω μια ευκαιρία να με σκοτώσεις. Ή τη δέχεσαι, ή πεθαίνεις τώρα από τις σφαίρες των μισθοφόρων που κρυφά σε σημαδεύουν.»

Ήταν μπλόφα, φυσικά. Ο Βάρνελ δεν είχε ιδέα ποιος ήταν ο δολοφόνος· αλλά ήλπιζε πως θα πανικοβαλλόταν, πως θα έχανε την ψυχραιμία του, και θα παρουσιαζόταν... και τότε: θα γινόταν παράσταση.

Μερικές στιγμές απόλυτης σιωπής ακολούθησαν μέσα στο μεγάλο σαλόνι της παλιάς βίλας των Αλντ'κάρθοκ – του νέου Πολιταρχικού Μεγάρου της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

«Η τελευταία σου ευκαιρία να με σκοτώσεις, σκουλήκι του Σκοτοδαίμονος!» φώναξε ο Βάρνελ-Αλντ, κρατώντας μπροστά του, σταυρωτά, τα δύο θηκαρωμένα ξίφη από τη Βίηλ.

«Γιατί να μη σε σκοτώσω μ'αυτό, καλύτερα;» αντιγύρισε ένας άντρας, βγαίνοντας μέσα από το πλήθος. Και πράγματι, όπως είχε πει η Κορίνα, ήταν ξανθός, λευκόδερμος, και φορούσε μπλε κοστούμι. Καμιά σαρανταριά χρονών· δεν μπορεί να ήταν μεγαλύτερος. Μουρμουρητά και φωνές ακούστηκαν από το πλήθος: κάποιιοι πρέπει να τον αναγνώριζαν, να ήξεραν ποιος ήταν. Ο Βάρνελ δεν νόμιζε ότι τον είχε ξαναδεί ποτέ του. «Όσο για το ποιος είναι 'σκουλήκι του Σκοτοδαίμονος', όλοι ξέρουν ποιος σφετερίστηκε την πολιταρχία της συνοικίας μας ως σύμμαχος του δυνάστη Κάδμου Ανθοτέχνη!»

«Θ'απαντήσω στην ερώτησή σου,» του είπε ψύχραιμα ο Βάρνελ, κρατώντας ακόμα τα ξίφη μπροστά του σαν να μπορούσαν να αποτελέσουν ασπίδα αν ο άντρας πυροβολούσε. «Αν μου ρίξεις τώρα, με το πιστόλι σου, θα σε σκοτώσουν αμέσως αυτοί που ήδη σε σημάδευαν από την ώρα που μπήκες εδώ. Αν όμως δεχτείς να μονομαχήσεις μαζί μου με τα ξίφη – και ακούστε με καλά όλοι! – τότε θα σε αφήσουν να φύγεις χωρίς κανείς να σε πειράξει.

»Μ'ακούτε;» Έριξε μια ματιά στους αρχηγούς των φρουρών του. «Αν αυτός ο άνθρωπος με σκοτώσει ενώ μονομαχούμε με ξίφη, δεν θα τον

σκοτώσετε, δεν θα τον συλλάβετε, δεν θα τον πειράξετε με κανέναν τρόπο. Θα τον αφήσετε να φύγει.»

Οι μισθοφόροι έγνεψαν καταφατικά.

Και τα μάτια του Βάρνελ-Αλντ στράφηκαν ξανά στον επίδοξο δολοφόνο του. «Τι λες, λοιπόν, σκουλήκι του Σκοτοδαίμονος; Θα με αντιμετωπίσεις, ή θα πεθάνεις;»

Η αναπνοή του αγνώστου ακουγόταν γρήγορη. Ήταν προφανώς τρομαγμένος. Τα μάτια του κοίταζαν μια από δω μια από κει, σαν να πίστευε ότι μπορούσε να εντοπίσει όλους όσους τον σημάδευαν και να τους αποφύγει – ο ανόητος! Αλλά η απάντηση που έδωσε ήταν αρκετά ψύχραιμη, έκρινε ο Βάρνελ-Αλντ – και ακριβώς αυτή που ήθελα:

«Δε φαίνεται να μου αφήνεις καμία επιλογή... Εξοχότατε.» Το τελευταίο ακούστηκε σαν βρισιά. Ο άντρας ασφάλισε το πιστόλι του και το πέταξε στα πόδια του πλήθους. Οι άνθρωποι έκαναν πίσω αμέσως, σαν το όπλο να ήταν δηλητηριώδες φίδι που μπορεί να τους δάγκωνε: κάποιοι αναφώνησαν, μια γυναίκα ούρλιαξε στιγμιαία.

«Τελικά, έχεις κάποια σύνεση.» Ο Βάρνελ έτεινε τη λαβή του ενός ξίφους προς τον επίδοξο δολοφόνο.

Εκείνος έκανε δυο βήματα προς τον Πολιτάρχη, άρπαξε το μανίκι του όπλου, και το τράβηξε από το θηκάρι του, κάνοντας ξανά, πάραυτα, δυο βήματα πίσω.

Ο Βάρνελ-Αλντ πέταξε το άδειο θηκάρι πάνω στο δεξί τραπέζι. Τράβηξε το άλλο ξίφος και πέταξε το θηκάρι του στο αριστερό τραπέζι.

«Βάρνελ!» φώναξε η Ασημίνα, πίσω του. «Όχι! Μην το κάνεις αυτό! Σκότωσέ τον τώρα – τώρα! Πες τους να τον σκοτώσουν! –Σκοτώστε τον! Σκοτώστε τον!» πρόσταξε δείχνοντας τον επίδοξο δολοφόνο.

Ο Βάρνελ-Αλντ, όμως, ύψωσε το χέρι. «Κανείς δεν θα τον πειράξει!» φώναξε. «Ούτε τώρα ούτε μετά τη μονομαχία!»

»Ασημίνα: παρακολούθησε πώς ένας Αλντ'κάρθοκ αντιμετωπίζει τους εχθρούς του,» είπε σαν να μιλούσε για μια συνηθισμένη πολιτική ή δικηγορική διαδικασία, ενώ κοίταζε τη σύζυγό του με τις άκριες των ματιών του και μόνο· η υπόλοιπη προσοχή του ήταν εξολοκλήρου στραμμένη στον επίδοξο φονιά του, γιατί φοβόταν ότι ο άντρας ίσως να του ορμούσε για να τον καρφώσει στα ξαφνικά.

Εκείνος, ωστόσο, δεν το επιχείρησε.

Ο Βάρνελ-Αλντ τον πρόσταξε, δείχνοντάς τον με το ξίφος του: «Πες μας, δυνατά και καθαρά, το όνομά σου ώστε να το ακούσουν όλοι προτού πεθάνεις!»

«Τι σαχλαμάρες είν' αυτές, αριστοκράτη;» γρύλισε ο άντρας. «Είσαι τρελός! Είναι προφανές!»

«Πες μας το όνομά σου, για να το ακούσουν όλοι! Τώρα!» Η φωνή του Βάρνελ-Αλντ αντήχησε σαν καμπάνα μες στο σαλόνι όπου πάλι σιγή είχε επικρατήσει πέρα από μερικά έντονα μουρμουρητά.

«Οι περισσότεροι με ξέρουν.»

«Το όνομά σου! Αλλιώς θα σε πυροβολήσουν εκεί που στέκεσαι!»

Ο άντρας δίστασε για μια στιγμή· ύστερα: «Το όνομά μου είναι Μάικλ Σημαδεμένος, δυνάστη, όπως ήδη γνωρίζεις, και είμαι ξάδελφος του πρώην Πολιτάρχη μας, Γουίλιαμ Σημαδεμένου, που οι προηγούμενοι σφετεριστές εξαφάνισαν! Και δεν θ' αφήσω κι άλλο τύραννο να πάρει την πολιταρχία της συνοικίας μας! Το όνομά μου είναι το τελευταίο όνομα που θ' ακούσεις!» Και όρμησε στον Βάρνελ-Αλντ, σπαθίζοντας άγρια, από πάνω προς τα κάτω.

Εκείνος εύκολα απέκρουσε το χτύπημά του και τον έσπρωξε πίσω. Τα ξίφη τους συναντήθηκαν γι' ακόμα μια φορά, και ο Βάρνελ τον ξανάσπρωξε παρότι ο άντρας έμοιαζε αρκετά δυνατός. Δεν ξέρει να ξιφομαχεί, σκέφτηκε. Όπως το περίμενα.

Οι λεπίδες τους συναντήθηκαν για τρίτη φορά, ηχώντας έντονα μες στην αίθουσα. Ηχώντας και αντηχώντας.

Διασταυρώθηκαν ανάμεσά τους, καθώς ο ένας άντρας έσπρωχνε τον άλλο.

«Θα σε στείλω πίσω στη μάνα του Σκοτοδαίμονος που σε γέννησε, σκυλί του Αλυσσοδεμένου Ποιητή!» κραύγασε ο Μάικλ, ενώ τινάζονταν κι οι δύο όπισθεν κι απομακρύνονταν λίγο ξανά.

«Έλα, τότε, ήρωα!» φώναξε ο Βάρνελ-Αλντ, κραδαίνοντας το ξίφος του. «Έλα! Σκότωσέ με! Σκότωσέ με!» Μέχρι στιγμής έπαιζε μαζί του· ήθελε να κάνει παράσταση. Ήθελε να τον δουν να αντιμετωπίζει ο ίδιος τον επίδοξο δολοφόνο του, γιατί ήξερε πως τους ανθρώπους τούς εντυπωσίαζαν οι γενναίες πράξεις. Και τώρα δεν τον παρακολουθούσαν μόνο όσοι ήταν συγκεντρωμένοι στην αίθουσα· τον παρακολουθούσε ολάκερη η Β' Κατωρίγια Συνοικία μέσω των τηλεοπτικών πο-

μπών των τριών καναλιών, και ίσως να τον έβλεπαν και άνθρωποι πέρα από τη Β' Κατωρίγια. Αργότερα, *αναμφίβολα* θα τον έβλεπαν και άνθρωποι πέρα από τη Β' Κατωρίγια, όταν όλα αυτά μεταφέρονταν αποθηκευμένα σε πλακέτες.

Ο Μάικλ Σημαδεμένος τού όρμησε ξανά, γρυλίζοντας. Τα σπαθιά συναντήθηκαν και συναντήθηκαν και συναντήθηκαν – ηχώντας-αντηχώντας ηχώντας-αντηχώντας – και συναντήθηκαν και συναντήθηκαν και συναντήθηκαν – ηχώντας-αντηχώντας...

Δεν είναι ξιφομάχος ούτε κατά διάνοια, παρατήρησε ο Βάρνελ-Αλντ. *Πάω στοίχημα πως τούτη είναι η πρώτη φορά που πιάνει σπαθί στη ζωή του – χα-χα-χα-χα-χα!...* Όχι πως αυτό ήταν παράξενο για έναν άνθρωπο της Ρελκάμνια, φυσικά. Οι περισσότεροι δεν ήξεραν πώς να χειρίζονται σπαθιά· και όσοι τα χειρίζονταν τα χρησιμοποιούσαν περισσότερο σαν ρόπαλα.

Ο Βάρνελ, όμως, δεν ήταν έτσι. Ο Βάρνελ *ήξερε* να ξιφομαχεί. Και θεωρούσε, μάλιστα, τον εαυτό του αρκετά καλό σ' αυτό. Κάποτε, είχε βρει έναν ξιφομάχο στη Μεγαλοδιάβατη – έναν άντρα από τη διάσταση της Βίηλ, όπου κανείς δεν χρησιμοποιούσε πυροβόλα όπλα γιατί οι εκρηκτικές ύλες ήταν πολύ επικίνδυνες. Ο Βάρνελ είχε ζητήσει από τον ξιφομάχο να τον διδάξει, κι εκείνος τον είχε διδάξει επί μέρες. Επί έναν χρόνο, τελικά. Ο Βάρνελ επέμενε να γίνει τόσο καλός όσο ο δάσκαλός του. Η διαδικασία ήταν επώδυνη· και, όταν ολοκληρώθηκε, ο Βάρνελ ήταν βέβαιος πως δεν είχε γίνει τόσο καλός όσο ο ξιφομάχος από τη Βίηλ.

Αλλά αυτό σήμαινε ότι στη χρήση του σπαθιού ήταν πλέον καλύτερος, κατά πάσα πιθανότητα, από σχεδόν οποιονδήποτε άλλο ζωντανό άνθρωπο στη Ρελκάμνια.

Και τώρα η παράσταση θα γινόταν πιο θεαματική για το κοινό.

Ο Βάρνελ στάθηκε γερά στα πόδια του, απέκρουσε γι' ακόμα μια φορά το ξίφος του αντιπάλου του, και, γυρίζοντας απότομα τις δυο λεπίδες, τον αφόπλισε. Το σπαθί τινάχτηκε στο χαλί του πατώματος.

Ο Μάικλ αμέσως οπισθοχώρησε.

Ο Βάρνελ δεν τον κυνήγησε. Ύψωσε το σπαθί του, δείχνοντάς τον. «Κάτι σου έπεσε.»

Το πλήθος μουρμούριζε, σχολίαζε. Η Ασημίνα'νιρ φώναξε: «Αποτελείωσέ τον, Βάρνελ! Αποτελείωσέ τον!»

Ο Μάικλ Σημαδεμένος άρπαξε γρήγορα το πεσμένο σπαθί του, σαν να φοβόταν ότι, όσο έσκυβε, ο Βάρνελ-Αλντ θα του ορμούσε.

Τι ανόητος. Δεν καταλαβαίνει ότι μπορούσε ήδη να είχε ένα κόκκινο χαμόγελο στον λαιμό; «Θα συνεχίσουμε, ήρωα, ή θα παραδοθείς;»

«Τι... τι διάλογο...» έκανε λαχανιασμένα ο Μάικλ. «Διαβάζεις Απολλώνιους συγγραφείς που λένε για μονομαχίες ευγενών της Απολλώνιας; Για το έθιμο τους, του Καλέσματος;»

Ο Βάρνελ γέλασε χωρίς να πάψει να είναι ετοιμοπόλεμος. Οι ευγενείς της Απολλώνιας είχαν το έθιμο να μονομαχούν με λεπίδες – το έλεγαν «Κάλεσμα» – παρότι στη διάστασή τους τα πυροβόλα όπλα λειτουργούσαν κανονικά. «Όχι,» αποκρίθηκε, «δεν διαβάζω Απολλώνιους συγγραφείς.» Και όρμησε στον Μάικλ, σπαθίζοντας.

Τα ξίφη συναντήθηκαν, και ξανά, και ξανά, και ξανά, και ξανά– Ο Βάρνελ γρονθοκόπησε τον Σημαδεμένο καταπρόσωπο, στέλνοντάς τον πάνω στο αριστερό τραπέζι. Εκείνος σηκώθηκε γρήγορα, αιμορραγώντας από την άκρη του στόματος. Έκανε να καρφώσει τον Βάρνελ στο στήθος, χιμώντας καταπάνω του, κραυγάζοντας εξαγριωμένος – «ΑΑΑΑααααα!» – αλλά ο Βάρνελ εύκολα απέφυγε τη λεπίδα με μια ευέλικτη κίνηση του σώματός του. Το σπαθί έσκισε μόνο ένα κομμάτι απ'τον πορφυρό μανδύα του. Ο Βάρνελ κλότσησε τον Μάικλ στα καπούλια, στέλνοντάς τον κάτω, στο χαλί. Εκείνος σηκώθηκε βιαστικά όρθιος. *Ακόμα δεν έχει καταλάβει ότι θα μπορούσα ήδη να τον είχα ξεπαστρέψει;*

Ο Σημαδεμένος ατένισε τον εχθρό του με στενεμένα μάτια, αγκομαχώντας, φανερά κουρασμένος – ενώ ο Βάρνελ δεν αισθανόταν παρά ελάχιστη κούραση. Ο ξάδελφος του Γουίλιαμ δεν αποτελούσε σοβαρή πρόκληση.

«...Παίζεις μαζί μου,» είπε ο Μάικλ. «Παίζεις!»

«Θα συνεχίσεις να στέκεται εκεί και να μιλάς;» ρώτησε ο Βάρνελ, κραδαίνοντας προκλητικά το ξίφος του, κάνοντας τη λεπίδα να γυαλίζει στο πρωινό φως που έμπαινε από τα μεγάλα παράθυρα του σαλονιού.

«Δεν είναι δίκαιη αναμέτρηση!» γρύλισε ο Μάικλ. «Είσαι ξιφομάχος! – εγώ δεν είμαι. Είσαι σαν αυτούς τους γελοίους που βγαίνουν στις αρένες για να διασκεδάζουν τον κόσμο!

»Τέτοιον άνθρωπο θέλετε για Πολιτάρχη σας;» φώναξε στο πλήθος και προς τους τηλεοπτικούς πομπούς. «*Τέτοιον γελοίο θέλετε για Πολιτάρχη σας; Είναι τρελός!*»

«Αφού είμαι ‘τρελός’ και ‘γελοίος’,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ-Αλντ, «έλα να μ’αποτελειώσεις, ήρωα!»

Ο Μάικλ πέταξε κάτω το σπαθί του. «Δε μπορώ να σε νικήσω! Το ήξερες ότι δεν μπορώ να σε νικήσω!»

Ο Βάρνελ τον έδειξε με τη λεπίδα του ξανά. «Δεν ήξερα αν είσαι ξιφομάχος ή όχι, ανόητε. Δεν έχω τόσο καλή πληροφόρηση για σένα. Και θάπρεπε να χαίρεσαι που έχεις έστω κι αυτή την ευκαιρία να πολεμήσεις – ενώ θα μπορούσες ήδη να ήσουν νεκρός! Τώρα, πάρε το σπαθί από κάτω και αντιμετώπισέ με, ή πέθανε εκεί που στέκεσαι! Πάρε το-!»

Ο Μάικλ άρπαξε ξαφνικά το ξίφος από το χαλί και-
(η Ασημίνα ούρλιαξε: «*Βάαααρνεεεεελ!*»)

-το εκτόξευσε καταπάνω στον Βάρνελ-Αλντ, στροβιλιζόμενο-
Το πλήθος κραύγαζε και αναφωνούσε.

Ο Βάρνελ απέκρουσε τη λεπίδα στον αέρα, με τη δική του, τινάζοντας το σπαθί κάπου μέσα στον κόσμο, όπου μια έντονη κραυγή ακούστηκε – κάποιος είχε χτυπηθεί.

Η κίνηση του Μάικλ είχε ξαφνιάσει τον Βάρνελ (*Οι απεγνωσμένοι άνθρωποι κάνουν απεγνωσμένα πράγματα!*) αλλά δεν ήταν κάτι που δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει. Ωστόσο, όφειλε να παραδεχτεί πως αυτή ήταν η μοναδική στιγμή μέσα σε τούτη τη μονομαχία που είχε κινδυνέψει.

«Τα κόλπα σου τελείωσαν, δολοφόνε!» γρύλισε.

Αλλά ο Μάικλ ήδη έτρεχε, κάνοντας να σκύψει, προφανώς για να μπει κάτω απ’το δεξί τραπέζι, ελπίζοντας μάλλον να αποφύγει έτσι τις ριπές των μισθοφόρων.

Ο Βάρνελ-Αλντ τον πρόλαβε: τον κλότσησε στα πόδια, σωριάζοντάς τον στο χαλί. Τον ξανακλότσησε, στα πλευρά, κάνοντάς τον να διπλωθεί.

Έβαλε το πόδι του πάνω στον λαιμό του Μάικλ Σημαδεμένου, ενώ τον έδειχνε με το σπαθί του. «Συλλάβετέ τον!» πρόσταξε τους μισθοφόρους του, οι οποίοι πλησίασαν στη στιγμή, ενώ το πλήθος ολόγυρα μιλούσε φρενήρες τώρα που η μονομαχία είχε τελειώσει.

Ο Βάρνελ-Αλντ πήρε το πόδι του από τον πεσμένο ξάδελφο του Γουίλιαμ Σημαδεμένου και πλησίασε το αριστερό τραπέζι για να πιάσει το θηκάρι του σπαθιού του· αλλά, προτού φτάσει εκεί, η Ασημίνα ήταν ήδη πλάι του, αρπάζοντας το χέρι του, αγκαλιάζοντάς τον.

«Βάρνελ!... Μα τον Κρόνο! γιατί δεν μου το είπες; Γιατί; Το ήξερες και δεν μου το είπες! Το ήξερες ότι αυτός ο παλιάνθρωπος θα ερχόταν να σε δολοφονήσει!»

Ο Βάρνελ, ρίχνοντας το σπαθί του πάνω στο τραπέζι, την κράτησε από τους βραχίονες και τη φίλησε στα χείλη. «Ήταν καλύτερα να μην ξέρεις. Δεν ήθελα να φοβηθείς άδικα—»

«Άδικα; Γιατί είσαι πάντα τόσο παράτολμος, μα τον Κρόνο; Είχε έρθει για να σε σκοτώσει!»

«Αλλά το γνώριζα· άρα, δεν υπήρχε κίνδυνος.»

Τα μάτια της έμοιαζαν πελώρια καθώς ατένιζαν το πρόσωπό του. «Ένας άνθρωπος που έρχεται να σε σκοτώσει είναι πάντα επικίνδυνος, Βάρνελ!»

Οι φωνές από δίπλα τράβηξαν το βλέμμα του προς τα εκεί. Ο Βάρνελ-Αλντ στράφηκε και είδε τους καλεσμένους του συγκεντρωμένους γύρω από έναν πεσμένο άντρα. Έναν αιμόφυρτο άντρα. Πρέπει να ήταν αυτός που είχε χτυπηθεί από το σπαθί του Μάικλ, όταν ο Βάρνελ το απέκρουσε στον αέρα τινάζοντάς το, παρά τη θέλησή του, προς το πλήθος. Ευτυχώς, η λεπίδα δεν είχε καρφωθεί πάνω στον άντρα· ήταν πεσμένη παραδίπλα.

«Νομίζω ότι κάποιος χρειάζεται τη βοήθειά σου, αγάπη μου,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ, πιάνοντας το χέρι της Ασημίνας και τραβώντας την προς τον τραυματία. Εκείνη πρόθυμα ακολούθησε, μοιάζοντας τώρα μόλις να έχει προσέξει τον χτυπημένο άνθρωπο· πιο πριν, είχε μάτια μόνο για τον σύζυγό της.

«Ειδοποιήστε έναν γιατρό!» φώναξε, παραμερίζοντας τον κόσμο γύρω από τον τραυματία και πλησιάζοντάς τον. «Ειδοποιήστε έναν για-

τρό! Αμέσως!» Η Ασημίναν'νιρ, όπως υποδήλωνε η κατάληξη του ονόματός της, ήταν μάγισσα του τάγματος των Βιοσκόπων, αλλά δεν ήταν γιατρός και τώρα δεν είχε μαζί της επιδέσμους, φάρμακα, ενέσεις, και άλλα χρήσιμα ιατρικά είδη. Γονάτισε πλάι στον χτυπημένο άντρα, που αίματα σκέπαζαν τη δεξιά μεριά του κεφαλιού του.

«Του έβγαλε το μάτι!» ακούστηκε να λέει μια γυναίκα από δίπλα. «Έχασε το μάτι του!»

Και ο πεσμένος άντρας φαινόταν να είναι ιερέας του Κρόνου. Φορούσε ιερατικά άμφια. Ο Βάρνελ σκέφτηκε πως, αν όντως του είχε βγάλει κατά λάθος το μάτι, αυτό θα δημιουργούσε πολύ αρνητική εντύπωση στον κόσμο. Μια εντύπωση που ίσως, μάλιστα, να υπερκάλυπτε τη θετική εντύπωση που ο Βάρνελ αποσκοπούσε να δημιουργήσει με τη μονομαχία του με τον δολοφόνο.

Η Ασημίναν'νιρ κράτησε το δεξί της χέρι πάνω από το κεφάλι του τραυματισμένου ιερέα, μουρμουρίζοντας ένα ξόρκι κάτω απ'την ανάσα της. Τα ξανθά φρύδια της έσμιξαν πάνω στο λευκόδερμο μέτωπό της, και τα μάτια της ήταν σαν να μην κοίταζαν πουθενά, οι κόρες τους σχεδόν σαν να είχαν εξαφανιστεί.

Ο Βάρνελ αισθάνθηκε κάποιον ν'αγγίζει τον αγκώνα του κι άκουσε ένα χαμηλό γέλιο που αναγνώριζε. Μια γυναικεία φωνή τού ψιθύρισε κοντά στ'αφτί: «Το καλύτερο θέαμα που είδα εδώ και αρκετό καιρό!»

Ο Βάρνελ στράφηκε. «Τζέσικα...» Η Θυγατέρα της Πόλης ήταν ντυμένη μ'ένα μακρύ μαύρο φόρεμα που είχε σκισίματα κι από τις δυο μεριές της φούστας, αποκαλύπτοντας μακριά, γαλανόδερμα πόδια. Ήταν ένα φόρεμα για αριστοκράτισσες ή, γενικά, γυναίκες της υψηλής κοινωνίας· η Τζέσικα φαινόταν σαν να μην *ταιριάζει* μέσα του. Και πού ήταν το πουλί της, ο Αστρομάτης; Πρώτη φορά ο Βάρνελ νόμιζε πως το έβλεπε να λείπει από τον ώμο ή τον πήχη της. «Δεν ήσουν καλεσμένη.»

Η Τζέσικα γέλασε. «Με κάλεσε η Πόλη,» ψιθύρισε.

Η φωνή της Ασημίναν'νιρ, τότε, έκανε τον Βάρνελ να ξαναστραφεί στη σύζυγό του, η οποία έλεγε: «Το μάτι του δεν έχει πάθει σοβαρή βλάβη. Είναι ελαφρά χτυπημένο. Ούτε τα οστά του κρανίου έχουν πάθει ζημιά. Μερικά αγγεία έσπασαν μόνο, και το δέρμα έχει φυσικά σκιστεί. Δεν είναι βαριά τραυματισμένος, απλά λιπόθυμος από το χτύπημα. Μην ανησυχείτε· είναι καλά. Είναι καλά.

»Αλλά πού είναι ο γιατρός που ζήτησα;» φώναξε. «Ζήτησα νάρθει ένας γιατρός εδώ! Δε μπορώ να τον περιποιηθώ εγώ.»

«Τώρα έρχεται, κυρία,» αποκρίθηκε ένας υπηρέτης του Μεγάρου.

Η Ασημίνα'νιρ ένευσε. «Εντάξει.» Και, καθώς σηκώνόταν όρθια, πρόσεξε τη Τζέσικα πλάι στον Βάρνελ-Αλντ, και τα μάτια της στένεψαν. Την αναγνώριζε αυτή τη γυναίκα. Ο Βάρνελ τής είχε πει ότι ήταν κάποια συμμορίτισσα από τις συμμορίες του Αλυσσοδεμένου Ποιητή, αλλά η Ασημίνα νόμιζε ότι έμοιαζε πολύ περίεργη για κανονική συμμορίτισσα. Και τώρα, που ήταν ντυμένη μ'αυτή τη μαύρη τουαλέτα, δείχνοντας τα πόδια της απ'τον γοφό και κάτω – *λες και βρίσκεται σε καμπαρέ, μα τον Κρόνο!* – δεν φαινόταν στην Ασημίνα καθόλου για συμμορίτισσα. Της φαινόταν για κάποιου άλλου είδους απατεώνισσα. Και δεν της άρεσε που στεκόταν έτσι κοντά στον Βάρνελ!

Την πλησίασε. «Τι κάνεις εσύ εδώ;» της είπε. Και προς τον σύζυγό της: «Την κάλεσες εδώ;»

Η Τζέσικα γέλασε. «Βρήκα ένα παράθυρο ανοιχτό και μπήκα!»

«Την κάλεσες εδώ;» επέμεινε η Ασημίνα.

Ο Βάρνελ, μη θέλοντας να δημιουργήσει επεισόδιο, απάντησε: «Ναι. Για να έχει το νου της στον δολοφόνο–»

«Δεν έχεις τους φρουρούς σου γι'αυτό;» απαίτησε η Ασημίνα, συνοφρυωμένη.

«Τα μάτια μου είναι καλύτερα απ'τα δικά τους!» γέλασε η Τζέσικα. *(Γιατί γελά συνέχεια έτσι, σαν τρελή; απόρησε η Ασημίνα.)*

Ο Βάρνελ εξήγησε: «Η Τζέσικα έχει μια κάποια εμπειρία σε τέτοια θέματα–»

«Είχες πει ότι είναι μια συμμορίτισσα του Ποιητή!»

«Και λοιπόν; Έχει μια κάποια εμπειρία σε τέτοια θέματα, αγάπη μου. Δεν ήθελα να ριψοκινδυνέψω άσκοπα–»

«Μα, ριψοκινδύνεψες άσκοπα!»

Ο Βάρνελ-Αλντ χαμογέλασε. «Δεν υπήρχε αληθινός κίνδυνος. Αν ο Σημαδεμένος επιχειρούσε να με σκοτώσει με το πιστόλι του, θα τον θέριζαν. Και με το σπαθί δεν είχε ελπίδες να με νικήσει.»

Ένας από τους μισθοφόρους του ήρθε κοντά. «Θέλετε να μιλήσετε στους δημοσιογράφους, Εξοχότατε; Μας πιέζουν.»

Η Συμμαχία και το Φυλαχτό

Ο Βάρνελ ακολούθησε το βλέμμα του άντρα και είδε τους φρουρούς να κρατάνε μακριά τους δημοσιογράφους που προσπαθούσαν να πλησιάσουν. Η σκηνή τού έμοιαζε να βρίσκεται στα πρόθυρα της βίας.

«Αφήστε τους να έρθουν,» είπε ψύχραιμα.

Ο μισθοφόρος ένευσε και φώναξε να επιτρέψουν στους δημοσιογράφους να προσεγγίσουν τον Εξοχότατο.

Η Τζέσικα γέλασε. «Σιχαίνομαι τους δημοσιογράφους!» δήλωσε, κι εξαφανίστηκε μες στο πλήθος.

Σαν στοιχειό του Σκοτοδαίμονος! σκέφτηκε η Ασημίνα, παρατηρώντας την και νιώθοντας τις τρίχες της να ορθώνονται. Δεν ήθελε αυτή τη γυναίκα κοντά στον Βάρνελ της, μα τους θεούς!

/21\

Η Μιράντα μιλά στον Αλέξανδρο για μια πρόσφατη συνάντησή της, προτού γίνει μια άλλη συνάντηση μ'ένα σημαντικό πολιτικό πρόσωπο· και τα Αινίγματα καταδιώκουν έναν ενεργειακό δαίμονα.

«Μοιάζει με φάρσα, γαμώτο!» είχε αναφωνήσει ο Όρπεκαλ-Λάντι, χτες βράδυ, βλέποντας το σημάδι των θυγατέρων στα πέλματα της Μιράντας και της Φοίβης. «Κανονικά, δεν έπρεπε να σας πιστέψω. Όλ' αυτά είναι τελείως εξωφρενικά.»

«Λες να τις βάζαμε να κάνουν δερματοστιξία στις πατούσες τους για να σου πούμε ένα τέτοιο ψέμα, Όρπεκαλ;» του είχε απαντήσει ο Αλέξανδρος. «Αυτό δεν θα ήταν ακόμα πιο εξωφρενικό;»

Μετά, η εξώπορτα της σουίτας είχε ανοίξει και η Μπριζίτ είχε μπει, κάνοντάς τους όλους να στρέψουν τη ματιά τους επάνω της. «Αν δεν έχετε τελειώσει,» είπε, «θα μπορούσα πάλι να–»

«Όχι,» τη διέκοψε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «τελειώσαμε. Δε νομίζω ότι έχουμε κάτι άλλο να πούμε απόψε. Έτσι;» ρώτησε τον Βόρκεραμ-Βορ και τον Αλέξανδρο.

Οι δυο τους συμφώνησαν πως, όντως, δεν είχαν τίποτ' άλλο να πουν και, μαζί με τις θυγατέρες, τη Φοριντέλα-Ράο, και τον Μάικλ Παγοθραύστη, έφυγαν από τη σουίτα του Όρπεκαλ πηγαίνοντας στα δικά τους δωμάτια για να διανυκτερεύσουν.

Ο Αλέξανδρος, ξαπλωμένος τώρα στο κρεβάτι του, ακόμα θυμόταν την όψη στο πρόσωπο του Όρπεκαλ-Λάντι καθώς ο πολιτικός κοίταζε το σημάδι στα πέλματα των θυγατέρων. Θυμόταν την όψη του και χαμογελούσε–

–όταν άκουσε την κλειδαριά του δωματίου να γυρίζει.

Κάποιος προσπαθούσε να εισβάλει!

Αρπάζοντας το πιστόλι κάτω απ'το μαξιλάρι του, κύλησε κι έπεσε από το κρεβάτι, κρύφτηκε στο πλάι του.

Καθώς η πόρτα άνοιγε και μια σκιερή φιγούρα έμπαινε στο σκοτεινιασμένο δωμάτιο, ο Αλέξανδρος απασφάλιζε το όπλο ενώ, συγχρόνως, το γύριζε στην ενεργειακή λειτουργία για αναισθητοποίηση.

«Γαμώτο!» γέλασε η Μιράντα. «Τελικά, έπρεπε να σε είχα προειδοποιήσει.»

Ο Αλέξανδρος ορθώθηκε, κατεβάζοντας το πιστόλι του και ασφαρίζοντάς το ξανά. «Δε μπορούσες να χτυπήσεις;»

Η Μιράντα έκλεισε την πόρτα με το δεξί της πόδι, το πραγματικό της πόδι· ήταν ξυπόλυτη, παρατήρησε ο Αλέξανδρος: δεν φορούσε υπόδημα ούτε στο πραγματικό πόδι ούτε στο τεχνητό. «Ήθελα να σου κάνω έκπληξη. Το είδα ότι δεν κοιμόσουν.» Δε χρειαζόταν να του πει ότι εννοούσε πως το είχε «διαβάσει» στη γλώσσα της Πόλης.

«Ξόρκι Ξεκλειδώματος;» τη ρώτησε, αφήνοντας το πιστόλι του στο κομοδίνο.

«Τι άλλο θ' άνοιγε την πόρτα σου τόσο γρήγορα και τόσο εύκολα; Δεν είναι και πολύ κακές οι κλειδαριές αυτού του ξενοδοχείου.» Η Μιράντα πλησίασε για να καθίσει στο κρεβάτι. «Δε με ρώτησες τι έγινε με τους Νομάδες των Δρόμων, αλλά ήμουν σίγουρη ότι θα ήθελες να μάθεις.»

Ο Αλέξανδρος κάθισε δίπλα της. «Μόνο γι' αυτό είσαι εδώ;»

Η Μιράντα χαμογέλασε μες στο σκοτάδι. «Όχι αποκλειστικά.»

Έκαναν έρωτα για δεύτερη φορά· και τώρα που είχαν περισσότερη άνεση – καθότι μόνοι τους στο δωμάτιο, χωρίς τη Φοίβη να κοιμάται κάτω από το τραπεζάκι παραδίπλα – η Μιράντα τού έδειξε τα κόλπα που του είχε υποσχεθεί, και ο Αλέξανδρος δεν θυμόταν ποτέ ξανά να είχε πλαгиάσει με τέτοια γυναίκα.

Όταν είχαν τελειώσει, πήρε το δεξί της πόδι ανάμεσα στα χέρια του κι άγγιξε το πέλμα της, άγγιξε το σημάδι των θυγατέρων, γιατί είχε την απορία να δει πώς θα το αισθανόταν. Το σημάδι λαμπύριζε αχνά μες στο μισοσκοτάδο αλλά δεν ήταν θερμό. Ούτε ο Αλέξανδρος το ένιωθε ανάγλυφο, παρότι έμοιαζε ανάγλυφο όταν το έβλεπες, σαν να ήταν λαξεμένο στη σάρκα της. Πίεσε δύο δάχτυλά του επάνω στο σημάδι, τα έσυρε επίμονα. Αλλά καμία διαφορά: το σημάδι θα μπορούσε να μην υπάρχει.

Η Μιράντα χασκογέλασε. «Με γαργαλάς!» είπε, όμως δεν απομάκρυνε το πόδι της από τα χέρια του.

Ο Αλέξανδρος το άφησε και ξάπλωσε πλάι της, αναστενάζοντας. «Το σημάδι σου είναι σαν παραίσθηση.»

«Αλλά αυτό είναι, ίσως, πιο πραγματικό από εμένα,» αποκρίθηκε η Μιράντα, και τον ρώτησε: «Θέλεις να μάθεις τώρα για τους Νομάδες;»

«Ναι. Τι σου είπε η Εύνοια;»

«Ότι η Κορίνα προσπάθησε να τους παγιδέψει ξανά, και ότι οι συμμορίες της Σκορπιστής είναι έτοιμες να πολεμήσουν για τον Αλυσοδεμένο Ποιητή.»

«Θα μου πεις και λεπτομέρειες;»

Του είπε και λεπτομέρειες.

«Η Κορίνα έχει δίκιο σε ένα πράγμα, ξέρεις: σύντομα θα γίνει μεγάλος πόλεμος εδώ, όπως δείχνουν τα πράγματα,» συμπέρανε ο Αλέξανδρος, συλλογισμένος. Αλλά τώρα ήταν ώρα για ύπνο. Το μυαλό του δεν μπορούσε να κάνει άλλες σκέψεις.

Κοιμήθηκε, με τη Μιράντα στην αγκαλιά του, ελπίζοντας να μην έχει ξανά καμιά παράξενη ονειρική συνάντηση με την Αδελφή της.

«Ο κύριος Βόρκεραμ-Βορ;» ρώτησε η γυναικεία φωνή από τον επικοινωνιακό δίαυλο του ξενοδοχείου, το επόμενο πρωί.

«Ο ίδιος,» αποκρίθηκε εκείνος, έχοντας μόλις ξυπνήσει και βγει από το μπάνιο, ντυμένος με μια ρόμπα πρόχειρα δεμένη επάνω του. Η Ολντράθα ήταν ακόμα στο κρεβάτι, κάτω από τα σκεπάσματα.

«Χτες βράδυ, κύριε Βόρκεραμ-Βορ, κατά την άφιξή σας στην Αμφίνομη, εκφράσατε την επιθυμία να συναντήσετε τον Πολιτάρχη μας, κύριο Νικόλαο Νιρβάλζω. Είπατε πως ζητάτε να του μιλήσετε, εσείς και ο κύριος Όρπεκαλ-Λάντι, για ένα επείγον πολιτικό θέμα.»

«Μάλιστα.»

«Ο κύριος Νιρβάλζω είναι πρόθυμος να σας δεχτεί, σήμερα κιόλας, μία ώρα πριν από το μεσημέρι, στο Πολιτικό Μέγαρο της Αμφίνομης. Θα παρευρεθείτε;»

«Ασφαλώς.»

«Μαζί με τον κύριο Όρπεκαλ-Λάντι;»

«Βεβαίως.»

«Θα είναι και κανείς άλλος μαζί σας;»

«Ορισμένοι προσωπικοί μας σωματοφύλακες – καμιά ντουζίνα μαχητές, όχι περισσότεροι. Δεν πηγαίνουμε πουθενά χωρίς κάποια στοιχειώδη προφύλαξη τουλάχιστον.»

«Μάλιστα. Ο Εξοχότατος, κύριος Νιρβάλζω, θα σας περιμένει, κύριε Βόρκεραμ-Βορ. Γνωρίζετε πού βρίσκεται το Πολιτικό Μέγαρο της Αμφινόμοης;»

«Όχι, αλλά θα το–»

«Είναι στην Αλαφρόπατη, την περιφέρεια ανατολικά της Τροχιόστρωτης. Λεωφόρος Γενναϊόκτιστου 367. Στη νότια μεριά της Αλαφρόπατης, κοντά στα σύνορα Τροχιόστρωτης και Χαράκτη.»

«Μάλιστα. Ευχαριστώ. Εσείς ποια είστε, αν επιτρέπεται;»

«Η Γραμματέας του Πολιτάρχη. Καλή σας ημέρα, κύριε Βόρκεραμ-Βορ.»

«Καλή σας ημέρα.»

Η τηλεπικοινωνία τερματίστηκε, και ο Βόρκεραμ στράφηκε στην Ολντράθα που, αναμφίβολα, είχε ακούσει τα πάντα, αφού η φωνή από το megάφωνο του επικοινωνιακού διαύλου άνετα αντηχούσε σ'όλο το δωμάτιο.

«Οι εντυπώσεις σου;» τη ρώτησε.

«Τίποτα το αρνητικό ή ανησυχητικό, μέχρι στιγμής,» αποκρίθηκε εκείνη καθώς σηκωνόταν από το κρεβάτι ντυμένη με το μεσοφόρι της. *«Αυτό δεν σημαίνει, φυσικά, ότι πρέπει να είσαι απρόσεχτος,»* πρόσθεσε αυστηρά.

Ο Βόρκεραμ δεν μπόρεσε παρά να χαμογελάσει. *«Μα τον Κρόνο! ούτε η μαμά μου δεν με πρόσεχε τόσο πολύ.»*

«Γι'αυτό έχεις χαλάσει,» τον πείραξε η Ολντράθα κατευθυνόμενη προς το μπάνιο.

Ο Βόρκεραμ μόρφασε. *«Θυγατέρες...»*

Μετά, ενώ η Ολντράθα είχε κλείσει την πόρτα πίσω της, εκείνος κάλεσε τον Όρπεκαλ-Λάντι με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του στον δικό του τηλεπικοινωνιακό πομπό. Δεν εμπιστευόταν ιδιαίτερα τις τηλεπικοινωνίες του ξενοδοχείου. Όχι πως είχε και τίποτα να κρύψει, αλλά ακόμα κι έτσι...

«Μάλιστα,» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή.

«Καλημέρα, Μπριζίτ· ο Βόρκεραμ είμαι. Συγγνώμη που σας ενοχλώ πάλι. Μπορώ να μιλήσω με τον Όρπεκαλ;»

«Ναι, βέβαια· δεν είναι ενόχληση. Περίμενε μόνο μια στιγμή.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ περίμενε και, σύντομα, η φωνή του Όρπεκαλ-Λάντι ακούστηκε από τον πομπό: «*Τι συμβαίνει, Βόρκεραμ;*»

«Εκείνο που περιμέναμε: ο Πολιτάρχης της Αμφίνομης μάς καλεί. Σήμερα. Μια ώρα πριν από το μεσημέρι. Νομίζεις ότι θα μπορέσεις;»

«Στάσου να τσεκάρω την ατζέντα μου,» ρουθούνισε ο Όρπεκαλ. «Για φαντάσου. Δεν περιλαμβάνει τίποτε άλλο για σήμερα!» Και, πιο σοβαρά, ρώτησε: «*Τι σου λένε οι μαγικές σου γυναίκες;*»

«Τίποτα το μαγικό μέχρι στιγμής.»

Υστερα, κάλεσε τον Πανιστόριο και τον άκουσε αγουροξυπνημένο σχετικά. Παράξενο, ίσως· γιατί ο Αλέξανδρος, απ'ό,τι είχε καταλάβει ο Βόρκεραμ, πάντα – πάντα – βρισκόταν σε επιφυλακή. Ο άνθρωπος ήταν σαν σιτωμένο καλώδιο. Θέμα της δουλειάς του, αναμφίβολα.

«*Τι είναι, Βόρκεραμ;*»

Ο Βόρκεραμ-Βορ τού είπε, και τον ρώτησε: «Θάρθεις μαζί μας;»

«*Εννοείται. Αλλά ως μισθοφόρος σου.*»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, περιμένοντας ακριβώς αυτή την απάντηση.

«*Κι εγώ θα είμαι εκεί, φυσικά,*» είπε μια άλλη φωνή.

«Μιράντα... Μένεις με τον Αλέξανδρο;»

«*Είχα έρθει για να τον επισκεφτώ. Να μιλήσουμε γι'αυτά που μου είπε η Εύνοια χτες βράδυ.*»

«Είναι κάτι σημαντικό;»

«*Αρκετά σημαντικό, αλλά όχι του παρόντος. Θα σου εξηγήσω καθοδόν.*»

Καθώς ετοιμάζονταν για να φύγουν – καθώς μεταμφιέζονταν ως μισθοφόροι φρουροί – ο Αλέξανδρος ρώτησε τη Μιράντα: «Γιατί σ'ετούτες τις συνοικίες το Πολιταρχικό Μέγαρο λέγεται *Πολιτικό Μέγαρο*;» Και στην Επίστρωτη Πολιτικό Μέγαρο το έλεγαν· δεν μπορεί να ήταν τυχαίο, νόμιζε ο Αλέξανδρος.

Η Μιράντα μόρφασε. «Απλώς έτσι συνηθίζεται εδώ. Πιο βόρεια, γύρω από τις όχθες του Ριγοπόταμου, το λένε Πολιταρχικό· σ'αυτούς τους δρόμους, όμως, είναι Πολιτικό Μέγαρο.»

«Απλώς συνήθεια;»

«Τι περίμενες; Τίποτα το ιδιαίτερο;»

«Ξέρω γω; Εσύ είσαι Θυγατέρα της Πόλης.»

«Ο λόγος που το Πολιταρχικό Μέγαρο λέγεται εδώ Πολιτικό Μέγαρο είναι ο ίδιος που εδώ η αστυνομία λέγεται 'Αστυνομία' ενώ στις συνοικίες του Ριγοπόταμου λέγεται 'Φρουρά'. Θέμα τοπικής ορολογίας.» Έκλεισε τις τελευταίες αγκράφες του αλεξίσφαιρου θώρακά της.

Συνάντησαν τους υπόλοιπους μέσα στο ξενοδοχείο και, βγαίνοντας από αυτό, βρήκαν το εξάτροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό των Εκλεκτών να τους περιμένει απέξω, και επιβιβάστηκαν. Συνολικά, ήταν οι εξής: ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, η Ολντράθα, η Μιράντα, η Φοίβη, η Φοριντέλα-Ράο, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, ο Μάικλ Παγοθραύστης (στη θέση του οδηγού), ο Λεονάρδος Άνταλμιρ και η Φρίντα, ο Ζαχαρίας ο Πικρός, η Ζιλκάμα'μορ (στο ενεργειακό κέντρο του οχήματος), ο Τζακ Μαύρος, ο Ρις ο Αρχαίος, οι δίδυμες πολεμίστριες Ερμιόνη και Λητώ, και άλλοι τέσσερις Εκλεκτοί. Ο Βόρκεραμ δεν σκόπευε να τους πάρει όλους αυτούς μαζί του στο Πολιτικό Μέγαρο της Αμφίνομης, αλλά τους ήθελε κοντά του καθοδόν, γιατί ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να συνέβαινε. Την προηγούμενη φορά που βρίσκονταν σε τούτους τους δρόμους, οι Πορφυροί Δικαστές είχαν επιχειρήσει να τους σκοτώσουν, αναμφίβολα παρακινημένοι από την Κορίνα. Κι αφού αυτή η δολοφονική σκύλα είχε επαφές μέσα στη συγκεκριμένη τρομοκρατική οργάνωση, γιατί να μην την ξαναπαρακινούσε να τους επιτεθεί; σκεφτόταν ο Βόρκεραμ.

Το μεταβαλλόμενο όχημα μπήκε σε κίνηση όταν ο Μάικλ ρώτησε «Όλοι εδώ; Έτοιμοι γ'αναχώρηση;» και ο Βόρκεραμ-Βορ τού είπε «Ναι, ξεκινάμε». Απομακρύνθηκαν από το ξενοδοχείο για πέντε χιλιόμετρα περίπου και μετά ο αρχηγός των Εκλεκτών πρόσταξε τη Ζιλκάμα'μορ να τους δώσει μορφή ελικοπτερου. Η μάγισσα, καθισμένη στο κέντρο ισχύος, έκανε Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας, και μόλις ένα φωτάκι άναψε στην κονσόλα μπροστά στον Μάικλ εκείνος πάτησε ένα πλήκτρο παραδίπλα και το όχημα μεταμορφώθηκε σε ελικόπτερο. Οι επι-

βάτες του είδαν το περιβάλλον γύρω τους να αλλάζει με τρόπο ονειρικό: πράγματα που κανονικά ήταν στέρεα είχαν ξαφνικά αρχίσει να ρέουν, ώσπου σταθεροποιήθηκαν ξανά. Και τώρα το ελικόπτερο με τους δύο έλικες υψώθηκε πάνω από τους δρόμους και τις γέφυρες της Αμφίνομης· πέταξε προς τα ανατολικά.

Ο Μάικλ κοίταζε τον χάρτη στην οθόνη της κονσόλας και την κόκκινη κουκίδα εκεί η οποία έδειχνε τη θέση του αεροσκάφους των Εκλεκτών. «Θες να προσγειωθούμε ακριβώς μπροστά από το Πολιτικό τους Μέγαρο, αρχηγέ;»

«Καλύτερα όχι,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ.

«Το φαντάστηκα. Θα μας προσγειώσω στο καλύτερο δυνατό σημείο γύρω στα πέντε, δέκα χιλιόμετρα απόσταση.»

«Καλώς.»

Δεν άργησαν καθόλου να φτάσουν στην περιοχή της Αλαφρόπατης που βρισκόταν κοντά στα σύνορα με Χαράκτη και Τροχιόστρωτη. Η Αστυνομία της Αμφίνομης ήδη τους παρακολουθούσε – τα ανιχνευτικά τους συστήματα είχαν εντοπίσει αεροσκάφη της – μα δεν είχε επιχειρήσει να τους πλησιάσει ή να επικοινωνήσει μαζί τους, οπότε ο Βόρκεραμ είχε πει να την αγνοήσουν. Οι τρεις θυγατέρες, επίσης, δεν έβλεπαν τίποτα ανησυχητικά πολεοσημάδια· κι όταν ο αρχηγός τούς έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα, εκείνες τού έγνεψαν πως όλα ήταν καλά.

Το ελικόπτερο των Εκλεκτών κατέβηκε πάνω σ'ένα σημείο μιας γέφυρας όπου δεν είχε κίνηση προς στιγμή. Η Ζιλκάμ'μορ έκανε πάλι Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας και η μορφή του άλλαξε: έγινε, όπως και πριν, εξάτροχο φορτηγό.

Ταξίδεψαν για λίγο ακόμα μέσα στους δρόμους της Αμφίνομης και έφτασαν στο Πολιτικό Μέγαρο, όπου καταφανώς τους περίμεναν. Στάθμευσαν το όχημά τους στον χώρο στάθμευσης του Μεγάρου και ο Βόρκεραμ-Βορ κι ο Όρπεκαλ-Λάντι βγήκαν μαζί με μια ντουζίνα συνοδούς: τον μεταμφιεσμένο Πανιστόριο, τη Μιράντα, την Ολντράθα, τη Φοίβη, τη Φοριντέλα-Ράο, τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα, τον Ζαχαρία τον Πικρό, τον Τζακ Μαύρο, τον Ρις τον Αρχαίο, τη Ζιλκάμ'μορ, τη Λητώ, και την Ερμιόνη. Οι υπόλοιποι έμειναν στο μεταβαλλόμενο όχημα για να το φρουρούν.

Η Αστυνομία της Αμφίνομης οδήγησε τον Βόρκεραμ, τον Όρπεκαλ, και τη συνοδία τους στο εσωτερικό του Πολιτικού Μεγάρου. Εκεί ο κύριος Νικόλαος Νιρβάλζω τούς συνάντησε σε μια όμορφα, αλλά όχι βαριά, στολισμένη αίθουσα όπου έμπαινε άπλετο πρωινό φως από κρυστάλλινα παράθυρα παρότι σήμερα ήταν γενικά μουντή μέρα. Ο Πολιτάρχης ήταν ένας άντρας ψηλός και ευτραφής, με σγουρά μαύρα μαλλιά και πλατύ χαμόγελο που, επί του παρόντος, δεν έμοιαζε και τόσο αληθινό. *Μας βλέπει με καχυποψία*, υπέθεσε ο Βόρκεραμ. *Αναρωτιέται για τι μπορεί να ήρθαμε εδώ – για καλό, ή για κακό; Ή, μήπως, ήταν άνθρωπος της Κορίνας; Μ'αυτή την καταραμένη, ο Βόρκεραμ δεν απέκλειε τίποτα πλέον. Τίποτα.*

Η Μιράντα, όμως, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια γύρω από τον Νικόλαο Νιρβάλζω, δεν διέκρινε κάποια απειλή, ούτε νόμιζε πως ήταν μιλημένος. Μάλιστα, η Θυγατέρα καταλάβαινε ότι ο Πολιτάρχης ήταν αιφνιδιασμένος από τούτη την επίσκεψη στη συνοικία του. *Μάλλον θεωρούσε, ως τώρα, τον πόλεμο στις συνοικίες του Ριγοπόταμου πολύ μακριά από εδώ*, σκέφτηκε η Μιράντα. *Αλλά στην Ατέρμονη Πολιτεία τίποτα δεν είναι μακριά· όλα δρόμος είναι...*

Μαζί με τον Πολιτάρχη της Αμφίνομης ήταν και τέσσερις άλλοι – σύμβουλοί του, προφανώς – και γύρω-γύρω στην αίθουσα στέκονταν οπλισμένοι φρουροί, για λόγους ασφαλείας.

Ο Νικόλαος Νιρβάλζω χαιρέτησε επίσημα τον Βόρκεραμ-Βορ και τον Όρπεκαλ-Λάντι, και τους είπε πως αισθανόταν ξαφνιασμένος από την άφιξή τους στην Αμφίνομη· ωστόσο, τους διαβεβαίωσε, είχε ακούσει γι'αυτούς και για τον αγώνα τους στις συνοικίες του Ριγοπόταμου. «Τα νέα ταξιδεύουν γρήγορα, κύριοι.»

Τους έβαλε να καθίσουν σ'ένα μικρό τραπέζι κοντά σ'ένα κρυστάλλινο παράθυρο με καλή θέα, το οποίο πρέπει να ήταν φιμέ από την εξωτερική μεριά, νόμιζε ο Βόρκεραμ. Οι σύμβουλοι του Πολιτάρχη δεν ήρθαν εκεί· κάθισαν σ'ένα άλλο τραπέζι, παραδίπλα, παρακολουθώντας. Οι φρουροί του Βόρκεραμ-Βορ και του Όρπεκαλ-Λάντι έμειναν όρθιοι μέσα στην αίθουσα, μαζί με τους υπόλοιπους φρουρούς.

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, μεταμφιεσμένος ως μισθοφόρος, έγειρε και ψιθύρισε στη Μιράντα: «Τι νομίζεις για τον Πολιτάρχη;»

Εκείνη τού απάντησε, επίσης ψιθυριστά και εν συντομία: «Δεν είναι συνεννοημένος. Ούτε μας περίμενε.»

Αυτό καθυσάχασε τον Αλέξανδρο. Σχετικά. Και έστρεψε την προσοχή του στη συζήτηση του Βόρκεραμ και του Όρπεκαλ με τον Νικόλαο Νιρβάλζω. Τα λόγια τους δεν έφταναν καθαρά ώς εκεί όπου στέκονταν οι μισθοφόροι, αλλά ο Αλέξανδρος είχε περασμένη στ'αφτί του μια συσκευή που τον έκανε ν'ακούει πιο μακριά: και τώρα την ενεργοποίησε με μια απλή κίνηση – παριστάνοντας ότι έξυνε τον λοβό του.

Ο Νικόλαος Νιρβάλζω είχε μόλις ζητήσει να μάθει τον λόγο που ο Βόρκεραμ-Βορ και ο Όρπεκαλ-Λάντι βρίσκονταν στην Αμφινόμη, και εκείνοι τού απαντούσαν, μιλώντας του για την απειλή του Αλυσσοδεμένου Ποιητή και για τη συμμαχία που έπρεπε να γίνει. Τονίζοντάς του, επίσης, ότι η κυρία Αμάντα Πολύεργη, η Πολιτάρχης της Φιλήκοης, είχε δηλώσει πως ήταν υπέρ της συμμαχίας και θα γινόταν μέλος της μόλις ακόμα ένας πολιτάρχης βρισκόταν.

Ο Νικόλαος Νιρβάλζω ρώτησε ποια ήταν η άποψη του Ρίκελικ-Αλντ, του Πολιτάρχη της Επίστρωτης. «Δεν τον έχετε αναφέρει μέχρι στιγμής...»

Ο Βόρκεραμ αποκρίθηκε ότι ο κύριος Ρίκελικ-Αλντ ήταν παράξενα διστακτικός να μπει στη συμμαχία· έμοιαζε σχεδόν, για κάποιο λόγο, να νομίζει πως επρόκειτο για απάτη. «Δεν είναι, όμως, απάτη· η απειλή του Αλυσσοδεμένου Ποιητή είναι πολύ σοβαρή υπόθεση, σας διαβεβαιώνω.» Ο Ρίκελικ-Αλντ, επίσης, ήταν φανερά παραπληροφορημένος για τις δυνάμεις του Κάδμου Ανθοτέχνη, εξήγησε ο Βόρκεραμ· νόμιζε ότι ο Ποιητής δεν μπορούσε να συνεχίσει τις κατακτήσεις του, ότι ήταν εξασθενημένος. Αλλά αυτό δεν αλήθευε. Πολύ σύντομα θα επιτίθετο στην Α' Κατωρίγια Συνοικία· «είμαι βέβαιος,» τόνισε ο Βόρκεραμ-Βορ. Επιπλέον, όπου ο Ανθοτέχνης πήγαινε, διάφορες συμμορίες κακούργων ερχόταν αμέσως με το μέρος του – όπως είχε γίνει και στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Μέχρι και συμμορίες που βρίσκονταν σε συνοικίες τις οποίες δεν είχε επισκεφτεί ακόμα προθυμοποιούνταν να τον υπηρετήσουν, ή ξεσηκώνονταν και έκαναν άγριες επιθέσεις – όπως είχε συμβεί στη Φιλήκοη με τη Σέχτα των Άδηλων Ήχων, και όπως συνέβαινε τώρα στη Σκορπιστή, που οι συμμορίες της προετοιμάζονταν για να ενταχθούν στο φουσάτο του Αλυσσοδεμένου Ποιητή. (Η Μιράντα

τού είχε πει γι' αυτό όσο ταξίδευαν προς το Πολιτικό Μέγαρο, ξέροντας ότι πιθανώς να του χρειαζόταν στις διαπραγματεύσεις του.)

«Οι συμμορίες της Σκορπιστής; Είστε σίγουρος, κύριε Βόρκεραμ-Βορ;»

«Ναι. Έχω καλές πληροφορίες ότι είναι, όντως, έτσι. Υποθέτω πως, αν κι εσείς στείλετε κατασκόπους σας εκεί, τις ίδιες πληροφορίες θα σας φέρουν.»

Καθώς ο Βόρκεραμ μιλούσε με τον Πολιτάρχη της Αμφίνομης, η Μιράντα, η Ολντράθα, και η Φοίβη διέκριναν, από τα πολεοσημάδια, ότι ο κύριος Νιρβάλζω έπαιρνε τον αρχηγό των Εκλεκτών ολοένα και πιο σοβαρά. Είχε αρχίσει κι αυτός να τον βλέπει ως ηρωική φιγούρα, ίσως ως αρχηγό μιας παράταξης που αντιμετώπιζε μια σοβαρή απειλή – μια απειλή για όλους. Η Πόλη, πράγματι, ευνοούσε τον Βόρκεραμ-Βορ, παρατηρούσαν κι οι τρεις Θυγατέρες.

Η συζήτηση μεταξύ του Πολιτάρχη της Αμφίνομης, του Βόρκεραμ-Βορ, και του Όρπεκαλ-Λάντι τελείωσε μετά το μεσημέρι, και ο Νικόλαος Νιρβάλζω δήλωσε πως ήταν πρόθυμος να γίνει το πρώτο μέλος της συμμαχίας. Ρώτησε αν θα μπορούσε να μιλήσει τηλεπικοινωνιακά με την Αμάντα Πολύεργη, και ο Βόρκεραμ τού αποκρίθηκε ότι φυσικά και μπορούσε. Μάλιστα, τον παρότρυνε. Οπότε, ο κύριος Νιρβάλζω είπε ότι θα συζητούσε μαζί της σήμερα το απόγευμα και αύριο θα υπέγραφε το σχετικό έγγραφο της συμμαχίας ενώ θα βρίσκονταν, συγχρόνως, σε τηλεπικοινωνιακή επαφή με την κυρία Πολύεργη, ώστε να στείλουν και σ' εκείνη το έγγραφο για να το υπογράψει. Ο Βόρκεραμ-Βορ και ο Όρπεκαλ-Λάντι συμφώνησαν. Ύστερα, σηκώθηκαν από τις καρέκλες τους, όπως κι ο Πολιτάρχης της Αμφίνομης, και τον χαιρέτησαν δια χειραψίας.

Οι μισθοφόροι τους τους συνόδεψαν ως τον χώρο στάθμευσης του Μεγάρου όπου και επιβιβάστηκαν στο εξάτροχο φορτηγό των Εκλεκτών.

Καθώς έφευγαν από το Πολιτικό Μέγαρο της Αμφίνομης, ο Βόρκεραμ έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στις τρεις Θυγατέρες. *Τι νομίζετε για τον Πολιτάρχη;* Τα νεύματα της Μιράντας και της Ολντράθα τού είπαν ότι όλα ήταν καλά, ο Νικόλαος Νιρβάλζω ήταν ειλικρινής.

«Τουλάχιστον,» σχολίασε ο Αλέξανδρος, «αυτός δεν μοιάζει να ήταν μιλημένος.»

«Μιλημένος;» έκανε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Αποκλείεται! Συζητούσε σαν λογικός άνθρωπος, όχι σαν τον Ρίκελικ-Αλντ. Οι μέρες του Αλυσοδεμένου Ποιητή είναι μετρημένες!»

Μην είσαι και τόσο σίγουρος γι' αυτό, Όρπεκαλ-Λάντι, σκέφτηκε η Κορίνα, από το ενεργειακό πλέγμα. Αλλά ύστερα έστρεψε την προσοχή της αλλού, διαισθανόμενη ότι κάτι την παρακολουθούσε.

Τα νήματα του πλέγματος ήταν φωτεινά, ατέρμονα, και λαβυρινθωδώς πλεγμένα. Δεν διέκρινε τίποτα ανάμεσά τους, αλλά ένιωθε αυτή την παρουσία. Η αντιοπτασία ήταν κοντά. Την παρακολουθούσε.

Ο εχθρός μας είναι εδώ, είπε η Κορίνα στα Αινίγματα.

Οδήγησέ μας σ' αυτόν, Θαυμαστή Κυρά, και θα τον κυνηγήσουμε!

Οι σύμμαχοί της ήταν έτοιμοι, σαν κυνηγόσκυλα της Βίηλ.

Η Κορίνα κατευθύνθηκε προς τα εκεί όπου μπορούσε να διαισθανθεί την παρουσία που την κατασκόπευε, περνώντας ανάμεσα από τεντωμένα νήματα, γλιστρώντας δίπλα από κυρτώσεις του χώρου και του χρόνου...

...και την είδε ξανά:

Η καταραμένη αντιοπτασία. Μια γυαλιστερή φιγούρα που έμοιαζε με αντανάκλαση του σώματος της Κορίνας και που πίσω της τραβούσε μια μεγάλη «ουρά» – μια ουρά αποτελούμενη από μυριάδες αντιοπτασίες, η μία τόσο κοντά στην άλλη ώστε να μοιάζουν μ' ένα μακρύ, ενιαίο πράγμα. Ένα ενεργειακό ίχνος.

Ο δαίμονας, αντικρίζοντας την Κορίνα, γύρισε κι έφυγε, όπως και την προηγούμενη φορά, καταπίνοντας – εξαφανίζοντας – την ουρά του καθώς την ακολουθούσε προς τα πίσω.

Η Κορίνα πρόσταξε τα Αινίγματα: *Κυνηγήστε!* Αν και δεν χρειαζόταν: είχαν ήδη αρχίσει να καταδιώκουν την αντιοπτασία, και τώρα τραβούσαν πίσω τους την Κορίνα. Την τραβούσαν από τις ενεργειακές αλυσίδες που τα έδεναν μαζί της ξεκινώντας από το κεντρικό σημείο της ύπαρξής της που ήταν μια αντανάκλαση του αρχαίου φυλαχτού από το υλικό πεδίο. Πήγαιναν τόσο γρήγορα που, αν η Κορίνα ανέπνεε εδώ, στο ενεργειακό πλέγμα, θα της είχαν κόψει την ανάσα.

Κάθε ταξίδι μέσα στο πλέγμα ήταν σαν ψυχεδελικό όνειρο, αλλά τώρα αυτό που συνέβαινε ήταν *περισσότερο* σαν ψυχεδελικό όνειρο, νόμιζε η Κορίνα. Η ίδια δεν χρειαζόταν να κάνει τίποτα: είχε αφεθεί στην έλξη των Αινιγμάτων, βλέποντας ολόγυρά της τα νήματα να στροβιλίζονται και να στραφταλίζουν – ευθείες, κυρτώσεις, κύκλοι, ημικύκλια, σπείρες – μια ατέρμονη, πολυδιάστατη γεωμετρία που μάλλον *αντιγεωμετρία* ήταν, γιατί μόνο κατά προσέγγιση όλα αυτά μπορούσαν να παρομοιαστούν με συμβατικά γεωμετρικά σχήματα: μόνο για να μπορεί ο νους να τα κατονομάσει κάπως ώστε να μην παραφρονήσει.

Τα Αινίγματα παρέσερναν την Κορίνα μέσα σε μια ενεργειακή θύελλα, κι εκείνη ένιωθε ξαφνιασμένη με το πόσο γρήγορα μπορούσαν οι σύμμαχοί της να μετακινηθούν. Μέχρι στιγμής δεν το είχε συνειδητοποιήσει πλήρως.

Ωστόσο, έχασαν το θήραμά τους.

Μας ξέφυγε, Θαυμαστή Κυρά, είπαν, σταματώντας. Μας συγχωρείς. Δεν ξέρουμε πού πήγε από δω και πέρα. Εκτός αν εσύ μπορείς πάλι να το εντοπίσεις.

Η Κορίνα, όμως, δεν μπορούσε. Η αντιστοίχια είχε, όντως, ξεφύγει. Ξανά!

Τα Αινίγματα πρέπει να ένιωθαν την οργή της, γιατί είπαν (με την ομιλία τους πάντα να μοιάζει συγχρονισμένη, παρότι ήταν δύο οντότητες, όχι μία): *Θα προσπαθήσουμε και πάλι, Θαυμαστή Κυρά. Υπάρχει δυνατότητα να το προλάβουμε: ήταν θέμα τύχης το ότι μας ξέφυγε, όχι ανώτερης ικανότητας.*

Η Κορίνα τα πίστευε τα Αινίγματα: δεν θα της έλεγαν ψέματα. Και τώρα αισθανόταν το ενεργειακό πλέγμα να τραντάζεται και να κλυδωνίζεται, προσπαθώντας να την αποτινάξει. Ήταν ώρα να φύγει.

Την επόμενη φορά θα έβρισκε την πηγή προέλευσης του άθλιου δαίμονα, και θα έπαιρνε πίσω τα κλεμμένα κομμάτια του σώματός της!

/22\

Ο Θόρινταλ βάζει στο μυαλό του ν'αναζητήσει δυο παλιούς φίλους, και ξεκινά να ψάχνει μαζί με δυο καινούργιους φίλους· το απόγευμα, ο ουρανός εξαπολύει παγερά βλήματα καταπάνω στους Νομάδες των Δρόμων, αλλά είναι καλά προστατευμένοι από την Κυρά τους.

Η ημέρα ήταν μουντή· ο καιρός θα χαλούσε ως το απόγευμα, υπολόγιζε ο Θόρινταλ κοιτάζοντας ψηλά, πέρα από τη γέφυρα πάνω από τη Γεφυρόσκια Τρύπα, ανάμεσα από τις πολυκατοικίες. Δεν τον παραξένευε η μουντάδα, βέβαια· σήμερα ήταν η πρώτη μέρα του Προσάνεμου, δεύτερου μήνα του χειμώνα.

«Θα φύγουμε,» τον ρώτησε η Λάρνια, ξεμυτίζοντας από τη σκηνή τους, «ή θα μείνουμε εδώ πέρα;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνος, στεκόμενος έξω από τη σκηνή· «δεν άκουσα την Εύνοια να λέει τίποτα. Όμως μάλλον θα μείνουμε όσο είναι και η Μιράντα εδώ, υποθέτω.»

«*Η Μιράντα...*» μούγκρισε η Λάρνια κάτω απ'την ανάσα της, σαν νάλεγε κάποια βρισιά.

Ακόμα την αντιπαθεί, σκέφτηκε ο Θόρινταλ, παραξενεμένος μαζί της.

Ο Νίσκαν κοιμόταν δίπλα από την είσοδο της σκηνής, δεμένος με αλυσίδα σ'έναν πάσαλο καρφωμένο στο χώμα της κακόφημης πλατείας. Ήταν ξημερώματα ακόμα.

«Θα φύγω για λίγο,» είπε ο Θόρινταλ στη Λάρνια.

«Θα φύγεις;» Βγήκε κι εκείνη από τη σκηνή, ελαφρά ντυμένη και ξυπόλυτη μες στο πρωινό κρύο.

Ο Θόρινταλ, αντιθέτως, ήταν καλά ντυμένος· είχε ξυπνήσει πιο πριν. Από χτες βράδυ έκανε σκέψεις. Σκέψεις για την Αμφίνομη, για την Τροχίστρωτη. Εδώ κατοικούσε προτού πάει με τους Νομάδες. Εδώ ήταν το διαμέρισμα που νοίκιαζε μαζί με τον Σκοτ και τη Σμαράγδα.

«Ναι,» αποκρίθηκε στη Λάρνια. «Θα επισκεφτώ δυο φίλους. Δε νομίζω ν'αργήσω.»

«Νάρθω μαζί σου;» Η Λάρνια έτριψε τα εκτεθειμένα πρασινόδερμα χέρια της για να τα ζεστάνει.

«Θα είναι ο γάτος σου ήσυχος;»

Η Λάρνια μειδίασε. «Τι ερωτήσεις...»

Ο Θόρινταλ ένευσε. «Έλα.»

Η Λάρνια τον φίλησε, τραβώντας τον κοντά της· τα χείλη της ρουφούσαν πεινασμένα τα δικά του, σαν να μην είχε χορτάσει από έρωτα χτες βράδυ. «Τι φίλοι είναι αυτοί;» τον ρώτησε. «Καμιά γκόμενα;»

Ο Θόρινταλ γέλασε. «Όχι. Δύο συγκάτοικοι. Θα πάμε στο σπίτι μου, Λάρνια.»

Όταν η Λάρνια ετοιμάστηκε – φορώντας γκριζο παντελόνι και μπότες, κι ένα παλτό πάνω από το πέτσινο αμάνικο πανωφόρι της· και παίρνοντας τον Νίσκαν από την αλυσίδα γύρω απ'τον λαιμό του, αφού τον τάισε ένα κομμάτι κρέας για να μη «γλυκοκοιτάζει» ανθρώπους – πλησίασαν την Εύνοια που καθόταν κοντά στο ερπυστριοφόρο των Νομάδων πίνοντας μια κούπα τσάι, παρέα με τον Κοντό Φριτς, τη Σορέτα, τον Ρίμναλ, τον Εύθυμο, τη Τζουλιάννα την ιέρεια του Κρόνου, και τον Σκέλεθρο. Από τα ηχεία του τετράκυκλου με τους ψηλούς τροχούς, παραδίπλα, ακουγόταν το *Δρομοράδιο* που επί του παρόντος έπαιζε *Οι Αρχηγοί με τα Ραβδιά*, Κακοπροαίρετες Ιεραρχίες, αφού ο Βόντεκ είχε πει κάτι για τη σημερινή μουντάδα του καιρού.

(Πάνω που ήμουνα στη βόλτα
γυρίζοντας ανέμελος εξ' απ'την πόρτα
του μεγάλου μου γκαράζ
–τους είδα τότε!
τους είδα νάρχονται τους αρχηγούς
τους αρχηγούς, τους αρχηγούς
με τα ραβδιά
–τους αρχηγούς με τα ραβδιά!
Ωωωωωω – ωωωωωω – ωωωωωωω!)

Ο Θόρινταλ είπε στην Εύνοια τι είχε στο μυαλό του, κι εκείνη, κοιτάζοντας τον ευθέως, αποκρίθηκε: «Όπως νομίζεις, Θόρινταλ. Θ'αργήσεις;»

«Δεν το πιστεύω. Αλλά να με ειδοποιήσεις αν κάτι συμβεί. Θα μου δώσεις έναν πομπό;»

«Ναι.» Κι έστρεψε το βλέμμα της στον Κοντό.

«Θα του φέρω έναν, Εύνοια,» είπε εκείνος, και σηκώθηκε, μπαίνοντας στο εσωτερικό του ερπυστριοφόρου.

«Θα ήθελα, επίσης, ένα όχημα, αν δεν είναι δύσκολο,» πρόσθεσε ο Θόρινταλ, «για να πάω και νάρθω πιο γρήγορα. Δεν είναι μακριά το παλιό μου σπίτι· μέσα στην Τροχίοστρωτη είναι.»

«Τι όχημα;» ρώτησε η Εύνοια.

«Ένα απ'αυτά.» Έδειξε το ένα απ'τα δύο τρίκυκλα με τις καρότσες.

«Τι να το κάνεις ολόκληρο φορτηγό, ρε σαμάνε;» είπε ο Ρίμναλ.

«Θα είναι κι η Λάρνια μαζί μου – με τον Νίσκαν,» έδειξε τον μεγάλο γάτο. «Αλλιώς θ'ανεβαίναμε σε δίκυκλο.»

«Αφήστε το γατί εδώ.»

«Πίστεψέ με, δεν θέλεις να τον αφήσουμε εδώ,» του είπε η Λάρνια, που κρατούσε τον Νίσκαν από την αλυσίδα του.

«Θα μας φάει;»

«Εντάξει,» παρενέβη η Εύνοια. «Πάρτε το τρίκυκλο. Θα επιστρέψετε μετά το μεσημέρι;»

«Κατά πάσα πιθανότητα, όχι,» απάντησε ο Θόρινταλ. «Μάλλον πριν από το μεσημέρι θα είμαστε πάλι εδώ.»

«Τότε, το αποκλείω να παρουσιαστεί πρόβλημα.» Και προς τη Σορέτα: «Βγάλτε από το τρίκυκλο ό,τι πράγματα πιστεύετε πως θα ήταν καλύτερα να μην πάρουν μαζί τους.»

«Έγινε, Εύνοια.» Η Σορέτα σηκώθηκε από το σκαμνί της πλησιάζοντας το μεγάλο τρίκυκλο όχημα με την καρότσα το οποίο ήταν φορτωμένο με διάφορα πράγματα των Νομάδων.

«Το διαβολάκι σου;» ρώτησε ο Εύθυμος τον Θόρινταλ.

«Δεν ξέρω πού είναι,» αποκρίθηκε ο σαμάνος· και εν μέρει αστεειύομενος: «Να προσέχετε.»

Ο Φριτς βγήκε από το ερπυστριοφόρο και του έδωσε έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό, πατώντας το κουμπί που τον ενεργοποιούσε. «Φαίνεται να λειτουργεί.»

«Ευχαριστώ,» είπε ο Θόρινταλ, κι αφού έδωσε τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα της συσκευής στην Εύνοια την έκρυψε μες στα ρούχα του.

Ο Σκέλεθρος είπε: «Θα έρθω κι εγώ, αν με θέλετε. Υπόσχομαι να μην καπνίζω.»

Ο Θόρινταλ μειδίασε. «Αδύνατον.»

Ο Σκέλεθρος γέλασε κι έτεινε το κακόφημο τσιμπούκι του προς τη Τζουλιάννα, η οποία το πήρε μορφάζοντας. «Με πιστεύεις τώρα;»

«Στο τρίκυκλο έχει άπλετο χώρο γι'ακόμα έναν άνθρωπο,» δήλωσε ο Θόρινταλ.

«Κι έναν φιδομούρη;» Ο Ράνελακ αναφερόταν στον σκύλο του, τον Ανδρόνικο, που ήταν της ράτσας των σαυροπρόσωπων, κοινώς γνωστοί και ως φιδομούρηδες, επειδή ήταν μικρά ζώα, λίγο μεγαλύτερα από γάτες, και το κεφάλι τους θύμιζε κεφάλι σαύρας.

Υστερα από λίγο, ο Θόρινταλ, η Λάρνια, ο Νίσκαν, ο Σκέλεθρος, και ο Ανδρόνικος έφυγαν από τον καταυλισμό των Νομάδων στη Γεφυρόσκια Τρύπα, κατευθυνόμενοι προς το διαμέρισμα όπου παλιά ο σαμάνος συγκατοικούσε με τον Σκοτ και τη Σμαράγδα. Ήλπιζε να τους έβρισκε ακόμα εκεί, και να ήταν κι οι δυο τους καλά. *Εξάλλου, δεν λείπω και τόσο πολύ καιρό, έτσι;* σκέφτηκε καθώς οδηγούσε το τρίκυκλο με την καρότσα.

Διασχίζοντας τους δρόμους της Τροχιόστρωτης – τους οποίους ακόμα θυμόταν καλά, ασφαλώς – έφτασε, ύστερα από λίγο περισσότερο από μισή ώρα, στην πολυκατοικία όπου βρισκόταν το παλιό του διαμέρισμα. Σταμάτησε το τρίκυκλο έξω από την πιλοτή της.

«Εδώ είμαστε;» είπε ο Ράνελακ.

«Εδώ.» Ο Θόρινταλ άνοιξε την πόρτα πλάι του και πήδησε έξω από το όχημα.

«Σε τέτοιο παλάτι ζούσες;»

Μπήκαν στην πιλοτή και πλησίασαν την κεντρική είσοδο. Το κλειδί του Θόρινταλ ακόμα μπορούσε ν'ανοίξει την εξώπορτα της πολυκατοικίας. Σύντομα βρίσκονταν μπροστά στην πόρτα του διαμερίσματος, κι εκεί το δεύτερο κλειδί του Θόρινταλ τον απογοήτευσε.

Κάποιος είχε αλλάξει την κλειδαριά.

Και, για να έχει συμβεί αυτό, σήμαινε ότι ο Σκοτ και η Σμαράγδα μάλλον δεν έμεναν πλέον εδώ.

«Κάτι δεν πάει καλά,» είπε ο Θόρινταλ στη Λάρνια και τον Ράνελακ.

Ο Νίσκαν γρύλισε, σαν να διαισθανόταν την ανησυχία του κοκκινομάλλη σαμάνου, και η Λάρνια τον τράβηξε πίσω, από την αλυσίδα του.

«Δε δουλεύει το κλειδί σου;» είπε ο Σκέλεθρος.

Ο Θόρινταλ κούνησε το κεφάλι. Ύστερα στράφηκε πάλι στην πόρτα και χτύπησε το κουδούνι, μία, δύο φορές.

Άκουσε βήματα να πλησιάζουν από την άλλη μεριά, και μετά μια γυναικεία, ένρινη φωνή: «Ποιος είναι;»

«Ονομάζομαι Θόρινταλ. Είναι εκεί ο Σκοτ ή η Σμαράγδα; Είμαι φίλος τους.»

«Ο Σκοτ και η Σμαράγδα; Μιλάτε μήπως για τους προηγούμενους ενοικιαστές του σπιτιού;»

«Έχουν φύγει;»

«Εδώ και καιρό.»

«Μάλιστα. Ευχαριστώ.»

«Να είστε καλά.»

Ο Θόρινταλ στράφηκε ξανά στον Ράνελακ και τη Λάρνια.

«Δεν έχουν τηλεπικοινωνιακό πομπό, να τους καλέσεις;» ρώτησε η τελευταία.

«Όχι. Οι τηλεπικοινωνιακοί πομποί είναι ακριβοί.»

«Δε ζούσατε και πολύ πλουσιοπάροχα, ε;» σχολίασε ο Σκέλεθρος.

«Πού πάμε τώρα;» είπε η Λάρνια.

«Στην ταράτσα,» απάντησε ο Θόρινταλ.

Ανέβηκαν στην ταράτσα της πολυκατοικίας, κι εκεί ο Θόρινταλ κάθισε οκλαδόν, κάτω από τεντωμένα καλώδια και κεραίες, ενώ οι δύο φίλοι του βηματίζουν τριγύρω. Η Λάρνια αμόλησε τον Νίσκαν για λίγο, αφήνοντάς τον να τρέξει. Ο Ανδρόνικος απέφυγε τον μεγάλο γάτο, κι εκείνος δεν επιχείρησε να τον πλησιάσει. Ο Σκέλεθρος στηριζόταν στο παράξενο ραβδί του, ενώ τα μακριά ξανθά μαλλιά του ανέμιζαν γύρω απ'το κατάμαυρο σκελετώδες κεφάλι του.

Ο Θόρινταλ χτύπησε το κομπολόι του, επανειλημμένα, με συγκεκριμένο ρυθμό, φέρνοντας έτσι σύντομα το μυαλό του σε επαφή με τις τηλεπικοινωνιακές συχνότητες ολόγυρά τους, ενώ είχε μπροστά στα νοητικά του μάτια, σταθερά, την εικόνα του Σκοτ. Τον θυμόταν καλά τον φίλο του, δεν τον είχε ξεχάσει· δεν είχε περάσει και τόσος πολύς καιρός από τότε που είχε να τον δει, και αποκλείεται η εμφάνισή του να είχε αλλάξει. Επιπλέον, ακόμα κι αν η εμφάνισή του είχε αλλάξει λίγο, ο Θόρινταλ υποπτευόταν ότι πάλι θα μπορούσε να τον βρει μέσω του τηλεπικοινωνιακού πλέγματος: αρκούσε που τον ήξερε.

Η συνείδηση του σαμάνου έτρεχε τώρα πάνω στο πλέγμα σαν αόρατη αράχνη... ψάχνοντας... ψάχνοντας... ψάχνοντας... –Τον βρήκε! Ναι, εκεί ήταν. Προς τα νοτιοδυτικά. Όχι και τόσο μακριά. Μέσα στην Τροχιόστρωτη, μάλλον.

Ο Θόρινταλ έπαψε να χτυπά το κομπολόι του. Σηκώθηκε όρθιος. «Πάμε.»

«Ξέρεις πού είναι;» τον ρώτησε η Λάρνια, καθώς κατέβαιναν τις εσωτερικές σκάλες της πολυκατοικίας και κρατούσε πάλι τον Νίσκαν από την αλυσίδα του.

«Όχι ακριβώς, αλλά κάπου προς τα νοτιοδυτικά βρίσκεται. Θα ξαναπροσπαθήσω να τον εντοπίσω σε λίγο.»

Ενώ έβγαιναν από την πιλοτή, ένας κύριος απομακρύνθηκε απ'το διάβα τους με τα μάτια γουρλωμένα. Κοίταζε τον Νίσκαν, παρότι ο μεγάλος γάτος τον αγνοούσε.

«Μη φοβάστε,» του είπε η Λάρνια, «δε δαγκώνει.» (Ψέματα, φυσικά.) Εκείνος δεν φάνηκε να καθησυχάζεται.

Ο Θόρινταλ και οι φίλοι του ανέβηκαν στο μεγάλο τρίκυκλο με την καρότσα και κατευθύνθηκαν νοτιοδυτικά.

«Είναι μακριά;» ρώτησε ο Σκέλεθρος, έχοντας βάλει μια οδοντογλυφίδα στο στόμα, σαν να του έλειπε το αποτρόπαιο τσιμπούκι του.

«Όχι πολύ. Μέσα στην Τροχιόστρωτη. Κοντά στα σύνορά της, νομίζω. Κι εκεί έχει αρκετά εργοστάσια και βιομηχανίες...»

«Υποθέτεις ότι ο φίλος σου δουλεύει σ'αυτά;»

«Δε θα το απέκλεια. Είναι ώρες εργασίας τώρα. Παλιότερα, βέβαια, δούλευε απογεύματα' και όχι σε εργοστάσια.»

«Πού;» ρώτησε η Λάρνια.

«Σε μια αποθήκη μεταχειρισμένων τεχνικών ειδών.»

Όταν, ύστερα από κανένα τέταρτο, βρίσκονταν στα νοτιοδυτικά της Τροχιόστρωτης ο Θόρινταλ σταμάτησε το τρίκυκλο και ανέβηκαν στην ταράτσα ενός εγκαταλειμμένου θεάτρου στον πέμπτο όροφο μιας πολυκατοικίας. Εκεί επανέλαβε τη σαμανική του μαγεία, ψάχνοντας για τον Σκοτ. Και τον βρήκε, αυτή τη φορά, κοντά του. Πολύ κοντά. Τρία, τέσσερα χιλιόμετρα προς τα δυτικά.

Συνέχισαν την αναζήτησή τους και βρέθηκαν σε μια περιοχή όλο βιομηχανίες. Φουγάρα έβγαζαν καπνούς στον αέρα, μηχανικά βούισματα

και μουγκρητά αντηχούσαν, σπίθες φαίνονταν πίσω από παράθυρα, εργάτες φόρτωναν πράγματα σε φορτηγά ή έκαναν δουλειές μέσα σε περιτειχισμένες αυλές. Μερικές καντίνες ήταν ανοιχτές από δω κι από κει, προσφέροντας ποτά και πρόχειρα φαγητά σε όσους είχαν διάλειμμα. Δεν υπήρχαν άλλα μαγαζιά. Ήταν καθαρά εργατικό μέρος.

Ο Θόρινταλ, χωρίς να βγει από το τρίκυκλο, έκανε ξανά τον σαμανικό εντοπισμό του, χτυπώντας το κομπολόι του ενώ είχε τα βλέφαρα κλειστά, στέλνοντας τον νου του στο τηλεπικοινωνιακό πλέγμα. Ο Σκοτ αποκλείεται να ήταν μακριά, άρα δεν του χρειαζόταν τώρα να ανεβεί σε ψηλό σημείο για να τον ανιχνεύσει. Και όντως, τον βρήκε πάλι. Ήταν προς τα δεξιά.

Ο Θόρινταλ άνοιξε τα μάτια και βγήκε από το τρίκυκλο, κοιτάζοντας δεξιά. Οι φίλοι του τον ακολούθησαν καθώς βάδιζε. *Δε μπορεί νάναι εδώ, σκέφτηκε βλέποντας ένα εργοστάσιο με τρεις καμινάδες. Εδώ είναι πολύ κοντά... Λίγο πιο μακριά. Λίγο.* Πέρασε ανάμεσα από το εργοστάσιο και κάτι πολυώροφες αποθήκες όπου φορτηγά ανέβαιναν και κατέβαιναν μέσω ραμπών. Ο δρόμος ήταν γεμάτος βαρέλια, σπασμένα ξύλα, άχρηστα μηχανικά πράγματα, πεταμένα μέταλλα και μικροαντικείμενα και μια συμμορία από τέσσερις λεχρίτες περιφερόταν εδώ. Δεν τόλμησαν, όμως, να ζυγώσουν τον Θόρινταλ, τη Λάρνια, και τον Σκέλεθρο. Αν ο Ανδρόνικος δεν τους τρόμαξε με το γρύλισμα του, τότε σίγουρα τους τρόμαξε ο Νίσκαν με την παρουσία του και μόνο. Ο μεγάλος γάτος απλά τους έριξε ένα βλέμμα με τα γαλανά του μάτια, κι αυτό ήταν αρκετό για να παγώσει το αίμα οποιουδήποτε φιλόδοξου ληστή.

Ο Θόρινταλ σταμάτησε μπροστά σε μια βιομηχανία που, από το εσωτερικό της, ακούγονταν πολλά βουίσματα και συρίγματα, σαν μηχανήματα να έκοβαν διάφορες ύλες.

«Εδώ μέσα πρέπει να είναι,» είπε ο σαμάνος. Ακούμπησε την πλάτη του σε μια γωνία πλάι σε μια σκουριασμένη μεταλλική πόρτα και χτύπησε το κομπολόι του, κλείνοντας τα μάτια, ενώ η Λάρνια κι ο Ράνελακ φυλούσαν σκοπιά μαζί με τον φιδομούρη και τον μεγάλο γάτο.

Ο Θόρινταλ σύντομα άνοιξε τα βλέφαρα ξανά. «Ναι, εκεί μέσα είναι.»

Πλησίασε την είσοδο της βιομηχανίας, με τους φίλους του να τον ακολουθούν.

«Πού πάτε;» τους ρώτησε ένας άντρας, βγαίνοντας από ένα φυλάκιο παραδίπλα. Ήταν οπλισμένος, με ρόπαλο και πιστόλι στη ζώνη, και φορούσε πανοπλία που έμοιαζε ανθεκτική και σε σφαίρες και σε αγχέμαχα όπλα.

«Ένας φίλος μου είναι μέσα,» είπε ο Θόρινταλ. «Θέλω να του μιλήσω. Δε θ'αργήσω.»

Ο φρουρός κούνησε το κεφάλι. «Δε γίνεται να περάσετε άμα δεν έχετε δουλειά.»

«Δε θ'αργήσω,» επανέλαβε ο Θόρινταλ.

«Δε μ'ενδιαφέρει, κύριε. Αυτός είν' ο κανονισμός του εργοστασίου. Περιμένετε μέχρι να γίνει διάλειμμα, και θα μιλήσετε στον φίλο σας τότε.»

«Σε πόση ώρα;»

Ο φρουρός κοίταξε το ρολόι του. «Μιάμιση,» είπε, «περίπου.»

«Εντάξει.»

«Ε, μάστορα,» είπε ο Σκέλεθρος στον φρουρό. «Άμα σου δώσουμε λίγο κολυμβητή, μας αφήνεις να μπούμε; Προβλήματα δε θα υπάρξουν – όρκος στον Κρόνο.»

Τα μάτια του άντρα αγρίεψαν. «Πηγαίνετε, κύριε. Δεν έχετε δουλειά εδώ.»

«Καλά, μη δαγκώνεις.» Το βλέμμα του Ράνελακ αγρίεψε επίσης – ένα κατάμαυρο κρανίο με φλεγόμενα μάτια.

Οι τρεις Νομάδες απομακρύνθηκαν από τη βιομηχανία.

«Κολυμβητής;» είπε η Λάρνια στον Σκέλεθρο. «Πού βρήκες κολυμβητή, μα τα δόντια του Κρόνου, Ράνελακ;» Ο κολυμβητής ήταν ένα ναρκωτικό που εισαγόταν από τη διάσταση της Σάρντλι, όπως ήξερε ο Θόρινταλ. Ονομαζόταν έτσι επειδή σ'έκανε να νομίζεις ότι κολυμπούσες.

Ο Σκέλεθρος χαμογέλασε το χαμόγελο του μαύρου, ξανθομάλλικου κρανίου. «Τον θυμάσαι τον φίλο μας τον Τζέρι στη Μεγαλοδιάβατη, έτσι;»

Ο Θόρινταλ γέλασε. «Απ'αυτόν τον λεχρίτη τον αγόρασες;»

Ο Ράνελακ ανασήκωσε τους ώμους. «Ήταν τα μόνα καλά πράγματα που πουλούσε, το εγγόνι του Σκοτοδαίμονος. Τα φαγητά του ήταν δηλητήρια.»

Ο Θόρινταλ συνέχιζε να γελά καθώς πήγαιναν να καθίσουν κάτω από ένα υπόστεγο. Ένας γιγάντιος τροχός ήταν πλάι τους, ακουμπισμένος στον τοίχο, σκουριασμένος, εγκαταλειμμένος.

«Να ειδοποιήσουμε την Εύνοια;» ρώτησε η Λάρνια.

«Έχουμε ακόμα πολλή ώρα μέχρι το μεσημέρι,» αποκρίθηκε ο Θόρινταλ. «δεν υπάρχει λόγος.»

«Ναι,» κατένευσε ο Ράνελακ. «Αλλά μετανιώνω που άφησα πίσω το τσιμπούκι μου – *γαμώτο*,» μούγκρισε, στηριζόμενος στο ραβδί του.

Ο Θόρινταλ τού πρόσφερε τσιγάρο από την ταμπακιέρα του.

«Εντάξει,» ρουθούνισε ο Σκέλεθρος, «δεν καπνίζω και *τέτοια* πράγματα!»

Και καπνίζεις αυτά τα βρομερά πράγματα που καπνίζεις, μα τα καμένα μούσια του Κρόνου; «Όπως αγαπάς.» Ο Θόρινταλ τράβηξε ένα τσιγάρο με τα χείλη του και το άναψε μ'ένα σπίρτο.

Ύστερα από μιάνιση ώρα, στη βιομηχανία έκαναν όντως διάλειμμα, όπως είχε πει ο φρουρός, και ο Θόρινταλ παρακολουθούσε τους εργάτες που έβγαιναν από το άχαρο οικοδόμημα για ν'αναπνεύσουν λίγο αέρα που ήταν σχετικά πιο καθαρός και να επισκεφτούν τις καντίνες της περιοχής. Ανάμεσά τους είδε και τον Σκοτ. Αν και δεν ήταν από τους πρώτους που βγήκαν. Ο κοκκινόδερμος, γαλανομάλλης, κοντοκουρεμένος φίλος του Θόρινταλ κούτσαινε από τη δεξιά μεριά, παρότι κανένα φανερό τραύμα δεν υπήρχε στο πόδι του. Τι είχε πάθει, μα τους θεούς;

Ο Θόρινταλ βγήκε απ'το υπόστεγο, κάνοντάς του νόημα, φωνάζοντας: «Σκοτ! Πού είσαι, ρε; Σκοτ!»

Ο Σκοτ στράφηκε και τον αντίκρισε. Προς στιγμή φάνηκε να μην τον αναγνωρίζει, σαν να μη μπορούσε να πιστέψει ότι ήταν αυτός. Έπειτα ένα μεγάλο χαμόγελο φώτισε το αξύριστο πρόσωπό του. «Ε όχι, ρε φίλε! Χα-χα-χα! Θόρινταλ!» Βάδισε προς το μέρος του, κουτσαίνοντας αισθητά. «Θόρινταλ! Τι γίνεται, ρε φίλε;» Του έσφιξε τα χέρια καθώς έφτανε κοντά του. «Πού είσαι; Πού είχες εξαφανιστεί; Τι έγινε με τους Νομάδες των Δρόμων; Τους ακολούθησες, έτσι; Πήγες μαζί τους.»

Ο Θόρινταλ ένευσε, χαμογελώντας κι εκείνος. «Ναι.» Έδειξε πίσω του, με τον αντίχειρα. «Δύο απ'αυτούς, Σκοτ. Ο Ράνελακ – γνωστός και ως Σκέλεθρος–»

«Για όχι και τόσο προφανείς λόγους,» είπε ο Σκέλεθρος, αστειευόμενος αγέλαστα.

«Και η Λάρνια,» συνέχισε ο Θόρινταλ.

Ο Νίσκαν γρύλισε.

«Και ο γάτος της,» πρόσθεσε ο Θόρινταλ. «Είναι από τη Νυχωτή.»

«Πω, ρε φίλε, θα με τρελάνεις...» είπε ο Σκοτ, μειδιώντας ως τ'αφτιά. «Σίγουρα περνάς καλύτερα από μένα. Τελικά, έπρεπε νάχαμε έρθει μαζί σου τότε που έφυγες για να πας με τους Νομάδες...» Κοίταξε το έδαφος, αποφεύγοντας τα μάτια του σαμάνου. Το χαμόγελό του είχε ξαφνικά σβήσει.

Ο Θόρινταλ άγγιξε τους ώμους του και με τα δύο χέρια. «Τι έγινε, Σκοτ; Δε μπορούσατε να κρατήσετε το σπίτι; Βρήκα άλλους ενοικιαστές εκεί.»

«Ποιο σπίτι, ρε φίλε; *Γάμα* το σπίτι.» Ύψωσε το βλέμμα του, ατενίζοντάς τον καταπρόσωπο, και ο Θόρινταλ είδε δάκρυα να γυαλίζουν στα μάτια του. «Η Σμαράγδα σκοτώθηκε.»

Ο Θόρινταλ έμεινε άφωνος για μερικές στιγμές, νιώθοντας έναν κόμπο στον λαιμό. *Γαμήσου...* σκέφτηκε. «Τι...;» ψέλλισε.

«Δουλεύαμε σε μια αποθήκη για να κρατήσουμε το διαμέρισμα. Δουλεύαμε μαζί τώρα. Και... και το χτύπησαν το μέρος αυτά τα καθάρματα, οι Πορφυροί Δικαστές, Θόρινταλ. Το χτύπησαν, φίλε, κι έγιναν εκρήξεις, και... η Σμαράγδα σκοτώθηκε. Παραλίγο να σκοτωθώ κι εγώ. Τραυματίστηκα. Ευτυχώς όχι σοβαρά, αλλά δεν πρόκειται και ποτέ να το ξεχάσω.» Έτριψε το δεξί του πόδι.

Γι'αυτό κουτσαίνει, συνειδητοποίησε ο Θόρινταλ νιώθοντας τις τρίχες του να ορθώνονται. «Μα τον Κρόνο...» μουρμούρισε. «Λυπάμαι, Σκοτ.»

Ο Σκοτ κούνησε το κεφάλι, ξεροκαταπίνοντας. Καθάρισε τον λαιμό του. «Τελικά, το πνεύμα που μας άφησες στο σπίτι δε μας έφερε τύχη, φίλε.»

Προτού φύγει από το διαμέρισμα, ο Θόρινταλ είχε ζωγραφίσει ένα σύμβολο στο ταβάνι του σαλονιού, δένοντας εκεί ένα αγαθοποιό πνεύμα της Ατέρμονης Πολιτείας, για καλοτυχία, για να δημιουργεί θετικές ψυχικές ενέργειες στον χώρο. Η παγίδευση δεν θα κρατούσε

παραπάνω από κανένα μήνα, βέβαια, και ούτε το πνεύμα μπορούσε να κάνει θαύματα, εννοείται.

«Θες νάρθεις μαζί μας;» ρώτησε ο Θόρινταλ τον Σκοτ τώρα.

Εκείνος συνοφρυώθηκε, μοιάζοντας να μην καταλαβαίνει. «Πού;»

«Μαζί με τους Νομάδες των Δρόμων, Σκοτ. Οι Νομάδες είναι εδώ ξανά, στην Αμφίνομη. Στην Τροχίοστρωτη. Μπορείς νάρθεις μαζί μας, άμα θες.»

«Τι; Έτσι απλό είναι; Το έβαλα στο μυαλό μου κι ήρθα;»

«Εκτός αν η Εύνοια δεν σε θέλει με τους Νομάδες· αλλά αυτό το αποκλείω.»

«Ποια είναι η Εύνοια;»

«Η Νομαδάρχισσα· η Κυρά των Δρόμων· η οδηγός των Νομάδων.»

«Δεν υπάρχει περίπτωση να μην τον θέλει, Θόρινταλ,» είπε ο Σκέλεθρος. «Μια χαρά τον κόβω.»

«Ναι,» συμφώνησε η Λάρνια. «Έλα μαζί μας, Σκοτ.»

Ο Νίσκαν έγλειψε τα μούσια του, σαν να σκεφτόταν φαγητό.

Ο Ανδρόνικος έτριβε τη μούρη του πλάι στο γόνατο του Σκέλεθρου, παρατηρώντας τον Σκοτ.

«Εκτός,» είπε ο Θόρινταλ στον παλιό του φίλο, «αν έχεις τίποτα καλύτερο να κάνεις. Πού μένεις αυτές τις μέρες;»

«Σ'ένα υπόγειο διαμέρισμα μιας ανάποδης πολυκατοικίας. Ποντικό-τρυπα.» Κοίταξε ερευνητικά τον Ράνελακ και τη Λάρνια. Ύστερα έστρεψε το βλέμμα του πάλι στον Θόρινταλ, και τα μάτια του δεν ήταν πια δακρυσμένα. «Δε γαμιέται – θα έρθω. Δε μπορεί νάναι χειρότερα απ'αυτό το μπουρδέλο εδώ.»

«Σίγουρα όχι,» είπε ο Θόρινταλ, χαμογελώντας.

«Μια στιγμή μόνο να πω στον επιστάτη ότι παραιτούμαι–»

«Γάμα τον επιστάτη!» του είπε η Λάρνια. «Θα το καταλάβει από μόνος του ότι την κοπάνησες.»

Ο Σκοτ γέλασε. «Είσαι ωραία, δικιά μου!»

«Έχεις τίποτα πράγματα μέσα που θες να πάρεις;» τον ρώτησε ο Θόρινταλ.

«Όλα μου τα πράγματα τάχω εδώ, μαζί μου.» Άγγιξε μια δερμάτινη τσάντα που κρεμόταν απ'τον ώμο του. «Δεν είναι ν'αφήνεις τίποτα εκεί. Κάτι πούστηδες βουτάνε.»

Έτσι, μαζί με τον παλιό φίλο του Θόρινταλ επέστρεψαν στους Νομάδες των Δρόμων, στη Γεφυρόσκια Τρύπα. Ήταν μεσημέρι πλέον, και η Εύνοια καλωσόρισε τον Σκοτ με τον συνηθισμένο φιλικό της τρόπο, που φάνηκε να τον μάγεψε.

«Ρε φίλε,» ψιθύρισε εκείνος στον Θόρινταλ, μετά, «νομίζεις... νομίζεις ότι είναι οικογένειά σου αυτή η τύπισσα. Νομίζεις ότι... νομίζω ότι ήμουν από πάντα μαζί σας, γαμώτο!»

Ο σαμάνος, γελώντας, τον χτύπησε φιλικά στον ώμο. «Μην αισθάνεσαι άσχημα· όλοι το παθαίνουμε στην αρχή,» αποκρίθηκε. «Πάμε τώρα να σου βρούμε μια σκηνή,» είπε, πιο σοβαρά.

Αργότερα η Εύνοια, κάνοντας νόημα στον Θόρινταλ να έρθει κοντά της, του είπε ότι η Μιράντα είχε μιλήσει τηλεπικοινωνιακά μαζί της, λέγοντάς της πως ο Βόρκεραμ-Βορ και ο Όρπεκαλ-Λάντι είχαν συζητήσει με τον Πολιτάρχη της Αμφίνομης το μεσημέρι και εκείνος είχε συμφωνήσει να γίνει το πρώτο μέλος της συμμαχίας τους. Αύριο θα υπογραφόταν το χαρτί.

Ο Θόρινταλ δεν ήξερε αν έπρεπε να χαρεί ή όχι.

Η Εύνοια κατάλαβε ότι ήταν προβληματισμένος. «Τι σκέφτεσαι;»

«Θα έχουμε πόλεμο, Εύνοια. Έναν πολύ μεγάλο και πολύ άσχημο πόλεμο.»

«Θα τον είχαμε ούτως ή άλλως, Θόρινταλ. Τώρα, όμως, ίσως ο Βόρκεραμ-Βορ να καταφέρει να σταματήσει τις ορδές του Αλυσσοδεμένου Ποιητή.»

Το απόγευμα, άρχισε να ρίχνει χαλάζι, χοντρό και δυνατό. Και οι Νομάδες των Δρόμων σκέφτηκαν πως η Εύνοια ήταν, όπως πάντα, πολύ προνοητική που τους είχε φέρει να καταυλιστούν εδώ. Η πλατιά γέφυρα πάνω από την κακόφημη πλατεία της Γεφυρόσκιας Τρύπας τούς προστάτευε επαρκώς από τα ψυχρά βλήματα που εκτοξεύονταν από τον ουρανό.

«Οργή Κρόνου, ρε πούστη μου,» μούγκρισε ο Μαυρογένης. «Οργή Κρόνου.»

/23\

Ένας πολιτάρχης δύο συνοικιών πετά πάνω από κακόφημους δρόμους για να κάνει την αρχή του σχεδίου του για μια συγχρονισμένη πολλαπλή επίθεση.

Την επόμενη μέρα ύστερα από την απόπειρα δολοφονίας εναντίον του ο Βάρνελ-Αλντ πετούσε πάνω από τον Ριγοπόταμο. Ήταν μέσα σ'ένα μικρό μεταβαλλόμενο αεροπλάνο, τελευταίας τεχνολογίας, μ'έναν πιλότο καθισμένο μπροστά του, έναν μάγο καθισμένο πίσω του στο κέντρο ισχύος για να ρυθμίζει τις ενεργειακές λειτουργίες του αεροσκάφους, και τη Τζέσικα καθισμένη δίπλα του. Το πουλί της, ο Αστρομάτης, ήταν στα χέρια της, και τον χάιδευε χαμογελώντας. Έμοιαζε ενθουσιασμένη.

Ο Βάρνελ θεωρούσε ότι δεν ήταν και πολύ καλά στα μυαλά της – σίγουρα, η Κορίνα ήταν πιο σώφρων από αυτήν – αλλά ήταν αναμφίβολα χρήσιμη, σ'ετούτη την περίπτωση και σε άλλες.

Το μικρό, γρήγορο αεροπλάνο ταξίδευε βορειοανατολικά, και δεν ήταν άοπλο: είχε ένα πολυβόλο κάτω από κάθε φτερό. Ο Βάρνελ δεν θα πήγαινε σε τέτοια μέρη χωρίς τη δυνατότητα να αμυνθεί αν χρειαζόταν. Δεν υπήρχαν μόνο άρπαγες του ποταμού και των δρόμων, αλλά και του αέρα. Αεροπειρατές. Οι πιθανότητες, βέβαια, δεν ήταν και πολύ μεγάλες να συναντήσουν ανθρώπους της κατηγορίας τους – και η Τζέσικα συμφωνούσε σ'αυτό – μα όφειλε κανείς να είναι προσεχτικός.

Το αεροπλάνο, έχοντας φύγει από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, πέρασε από τις όχθες της Φιλήκοης, και έφτασε στις όχθες των Ήμερων Συνοικιών. Εκεί έστριψε νότια, μπαίνοντας στον εναέριο χώρο των Ήμερων Συνοικιών. Κοιτάζοντας κάτω από το παράθυρό του, ο Βάρνελ σκεφτόταν πως, ακόμα κι αν δεν ήξερε πως τούτα τα μέρη ήταν γεμάτα πειρατές και ληστές, πάλι θα καταλάβαινε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά εδώ.

Η Τζέσικα έδινε, εν τω μεταξύ, οδηγίες στον πιλότο, μιλώντας πάνω από τον ώμο του, δείχνοντας του σημεία στον χάρτη της οθόνης της κονσόλας.

Το μικρό αεροπλάνο έφτασε, τελικά, με ασφάλεια στις νότιες γειτονιές των Ήμερων Συνοικιών, και η Θυγατέρα είπε στον οδηγό του πού να το προσγειώσει. Ήταν από εκείνα τα σκάφη που δεν χρειάζονταν αεροδιάδρομο για να προσγειωθούν ή να απογειωθούν. Στρέφοντας τους προωθητήρες του κάθετα, κατέβηκε μέσα σ'έναν μεγάλο δρόμο–

–και στη στιγμή συμμορίτες ήταν γύρω του, σημαδεύοντάς το με καραμπίνες και τουφέκια. Και ο Βάρνελ-Αλντ είδε έναν να κρατά ακόμα και ρουκετοβόλο.

Κοίταξε τη Τζέσικα. «Αν αυτό δεν είναι το σύνηθες καλωσόρισμα εδώ....»

Εκείνη γέλασε. «Μην ανησυχείς· πάντα έτσι κάνουν. Είναι φιλόξενοι άνθρωποι!

»Περίμενε λίγο· μη βγεις.» Η Θυγατέρα της Πόλης άνοιξε μια πλαϊνή πόρτα του αεροπλάνου και φώναξε στους ληστές της συμμορίας των Τρυπωμένων Παλαιστών ότι είχε έρθει να δει τη Γερή Γολρίκα, την αρχηγό τους. «Με ξέρει,» τους πληροφόρησε. «Πέστε της ότι η Τζέσικα είν' εδώ για να της φέρει ένα δώρο!»

Μετά από κανένα μισάωρο αναμονής, μισή ντουζίνα δικυκλιστές ήρθαν (οπλισμένοι, φυσικά) για να τους ζητήσουν να τους ακολουθήσουν. Η Γερή θα τους μιλούσε.

Ο Βάρνελ-Αλντ πρόσταξε τον μάγο να δώσει στο μεταβαλλόμενο μορφή οχήματος, κι εκείνος υπάκουσε, μουρμουρίζοντας πίσω από τα δόντια του και κάνοντας τα μαγικά του. Μέσα σε λιγότερο από τρία λεπτά το μικρό αεροπλάνο είχε μεταμορφωθεί σε τετράκυκλο όχημα, ελαφρά θωρακισμένο, με δύο πολυβόλα, ένα στη δεξιά μεριά της οροφής, ένα στην αριστερή.

Οι συμμορίτες φάνηκαν να ξαφνιάζονται, κι ορισμένοι σημάδεψαν το όχημα με όπλα, αλλά η Τζέσικα τούς φώναξε πως δεν ήταν εδώ για να καθαρίσουν κανέναν, και γέλασε, και μετά είπε: «Οδηγήστε μας στη Γολρίκα! Πάω στοίχημα ότι ανυπομονεί να με δει!»

Οι δικυκλιστές τούς οδήγησαν στην αρχηγό τους, στο ισόγειο μιας πολυκατοικίας, όπου εκείνη τούς δέχτηκε σε μια αίθουσα στολισμένη

με διάφορα πράγματα που έμοιαζαν αταίριαστα μεταξύ τους και ο Βάρνελ υπέθετε ότι ήταν κλοπιμαία. Το μέρος θα το αποκαλούσες αποθήκη αν δεν είχε καθίσματα, ένα τραπέζι, και καναπέ.

Η Γερή Γολρίκα στεκόταν μπροστά από μια πολυθρόνα που θύμιζε θρόνο- Ή μάλλον όχι, συνειδητοποίησε ο Βάρνελ: ήταν θρόνος. Θρόνος από τη Βίηλ. Ακόμα ένα κλοπιμαίο, δίχως αμφιβολία.

Η λήσταρχος ήταν γυναίκα ψηλή και φανερά γεροδεμένη. Φορούσε στενή κόκκινη μπλούζα χωρίς μανίκια, στενό μαύρο παντελόνι, και λευκές μπότες ως το γόνατο. Τα χέρια της ήταν μυώδη σαν αυτών που σηκώνουν βάρη. Και δεν ήταν τυχαίο: όπως είχε πει η Τζέσικα στον Βάρνελ-Αλντ, η Γερή Γολρίκα ήταν κάποτε παλαιίστρια στη Φιλήκη, προτού την εξορίσουν από εκεί για κλοπές και επιθέσεις. Το δέρμα της ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ, τα μαλλιά της μακριά και γαλανά, πέφτοντας στην πλάτη της. Τη μούρη της κανείς ποτέ δεν θα μπορούσε να την αποκαλέσει όμορφη.

«Τζέσικα!» είπε, βλέποντας τη Θυγατέρα της Πόλης. «Δεν έλεγαν μαλακίες, λοιπόν. Είσαι ξανά εσύ, κοπέλα μου!» Και χαμογέλασε – ένα όχι και τόσο ωραίο θέαμα. «Και ποιος είν’ αυτός ο ομορφάντρας δίπλα σου;»

Ο Βάρνελ δεν αισθάνθηκε και πολύ κολακευμένος.

«Είμαστε σε... εχέμυθο περιβάλλον;» ρώτησε η Τζέσικα, ρίχνοντας μια ματιά ολόγυρα, στους λίγους συμμορίτες που βρίσκονταν μες στην αίθουσα-αποθήκη.

«Μα βέβαια, κοπέλα μου!»

«Δεν τον αναγνωρίζεις, όμως, έτσι κι αλλιώς;» γέλασε η Τζέσικα. «Δεν είναι ακριβώς άγνωστη η φάτσα του!»

Η Γερή Γολρίκα ατένισε τον Βάρνελ-Αλντ σουφρώνοντας τα χείλη – ακόμα ένα όχι και τόσο ωραίο θέαμα – και είπε ξαφνικά: «Μα τα στήθια της Ρασιλλώς! Φυσικά! Είν’ ο καινούργιος Πολιτάρχης της Α’ Ανωρίγας και της Β’ Κατωρίγας. Αυτός που είναι με τον Ποιητή!»

«Να σου συστήσω τον κύριο Βάρνελ-Αλντ!» γέλασε η Τζέσικα.

Η Γερή Γολρίκα χαμογέλασε. «Τιμή μας, Εξοχότατε,» είπε με τρόπο που ήταν σαν να μην μιλούσε σε πολιτάρχη. «Ξέρεις γιατί δεν σ’αναγνώρισα αμέσως; Γιατί δεν το διανοούμουν ποτέ ότι θα σ’έβλεπα

από τόσο κοντά, χα-χα-χα-χα! Αλλά σ'έχουν κάτι συμμοριτίστές μου σε αφίσες, ξέρεις...»

«Τιμή μου,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ-Αλντ, ειρωνικά αλλά αγέλαστα.

«Ήρθαμε εδώ για δουλειές, Γολρίκα,» είπε η Τζέσικα.

«Τι δουλειές, κοπέλα μου; Απ'αυτές που *αποφέρουν*;»

«Απ'αυτές, μην έχεις αμφιβολία, δικιά μου.» Και ο Αστρομάτης, που ήταν γαντζωμένος στον ώμο της μαύρης καπαρντίνας της, έβγαλε ένα ξερό, άγριο κρώξιμο που τους ξάφνιασε όλους εκτός από τη Τζέσικα. Τα μάτια του στραφτάλιζαν· το γέني του κουνιόταν κάτω από το ράμφος του.

Ο Βάρνελ είπε: «Σ'ενδιαφέρει να λεηλατήσεις τη Φιλήκη;»

«Το κάνω κατά περιόδους, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε η Γολρίκα.

«Δε μιλάω για μια σύντομη επιδρομή στα σύνορα. Μιλάω για μεγάλη, μαζική λεηλασία.»

Τα μάτια της στένεψαν, γυαλίζοντας. «Θα επιτεθεί ο Ποιητής;»

«Ο Ποιητής έχει άλλες δουλειές επί του παρόντος, αλλά θα έρθει κάποια βοήθεια από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Η Φιλήκη, όμως, θα δεχτεί κυρίως επιθέσεις εκ των έσω και από κάθε άλλη μεριά. Το καθεστώς της θα γκρεμιστεί, και όσοι εισβάλουν πρώτοι θα κάνουν το καλύτερο πλιάτσικο.»

«Όλ' αυτά μού ακούγονται αρκετά θεωρητικά, Εξοχότατε.»

«Δεν είναι θεωρητικά. Μια πολεμική συμμαχία βρίσκεται ήδη στα σκαριά. Έχεις ακουστά τη Σέχτα των Άδηλων Ήχων;»

«Μα βέβαια, Εξοχότατε.»

«Έχεις ακουστά τις συμμορίες της Σκορπιστής;»

«Εννοείται.»

«Όλοι αυτοί θα επιτεθούν στη Φιλήκη στο σύντομο μέλλον. Κι ακόμα περισσότεροι – από την Επιγεγραμμένη, και άτομα απ'τη Μεγαλοδιάβατη.»

«Θα έρθουν από τη Μεγαλοδιάβατη;»

«Ναι, μέσω Β' Κατωρίγιας. Δεν είναι δύσκολο. Το ερώτημα είναι, σ'ενδιαφέρει να συμμετέχεις σε μια τέτοια λεηλασία;»

Η Γερή Γολρίκα χαμογέλασε ξανά. «Το ρωτάς;»

«Αλλά η συμμορία σου, οι Τρυπωμένοι Παλαιστές, δεν επαρκούν από μόνοι τους. Χρειάζεστε κι άλλους για να χτυπήσετε τα βορειοανατολι-

κά σύνορα της Φιλήκης. Και η Τζέσικα μού λέει ότι *μπορείς να συγκεντρώσεις κι άλλους αν θέλεις.*»

«Δε θάναι και τόσο δύσκολο, άμα η κατάσταση είναι όπως λες. Τα σύνορα, όμως, φρουρούνται τώρα πολύ καλά. Οι Φιλήκοι είναι τρομαγμένοι.»

«Η φύλαξη δεν θα είναι και τόσο καλή όταν δέχονται επιθέσεις εκ των έσω και από κάθε άλλη μεριά. Δε θα δυσκολευτείτε να σπάσετε την άμυνά τους και να εισβάλετε.»

«Ακούγονται... ενδιαφέροντα όλα τούτα, Εξοχότατε,» παραδέχτηκε η Γερή Γολρίκα, καθίζοντας στον θρόνο της από τη Βίηλ και κάνοντας νόημα και σ'αυτούς να καθίσουν αντίκρυ της.

Ο Βάρνελ και η Τζέσικα κάθισαν, ενώ ο πρώτος ρωτούσε: «Θα συγκεντρώσεις, λοιπόν, κι άλλες συμμορίες;»

«Ναι, αν και θα προτιμούσα οι Παλαιστές μου να λαφυραγωγήσουν μόνοι τους.»

«Δεν είναι εφικτό να κάνετε τέτοια μαζική επίθεση μόνοι σας. Δε θα είναι μια σύντομη επιδρομή, είπαμε.»

«Ναι, κατανοητό,» είπε η Γολρίκα. «Και πότε θα γίνουν όλ' αυτά; Σε μια οχτάδα; Σε δύο οχτάδες; Σ'ένα μήνα;»

«Σε λιγότερο από ένα μήνα, σίγουρα. Ίσως και σε μία οχτάδα. Θα ειδοποιηθείς.»

Η Γερή Γολρίκα αντάλλαξε τηλεπικοινωνιακούς κώδικες με τον Βάρνελ-Αλντ, και ύστερα εκείνος και η Τζέσικα έφυγαν από τις περιοχές της.

/24\

Ένα έγγραφο ετοιμάζεται και ένα κρυφό όνομα φανερώνεται: μια πολιτική συνάντηση διεξάγεται μέσα σε άσχημο καιρό, και μια έκρηξη ανατινάζει ένα ολόκληρο δωμάτιο: η Εύνοια εκφράζει τους προβληματισμούς της, και η Φοίβη τη δυσαρέσκειά της, προτού μια μεγάλη συζήτηση γίνει για το άμεσο μέλλον και δύο θυγατέρες βγουν στους δρόμους της Πόλης.

Όταν ξημέρωσε περίμεναν τον Νικόλαο Νιρβάλζω να τους καλέσει για να υπογράψουν το συμφωνητικό της συμμαχίας. Και ο Βόρκεραμ-Βορ ήλπιζε πως η Κορίνα δεν θα είχε προλάβει, ή καταφέρει, να κάνει κάτι από χτες το μεσημέρι ως σήμερα για να στρέψει τον Πολιτάρχη της Αμφίνομης εναντίον τους, ή ακόμα και για να τον σκοτώσει – ο Βόρκεραμ τη θεωρούσε ικανή για όλα.

Οι θυγατέρες, ευτυχώς, του έλεγαν πως τα πάντα έμοιαζαν καλά στη συνοικία. Τα σημάδια της Πόλης (ό,τι κι αν ήταν αυτά που έβλεπαν οι τρεις τους!) δεν προμήνυαν τίποτα το συνταρακτικό ή το ύποπτο.

«Αν η Κορίνα είχε δράσει πίσω από τις σκιές, είστε σίγουρες πως θα το διακρίνατε;» τις είχε ρωτήσει ο Βόρκεραμ. «Από τέτοια απόσταση; Δεν είμαστε ούτε πέντε ούτε δέκα χιλιόμετρα απ'το Πολιτικό Μέγαρο.»

«Αν είχε γίνει κάτι που επηρέαζε ολόκληρη την Αμφίνομη, ναι,» αποκρίθηκε η Μιράντα, «ίσως και να το βλέπαμε. Αλλά, κατά τα άλλα, έχεις δίκιο: δεν μπορούμε να δούμε λεπτομέρειες.»

«Όπως αν θα είναι ένας δολοφόνος την άλλη φορά στο Μέγαρο περιμένοντάς σε,» πρόσθεσε η Φοίβη, και η όψη της Ολντράθα σκοτεινίασε.

«Όταν όμως πλησιάσουμε μαζί σου στο Μέγαρο, θα το διακρίνουμε αν όντως συμβαίνει αυτό,» τον διαβεβαίωσε η Μιράντα: πράγμα που δεν φάνηκε να παίρνει τη σκοτεινιά από την όψη της Ολντράθα. Και ο Βόρκεραμ νόμιζε πως η φίλη του ανησυχούσε πολύ γι'αυτόν: πολύ πε-

ρισσότερο απ'ό,τι θα έπρεπε. Όχι πως δεν είχε μπλέξει με διαβολικές και ισχυρές δυνάμεις, αλλά και πάλι...

Ο Μάικλ Παγοθραύστης, δικηγόρος γαρ (και αρκετά καλός δικηγόρος, πίστευε ο Βόρκεραμ), είχε ετοιμάσει το συμφωνητικό της συμμαχίας μες στο απόγευμα. Ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος το διάβασαν και συμφώνησαν· δεν θεωρούσαν ότι έπρεπε να γίνει καμιά αλλαγή. Τώρα, το έγγραφο ήταν έτοιμο και περίμενε τις υπογραφές πολιταρχών να εμφανιστούν στην κάτω δεξιά μεριά του.

Οι όροι του ήταν απλοί: Όλοι οι σύμμαχοι ήταν ίσοι στην Αμυντική Συμμαχία (όπως την είχαν ονομάσει)· κανείς δεν θα ήταν ηγέτης των υπολοίπων, οι αποφάσεις θα παίρνονταν από κοινού. Ο ένας όφειλε να στέλνει βοήθεια στους υπόλοιπους για την αντιμετώπιση της απειλής των στρατών του Κάδμου Ανθοτέχνη, γνωστού ως Αλυσοδεμένου Ποιητή· και όλοι οι υπόλοιποι όφειλαν να στέλνουν βοήθεια σε έναν για την αντιμετώπιση της απειλής των στρατών του Κάδμου Ανθοτέχνη, γνωστού ως Αλυσοδεμένου Ποιητή. Τα χρηματικά αποθέματα και οι εξοπλισμοί της κάθε συνοικίας παρέμεναν δικά της αποκλειστικά· δεν θα υπήρχε κοινό ταμείο: το πώς η κάθε συνοικία θα διαχειριζόταν τους πόρους της ήταν δικό της θέμα, όμως έπρεπε πάντα η δράση της να συμμορφώνεται με το κοινό συμφέρον της Συμμαχίας. Η θέση της Αμυντικής Τριανδρίας θα ήταν καθαρά οργανωτική και συμβουλευτική· δεν θα είχε δικαίωμα να δίνει διαταγές στα άλλα μέλη, μόνο να παροτρύνει και να προτείνει. Τα μέλη της Αμυντικής Τριανδρίας ορίζονταν ως ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος.

Ναι, ο Αλέξανδρος είχε συμφωνήσει να γραφτεί το όνομά του στο συμφωνητικό της Συμμαχίας. Δεν γινόταν αλλιώς, φυσικά. Ο Μάικλ τού είχε εξηγήσει πως, αν δεν αναφερόταν γραπτώς το όνομά του, τότε δεν θα μπορούσαν να μιλάνε για «Τριανδρία». Μια τριανδρία δεν ήταν δυνατόν να αποτελείται από δύο ορατά μέλη και ένα φάντασμα. Κανένας νόμος δεν δεχόταν κάτι τέτοιο. Αν το όνομα του Πανιστόριου δεν συμπεριλαμβανόταν, τότε εκείνος δεν θα θεωρείτο αργότερα μέρος της Τριανδρίας και, άρα, σε μια περίπτωση ανάγκης, δεν θα μπορούσε να έχει, επισήμως, συμβουλευτικό και οργανωτικό ρόλο εντός της Συμμαχίας.

Ο Αλέξανδρος, αρχικά, ήταν λίγο σκεπτικός. Δεν του άρεσε να αναφέρεται έτσι το όνομά του. Όμως ο Όρπεκαλ τού είπε: «Και τι θα γίνει αν, για κάποιο λόγο, εμείς δεν έχουμε τη δυνατότητα να δράσουμε – αν μόνο εσύ έχεις τη δυνατότητα να δράσεις;» Σε μια τέτοια περίπτωση ο Αλέξανδρος δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτα, όταν το όνομά του δεν ήταν γραμμένο στο συμφωνητικό. Επομένως, έπρεπε να γραφτεί. Και εκείνος είχε συμφωνήσει και ο Βόρκεραμ.

Οπότε, σήμερα, αν όλα πήγαιναν καλά – αν η Κορίνα δεν επενέβαινε με κάποιο σκιώδη και διαβολικό τρόπο – ο Νικόλαος Νιρβάλζω θα γνώριζε και τον κύριο Πανιστόριο.

Ο επικοινωνιακός δίαυλος του διαμερίσματος του Βόρκεραμ-Βορ κουδούνισε.

Ο αρχηγός των Εκλεκτών πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής και διαπίστωσε ότι ήταν ξανά η Γραμματέας του Πολιτάρχη, η οποία ήθελε να τους καλέσει στο Πολιτικό Μέγαρο. *«Ελάτε το συντομότερο δυνατό. Ο κύριος Νιρβάλζω σάς περιμένει, έχοντας ήδη συζητήσει με την κυρία Πολύερgh.»*

Τα λόγια της ήταν, αναμφίβολα, ενθαρρυντικά, νόμιζε ο Βόρκεραμ. Αλλά έριξε κι ένα ερωτηματικό βλέμμα στην Ολντράθα, η οποία είχε επίσης ακούσει τη Γραμματέα να μιλά. Η Θυγατέρα είπε: «Όλα φαίνονται καλά.»

Εκτός από τον καιρό, προφανώς. Από χτες το απόγευμα έριχνε χαλάζι με λίγα διαλείμματα, και ακόμα συνέχιζε να ρίχνει. Αλλά ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος δεν είχαν κανέναν λόγο να περιμένουν. Ετοιμάστηκαν και έφυγαν, μέσα στο εξάτροχο μεταβαλλόμενο όχημα των Εκλεκτών. Μαζί τους ήταν αυτοί που είχαν πάρει και την προηγούμενη φορά: οι τρεις Θυγατέρες της Πόλης και η Φοριντέλα-Ράο, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, ο Μάικλ Παγοθραύστης, ο Λεονάρδος Άνταλμιρ και η Φρίντα, ο Ζαχαρίας ο Πικρός, η Ζιλκάμα'μορ, ο Τζακ Μαύρος, ο Ρις ο Αρχαίος, η Ερμιόνη και η Λητώ, και άλλοι τέσσερις Εκλεκτοί. Δεν πήγαν στο Πολιτικό Μέγαρο μέσω των δρόμων· πήγαν πάλι πετώντας, σε μορφή ελικοπτέρου (για λόγους ασφαλείας), σπαθίζοντας με τους έλικές τους το χαλάζι που έριχνε ο ουρανός. Προσγειώθηκαν σε μια γέφυρα κοντά στο Μέγαρο, η Ζιλκάμα μεταμόρφωσε ξανά το μεταβαλλόμενο σε φορτηγό, και συνέχισαν να

πλησιάζουν τον προορισμό τους. Οι ρόδες του οχήματος ήταν από πριν τυλιγμένες με αντιολισθητικές αλυσίδες, γιατί οι δρόμοι είχαν γίνει επικίνδυνοι ύστερα από τόση πολύωρη χαλαζόπτωση σε όλη την Αμφίνομη.

Η Αστυνομία της Αμφίνομης τούς περίμενε και τους οδήγησε στο εσωτερικό του Πολιτικού Μεγάρου για να μιλήσουν με τον Πολιτάρχη. Μαζί του ο Βόρκεραμ-Βορ πήρε, αυτή τη φορά, και τον Μάικλ, γιατί ίσως να χρειαζόνταν οι δικηγορικές του γνώσεις και ικανότητες. Εκτός από τον Παγοθραύστη, οι άλλοι που ήρθαν μέσα στο Μέγαρο, ως φρουροί, ήταν οι εξής: η Μιράντα, η Φοίβη, η Ολντράθα, η Φοριντέλα-Ράο, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, ο Ζαχαρίας ο Πικρός, ο Τζακ Μαύρος, ο Ρις ο Αρχαίος, οι δίδυμες Λητώ και Ερμιόνη, και η μάγισσα Ζιλκάμα'μορ – όπως και στην προηγούμενη επίσκεψη εδώ.

Ο Αλέξανδρος ρώτησε τη Μιράντα, καθώς διέσχιζαν τους διαδρόμους του Μεγάρου: «Όλα ήσυχα;»

«Όλα ήσυχα,» επιβεβαίωσε εκείνη, που τα μάτια της διάβαζαν την Πόλη σαν κώδικα πληροφοριακού συστήματος.

Η Ολντράθα και η Φοίβη ήταν επίσης άνετες· δεν διέκριναν κίνδυνο.

Ο Νικόλαος Νιρβάλζω τούς περίμενε στην ίδια αίθουσα όπως και την προηγούμενη φορά. Το χαλάζι χτυπούσε πάνω στα κρυστάλλινα παράθυρά της που έμοιαζαν να το αντέχουν χωρίς πρόβλημα – μια μουσική που θύμιζε σφυροκόπημα από εχθρικές δυνάμεις. Γύρω από το κεντρικό τραπέζι της αίθουσας στέκονταν ο Πολιτάρχης της Αμφίνομης και οι τέσσερις σύμβουλοί του. Επίσης, επάνω στο τραπέζι ήταν μια οθόνη μέσα στην οποία φαινόταν το πρόσωπο της Αμάντας Πολύεργης, Πολιτάρχη της Φιλήκης. Η εικόνα τρεμόπαιζε κάθε τόσο. Η Φιλήκη απείχε πάνω από εκατό χιλιόμετρα από την Αμφίνομη, και η λήψη δεν ήταν και τόσο καλή· ίσως και λόγω του καιρού.

Ο Νικόλαος Νιρβάλζω χαιρέτησε δια χειραψίας τον Βόρκεραμ-Βορ και τον Όρπεκαλ-Λάντι, και ύστερα κοίταξε συνοφρυωμένος τον Αλέξανδρο Πανιστόριο που στεκόταν δίπλα τους, ντυμένος τώρα όχι σαν μισθοφόρος αλλά σαν πολιτικός, με κοστούμι, και χωρίς φανερά όπλα επάνω του. Ο Βόρκεραμ τον σύστησε, προσθέτοντας ότι αυτός ήταν το τρίτο μέλος της Τριανδρίας. Μέχρι στιγμής ήταν Αρχικατάσκοπος της

Β' Κατωρίγιας Συνοικίας και δεν είχε συνηθίσει να κάνει δημόσιες εμφανίσεις. Δεν βόλεψε στη δουλειά του.

Ο Νικόλαος Νιρβάλζω είπε πως χαιρόταν που τον γνώριζε κι αντάλλαξε μια χειραψία με τον Αλέξανδρο.

«Επιτέλους σας γνωρίζουμε, κύριε Πανιστόριε,» ακούστηκε η μελωδική φωνή της Αμάντας Πολύεργης μέσα από τα ηχεία της οθόνης στο τραπέζι.

«Θα είχαμε μιλήσει νωρίτερα, κυρία Πολύεργη, αλλά, όπως είπε ο Βόρκεραμ, προτιμούσα να μην κάνω εμφανίσεις. Ωστόσο, τώρα πλέον δεν είναι εφικτό να βρίσκομαι άλλο στα παρασκήνια. Πρέπει να υπογράψουμε το συμφωνητικό της Αμυντικής Συμμαχίας.»

«Το έχετε έτοιμο, έτσι,» είπε ο Πολιτάρχης της Αμφίνομης.

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι, και το έβγαλε από τον χαρτοφύλακά του σε πέντε αντίγραφα, για να το διαβάσουν και ο Νιρβάλζω και οι τέσσερις σύμβουλοί του συγχρόνως. Επίσης, ένα αντίγραφο στάλθηκε, μέσω του τηλεπικοινωνιακού συστήματος, στην Αμάντα Πολύεργη, η οποία φάνηκε, από την οθόνη, να αρχίζει κι εκείνη να το διαβάζει.

Όταν όλοι είχαν διαβάσει το συμφωνητικό της Αμυντικής Συμμαχίας, ο Βόρκεραμ τούς ρώτησε αν διαφωνούσαν με κάτι ή αν θα ήθελαν να συμπληρώσουν κάτι. Ο Πολιτάρχης της Αμφίνομης και οι σύμβουλοί του μίλησαν για λίγο αναμεταξύ τους, και η Αμάντα φάνηκε επίσης να μιλά με κάποιους· αλλά κανείς, τελικά, δεν είχε κάποια πρόταση να κάνει.

«Τα πάντα μοιάζει να είναι όπως οφείλουν, κύριε Βόρκεραμ-Bor,» είπε ο Νικόλαος Νιρβάλζω. «Συμφωνείτε, κυρία Πολύεργη;»

«Συμφωνώ,» αποκρίθηκε η Πολιτάρχης της Φιλήκοης.

Ένας από τους συμβούλους του Νικόλαου – ένας γαλανόδερμος άντρας με γυαλιά και κοντοκουρεμένα μαύρα μαλλιά, που είχε συστηθεί πιο πριν ως Επίκουρος Νομικών, κύριος Ρίμναλ Εύλυτος, ευγενής (Καινού Οίκου, προφανώς) – είπε: «Η Συμμαχία δεν είναι καθόλου δεσμευτική για τα μέλη της. Ουσιαστικά, σαν μια απλή συμφωνία είναι.»

«Το αναφέρετε αυτό ως θετικό ή ως αρνητικό;» ρώτησε ο Όρπεκαλ-Λάντι, κοιτάζοντας τον καχύποπτα.

«Ως απλή παρατήρηση, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι. Μπορεί να είναι και θετικό και αρνητικό.»

Ο Όρπεκαλ τον παρότρυνε, με το βλέμμα του, να συνεχίσει.

«Αναμφίβολα,» είπε ο Ρίμναλ Εύλυτος, «παρακινεί καινούργια μέλη να ενταχθούν στη Συμμαχία, εφόσον δεν έχουν τίποτα να χάσουν. Από την άλλη, όμως, το γεγονός ότι δεν τα δεσμεύει με κανέναν τρόπο δεν διασφαλίζει την ακεραιότητα της Συμμαχίας.»

«Εννοείτε ότι κάποιοι ίσως να μας προδώσουν,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ ευθέως.

«Το θεωρείτε απίθανο; Δεν αναφέρονται πουθενά κυρώσεις, σε περίπτωση που κάποιο μέλος δράσει με τρόπο ενάντιο προς τη Συμμαχία, ή σε περίπτωση που αρνηθεί να παράσχει βοήθεια στα άλλα μέλη.»

«Δεν έχουμε χρόνο για τέτοια, κύριε Εύλυτε. Ελπίζουμε πως η απειλή που παρουσιάζει ο Αλυσοδεμένος Ποιητής είναι αρκετή για να κάνει τα μέλη να δράσουν συγχρονισμένα και με το κοινό τους συμφέρον κατά νου.»

«Ναι, κι εγώ αυτό εύχομαι, κύριε Βόρκεραμ-Βορ. Ωστόσο, δεν μπορώ παρά να έχω τις επιφυλάξεις μου.»

«Το μέλλον θα δείξει.»

«Σίγουρα.» Ο Επίκουρος Νομικών του Πολιτάρχη της Αμφίνομης δεν έμοιαζε να έχει τίποτα περισσότερο να προσθέσει.

Και ο Νικόλαος Νιρβάλλω δήλωσε πως ήταν έτοιμος να υπογράψει. Παίρνοντας στυλογράφο, έβαλε την υπογραφή του πάνω σε ένα από τα αντίγραφα του εγγράφου. Ύστερα, υπέγραψαν και ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος. Στη συνέχεια, το υπογεγραμμένο χαρτί στάλθηκε τηλεπικοινωνιακά στην Αμάντα Πολύεργη, στη Φιλήκοη, όπου εκείνη έβαλε και τη δική της υπογραφή και τους έστειλε ξανά το συμφωνητικό.

Η Αμυντική Συμμαχία είχε ξεκινήσει.

Η Μιράντα, η Ολντράθα, και η Φοίβη δεν έβλεπαν κανένα αρνητικό πολεοσημάδι. Τα πάντα έμοιαζαν καλά. Ακόμα και το χαλάζι που χτυπούσε τα κρυστάλλινα παράθυρα ήταν σαν να επευφημούσε, στη γλώσσα της Πόλης, την αρχή της Συμμαχίας.

«Και τώρα, προς τα πού θα κατευθυνθείτε, κύριοι;» ρώτησε ο Νικόλαος Νιρβάλζω την Αμυντική Τριανδρία. «Προς Καλόπραγη ή προς Κουρασμένη;»

«Και τις δύο τις έχουμε υπόψη,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Στη Βαθμιδωτή δεν έχετε πάει ακόμα, έτσι δεν είναι;»

«Όχι, δεν έχουμε πάει ακόμα.» *Και μάλλον δεν θα μας πιστέψεις αν σου πούμε γιατί,* πρόσθεσε νοερά ο Βόρκεραμ.

«Γιατί, τότε, να μην πάτε εκεί; Είναι πιο κοντά στις συνοικίες του Ριγοπόταμου. Και μετά, από τη Βαθμιδωτή θα μπορούσατε να κατευθυνθείτε στη Ρόδα, η οποία θα κινδυνέψει ακόμα πιο γρήγορα από τους στρατούς του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ, «το έχουμε σίγουρα υπόψη μας.» *Αλλά μια θυγατέρα της Πόλης μάς είπε ότι το μέλλον δεν είναι καλό για εμάς σ'εκείνους τους δρόμους...*

Καθώς έφευγαν από το Πολιτικό Μέγαρο, ενώ πλησίαζε μεσημέρι, η Ζιλκάμα'μορ μεταμόρφωσε το εξάτροχο όχημα των Εκλεκτών σε ελικόπτερο με δύο έλικες. Η χαλαζόπτωση είχε μειωθεί λιγάκι σε ένταση και πετούσαν πιο εύκολα τώρα. Προσγειώθηκαν κοντά στο ξενοδοχείο του Βόρκεραμ-Βορ και πήραν πάλι μορφή φορτηγού, κυλώντας επάνω σε γλιστερούς δρόμους.

Σταμάτησαν μπροστά από το ξενοδοχείο για να βγουν από το όχημα – όταν η Μιράντα είπε:

«Κάτι δεν πάει καλά εδώ. Κάποιος κίνδυνος.»

«Ναι,» συμφώνησε η Ολντράθα. «Ένας θάνατος που περιμένει.»

«Εγώ δεν βλέπω τίποτα,» είπε η Φοίβη, συνοφρυωμένη· ενώ η Ολντράθα συνέχιζε: «Βόρκεραμ, είναι ενέδρα. Μέσα στο ξενοδοχείο. Κάποιου είδους ενέδρα.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ τράβηξε το πιστόλι του και πρόσταξε και τους μισθοφόρους του να οπλιστούν. Ύστερα άνοιξε μια πλευρική πόρτα του εξάτροχου, μεταβαλλόμενου φορτηγού–

έκρηξη!

Ένα από τα δωμάτια του ξενοδοχείου ανατινάχτηκε με μεγάλο κρότο που αντήχησε σε πολλούς δρόμους τριγύρω· φωτιά και θραύσματα πετάχτηκαν από το μπαλκόνι· ο καυτός αέρας έφτασε ως τον Βόρκεραμ-Βορ και τους άλλους μες στο όχημα.

«Κρόνε!» αναφώνησε ο Όρπεκαλ. «Ήταν...; Αυτό... αυτό ήταν...;»

«Ναι, το δωμάτιό μου,» είπε ο Βόρκεραμ, ενώ τώρα μόνο καπνός έβγαινε από τη διαλυμένη μπαλκονόπορτα του δωματίου και φωτιές φαίνονταν να χορεύουν πίσω της.

«Η Κορίνα μάλλον έκανε λάθος,» σχολίασε ο Αλέξανδρος με τα μάτια του στενεμένα. «Νόμιζε ότι θα ήμασταν επάνω νωρίτερα.»

«Ίσως νάναι φονιάδες μες στο ξενοδοχείο!» είπε ο Όρπεκαλ. «Πρέπει να πάω να πάρω τη Μπριζίτ και-!»

Ο Βόρκεραμ τον άρπαξε απ'τον ώμο προτού πεταχτεί έξω από το όχημα. «Στάσου, ανόητε! Θες να σκοτωθείς;» Και κοίταξε τις θυγατέρες, περιμένοντας νέα.

Η Μιράντα είπε: «Ο κίνδυνος έχει περάσει.»

Η Ολντράθα ένευσε. «Έτσι... έτσι φαίνεται,» συμφώνησε με τρεμάμενη φωνή. Στα σημάδια της Πόλης διάβαζε ότι – ευτυχώς – κανείς δεν είχε σκοτωθεί. Μόνο καταστροφή τής μαρτυρούσαν, όχι τέλος ζωής.

Η Φοίβη έδειχνε τσαντισμένη – ίσως επειδή οι Αδελφές της είχαν διακρίνει τον κίνδυνο αλλά εκείνη όχι, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ.

Και ρώτησε τη Μιράντα: «Δεν είναι, δηλαδή, κανείς μέσα στο ξενοδοχείο; Κανένας εχθρός;»

«Δε νομίζω,» είπε εκείνη. «Δεν 'διαβάζω' κάτι τέτοιο. Αλλά δεν θα σου πρότεινα να μην είσαι προσεχτικός.»

«Ας περιμένουμε νάρθει πρώτα η Αστυνομία, καλύτερα,» πρότεινε ο Αλέξανδρος.

«Η οικογένειά μου είναι και μέσα!» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Δεν τους αφήνω άλλο μόνους!»

Ο Βόρκεραμ ένευσε. «Πάμε.» Είχε ήδη φορέσει την αλεξίσφαιρη καπαρντίνα του όσο μιλούσαν, και τώρα φόρεσε κι ένα κράνος και πέρασε το τουφέκι του στον ώμο. Κρατώντας το πιστόλι του βγήκε από το μεγάλο φορτηγό των Εκλεκτών – και η Μιράντα κι η Ολντράθα πάραυτα τον ακολούθησαν. Ο Βόρκεραμ, αφού έριξε μια ματιά τριγύρω για να βεβαιωθεί ότι δεν υπήρχαν κρυμμένοι φονιάδες έξω από το ξενοδοχείο, στράφηκε στους Εκλεκτούς του. «Φορέστε στον Όρπεκαλ-Λάντι έναν αλεξίσφαιρο θώρακα κι ένα κράνος,» πρόσταξε. «Κι εσύ,» είπε στον Πανιστόριο, «ντύσου επίσης – όχι σαχλαμάρες. Δεν ριψοκινδυνεύουμε άσκοπα.»

Μέσα από το ξενοδοχείο φωνές αντηχούσαν – έντονες – πανικόβλητες ίσως. Έξω από το ξενοδοχείο, κάποιοι άνθρωποι έτρεχαν ν'απομακρυνθούν μες στο χαλάζι. Πιθανώς να φοβόνταν ότι μπορεί κι άλλα δωμάτια να εκρήγνυντο. Ένα όνομα ακούστηκε από τα χείλη τους: *Οι Πορφυροί Δικαστές... Οι Πορφυροί Δικαστές!...*

Αυτοί ξανά; αναρωτήθηκε ο Βόρκεραμ. Δε θα του φαινόταν περίεργο, βέβαια. Και την άλλη φορά η Κορίνα τούς είχε χρησιμοποιήσει εναντίον του...

Έκανε νόημα στους συντρόφους του να τον ακολουθήσουν και βάδισε προς την είσοδο του ξενοδοχείου.

Μέσα στη ρεσεψιόν ο κόσμος ήταν πανικόβλητος, και πανικοβλήθηκε ακόμα περισσότερο όταν είδε τους οπλισμένους ανθρώπους να μπαίνουν. Ο Βόρκεραμ θα πήγαινε στοίχημα ότι πολλοί απ'αυτούς νόμιζαν πως οι Εκλεκτοί του ήταν οι Πορφυροί Δικαστές.

«Μη φοβάστε!» είπε μεγαλόφωνα, σηκώνοντας την κάννη του πιστολιού του προς το ταβάνι. «Μη φοβάστε· δεν είμαστε τρομοκράτες. Ονομάζομαι Βόρκεραμ-Βορ. Μένω εδώ, στο ξενοδοχείο.» Στράφηκε σ'έναν από τους υπαλλήλους που ήταν μισοκρυμμένος πίσω από τον πάγκο της ρεσεψιόν. «Με θυμάστε; Βόρκεραμ-Βορ.»

Ο άντρας ξεροκατάπιε. «Ναι, κύριε. Μάλιστα.»

«Το δωμάτιο που εξερράγη επάνω;»

«Ναι;»

«Ήταν το δικό μου. Θα πάω να ρίξω μια ματιά.»

«Περιμένετε· θα έρθει η Αστυνομία!»

«Θα πάω πριν από την Αστυνομία, αν δεν έχεις πρόβλημα.»

Ο υπάλληλος δεν έφερε αντίρρηση, καθώς ο Βόρκεραμ και οι σύντροφοί του διέσχιζαν τη ρεσεψιόν φτάνοντας στις σκάλες. Δεν μπήκαν στους ανελκυστήρες γιατί ο Βόρκεραμ ήθελε να ερευνήσουν μήπως κανένας τρομοκράτης ήταν κρυμμένος κάπου μέσα στο ξενοδοχείο. Οι θυγατέρες, με την υπερφυσική τους αντίληψη, λογικά πρέπει να τον εντόπιζαν αμέσως. Και η Ζιλκάμ'μορ μουρμούριζε τώρα κάποιο ξόρκι – ανιχνευτικής φύσης, υπέθετε ο Βόρκεραμ.

Ανέβηκαν τα πατώματα το ένα μετά το άλλο, χωρίς να καθυστερούν κι έχοντας τα όπλα τους σε ετοιμότητα. Καθοδόν συναντούσαν, κάθε τόσο, τρομαγμένους ή απλά ανήσυχους ενοίκους, οι οποίοι συνήθως

φοβόνταν που τους έβλεπαν, νομίζοντάς τους για τρομοκράτες, για τους Πορφυρούς Δικαστές. Ο Βόρκεραμ πάντοτε τους καθησύχαζε, λέγοντας ότι ήταν ένοικος κι αυτός, ότι ήταν ο Βόρκεραμ-Βορ, ότι το δικό του δωμάτιο ήταν που είχε εκραγεί και τους παρότρυνε να πάνε κάτω, στη ρεσεψιόν, και να περιμένουν την Αστυνομία να έρθει.

Οι Θυγατέρες δεν διέκριναν κανένα ανησυχητικό πολεοσημάδι. Καμιά τους δεν έβλεπε άμεσο κίνδυνο· καμιά τους δεν έβλεπε κάποια απειλή, παγίδα, ή ενέδρα. *Οι τρομοκράτες, σκέφτηκε η Μιράντα, φύτεψαν τη βόμβα και έφυγαν. Δεν περίμεναν να εκραγεί. Αλλά, προφανώς, έκαναν λάθος στον χρόνο. Νόμιζαν ότι θα είχαμε επιστρέψει στο ξενοδοχείο πιο νωρίς.* Και πώς μπορεί να το νόμιζαν αυτό; Πώς μπορεί να είχαν υπολογίσει τον χρόνο που θα τους έπαιρνε να γυρίσουν από τη συνάντηση με τον Πολιτάρχη; Μόνο μία απάντηση μπορούσε να σκεφτεί η Μιράντα: *Η Κορίνα τούς το είπε. Και έκανε λάθος.* Πολλές φορές έκανε λάθη, όπως φαινόταν, στις χρονικές της προβλέψεις. Το μέλλον δεν ήταν και τόσο εύκολο να το διακρίνεις με τέτοια ακρίβεια.

Ορισμένες άλλες φορές, βέβαια, οι προβλέψεις της ήταν σωστές. Επικίνδυνα σωστές. Η Μιράντα θυμόταν πολύ καλά τι της είχαν πει η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ για τότε που είχαν γλιτώσει τον Βόρκεραμ από τους δολοφόνους της Κορίνας, στην Ανακτορική Συνοικία...

Οι σκάλες του ξενοδοχείου σύντομα τους οδήγησαν στον όροφο όπου ήταν ο προορισμός τους. Ο διάδρομος ήταν γεμάτος καπνούς, και φωτιές χόρευαν επάνω στο χαλί που τον σκέπαζε.

«Τι βλέπετε;» ρώτησε ο Βόρκεραμ τις Θυγατέρες.

«Τίποτα ιδιαίτερο,» είπε η Μιράντα. «Αλλά πρόσεχε.»

Οι άλλες δυο δεν μίλησαν – οπότε συμφωνούσαν, υπέθεσε ο Βόρκεραμ.

Κρατώντας ένα μαντήλι μπροστά στο πρόσωπό του, πλησίασε τα συντρίμια του δωματίου.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι έφυγε, κατευθυνόμενος προς τη σουίτα της οικογένειάς του. Ο Βόρκεραμ τον είδε κι έκανε νόημα στη Λητώ και στην Ερμιόνη να τον ακολουθήσουν. Οι δίδυμες πάραυτα υπάκουσαν.

Το δωμάτιο του Βόρκεραμ ήταν ακόμα πιο πνιγμένο στους καπνούς και στις φωτιές απ'ό,τι ο διάδρομος, και τελειώς διαλυμένο.

«Δύο βόμβες,» υπέθεσε ο Αλέξανδρος, καθώς βάδιζαν στο εσωτερικό κρατώντας μαντήλια μπροστά στο πρόσωπό τους. «Τουλάχιστον.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Δύο, μάλλον.» Υπήρχαν ανοίγματα στους τοίχους, μέσα από τους οποίους φαίνονταν τα πλαϊνά δωμάτια, που κι αυτά φλέγονταν και κάπνιζαν, και ήταν άδεια από ενοίκους, γιατί εκεί έμεναν ο Λεονάρδος Άνταλμιρ και η Φρίντα, και ο Ζαχαρίας ο Πικρός και η Ζιρτάλια η Γάτα, που όλοι τους είχαν ακολουθήσει τον Βόρκεραμ στο Πολιτικό Μέγαρο – εκτός από τη Ζιρτάλια, η οποία όμως ήταν αλλού όταν έγινε η έκρηξη, μαζί με άλλους Εκλεκτούς. (Ακόμα δεν ήταν τελείως καλά, ύστερα από εκείνα τα ηχητικά χτυπήματα της Σέχτας, γι' αυτό ο Βόρκεραμ δεν την είχε πάρει στο Μέγαρο.)

«Τις φύτεψαν εδώ όσο λείπαμε, και νόμιζαν ότι θα γυρίζαμε λίγο πιο νωρίς. Δουλειά της Κορίνας, δίχως αμφιβολία,» είπε ο Αλέξανδρος, κι έριξε ένα βλέμμα στη Μιράντα μέσα από τους καπνούς.

«Δίχως αμφιβολία,» συμφώνησε εκείνη. «Αλλά έκανε λάθος, γι' ακόμα μια φορά.»

«Αν δεν είχε κάνει...»

«Θα είχα διακρίνει τις βόμβες, Αλέξανδρε. Σίγουρα.»

«Από τι απόσταση; Από έξω απ' το ξενοδοχείο;»

«Σας είπα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά όσο ήμασταν ακόμα έξω απ' το ξενοδοχείο, λίγο προτού γίνει η έκρηξη, έτσι δεν είναι;»

«Πράγματι.» Ωστόσο, ο Αλέξανδρος αναρωτιόταν αν η Θυγατέρα όντως ήταν τόσο βέβαιη για τον εαυτό της ή αν απλά προσπαθούσε να τους καθησυχάσει. *Μερικά λεπτά πιο νωρίς αν είχαμε φτάσει εδώ θα είχαμε γίνει όλοι κομμάτια...*

Δεν υπήρχε κάτι για να ερευνήσουν μέσα στο κατεστραμμένο δωμάτιο. Και η Ζιλκάμα'μορ δήλωσε ότι δεν μπορούσε να ανιχνεύσει τίποτα το χρήσιμο με τη μαγεία της. Ούτε οι Θυγατέρες διέκριναν τίποτα. Έτσι, κατέβηκαν στη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου και συνάντησαν εκεί την Αστυνομία που μόλις είχε καταφτάσει και έκανε ερωτήσεις.

Ο Βόρκεραμ-Βορ, φυσικά, δεν τους είπε για την Κορίνα. Είπε πως δεν είχε ιδέα ποιος μπορεί να ανατίναξε το δωμάτιό του. Οι αστυνομικοί ανέβηκαν για να ερευνήσουν – και να μη βρουν τίποτα περισσότερο από φωτιές και καπνούς, φυσικά. Πυροσβεστικά οχήματα είχαν ήδη έρθει και έριχναν νερό στο φλεγόμενο δωμάτιο από την έξω μεριά του

ξενοδοχείου, χρησιμοποιώντας υδροβόλα, ενώ η χαλαζόπτωση τούς υποβοηθούσε.

Η οικογένεια του Όρπεκαλ-Λάντι δεν είχε χτυπηθεί, όπως σύντομα είδαν ο Βόρκεραμ και οι άλλοι. Στόχος των τρομοκρατών ήταν μόνο ο αρχηγός των Εκλεκτών, προφανώς. Η Κορίνα είχε, όπως πάντα, έναν άνθρωπο στο στόχαστρό της.

Ο Πολιτάρχης της Αμφίνομης κάλεσε, αργότερα, προσωπικά τον Βόρκεραμ-Βορ για να του μιλήσει και να του ζητήσει συγγνώμη γι' αυτό που είχε συμβεί.

«*Η φύλαξη όφειλε να ήταν αρτιότερη,*» είπε μέσα από τον επικοινωνιακό δίαυλο.

«Δεν φταίτε εσείς, κύριε Νιρβάλλω. Ίσως να ήταν άνθρωποι του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

«*Υποθέτουμε πως ήταν οι Πορφυροί Δικαστές, μια τοπική τρομ-*»

«Τους γνωρίζω. Μου είχαν επιτεθεί, από λάθος, και παλιότερα όταν περνούσα από εδώ.» Και του διηγήθηκε εκείνο το περιστατικό. «Νόμιζαν τότε ότι οι μισθοφόροι μου είχαν έρθει για να τους πολεμήσουν, ενώ απλά διασχίζαμε τη συνοικία σας. Τώρα δεν μπορώ να ξέρω τι είχαν στο μυαλό τους.»

«*Ίσως η αρχική σας υπόθεση να είναι σωστή, κύριε Βόρκεραμ-Βορ. Ίσως να υπήρξε συνεννόηση με τον Αλυσοδεμένο Ποιητή...*»

«Εννοείτε ότι οι Πορφυροί Δικαστές πιθανώς να είναι σύμμαχοί του;»

«*Δε θα το απέκλεια καθόλου, ύστερα από τόσα που μου είπατε για το πώς κάνει συμμάχους ανάμεσα σε κακούργους και εγκληματίες.*»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Βόρκεραμ. «Καλό θα ήταν να είστε πιο προσεκτικοί στο εγγύς μέλλον, στην Αμφίνομη.»

«*Θα είμαστε. Να είστε βέβαιος γι' αυτό.*»

Ο Βόρκεραμ βρισκόταν σ' ένα άλλο δωμάτιο του ξενοδοχείου τώρα, καθώς μιλούσε με τον Πολιτάρχη, και μαζί του ήταν ο Αλέξανδρος, ο Όρπεκαλ-Λάντι, οι τρεις θυγατέρες, η Φοριντέλα-Ράο, και ο Μάικλ Παγοθραύστης. Χαιρέτησε τον Νικόλαο Νιρβάλλω και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

«Λοιπόν,» είπε. «Πρέπει να συζητήσουμε. Αλλά αφότου πάρουμε μεσημεριανό. Το απόγευμα. Για να είμαστε όλοι ξεκούραστοι.» Κανείς δεν διαφώνησε.

Καθώς έτρωγαν σ'ένα εστιατόριο κοντά στο ξενοδοχείο, ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της Μιράντας κουδούνισε, κι εκείνη είδε από την ένδειξη στη μικρή οθόνη ότι ήταν η Εύνοια. Δέχτηκε την κλήση φέρνοντας τη συσκευή πλάι στ'αφτί της, ώστε μόνο αυτή να ακούει.

«Ναι;»

«Εγώ είμαι, Μιράντα. Τι έγινε; Λένε στις ειδήσεις ότι το δωμάτιο του Βόρκεραμ-Βορ χτυπήθηκε από τρομοκρατική επίθεση των Πορφυρών Δικαστών αλλά κανείς δεν σκοτώθηκε.»

«Ακριβώς αυτό έγινε,» αποκρίθηκε η Μιράντα, και της εξήγησε τι είχε συμβεί.

«Η Αδελφή μας το κανόνισε;»

«Ποιος άλλος, Εύνοια; Τι λόγο έχουν οι Δικαστές από μόνοι τους να κυνηγάνε τον Βόρκεραμ; Ή οι οποιοιδήποτε τρομοκράτες της Αμφίνομης;»

«Και τώρα τι θα κάνετε; Υπέγραψε τελικά ο Πολιτάρχης τη συμμαχία;»

«Την υπέγραψε. Η Αμυντική Συμμαχία έχει ξεκινήσει, Εύνοια. Τα δύο πρώτα μέλη της είναι ο Νικόλαος Νιρβάλζω και η Αμάντα Πολύεργη.»

Η Εύνοια ήταν σιωπηλή από την άλλη μεριά της τηλεπικοινωνίας.

«Τι σκέφτεσαι, Αδελφή μου;»

«Απλώς αναρωτιέμαι πού μας οδηγούν όλ' αυτά... Τι θα κάνουμε με την Κορίνα, Μιράντα; Εμείς δεν είμαστε εδώ για να διεξάγουμε πόλεμο. Είμαστε εδώ για να του δώσουμε τέλος. Και ξέρουμε πως η Κορίνα είναι που τον διατηρεί.»

«Σχετικό είναι κι αυτό, πλέον.»

«Τι εννοείς;»

«Ακόμα κι αν της πάρουμε το φυλαχτό, δε νομίζω ότι ο πόλεμος αυτομάτως θα σταματήσει. Τροχοί έχουν μπει σε κίνηση, Αδελφή μου. Αόρατοι τροχοί της Πόλης. Αλλά, ναι,» αναστέναξε, «ναι, πρέπει να της πάρουμε το φυλαχτό. Οποσδήποτε. Και, ακόμα, δεν έχω ιδέα πώς.» Ήταν πολύ προβληματισμένη.

«Ο Βόρκεραμ τώρα θα φύγει από την Αμφίνομη; Πού θα πάει;»

«Αυτό θα το συζητήσουμε το απόγευμα. Αλλά, αναμφίβολα, θα φύγει. Θα ταξιδέψει σε άλλη συνοικία, για να μεγαλώσει τη Συμμαχία.»

«Δε νομίζω ότι οι Νομάδες μου μπορούν να συνεχίσουν να τον ακολουθούν, Μιράντα. Αν πας μαζί του, εμείς θα μείνουμε πίσω.»

Η Μιράντα αναστέναξε ξανά, συλλογισμένη, λοξοκοιτάζοντας τον Βόρκεραμ στην αντικρινή μεριά του τραπεζιού, ο οποίος μιλούσε με την Ευμενίδα Νοράλνω επί του παρόντος. Απ'όλη την ομήγυρη – που οι περισσότεροι ήταν μισθοφόροι, φυσικά – μόνο η Φοίβη φαινόταν να δίνει σημασία στη Μιράντα, γιατί κανείς δεν της μιλούσε. Ακόμα και η προσοχή της Ολντράθα ήταν στραμμένη αλλού, καθώς η γιατρός συζητούσε κάτι με τον Ζαχαρία τον Πικρό και τη Φρίντα.

«Δε θέλω να σ'εγκαταλείψω, Μιράντα,» συνέχισε η Εύνοια: «αλλά, Αδελφή μου, οι Νομάδες είναι ειρηνικοί. Δε μπορώ να τους κάνω–»

«Εγώ σου είχα πει εξαρχής να μείνετε στη Μεγαλοδιάβατη, στην Τεχνοθήκη.»

«Θέλω, όμως, να σε βοηθήσω. Πρέπει να σε βοηθήσω. Αυτή η ιστορία με την Κορίνα πρέπει να τελειώσει. Η καταραμένη έχει κάνει όλη την Πόλη άνω-κάτω, λες κι είναι παιχνίδι της! Και πρέπει, επίσης, να πάρουμε τις Αδελφές μας από τα χέρια της.» Αναφερόταν στην Άνμα και στη Νορέλτα-Βορ, προφανώς.

«Δεν έχω ξεχάσει τίποτα, Εύνοια,» είπε η Μιράντα, νιώθοντας κουρασμένη. «Αλλά...» Κόμπιασε. «Κοίτα. Για την ώρα, θα πάω με τον Βόρκεραμ, γιατί... γιατί δεν ξέρω αν θα ήταν συνετό να πλησιάσω τη φυλακή της Άνμα και της Νορέλτα. Επιπλέον, ο Βόρκεραμ χρειάζεται τη βοήθειά μου, και η Ολντράθα με θέλει κοντά της. Όμως εσύ και οι Νομάδες καλύτερα να... να πάτε σε κάποιο ήσυχο μέρος, βασικά. Εδώ, στην Αμφίνομη, δεν ξέρω κατά πόσο είστε ασφαλείς. Γνωρίζουμε πως οι Πορφυροί Δικαστές επηρεάζονται από την Κορίνα, άρα δεν υπάρχει αμφιβολία ότι μπορεί να τους στρέψει εναντίον σας κάπως, με κάποιο διαβολικό τέχνασμά της. Και, φυσικά, θα τους κάνει σύντομα συμμάχους του Ανθοτέχνη· αν δεν τους έχει κάνει ήδη.»

«Πού προτείνεις να πάμε;»

«Στην Καλόπραγη ή στην Κουρασμένη, ίσως – αν και ή στη μία ή στην άλλη θα πάει τώρα ο Βόρκεραμ, σίγουρα. Θα μπορούσατε, επίσης, να πάτε στη Διαπερατή.»

«Η Διαπερατή είναι πολύ μακριά από τον Ριγοπόταμο, Μιράντα. Δε θα μπορώ από εκεί να σε βοηθήσω εναντίον της Κορίνας.»

«Δεν ξέρω, τότε. Πρέπει να το αποφασίσεις μόνη σου. Θα έρθω από τον καταυλισμό σας το βράδυ για να μιλήσουμε, εντάξει;»

Η Εύνοια συμφώνησε, χαιρετήθηκαν–

(«Ωσότου οι δρόμοι να μας ξαναφέρουν κοντά, Αδελφή.»

«Ωσότου οι δρόμοι να μας ξαναφέρουν κοντά.»)

–και η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε.

Η Φοίβη, ακόμα παρατηρώντας τη Μιράντα, της είπε: «Με την Εύνοια μιλούσες.» Δεν ήταν ερώτηση.

«Ναι.»

«Τι θα κάνουμε; Δε θα πάμε για την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ;»

«Δεν ξέρω ακόμα. Προς το παρόν, εγώ θ'ακολουθήσω τον Βόρκεραμ. Προς το παρόν και μόνο.»

Η Φοίβη έπιασε δυο τηγανητές πατάτες και τις έβαλε στο στόμα της, μάσησε σκεπτικά, ύστερα είπε: «Μιράντα...»

«Τι;»

«Θέλω να μου δείξεις πώς βαδίζεις στους αόρατους δρόμους.»

Γαμώτο... Ήταν αναμενόμενο ότι αργά ή γρήγορα θα της το ζητούσε. «Δεν είναι και τόσο απλό αυτό, και τώρα έχουμε ένα σωρό δουλειές.»

Τα μάτια της Φοίβης γυάλισαν, θυμωμένα. «Δεν είχες 'δουλειές' για την Ολντράθα!»

«Της έδειξα τον Δρόμο της Θεραπείας. Αυτός είναι ένας σχετικά απλός δρόμος,» είπε ψέματα η Μιράντα.

«Οι άλλοι είναι πιο δύσκολοι;»

«Αρκετά πιο δύσκολοι.»

Τα μάτια της Φοίβης στένεψαν. «Γιατί νομίζω ότι μου λες μαλακίες, Αδελφή μου;»

Γαμιέσαι, Αδελφή μου, μούγκρισε εσωτερικά η Μιράντα.

«Δεν θέλεις να μου δείξεις τους κρυφούς δρόμους, έτσι δεν είναι;» συνέχισε η Φοίβη.

«Είναι ένα επικίνδυνο μυστικό,» της είπε η Μιράντα. «Κάποιες από εμάς εσκεμμένα τούς έκαναν να ξεχαστούν. Και νομίζω πως καταλαβαίνω γιατί.»

«Αν μου δείξεις τους κρυφούς δρόμους θα μπορώ να σε βοηθήσω καλύτερα να νικήσεις την Κορίνα. Και μην αμφιβάλλεις καθόλου ότι θα την πολεμήσω μ'όλες μου τις δυνάμεις. Τις χρωστάω πολλά.»

Γι'αυτό η Μιράντα δεν αμφέβαλλε. «Το βράδυ,» της είπε, «μάλλον θα πάω βόλτα ούτως ή άλλως. Μπορείς νάρθεις μαζί μου.»

Το απόγευμα, ο Βόρκεραμ-Βορ τούς συγκέντρωσε όλους στη σουίτα του Όρπεκαλ-Λάντι: τη Μιράντα, τη Φοίβη, την Ολντράθα, τον ίδιο τον Όρπεκαλ-Λάντι (φυσικά) μαζί με τη γυναίκα του τη Μπριζίτ, τη Φοριντέλα-Ράο, τον Μάικλ Παγοθραύστη, τον Αλέξανδρο Πανιστόριο, τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα, και την Ευμενίδα Νοράλνω. Συζήτησαν για το πού θα κατευθύνονταν τώρα. Πού συνέφερε να κατευθυνθούν. Στην Καλόπραγη ή στην Κουρασμένη; Αυτοί ήταν οι επόμενοι λογικοί προορισμοί.

«Η Καλόπραγη βρίσκεται αμέσως νότια της Σκορπιστής,» είπε ο Όρπεκαλ, «επομένως θα μπορεί καλύτερα ο Πολιτάρχης της να καταλάβει την απειλή του Αλυσοδεμένου Ποιητή, νομίζω.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος, «αλλά βρίσκεται, επίσης, αμέσως νότια της Συρροής. Και στη Συρροή κάτι ύποπτο μοιάζει να συμβαίνει. Θυμάστε τι είπε η Εύνοια στη Μιράντα ότι έγινε με τους Νομάδες των Δρόμων όταν πήγαν εκεί;»

«Τι σχέση έχουν τώρα οι Νομάδες των Δρόμων με-;»

«Δεν καταλαβαίνεις, Όρπεκαλ; Η Κορίνα προφανώς έχει επιρροή στη Συρροή. Πώς αλλιώς θα έστελνε την Αστυνομία της συνοικίας να συλλάβει την Εύνοια με το ζόρι; Πιθανώς να επηρεάζει ακόμα και την ίδια την Πολιτάρχη.»

«Δεν αποκλείεται,» συμφώνησε ο Βόρκεραμ, κι έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στη Μιράντα.

Εκείνη ένευσε. «Ναι, με την Κορίνα *τίποτα* δεν αποκλείεται.»

«Η Κουρασμένη, όμως,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι, «είναι κάτω απ'τη Βαθμιδωτή, και ξέρουμε – απ'αυτά που ανέφερε η Μιράντα, τουλάχιστον – ότι ο Πολιτάρχης της Βαθμιδωτής είναι εναντίον μας.»

«Πράγμα που δεν σημαίνει ότι έχει μιλήσει για εμάς με την Πολιτάρχη της Κουρασμένης,» τόνισε ο Αλέξανδρος.

«Εξακολουθώ να νομίζω ότι καλύτερα είναι να επισκεφτούμε την Καλόπραγη,» επέμεινε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Εκεί ο Πολιτάρχης θα νιώθει

απειλημένος από τη Σκορπιστή στα βόρειά του· θα έρθει αμέσως με το μέρος μας.»

Ο Βόρκεραμ στράφηκε στη Μιράντα. «Μπορείς να κοιτάξεις το μέλλον ξανά;»

«Μπορώ να προσπαθήσω,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Απόψε;»

Η Μιράντα κατένευσε.

«Και,» ρώτησε ο Όρπεκαλ-Λάντι, «θα μας πεις ποια συνοικία μάς συμφέρει να επισκεφτούμε;»

«Θα δούμε,» απάντησε η Μιράντα. «Τίποτα δεν είναι σίγουρο όταν επιχειρείς τέτοια πράγματα, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι.» Σηκώθηκε από την καρέκλα της κι έπιασε το πανωφόρι της από την κρεμάστρα. Έγνεψε στη Φοίβη. «Έλα.»

Η Νύφη του Χάροντα σηκώθηκε επίσης, πιάνοντας το δικό της πανωφόρι από την κρεμάστρα.

«Θα έρθει μαζί σου;» ρώτησε η Ολντράθα.

«Ναι,» είπε η Μιράντα. «Υποσχέθηκα να της δείξω κάτι.»

Η Ολντράθα συνοφρυώθηκε, συλλογισμένη.

Η Μιράντα στράφηκε στον Βόρκεραμ. «Θα προσπαθήσουμε να μην αργήσουμε.» Ύψωσε τον πομπό στο χέρι της. «Μη με καλέσεις χωρίς καλό λόγο. Θα είμαι απασχολημένη.»

Ο αρχηγός των Εκλεκτών έγνεψε καταφατικά, και οι δύο θυγατέρες έφυγαν από τη σουίτα.

«Τι ακριβώς πάνε να κάνουν;» ρώτησε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Δε μπορεί να δει το μέλλον από εδώ;»

«Το τι ακριβώς κάνει η Μιράντα,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, «μόνο η Μιράντα το ξέρει.»

Και εγώ, σκέφτηκε ο Αλέξανδρος. Περίπου. Αλλά δεν νόμιζε ότι είχε κανένα νόημα να προσπαθήσει τώρα να το εξηγήσει στον Όρπεκαλ. Δεν νόμιζε καν ότι μπορούσε.

/25\

Δύο θυγατέρες βαδίζουν σ'έναν κρυφό δρόμο, η μία αρκετά έμπειρη, η άλλη μαθαίνοντας ακόμα γυαλιστερά θραύσματα προμηνύουν επικίνδυνα γεγονότα και η Μιράντα κι ο Πανιστόριος φεύγουν για να κάνουν μια επίσκεψη, ενώ ο Βόρκεραμ-Βορ προβληματίζεται και ο Όρπεκαλ-Λάντι προτείνει πώς να αλλάξουν το μέλλον.

«Κοιτάζοντας το μέλλον, δεν θα δεις ουσιαστικά σε ποια από τις δύο συνοικίες θα αποφασίσουν να πάνε;»

«Αν τα καταφέρω, ναι, θα το δω.»

«Επομένως, δεν θα ξέρεις τίποτα για την άλλη συνοικία. Άρα, η πληροφορία που θα φέρεις θα είναι ελλιπής.»

«Σίγουρα θα πάνε και στις δύο συνοικίες τελικά, Αδελφή μου. Μπορεί να πάνε πρώτα στη μία και μετά στην άλλη, αλλά αυτό δεν έχει σημασία: κοιτάζοντας το μέλλον, εγώ θα δω τις αντιδράσεις των πολιτάρχων και των δύο συνοικιών.»

«Ίσως, όμως, να έχει σημασία το ποια συνοικία θα επισκεφτούν πρώτα. Ίσως η Κορίνα να έχει χρόνο να επηρεάσει τον πολιτάρχη της άλλης συνοικίας.»

«Δεν αποκλείεται αυτό που λες,» συμφώνησε η Μιράντα, «αλλά, για την ώρα, μ'απασχολεί κυρίως να καταφέρω να δω το μέλλον που θέλω. Δεν είναι απλή υπόθεση, Αδελφή μου.»

Οι δυο τους βάδιζαν στους απογευματινούς δρόμους της Τροχιόστρωτης, έχοντας μόλις φύγει από το ξενοδοχείο όπου βρίσκονταν ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, και οι άλλοι. Είχε πάψει πλέον να ρίχνει χαλάζι προ πολλού, αλλά η συνοικία ήταν γεμάτη νερά και τα πλακόστρωτα γλιστερά κι επικίνδυνα ακόμα.

Η Μιράντα παρατηρούσε τα πολεοσημάδια που παρουσιάζονταν, ψάχνοντας την αρχή του Δρόμου του Μέλλοντος και η Φοίβη τη ρώτησε τι ακριβώς αναζητούσε. «Δείξε μου πώς ακολουθείς τους κρυφούς δρόμους, Αδελφή μου!»

«Μη μιλάς· δώσε προσοχή,» της είπε η Μιράντα.

«Πες μου τι ακριβώς κάνεις, όχι σαχλαμάρες.»

«Παρατηρώ την Πόλη, τι άλλο; Το πρώτο που πρέπει να βρεις είναι η αρχή ενός κρυφού δρόμου και, μετά, ακολουθείς τη φυσική αλληλουχία των πολεοσημαδιών.»

«Πώς αναγνωρίζεις την αρχή; Και τι σημαίνει 'φυσική αλληλουχία' πολεοσημαδιών;»

«Ο κάθε δρόμος έχει και διαφορετική αρχή. Παρατήρησε τα πολεοσημάδια και θα δεις τώρα ποια είναι η αρχή του Δρόμου του Μέλλοντος.»

«Και οι αρχές των άλλων δρόμων; Πώς βρίσκω τις αρχές των άλλων δρόμων, Μιράντα;»

«Πρέπει να τις ανακαλύψεις.»

«Ή να μου τις δείξεις, έτσι;»

«Δεν ξέρω όλους τους κρυφούς δρόμους, Φοίβη. Τελευταία μόνο έχω ξεκινήσει να ασχολούμαι μαζί τους. Πάω στοίχημα πως, αν ψάξεις μόνη σου, πιθανώς ν'ανακαλύψεις κάποιους άγνωστους σ'εμένα.»

«Πώς μπορώ να ψάξω μόνη μου;»

«Σου είπα: βρες ένα σημάδι που νομίζεις ότι αποτελεί αρχή κάποιου δρόμου και μετά ακολούθησε την αλληλουχία των πολεοσημαδιών χωρίς να έχεις κατά νου κανέναν συγκεκριμένο προορισμό: άφησέ τα να σε οδηγήσουν οπουδήποτε.»

«Δεν καταλαβαίνω ποια πολεοσημάδια αποτελούν 'αρχή', Μιράντα.»

Η Μιράντα αναστέναξε. «Δεν έχει σημασία· άρχισε απλά ν'ακολουθείς μια φυσική αλληλουχία, γαμώτο! Αλλά τώρα μη με αποσπάς άλλο: ψάχνω για την αρχή του Δρόμου του Μέλλοντος. Δες τι κάνω.»

Η Φοίβη σώπασε, επιτέλους, και η Μιράντα εστίασε όλη της την προσοχή στην αναζήτηση, στα σημάδια της Πόλης: κινήσεις οδοιπόρων, περάσματα οχημάτων, φευγαλέες σκιές, βαριές και ακίνητες σκιές, παιχνιδίσματα του απογευματινού φωτός, αναβοσβήσματα ενεργειακών φαναριών, ο ήχος που κάνει το νερό καθώς κυλά στις υδρορροές, φωνές από μπαλκόνια, από παράθυρα, από πόρτες, από γωνίες δρόμων, διαφημιστικά μηνύματα, το πέρασμα ενός ελικοπτήρου

ψηλά ανάμεσα από τις πολυκατοικίες, το τρίξιμο ξύλων, το τρίξιμο μετάρων – μια ατέρμονη γλώσσα – ένας ζωντανός κώδικας.

Η Μιράντα βρήκε την αρχή του Δρόμου του Μέλλοντος ύστερα από κανένα τέταρτο. «Να, εκεί,» είπε στη Φοίβη. «Βλέπεις αυτό το σημάδι; Είναι η αρχή που ψάχνουμε. Δεν μοιάζει για αρχή; Δεν σου θυμίζει ξεκίνημα;»

Η Φοίβη κατένευσε. Όφειλε να παραδεχτεί, σιωπηλά, ότι η Μιράντα είχε δίκιο. *Πράγματι, σκέφτηκε. Θυμίζει ξεκίνημα.* Ήταν ο επαναλαμβανόμενος τρόπος που κινιόταν μια σκιά πίσω από ένα ενεργειακό φως. Σαν να σου έγνεφε ν'ακολουθήσεις. Και τα πάντα γύρω από το σημάδι ήταν σαν να έλεγαν «τα επερχόμενα». *Αυτή είναι η αρχή του Δρόμου του Μέλλοντος.*

Η Μιράντα βάδισε προς μια κατεύθυνση, και η Φοίβη κατάλαβε τώρα γιατί η Αδελφή της πήγαινε προς τα εκεί. *Η φυσική αλληλουχία των πολεοσημαδιών.* Ύστερα από το αρχικό σημάδι ερχόταν αυτό· ναι, σωστά... Και μετά ερχόταν αυτό... και μετά αυτό... *Βαδίζουμε πάνω στον Δρόμο του Μέλλοντος.*

«Καταλαβαίνω,» είπε η Φοίβη. «Καταλαβαίνω.»

«Ωραία,» αποκρίθηκε η Μιράντα, δίχως να στραφεί να την κοιτάξει, μην παίρνοντας την προσοχή της από τα πολεοσημάδια. Και μη νιώθοντας και τόσο καλά που διέδιδε έτσι, στην οποιαδήποτε Αδελφή τους, το μυστικό των αόρατων δρόμων. Πραγματικά, ήταν *ανάγκη* η Φοίβη, η Νύφη του Χάροντα, να μάθει τον Δρόμο του Μέλλοντος; Ήταν *ανάγκη* να μάθει, γενικά, για τους κρυφούς δρόμους; Οι κρυφοί δρόμοι ήταν ένα πανίσχυρο όπλο της Πόλης που μπορούσε, πολύ εύκολα, να ξεφύγει από τον έλεγχο, φοβόταν η Μιράντα. Κάτι σαν το αρχαίο φυλαχτό που είχε ανακαλύψει η Νορέλτα-Βορ και που η Κορίνα τής είχε κλέψει.

Τέλος πάντων. Για την ώρα, όφειλε να μείνει επικεντρωμένη στην αλληλουχία των πολεοσημαδιών.

Μέσα στην Τροχίοστρωτη, οι δυο Θυγατέρες διέσχισαν έναν δρόμο, έστριψαν σε μια λεωφόρο, κατέβηκαν σε μια σήραγγα, πέρασαν πάνω από τις ράγες ενός υπόγειου τρένου, διέσχισαν υπόγειους δρόμους, ανέβηκαν σ'έναν επίγειο πεζόδρομο, σκαρφάλωσαν μια μεταλλική σκάλα στο πλάι μιας ψηλής πολυκατοικίας, προχώρησαν σ'ένα μαπαλ-

κόνι, περπάτησαν σε μια γέφυρα που ένωνε το μπαλκόνι με μια ταράτσα, κατέβηκαν τις εσωτερικές σκάλες μιας πολυκατοικίας, βγήκαν από ένα παράθυρο καταλήγοντας σ'ακόμα ένα κοινό μπαλκόνι–

Το δεξί πέλμα και των δυο τους μαγνητίστηκε κάτω ξαφνικά. Δε μπορούσαν να σηκώσουν το πόδι τους. Αισθάνθηκαν ενέργεια να τις διατρέχει, ξεκινώντας από τις πατούσες τους, τραντάζοντας το νευρικό τους σύστημα.

Και ο κόσμος διαλύθηκε ολόγυρά τους, σαν καθρέφτης.

Και δεν ήταν πλέον μαζί οι δυο τους.

Η Μιράντα περιστρεφόταν μέσα σ'ένα κενό όπου ούρλιαζε ένας άνεμος – ένας τρομερός άνεμος του μέλλοντος – παρασέρνοντας θραύσματα που θύμιζαν παγωμένα δάκρυα, ή κομμάτια από χαλάζι, όπως αυτό που έριχνε πριν από μερικές ώρες ο ουρανός.

Η Μιράντα είχε στο μυαλό της, συνεχώς, τον Βόρκεραμ-Βορ και τη συμμαχία του προτού φτάσει στο τέλος του Δρόμου του Μέλλοντος – τα είχε στο μυαλό της από την αρχή του δρόμου – και τώρα ήλπιζε πως το μέλλον που θα έβλεπε θα σχετιζόταν μ'αυτά. Άπλωσε το χέρι της προσπαθώντας να πιάσει ένα από τα θραύσματα, ενώ το σώμα της αναποδογύριζε μες στο κενό, ελαφρύ σαν πούπουλο. Τα δάχτυλά της έκλεισαν, παγιδεύοντας το θραύσμα. Έχω γίνει καλύτερη σ'αυτό! σκέφτηκε, και κοίταξε το θραύσμα:

και το θραύσμα ρούφηξε το μυαλό της–

Ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος κάθονται γύρω από ένα τραπέζι μαζί με τον Πολιτάρχη της Καλόπραγης, Ρόμενταλ-Κονχ, κι εκείνος μοιάζει ανήσυχος απ'αυτά που ακούει κι απ'αυτά που έχει ήδη ακούσει για τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Δίνει σημασία στον Βόρκεραμ και τους άλλους, δίνει βάση στα λόγια τους· και, τελικά, υπογράφει ένα χαρτί που δεν μπορεί παρά να είναι το έγγραφο της Αμυντικής Συμμαχίας–

Η Μιράντα στροβιλιζόταν μες στον άνεμο του μέλλοντος. Προσπάθησε να πιάσει κι άλλο θραύσμα, όμως όλο τής ξέφευγαν ανάμεσα από τα δάχτυλά της, σαν αυτό το πρώτο όραμα να την είχε κουράσει. Ακόμα ένα! Ακόμα ένα, γαμώτο! Η Μιράντα πάλεψε ενάντια στον άνεμο, προτού την πετάξει έξω, προτού το ενεργειακό κέντρο της Ρελκάμνια αλλάξει θέση.

Και άρπαξε ένα κρυστάλλινο δάκρυ, κοίταξε μέσα του, και το μυαλό της ταξίδεψε στο μέλλον–

Διαπληκτίζονται με τον Πολιτάρχη της Βαθμιδωτής, Κίμωνα Χρονομάχο, ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, και η Σειρήνα Οβορμάνδω, η Πολιτάρχης της Κουρασμένης. Η τελευταία μοιάζει προβληματισμένη, σαν ξαφνικές αμφιβολίες να έχουν γεμίσει το μυαλό της. Ο διαπληκτισμός τους, αρκετά έντονος, οδηγεί σε–

Στροβιλιζόταν μες στον άνεμο του μέλλοντος. Όχι! σκέφτηκε. Όχι! Δεν είχε προλάβει να δει ολοκληρωμένο το μέλλον που ήθελε. Και τώρα τα γυάλινα θραύσματα, που το καθένα καθρέφτιζε και διαφορετικό κομμάτι των επερχόμενων, ήταν μια αχαλίνωτη θύελλα. Ασταμάτητη.

Τίναξαν τη Μιράντα έξω–

Η Φοίβη, εν τω μεταξύ, στροβιλιζόταν επίσης μέσα σ'έναν άνεμο του μέλλοντος, βλέποντας σαστισμένη τα κρυστάλλινα θραύσματα να την περιβάλλουν. Ήταν σαν η Ρελκάμνια να είχε σπάσει και να την είχε ρίξει σ'ένα κενό όλο αέρηδες, και τα κομμάτια παντού γύρω ήταν κομμάτια της πραγματικότητας.

Η Φοίβη τρομοκρατήθηκε προς στιγμή, αναρωτούμενη μήπως είχε γίνει κάποιο λάθος και είχε βρεθεί... πού; Στο πουθενά; Δεν υπήρχε τέτοιο πράγμα, μα το μοναδικό μάτι του Ανόφθαλμου! Αυτό δεν ήταν ούτε καν το Έρεβος· δεν μπορεί να ήταν!

Και μες στα κρυστάλλινα θραύσματα νόμιζε πως μπορούσε να διακρίνει αντανάκλασεις, κινήσεις, εικόνες. Στιγμιότυπα; Σαν το κάθε θραύσμα να ήταν ένας μικρόκοσμος. Ένας κόσμος του μέλλοντος; *Ναι, αυτό είναι! Είναι κόσμοι του μέλλοντος!*

Η Φοίβη άπλωσε τα χέρια της προσπαθώντας να τους αρπάξει, ενώ ο άνεμος τη στροβίλιζε γύρω από τον εαυτό της και τη γύριζε ανάποδα – τα πόδια επάνω το κεφάλι κάτω, το σώμα κάθετα· ύστερα, το σώμα οριζόντια· τώρα εδώ, τώρα εκεί–

Το άρπαξε, επιτέλους, το καταραμένο! Ήταν μες στη χούφτα της. Ένα γυαλιστερό διαμάντι. Ένα ζωντανό διαμάντι. Ένας λίθος από χρόνο, που μέσα του πράγματα κινούνταν. Γεγονότα. Η Φοίβη αισθάνθηκε τα μάτια της να φεύγουν από το κεφάλι της και να χώνονται μες στον χρονόλιθο – και το μυαλό της τα ακολούθησε:

Συμμορίες επιτίθενται από παντού στη Φιλήκη, βομβαρδίζοντας, πυροβολώντας, πυρπολώντας, σπάζοντας, τσακίζοντας, κλέβοντας, λεηλατώντας, βιάζοντας, ακρωτηριάζοντας, σκοτώνοντας· τοίχοι κομματιάζονται, πόρτες διαλύονται, γέφυρες γκρεμίζονται... Οι ορδές από τη Σκορπιστή – δεκάδες συμμορίες ενωμένες για έναν σκοπό, για πρώτη φορά από τότε που αποτίναξαν τον πολιτάρχη της συνοικίας τους, ακολουθώντας τώρα φανατικά τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, για ν'αλλάξουν την Ατέρμονη Πολιτεία... Η Σέχτα των Άδηλων Ήχων, βγαίνοντας από υπόγεια και κρυφά μέρη, στέλνοντας θορύβους που παραλύουν και καταστρέφουν και φέρνουν χάος, οι εκδικητές των καταπιεσμένων ασμάτων, οι πιστοί της Ερμιχόρης, Κυράς της Αλλότροπης Μουσικής – τη λατρεύουν με κάθε ηχητική θραύση, κάθε ηχητική καταστροφή: την εξυμνούν... Ληστές των δρόμων από τις νότες Ήμερες Συνοικίες, πάνω σε οχήματα και πεζοί, έχοντας κατά νου τη λαφυραγωγία, τον γρήγορο πλουτισμό, ορισμένοι απ'αυτούς τρέφοντας μεγάλο μίσος για τη Φιλήκη... Μαχητές από την Επιγεγραμμένη, πρόσφατα εξοπλισμένοι από–

–ένας άντρας που φέρνει τον πόλεμο, ένας Πολιτάρχης δύο συνοικιών. Ο Βάρνελ-Αλντ, ο σύμμαχος του Αλυσοδεμένου Ποιητή–

Η Φοίβη ήταν ξανά μες στον άνεμο χωρίς κανένα κρυστάλλινο θραύσμα στο χέρι: σαν να είχε εξαφανιστεί, να είχε γίνει αέρας. Και τώρα η θύελλα είχε θεριέψει. Η Νύφη του Χάροντα ούρλιαξε, προσπαθώντας ν'αρπάξει κι άλλο θραύσμα. Αισθάνθηκε τα γυάλινα κομμάτια να τη χτυπάνε, δεκάδες μικρόκοσμοι του μέλλοντος να κεντρίζουν το σώμα της σαν λεπίδες–

–τινάζοντας την έξω.

Και ήταν πάλι εκεί, σ'εκείνο το μπαλκόνι, πλάι στη Μιράντα.

Οι δύο θυγατέρες δεν αισθάνονταν πλέον τα δεξιά τους πόδια να μαγνητίζονται κάτω.

Η μία στράφηκε να κοιτάξει την άλλη.

«Αυτό ήταν;» ρώτησε η Φοίβη, ξέπνοη. «Αυτό... αυτό το χάος; Ο αέρας; Τα κομμάτια που γυάλιζαν; Αυτό;»

Η Μιράντα ένευσε. «Αυτό. Αν καταφέρεις να πιάσεις κάποιο από τα κομμάτια–»

«Τα κατάφερα.»

Η Μιράντα συνοφρυώθηκε, ατενίζοντας την ερωτηματικά, λιγάκι εντυπωσιασμένη. *Η Εύνοια*, σκέφτηκε, δεν είχε καταφέρει να πιάσει κανένα από τα θραύσματα όταν είχαμε φτάσει μαζί στο πέρας του Δρόμου του Μέλλοντος...

«Είδα έναν πόλεμο, Μιράντα,» είπε η Φοίβη. «Στη Φιλήκοη. Και δεν ήταν αυτό που είχε γίνει πρόσφατα. Ήταν κάτι καινούργιο.» Της μίλησε για όσα είχε δει, όσο πιο καλά μπορούσε, νιώθοντας πως ό,τι και να της έλεγε δεν θα ήταν η αλήθεια ακριβώς. Θα ήταν ατελές, σαν να προσπαθείς να διηγηθείς ένα όνειρο. Άλλο να το βιώνεις, άλλο να το εξιστορείς.

Η Μιράντα έκλεισε τα μάτια. *Κρόνε*, σκέφτηκε, *πώς μπορούμε να το αποτρέψουμε αυτό*; Αναστέναξε.

«Τι;» ρώτησε η Φοίβη.

Η Μιράντα άνοιξε πάλι τα μάτια. «Τα πράγματα... έχουν... έχουν ξεφύγει τελείως, Αδελφή μου.»

«Να ειδοποιήσουμε τον Βόρκεραμ;»

«Δε νομίζω ότι μπορεί να κάνει τίποτα για να αποτρέψει αυτό που περιέγραψες. Πόσο μακριά στο μέλλον είναι, κατάλαβες;»

«Δεν είμαι σίγουρη,» παραδέχτηκε η Φοίβη. «Μπορεί νάναι μετά από μια, δυο μέρες. Μπορεί νάναι μετά από κανένα μήνα. Δεν ξέρω.

»Εσύ τι είδες, Μιράντα;»

«Ο Πολιτάρχης της Καλόπραγης θα υπογράψει τη Συμμαχία. Αλλά όταν φτάσουν στη Βαθμιδωτή, ενώ μάλλον θα έχουν ήδη μιλήσει στην Πολιτάρχη της Κουρασμένης, εκεί θα... θα συναντήσουν κάποιες δυσκολίες.»

«Τι δυσκολίες;»

Προσπάθησε να της εξηγήσει τι είχε δει. «Αλλά το όραμα δεν ολοκληρώθηκε σωστά. Ο άνεμος με πέταξε έξω.»

«Μπορούμε να ξανακολουθήσουμε τον Δρόμο του Μέλλοντος;»

«Είμαστε κουρασμένες τώρα, Αδελφή μου. Δεν αισθάνεσαι κουρασμένη εσύ;»

Η Φοίβη κατένευσε. Πράγματι, αισθανόταν. Το νευρικό της σύστημα ήταν κλονισμένο από τις ενέργειες που το είχαν διατρέξει.

«Λοιπόν,» είπε η Μιράντα, κοιτάζοντας την Πόλη από το μπαλκόνι όπου στέκονταν: είχε νυχτώσει πια· βάδιζαν μιάμιση ώρα καθώς ακο-

λουθούσαν τον Δρόμο του Μέλλοντος. «Πάμε να μιλήσουμε στον Βόρκεραμ. Και μετά θα επισκεφτώ τους Νομάδες.»

Τα νέα που έφεραν τούς ανησύχησαν όλους.

«Ο Πολιτάρχης της Βαθμιδωτής, δηλαδή, θα προσπαθήσει να στρέψει εναντίον μας την Πολιτάρχη της Κουρασμένης;» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι.

«Δεν είμαι σίγουρη, αλλά η Σειρήνα Οβορμάνδω μού φαινόταν πολύ προβληματισμένη για τα πάντα,» αποκρίθηκε η Μιράντα.

«Σας το είπα, πάντως, ότι ο Πολιτάρχης της Καλόπραγης θα γίνει μέλος της Συμμαχίας χωρίς πρόβλημα, δεν σας το είπα;» Ο Όρπεκαλ στράφηκε στον Αλέξανδρο και τον Βόρκεραμ.

«Εντάξει,» συμφώνησε ο τελευταίος, «θα πάμε πρώτα να μιλήσουμε σ'αυτόν. Αλλά εμένα τώρα μ'απασχολούν όσα είπε η Φοίβη»· την έδειξε με το δάχτυλό του. «Πόλεμος στη Φιλήκοη,» τόνισε. «Συμμορίες από κάθε μεριά, ενωμένες εναντίον της. Χιλιάδες μαχητές πρόθυμοι να αγωνιστούν για τον Ποιητή. Τι μπορούμε να κάνουμε για να βοηθήσουμε τη Φιλήκοη, μα τον Κρόνο; Κι αν η Φιλήκοη πέσει στα χέρια τους, τότε μετά προς τα πού θα στραφούν όλοι αυτοί;»

Η Μιράντα είπε, καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα της: «Συγγνώμη αλλά εγώ πρέπει να πηγαίνω.»

«Να πηγαίνεις; Πού;» Ο Βόρκεραμ την κοίταξε συνοφρυωμένος.

«Στην Εύνοια. Της υποσχέθηκα ότι θα επισκεφτώ τον καταυλισμό των Νομάδων για να μιλήσουμε.»

«Για τι πράγμα;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Για το τι θα κάνουν οι Νομάδες στο άμεσο μέλλον. Επιπλέον, τώρα πρέπει να τους προειδοποιήσω, οπωσδήποτε, να μην πάνε προς τα βόρεια.» Η Μιράντα είχε ήδη πιάσει το πανωφόρι της από την κρεμάστρα και το φορούσε.

Ο Αλέξανδρος σηκώθηκε από τη θέση του. «Θάρθω μαζί σου.»

«Γιατί;»

«Θέλω κι εγώ να ξαναδώ τους Νομάδες από κοντά, και μ'ενδιαφέρει τι θ'αποφασίσουν.»

Η Μιράντα ανασήκωσε τους ώμους. «Έλα.»

Ο Αλέξανδρος πήρε το πανωφόρι του και κάποια πράγματα και την ακολούθησε έξω από το διαμέρισμα του Όρπεκαλ-Λάντι όπου η συζήτηση συνεχιζόταν.

«Το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνουμε,» έλεγε ο Όρπεκαλ στον Βόρκεραμ, «είναι να πάμε στον Πολιτάρχη της Καλόπραγης – να τελειώνουμε μ' αυτό. Και μετά θα επισκεφτούμε την Πολιτάρχη της Κουρασμένης, αλλά όχι τον Πολιτάρχη της Βαθμιδωτής. Και απορώ που η Μιράντα μάς είδε να μιλάμε μαζί του. Τι δουλειά έχουμε να πάμε εκεί, αφού ξέρουμε ήδη ότι είναι μιλημένος από αυτό το καθίκι, τον Σημαδεμένο;»

«Ναι,» είπε, συλλογισμένα, ο Βόρκεραμ, «είναι πράγματι περίεργο... Αλλά για να το είδε η Μιράντα....»

«Μπορεί να έκανε λάθος, δεν μπορεί;»

«Το μέλλον, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι,» του είπε η Ολντράθα, «δεν είναι τόσο εύκολο να προβλεφτεί από το παρόν. Συμβαίνουν πράγματα που μόνο εκ των υστέρων μπορείς να κατανοήσεις σωστά.»

«Ακριβώς – επομένως, η Μιράντα ίσως όντως να έκανε λάθος.»

«Δε μιλάω για τη Μιράντα. Η μέθοδος της Μιράντας δεν κάνει λάθη – δεν νομίζω, τουλάχιστον. Μιλάω για εσάς. Τώρα, στο παρόν, δεν καταλαβαίνετε γιατί θα χρειαστεί να επισκεφτείτε τον Πολιτάρχη της Βαθμιδωτής· αλλά όταν φτάσετε στην Κουρασμένη θα καταλάβετε.»

«Μα, δεν θα τον επισκεφτούμε!» αποκρίθηκε αντιδραστικά ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Θα το αλλάξουμε αυτό! Γι' αυτό κιόλας δεν κοιτάζει το μέλλον η Μιράντα – για να μπορούμε να το αλλάξουμε;»

«Ελπίζω να έχετε δίκιο,» είπε μόνο η Ολντράθα.

/26\

Η αρχηγός των Ηχοκαλεστών οδηγεί έναν πολιτάρχη δύο συνοικιών και τους συνοδούς του στο Παλιό Τρένο, για να έρθουν σε επαφή μ'έναν άλλο αρχηγό του υπόκοσμου, πολύ ισχυρότερο από εκείνη, ενώ ο Αλέξανδρος κάνει μια πρόταση στη Μιράντα, και κάνει και μια υπόθεση που η Μιράντα θεωρεί μάλλον σωστή, προτού επισκεφτούν τον καταυλισμό των Νομάδων των Δρόμων και η Εύνοια πρέπει να πάρει μια απόφαση.

«Εσύ πρέπει να είσαι η Ταλρίγγα'χοκ,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ.

Η γυναίκα ήταν λιγνή και γαλανόδερμη, με μακριά, λεία, μαύρα μαλλιά που έπεφταν περίπου ως τη μέση της. Φορούσε ένα μακρύ σκούρο-μπλε φόρεμα, σχεδόν μαύρο, με σταυρωτά λουριά στη μπροστινή μεριά, απ'τον λαιμό μέχρι την κοιλιά. Από τη ζώνη της ένα πιστόλι κρεμόταν το οποίο έμοιαζε ηχητικό. Στο χέρι της βαστούσε ένα ψηλό μπαστούνι που το ένα τρίτο του ήταν γεμάτο με μικροσκοπικά κάτοπτρα, κυκλώματα, και κρυστάλλους – συνηθισμένο για μάγους του τάγματος των Διαλογιστών. Όχι πως η κατάληξη του ονόματός της – 'χοκ – δεν ήταν αρκετή για να καταλάβει ο Βάρνελ σε ποιο μαγικό τάγμα ανήκε· δεν ήταν και τόσο ανίδεος από μάγους. Η σύζυγός του, άλλωστε, ήταν μάγισσα του τάγματος των Βιοσκόπων.

«Η Ταλρίγγα'χοκ είμαι, Εξοχότατε,» επιβεβαίωσε η γυναίκα, που ήταν αρχηγός της συμμορίας των Ηχοκαλεστών. «Και ήμουν διστακτική να τους καλέσω για δεύτερη φορά. Ο Υπέρτατος Ήχος ήταν θυμωμένος μαζί μου. Σαν εγώ να έφταιγα για όλα...» Ατένισε επικριτικά τον Ζιλμόρο, ο οποίος στεκόταν πλάι στον Βάρνελ-Αλντ.

«Ούτε εγώ έφταιγα, Ταλρίγγα,» της αποκρίθηκε ο αρχηγός των Σκοταδιστών, επιστρέφοντάς της το άγριο βλέμμα με το μοναδικό του μάτι. Το άλλο του μάτι, πρόσφατα χαμένο στις μάχες μέσα στη Β' Κατωρίγια, ήταν κρυμμένο πίσω από την καλύπτρα με το σύμβολο του Σκοτοδαίμονος. «Νόμιζα ότι ο Ποιητής θα βοηθούσε στην επίθεσή.»

«Δεν ήσουν σίγουρος, όμως!» αντιγύρισε η Ταλρίγγα'χοκ. «Κι εμείς εκτεθήκαμε εξαιτίας σου στη Σέχτα!»

«Η επίθεση της Σέχτας δεν πήγε χαμένη,» είπε η Κορίνα, που στεκόταν ανάμεσα στον Βάρνελ-Αλντ και τον Ζιλμόρο, έχοντας την κουκούλα της κάπας της σηκωμένη στο κεφάλι κι ένα μαντήλι τυλιγμένο στην κάτω μεριά του προσώπου της. «Η Φιλήκη είναι τώρα τραυματισμένη. Θα σας βοηθήσει αυτό στο μέλλον.»

Τα μάτια της Ταλρίγγα'χοκ στένεψαν, παρατηρώντας τούτη την παράξενη γυναίκα που της έκανε εντύπωση για κάποιο λόγο τον οποίο δεν μπορούσε ακριβώς να προσδιορίσει. «Και ποια είσαι εσύ;»

«Σύμμαχος και φίλη του Αλυσοδεμένου Ποιητή,» αποκρίθηκε η Κορίνα.

Η Ταλρίγγα'χοκ έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Ζιλμόρο.

Εκείνος ένευσε. «Είναι φίλη μας,» είπε μόνο. *Τι άλλο να της πω;* σκέφτηκε. *Ότι είναι θυγατέρα της Πόλης;* Σίγουρα η Κορίνα δεν θα το ήθελε αυτό. Επιπλέον, μάλλον η Ταλρίγγα'χοκ δεν θα το πίστευε. Και ο Ζιλμόρος αναρωτήθηκε φευγαλέα αν η Κορίνα – με τις δυνάμεις που λεγόταν πως είχε – ήξερε για το μεγαλειώδες όραμα που του είχε στείλει ο Σκοτοδαίμων όσο ήταν τραυματισμένος. Κι αν ήξερε, το ενέκρινε, ή όχι; Στη Τζέσικα ο Ζιλμόρος δεν είχε ακόμα πει τίποτα, γιατί δεν ήταν βέβαιος για την αντίδρασή της. Ήταν πολύ απρόβλεπτη.

«Θα μας οδηγήσεις, λοιπόν, στη Σέχτα,» ρώτησε ο Βάρνελ-Αλντ την Ταλρίγγα, «ή θα στεκόμαστε εδώ και θα μιλάμε όλη νύχτα;» Εκτός από εκείνον, τον Ζιλμόρο, την Κορίνα, και την αρχηγό των Ηχοκαλεστών, στον υπόγειο δρόμο βρισκόταν μαζί τους και η Τζέσικα (με τον Αστρομάτη) καθώς και μια ντουζίνα μισθοφόροι του Βάρνελ-Αλντ, μισή ντουζίνα Σκοταδιστές, και πέντε Ηχοκαλεστές που στέκονταν πίσω από την Ταλρίγγα'χοκ.

Η οποία τώρα αποκρίθηκε στον νέο Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας: «Θα ξεκινήσουμε τώρα. Απλώς ήθελα να διευκρινίσω κάποια πράγματα.» Η φωνή της ήταν σταθερή και λεπτή, αλλά όχι τσουριχτή: άγρια ίσως, όμως μ'έναν μελωδικό τρόπο: θύμιζε τους ήχους που βγαίνουν από ένα καλοφτιαγμένο μεταλλικό μουσικό όργανο. Του Βάρνελ τού άρεσε η φωνή της. Ήταν τραγουδίστρια; είχε αναρωτηθεί

όταν την πρωτοσυνάντησαν εδώ κάτω. «Ο Υπέρτατος Ήχος είναι θυμωμένος, με όλους μας.»

«Θα το ξεπεράσει,» αποκρίθηκε ο Ζιλμόρος, «όταν μάθει γι' αυτό που σχεδιάζουμε. Η Φιλήκη θα γίνει δική του. Πάμε, τώρα!» Τον ενοχλούσε ο τρόπος της Ταλρίγγα. Ποια νόμιζε πως ήταν; Η αρχηγός μιας μικρής συμμορίας ήταν, η ξεπαρμένη μάγισσα!

«Ακολουθήστε με,» είπε εκείνη, λίγο απότομα ίσως, και τους έστρεψε την πλάτη, αρχίζοντας να βαδίζει. Οι πέντε Ηχοκαλεστές της βάδισαν γύρω της, και οι υπόλοιποι ήρθαν στο κατόπι της. Η Τζέσικα γέλασε – για κάποιο λόγο που κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει.

«Γιατί φοράς αυτό το μαντήλι εσύ;» ρώτησε ο Ζιλμόρος την Κορίνα, καθώς διέσχιζαν τους υπόγειους δρόμους της ανατολικής Όκιλμερ, κοντά στα σύνορα με την υπόγεια Βραχύλογη. Γύρω τους ήταν όλο ανάποδες πολυκατοικίες γεμάτες σπίτια· δεν υπήρχαν καταστήματα σε τούτες τις γειτονιές. «Έγινες ξαφνικά τόσο ντροπαλή;»

«Να κοιτάς τη δουλειά σου, Ζιλμόρε,» αποκρίθηκε η Κορίνα, αλλά όχι απότομα, μιλώντας του σαν να τον χαιρετούσε.

Η σκρόφα ήταν αυθάδης! σκέφτηκε ο Ζιλμόρος. Αν ήταν άλλη, θα την άρπαζε και θα την τράνταζε μέχρι τα μυαλά της να συνέλθουν. Αλλά ήταν η Κορίνα. Και δεν ήταν μόνο το γεγονός ότι ήταν σύμμαχος του Ποιητή που τον συγκρατούσε. Ούτε μόνο η γνώση πως ήταν θυγατέρα της Πόλης. Είχε... είχε κάτι *περίεργο* επάνω της, η καταραμένη. Κάτι που σε φρίκαρε. Δες κι ο ίδιος ο Άρχοντας του Σκοταδιού να την είχε φιλήσει στη γέννησή της!

Ο Βάρνελ-Αλντ, ακούγοντας την απάντηση της Κορίνας, σκέφτηκε πως ήταν ακριβώς αυτό που περίμενε εκείνη να πει στον Ζιλμόρο. Όμως αναρωτιόταν πόσο σοβαρός να ήταν ο τραυματισμός της ώστε τόσο καιρό να κρύβει την κάτω μεριά του προσώπου της. Τι την είχε χτυπήσει; Αισθανόταν να ανησυχεί για εκείνη, αν και ήξερε πως δεν έπρεπε· ήταν θυγατέρα της Πόλης, άλλωστε.

Η Ταλρίγγα· χок τούς οδήγησε σε μια σήραγγα με ράγες στη μια μεριά. Κι επάνω στις ράγες ήταν σταματημένο ένα τρένο με τέσσερα βαγόνια. Δίπλα από το πρώτο βαγόνι στεκόταν ένας άντρας καπνίζοντας, με την πλάτη του ακουμπισμένη σ' αυτό. Φορούσε ένα μικρό καπέλο.

Το δέρμα του ήταν κατάμαυρο, και τα μάτια του γυάλιζαν σαν λευκές τρύπες, καθώς οι κόρες τους είχαν αχνό γκριζο χρώμα.

«Το Παλιό Τρένο,» είπε η Ταλρίγγα'χοκ, ρίχνοντας μια ματιά στον Βάρνελ-Αλντ και στον Ζιλμόρο πάνω απ'τον ώμο της. «Το χρησιμοποιούμε για επαφές μεταξύ Β' Κατωρίγιας και Φιλήκοης, εδώ και κάμποσα χρόνια. Κανείς δεν ελέγχει ποια ετούτες τις σιδηροδρομικές γραμμές τις έχουν εγκαταλείψει. Το μόνο που χρειάζεται τώρα για να μετακινηθείς από εδώ είναι να σφυρίξεις στον-»

«Εγώ έλεγα ότι, στο τέλος, δε θαρχόσουν!» είπε ο άντρας που στεκόταν, καπνίζοντας, πλάι στο πρώτο βαγόνι.

Η Ταλρίγγα κοίταξε το ρολόι στον καρπό της. «Ούτ' ένα τέταρτο δεν αργήσαμε, Σκυλοπόδη!»

«Το πρόγραμμά μου είναι γεμάτο,» αποκρίθηκε εκείνος, ρίχνοντας το τσιγάρο του κάτω και πατώντας το με μια παλιά μπότα.

Η Ταλρίγγα στράφηκε πάλι στον Βάρνελ και τον Ζιλμόρο. «Το μόνο που χρειάζεται για να μετακινηθείς είναι να το σφυρίξεις στον Αμαξάρχη, τον Καλόγνωμο Σκυλοπόδη.»

«Καλόγνωμος είναι τ'όνομά του;» μούγκρισε ο Ζιλμόρος.

«Ναι.»

Ο Αμαξάρχης είχε ήδη ανεβεί στο πρώτο βαγόνι της τετραβάγονης αμαξοστοιχίας και τώρα ακούστηκε να βάζει μπροστά τη μηχανή.

«Δε χρειάζεται και μάγο για να κινηθεί αυτό το πράγμα;» ρώτησε ο Βάρνελ-Αλντ. Όλα τα τρένα που ήξερε είχαν ανάγκη από μάγο για να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή τους.

«Ο αδελφός του Αμαξάρχη,» εξήγησε η Ταλρίγγα'χοκ, «ο Φιλόγνωμος'σαρ, είναι μάγος. Και τώρα είναι μέσα, προφανώς.» Βάδισε προς το δεύτερο κατά σειρά βαγόνι, και την ακολούθησαν.

«Φιλόγνωμος;» ρουθούνισε ο Ζιλμόρος. «Τι σκατά ονόματα είν' αυτά; Από άλλη διάσταση έρχονται;»

Η Ταλρίγγα γέλασε κοφτά σαν μεταλλικό μουσικό όργανο. «Όχι! Ρελκάμνιοι είναι κι οι δυο τους. Η οικογένειά τους είχε παράξενα γούστα, υποθέτω.»

Ανέβηκαν στο δεύτερο βαγόνι, όπου δεν ήταν κανένας άλλος. Ήταν μόνοι. Τα καθίσματα παντού ήταν άδεια. Τα περισσότερα παράθυρα είχαν ακόμα τζάμια, αλλά αρκετά ήταν σπασμένα. Στα εσωτερικά τοι-

χώματα υπήρχαν σκισμένες διαφημιστές αφίσες, παλιά γκράφιτι, και παλιά χαράγματα. Τα εξωτερικά τοιχώματα – που τα είχαν δει καθώς πλησίαζαν το βαγόνι – ήταν τόσο βρόμικα που με το ζόρι ξεχώριζες τα γκράφιτι και τις παλιές διαφημίσεις επάνω τους.

«Δεν έχουν και πολύ κόσμο, ε;» είπε ο Βάρνελ-Αλντ.

«Ο Αμαξάρχης έρχεται μόνο όταν τον καλέσεις,» εξήγησε η Ταλρίγγα-γά'χοκ. «Δεν κάνει σταθερές διαδρομές.»

«Τον πληρώνεις;»

«Φυσικά.»

«Εσύ τώρα τον έχεις πληρώσει;»

«Βασικά–»

Η μπροστινή πόρτα του βαγονιού άνοιξε, και μια γυναίκα μπήκε, έχοντας ξανθά κοντοκουρεμένα μαλλιά και λευκό-ροζ δέρμα, και φορώντας γαλανή στολή που τα επάνω κουμπιά ήταν ανοιχτά, φανερώνοντας αρκετό στήθος. Τα τρία δάχτυλα του αριστερού της χεριού ήταν μηχανικά, και το ένα έμοιαζε διπλό, παρατήρησε ο Βάρνελ– Όχι! δεν ήταν διπλό. Είχε μια μικρή κάννη από πάνω του. Κάποιο όπλο ενσωματωμένο με τα μηχανικά δάχτυλα.

«–όχι, δεν τον έχω πληρώσει ακόμα. Ο Ζιλμόρος είπε ότι εσείς θα πληρώσετε.»

Η ξανθιά γυναίκα με τα μηχανικά δάχτυλα τούς πλησίασε.

«Αυτή είναι η Τζένη με το Χέρι,» τη σύστησε η Ταλρίγγα-γά'χοκ. «Γυναίκα του Αμαξάρχη. Ήρθε για τα εισιτήρια.»

«Κόβουν και εισιτήρια αυτοί οι λεχρίτες;» μούγκρισε ο Ζιλμόρος, με τους πήχεις σταυρωμένους μπροστά του.

Η Τζένη με το Χέρι τον λοξοκοίταξε. Ύστερα κοίταξε τον Βάρνελ. Ύστερα την Ταλρίγγα. «Δε μας είπες ότι θα μεταφέραμε τον καινούργιο Πολιτάρχη, Ταλρίγγα.» Η φωνή της ήταν τραχιά σαν πέτρες που τρίβονται. Από το κάπνισμα; δεν μπόρεσε παρά να αναρωτηθεί ο Βάρνελ. Ή από τίποτα χειρότερο;

«Και λοιπόν;» αποκρίθηκε η αρχηγός των Ηχοκαλεστών. «Δεν είναι σαν τους άλλους πολιτάρχες που ξέρατε αυτός.»

Η Τζένη με το Χέρι στράφηκε πάλι στον Βάρνελ-Αλντ. «Για εσάς η μεταφορά είναι δωρεάν, Εξοχότατε.»

«Όχι,» είπε ο Βάρνελ, «θα πληρώσουμε κανονικά. Πόσο είναι;»

Η Τζένη δίστασε προς στιγμή· ύστερα είπε: «Κανονικά θα παίρναμε είκοσι-οχτώ δεκάδια για τόσα άτομα που είστε.»

Ο Βάρνελ έβγαλε από το πορτοφόλι του ένα πενηντάρικο και της το έδωσε. «Τα ρέστα στον σταθμό.»

Η Τζένη μειδίασε. «Φχαριστούμε, Εξοχότατε!» Κι επέστρεψε στο μπροστινό βαγόνι, μέσω της ενδιάμεσης πόρτας.

«Άμα συνεχίσεις νάσαι τόσο μεγαλόδωρος,» είπε ο Ζιλμόρος στον Βάρνελ, «θα τη χρεοκοπήσεις τη συνοικία.» Στο μεγαλειώδες όραμα, ο Σκοτοδαίμων είχε προειδοποιήσει τον Ζιλμόρο να προσέχει τον Βάρνελ-Αλντ, γιατί η σκοτεινή αυτοκρατορία του μπορούσε να συγκρουστεί με την αλαζονεία του ευγενή. Η γυναίκα του Βάρνελ, η Ασημίνα'νιρ, θα ήταν καλός στόχος, αν ο αριστοκράτης προκαλούσε προβλήματα...

«Μέχρι στιγμής τα αποθέματά μας αυξάνονται,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ στον Ζιλμόρο, «δεν μειώνονται.» Δεν τον συμπαθούσε καθόλου τον Σκοταδιστή, και δεν νόμιζε, φυσικά, ότι του χρωστούσε καμιά εξήγηση για ό,τι έκανε. Κανονικά, ο Ζιλμόρος έπρεπε να είχε ήδη βγει από τη μέση – ήταν επικίνδυνος. Τι κρίμα που ήταν, επίσης, ακόμα χρήσιμος...

Οι μηχανές του τρένου ακούστηκαν να μουγκρίζουν δυνατότερα από πριν, και ο μικρός συρμός μπήκε σε κίνηση, τρέχοντας πάνω στις εγκαταλειμμένες ράγες, διασχίζοντας τα υπόγεια. Άφησε πίσω του την ανατολική Όκιλμερ, μπήκε στη Βραχύλογη, και έφτασε στα σύνορα της Β' Κατωρίγιας με Φιλήκη. Τα σύνορα που εδώ, σε τούτες τις σήραγγες, δεν φρουρούνταν από κανέναν. Τα μέρη ήταν ξεχασμένα. Ο Βάρνελ δεν έβλεπε φώτα πουθενά, πέρα από τα φώτα του τρένου. Και αναρωτήθηκε αν μπορούσε κανείς να χρησιμοποιήσει αυτά τα υπόγεια για να κάνει εισβολή, όπως είχαν χρησιμοποιήσει τα υπόγεια της αρχέγονης πόλης κάτω από τον Ριγοπόταμο για να εισβάλουν στη Β' Κατωρίγια Συνοικία.

Στράφηκε στην Κορίνα. «Γνώριζες για τούτα τα μέρη;»

«Δε μπορείς να τα χρησιμοποιήσεις για να κάνεις εισβολή στη Φιλήκη,» του είπε η Θυγατέρα πίσω απ'το μαντήλι της σαν να είχε διαβάσει το μυαλό του. «Υπάρχουν φρουροί παντού γύρω τους.»

Το τρένο σταμάτησε σε μια σήραγγα που σε μια άκρη της φαινόταν μια φωτιά αναμμένη, και γύρω απ'τη φωτιά καμιά ντουζίνα άνθρωποι ήταν συγκεντρωμένοι. Άστεγοι, ίσως.

Η Ταλρίγγα'χοκ πήδησε έξω από το βαγόνι.

«Πού είμαστε;» ρώτησε ο Βάρνελ-Αλντ, καθώς εκείνος κι οι υπόλοιποι την ακολουθούσαν.

«Στην Τεχνότροπη – μια περιφέρεια της Φιλήκοης.»

«Θα σας περιμένω να γυρίσετε, έτσι;» ρώτησε ο Καλόγνωμος Σκυλοπόδης, βγαίνοντας απ'το πρώτο βαγόνι.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ταλρίγγα'χοκ.

Και οδήγησε ξανά τον Βάρνελ-Αλντ και τους υπόλοιπους από υπόγειους δρόμους, ώσπου έφτασαν σ'ένα καμπαρέ μέσα σε μια ανάποδη πολυκατοικία. Από έξω δεν φαινόταν για καμπαρέ. Δεν υπήρχε καμιά πινακίδα. Ούτε η εξώπορτα είχε κάτι το ιδιαίτερο επάνω της πέρα από ένα σύμβολο χαραγμένο πρόχειρα – με μαχαίρι, μάλλον.

Το εσωτερικό, όμως, ήταν πολύ εντυπωσιακό. Τα πατώματα ήταν σκεπασμένα με μαλακά χαλιά και οι τοίχοι με όμορφες ταπετσαρίες γεμάτες ψυχεδελικά σχήματα. Τα φώτα ήταν απαλά και χαμηλά. Η μουσική... η μουσική ήταν *παράξενη*. Μόνο έτσι μπορούσε να τη χαρακτηρίσει ο Βάρνελ. Δε νόμιζε ότι ποτέ ξανά είχε ακούσει τίποτα παρόμοιο. Και είχε την αίσθηση ότι ξυπνούσε κάτι το *πρωταρχικό* μέσα του, σαν να καλούσε ένα βαθύ μέρος της ψυχής του με το οποίο δεν ερχόταν συχνά σε επαφή.

Η Σέχτα των Άδελων Ήχων... σκέφτηκε.

«Τι διάολο παίζουν;» μούγκρισε ο Ζιλμόρος, που ούτε εκείνος αναγνώριζε τη μουσική και την αισθανόταν νάχει περίεργα αποτελέσματα μέσα του, αν και όχι δυσάρεστα.

«Άδελους ήχους,» αποκρίθηκε η Κορίνα, και η Τζέσικα γέλασε χαϊδεύοντας τον Αστρομάτη που ήταν πιασμένος στον πήχη της.

Το καμπαρέ ήταν γεμάτο με μαλακά καθίσματα, ορισμένα από τα οποία πολύ φουσκωτά, τραπέζια και τραπεζάκια, και μικρά γωνιακά μπαρ. Ο κόσμος δεν ήταν πολύς στους χώρους του, μα ούτε και λίγο θα τον αποκαλούσες· κι έμοιαζαν όλοι τους για άνθρωποι του υπόκοσμου. Όμορφα ντυμένες γυναίκες περιφέρονταν παντού, αλλά και όμορφα ντυμένοι άντρες επίσης. Πίσω από κουρτίνες διέκρινες σκιές να ερω-

τοτροπούν. Καπνός από τσιγάρα και πίπες απλωνόταν παντού – αρωματικός καπνός, μεθυστικός. Και κανείς δεν ήταν εδώ χωρίς ένα ποτήρι ή μια κούπα στο χέρι.

Μια χορεύτρια που περιπλανιόταν με αεράτες, στροβιλιστές κινήσεις πλησίασε τούς ανθρώπους που η Ταλρίγγα'χοκ οδηγούσε μέσα στο καμπαρέ. Ο Ζιλμόρος άρπαξε τη χορεύτρια από το αριστερό στήθος και την τράβηξε κοντά του, κολλώντας το λυγερό, ημίγυμνο σώμα της επάνω του· έγλειψε τον λαιμό της. Η ψηλή, πορφυρόδερμη γυναίκα γέλασε και ψιθύρισε στ'αφτί του, μόνο για εκείνον: «*Πέντε δεκάδια και είμαι δική σου για όλη νύχτα.*» Η ανάσα της ήταν ζεστή και μύριζε όμορφα.

«Θα το θυμάμαι,» αποκρίθηκε ο Ζιλμόρος και, καθώς την άφηνε ν'απομακρυνθεί, τράβηξε την αγκράφα στην πίσω μεριά του στηθόδεσμού της. Η χορεύτρια ίσα που πρόλαβε να πιάσει το λεπτό ύφασμα προτού πέσει από πάνω της· ενώ συνέχιζε να χορεύει, έκλεισε πάλι την αγκράφα κι έφυγε.

Η Ταλρίγγα'χοκ παραμέρισε μια κουρτίνα, και πίσω της είδαν ένα δωμάτιο όπου κάθονταν μερικοί άνθρωποι σ'ένα τραπέζι και σε καθίσματα και καναπέδες τριγύρω. Ανάμεσά τους, θρονιασμένος σε μια πολυθρόνα, ήταν ένας στον οποίο η αρχηγός των Ηχοκαλεστών απευθύνθηκε: «Υπέρτατε Ήχε! Τους έφερα.»

Ο άντρας σηκώθηκε από την πολυθρόνα, μαυρόδερμος, λευκομάλλης, μετρίου αναστήματος και λιγνός, αλλά εντυπωσιακός παρά το ύψος του, ντυμένος με μελανόχρωμα και ασημιά γυαλιστερά ρούχα. Στο χέρι κρατούσε ένα μακρύ πούρο. Δεξιά κι αριστερά της πολυθρόνας του κάθονταν, στο πάτωμα, δύο όμορφες γυναίκες του καμπαρέ – η μία με δέρμα κατάλευκο σαν πανί, η άλλη με δέρμα πράσινο: σπάνια καλλονή. Κι οι δύο πρέπει να ήταν πιο ψηλές από εκείνον, αν σηκώνονταν όρθιες· αλλά έμειναν στο χαλί του πατώματος.

«Καλησπέρα σας,» είπε ο Υπέρτατος Ήχος, παρατηρώντας τους επισκέπτες του. «Αφήστε τους ανθρώπους σας να καθίσουν, να απολαύσουν το μαγαζί, κι εμείς θα μιλήσουμε.»

Ο Ζιλμόρος και ο Βάρνελ έκαναν νόημα στους συμμορίτες και τους μισθοφόρους να καθίσουν αν ήθελαν.

«Τον αναγνωρίζεις, βέβαια, τον νέο Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας...» είπε η Ταλρίγγα στον Υπέρτατο Ήχο.

«Ασφαλώς και τον αναγνωρίζω. Καλωσήρθατε, Εξοχότατε. Έχουμε ακούσει πολλά για εσάς.» Ύστερα το βλέμμα του έμεινε καρφωμένο στην Κορίνα. «Δεν μπορεί να είσαι εσύ,» είπε. «Έχουμε ξαναμιλήσει;» τη ρώτησε.

«Πράγματι, έχουμε,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Είσαι αυτή που συστήθηκε ως απεσταλμένη της Ξέφρενης Κόρης; Που μας ζήτησε να σκοτώσουμε τον Βόρκεραμ-Βορ; Που υποσχέθηκε ότι ο Ποιητής θα μας βοηθήσει – αλλά δεν μας βοήθησε;»

«Ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής, δυστυχώς, δεν μπορούσε να βοηθήσει,» είπε η Κορίνα. «Και αποτύχατε να σκοτώσετε τον Βόρκεραμ-Βορ.»

«Μας είπες ψέματα! Ποια είσαι; Τι είσαι; Την άλλη φορά εξαφανίστηκες μπροστά στα μάτια μας!»

«Το μόνο που χρειάζεται να ξέρετε είναι ότι είμαι σύμμαχος του Αλυσσοδεμένου Ποιητή, και φίλη σας.»

«Φίλη μας; *Μας είπες ψέματα,*» επανέλαβε ο Υπέρτατος Ήχος. «Μας είπες ότι ο Ποιητής θα μας βοηθήσει, αλλά δεν μας βοήθησε.»

«Αν δεν σας είχα πει τίποτα, πάλι δεν θα χτυπούσατε τη Φιλήκη εκείνη τη νύχτα;»

«Ίσως, ή ίσως όχι.»

«Νομίζω ότι θα τη χτυπούσατε,» είπε η Κορίνα, και ο τόνος της φωνής της ήταν σαν να έλεγε *Είμαι σίγουρη*.

«Τέλος πάντων!» τους διέκοψε ο Ζυλμόρος. «Ό,τι έγινε, έγινε. Πιστεύαμε όλοι ότι ο Ποιητής θα αποφάσιζε να σας βοηθήσει. Αλλά δίστασε.»

«Η επίθεσή σας, όμως, δεν πήγε χαμένη,» τόνισε η Κορίνα.

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Υπέρτατος Ήχος.

«Η Φιλήκη έχει τώρα αποδυναμωθεί από εκείνα τα χτυπήματα· κι αυτό θα σας εξυπηρετήσει.»

«Σε τι;»

«Στην επόμενη επίθεση που θα γίνει,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ, «η οποία θα γκρεμίσει την εξουσία της Φιλήκης.»

Ο Υπέρτατος Ήχος τον ατένισε με στενεμένα μάτια. «Ποια επόμενη επίθεση;»

«Αυτή που θα κάνει η Σέχτα σου.»

Ο Ήχος γέλασε και τράβηξε μια τζούρα από το πούρο του. «Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι θα κάνουμε επόμενη επίθεση στο σύντομο μέλλον;»

«Το γεγονός ότι θα έχετε βοήθεια από κάθε μεριά που μπορείς να φανταστείς.»

«Πιο συγκεκριμένα;» Το ενδιαφέρον του είχε καταφανώς κεντριστεί.

«Θα έρθουν άρπαγες από τις Ήμερες Συνοικίες. Θα έρθουν όλες οι συμμορίες από τη Σκορπιστή. Θα έρθουν απεγνωσμένοι άνθρωποι από την Επιγεγραμμένοι, οπλισμένοι από εμένα. Θα έρθουν και κάποιοι μαχητές από τη Β' Κατωρίγια.»

«Κάποιοι μαχητές από τη Β' Κατωρίγια; Τι σημαίνει αυτό, Εξοχότατε; Ο Ποιητής είναι με το μέρος μας, ή όχι;»

«Ο Ποιητής είναι, αναμφίβολα, με το μέρος σας, αλλά έχει κι άλλους πολέμους να διεξάγει, κι άλλους αγώνες να δώσει. Δεν μπορεί να ασχοληθεί με τη Φιλήκη παρά μόνο έμμεσα. Οι άρπαγες των Ήμερων Συνοικιών, οι συμμορίες της Σκορπιστής, και οι άνθρωποι της Επιγεγραμμένης θα πολεμήσουν στο όνομά του. Αλλά δεν μπορούν να γκρεμίσουν το καθεστώς της Φιλήκης χωρίς τη δική σας βοήθεια. Είστε απαραίτητοι. Κι όταν ο αγώνας θα έχει τελειώσει, ίσως οι Άδελφοι Ήχοι να είναι οι κατάλληλοι για να κυβερνήσουν εδώ...»

Ο Υπέρτατος Ήχος ρούφηξε καπνό από το πούρο του, τον έβγαλε από την άκρη του στόματός του. «Δεν μπορώ να φανταστώ κανέναν καταλληλότερο.»

Ο Βάρνελ-Αλντ ένευσε. «Είμαστε σύμφωνοι, λοιπόν;»

«Αυτή η επίθεση πότε σχεδιάζετε να γίνει;»

«Το συντομότερο δυνατό. Μόλις τα πράγματα έχουν οργανωθεί όπως πρέπει. Ίσως και εντός μίας οκτάδας.»

«Θα περιμένουμε να μας ειδοποιήσεις,» είπε ο Υπέρτατος Ήχος, και του έδωσε έναν τηλεπικοινωνιακό κώδικα.

Ο Βάρνελ τού έδωσε έναν δικό του κώδικα. «Θα βρισκόμαστε σε επαφή για ό,τι θέλεις.»

«Εσύ ποιος είσαι;» ρώτησε ο Υπέρτατος Ήχος τον μονόφθαλμο άντρα πλάι στον νέο Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας.

«Ζιλόμορος,» αποκρίθηκε ο Ζιλόμορος, «ο αρχηγός των Σκοταδιστών.»

«Έχω ακούσει για σένα.» Τα μάτια του κοίταξαν προς στιγμή, φευγαλέα, την Ταλρίγγα'χοκ προτού επιστρέψουν στον Ζιλμόρο.

«Θα ξανακούσεις,» υποσχέθηκε ο Σκοταδιστής, «και πολύ περισσότερα.»

«Για σένα, όμως,» είπε ο Υπέρτατος Ήχος στην Κορίνα, «ακόμα δεν ξέρω τίποτα.» Τα μάτια του την ατένιζαν σαν να προσπαθούσαν να τρυπήσουν το μαντήλι που σκέπαζε το μισό της πρόσωπο. «Τι είσαι; Πώς εμφανίστηκες έτσι μέσα στην Αίθουσα των Άδελων Ήχων; Και πώς εξαφανίστηκες;»

«Όλα αυτά είναι δική μου δουλειά και μόνο,» αποκρίθηκε η Κορίνα. «Κανείς δεν αμφισβητεί ότι είμαι σύμμαχος του Αλυσοδεμένου Ποιητή, και φίλη των φίλων του.»

Ο Βάρνελ έβαλε το χέρι του στον ώμο της ενώ κοίταζε τον Υπέρτατο Ήχο. «Ακριβώς,» είπε. «Η Κορίνα είναι σύμμαχός μας.»

«Δε θα έπρεπε να ξέρει για την Αίθουσα των Άδελων Ήχων! Ούτε θα έπρεπε να μπορεί να μπει εκεί τόσο εύκολα. Ή να βγει όπως βγήκε.»

Η Κορίνα γέλασε πίσω απ'το μαντήλι της. «Αυτό που είδες δεν ήταν παρά ένα όνειρο.»

«Αν ήταν όνειρο, τότε δεν το ονειρεύτηκα μόνος μου!»

«Δεν είπα πως το ονειρεύτηκες μόνος σου.»

«Δεν καταλαβαίνω τι είσαι,» είπε ο Υπέρτατος Ήχος, «αλλά σε διαφορετική περίπτωση η συνάντησή μας δεν θα ήταν και τόσο ευχάριστη για σένα. Τα μυστικά μας δεν είναι για να τα ξέρει ο καθένας!»

«Τα μυστικά σας είναι ασφαλή,» τον διαβεβαίωσε η Κορίνα.

«Και τώρα πρέπει να πηγαίνουμε,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ.

«Δε θα καθίσετε;» ρώτησε ο Υπέρτατος Ήχος. «Οι υπηρεσίες εδώ είναι εξαιρετικές για όλους.»

«Δυστυχώς δεν μπορούμε να μείνουμε απόψε. Μια άλλη φορά ίσως.»

Ο Υπέρτατος Ήχος ρούφηξε καπνό από το πούρο του. «Όπως αγαπάτε. Θα ξαναμιλήσουμε, Βάρνελ-Αλντ, Εξοχότατε δύο συνοικιών» και μειδίασε.

Καθώς κατέβαιναν με τον ανελκυστήρα, η Μιράντα τού είπε, υπομειδιώντας: «Είσαι τώρα τόσο ερωτοχτυπημένος μαζί μου που με ακολουθείς παντού;» πειράζοντάς τον.

Ο Αλέξανδρος την κοίταξε με τις άκριες των ματιών του. «Τι σου λένε τα πολεοσημάδια σου;»

«Αν δεν μου λένε τίποτα;»

«Βγάλε μόνη σου συμπέρασμα.» Ο Αλέξανδρος τύλιξε το χέρι του γύρω από τους ώμους της, φίλησε το πλάι του αφτιού της.

Ο ανελκυστήρας σταμάτησε, η θύρα του άνοιξε αυτόματα, και βγήκαν σ'έναν διάδρομο του ξενοδοχείου. Βάδισαν προς μια πόρτα.

«Υπάρχει και κάποιος άλλος λόγος που θέλεις να επισκεφτείς τους Νομάδες, έτσι δεν είναι;» είπε η Μιράντα. «Δε σ'ενδιαφέρει μόνο προς τα πού θα κατευθυνθούν.»

«Τι λόγος νομίζεις πως θα μπορούσε να υπάρχει;»

Η Μιράντα άνοιξε την πόρτα και βγήκαν σ'ένα μπαλκόνι. «Εσύ πες μου.» Βαδίζοντας, πέρασαν από ένα άνοιγμα στα κάγκελα του μπαλκονιού κι ανέβηκαν σε μια γέφυρα η οποία κατηφόριζε, λυγιστά, προς τους δρόμους από κάτω. Ο αέρας που φυσούσε ήταν ψυχρός, κι έκανε τα μαύρα μαλλιά της Μιράντας να τινάζονται.

Ο Αλέξανδρος αποφάσισε πως δεν είχε νόημα να της κρατά κρυφές τις σκέψεις του. «Τα Εκτρώματα,» αποκρίθηκε.

«Τα Εκτρώματα;»

«Μ'ενδιαφέρει να μάθω τι θα γίνει μ'αυτά. Θα μπορούσαμε να τα χρησιμοποιήσουμε εναντίον του Αλυσοδομένου Ποιητή, Μιράντα. Γιατί να είναι κρυμμένα μες στο πλήθος των Νομάδων; Τι εξυπηρετούν εκεί;»

«Τους προστατεύουν.»

«Χρειάζονται πραγματικά προστασία, νομίζεις;»

«Το αμφιβάλλεις, ύστερα απ'ό,τι συνέβη στη Συρροή;»

«Δεν είναι, όμως, σημαντικότερο να νικήσουμε τον Ποιητή; Τα Εκτρώματα μπορούν να αντιμετωπίσουν δεκάδες – εκατοντάδες, ίσως – μαχητές του χωρίς ούτε ένα να σκοτωθεί' πάω στοίχημα.»

«Δεν ξέρω πόσο μεγάλες είναι οι δυνάμεις τους,» είπε η Μιράντα – «δεν είχα ποτέ την ευκαιρία να τις δοκιμάσω σε τέτοιο βαθμό – αλλά δεν είναι αυτό που με απασχολεί.»

«Τι σε απασχολεί;»

«Ότι είναι επικίνδυνα. Τέτοια πράγματα, ίσως, δεν θα έπρεπε να κυκλοφορούν στη Ρελκάμνια. Επιπλέον, η Κορίνα τα θέλει για τον εαυτό της. Τι θα γίνει αν μας τα κλέψει κάπως;»

«Και δεν μπορεί να τα πάρει από τους Νομάδες;» είπε ο Αλέξανδρος. «Δεν έχεις σκεφτεί ότι πιθανώς γι' αυτό να έβαλε την Αστυνομία της Συρροής να στραφεί εναντίον τους; Ίσως να ήθελε με κάποιο τρόπο να εκβιάσει την Εύνοια ώστε να της δώσει τα Εκτρώματα.»

Η Μιράντα συνοφρυώθηκε. «Δεν έχεις άδικο,» παραδέχτηκε. «Είναι πιθανό.» Και συλλογίστηκε: *Ποιος άλλος από τον Αλέξανδρο θα σκεφτόταν κάτι τέτοιο; Αν και θα έπρεπε να το είχα σκεφτεί εγώ πριν από αυτόν.*

«Βλέπεις; Καλύτερα τα Εκτρώματα να είναι μαζί μας. Μέσα στον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ. Εκεί θα είναι πιο ασφαλή. Και αυτά και οι Νομάδες των Δρόμων.»

Ναι, σκέφτηκε η Μιράντα, πάλι δεν έχει άδικο. Αν τα Εκτρώματα δεν είναι με τους Νομάδες, η Κορίνα γιατί να θέλει να τους επιτεθεί; Από την άλλη, βέβαια, ήταν άσκοπο να προσπαθείς να βάλεις το μυαλό σου να λειτουργήσει όπως της Κορίνας· η Αδελφή της ήταν τελείως ακατανόητη ώρες-ώρες!

Ο Θόρινταλ στεκόταν στις άκριες του καταυλισμού των Νομάδων στη Γεφυρόσκια Τρύπα. Μαζί του ήταν ο Σκοτ και η Λάρνια, η δεύτερη κρατώντας τον Νίσκαν από την αλυσίδα του. Όλοι τους κάπνιζαν – εκτός από τον μεγάλο γάτο. Από τα ηχεία του οχήματος με τις ψηλές ρόδες, στα κεντρικά του καταυλισμού, ακουγόταν *Τ'Αφεντικά που Κοιτάζουν από τα Ψηλά* – Κακοπροαίρετες Ιεραρχίες.

(Τ'αφεντικά με κοιτάζουν από τα ψηλά
τα μάτια τους τα νιώθω
από τα ψηλά
μες στους δρόμους, μες στα σπίτια

Όχι άλλα παραμύθια!
Τ'αφεντικά μάς κοιτάζουν από τα ψηλά
από τα ψηλά.

Πού να κρυφτώ, πού να γλιτώσω
κοιτάζουν από τα ψηλά

μες στους δρόμους, μες στα σπίτια

Όχι άλλα παραμύθια!)

Μερικοί παρακμιακοί τύποι είχαν έρθει στην πλατεία και έκαναν νταλαβέρι με τους Νομάδες, αλλά κατά τα άλλα τα πράγματα ήταν ήσυχα. Ο φυσιολογικός κόσμος, όπως ήξερε ο Θόρινταλ, δεν πολυερχόταν σε τούτους τους δρόμους, ειδικά τις νύχτες. Τους απέφευγε. Η Αστυνομία είχε μονάχα πλησιάσει, για να ρίξει μια ματιά, να δει αν όλα ήταν εντάξει. Δεν είχε μιλήσει στους Νομάδες. Ο Θόρινταλ είχε ρωτήσει, αργότερα, την Εύνοια αν οι μπάτσοι σκέφτονταν να προκαλέσουν κανένα πρόβλημα, αλλά εκείνη είχε αποκριθεί «Δε νομίζω», και η Εύνοια ήξερε τι έλεγε, όπως πάντα. Η Πόλη τής μιλούσε.

«Πώς σου φαίνεται τώρα που είσαι μια ολόκληρη μέρα μαζί με τους Νομάδες;» ρώτησε η Λάρνια τον Σκοτ. «Τόχεις μετανιώσει καθόλου που ήρθες;»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι, χαμογελώντας. «Ούτε κατά διάνοια.» Έμοιαζε ειλικρινής.

Και ο Θόρινταλ πίστευε ότι ήταν ειλικρινής. Είχε περάσει από πολλά άσχημα, τελευταία, ο Σκοτ· ο καταυλισμός των Νομάδων πρέπει να του φαινόταν ουτοπικό μέρος. Ο Θόρινταλ σκέφτηκε: *Να σκοτωθεί έτσι η Σμαράγδα, γαμώτο... Έτσι... Απ'αυτά τα καθάρματα...*

Δύο σκιερές φιγούρες ξεπρόβαλαν μέσα από τους σκοτεινούς δρόμους, πλησιάζοντας τη Γεφυρόσκια Τρύπα. Ο Θόρινταλ νόμιζε αρχικά ότι ίσως να ήταν δύο ακόμα παρακμιακοί τύποι· αλλά κάτι στον τρόπο που βάδιζαν αμέσως έδιωξε τούτη τη σκέψη απ'το μυαλό του. Κι όταν πλησίασαν, είδε πως τους ήξερε.

Η Μιράντα και ο Πανιστόριος.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε η Θυγατέρα της Πόλης.

Ο Θόρινταλ χαμογέλασε. «Καλωσήρθες. Η Εύνοια μάς είπε ότι θα ερχόσουν το βράδυ.»

Η Μιράντα ένευσε. «Πρέπει να μιλήσουμε, εκείνη κι εγώ.»

Μαζί με τον Πανιστόριο προχώρησε μέσα στον καταυλισμό, χωρίς οι φρουροί – Πνεύματα των Δρόμων – να τους σταματήσουν· αναγνώριζαν τη Θυγατέρα της Πόλης ως φίλη της Εύνοιας. Ο Θόρινταλ την ακολούθησε, και η Λάρνια κι ο Σκοτ ακολούθησαν αυτόν. Η πρώτη δεν έ-

μοιαζε και τόσο χαρούμενη που η Μιράντα ξαναήταν εδώ· νόμιζε πως τους έφερνε προβλήματα όποτε ερχόταν. *Είναι συνεχώς προκατειλημμένη εναντίον της*, σκέφτηκε ο Θόρινταλ.

Ο Σκοτ ρώτησε: «Ποια είν' αυτή η τύπισσα, Θόρινταλ;»

«Φίλη της Εύνοιας. *Περισσότερο* από φίλη, βασικά. Σαν οικογένειά της, θα μπορούσες να πεις.»

«Κι ο άλλος;»

«Ο άλλος... είναι κι αυτός φίλος μας. Προς το παρόν, τουλάχιστον. Τον λένε Αλέξανδρο Πανιστόριο. Θα σου εξηγήσω αργότερα γι' αυτόν.»

«Την τύπισσα πώς τη λένε;»

«Μιράντα.»

«Και όποτε τη βλέπεις,» του είπε η Λάρνια, «κάτι κακό σύντομα συμβαίνει.»

«Αυτό δεν είν' αλήθεια,» τόνισε ο Θόρινταλ. «Η Λάρνια αστειεύεται, όπως καταλαβαίνεις.»

Αλλά η Λάρνια δεν έμοιαζε ν'αστειευόταν.

Η Εύνοια τούς περίμενε καθισμένη έξω απ'τη σκηνή της, με μια κούπα κακάο στα χέρια. Μαζί της ήταν η Σορέτα, η Τζουλιάννα, και ο Σκέλεθρος. Ο τελευταίος κάπνιζε το τσιμπούκι του, και ο Ανδρόνικος ήταν κουλουριασμένος στα πόδια του.

«Ελάτε, Αδελφή μου,» είπε η Εύνοια στη Μιράντα, «καθίστε.»

Η Μιράντα κι ο Αλέξανδρος κάθισαν· το ίδιο κι ο Θόρινταλ, η Λάρνια, και ο Σκοτ, αφού κανείς δεν τους είχε διώξει. *Γrrrrr*, έκανε υπόκωφα ο Νίσκαν, κι έγλειψε τα μουστάκια του. Ο Ανδρόνικος κρύφτηκε πίσω από τα πόδια του Ράνελακ, ο οποίος μειδίασε σαν καμένο κρανίο.

«Ο Βόρκεραμ αποφάσισε προς τα πού θα κατευθυνθεί,» είπε η Μιράντα στην Εύνοια, κι εκείνη δεν μίλησε· την περίμενε να συνεχίσει. «Στην Καλόπραγη. Ακολούθησα τον Δρόμο του Μέλλοντος και τον είδα να μιλά με τον Πολιτάρχη εκεί, και τον Πολιτάρχη να υπογράφει την Αμυντική Συμμαχία. Μετά, όμως, είδα τον Βόρκεραμ, τον Όρπεκαλ-Λάντι, τον Αλέξανδρο, και την Πολιτάρχη της Κουρασμένης να έχουν κάποια προβλήματα με τον Πολιτάρχη της Βαθμιδωτής. Αλλά αυτό δεν είναι κάτι που ενδιαφέρει τους Νομάδες των Δρόμων, Εύνοια. Εκείνο που πρέπει να σας ενδιαφέρει είναι αυτό που είδε η Φοίβη ακολουθώντας τον Δρόμο του Μέλλοντος—»

«Η Φοίβη;»

Η Μιράντα ένευσε. «Ήρθε μαζί μου όταν βάδιζα.» Και της εξήγησε τι ακριβώς είχε δει η Νύφη του Χάροντα. Τι θα γινόταν στη Φιλήκη.

«Το ήξερα πως οι συμμορίες της Σκορπιστής θα συμμαχούσαν με τον Ανθοτέχνη,» είπε η Εύνοια. «Σε είχα προειδοποιήσει, δεν σε είχα προειδοποιήσει;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Αλλά τώρα είναι βασικό να μην οδηγήσεις τους Νομάδες προς τα βόρεια. Ο πόλεμος εκεί θα είναι άγριος.»

«Δεν είχα πρόθεση να τους οδηγήσω βόρεια, ούτως ή άλλως. Παρά μόνο, ίσως, στην Επιγεγραμμένη. Αλλά, όπως φαίνεται, ακόμα κι αυτή θα μπλέξει.»

«Ο Βάρνελ-Αλντ θα εξοπλίσει κάποιους από τους κατοίκους της για να επιτεθούν στη Φιλήκη.»

«Και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα για να τα εμποδίσουμε όλ' αυτά; Ο Βόρκεραμ-Βορ δεν μπορεί να κάνει τίποτα;»

«Ο Βόρκεραμ τώρα είναι απασχολημένος με τη Συμμαχία. Αν και το θέμα τον προβλημάτισε όταν του το είπαμε.»

«Είμαι σίγουρη πως τα πάντα είναι σχέδιο της Κορίνας...»

«Ίσως. Ή ίσως τα πράγματα πλέον να κυλάνε από μόνα τους, Αδελφή μου.»

«Και τι προτείνεις να κάνουμε, Μιράντα; Πώς μπορούμε να τη σταματήσουμε; Και πώς μπορούμε να σώσουμε την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ;»

«Τα Εκτρώματα θα μας βοηθήσουν,» είπε ο Αλέξανδρος, παρεμβαίνοντας στην κουβέντα τους.

Η Εύνοια έστρεψε τα μάτια της επάνω του.

«Δεν έχει νόημα να τα κρατάτε εσείς,» εξήγησε εκείνος. «Ο Βόρκεραμ-Βορ τα χρειάζεται στον στρατό του. Μπορούν να αποτελέσουν τρομερό όπλο εναντίον του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Και νομίζω, μάλιστα, πως γι' αυτό η Κορίνα σάς επιτέθηκε στη Συρροή.»

«Γι' αυτό;»

«Για να σας κλέψει τα Εκτρώματα. Τα θέλει για τον εαυτό της, δεν τα θέλει; Την άλλη φορά, που μας είχε επιτεθεί η ίδια μέσα στην Α' Ανωρίγια Συνοικία ενώ ταξιδεύαμε προς Μεγαλοδιάβατη, μας ζητούσε να φύγουμε και να της αφήσουμε τα Εκτρώματα.»

Η Εύνοια συνοφρυώθηκε, συλλογισμένη. «Σωστά,» παραδέχτηκε. «Τα θέλει. Ναι... ναι, ίσως να προσπάθησε να μας παγιδέψει στη Συρροή για να μας τα κλέψει. Δεν αποκλείεται.»

«Είναι επικίνδυνο να τα έχετε εσείς,» τόνισε ο Αλέξανδρος. «Καλύτερα να τα έχει ο Βόρκεραμ-Βορ. Και να του δώσετε και τη συσκευή που έφτιαξε ο πολεοπλάστης, φυσικά, για να μπορεί να επικοινωνεί μαζί τους.»

Η Εύνοια κοίταξε ερωτηματικά τη Μιράντα.

Εκείνη αισθανόταν διστακτική μ'όλη τούτη την υπόθεση. Τα Εκτρώματα ήταν κάτι που δεν θα έπρεπε να βρίσκóταν στη Ρελκάμνια. Κάτι πέρα από κάθε σύγχρονη τεχνολογία. Ωστόσο... «Συμφωνώ με τον Αλέξανδρο,» είπε. «Η Κορίνα μάλλον για τα Εκτρώματα σάς επιτέθηκε στη Συρροή. Καλύτερα θα ήταν να βρίσκονται μαζί με τον Βόρκεραμ' και θα τον βοηθήσουν και στον πόλεμό του.»

«Αν έτσι νομίζεις, Μιράντα, τότε έτσι θα γίνει. Τα Εκτρώματα είναι, άλλωστε, δικά σου. Εσύ τα οδηγείς.»

«Μ'ενδιαφέρει όμως η γνώμη σου, Εύνοια.»

«Δεν είχα σκεφτεί ώς τώρα ότι δεχτήκαμε επίθεση στη Συρροή εξαιτίας των Εκτρωμάτων,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά βγάζει νόημα. Κι αν είναι όντως έτσι, τότε πιο καλά να μην τα έχουμε μαζί μας.»

«Μας προσφέρουν, όμως, μια κάποια προστασία, Εύνοια,» τόνισε ο Ράνελακ, ο Σκέλεθρος. «Δε θα είχαμε ξεφύγει απ'την Αστυνομία της Συρροής αν δεν ήταν τα Εκτρώματα, ή το διαβολάκι του Θόρινταλ.»

«Παρ'όλ' αυτά, ο Βόρκεραμ-Βορ τα χρειάζεται περισσότερο από εμάς στον πόλεμό του εναντίον του Ποιητή,» είπε η Εύνοια, «και δεν μπορούμε να τα κρατήσουμε για πάντα μαζί μας. Ούτε αυτή ήταν εξαρχής η πρόθεσή μας. Απλά τα κρατούσαμε λίγο για τη Μιράντα, μην το ξεχνάτε.» Κι απευθυνόταν σε όλους τους Νομάδες γύρω της καθώς μιλούσε.

«Πού σκέφτεσαι να κατευθυνθείτε τώρα;» τη ρώτησε η Μιράντα.

«Δεν έχω αποφασίσει ακόμα. Και όσα μού είπες δεν διευκολύνουν την απόφασή μου. Αν πάμε νότια, αν απομακρυνθούμε τόσο πολύ από τον Ριγοπόταμο, δεν θα μπορούμε να σε βοηθήσουμε με κανέναν τρόπο εναντίον της Κορίνας. Αλλά, αν πάμε βόρεια, υπάρχει κίνδυνος να

μπλέξουμε στον πόλεμο – κι αυτό δεν το θέλω. Οι Νομάδες είναι ειρηνικοί.»

«Θα μπορούσαμε να πάμε στην Επιγεγραμμένη, Εύνοια,» πρότεινε ο Θόρινταλ, «για να χαλάσουμε τα σχέδια του Βάρνελ-Αλντ. Να τον αποτρέψουμε απ'το να εξοπλίσει τους ανθρώπους εκεί. Οι κάτοικοι της Επιγεγραμμένης δεν είναι κακούργοι, απλά φτωχοί. Αν τους μιλήσεις είμαι βέβαιος ότι θα μπορέσεις να τους μεταπείσεις.»

«Ο Βάρνελ-Αλντ και οι δικοί του, όμως, είναι κακούργοι, Θόρινταλ. Θα μας χτυπήσουν αν προσπαθήσουμε να παρέμβουμε στα σχέδιά τους.»

«Γι'αυτό θα έχουμε τα Εκτρώματα μαζί μας.»

«Προτείνεις, δηλαδή, να μην τα δώσουμε στον Βόρκεραμ-Βορ;» είπε η Εύνοια.

«Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Με τη βοήθειά τους – και με τη βοήθεια του Χέρκεγμοξ, ίσως – μπορούμε να απομακρύνουμε τον Βάρνελ-Αλντ από την Επιγεγραμμένη. Μπορούμε ακόμα και να οργανώσουμε κάποια αντίσταση εκεί.»

«Δεν είναι η δουλειά των Νομάδων να οργανώνουν αντίσταση!» είπε εμφατικά η Εύνοια, νιώθοντας σοκαρισμένη και μόνο που το άκουγε.

«Τα πράγματα έχουν αλλάξει πολύ, όμως. Θ'αφήσουμε αυτά τα καθάρματα να πνίξουν τόσες συνοικίες σε πόλεμο;»

«Δε μπορούμε να εμποδίσουμε την επίθεση κατά της Φιλήκης επειδή θα πάμε στην Επιγεγραμμένη, Θόρινταλ! Ακόμα κι αν καταφέρουμε να απομακρύνουμε τον Βάρνελ-Αλντ από εκεί, θα έχει πάλι την υποστήριξη των Ήμερων Συνοικιών, της Σέχτας των Άδηλων Ήχων, και των συμμοριών της Σκορπιστής–»

«Θα μπορούσες να μιλήσεις και στους συμμορίτες της Σκορπιστής, Εύνοια. Δε θα σε ακούσουν;»

«Αποκλείεται. Είμαι σίγουρη. Τους είδα πώς εκφράζονταν για τον Αλυσοδομένο Ποιητή όσο ήμασταν εκεί. Είναι με το μέρος του. Απόλυτα με το μέρος του.»

«Τι απομένει, τότε, να κάνουμε;» είπε ο Θόρινταλ. «Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα για να βοηθήσουμε;»

Η Εύνοια κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω. Δυστυχώς.»

«Το μόνο που μπορείτε να κάνετε,» είπε ο Αλέξανδρος, «είναι να μας δώσετε τα Εκτρώματα, ώστε να τα χρησιμοποιήσουμε εναντίον του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

Η Εύνοια ένευσε. «Θα τα έχετε. Η απόφαση είναι της Μιράντας, εξάλλου. Και... πιστεύω πως, για την ώρα, καλύτερα εμείς να παραμείνουμε εδώ, στην Αμφίνομη. Στην Κουρασμένη δεν έχουμε κανέναν λόγο να πάμε, ούτε στην Καλόπραγη. Και η Αμφίνομη είναι αρκετά κεντρικό μέρος σε τούτες τις συνοικίες. Ούτε πολύ μακριά από τον Ριγοπόταμο ούτε πολύ κοντά.»

/27\

Η Μιράντα περνά τα Εκτρώματα από υπόγειους δρόμους, ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος περιμένει μια Θυγατέρα ενώ αναπολεί το πρόσφατο παρελθόν, και ο Βάρνελ-Αλντ οδηγείται σε μια συνοικία γεμάτη συμμορίες και ακολουθεί τη φύση του.

Ο Βόρκεραμ-Βορ και ο στρατός του έφυγαν από τα μέρη που είχαν προσωρινά νοικιάσει στην Αμφίνομη και άρχισαν να τη διασχίζουν προς τα ανατολικά, ενώ οι Νομάδες των Δρόμων είχαν ήδη εγκαταλείψει τη Γεφυρόσκια Τρύπα με το χάραμα και έψαχναν για ένα καλύτερο σημείο για να καταυλιστούν, καθοδηγούμενοι από την Εύνοια. Η σημερινή μέρα ήταν, ευτυχώς, πολύ καλύτερη από τη χτεσινή. Δεν έριχνε χαλάζι, και αρκετός ήλιος γλιστρούσε ανάμεσα από τα σύννεφα πάνω από τις ψηλές πολυκατοικίες.

Η Μιράντα είχε πάει μαζί με τον Βόρκεραμ-Βορ, όχι μόνο επειδή δεν ήθελε να αφήσει την Ολντράθα μόνη, όχι μόνο επειδή δεν είχε κανένα καλό σχέδιο ακόμα για το πώς να σώσει την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ ή πώς να πάρει το αρχαίο φυλαχτό από την Κορίνα, αλλά και επειδή δεν εμπιστευόταν κανέναν για να έχει επικοινωνία με τα Εκτρώματα πέρα από τον εαυτό της. Χτες βράδυ είχε πει στον Βόρκεραμ ότι τα είχε φέρει μαζί της, μέσα στο φορτηγό, μα δεν είχε τον χρόνο να τον οδηγήσει μπροστά τους και να επαναλάβει την ίδια διαδικασία όπως με την Εύνοια, ώστε να τα κάνει να τον δουν ως αρχηγό τους. Επιπλέον, ακόμα κι αν είχε επαναλάβει αυτή τη διαδικασία, πάλι δεν θα τα άφηνε από τώρα μόνα τους.

Έτσι, η Μιράντα οδηγούσε το φορτηγό με τα Εκτρώματα επί του παρόντος, ενώ ακολουθούσε τα υπόλοιπα οχήματα του στρατού του Βόρκεραμ-Βορ. Μαζί της μέσα στο τροχοφόρο, εκτός από τα μηχανικά όντα, ήταν και ο Αλέξανδρος, καθισμένος πλάι της, καθώς και η Φοριντέλα-Ράο, καθισμένη πίσω, ανάμεσα στις ενεργομεταλλικές σφαίρες με τα πλοκάμια.

«Στα σύνορα,» είπε ο Αλέξανδρος, «θα μας σταματήσουν για να μας ελέγξουν. Τι σκοπεύεις να τους πεις για τους φίλους μας;» Έδειξε τα Εκτρώματα με τον αντίχειρά του, δίχως να στραφεί να τα κοιτάξει.

«Δε θα περάσουμε τα σύνορα μαζί με τα υπόλοιπα οχήματα του Βόρκεραμ. Θα μπορούμε στην Καλόπραγη μόνοι μας και θα τον συναντήσουμε εκεί.»

Και, κανένα τέταρτο προτού πλησιάσουν τα σύνορα Αμφίνομης με Καλόπραγη, κάλεσε τον Βόρκεραμ στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του με τον δικό της πομπό ο οποίος ήταν πιασμένος στην κονσόλα του οχήματος. «Ναι,» ακούστηκε η φωνή του, και η Μιράντα τού εξήγησε τι θα έκανε, οπότε εκείνος απλά απάντησε: «Εσύ ξέρεις. Θα τα ξαναπούμε μέσα στην Καλόπραγη,» και η επικοινωνία τους τερματίστηκε.

Το φορτηγό της Μιράντας βγήκε από μια άκρη του στρατού των υπόλοιπων οχημάτων και χάθηκε μες στους δρόμους. Σύντομα κατέβηκε μια ράμπα και βρέθηκε σε σήραγγες κάτω από το έδαφος, οι οποίες φωτίζονταν από ενεργειακές λάμπες και κατοπτρικά φανάρια που έφερναν το ηλιακό φως μέσα από φρεάτια γεμάτα καθρέφτες. Οι υπόγειοι δρόμοι δεν ήταν έρημοι· είχαν αρκετή κίνηση.

«Φαίνεται να τα γνωρίζεις καλά ετούτα τα μέρη...» παρατήρησε ο Αλέξανδρος.

«Ξεχνάς την ηλικία μου;»

«Γνωρίζεις όλη την Ατέρμονη Πολιτεία, Μιράντα;»

«Έχω ταξιδέψει σ'όλες τις συνοικίες της,» αποκρίθηκε εκείνη. «Κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι γνωρίζει όλη την Ατέρμονη Πολιτεία, Αλέξανδρε. Είναι 'ατέρμονη'.» Δεν αισθανόταν και τόσο καλά σήμερα, και δεν είχε όρεξη για κουβέντα. Το πόδι της, το κομμένο της πόδι, την πονούσε πολύ καθώς μεγάλωνε μέσα στο τεχνητό πόδι που της είχε φτιάξει ο Κλαρκ. Δεκατρείς μέρες είχαν περάσει από τότε που το είχε κόψει για να ελευθερωθεί μέσα στα συντρίμια της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Σήμερα το πρωί, που το κοίταζε, έβλεπε ότι είχε αισθητά μακρύνει πλέον· αλλά ούτε κατά διάνοια η ανάπλαση δεν είχε ολοκληρωθεί. Δεν πρόκειται να έπαιρνε λιγότερο από έναν μήνα. Στο πέρας του κομμένου ποδιού η λευκή σάρκα της ήταν κατακόκκινη από τη θεραπευτική διαδικασία. Και τώρα το πέρας του ποδιού δεν ήταν πια λίγο πιο πάνω από εκεί όπου θα έπρεπε να βρίσκεται το γόνατο. Τώρα ή-

ταν λίγο πιο κάτω από το γόνατο. Η Πόλη το είχε αναπλάσει. Και η Μιράντα αισθανόταν το αληθινό της γόνατο να λυγίζει κάθε φορά που λυγίζει το μηχανικό γόνατο του Κλαρκ.

Καθώς πλησίαζαν τα σύνορα της Καλόπραγης από τη μεριά των υπογείων, η Μιράντα έδωσε το τραυματισμένο πόδι της από το μυαλό της. Εστίασε όλη της την προσοχή στα πολεοσημάδια. Δεν ήταν σίγουρη ότι θα απέφευγε τους φρουρούς, αλλά θα προσπαθούσε. Καλύτερα να μην έβλεπαν καθόλου τα Εκτρώματα. Κατευθύνθηκε προς τα εκεί όπου η Πόλη τής έδειχνε πως υπήρχε λιγότερη φύλαξη. Και, συγχρόνως, πάτησε ένα πλήκτρο επάνω στη συσκευή επικοινωνίας που είχε φτιάξει ο Χέρκεγμοξ: ένας ήχος βγήκε από τα ηχεία της τον οποίο τα Εκτρώματα κατανοούσαν:

[ΚΡΥΦΤΕΙΤΕ]

Και απάντησαν στη Μιράντα με δικούς τους μελωδικούς ήχους, τους οποίους η συσκευή αποκωδικοποίησε κάνοντας το σύμβολο επάνω σ'ένα πλήκτρο να φωτίσει:

[ΝΑΙ]

Τα Εκτρώματα έβαλαν τα πλοκάμια μέσα στα σώματά τους, ενώ τα φωτάκια τους έπαυαν να αναβοσβήνουν. Τώρα έμοιαζαν με μεταλλικές σφαίρες, αν και τα ενεργειακά μέταλλα γυάλιζαν ασυνήθιστα, και ενεργειακές ροές κυλούσαν επάνω τους, και πράγματα σαν πιστόνια και γρανάζια κινούνταν, αν και πολύ πιο αργά από πριν.

Αν οι φρουροί σταματούσαν το φορτηγό, η Μιράντα είχε κατά νου μια ιστορία να πει γι'αυτές τις «παράξενες εξωδιαστασιακές σφαίρες». Αλλά καλύτερα ήταν να μην συναντούσαν φρουρούς.

Ακολούθησε τα πολεοσημάδια πολύ επιφυλακτικά, όπως θ'ακολουθούσες έναν λαβύρινθο από σκιές και ήχους...

...και τα κατάφερε! Καθώς η προσοχή δύο φρουρών ήταν στραμμένη αλλού, το φορτηγό της πέρασε από το κενό αντίληψης που είχε δημιουργηθεί, μπήκε σε μια σήραγγα που το έβγαλε στο εσωτερικό της Καλόπραγης, και τώρα βρισκόταν στους υπόγειους δρόμους της.

«Φτάσαμε,» είπε η Μιράντα, χαλαρώνοντας.

Και ο Αλέξανδρος το παρατήρησε ότι η Μιράντα είχε χαλαρώσει. Από τον τρόπο που τα μάτια της κοίταζαν, από τις γραμμές στο πρόσωπό της, από το πώς κρατούσε το τιμόνι. Νόμιζε πως είχε αρχίσει να μαθαί-

νει τις ασυνείδητες αντιδράσεις της. *Ακόμα κι οι Θυγατέρες δεν είναι τελείως ακατανόητες, σκέφτηκε.*

Η Μιράντα «διάβασε» την παρακολούθησή του στο γυάλισμα του καθρέφτη πλάι της, και χαμογέλασε αχνά. Ο Πανιστόριος προσπαθούσε να την καταλάβει. Τη διασκέδαζε αυτό. Δεν τον παρεξηγούσε. Δε θα ήταν αυτός που ήταν αν δεν προσπαθούσε να την καταλάβει.

Η Φοριντέλα-Ράο ρώτησε, από πίσω τους: «Είμαστε στην Καλόπρα-γη τώρα;»

«Ναι.»

«Δεν κατάλαβα πού ακριβώς ήταν τα σύνορα, Μιράντα...»

«Από τούτη τη μεριά δεν έρχονται πολλοί, γι' αυτό κιόλας η φύλαξη είναι ελάχιστη. Δεν είδες που περάσαμε πλάι από ένα οίκημα με φιμέ μακρόστενα τζάμια πίσω από κάγκελα;»

«Το είδα.»

«Εκεί είναι τα σύνορα. Και εκεί μέσα βρίσκονται κάποιοι φρουροί που δεν μας πρόσεξαν.»

Ούτε ο Αλέξανδρος ούτε η Φοριντέλα ρώτησαν πώς το είχε κατορθώσει αυτό η Μιράντα. Ήξεραν καλά κι οι δύο τι σήμαινε Θυγατέρα της Πόλης.

Ο Αλέξανδρος σκέφτηκε: *Κανονικός οδηγός ποτέ δεν θα είχε περάσει απαρατήρητος. Ούτε μία στο εκατομμύριο.* Ορισμένες φορές, όταν ήσουν με τη Μιράντα, νόμιζες ότι σ'έκανε αόρατο, μα τον Κρόνο!

Συνάντησαν τον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ στους επίγειους δρόμους ύστερα από καμιά ώρα. Η Μιράντα διάβασε στα σημάδια της Πόλης πως τον παρακολουθούσαν από ψηλά, και υψώνοντας το βλέμμα της είδε τρία ελικόπτερα της τοπικής Αστυνομίας. Παρατηρώντας με προσοχή τα πολεοσημάδια έβαλε το φορτηγό της ανάμεσα στα υπόλοιπα οχήματα του στρατού χωρίς να την προσέξουν οι ιπτάμενοι αστυνομικοί. Είχε περάσει ξανά μέσα από τα κενά της αντίληψής τους.

Επικοινωνήσε με τον Βόρκεραμ μέσω πομπού.

«Όλα καλά;» τη ρώτησε εκείνος.

«Ναι. Κανένα πρόβλημα. Εσείς;»

«Μας έκαναν κάποιους τυπικούς ελέγχους. Τίποτα το μη αναμενόμενο. Τώρα πρέπει να βρούμε καταλύματα. Υποσχέθηκαν πως ο Πολιτάρχης

τους, κύριος Ρόμενταλ-Κονχ, θα ειδοποιηθεί για την άφιξή μας σύντομα και θα μας καλέσουν.»

«Μάλιστα.»

Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος βρισκόταν στη Ρόδα. Σ'ένα ξενοδοχείο, μαζί με τους μισθοφόρους του. Χτες είχε μιλήσει με τον Πολιτάρχη της, τον Άλφρεντ Μονογενή, προειδοποιώντας τον για τη Σκοτεινή Τριανδρία και εξηγώντας του πως ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής δεν είχε αρκετές δυνάμεις για να στραφεί προς τα νότια. Ο Μονογενής αυτό το τελευταίο δεν φαινόταν και τόσο πρόθυμος να το πιστέψει· του είπε πως ο Πολιτάρχης της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, ο κύριος Σελασφόρος Χορονίκης, ανησυχούσε πραγματικά για τις ορδές του Κάδμου Ανθοτέχνη. Τον είχαν ήδη νικήσει μία φορά στο Εμπορικό Κέντρο στην αντικρινή όχθη του Ριγοπόταμου, όταν είχε στείλει στρατό για να το καταλάβει. Και τώρα ο Χορονίκης ετοιμαζόταν για πόλεμο, γιατί ήταν βέβαιος πως ο Ποιητής θα τον χτυπούσε. Είχε, μάλιστα, ζητήσει βοήθεια κι από τη Ρόδα.

Ο Γουίλιαμ προσπάθησε να κάνει τον Άλφρεντ Μονογενή να καταλάβει πως ίσως – ίσως – ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής να επιτίθετο στην Α' Κατωρίγια Συνοικία αλλά αποκλείεται να συνέχιζε προς τα νότια. Οι δυνάμεις του ήταν εξαντλημένες.

«Πώς μπορείτε να είστε τόσο σίγουρος γι'αυτό, κύριε Σημαδεμένε;»

«Έχω τις πηγές μου, κύριε Μονογενή. Τις οποίες εμπιστεύομαι απόλυτα.» Η Κορίνα, αναμφίβολα, ήξερε πολύ καλά τι έλεγε – όποια κι αν ήταν – σε όποια μυστηριώδη οργάνωση κι αν ήταν ενταγμένη.

Παρ'όλ' αυτά, ο Άλφρεντ Μονογενής εξακολουθούσε να είναι δύσπιστος μέχρι το τέλος της συνάντησής τους· ο Γουίλιαμ το διάβαζε στα μάτια του, στην έκφρασή του. Τουλάχιστον, όμως, έμοιαζε να έχει πειστεί για τις κακές προθέσεις της Σκοτεινής Τριανδρίας. Ο Πολιτάρχης της Ρόδας δεν μπορούσε να δει ευνοϊκά κάποιους οι οποίοι είχαν σφετεριστεί την εξουσία ενός άλλου πολιτάρχη με τέτοιο τρόπο.

Πριν από τον Άλφρεντ Μονογενή, πριν από τρεις ημέρες, ο Γουίλιαμ είχε μιλήσει με τον Πολιτάρχη της Βαθμιδωτής, τον Κίμωνα Χρονομάχο. Τον είχε επισκεφτεί αμέσως αφότου είχε συναντήσει τον Ρίκελικ-Αλντ, τον Πολιτάρχη της Επιστρωτης. Είχε κοιμηθεί στην Επιστρωτη

εκείνο το βράδυ και το πρωί είχε πάει στη Βαθμιδωτή και τον είχε ζητήσει. Ο Χρονομάχος, ευτυχώς, δεν είχε καθυστερήσει καθόλου να τον δει. Τον είχε καλέσει μέσα σε μιάμιση ώρα στο γραφείο του. Ίσως να μην είχε και πολλές δουλειές τη συγκεκριμένη ημέρα, ή ίσως να είχε ακούσει για τα γεγονότα στη Β' Κατωρίγια και να ήταν περίεργος να μάθει περισσότερα. Ο Γουίλιαμ τον είχε βρει συνεργάσιμο. Όπως και ο Ρίκελικ-Αλντ, έτσι κι αυτός, ήταν πρόθυμος να πιστέψει ότι η Σκοτεινή Τριανδρία πιθανώς να είχε κακές προθέσεις, και δεν αμφισβήτησε το ότι οι δυνάμεις του Κάδμου Ανθοτέχνη ήταν εξαντλημένες. Το θεώρησε φυσικό. Άλλωστε, ύστερα από τόσους πολέμους, τι άλλο από εξαντλημένες θα μπορούσαν να είναι;

Ναι, ο Κίμωνας Χρονομάχος ήταν πολύ πιο λογικός άνθρωπος από τον Άλφρεντ Μονογενή, νόμιζε ο Γουίλιαμ. Ο Μονογενής, εκτός των άλλων, είχε αργήσει πολύ να τον δεχτεί για να μιλήσουν. Ο Γουίλιαμ είχε ταξιδέψει στη Ρόδα (αμέσως βόρεια της Βαθμιδωτής) την ίδια ημέρα που είχε δει τον Χρονομάχο. Είχε ζητήσει να συναντήσει τον Πολιτάρχη της και περίμενε ότι ως το βράδυ, το πολύ, θα συζητούσε μαζί του. Αλλά ο Μονογενής δεν τον είχε δεχτεί ούτε εκείνη την ημέρα ούτε την επόμενη! Τον είχε δεχτεί το πρωί της *μεθεπόμενης* ημέρας. Χτες, δηλαδή.

Τώρα, ο Γουίλιαμ καθόταν στο μικρό εστιατόριο του ξενοδοχείου και ατένιζε τη Μεγάλη Θάλασσα της Ρελκάμνια από το παράθυρο: αστραφτερά χειμωνιάτικα νερά, οικοδομημένα νησιά, γέφυρες που τα ένωναν μεταξύ τους, πλοία και πλοiάρια που έπλεαν πάνω στα κύματα, ελικόπτερα που πετούσαν προς διάφορες κατευθύνσεις, κεραίες, ταμπέλες με διαφημιστικά μηνύματα...

Ο Γουίλιαμ ήπιε ακόμα μια γουλιά απ'τον καφέ του. *Και πού πάμε τώρα; σκέφτηκε. Πού πάμε, Κορίνα;* Την περίμενε να έρθει να τον συναντήσει, μα ακόμα δεν την είχε δει. Αρχικά, του είχε πει να επισκεφτεί τους πολιτάρχες της Επιστρωτης, της Βαθμιδωτής, και της Ρόδας. Τον είχε συμβουλέψει να μην πάει στον Πολιτάρχη της Α' Κατωρίγιας, Σελασφόρο Χορονίκη, γιατί αυτός ήταν τόσο τρομοκρατημένος από τον Αλυσοδομένο Ποιητή που δεν πρόκειται να τον άκουγε. Κι επιπλέον, είχε τονίσει η Κορίνα, ήταν ήδη συνεννοημένος με τον Βόρκεραμ-Βορ, τον Όρπεκαλ-Λάντι, και τον Αλέξανδρο Πανιστόριο.

Το κάθαρμα! σκεφτόταν ο Γουίλιαμ. *Να δεχτεί να έχει φιλικές επαφές με τέτοιους ελεεινούς σφετεριστές! Τέτοιους δικτάτορες! Το κάθαρμα!* Πώς θα του φαινόταν, άραγε, του Χορονίκη αν ήταν στη θέση του Γουίλιαμ; Θα το έβρισκε αρεστό κάποιοι παράφρονες να κλέψουν την εξουσία του με τα όπλα και να τον φυλακίσουν;

Τέλος πάντων. Ο Γουίλιαμ είχε άλλες δουλειές τώρα. Έπρεπε να δώσει τέλος στη Σκοτεινή Τριανδρία· και μετά θα επέστρεφε ως θριαμβευτής στη Β' Κατωρίγια για να τη λυτρώσει από τους κακούργους του Αλυσσοδεμένου Ποιητή. Για να ξεπαστρέψει αυτό τον προδότη, τον Βάρνελ-Αλντ.

Αλλά πού ήταν η Κορίνα; Χρειαζόταν τη συμβουλή της ξανά. Γιατί αισθανόταν χαμένος. Ύστερα από τη Ρόδα, πού να πήγαινε; Στην Κουρασμένη, ίσως; Στην Αμφινόμη; Σκόπευαν οι σφετεριστές να βάλουν κι αυτές τις συνοικίες στη... συμμαχία τους;

Ο Γουίλιαμ έπινε καφέ και περίμενε, κοιτάζοντας μια τη Μεγάλη Θάλασσα μια το εσωτερικό του μαγαζιού· αλλά η Κορίνα δεν εμφανιζόταν.

Ο αρχηγός των μισθοφόρων του πλησίασε. «Κύριε Σημαδεμένη,» ρώτησε, «θα μείνουμε εδώ σήμερα, ή να ετοιμαστούμε για ταξίδι;»

Ο Γουίλιαμ κοίταξε το ρολόι του. «Να είστε σε ετοιμότητα, αλλά...» μόρφασε, «δεν είμαι σίγουρος αν θα φύγουμε.»

«Μάλιστα, κύριε Σημαδεμένη.» Ο μισθοφόρος απομακρύνθηκε.

Πού είσαι, Κορίνα; αναρωτήθηκε ο Γουίλιαμ. Πού είσαι;

Η Κορίνα ήταν μαζί με τον Βάρνελ-Αλντ και τη Τζέσικα. Στη Σκορπιστή. Είχαν ξεκινήσει με το ξημέρωμα, μη βλέποντας λόγο να χάνουν χρόνο· είχαν φύγει από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία χρησιμοποιώντας ξανά το Παλιό Τρένο για να περάσουν τα σύνορα της Φιλήκης. Ύστερα είχαν διασχίσει τους υπόγειους δρόμους της, και η Κορίνα και η Τζέσικα φαινόταν στον Βάρνελ να ξέρουν άψογα τις σήραγγες εδώ. Δεν βάδιζαν, φυσικά. Κάθονταν μέσα σ'ένα μικρό τετράκυκλο όχημα με ενισχυμένα μέταλλα – θωρακισμένο, ουσιαστικά, παρότι δεν έμοιαζε για θωρακισμένο – το οποίο οδηγούσε η Κορίνα. Εκτός από τις Θυγατέρες, μαζί με τον Βάρνελ ήταν και δύο μισθοφόροι του. Δεν χωρούσαν άλλοι στο όχημα. Αλλά δεν ανησυχούσε για τη ζωή του παρότι κα-

τευθυνόταν προς άνομους δρόμους. Η Κορίνα και η Τζέσικα θα φρόντιζαν να ήταν ασφαλής. Δεν τον πήγαιναν τυχαία εκεί όπου τον πήγαιναν.

Και τώρα είχαν μόλις βγει από μια σήραγγα και βρίσκονταν μέσα στη Σκορπιστή.

Η Κορίνα σταμάτησε το όχημα μ'ένα ξαφνικό τρίζιμο μεταλλικών τροχών επάνω στο βρόμικο, παλιό, ραγισμένο πλακόστρωτο. «Μορτένκα!» είπε μεγαλόφωνα. «Δώσε μας την άλλη μορφή.»

Η μάγισσα που καθόταν πίσω από τον Βάρνελ-Αλντ και τους δύο μισθοφόρους του – η Μορτένκα'μορ, που, απ'ό,τι είχε καταλάβει ο Βάρνελ, γνώριζε καλά την Κορίνα, και γνώριζε *τι ήταν* η Κορίνα – μουρμούρισε μερικά λόγια μέσα από τα δόντια της στη γλώσσα της μαγείας, κάνοντας το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας: και το μικρό τετράκυκλο όχημα με τα ενισχυμένα μέταλλα μεταμορφώθηκε σε μικρό ελικόπτερο με ενισχυμένα μέταλλα και έναν έλικα. Η Κορίνα το ύψωσε πάνω από τον δρόμο, μοιάζοντας να ξέρει να πιλοτάρει.

«Καλύτερα να πετάμε τώρα,» είπε, «παρά να κυλάμε. Οι δρόμοι της Σκορπιστής είναι γεμάτοι κλέφτες και ληστές.»

Αλλά ακόμα και στον αέρα κανείς δεν ήταν απόλυτα ασφαλείς, όπως αποδείχτηκε. Καθώς περνούσαν δίπλα από μια ψηλή πολυκατοικία, η Κορίνα τούς προειδοποίησε ξαφνικά για ενέδρα. Δύο άντρες, στεκόμενοι σε μια ταράτσα, στροβίλιζαν αλυσίδες πάνω απ'τα κεφάλια τους – και τις εκτόξευσαν προς το ελικόπτερο. Ο γάντζος της μιας πιάστηκε στο ένα από τα πόδια του, ο γάντζος της άλλης γλίστρησε κι έφυγε. Πλάι στους δύο άντρες στέκονταν δύο γυναίκες, με καραμπίνες στα χέρια. Σημαδεύοντας.

Ο Βάρνελ-Αλντ, ο ένας από τους μισθοφόρους του, και η Τζέσικα τις πυροβόλησαν με πιστόλια, καθώς και τον άντρα που κρατούσε την αλυσίδα που ο γάντζος της είχε πιαστεί. Προτού προλάβει να τη δέσει σ'έναν στύλο, έπεσε κάτω κρατώντας το τραυματισμένο γόνατό του. Και το ελικόπτερο πέταξε μακριά, ελεύθερο, αν και με την αλυσίδα ακόμα κρεμασμένη επάνω του. Μονάχα η μία από τις δύο γυναίκες είχε προφτάσει να πατήσει τη σκανδάλη της καραμπίνας της, αλλά η ριπή είχε εξοστρακιστεί από τα ενισχυμένα μέταλλα του αεροσκάφους.

«Δεν είναι μόνο οι δρόμοι επικίνδυνοι, Κορίνα,» παρατήρησε ο Βάρνελ.

«Δεν έχεις ιδέα τι γίνεται εκεί κάτω,» του είπε εκείνη πίσω απ'το μα-ντήλι της, εξακολουθώντας να πιλοτάρει.

Αλλά όχι για πολύ. Σύντομα έφτασαν στον προορισμό τους. Η Κορίνα προσγείωσε το ελικόπτερο σε μια πλατεία γεμάτη σκουπίδια. Σκυλιά και γάτες σκορπίστηκαν από δω κι από κει, μαζί με κάτι παιδιά, δύο γυναίκες, και τρεις άντρες. Πριν από λίγο, τα παιδιά έπαιζαν μπίλιες, οι γυναίκες πάλευαν, και οι δύο άντρες μιλούσαν καπνίζοντας καθώς στέκονταν μπροστά στον τρίτο που σκάλιζε τη μηχανή ενός μέτριου τρίκυκλου με καρότσα το οποίο ήταν καταφανώς για μεταφορές και μισογεμάτο σαβούρες.

Η Κορίνα είπε: «Μείνετε μέσα για την ώρα.»

«Υπάρχει κίνδυνος;» ρώτησε ο Βάρνελ.

«Λίγος, αλλά μείνετε μέσα.» Η ίδια άνοιξε την πόρτα πλάι της και βγήκε.

«Αλληλόδρομοι!» φώναξε. «Αλληλόδρομοι! Ήρθαμε για να μιλήσουμε στον αρχηγό σας, τον Ευκάλυπτο τον Λιγνό! Ήρθαμε εδώ από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή! Ο Ποιητής έχει ακούσει πόσο θέλετε να γίνετε σύμμαχοί του! Σας ξέρει καλύτερα απ'ό,τι νομίζετε! Πείτε στον Ευκάλυπτο να παρουσιαστεί για να μιλήσουμε!»

Οι δύο γυναίκες και οι τρεις άντρες εξαφανίστηκαν από τη βρόμικη πλατεία, τρέχοντας. Ένας σκύλος έβγαλε ένα μακρόσυρτο αλύχτημα. Τα παιδιά είχαν κρυφτεί στις σκιές ενός σοκακιού. Από κάποιο διαμέρισμα μιας πολυκατοικίας παραδίπλα, δυνατή μουσική ακουγόταν: *Ο Υστατος Αγώνας*, Ακάθιστοι Κράχτες.

Μετά από κανένα μισάωρο, δυο ντουζίνες άνθρωποι ήρθαν μέσα από τους δρόμους, οπλισμένοι με διάφορα όπλα αλλά όλα κατεβασμένα. Στην αρχή του μικρού πλήθους βάδιζε ένας τύπος που θύμιζε δέντρο: ψηλός, λιγνός, και πρασινόδερμος με μακριά σκούρα-πράσινα μαλλιά δεμένα πολλές, λεπτές κοτσίδες. Φορούσε πέτσина ρούχα και σανδάλια με λουριά που δεν έμοιαζε να ταιριάζουν με την υπόλοιπη αμφίεσή του. Στον ώμο του ήταν ένα τουφέκι περασμένο. Τα μάτια του κρύβονταν πίσω από μαύρα γυαλιά, αλλά ήταν φανερά εστιασμένα στο ελικόπτερο και στους ανθρώπους που τώρα έβγαιναν από αυτό.

Η Κορίνα είχε πει στον Βάρνελ-Αλντ μόλις η συμμορία φάνηκε να ξεπροβάλλει: «Έλα. Οι προθέσεις τους δεν είναι εχθρικές· πλησιάζουν για να μιλήσουν.»

Και η Τζέσικα είχε γνέψει καταφατικά, γελώντας. «Ναι.»

«Μου σφύριξαν οι γάτες ότι είστε του Αλυσοδεμένου Ποιητή!» φώναξε τώρα ο άντρας στην αρχή του μικρού πλήθους. «Είν' αλήθεια;»

«Αλήθεια, Ευκάλυπτε,» αποκρίθηκε η Κορίνα. «Ο Κάδμος Ανθοτέχνης έχει ακούσει για τον ενθουσιασμό σας εδώ, στη Σκορπιστή – τον δικό σας και των υπόλοιπων γενναίων τούτων των δρόμων. Είστε πρόθυμοι να κάνετε τα λόγια πράξη;»

«Πώς μας ξέρεις εσύ; Ποια είσαι;»

«Είμαι σύμμαχος και φίλη του Ποιητή. Σας ξέρω επειδή η φήμη σας έχει μεγαλώσει.»

«Είστε έτοιμοι να πολεμήσετε;» ρώτησε ο Βάρνελ-Αλντ μόλις τα λόγια της Κορίνας είχαν τελειώσει. «Είστε έτοιμοι ν' αποδείξετε την αξία σας και τη δύναμή σας;»

Και η Κορίνα χαμογέλασε πίσω απ' το μαντήλι της. *Ναι*, σκέφτηκε, *δεν χρειάζεται να μιλάω εγώ όταν ο Βάρνελ είναι εδώ. Είναι τέλειος σ' αυτά.*

«Οι Αλληλόδρομοι δεν φοβούνται κανέναν!» αποκρίθηκε ο Ευκάλυπτος ο Λιγνός. «Αλλά πώς ξέρουμε ότι λέτ' αλήθεια πως έρχεστ' απ' τον Ποιητή;»

«Δεν αναγνωρίζεις τον Πολιτάρχη;» γέλασε η Τζέσικα. «Τον Βάρνελ-Αλντ; Τον σύμμαχο του Κάδμου Ανθοτέχνη; Πού ζεις, ρε άνθρωπε;»

Οι Αλληλόδρομοι μουρμούρισαν αναμεταξύ τους.

Ο Βάρνελ τούς είπε: «Είμαι ο Βάρνελ-Αλντ, Πολιτάρχης της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας και, πρόσφατα, της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας – που και οι δύο αποτελούν μέρος της Αυτοκρατορίας του Αλυσοδεμένου Ποιητή, ο οποίος ήρθε στη Ρελκάμνια για να σας ελευθερώσει – για ν' αλλάξει τα πάντα!»

«Και τι ζητάς τώρα από εμάς;» ρώτησε ο Ευκάλυπτος ο Λιγνός, κοιτάζοντάς τον με κάποια καχυποψία καθώς έβγαζε τα σκούρα γυαλιά του. «Είμαστε έτοιμοι να πολεμήσουμε για τον Ποιητή, άμα φτάσει σε τούτους τους δρόμους – να μπούμε στους στρατούς του – όλοι το ξέρουν! Αλλά εσύ κάτι σα να ζητάς από *τώρα*. Τι είναι;»

Ο Βάρνελ γέλασε. «Τίποτα περισσότερο από αυτό που είστε πρόθυμοι να δώσετε! Αλλά θα πρέπει να ενωθείτε, όλοι στη Σκορπιστή, για να το καταφέρετε.»

«Να καταφέρουμε τι;»

«Τη συντριβή του καθεστώτος της Φιλήκης.»

Οι Αλληλόδρομοι μουρμούριζαν αναμεταξύ τους ξανά. Ο Ευκάλυπτος ρώτησε: «Θα γίνει επίθεση στη Φιλήκη;»

«Από εσάς και από άλλους,» απάντησε ο Βάρνελ-Αλντ. «Η Φιλήκη δεν θα μπορέσει να σας αντισταθεί. Έχουμε ήδη στο πλευρό μας μαχητές από τις νότιες Ήμερες Συνοικίες, καθώς και τη Σέχτα των Άδηλων Ήχων μέσα στην ίδια τη Φιλήκη. Ζητάμε τη συνεργασία σας. Ενωθείτε, όλες οι συμμορίες της Σκορπιστής, και χτυπήστε τη Φιλήκη! Αποδείξτε τη δύναμή σας στον Αλυσοδεμένο Ποιητή και κερδίστε πλούτη από μια ολόκληρη συνοικία που θα πέσει στα χέρια σας!»

«Δε μπορούμε μεις να μιλήσουμε για όλους στη Σκορπιστή,» τον προειδοποίησε ο Ευκάλυπτος.

«Το ξέρω. Αλλά είστε από τους πιο ένθερμους υποστηρικτές του Ποιητή, έχω ακούσει.» Η Κορίνα τού το είχε πει· ο ίδιος δεν είχε ιδέα τι γινόταν σ'αυτά τα μέρη: μπορούσε μονάχα να κάνει υποθέσεις. «Όταν μιλήσετε, οι υπόλοιποι θ'αρχίσουν να έρχονται ο ένας μετά τον άλλο. Και θα είμαι κι εγώ εδώ για να τους συναντήσω.»

«Πού το ξέρουμε ότι δεν λες ψέματα;» ρώτησε μια γυναίκα των Αλληλόδρομων.

«Είμαι ο Βάρνελ-Αλντ. Το αμφισβητεί κανείς σας; Αν το αμφισβητεί, ας κοιτάξει τις εφημερίδες – θα δει εκεί το πρόσωπό μου! Και αμφιβάλλει κάποιος από εσάς ότι είμαι σύμμαχος του Αλυσοδεμένου Ποιητή; Αν ναι, ας πάει στον *ίδιο* τον Ποιητή να το πει αυτό – και ο Ποιητής θα του κόψει τη γλώσσα!»

Η Κορίνα μειδίασε ξανά πίσω απ'το μαντήλι της. *Ναι*, συλλογίστηκε, *είναι τέλειος, μα το στόμα του Κρόνου*. Ορισμένες φορές, νόμιζε ότι ο Βάρνελ τής άρεσε πιο πολύ από τον Κάδμο. Αλλά τον Κάδμο τον αγαπούσε πραγματικά, όπως μια μητέρα αγαπά το παιδί της. Τον είχε δημιουργήσει. Ο Βάρνελ-Αλντ απλά ακολουθούσε τη φύση του.

/28\

Ο Αρχοντομαχητής κάνει μια παρατήρηση που βάζει τον Βόρκεραμ-Βορ σε σκέψεις· οι Θυγατέρες της Πόλης διστάζουν να προτείνουν οτιδήποτε· ο Βάρνελ-Αλντ μιλά μπροστά σε μια συγκέντρωση συμμοριτών· και, ενώ η Τριανδρία έχει αρχίσει να συζητά ένα θέμα άμεσου ενδιαφέροντος, ένας πομπός κουδουνίζει – κάποιος καλεί.

Ο στρατός του Βόρκεραμ-Βορ βρήκε καταλύματα στην Καλόπραγη, αλλά δεν τα βρήκε γρήγορα. Ούτε ήταν όλα και τόσο κοντά αναμεταξύ τους. Η Μιράντα και η Ολντράθα βοήθησαν πολύ στην εύρεση των κατάρτηλων οικημάτων, αλλιώς μπορεί να είχαν αργήσει ακόμα περισσότερο, υποπτευόταν ο Βόρκεραμ, και μπορεί να ήταν ακόμα πιο μακριά αναμεταξύ τους. Τουλάχιστον τώρα η απόσταση δεν ήταν τέτοια που δεν μπορούσε να καλυφτεί σε δέκα, δεκαπέντε λεπτά γρήγορης οδήγησης. Κι αυτό το θεωρούσε βασικό· γιατί, έτσι όπως ήταν τα πράγματα, με την Κορίνα να τους καταδιώκει σε κάθε τους βήμα, ποτέ δεν ήξερες τι μπορεί να συνέβαινε. Αν δεν είχαμε τον Κρόνο στο πλευρό μας θα είχαμε ήδη τσακιστεί από τις σκοτεινές δυνάμεις αυτής της αόρατης σκρόφας.

Μεσημέρι πλέον, ο Βόρκεραμ πλησίασε τον Ρίντιλακ-Κονχ μαζί με την Ολντράθα, τη Μιράντα, τη Φοίβη, τον Ζαχαρία τον Πικρό, και τον Λεονάρδο Άνταλμιρ. «Τι γίνεται;» τον ρώτησε. «Όλα εντάξει εδώ;» Βρίσκονταν σε μια πολυκατοικία την οποία είχαν νοικιάσει ολόκληρη για τους μισθοφόρους, και βάδιζαν μέσα στο γκαράζ του τρίτου ορόφου της, ανάμεσα στα σταθμευμένα πολεμικά οχήματα και σε χοντρές κολόνες.

«Ναι, αρχηγέ. Σ'το είπα και τηλεπικοινωνιακά, δεν σ'το είπα;»

«Ήθελα νάρθω να ρίξω μια ματιά κι ο ίδιος.»

Πλησίαζαν έναν ανελκυστήρα ατόμων στο βάθος του γκαράζ, και είδαν την πόρτα του ν'ανοίγει και τη Φιόνα Ισόσχημη να βγαίνει. Δεν ντυνόταν πια με τη στολή φρουρού Β' Κατωρίγιας Συνοικίας· τώρα

φορούσε ρούχα μισθοφόρου. Και είχε ήδη ενταχθεί στους Εκλεκτούς, όπως και άλλοι φρουροί από τη Β' Κατωρίγια. Είχαν δηλώσει πως θα έμεναν μαζί τους τουλάχιστον μέχρι να ξαναπάρουν την πατρίδα τους από τα χέρια του Αλυσσοδεμένου Ποιητή. Κι όταν τους έβλεπες ανάμεσα στους Εκλεκτούς δεν τους ξεχώριζες εύκολα από τους υπόλοιπους. *Μέχρι που να τους δεις να μάχονται, βέβαια*, σκεφτόταν ο Βόρκεραμ-Βορ. Οι φρουροί της Β' Κατωρίγιας δεν ήταν τόσο καλοεκπαιδευμένοι όσο οι Εκλεκτοί του. Δεν θα άντεχαν σε μια αληθινά άγρια σύγκρουση στο πλευρό τους· απλά θα τους επιβάρυναν. Γι'αυτό κιόλας ο Βόρκεραμ τούς είχε επιβάλει να φοράνε ένα περιβραχιόνιο, ώστε να φαίνεται αμέσως ποιοι ήταν ποιοι, τώρα που δεν ντύνονταν πια με τις στολές τους. Το περιβραχιόνιο είχε επάνω του το παλιό έμβλημα της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, που αμφίβολο ήταν αν το χρησιμοποιούσε πλέον ο νέος της Πολιτάρχης, ο Βάρνελ-Αλντ, ο προδότης της έννομης τάξης στη Ρελκάμνια.

«Αρχηγέ...» είπε η Φιόνα. «Δεν το ήξερα ότι ήσουν εδώ.»

«Μόλις ήρθα.»

«Ναι, σε βλέπω.» Όπως πάντα, έλεγε πράγματα τόσο προφανή που έμοιαζαν αστεία ώρες-ώρες· αλλά τα έλεγε με σοβαρό τρόπο. Στράφηκε στον Ρίντιλακ. «Τους βόλεψα. Δεν υπάρχει πρόβλημα. Όλα εντάξει.»

«Ωραία,» ένευσε εκείνος.

«Σε ποιους αναφέρεστε;» ρώτησε ο Βόρκεραμ.

«Τίποτα το σπουδαίο,» απάντησε ο Αρχοντομαχητής. «Για τους Β' Κατωρίγιους λέμε. Η πολυκατοικία είναι μεγάλη, αλλά και πάλι παρουσιάστηκαν κάποια μικροθέματα με τον χώρο. Τίποτα το σπουδαίο,» επανέλαβε.

«Η φιλοξενούμενη τι κάνει;» θέλησε να μάθει ο Βόρκεραμ.

Και όλοι ήξεραν ότι αναφερόταν, φυσικά, στην Ορσίλια-Αλντ, τη μοναδική τους αιχμάλωτη, την πιλότο που είχε σώσει ο Ρίντιλακ-Κονχ από τα συντρίμια του αεροσκάφους της· την αδελφή του Βάρνελ-Αλντ.

«Υγιαίνει, όπως μου λένε γιατροί και Βιοσκόποι,» αποκρίθηκε ο Αρχοντομαχητής.

«Καταλαβαίνεις ότι δεν ρωτάω γι'αυτό. Έχει προκαλέσει τίποτα προβλήματα;»

Ο Ρίντιλακ κούνησε το κεφάλι. «Είναι φρόνιμη μέχρι στιγμής.»

«Αλλά είναι σίγουρο,» πρόσθεσε η Φιόνα, «ότι περιμένει ευκαιρία για να μας ξεφύγει. Το βλέπεις στην όψη της.»

«Τη φρουρείτε καλά, όπως είπαμε;» ρώτησε ο Βόρκεραμ.

«Όπως είπαμε,» τον διαβεβαίωσε ο Ρίντιλακ-Κονχ. «Θες να πας να της μιλήσεις; Την έχουμε στ-»

«Όχι· είμαι πολύ κουρασμένος τώρα για σαχλαμάρες.»

Ο Αρχοντομαχητής μειδίασε.

Ο Βόρκεραμ ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας. «Θ' αρχίσει πάλι να μου λέει τα περί ευγενών και για το χρέος που έχω να την επιστρέψω στους δικούς της. Μα τον Κρόνο! η τύπισσα θέλει ξύλο, νομίζω, ώρες-ώρες.»

Ο Ρίντιλακ-Κονχ και η Φιόνα χαμογελούσαν, διασκεδασμένοι. Το ίδιο και η Ολντράθα κι ο Λεονάρδος. Η Μιράντα κι ο Ζαχαρίας δεν έμοιαζαν να ενδιαφέρονται, ενώ η Φοίβη έμοιαζε να βαριέται.

Ο Βόρκεραμ-Βορ ρώτησε, αλλάζοντας θέμα: «Τον ξέρεις αυτόν τον Πολιτάρχη της Καλόπραγης, τον Ρόμενταλ-Κονχ, Αρχοντομαχητή; Είναι απόμακρο ξαδέλφι σου.»

«Οι Κονχ'βερντίν της Ανακτορικής Συνοικίας δεν έχουν και πολλές επαφές με τους Κονχ'βερντίν της Καλόπραγης, αλλά, ναι, έχει τύχει να τον ξανακούσω. Φέρεται πως είναι καλός πολιτικός. Δυο χρόνια είναι που έγινε πολιτάρχης εδώ, και όλοι υποτίθεται πως το περίμεναν – ή, τουλάχιστον, έτσι πήρε τ'αφτί μου. Κατά τα άλλα, δεν τον ξέρω. Πρέπει νάναι νέος, πάντως, αν δεν κάνω λάθος. Στην ηλικία μου, ίσως.»

«Εσύ είσαι ο παππούς μας, Αρχοντομαχητή,» τον πείραξε ο Ζαχαρίας ο Πικρός.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ τον αγνόησε, ενώ ο Βόρκεραμ έλεγε: «Ναι, δεν είναι μεγάλος. Είδα φωτογραφία του σε μια εφημερίδα που πήρε, πιο πριν, ο Πανιστόριος από ένα περίπτερο.

»Τέλος πάντων. Θα ρίξω τώρα μια ματιά στους χώρους εδώ και, μετά, θα επιστρέψω στο δικό μου κατάλυμα-»

«Μια στιγμή, αρχηγέ,» τον διέκοψε ο Ρίντιλακ. «Είναι κάτι που θέλω να σου πω...»

«Τι;»

«Το σκεφτόμουν αυτό από χτες. Από τότε που έγινε η έκρηξη στο δωμάτιό σου από τους Πορφυρούς Δικαστές... Είμαστε ένας ολόκληρος στρατός που περιφέρεται από δω κι από κει, τις τελευταίες ημέρες. Τραβάμε αμέσως την προσοχή των πάντων – αστυνομικών, τρομοκρατών, πολιτικών, συμμοριών – αδέσποτων γατόσκυλων, μα τον Κρόνο! Και κανείς δεν βλέπει με καλό μάτι έναν στρατό που περιφέρεται από δω κι από κει, όπως ξέρεις. Οι πάντες τον βλέπουν με καχυποψία. Μέχρι πότε σκοπεύεις να το συνεχίσουμε αυτό; Μετά από την Καλόπραγη, πού θα κατευθυνθούμε; Χρειάζεσαι πολλούς πολιτάρχες για τη Συμμαχία, έτσι δεν είναι; Αλλά, ακόμα κι όταν τους έχεις συγκεντρώσει, ο στρατός πού θα πάει; Θα συνεχίσει να τριγυρίζει; Ο Ποιητής δεν θα έρθει αμέσως προς τα νότια. Κι επιπλέον, ξοδεύουμε καύσιμα κι ένα σωρό άλλα πράγματα καθώς ταξιδεύουμε.»

Ο Βόρκεραμ τον άκουγε με σοβαρή έκφραση στο πρόσωπό του, γιατί κι εκείνος είχε σκεφτεί αυτά που τώρα του έλεγε ο Ρίντιλακ. Ήταν, πράγματι, ένα πρόβλημα. «Έχεις κάτι να προτείνεις, Αρχοντομαχητή;» Η ερώτηση του Βόρκεραμ ήταν τόσο σοβαρή όσο η έκφρασή του, όχι απότομη ή ειρωνική.

«Να σταματήσουμε κάπου, αρχηγέ. Να βρούμε ένα καλό μέρος και να σταματήσουμε. Κι εσείς – εσύ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, ο Πανιστόριος, και μερικοί άλλοι – θα μπορείτε να το έχετε ως βάση για να πηγαίνετε και να κάνετε τις πολιτικές σας δουλειές. Δεν είναι αυτό το πιο λογικό; Είμαστε στρατός, δεν είμαστε οι Νομάδες των Δρόμων – που οι περισσότεροι ακόμα αναρωτιούνται από πού τους ξέρεις.»

Ο Βόρκεραμ το αγνόησε αυτό το τελευταίο· είπε: «Έχεις δίκιο: πρέπει κάπου να σταματήσουμε. Έχεις κάποιο μέρος κατά νου;»

«Εγώ; Πού να ξέρω εγώ, αρχηγέ; Δεν είμαι από τούτες τις γειτονιές. Στην Ανακτορική Συνοικία μεγάλωσα, όπως γνωρίζεις.» Και κοίταξε ερωτηματικά τη Φιόνα, μήπως εκείνη είχε να προτείνει τίποτα.

Αλλά η πρώην φρουρός της Β' Κατωρίγιας μόρφασε. «Μη βλέπεις προς τη μεριά μου· δεν έχω ιδέα. Στη Β' Κατωρίγια θα μπορούσα να προτείνω κάποια μέρη, αλλά εδώ οι δρόμοι μου είναι άγνωστοι, όπως είναι για σένα και για τον αρχηγό, που είστε από τα νότια.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Βόρκεραμ-Bor. «Θα το σκεφτώ. Θα βρεθεί μια λύση.» Στο νου του είχε, φυσικά, τις θυγατέρες της Πόλης. «Για την ώρα, θα ρίξω μια ματιά στους χώρους εδώ.»

«Όπως θέλεις,» αποκρίθηκε ο Ρίντιλακ.

Μπήκαν στον ανελκυστήρα και ανέβηκαν ένα πάτωμα προτού ξαναβγούν. Ο Βόρκεραμ έκανε μια βόλτα στους περισσότερους ορόφους της πολυκατοικίας, βλέποντας πώς ήταν τα πράγματα, και συμπέρανε ότι δεν ήταν κι άσχημα. *Εξάλλου, δεν θα μείνουμε για πολύ εδώ. Δυο, τρεις μέρες, το μέγιστο... Και ο Ρίντιλακ μίλησε σωστά: δεν μπορούμε να συνεχίσουμε να περιφερόμαστε έτσι, γαμώτο. Είναι άβολο. Δεν είμαστε οι Νομάδες των Δρόμων, είτε έχουμε θυγατέρες για να μας βοηθήνε είτε όχι.* Καθώς βάδιζε μέσα στην πολυκατοικία χαιρέτησε διάφορους μισθοφόρους – όχι όλοι τους Εκλεκτοί – και ύστερα επέστρεψε στο γκαράζ του τρίτου ορόφου, όπου ανέβηκε στο θωρακισμένο, πολεμικό τετράκυκλο όχημα με το οποίο είχε έρθει.

Ο Λεονάρδος Άνταλμιρ κάθισε στο τιμόνι, ενώ η Μιράντα ήταν καθισμένη δίπλα του (για να βλέπει τον δρόμο και τα πολεοσημάδια) και οι άλλοι – ο Βόρκεραμ, η Ολντράθα, η Φοίβη, ο Ζαχαρίας ο Πικρός – κάθονταν πίσω. Ο Λεονάρδος έβγαλε το όχημα από το γκαράζ ανεβάζοντάς το σε μια γέφυρα που περνούσε πλάι από την πολυκατοικία και στρίβοντας, σύντομα, σε μια άλλη γέφυρα η οποία οδηγούσε προς τα κάτω, προς τους επίγειους δρόμους.

Ο Βόρκεραμ είπε: «Μιράντα...»

«Δε βλέπω τίποτα ανησυχητικό, αρχηγέ.» Και της φάνηκε περίεργο, ξαφνικά, που τον είχε αποκαλέσει *αρχηγέ*. *Τον έχω ξαναποκαλέσει αρχηγέ παλιότερα;* αναρωτήθηκε, μη μπορώντας να θυμηθεί. Ήταν σχεδόν σαν η Πόλη να είχε καθοδηγήσει τη γλώσσα της. Η Πόλη τον έβλεπε ως αρχηγό τον Βόρκεραμ-Bor.

«Δεν είν' αυτό. Σκέφτομαι εκείνο που είπε ο Ρίντιλακ, και θέλω να ζητήσω τη γνώμη σου.»

«Με ρωτάς αν ξέρω κανένα καλό μέρος για να σταματήσει ο στρατός σου; Μόνιμα;»

«Ναι. Αυτοί οι δρόμοι, προφανώς, δεν σου είναι άγνωστοι.»

«Έχεις κι εσύ κάποια ιδέα, όμως, έτσι δεν είναι;» Το διάβαζε στα σημάδια της Πόλης. Τα τριξίματα των τροχών του οχήματος, τα γυαλί-

σματα από τα τζάμια και τους καθρέφτες, της το μαρτυρούσαν: ο Βόρκεραμ-Βορ κάτι είχε κατά νου.

«Χρειαζόμαστε ένα κεντρικό μέρος αν είναι εκεί να σταματήσουμε. Και, έτσι όπως είναι αυτές οι περιοχές, μόνο ένα μπορώ να σκεφτώ που ίσως να μας βολεύει.»

«Ποιο;»

«Η Επιγεγραμμένη. Και, μάλιστα, πηγαίνοντας εκεί ίσως μπορέσουμε να χαλάσουμε τα σχέδια του Βάρνελ-Αλντ να εξοπλίσει τους κατοίκους και να τους στρέψει εναντίον της Φιλήκης, όπως μας είπες ότι τον είδες να κάνει στο όραμά σου.»

«Όχι εγώ, η Φοίβη. Αλλά το ίδιο είναι, βέβαια.» Η Μιράντα, όμως, αισθανόταν ξαφνιασμένη καθώς άκουγε τούτα τα λόγια από τον Βόρκεραμ, γιατί νόμιζε ότι αποτελούσαν ηχώ της φωνής του Θόρινταλ. Ήταν σαν οι φωνές τους να είχαν γίνει *μία* φωνή. Μιλούσε η Πόλη από μέσα τους; Ήταν μια από εκείνες τις συμπτώσεις που δεν είναι συμπτώσεις; Ήταν πολεοτύχη; Ήταν αυτός ο σωστός δρόμος για ν'ακολουθήσουν;

«Τι νομίζεις, Μιράντα;» ρώτησε ο Βόρκεραμ, βλέποντάς τη σιωπηλή μετά από τη διόρθωσή της σχετικά με τη Φοίβη. «Μας συμφέρει να πάμε στην Επιγεγραμμένη;»

«Δεν είμαι σίγουρη,» αποκρίθηκε η Μιράντα, έχοντας το βλέμμα της στραμμένο έξω, στα σημάδια της Πόλης. «Δεν...» Δεν ήθελε να πάρει εκείνη μια τέτοια απόφαση για ολόκληρο τον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ. Αν έκανε λάθος, μπορεί να ήταν τραγικό λάθος.

«Έχεις κατά νου κανένα καλύτερο μέρος;»

Καλύτερο μέρος; Εδώ πέρα; Με την Κορίνα να σε κυνηγά παντού, εκμεταλλεζόμενη σαν μαριονέτες της πολιτάρχες και τρομοκράτες; «Όχι... όχι, δεν έχω κανένα καλύτερο μέρος υπόψη μου. Αλλά... δεν ξέρω, Βόρκεραμ. Η Επιγεγραμμένη είναι πολύ κοντά στην Αυτοκρατορία του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Δίπλα στη Β' Κατωρίγια Συνοικία.»

«Και δίπλα στην Α' Κατωρίγια, επίσης,» τόνισε ο Βόρκεραμ. «Και θα χρειαστεί να τον αντιμετωπίσουμε τον Ποιητή αργά ή γρήγορα. Το μόνο που με προβληματίζει είναι ότι νότια της Επιγεγραμμένης βρίσκεται η Επιστρωτη, ενώ στα δυτικά της είναι η Ρόδα, που μας είπες ότι ο Πολιτάρχης της είναι καχύποπτος μαζί μας – μιλημένος από τον Σημαδεμένο. Νομίζεις ότι υπάρχει περίπτωση η Κορίνα να καταφέρει να τους

στρέψει αυτούς τους δύο – τον Πολιτάρχη της Επίστρωτης και τον Πολιτάρχη της Ρόδας – εναντίον μας;»

«Εναντίον σας; Εννοείς, να σας επιτεθούν;»

«Κάτι τέτοιο.»

«Δεν... και πάλι, δεν μπορώ να είμαι σίγουρη, Βόρκεραμ. Με την Κορίνα, κανείς δεν μπορεί να είναι σίγουρος. Αλλά δεν το θεωρώ και πολύ πιθανό. Οι πολιτάρχες δεν είναι λογικό να σας επιτεθούν χωρίς καμιά πρόκληση. Μπορεί να σας υποπτεύονται για απάτη μα δεν είναι και σύμμαχοι του Κάδμου Ανθοτέχνη, ούτε νομίζω πως πρόκειται να γίνουν, ό,τι κι αν τους πει η Κορίνα.»

«Αν η Κορίνα τούς στρέψει εναντίον μας,» είπε η Ολντράθα, «θα το κάνει με κάποιον άλλο, ύπουλο τρόπο.»

«Ναι, μάλλον,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Αλλά δεν ξέρω αν αυτό μπορεί να συμβεί στο άμεσο μέλλον. Απλώς λέω...» Ανασήκωσε τους ώμους. «Η απόφαση είναι, σε τελική ανάλυση, δική σου, Βόρκεραμ.»

«Νομίζω πως καλό θα ήταν να σταματήσουμε τον Βάρνελ-Αλντ απ'το να οπλίσει τους κατοίκους της Επιγεγραμμένης και να τους οδηγήσει κατά της Φιλήκης,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Και από την Επιγεγραμμένη, επιπλέον, θα μπορούμε να προσφέρουμε και κάποια βοήθεια στη Φιλήκη όταν τη χτυπήσουν.»

«Ναι,» είπε η Μιράντα, αν και διστακτικά. «Ναι, μπορεί νάχεις δίκιο. Η Πόλη αναμφίβολα σε ευνοεί, Βόρκεραμ, και είσαι καλύτερος στρατηγός από εμένα.» Παρά την πείρα της στη Ρελκάμνια, ύστερα από τόσα χρόνια ζωής, η Μιράντα δεν είχε ποτέ ασχοληθεί με διοίκηση στρατών. Ό,τι ήξερε το ήξερε από απλή παρατήρηση και μόνο. Και φοβόταν να κάνει κάποια πρόταση που ίσως να έβαζε σε κίνδυνο χιλιάδες ανθρώπους. *Ήδη έκανα πολύ κακό στην Πόλη πριν από λιγότερο από ένα μήνα*, σκέφτηκε, έχοντας στο μυαλό της τη μεγάλη καταστροφή στη Β' Κατωρίγια Συνοικία.

Του Βόρκεραμ δεν του άρεσε και τόσο ο δισταγμός που άκουγε στη φωνή της Μιράντας. *Διακρίνει κάτι στο μέλλον; αναρωτήθηκε. Κάτι το δυσμενές στην Επιγεγραμμένη; Κι αν ναι, γιατί του το έκρυβε; Ή, μήπως, απλά φοβόταν να τον επηρεάσει να πάρει μια απόφαση που ίσως αποδεικνυόταν λανθασμένη, ακόμα και επιζήμια, για όλους τους;*

Ο Βόρκεραμ κοίταξε την Ολντράθα. «Συμφωνείς να πάμε στην Επιγεγραμμένη;»

«Ούτε εγώ είμαι στρατηγός, Βόρκεραμ. Εσύ πρέπει να το αποφασίσεις.»

Ο Βόρκεραμ στράφηκε στη Φοίβη. «Εσύ τι λες;»

«Δε μ'ενδιαφέρει το θέμα,» αποκρίθηκε, φλεγματικά, η Νύφη του Χάροντα. «Δεν είναι δική μου υπόθεση. Τώρα έπρεπε να είχα ήδη σκοτώσει τον Ποιητή και νάχα φύγει από τούτους τους δρόμους.»

Ορισμένες φορές οι καταραμένες θυγατέρες της Πόλης τον τσάντιζαν τον Βόρκεραμ. Αλλά δεν είπε τίποτα. Θα το συζητούσε το θέμα με τον Όρπεκαλ και τον Αλέξανδρο, σύντομα. *Γιατί σίγουρα πρέπει να βρούμε ένα μέρος για να σταματήσουμε. Ο Ρίντιλακ μίλησε σωστά. Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε να περιφέρουμε ολόκληρο στρατό πέρα-δώθε σ'αυτές τις γειτονιές.*

Το μεσημέρι, στα λημέρια των Αλληλόδρομων είχαν συγκεντρωθεί διάφοροι αρχισυμμορίτες άλλων συμμοριών της Σκορπιστής μαζί με τους πιο έμπιστους ανθρώπους τους. Είχαν έρθει καλεσμένοι από τους μαντατοφόρους του Ευκαλύπτου του Λιγνού. Είχαν έρθει ακούγοντας ότι ένας σύμμαχος του ίδιου του Αλυσοδομένου Ποιητή – του Αλυσοδομένου Ποιητή, του Κάδμου Ανθοτέχνη, μα τον Κρόνο! – ήταν εδώ, και ήθελε να μιλήσει σε όλους τους. Ήθελε να τους καλέσει στον στρατό του Ποιητή. Η επιθυμία τους είχε γίνει πραγματικότητα πολύ πιο νωρίς απ'ό,τι το περίμεναν. Δεν είχαν πάει να βρουν τον Αλυσοδομένο Ποιητή· εκείνος τούς είχε αναζητήσει. Είχε ακούσει γ'αυτούς. Η φήμη τους – η δύναμή τους εδώ, στη Σκορπιστή – ήταν μεγάλη!

Στη γειτονιά των Αλληλόδρομων βρίσκονταν τώρα συναθροισμένοι νοματαίοι από τους Τροχοβάτες, τους Οδοκράχτες, τους Γεροντότροχους, τους Πολυμήχανους, τους Προφυλακτήρες, τους Δρομείς, τους Πολύ Ελαστικούς, τους Υπομονετικούς.

Πού είναι ο άνθρωπος του Ποιητή; ρωτούσαν. Πού είναι;

«Αν όλα τούτα είναι καμιά κομπίνα σου, Ευκάλυπτε, θα φτύσεις αίμα, πούστη!» απείλησε ο Αρχισυμμορίτης των Τροχοβατών.

«Ο Ευκάλυπτος ο Λιγνός δεν κάνει τόσο ηλίθιες κομπίνες, μαλάκα Βεντάκη,» αποκρίθηκε ο Ευκάλυπτος. «Κι αν με ξαναπείς πούστη θα έχουμ' επεισόδιο, κερατά του Σκοτοδαίμονος.»

Ο Βεντάκης έβγαλε ένα υπόκωφο γρύλισμα, μα δεν άρθρωσε άλλη κουβέντα.

Από το βάθος του δρόμου ένα όχημα ήρθε. Τετράκυκλο και μικρό. Δεν έμοιαζε για θωρακισμένο, αλλά ήταν. Και ούτε κανείς θα φανταζόταν εύκολα πως ήταν, επίσης, μεταβαλλόμενο όχημα.

Η Κορίνα το οδηγούσε, και το σταμάτησε αντίκρυ στους συγκεντρωμένους συμμορίτες. Διάβαζε στα σημάδια της Πόλης ότι ήταν όλοι τους πρόθυμοι – πρόθυμοι να πολεμήσουν για το ίνδαλμά τους, τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή. *Ο Κάδμος... είναι υπέροχος*, σκέφτηκε η Κορίνα, μειδιώντας πίσω από το μαντήλι που έκρυβε το μισό της πρόσωπο. Αισθανόταν περήφανη γι'αυτόν. Τον είχε κάνει ένα τόσο δυνατό φως μέσα στην Ατέρμονη Πολιτεία! Και τα δυνατά φώτα πάντα προσελκύουν τα έντομα.

Η Σκορπιστή ήταν μια φωλιά γεμάτη επικίνδυνα έντομα. Ορδές ολόκληρες.

Η Κορίνα βγήκε από το όχημα μαζί με τη Τζέσικα και τους δύο σωματοφύλακες του Βάρνελ-Αλντ. Τελευταίος βγήκε ο καινούργιος Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, στάθηκε μπροστά από τους υπόλοιπους, και συστήθηκε μεγαλόφωνα στους αρχισυμμορίτες και τους έμπιστούς τους που τον αντίκριζαν. Τους είπε ποιος ήταν, με ποιον ήταν σύμμαχος, και γιατί βρισκόταν εδώ.

Και στα πρόσωπά τους – στα πρόσωπα ορισμένων από αυτούς, τουλάχιστον – διέκρινε πως τον αναγνώριζαν. Πρέπει να τον είχαν ξαναδεί, σε κάποια εφημερίδα, σε κάποιο περιοδικό. Τα νέα κυκλοφορούσαν γρήγορα στους δρόμους της Ρελκάμνια από συνοικία σε συνοικία. Η όψη του Βάρνελ-Αλντ δεν τους ήταν άγνωστη.

«Ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής ζητά να πολεμήσετε γι'αυτόν!» τους είπε πάλι, για έμφαση. «Να ενωθείτε, όλοι στην Σκορπιστή – ν'αφήσετε τις μεταξύ σας φιλονικίες και έχθρες – και να πολεμήσετε για έναν σκοπό, που θα σας κάνει πλούσιους και δυνατούς.»

«Τι σκοπός είν' αυτός;» ρώτησε μια γυναίκα.

«Ποια μιλάει;» θέλησε να μάθει ο Βάρνελ-Αλντ. «Ποια είσαι;»

«Με λένε Καρολίνα, είμαι αρχηγός των Πολυμήχανων.» Κοντή, φαρδιά, γαλανόδερμη, με κόκκινα μαλλιά που έπεφταν ώς τους ώμους· φορούσε πέτσινα ρούχα, με αλυσίδες τυλιγμένες γύρω από τον κορμό της σαν πανοπλία. Έμοιαζε άγρια.

«Ο σκοπός,» απάντησε στην ερώτησή της ο Βάρνελ-Αλντ, «είναι η κατάκτηση της Φιλήκης. Η συντριβή του καθεστώτος της.»

Μουρμουρητά ανάμεσα από τους αρχισυμμορίτες και τους έμπιστούς τους. Κανείς δεν ήξερε ακόμα γι' αυτό: οι μαντατοφόροι του Ευκαλύπτου δεν τους είχαν πει λεπτομέρειες· ούτε ο ίδιος, όταν είχαν έρθει.

«Ο Ποιητής επιτίθεται στη Φιλήκη;» ρώτησε ένας άντρας.

«Ποιος μιλάει;» θέλησε να μάθει ο Βάρνελ-Αλντ.

«Ο αρχηγός των Οδοκραχτών,» απάντησε ο άντρας, «με τ' όνομα ο Χαροκόπος Μπιλ.» Ένας θηριώδης τύπος με μακριά μαλλιά και μούσια, και δέρμα λευκό-ροζ. Αλλά πρέπει να ήταν μεγάλος σε ηλικία· εξηντάρης ίσως. Τα περισσότερα μαλλιά του ήταν άσπρα και λίγα πλέον μαύρα. Το ίδιο και τα μούσια του.

«Ο Κάδμος Ανθοτέχνης δεν επιτίθεται στη Φιλήκη,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ-Αλτ. «Γι' αυτό κιόλας χρειάζεται τη βοήθειά σας.» Και τους είπε ό,τι είχε πει και στον Ευκάλυπτο τον Λιγνό. Τους είπε ποιοι άλλοι θα χτυπούσαν τη Φιλήκη. Τους τόνισε πως δεν θα ήταν μόνοι τους, γιατί μόνοι τους δεν θα μπορούσαν ποτέ να νικήσουν· οι Φιλήκοι ήταν καλά οπλισμένοι και καλά οργανωμένοι. Με συμμάχους, όμως, όπως τη Σέχτα των Άδηλων Ήχων, τους άρπαγες από τις Ήμερες Συνοικίες, και άλλους, δεν μπορούσαν να ηττηθούν! Η Φιλήκη θα έπεφτε στα χέρια τους!

Φτάνει μόνο να ήταν πρόθυμοι να εγκαταλείψουν τις μεταξύ τους έχθρες και να ενωθούν.

Το μικρό πλήθος που τον άκουγε άρχισε ξαφνικά να μιλά μανιασμένα, ο ένας συμμορίτης με τον άλλο – μια χάβρα χωρίς λογική και χωρίς νόημα. Και ο Βάρνελ σκέφτηκε προς στιγμή ότι ίσως να είχε χάσει τον χρόνο του εδώ, περιμένοντας από το πρωί τους Αλληλόδρομους να συγκεντρώσουν τους άλλους αρχισυμμορίτες. Ίσως η Κορίνα να είχε άδικο και οι συμμορίες της Σκορπιστής να μην μπορούσαν να παραμερίσουν τις έχθρες τους για να πολεμήσουν για τον Ανθοτέχνη. Κι αν

είναι έτσι, θα πρέπει να αναθεωρήσουμε τα σχέδιά μας, συλλογίστηκε ο Βάρνελ-Αλντ, προβληματισμένα, σταυρώνοντας τα χέρια του μπροστά του, καθώς ατένιζε τους συμμορίτες να φωνασκούν και να διαπληκτίζονται.

Η Κορίνα, όμως, δεν είχε τις ίδιες αμφιβολίες με τον καινούργιο Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Τα μάτια της έβλεπαν πίσω από τους διαπληκτιζόμενους συμμορίτες, έβλεπαν πέρα από αυτούς: διάβαζαν τα σημάδια της Πόλης. Και τα σημάδια της Πόλης ήταν ευνοϊκά, νόμιζε η Κορίνα. *Παρά τις έχθρες τους, η σαγήνη που ασκεί ο Αλυσοδεμένος Ποιητής επάνω τους είναι μεγάλη. Είναι αρκετή για να τους ενώσει. Πρόσκαιρα έστω.*

Υστερα από κάποια ώρα, όταν ο σαματάς των συναθροισμένων συμμοριτών είχε καταλαγιάσει, μία απ'αυτούς είπε: «Σκεφτόμαστ' ότι η πρότασή σου είν' καλή, Βάρνελ-Αλντ, αλλά δεν είμαστ' εμείς οι μόνες συμμορίες δω να πέρα.»

«Ποια μιλάει;» ρώτησε ο Βάρνελ-Αλντ. «Ποια είσαι;»

«Η Μαμά των Προφυλακτήρων, η αρχηγός τους, η Γιολάντα,» απάντησε η λυγερή, μαυρόδερμη γυναίκα που τα μαλλιά της ήταν κατάξανθα, μακριά ως τη μέση, και έκδηλα βαμμένα. Το πρόσωπό της ήταν γεμάτο ζάρες και βαθιές ρυτίδες. Αν έκρινες απ'αυτές θα την έκανες γύρω στα εβδομήντα, σκέφτηκε ο Βάρνελ, αλλά δεν μπορεί να ήταν τόσο μεγάλη η τύπισσα.

«Οι άλλες συμμορίες νομίζεις ότι δεν θα συμμαχήσουν μαζί σας για να επιτεθούν στη Φιλήκη;» τη ρώτησε.

Η Μαμά των Προφυλακτήρων χαμογέλασε, δείχνοντας απρόσμενα αστραφτερά δόντια σαν εξωδιαστασιακής λύκαινας από παραμύθι. «Τ'αντίθετο, αγαπητέ μου. Μόλις τους το σφυρίζουμε εγώ λέω πως θα τρέξουν να μη χάσουν κι αυτοί τα λάφυρα.»

Και οι περισσότεροι απ'τους άλλους έγνεψαν καταφατικά, ή γέλασαν γνέφοντας.

Ο χρόνος μου δεν πήγε χαμένος, λοιπόν, συμπέρανε ο Βάρνελ, και λοξοκοίταξε την Κορίνα.

Η οποία του έκλεισε φευγαλέα το δεξί μάτι. Και ο Βάρνελ ήταν σίγουρος – σίγουρος, για κάποιο λόγο – πως μονάχα εκείνος πρόσεξε τούτη την κίνησή της. Ένα πράσινο στραφτάλισμα.

Η Ολντράθα και ο Βόρκεραμ μπήκαν στο δωμάτιό τους στο ξενοδοχείο έχοντας μαζί τους πρόχειρο φαγητό. Κανείς άλλος δεν ήταν εδώ. Ήταν μικρό δωμάτιο· τίποτα το ιδιαίτερο. Ένα κρεβάτι στο βάθος, δυο μικρές πολυθρόνες κι ένα τραπεζάκι λίγο πιο μπροστά· πα-ραδίπλα, η πόρτα του μπάνιου· προς τ'αριστερά, η μπαλκονόπορτα, που τώρα οι γρίλιες της ήταν κατεβασμένες.

Ο Βόρκεραμ και η Ολντράθα άφησαν το φαγητό στο τραπέζι, έβγα-λαν τα πιο βαριά τους ρούχα και τα υποδήματά τους, και κάθισαν στις αντικριστές πολυθρόνες για να γευματίσουν. Πεινούσαν σαν διάολοι κι οι δυο τους. Ο Βόρκεραμ είχε αποφασίσει πως η συζήτηση περί Επιγε-γραμμένης με τον Πανιστόριο και τον Όρπεκαλ-Λάντι μπορούσε να περιμένει.

Καθώς πιρούνιαζε την ψημένη σάρκα του γεμιστού φασιανού στο πιάτο του, κοίταζε την Ολντράθα να τρώει την αχνιστή χορτόσουπά της με το κουτάλι και να γλείφει τα χείλη της. Είχε κάτι το πολύ ερωτι-κό έτσι όπως έτρωγε, νόμιζε ο Βόρκεραμ· αλλά, πέρα απ'αυτό, του ά-ρεσε να τη βλέπει να τρώει. Και είχε ακούσει κι άλλους ανθρώπους να τους αρέσει να βλέπουν τους άλλους να τρώνε. *Τι βίτσιο της ανθρωπό-τητας είναι αυτό; Μόνο στη Ρελκάμνια το έχουμε, άραγε, ή το έχουν κι άλλου στο Γνωστό Σύμπαν;*

Η Ολντράθα τον ατένισε ξαφνικά, παίρνοντας την προσοχή της από το φαγητό της, γλείφοντας για μια τελευταία φορά τα χείλη της. «Τι σκέφτεσαι, αγάπη μου;»

Διάβαζε το μυαλό μου; Από μια θυγατέρα της Πόλης πώς μπορούσες να μην το περιμένεις; Ο Βόρκεραμ γέλασε. «Ότι μ'αρέσει να σε βλέπω να τρως.»

Η Ολντράθα μειδίασε. «Να φάω κι άλλο, λοιπόν;» Πιάνοντας το πι-ρούνι της κάρφωσε μια ψητή πατάτα από αυτές μέσα στη σαλάτα στο κέντρο του μικρού τραπεζιού, την έφερε στο στόμα της, τη δάγκωσε.

«Οι θυγατέρες της Πόλης θεραπεύονται με αφύσικα γρήγορο τρό-πο,» είπε ο Βόρκεραμ, «αλλά εξακολουθούν να πεινάνε...»

«Σου φαίνεται περίεργο;» τον ρώτησε, μασώντας.

«Αν δεν φάτε θα πεθάνετε;» Κι εκείνος μασούσε τώρα μια μπουκιά από τη γέμιση του φασιανού ενώ, συγχρόνως, άνοιγε το μπουκάλι με το Σεργήλιο κρασί και γέμιζε τα ποτήρια τους.

«Φυσικά και θα πεθάνουμε.» Αναποδογύρισε τα μάτια της. «Κάτι ερωτήσεις...» Αλλά τον πείραζε· ήταν φανερό.

«Σοβαρολογείς, έτσι;»

«Δεν είμαστε αθάνατες, Βόρκεραμ. Ναι, αν δεν φάμε, αν δεν πιούμε, θα πεθάνουμε. Πεινάμε όπως κι εσύ, πίστεψέ με.»

«Χμμμ...» Ο Βόρκεραμ ήπιε μια γουλιά απ'το κρασί του. «Ωραίο,» παρατήρησε. «Είναι όντως Σεργήλιο.» Κυκλοφορούσαν πολλοί «Σεργήλιοι οίνοι» στη Ρελκάμνια που δεν ήταν καθόλου από τη Σεργήλη, όπως είχε διαπιστώσει αρκετές φορές.

Όταν τελείωσαν το φαγητό, ξάπλωσαν στο κρεβάτι καπνίζοντας και βλέποντας τον καπνό να στροβιλίζεται προς το ταβάνι. Ύστερα, ο Βόρκεραμ άπλωσε το χέρι του, έπιασε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από το κομοδίνο, και κάλεσε τον Πανιστόριο.

Η Μιράντα τον είχε βρει στο δωμάτιό της όταν μπήκε. Το είχε ήδη προσέξει από τα πολυεσημάδια ότι κάποιος «εισβολέας» ήταν μέσα, αλλά «όχι εχθρικός». Ωστόσο είχε ανοίξει την πόρτα με επιφύλαξη, έτοιμη να χρησιμοποιήσει την τέχνη της Γατομαχίας αν χρειαζόταν – ξέροντας πως και η Φοίβη θα πεταγόταν να τη βοηθήσει αν όντως υπήρχε ανάγκη. Η Νύφη του Χάροντα έμενε στο διπλανό δωμάτιο και μόλις τότε ξεκλείδωνε κι αυτή την πόρτα της και έμπαινε. Τα δωμάτιά τους βρίσκονταν εκατέρωθεν του δωματίου του Βόρκεραμ-Βορ και της Ολντράθα, για να τον προστατεύουν, και εκείνος κι η Αδελφή τους είχαν ήδη κλείσει τη δική τους πόρτα.

Η Μιράντα είδε ότι δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας, τελικά. Ο εισβολέας ήταν πράγματι φιλικός. Καθόταν σε μια καρέκλα και κάπνιζε, περιμένοντάς την. Είχε φέρει και φαγητό.

Χαμογέλασε. «Σ'το έδειξε η Πόλη ότι ήμουν εδώ, ε;»

«Όλα τα καταλαβαίνετε, κύριε Πανιστόριε,» αποκρίθηκε η Μιράντα.

«Δε σε είδα ξαφνιασμένη που με είδες, γι'αυτό το είπα.»

«Νομίζεις,» τον πείραξε πλησιάζοντάς τον, «ότι μια γριά γυναίκα σαν εμένα θα ξαφνιαζόταν τόσο εύκολα;» Έσκυψε και τον φίλησε στα χείλη.

Υστερα, αφού έβγαλε τα περισσότερα ρούχα της, κάθισε κοντά του και έφαγαν. Τώρα, καθώς ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Αλέξανδρου κουδούνιζε, είχαν μόλις αρχίσει να φιλιούνται επάνω στο κρεβάτι.

«Τι σου λέει η Πόλη; Είναι σημαντικό, ή να το αγνοήσω;»

«Να μην το αγνοήσεις.»

«Ό,τι πεις...» Ο Αλέξανδρος έπιασε τον πομπό από το πάτωμα, όπου τον είχε ρίξει μαζί με τη ζώνη του, και είδε στη μικρή οθόνη ότι ήταν ο Βόρκεραμ-Βορ. Πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής. «Έλα' τι συμβαίνει;»

«Πρέπει να μιλήσουμε.»

«Τώρα;»

«Ναι. Θα ειδοποιήσω και τον Όρπεκαλ.»

«Προέκυψε κάτι;»

«Θα σας πω όταν είστε εδώ.»

«Εντάξει, έρχομαι.» Ο Αλέξανδρος έκλεισε τον πομπό. Κοίταξε τη Μιράντα συνοφρυωμένος. «Ξέρεις περί τίνος πρόκειται;»

«Έχω μια υποψία,» παραδέχτηκε εκείνη καθώς έδενε ξανά τον στηθόδεσμό της.

«Και γιατί δεν μου είπες τίποτα ως τώρα; Είναι κάτι σημαντικό;»

«Θα το ακούσεις από τον ίδιο τον αρχηγό.» Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι βαδίζοντας πάνω σ'ένα βιολογικό κι ένα μηχανικό πόδι, άνετη σαν γάτα. Και είχε υπέροχα οπίσθια για γριά γάτα, όφειλε να παρατηρήσει ο Αλέξανδρος.

Ντύθηκαν και πήγαν στο δωμάτιο του Βόρκεραμ-Βορ, στην πλαϊνή πόρτα. Ήταν ξεκλείδωτη, περιμένοντάς τους.

«Μαζί ήσασταν;» ρώτησε ο Βόρκεραμ, καθισμένος στη μια από τις δύο μικρές πολυθρόνες, με τελειωμένο φαγητό στο τραπεζάκι ανάμεσά τους. Η Ολντράθα καθόταν στο κρεβάτι.

Ο Αλέξανδρος δίστασε ν'απαντήσει' δεν ήξερε αν η Μιράντα ήθελε να-

«Ναι,» είπε η Μιράντα.

Μάλλον δεν έχει πρόβλημα... σκέφτηκε ο Αλέξανδρος.

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, που κι άλλη φορά τούς είχε πιάσει μαζί. «Αρχίζω να καταλαβαίνω.»

«Εγώ δεν έχω καταλάβει τι συμβαίνει,» είπε ο Αλέξανδρος, αναφερόμενος σ'άλλο θέμα. «Η Μιράντα είπε ότι μάλλον ξέρει, αλλά δεν ήθελε να μου εξηγήσει.»

«Θα τ'ακούσεις τώρα. Κάτσε νάρθει κι ο Όρπεκαλ.»

Ο Αλέξανδρος πήρε θέση στην άλλη πολυθρόνα.

Η Μιράντα κάθισε οκλαδόν στο πάτωμα, ανάβοντας τσιγάρο.

«Ο Όρπεκαλ πού θα καθίσει;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Του είπα να φέρει καρέκλα,» απάντησε ο Βόρκεραμ. Και προς τη Μιράντα: «Εσύ είσαι σίγουρη ότι αυτά τα Εκτρώματα θα είναι ήσυχα μες στο φορτηγό σου για όσο θα είμαστε εδώ;»

«Αν βγουν για βόλτα θα το ακούσεις, νάσαι σίγουρος.»

«Ελπίζω να αστείευεσαι, και μόνο.» Δεν έμοιαζε διασκεδασμένος. Και δεν ήταν. Αν αυτά τα μηχανικά τέρατα άρχιζαν να κάνουν ζημιές, ίσως να διαδιδόταν ότι μετέφερε μαζί του επικίνδυνα και ανεξέλεγκτα όπλα: πράγμα που δεν θα τον εξυπηρετούσε καθόλου τώρα που προσπαθούσε να κερδίσει την εμπιστοσύνη των πολιταρχών για να φτιάξει τη Συμμαχία. *Ακόμα ένας λόγος, σκέφτηκε, για να βρούμε στον στρατό μας ένα μόνιμο μέρος διαμονής.*

Η πόρτα του δωματίου (που ήταν ακόμα μισάνοιχτη) άνοιξε και ο Όρπεκαλ-Λάντι μπήκε κρατώντας παραμάσχαλα μια καρέκλα. «Να κλείσω, ή περιμένουμε κι άλλον;»

«Να κλείσεις,» είπε ο Βόρκεραμ. Η Φοίβη μάλλον δεν θα ερχόταν, ακόμα κι αν την καλούσε. Το θέμα δεν έμοιαζε να την ενδιαφέρει. *Θαύμα είναι που εξακολουθεί να βρίσκεται μαζί μας. Ο Κρόνος είναι, ακλόνητα, στο πλευρό μας.* Τρεις θυγατέρες φαίνεται πως πάντα τις έστελνε κοντά στον Βόρκεραμ. Πάντα. Τώρα που η Άνμα και η Νορέλτα είχαν εξαφανιστεί, η Μιράντα και η Φοίβη ήταν εδώ. Εκτός από την Ολντράθα, φυσικά.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι έκλεισε την πόρτα και κάθισε στην καρέκλα που είχε φέρει. «Έτσι όπως μου μίλησες, μου ακούστηκες πολύ σοβαρός. Πρόκειται για κάτι καινούργιο, ή-;»

«Δεν είναι καινούργιο. Τίποτα που συνέβη στην Καλόπραγη, δηλαδή. Το θέμα αφορά τον στρατό μας. Πρέπει να βρούμε ένα μέρος για να σταματήσει.»

«Να σταματήσει; Τι-;»

«Δεν είναι συνετό να τον περιφέρουμε από δω κι από κει σε τούτους τους δρόμους, Όρπεκαλ. Τραβάμε πολλή προσοχή επάνω μας, δημιουργούμε υποψίες. Ο κόσμος είναι-»

«Έχεις δίκιο,» ένευσε ο Αλέξανδρος.

«-πολύ καχύποπτος με τους περιφερόμενους στρατούς. Ο Ρίντιλακ-Κονχ – ένας απ'τους μισθοφόρους μου – μου το θύμισε πιο πριν, αλλά κι εγώ το είχα στο μυαλό μου.»

«Δεν μπορούμε, όμως, να σταματήσουμε πουθενά,» είπε ο Όρπεκαλ, «έτσι δεν είναι;»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Βόρκεραμ κουδούνισε ξαφνικά, και ήταν επάνω στο κρεβάτι, πλάι στην Ολντράθα, η οποία διάβασε στα πολεοσημάδια που απρόσμενα δημιουργήθηκαν ότι η κλήση ήταν σημαντική. Ποιος μπορεί να καλούσε, όμως; Κοιτάζοντας τη μικρή οθόνη της συσκευής, ο κώδικας δεν της έλεγε τίποτα.

«Ποιος είναι, Ολντράθα;» ρώτησε ο Βόρκεραμ.

«Δεν ξέρω.» Τεντώθηκε για να του δώσει τον πομπό.

Ο Βόρκεραμ τον πήρε στο χέρι του, κοίταξε τη μικρή οθόνη. «Ούτε εγώ ξέρω,» παρατήρησε, συνοφρυωμένος. Και πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής. «Μάλιστα;»

«Καλησπέρα σας,» είπε μια αντρική φωνή που όλοι μες στο δωμάτιο μπορούσαν ν'ακούσουν από το ηχείο του πομπού. «Ο κύριος Βόρκεραμ-Βορ;»

«Ποιος ρωτά;»

«Σας καλώ από το Γραφείο του Πολιτάρχη της Καλόπραγης, κυρίου Ρόμενταλ-Κονχ. Είμαι ο Γραμματέας του. Είστε ο κύριος Βόρκεραμ-Βορ;»

«Μάλιστα.»

«Μας έχουν ειδοποιήσει ότι επιθυμείτε να συναντήσετε τον Εξοχότατο, κύριε Βόρκεραμ-Βορ – εσείς και τα άλλα δύο μέλη της Τριανδρίας σας. Δώσατε αυτό τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα στην Αστυνομία.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, «τον έδωσα, και σας περίμενα να με καλέσετε.» Αν και η αλήθεια ήταν πως δεν το περίμενε από *τώρα*. Τον είχαν ξαφνιασει.

«Ο κύριος Ρόμενταλ-Κονχ θα σας συναντήσει σήμερα, στις οχτώ, στο Πολιτικό μας Μέγαρο, αν βολεύει κι εσάς.»

Ο Βόρκεραμ έριξε ένα βλέμμα στον Αλέξανδρο και στον Όρπεκαλ, οι οποίοι δεν φάνηκε να έχουν καμιά αντίρρηση. «Φυσικά και μας βολεύει.»

«Γνωρίζετε πού βρίσκεται το Πολιτικό Μέγαρο της Καλόπραγης;»

«Θα το εντοπίσω.»

Ο Γραμματέας τού είπε τη διεύθυνση. «Ο Εξοχότατος θα σας περιμένει.» Και ρώτησε: «Εκτός από εσάς, τον κύριο Αλέξανδρο Πανιστόριο, και τον κύριο Όρπεκαλ-Λάντι- σωστά λέω τα ονόματά τους, έτσι;»

«Ασφαλώς.»

«Εκτός από εσάς θα είναι και κανείς άλλος;»

«Καμιά ντουζίνα μισθοφόροι μου. Δεν πηγαίνουμε πουθενά χωρίς κάποια στοιχειώδη προστασία αυτές τις ημέρες. Έχουμε πολλούς εχθρούς.»

«Μάλιστα. Κατανοητό. Στις οχτώ θα σας περιμένουμε στο Πολιτικό Μέγαρο, κύριε Βόρκεραμ-Βορ.»

Ο Βόρκεραμ τον χαιρέτησε και η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε.

«Πολύ βιαστικά δεν μας κάλεσαν;» είπε ο Αλέξανδρος, καχύποπτα. Κι έστρεψε το βλέμμα του στη Μιράντα.

«Δε βλέπω κάτι το ύποπτο,» δήλωσε εκείνη.

«Θα έχουν ακούσει για εμάς,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι, με κάποια έπαρση ίσως. «Είμαστε οι μόνοι πραγματικοί αντίμαχοι του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

Η Ολντράθα σκέφτηκε, διασκεδασμένη: *Κάνει πολιτικό κήρυγμα ακόμα κι ανάμεσα σε φίλους και συμμάχους ο Όρπεκαλ;*

«Τέλος πάντων,» είπε ο Αλέξανδρος. «Ας τελειώσουμε την κουβέντα μας, Βόρκεραμ. Έχουμε χρόνο μέχρι τις οχτώ. Μας έλεγες ότι ο στρατός μας πρέπει να βρει ένα μέρος για να σταματήσει μόνιμα – να μην περιφέρεται.»

«Ναι.»

«Έχεις κάποιο μέρος υπόψη;»

«Την Επιγεγραμμένη.»

Ο Όρπεκαλ ξαφνιάστηκε. «Την Επιγεγραμμένη;»

«Ναι, γιατί όχι; Έχεις καμιά καλύτερη συνοικία κατά νου;»

«Πράγματι,» συμφώνησε ο Αλέξανδρος. «Αν το σκεφτείς, η Επιγεγραμμένη είναι ιδανική γι' αυτή τη δουλειά.»

«Μα η Φοίβη είπε χτες ότι ο Βάρνελ-Αλντ θα οπλίσει τους κατοίκους της για-»

«Ακριβώς, Όρπεκαλ,» τον διέκοψε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Αυτό σκοπεύει να κάνει. Αλλά δεν νομίζω να το έχει κάνει ακόμα· κι εμείς θα τον σταματήσουμε.»

/29\

Η Τριανδρία συναντά ακόμα έναν πολιτάρχη τον οποίο θέλει να προσελκύσει στην Αμυντική Συμμαχία, ενώ οι θυγατέρες της Πόλης κάνουν διάφορες παρατηρήσεις.

Το Πολιτικό Μέγαρο της Καλόπραγης ήταν ένα μεγάλο οικοδόμημα στη διασταύρωση τεσσάρων γεφυρών, σε αρκετό ύψος από το έδαφος. Το εξάτροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό των Εκλεκτών πλησίασε την κεντρική του πύλη· ο Βόρκεραμ-Βορ μίλησε στους φρουρούς από ένα παράθυρο, δηλώνοντας ποιος ήταν· και οι φρουροί άφησαν το μεγάλο όχημα να περάσει. Ο Μάικλ Παγοθραύστης, που το οδηγούσε, το στάθμευσε κάτω από ένα υπόστεγο μέσα στην περιτειχισμένη αυλή του Μεγάρου, καθοδηγούμενος από τα νεύματα μιας φρουρού με προκλητικά κοντή φούστα. Ο Βόρκεραμ σκέφτηκε μεταξύ αστείου και σοβαρού: *Τη ντύνουν έτσι για νάναι σίγουροι ότι δεν θα την παραβλέψεις;*

Οι μηχανές του φορτηγού έσβησαν και οι επιβάτες του, ανοίγοντας πόρτες δεξιά κι αριστερά, κατέβηκαν. Ο Όρπεκαλ-Λάντι και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος ήταν εδώ, φυσικά, μαζί με τον Βόρκεραμ-Βορ – ολόκληρη η Τριανδρία. Και δώδεκα σωματοφύλακες τούς συνόδευαν: οι τρεις Θυγατέρες της Πόλης, η Φοριντέλα-Ράο, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, ο Μάικλ Παγοθραύστης, η Ζιλκάμ'μορ, ο Ζαχαρίας ο Πικρός, ο Λεονάρδος Άνταλμιρ, η Ζιρτάλια, η Φρίντα, και ο Ρίντιλακ-Κονχ. Ο τελευταίος είχε ζητήσει ο ίδιος να έρθει, όταν έμαθε ότι θα πήγαιναν στο Πολιτικό Μέγαρο, γιατί ήθελε να δει από κοντά τον απόμακρο ξάδελφό του, τον Ρόμενταλ-Κονχ.

Μια μικρή φρουρά τούς πλησίασε – όλοι τους αστυνομικοί της Καλόπραγης, απ'ό,τι φαινόταν, αν και με στολές που δεν έμοιαζαν με των άλλων αστυνομικών εδώ. Η Μιράντα είχε ήδη πει στον Βόρκεραμ, τον Αλέξανδρο, τον Όρπεκαλ, και τους υπόλοιπους ότι αυτοί ονομάζονταν Πρώτοι Φύλακες. Ήταν οι ελίτ της Αστυνομίας της Καλόπραγης.

Ένας ψηλόλιγνος άντρας που θύμιζε σπαθί χαιρέτησε τον Βόρκεραμ-Βορ, τον Πανιστόριο, και τον Όρπεκαλ-Λάντι δια χειραψίας, καλωσορίζοντάς τους στο Πολιτικό Μέγαρο της Καλόπραγης και ζητώντας τους να ακολουθήσουν αυτόν και τους συναδέλφους του.

«Οδηγήστε μας,» είπε ο Βόρκεραμ, «κύριε...;»

«Γενικός Πρωτοφύλακας Φράνσις Μορράσβω,» συστήθηκε ο σπαθοειδής άντρας.

Η Τριανδρία και οι σωματοφύλακές τους ακολούθησαν τον Γενικό Πρωτοφύλακα και τους άλλους Πρώτους Φύλακες της Καλόπραγης, αφήνοντας πίσω τους τον περίβολο του Πολιτικού Μεγάρου και μπαίνοντας στους εσωτερικούς του χώρους. Διέσχισαν μερικούς διαδρόμους, ανέβηκαν μια πλατιά σκάλα στρωμένη με όμορφο χαλί με περίτεχνα σχέδια στις άκριες, και έφτασαν σε μια στρογγυλή αίθουσα με πίνακες και παράθυρα στους τοίχους. Στο κέντρο της ήταν ένα επίσης στρογγυλό τραπέζι με καθίσματα και ένα μεγαλύτερο κάθισμα που θύμιζε θρόνο. Πλάι σ' αυτό τον θρόνο στεκόταν ένας άντρας που ο Βόρκεραμ είχε δει στην εφημερίδα την οποία του είχε φέρει ο Πανιστόριος. Ήταν ο Ρόμενταλ-Κονχ, φυσικά, ο Πολιτάρχης της Καλόπραγης και, πράγματι, δεν έμοιαζε μεγάλος. Ίσως να ήταν καμιά πενταετία μεγαλύτερος από τον Ρίντιλακ, όχι περισσότερο: δηλαδή, το πολύ, σαράντα χρονών. Είχε δέρμα λευκό-ροζ, μακρύ πρόσωπο με μικρό μούσι στο σαγόνι, και κοντοκουρεμένα καστανά μαλλιά. Φορούσε λευκό, φαρδύ πουκάμισο όλο πτυχώσεις· γαλανό μανδύα που πιανόταν με χρυσές αγκράφες στους ώμους του· και μελανόχρωμο παντελόνι με ζώνη που είχε μεγάλη αργυρή αγκράφα μ'έναν μικρό λίθο στο κέντρο.

Δεξιά του στεκόταν ένας άντρας πιο εύσωμος από αυτόν αλλά που σε καμιά περίπτωση δεν θα μπορούσες να αποκαλέσεις χοντρό. Έμοιαζε τετράγωνος, μα σίγουρα δεν ήταν σωματοφύλακας· η όλη του όψη και στάση το φανέρωναν αυτό στον Βόρκεραμ. Ήταν λευκόδερμος όπως τον Ρόμενταλ-Κονχ και φορούσε σκούρο-μπλε κοστούμι. Φρεσκοξυρισμένος και με κεφάλι τελείως καραφλό.

Αριστερά του Πολιτάρχη στεκόταν μια γυναίκα που ίσως να ήταν λίγο μεγαλύτερη από τον Ρόμενταλ-Κονχ. Γαλανόδερμη και μαυρομάλλα, με μακριά, περιποιημένη κόμη που έπεφτε στην πλάτη της. Το φόρεμά της ήταν μαύρο, όλο δαντέλες και αργυρά κοσμήματα. Είχε εκείνο το

είδος της ομορφιάς που πολλοί θα ονόμαζαν *αριστοκρατική*, νόμιζε ο Βόρκεραμ.

Κι αυτοί δεν ήταν οι μόνοι άνθρωποι στην αίθουσα. Μπροστά από άλλες τέσσερις θέσεις του στρογγυλού τραπέζιού στέκονταν ακόμα τρεις άντρες και μια γυναίκα. Και γύρω-γύρω στο μεγάλο δωμάτιο βρίσκονταν Πρώτοι Φύλακες της Καλόπραγης.

«Οι κύριοι Βόρκεραμ-Βορ, Όρπεκαλ-Λάντι, και Αλέξανδρος Πανιστόριος...» είπε ο Ρόμενταλ-Κονχ, ατενίζοντας την Τριανδρία.

«Καλησπέρα σας, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, νεύοντας.

«Καλωσορίσατε στην Καλόπραγη, κύριοι, και στο Πολιτικό Μέγαρο. Παρακαλώ, καθίστε.» Έδειξε τις άδειες θέσεις του τραπέζιού που τους περίμεναν. «Οι φρουροί σας μπορούν να μείνουν έξω, αν επιθυμείτε, να τους κεράσουμε κάτι.»

«Οι φρουροί μας μένουν μαζί μας, Εξοχότατε,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Δεν θέλουμε να προσβάλουμε τη φιλοξενία σας, αλλά έχουμε πολλούς εχθρούς και μόνο τους δικούς μας ανθρώπους μπορούμε να εμπιστευόμαστε απόλυτα, όπως είπα στον Γραμματέα σας.»

«Κανένα πρόβλημα,» αποκρίθηκε φιλικά ο Ρόμενταλ-Κονχ. «Καθίστε· και οι φρουροί σας μπορούν να σταθούν στην περιφέρεια τουωματίου μαζί με τους Πρώτους Φύλακες.»

Ο Βόρκεραμ, ο Όρπεκαλ, και ο Αλέξανδρος κάθισαν σε τρεις από τις άδειες θέσεις του τραπέζιού, ενώ οι δώδεκα σωματοφύλακές τους απλώνονταν στην περιφέρεια της αίθουσας. Ο Βόρκεραμ δεν αμφέβαλλε πως αν οι θυγατέρες έβλεπαν τον παραμικρό κίνδυνο θα δρούσαν αμέσως. Το γεγονός ότι ως τώρα ήταν σιωπηλές σήμαινε πως όλα πήγαιναν καλά.

Ο Ρόμενταλ-Κονχ και οι δικοί του είχαν επίσης καθίσει, και ο Πολιτάρχης έκανε νόημα σε δυο όμορφες υπηρέτριες να πλησιάσουν. Αυτές πλησίασαν – με προκλητικά κοντές φούστες σαν τη φρουρό στον περίβολο – και ρώτησαν τα μέλη της Τριανδρίας αν θα ήθελαν κάτι να πουν ή να φανέ. Τα γλυκίσματα και τα ποτά βρίσκονταν ήδη επάνω στο τραπέζι αλλά, φυσικά, ο Πολιτάρχης της Καλόπραγης δεν περίμενε οι επισκέπτες να σερβιριστούν από μόνοι τους.

Ο Βόρκεραμ είπε: «Ένα ποτήρι νερό.»

Ο Αλέξανδρος: «Έναν Κρύο Ουρανό.»

Ο Όρπεκαλ: «Νερό, και δύο απ'αυτά εκεί τα σοκολατένια πράγματα.»

Οι κοπέλες τούς έφεραν ό,τι είχαν ζητήσει κι απομακρύνθηκαν.

Ο Ρόμενταλ-Κονχ είπε στην Τριανδρία πως είχε ξανακούσει γι'αυτούς – είχε ακούσει για τον αγώνα τους εναντίον του Αλυσοδεμένου Ποιητή καθώς και, πιο πρόσφατα, για τα επεισόδια που είχαν γίνει στη Φιλήκοη με τη Σέχτα των Άδηλων Ήχων. «Αληθεύουν όλ' αυτά, έτσι;»

«Φυσικά και αληθεύουν,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Και ο λόγος της επίσκεψής σας εδώ σχετίζεται μ'αυτά; Εμείς, στην Καλόπραγη, είμαστε μακριά από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή και τους στρατούς του.»

«Όχι τόσο μακριά όσο ίσως να νομίζετε, κύριε Ρόμενταλ-Κονχ,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, και του εξήγησε γιατί βρίσκονταν στη συνοικία του. Του είπε για την Αμυντική Συμμαχία, και για το πώς όφειλαν όλοι οι πολιτάρχες να ενωθούν ώστε να υπερασπιστούν την έννομη τάξη στη Ρελκάμνια. Του τόνισε, επίσης, τον κίνδυνο που παρουσίαζε η Σκορπιστή: οι συμμορίες της ήταν έτοιμες να συστρατευθούν με τις ορδές του Κάδμου Ανθοτέχνη – θέμα χρόνου ήταν – κι αυτό σήμαινε πως οι ορδές του θα μεγάλωναν ακόμα περισσότερο. Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής συγκέντρωνε κακούργους και αναρχικούς από όσους δρόμους περνούσε, καθώς κι από δρόμους τους οποίους δεν είχε ακόμα πλησιάσει. «Πρέπει να λάβουμε πολύ σοβαρά την απειλή του,» είπε ο Βόρκεραμ, και εξήγησε πως ήδη κάποιοι την είχαν λάβει πολύ σοβαρά. Η Αμυντική Συμμαχία είχε ξεκινήσει: τα πρώτα της μέλη ήταν – εκτός από την Τριανδρία, φυσικά – η Πολιτάρχης της Φιλήκοης και ο Πολιτάρχης της Αμφίνομης.

«Υπάρχουν στοιχεία ή, τουλάχιστον, ενδείξεις γι'αυτό που λέτε, κύριε Βόρκεραμ-Βορ, σχετικά με τις συμμορίες της Σκορπιστής;» ρώτησε ο εύσωμος άντρας στα δεξιά του Πολιτάρχη της Καλόπραγης, αφού συστήθηκε ως Αιμίλιος Αρτίστρατος, Γραμματέας του Πολιτάρχη.

Ο Βόρκεραμ αποκρίθηκε ότι δεν υπήρχαν ούτε στοιχεία ούτε συγκεκριμένες ενδείξεις, αλλά άνθρωποι που είχαν περάσει από τη Σκορπιστή έλεγαν πως οι συμμορίες είναι έτοιμες να συμμαχήσουν με τον Ποιητή. «Αν στείλετε κατασκόπους σας, είμαι βέβαιος πως κι αυτοί το ίδιο θα ανακαλύψουν.»

Η συζήτηση συνεχίστηκε για κάποια ώρα ακόμα, καθώς ο Ρόμενταλ-Κονχ και οι σύμβουλοί του ζητούσαν λεπτομέρειες και επιπλέον πληροφορίες, και ήθελαν επίσης να μάθουν περισσότερα για όσα είχαν συμβεί στη Β' Κατωρίγια Συνοικία και για την κατάσταση σ'όλες τις συνοικίες του Ριγοπόταμου. Το εμπόριο είχε επηρεαστεί άσχημα σ'εκείνα τα μέρη, είχαν ακούσει.

Η γυναίκα που ήταν αριστερά του Πολιτάρχη συστήθηκε, σε κάποια στιγμή, ως Ερμιόνή'σαρ Νιρικόαντω, χωρίς να προσθέσει τίποτ' άλλο για τον εαυτό της. Μάγισσα, προφανώς, του τάγματος των Ερευνητών, κρίνοντας από την κατάληξη *'σαρ* του ονόματός της, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ, και υπέθεσε ότι πιθανώς να ήταν σύμβουλος του Πολιτάρχη σε θέματα σχετιζόμενα με μαγεία και ασυνήθιστα φαινόμενα – απ'αυτά με τα οποία ασχολούνταν οι Ερευνητές.

Οι τρεις Θυγατέρες, εν τω μεταξύ, καθώς παρακολουθούσαν τη συζήτηση της Τριανδρίας με τον Πολιτάρχη της Καλόπραγης και τους ανθρώπους του έβλεπαν πως πάλι η Πόλη ευνοούσε τον Βόρκεραμ-Βορ. Ο αρχηγός των Εκλεκτών και τέως Στρατάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας έμοιαζε να γίνεται ολοένα και πιο χαρισματικός με κάθε μέρα που περνούσε, με κάθε καινούργιο μέλος που κέρδιζε για τη Συμμαχία του.

Η Ολντράθα σκέφτηκε: *Δεν μπορεί ακόμα να μη θεωρεί τον εαυτό του καλό πολιτικό, ελαφρώς διασκεδασμένη.*

Η Μιράντα παρατήρησε: *Η Πόλη δρα με τόσο παράξενους τρόπους... Δημιουργεί, από μόνη της, τον φυσικό αντίπαλο του Αλυσοδεμένου Ποιητή.*

Η Φοίβη αναρωτήθηκε: *Όταν έχω σκοτώσει τον Κάδμο Ανθοτέχνη (γιατί, φυσικά, δεν αμφέβαλλε ότι θα τον σκότωνε στο τέλος), θα με καθοδηγήσει, άραγε, η Πόλη εναντίον του Βόρκεραμ-Βορ; Αυτός ο άνθρωπος θα μπορούσε να αποδειχτεί, ίσως, το ίδιο επικίνδυνος με τον Αλυσοδεμένο Ποιητή.*

Όταν η συζήτηση των πολιτικών έληξε ήταν νύχτα πλέον, σχεδόν μεσάνυχτα, και ο Ρόμενταλ-Κονχ δήλωσε πως θα γινόταν μέλος της Αμυντικής Συμμαχίας αφού κι οι σύμβουλοί του έλεγαν πως συμφωνούσαν. (Και οι Θυγατέρες διέκριναν, από τον ζωντανό κώδικα της Πόλης, ότι όλοι τους ήταν συνεπαρμένοι από τον Βόρκεραμ-Βορ – τον

έβλεπαν ως ηγέτη – ενώ ο Όρπεκαλ-Λάντι τούς άφηνε σχετικά αδιάφορους, και τον Πανιστόριο τον έκριναν οριακά ύποπτη μορφή ίσως.) Αυτό, όμως, δεν μπορούσε να επιτελεστεί τώρα αμέσως. Ήταν ήδη πολύ αργά. «Θα συναντηθούμε αύριο το απόγευμα, κύριοι, στις έξι και μισή, για να υπογράψω το σχετικό έγγραφο. Έως τότε θα ήθελα να έρθω σε επαφή και με τον Πολιτάρχη της Αμφίνομης, τον οποίο γνωρίζω προσωπικά. Έχουμε συναντηθεί στο παρελθόν.»

«Μπορώ να σας δώσω έναν τηλεπικοινωνιακό κώδικα για να μιλήσετε και με την κύρια Αμάντα Πολύεργη, αν επιθυμείτε,» προθυμοποιήθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Δεν χρειάζεται,» αποκρίθηκε ο Ρόμενταλ-Κονχ. «Ο κύριος Νιρβάλζω θα με ενημερώσει για την κυρία Πολύεργη. Αν είναι απαραίτητο να της μιλήσω ο ίδιος, θα μου το πει.»

«Όπως επιθυμείτε,» συμφώνησε ο Βόρκεραμ-Βορ, καθώς όλοι τους σηκώνονταν από τα καθίσματα. «Θα ξανασυναντηθούμε αύριο.»

Ο Ρόμενταλ-Κονχ χαιρέτησε και τα τρία μέλη της Τριανδρίας δια χειραψίας και τους ξεπροβόδισε ως την έξοδο της στρογγυλής αίθουσας, ενώ οι σωματοφύλακές τους άφηναν την περιφέρεια του μεγάλου δωματίου και τους ακολουθούσαν. Με τη συνοδεία Πρώτων Φυλάκων βγήκαν στον περίβολο του Πολιτικού Μεγάρου και βάδισαν μέχρι το υπόστεγο όπου είχαν αφήσει το εξάτροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό των Εκλεκτών.

Ανοίγοντας τις πόρτες επιβιβάστηκαν, και η Ζιλκάμα'μορ πήγε στο ενεργειακό κέντρο του οχήματος για να κάνει Μαγγανεία Κινήσεως. Ο Μάικλ Παγοθραύστης κάθισε στο τιμόνι.

Ο Βόρκεραμ ρώτησε τις Θυγατέρες: «Τα συμπεράσματά σας;»

«Γίνεσαι ολοένα και πιο επικίνδυνος όσο περνά ο καιρός,» του είπε η Φοίβη με μάτια που θα τρόμαζαν άλλο άνθρωπο.

«Αυτό το θεωρώ φιλοφρόνηση ακούγοντάς το από εσένα,» της απάντησε ο Βόρκεραμ, υπομειδώντας.

«Δεν είδαμε κανέναν κίνδυνο, όπως θα καταλαβαίνεις,» είπε η Μιράντα, «και ο Πολιτάρχης μοιάζει πρόθυμος να μπει στη Συμμαχία. Δε νομίζω ότι μέχρι αύριο θ' αλλάξει γνώμη.»

«Όλοι τους, βασικά, φαίνεται να σε βλέπουν σαν ίνδαλμα,» τόνισε η Ολντράθα.

«Με δουλεύεις;» είπε ο Βόρκεραμ.

«Δεν είναι ψέματα. Ίσως να υπερβάλλω λιγάκι. Ίσως η λέξη *ίνδαλμα* να μην είναι η σωστή ακριβώς. Αλλά, πάντως, σε βλέπουν με μεγάλο θαυμασμό. Πιστεύουν ότι είσαι ο κατάλληλος άνθρωπος για να τους προφυλάξει από την απειλή του Αλυσοδεμένου Ποιητή αν όντως φτάσει ποτέ ως ετούτους τους δρόμους.»

Η Μιράντα ένευσε. «Πράγματι. Είναι αλήθεια, Βόρκεραμ. Η Πόλη το φωνάζει.»

«Σου είπα ότι είσαι επικίνδυνος,» του θύμισε η Φοίβη.

Ο Μάικλ έβαλε μπροστά τις μηχανές του φορτηγού και το οδήγησε προς την έξοδο του περιβόλου η οποία άνοιξε μπροστά από το μεγάλο όχημα για να το αφήσει να βγει στη διασταύρωση των τεσσάρων γεφυρών.

Η Φοριντέλα-Ράο είπε, καθώς άφηναν πίσω τους το Πολιτικό Μέγαρο της Καλόπραγης: «Το τέλος του Αλυσοδεμένου Ποιητή δεν είναι μακριά»· κι αυτό ήταν φανερό πως της έδινε μια άγρια χαρά. Ο Ανθοτέχνης είχε καταστρέψει την πατρίδα της, την Έκθυμη.

Αλλά είναι ακόμα πολύ νωρίς για να μιλάμε έτσι, Φοριντέλα, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ, μη θέλοντας να το πει φωναχτά και να τη στεναχωρήσει. Με τη βοήθεια του Κρόνου, όμως, τίποτα δεν είναι ακατόρθωτο.

Πατώντας ένα πλήκτρο στη μπροστινή κονσόλα του οχήματος μίλησε τηλεπικοινωνιακά στη Ζιζκάμα'μορ, που βρισκόταν στο κέντρο ισχύος, ζητώντας της να τους δώσει μορφή ελικοπτέρου. Και, σε λίγο, πετούσαν πάνω από τους δρόμους της Καλόπραγης, κατευθυνόμενοι προς την περιοχή όπου βρισκόταν το ξενοδοχείο τους.

/30\

Η Κορίνα επιστρέφει στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, για να ξεκουραστεί και, μετά, να κοιτάξει προς το μέλλον και να βάλει τα Αινίγματα να κυνηγήσουν – ένα κυνήγι που την οδηγεί σ'έναν χώρο απερίγραπτο και μια σύγκρουση αδιανόητη· κάποια πράγματα φτιάχνονται στην Πόλη μονάχα μία φορά...

Η Μορτένκ'μορ, καθισμένη στην πίσω μεριά του μικρού τετράκυκλου οχήματος, στο κέντρο ισχύος του, υποτονθόρυνε το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας ενώ, συγχρόνως, ρύθμιζε την ενεργειακή ροή των περίπλοκων μηχανισμών, σταθερά, με Μαγγανεία Κινήσεως. Και το τετράκυκλο μεταμορφώθηκε πάλι σε ελικόπτερο με έναν έλικα. Οι επιβάτες του είδαν τα πάντα να ρέουν γύρω τους σαν να βρίσκονταν μέσα σε ζωντανό όνειρο.

Η μεταμόρφωση δεν άργησε να ολοκληρωθεί, και η Κορίνα, καθισμένη στη θέση του πιλότου, ύψωσε το αεροσκάφος στον ουρανό και το οδήγησε προς τα βόρεια, με τη Τζέσικα πλάι της και τον Βάρνελ-Αλντ πίσω μαζί με τους δύο σωματοφύλακές του.

«Τι νομίζεις;» τη ρώτησε ο αριστοκράτης. «Θα γίνει;»

«Θα γίνει.» Οι συμμορίες της Σκορπιστής θα ενώνονταν για να πολεμήσουν για τον Αλυσοδεμένο Ποιητή· το είχε δει στο μέλλον της Ρελκάνια, και δεν νόμιζε ότι το συγκεκριμένο μέλλον θα άλλαζε εύκολα. Οι τάσεις και οι ροπές ήταν πολύ ισχυρές προς αυτή την κατεύθυνση. Η Κορίνα απλά είχε βοηθήσει τώρα για να έρθει αυτό το μέλλον πιο γρήγορα. Το είχε επισπεύσει.

Η Τζέσικα γέλασε, διασκεδασμένη απ'όλα όσα έβλεπε στην Πόλη.

Αναμφίβολα της αρέσει η κατάσταση που διαμορφώνεται, σκέφτηκε η Κορίνα. Την ψυχαγωγούν η αναστάτωση και το χάος. Και αναρωτήθηκε: Θεωρεί την ύπαρξή της τόσο βαρετή που χρειάζεται τέτοια πράγματα για να περνά καλά; Για την Κορίνα, αυτά ήταν βαρετά από μόνα τους. Είχαν νόημα μονάχα μέσα σε συγκεκριμένα πλαίσια· για συγκεκρι-

κριμένες παρατηρήσεις· και για να επιτευχθούν άλλα, μεγαλύτερα, πολύ πιο περίπλοκα πράγματα.

Αλλά η Τζέσικα είναι μικρή ακόμα και, ίσως, υπέρμετρα ενθουσιώδης... Είχε τα μισά χρόνια της Κορίνας. Η Κορίνα ήταν πλέον άνω των εκατό χρονών.

Οδηγούσε το ελικόπτερο πάνω από τη Σκορπιστή, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια, προσέχοντας για ενέδρες όπως εκείνη την οποία είχαν συναντήσει όταν έρχονταν. Οι συμμορίες της Σκορπιστής δεν παραφύλούσαν μόνο στα χαμηλά αλλά και στα ψηλά. Η Κορίνα διέκρινε, μέσω των σημαδιών της Πόλης, ότι κάποιος ήταν κρυμμένος πίσω από ένα παράθυρο με όπλο μακρινής εμβέλειας. Γύρισε το πηδάλιο του ελικοπτέρου μέσα στα γαντοφορεμένα χέρια της και έκανε το αεροσκάφος να περάσει πίσω από μια πολυκατοικία που το έκρυβε από τον σκοπευτή.

«Τον είδες κι εσύ, ε;» είπε η Τζέσικα, χαϊδεύοντας τον Αστρομάτη.

«Ναι,» αποκρίθηκε μόνο η Κορίνα, συνεχίζοντας ήρεμα το ταξίδι τους.

Προσγείωσε το ελικόπτερο πριν από τα σύνορα της Φιλήκης και ζήτησε από τη Μορτένκα να του δώσει ξανά μορφή οχήματος. Όταν αυτό έγινε, το οδήγησε μέσα σε μια σήραγγα και σε υπόγειους δρόμους, βάζοντάς το στο εσωτερικό της Φιλήκης και συνεχίζοντας προς τα βόρεια. Το πώς προσπέρασε τους συνοριοφύλακες της συνοικίας ξάφνιασε ακόμα και τη Τζέσικα. Η εμπειρία της Κορίνας στο να διαβάσει την Πόλη ήταν σαφώς μεγαλύτερη από της Αδελφής της, και το ήξερε.

Σε μιάμιση ώρα είχαν μπει στη Β' Κατωρίγια Συνοικία χωρίς να χρειαστεί να περάσουν τους δικούς της συνοριοφύλακες με απάτη· το μόνο που χρειάστηκε ήταν οι φρουροί να δουν την όψη του Βάρνελ-Αλντ – τον αναγνώρισαν αμέσως, φυσικά. Η Κορίνα οδήγησε το όχημα για κανένα μισάωρο ακόμα, κι εν τω μεταξύ ο Βάρνελ τη ρώτησε: «Πού πηγαίνουμε;»

«Στο σπίτι μου, γιατί είμαι κουρασμένη. Μετά μπορείτε να πάτε όπου θέλετε.»

Σταμάτησε το όχημα στη Μονότροπη, δυο τετράγωνα απόσταση από την Πλατεία Γρόνθου, και βγήκε, λέγοντας στη Τζέσικα να οδηγήσει τον Βάρνελ όπου της ζητούσε.

«Κι αν γουστάρω να κατεβώ κι εγώ;» είπε εκείνη, ρίχνοντάς της ένα βλέμμα που μαρτυρούσε πως δεν της άρεσε να παίρνει διαταγές.

«Κάνε ό,τι νομίζεις,» αποκρίθηκε η Κορίνα. «Εγώ θέλω να ξεκουραστώ.» Και προς τον Βάρνελ-Αλντ: «Θα τα ξαναπούμε αύριο, μάλλον, Βάρνελ.»

«Καλή ξεκούραση, Κορίνα.»

Η Κορίνα έστριψε σε μια γωνία και βάδισε προς την είσοδο μιας πολυκατοικίας, ενώ γύρω της ήταν απλωμένες οι σκιές του απογεύματος σχηματίζοντας πολεοσημάδια που δεν την αφορούσαν – ασυναρτησίες, τα παραμλητά της Πόλης, ανούσια παραληρήματα, από αυτά που συγχύζουν, μπερδεύουν, και τρελαίνουν τις νεογέννητες Θυγατέρες.

Η Κορίνα μπήκε στην πολυκατοικία και ανέβηκε στο διαμέρισμά της. Ήταν ένα από εκείνα που οι κάτοικοι είχαν εγκαταλείψει όταν ο Αλυσοδεμένος Ποιητής κατέκτησε τη Β' Κατωρίγια, και τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν ότι κανείς δεν θα το αναζητούσε στο σύντομο μέλλον: ήταν «ξεχασμένος χώρος», «αφημένα δωμάτια», στη γλώσσα της Πόλης. Δεν ήταν άσχημο μέρος: είχε όμορφο ξύλινο πάτωμα και καλόγουστους πίνακες στους τοίχους. Τα περισσότερα πράγματα οι προηγούμενοι κάτοικοι δεν είχαν κάνει τον κόπο να τα πάρουν μαζί τους: είχαν φύγει άρον-άρον.

Η Κορίνα δεν είχε πει ψέματα στον Βάρνελ και τη Τζέσικα ότι ήταν κουρασμένη. Ήταν *πράγματι* κουρασμένη. Αλλά όχι υπερβολικά. Όχι για το οτιδήποτε. Ήταν κουρασμένη για να βαδίσει τη *διαδρομή* του αρχαίου φυλαχτού και να μπει στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια. Κι αυτό ακριβώς σκόπευε να κάνει σήμερα, αφότου ξεκουραζόταν.

Σκόπευε να μπει στο πλέγμα για να κοιτάξει το μέλλον, να δει τι συνέβαινε με τον μισητό πολεοδαίμονα, τον Βόρκεραμ-Βορ, να δει πού βρισκόταν τώρα ο Σημαδεμένος (κι αν χρειαζόταν να μιλήσει μαζί του), να δει πώς φαινόταν να εξελίσσεται η κατάσταση στη Φιλήκοη και πώς θα εξελισσόταν ο πόλεμος με την Α' Κατωρίγια. Αμφέβαλλε αν θα προλάβαινε να τα ερευνήσει όλ' αυτά προτού το πλέγμα την πετάξει έξω. Κυρίως, όμως, την ενδιέφερε κάτι ακόμα: να κυνηγήσει την αντι-

οπτασία, κι αυτή τη φορά να καταφέρει να φτάσει στην πηγή προέλευσής της. Τα Αινίγματα μπορούσαν να το κάνουν. *Μπορούσαν*. Δε θα της έλεγαν ψέματα, ποτέ.

Η Κορίνα, ωστόσο, αισθανόταν αγχωμένη.

Έβγαλε τα ρούχα της και τα εσώρουχά της και κοίταξε τον εαυτό της στον ψηλό καθρέφτη. Τα μικρά ενεργειακά τμήματα επάνω στο πορφυρόδερμο σώμα της έμοιαζαν να τη χλευάζουν. *Σύντομα θα τελειώσει αυτό!* σκέφτηκε. *Θα τα πάρω πίσω από τον δαίμονα που τα έκλειψε!*

Αφού ζέστανε το νερό, έκανε ένα γρήγορο μπάνιο και μετά, τυλίγοντας μια ρόμπα γύρω της, ξάπλωσε για να κοιμηθεί στο μεγάλο κρεβάτι-

Θυμήθηκε κάτι και σηκώθηκε πάλι. Έπιασε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από την τσάντα της που κρεμόταν στην κρεμάστρα. Κάλεσε τη Τζέσικα.

«Εσύ ξανά;» άκουσε τη φωνή της.

«Ελπίζω να μην ξεχάσεις τις Αδελφές μας που θέλουν τάισμα» – εννοώντας, φυσικά, την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ.

«Εσύ τι θα κάνεις; Έχεις άλλες δουλειές;»

«Ακριβώς.»

«Τι δουλειές; Τι μου κρύβεις, Κορίνα;»

«Μην αρχίσουμε πάλι τις ίδιες ερωτήσεις, Αδελφή μου!»

«Πότε θα μου πεις τι μου κρύβεις;»

«Όταν η ώρα είναι κατάλληλη. Και μην περνά απ'το μυαλό σου να με προδώσεις, Τζέσικα. Βλέπω τα πάντα· ξέρω τα πάντα.»

«Να σε προδώσω; Τι...; Εννοείς να πάω με το μέρος της Μιράντας; Εναντίον του Κάδμου; Το ξέρεις ότι δεν θα το κάνω αυτό – με τίποτα! Μην είσαι βλαμμένη! –Αλλά θέλω να μάθω τι μου κρύβεις. Η Μιράντα είπε κάτι για ένα φυλαχτό-»

«Μην ακούς τη Μιράντα.»

«–κι ακόμα καλύπτεις το πρόσωπό σου! Δε μπορεί νάναι ένα απλό τραύμα εκείνα τα ενεργειακά σημάδια στο μάγουλό σου, όπως κι οι δύο ξέρουμε, Αδελφή μου· η Πόλη θα το είχε ήδη θεραπεύσει!»

Η Κορίνα αναστέναξε. «Τζέσικα;»

«Τι;»

«Είμαι κουρασμένη, εντάξει; Μην ξεχάσεις να ταΐσεις τις Αδελφές μας.»

«Καλά...» και τερμάτισε απότομα την τηλεπικοινωνία.

Η Κορίνα άφησε τον πομπό στο κομοδίνο και ξάπλωσε. Το μεσημέρι, όσο βρίσκονταν στη Σκορπιστή, περιμένοντας τις συμμορίες να συγκεντρωθούν, είχε φάει μόνο μια τυλιχτή σοκολάτα και πει ένα Διαυγές Νεύμα, αλλά δεν αισθανόταν να πεινά ούτε να διψά τώρα. Μετά από λίγο την πήρε ο ύπνος, και στα όνειρά της είδε την αντιοπτασία να την κυνηγά μέσα σ'ένα λαβυρινθώδες οικοδόμημα. Όμως ο δαίμονας δεν έμοιαζε να μη βρισκόταν στο φυσικό του περιβάλλον· έτρεχε πολύ γρήγορα, κινιόταν πολύ ευέλικτα. Και μετά η Κορίνα συνειδητοποίησε πως εκείνη ήταν η αντιοπτασία! Ή, μάλλον, εκείνη ήταν η Κορίνα, όπως πάντα, και κυνηγούσε την αντιοπτασία, αλλά... αλλά είχε την αίσθηση ότι οι ρόλοι τους είχαν αλλάξει, ή ότι το μυαλό της είχε αλλάξει κεφάλι. Και βρέθηκε ξαφνικά μπροστά στην παράξενη δαιμόνισσα, μόνο που τώρα αυτή είχε το σώμα της. Το κανονικό, υλικό σώμα της Κορίνας, και ήταν γυμνή. Πάλεψαν οι δυο τους για κάποια ώρα, και, αρχικά, η Κορίνα δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί ακριβώς πάλευαν· ήταν σαν να προσπαθούσαν να πάρουν κάτι η μία από την άλλη. Μετά, το είδε απρόσμενα στα χέρια τους – να το τραβάνε προς αντίθετες μεριές – το αρχαίο φυλαχτό. Η αντιοπτασία προσπαθούσε να της κλέψει το φυλαχτό, η καταραμένη σκύλα! Η Κορίνα ποτέ δεν θα την άφηνε να της το πάρει! Ποτέ! ΠΟΤΕ!

Τραβούσαν το φυλαχτό η μία προς τα εδώ, η άλλη προς τα εκεί... η μία προς τα εδώ, η άλλη προς τα εκεί... ο αργυρός δίσκος άρχισε να ραγίζει ανάμεσα στα χέρια τους: ρωγμές παρουσιάστηκαν επάνω του, περιπλέκοντας το ήδη μπλεγμένο σχήμα των ομόκεντρων κύκλων που ενώνονταν με τεθλασμένες γραμμές–

Όχι! ούρλιαξε η Κορίνα. *ΟΧΙ! Άφησέ το, είναι δικό μου ΑΦΗΣΕ ΤΟ!*

–φως έβγαине από τις ρωγμές, ενεργειακό φως, σαν από το ίδιο το πλέγμα της Ρελκάμνια–

ΑΦΗΣΕ ΤΟ!

–το φυλαχτό έσπασε σε χιλιάδες κομμάτια, αφήνοντας πίσω του ένα φωτεινό ενεργειακό άστρο...

Η Συμμαχία και το Φυλαχτό

Και η Κορίνα ξύπνησε. Πετάχτηκε απότομα σε καθιστή θέση πάνω στο κρεβάτι, ουρλιάζοντας, κρατώντας το φυλαχτό δυνατά ανάμεσα στα χέρια της. Το κοίταξε στο φως της λάμπας. Φυσικά, δεν ήταν ραγισμένο. Δεν ήταν δυνατόν να σπάσει έτσι εύκολα. Δεν ήταν δυνατόν.

Η Κορίνα σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, βγάζοντας τη ρόμπα της που ήταν νοτισμένη από τον ιδρώτα. Το φυλαχτό ήταν το μοναδικό πράγμα επάνω της τώρα εκτός από τη μαύρη, δαντελωτή περισκελίδα της. Κοίταξε ξανά τον εαυτό της στον καθρέφτη...

...τα ενεργειακά σημάδια στο σώμα της...

...στο ίδιο της το πρόσωπο...

Προσπαθεί να με κάνει σαν αυτήν. Προσπαθεί να... να με κλέψει! Και να με αποτελειώσει, όπως κάποτε την Ευρυδίκη.

Δε θα τα καταφέρει!

Η Κορίνα κοίταξε το ρολόι στο κομοδίνο.

Είχε βραδιάσει.

Ωρα να πάμε βόλτα...

Ντύθηκε με μαύρο παντελόνι, ψηλές καφετιές μπότες που έφταναν πάνω από το γόνατο, και μαύρη μάλλινη μπλούζα με τρία χοντρά κοκάλινα κουμπιά από τον λαιμό ως το στήθος, ώστε να μπορεί να την ανοίγει εύκολα για να τραβά έξω το αρχαίο φυλαχτό όποτε ήθελε. Πάνω από αυτά τα ρούχα έριξε μια γκριζα κάπα και σήκωσε την κουκούλα στο κεφάλι, για να κρύβει τη μισή της όψη καλά στη σκιά. Πήρε μαζί της κι ένα μαντήλι – το έχωσε στην κωλότσεπη του παντελονιού της – μήπως το χρειαστεί για να καλύψει το πρόσωπό της. Στα χέρια της φορούσε ένα ζευγάρι καφετιά κροσσωτά γάντια.

Βγήκε από το διαμέρισμά της και βάδισε στους δρόμους της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Έκανε κρύο μες στη νύχτα, αλλά η αμφίεσή της την κρατούσε αρκετά ζεστή. Έβγαλε το φυλαχτό μέσα από το άνοιγμα της μπλούζας της και παρατηρώντας τα πολεοσημάδια που αντανάκλουν εκεί άρχισε ν'ακολουθεί τη *διαδρομή*:

Έστριψε σε μια γωνία, βάδισε σ'έναν μακρύ πεζόδρομο πνιγμένο στις βαθιές σκιές μπαλκονιών, διέσχισε μια λεωφόρο κάθετα, ακολούθησε έναν δρόμο για κάποια ώρα πλάι σε βιτρίνες κλειστών καταστημάτων, έστριψε σ'ένα γωνιακό μπαρ (αγνοώντας τα μέλη μιας συμμο-

ρίας που την παρατηρούσαν), ανέβηκε μια μεταλλική σκάλα, έφτασε σε μια μεταλλική γέφυρα και περπάτησε πάνω της για λίγο, κατέβηκε μια πέτρινη σκάλα, βρέθηκε σ'ένα πάρκο με καμένα δέντρα (οι καταστροφές γύρω της ήταν πολλές από τον πρόσφατο πόλεμο σε τούτες τις γειτονιές της Β' Κατωρίγιας), διέσχισε έναν δρόμο, κατέβηκε σε μια σήραγγα, προχώρησε μέσα της και μέσα σ'άλλες δύο (αποφεύγοντας την προσοχή κάτι συμμοριτών), πέρασε δίπλα από ένα υπόγειο πορνείο, έφτασε σε μια σκάλα–

Το δεξί της πόδι μαγνητίστηκε κάτω, δυνατά. Δεν μπορούσε να το μετακινήσει. Η εσωτερική ενέργεια της Ρελκάμνια τη διαπέρασε· από το σημάδι των Θυγατέρων στο πέλμα της, διέτρεξε ολόκληρο το σώμα της.

Την έστειλε στο ενεργειακό πλέγμα.

Τα Αινίγματα αιωρούνταν δεξιά κι αριστερά της, ορατά γι'αυτήν τώρα, συνδεδεμένα όπως πάντα με το αρχαίο φυλαχτό που εδώ ήταν το κέντρο ύπαρξης της Κορίνας – η κουκίδα στην καρδιά του κύκλου, το σημείο απ'το οποίο ξεκινούσαν οι αμέτρητες αχτίνες ενός φωτεινού άστρου.

Η Κορίνα άρχισε να πλοηγείται με εμπειρία μέσα στο πλέγμα, ακολουθώντας τις ροές και τα νήματά του προς το μέλλον. Και έστρεψε, πρώτα, την προσοχή της στον Βόρκεραμ-Βορ και τη μισητή Αδελφή της που ήταν μαζί του. Είδε ότι σύντομα ο Ρόμενταλ-Κονχ, ο Πολιτάρχης της Καλόπραγης, θα υπέγραφε το χαρτί της καταραμένης Συμμαχίας. Είδε κι άλλα για το μέλλον τους, είδε προς τα πού θα κατευθύνονταν. Είδε αυτόν τον προδότη, τον Πανιστόριο, να πηδιέται σαν σκυλί με τη Μιράντα· δεν της έμοιαζε τρομαγμένος, δεν της έμοιαζε να σκέφτεται να αλλάξει παράταξη. Η Κορίνα θα έπρεπε να τον σκαλίζει κι άλλο. Δεν μπορεί να μην ξανακατάφερνε να τον κάνει άνθρωπό της· ήταν άνθρωπός της παλιά και θα γινόταν άνθρωπός της και στο μέλλον.

Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος τι γινόταν, άραγε;

Η Κορίνα άλλαξε χρονοροές· μεταπήδησε σαν φωτεινό άστρο από το ένα νήμα στο άλλο, στο άλλο, στο άλλο... Είδε τον Γουίλιαμ να έχει μιλήσει στον Πολιτάρχη της Ρόδας, τον είδε να είναι προβληματισμένος τώρα. Κοίταξε το μέλλον του – αυτό που σχηματιζόταν από τις υ-

πάρχουσες τάσεις και ροπές, χωρίς τη δική της παρέμβαση. Χμμμ... ο Σημαδεμένος δεν ήταν ανόητος. Σκόπευε να κάνει εκείνο που και η ίδια θα του πρότεινε: να πάει στην Κουρασμένη, νότια της Βαθμιδωτής. Θα μιλούσε εκεί με την Πολιτάρχη, θα την έβαζε σε σκέψεις. Πολύ ωραία. Η Κορίνα μπορούσε να του μιλήσει αργότερα· δεν ήταν ανάγκη να σπαταλήσει τώρα κι άλλο υποκειμενικό χρόνο στο ενεργειακό πλέγμα...

...γιατί διαισθανόταν την παρακολούθηση της αντιοπτασίας. Το καταλάβαινε ότι ο καταραμένος δαίμονας είχε την προσοχή του στραμμένη επάνω της.

Και τώρα θα τον ακολουθήσω ως το σπίτι του.

Στράφηκε μέσα στο πλέγμα – ανάμεσα στις στροβιλιζόμενες σπείρες, τις ανείπωτες κυρτώσεις, τις αδιανόητες γραμμές, τους ανεξήγητους κυκλικούς σχηματισμούς πολλαπλών διαστάσεων. Είπε στα Αινίγματα: *Ωρα να κυνηγήσουμε.*

Ανυπομονούμε, Θαυμαστή Κυρά, απάντησαν, μιλώντας σαν ένας παρότι ήταν δύο.

Η Κορίνα κινήθηκε προς τη χωρική κατεύθυνση απ'όπου διαισθανόταν πως προερχόταν η παρακολούθηση. Πέρασε κάτω από μια κύρτωση, ακολούθησε μια σπείρα–

–και την είδε: Η αντιοπτασία ξανά, μισοκρυμμένη πίσω από στραφταλίζοντα δίχτυα που σχημάτιζαν ένα πλατύ νήμα μέσα στο οποίο υπήρχαν άπειρες διασταυρώσεις. Τραβούσε εκείνη τη μακριά ουρά στο κατόπι της η οποία έμοιαζε να διαμορφώνεται από πολλές αντιοπτασίες η μία τόσο κοντά στην άλλη ώστε να είναι σχεδόν αόρατες. Η «ουρά» ήταν σαν ίχνη που ο δαίμονας άφηνε πίσω του. Και η Κορίνα ήταν βέβαιη πως εκτεινόταν ως την πηγή προέλευσής του.

Βλέποντάς την, η αντιοπτασία στράφηκε κι άρχισε να τρώει την ουρά της, εξαφανίζοντάς την καθώς έτρεχε – ή πετούσε – ή έκανε αυτή την ανείπωτη κίνηση που έκαναν όσοι μετακινούνταν μες στο πλέγμα.

Τα Αινίγματα αμέσως την καταδίωξαν, τραβώντας την Κορίνα πίσω τους από τις ενεργειακές αλυσίδες που τα συνέδεαν με το φυλαχτό, με το κέντρο της ύπαρξής της εδώ, στο πλέγμα. Η Κορίνα έβλεπε τώρα γύρω της τα πάντα να περιστρέφονται και να στροβιλίζονται με χρωματισμούς που δεν ήταν εύκολο να κατονομαστούν, φωτίζοντας και

στραφταλίζοντας. Και δεν μπορούσε παρά να θαυμάσει την ταχύτητα των Αινιγμάτων μέσα στο πλέγμα. Εκείνη ποτέ δεν θα ήταν δυνατόν να τρέξει τόσο γρήγορα. *Αν τα Αινίγματα δεν προλάβουν τον καταραμένο δαίμονα, εγώ ποτέ δεν πρόκειται να τον προλάβω. Ποτέ δεν πρόκειται να φτάσω στην πηγή του.*

Μέσα από φωτεινές σπείρες, πλάι από τεθλασμένες γραμμές και κυρτώσεις, επάνω σε τεντωμένες ακτίνες μυστηριακού φωτός... τα κυνηγόσκυλα της Κορίνας καταδίωκαν την αντιοπτασία που κατάπινε την ουρά της, και η Κορίνα αισθανόταν να ζαλίζεται λιγάκι, αν και από μια άλλη άποψη το ταξίδι τής άρεσε. Γελούσε. Ήταν κάτι που ουδέποτε είχε διανοηθεί παλιότερα, προτού βρει το αρχαίο φυλαχτό.

Τα Αινίγματα, απρόσμενα, σταμάτησαν, και η Κορίνα φοβήθηκε ότι είχαν χάσει πάλι την αντιοπτασία.

Αλλά, όχι, τώρα δεν την είχαν χάσει.

Φτάσαμε! παρατήρησε η Κορίνα· και το μυαλό της μπορούσε να εκκλάβει μόνο με παρομοιώσεις αυτό που αντίκριζε, γιατί δεν υπήρχαν λέξεις με τη δυνατότητα να το περιγράψουν απόλυτα. Ήταν ένας χώρος που ανοιγόταν μέσα στο ενεργειακό πλέγμα: ένας σφαιρικός θάλαμος που από τα τοιχώματά του ξεπρόβαλλαν νήματα και έσταζαν ροές από φως, τινάζοντας στον αέρα μικροενεργειακές βροχές. Και στο κέντρο του χώρου αιωρείτο μια ανθρωποειδής μορφή από ενέργεια. Μια μορφή που θα έκανε τις τρίχες της Κορίνας να ορθωθούν, αν είχε τρίχες εδώ πέρα· επειδή νόμιζε πως αντίκριζε τον εαυτό της στον καθρέφτη–

Και τότε το *κατάλαβε!* Η νόησή της έσπασε την παραίσθηση. Δεν ήταν καμιά μορφή αυτή που ατένιζε. Ήταν όντως ένας καθρέφτης. Το κέντρο της σφαιρικής αίθουσας *ήταν ένας καθρέφτης*. Και ο καθρέφτης έδειχνε την Κορίνα, αλλά όχι τα Αινίγματα που βρίσκονταν κοντά της.

Η αντανάκλαση, όμως, δεν ήταν καθαρά ενεργειακή. Υπήρχαν και κάποια σάρκινα κομμάτια επάνω της, τα οποία φάνταζαν τελείως *αταίριαστα* εδώ, στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια. Ήταν μια παραρωνία – κάτι που δεν θα έπρεπε να υπάρχει, αλλά υπήρχε. Ένα τμήμα κόκκινης σάρκας στον δεξή ώμο της αντανάκλασης· ένα πάνω από

το δεξί γόνατο· ένα στην αριστερή κνήμη· τρεις σάρκινες γραμμές στο δεξί μάγουλο.

Και όλα αυτά ήταν ο αντικατοπτρισμός της Κορίνας. Είχε τα σάρκινα μέρηματα επάνω της – από πριν – και δεν το είχε καταλάβει!

Ήταν σαν η ίδια να έκλεβε τον υλικό εαυτό της. Μα αυτό δεν μπορούσε να συμβαίνει – δεν μπορούσε να υφίσταται – *είναι αδύνατον, μα τον Κρόνο! Αδύνατον!*

Η αντιστοίχια, εν τω μεταξύ, δεν είχε εξαφανιστεί. Τώρα πλησίαζε τον καθρέφτη στο κέντρο της σφαιρικής αίθουσας. Τον καθρέφτη από τον οποίο ξεκινούσαν – ή τελείωναν – ενεργειακά νήματα και ροές, σαν μυριάδες φλέβες και φλεβίδια, αέναα κινούμενα και κυματίζοντα όπως στα όνειρα. Και στον καθρέφτη επίσης κατέληγε η «ουρά» της αντιστοίχιας, την οποία εκείνη τώρα κατάπινε καθώς τον προσέγγιζε.

Και τι θα γινόταν όταν τον έφτανε;

Σταμάτα! της φώναξε η Κορίνα, και έτρεξε – πέταξε – μετακινήθηκε – καταπάνω της, προσπαθώντας να την προλάβει.

Αλλά η αντιστοίχια δεν περίμενε ούτε για μια στιγμή: βυθίστηκε μες στον καθρέφτη και ήταν σαν ποτέ να μην είχε υπάρξει. Ή σαν να ήταν, στην πραγματικότητα, η αντανάκλαση που η Κορίνα έβλεπε στον καθρέφτη. Η δική της αντανάκλαση.

Πρόσεχε, Θαυμαστή Κυρά, προειδοποίησαν τα Αινίγματα. *Είναι μια δίνη ενεργειακής αντιστροφής.*

Τι σημαίνει αυτό;

Είναι επικίνδυνο. Δεν είναι να το πλησιάζεις.

Έπρεπε, όμως! Πώς αλλιώς θα έπαιρνε πίσω τα κομμάτια του υλικού της σώματος; Έπρεπε ή να τα κλέψει κάπως απ'αυτό τον καθρέφτη, ή να τον σπάσει για να τα απελευθερώσει. Ή, μήπως–;

Αν ο καθρέφτης έδειχνε την Κορίνα, την ίδια την Κορίνα, τότε....

Η Κορίνα έστρεψε το βλέμμα της στον εαυτό της, στην ενεργειακή της μορφή. Μα δεν μπορούσε να δει τίποτα κομμάτια κόκκινης σάρκας επάνω της: ούτε στην κνήμη της, ούτε λίγο πιο ψηλά από το γόνατό της, ούτε στον ώμο της! Μόνο ο διαολεμένος καθρέφτης έβλεπε τα σάρκινα κομμάτια.

Πώς στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος ήταν αυτό δυνατόν να συμβαίνει;

Τα κομμάτια του σώματός της ήταν κλεισμένα μέσα στον καθρέφτη! – δεν υπήρχε άλλη εξήγηση. Εδώ τα έφερνε η αντιοπτασία και τα... τα αποθήκευε, κάπως. Σαν κλέφτης που συγκεντρώνει τα κλοπιμαία σε μια κρυψώνα.

Αλλά δεν μπορείς να ξεφύγεις από την Αρχόντισσα της Πόλης, καταραμένη! σκέφτηκε η Κορίνα. *Τώρα είμαι εδώ. Και κάτι μού χρωστάς!*

Άπλωσε τα χέρια της προς τον καθρέφτη–

(Πρόσεχε, Θαυμαστή Κυρά – είναι επικίνδυνο – είναι δίνη ενεργειακής αντιστροφής! προειδοποίησαν τα Αινίγματα.)

–και η αντανάκλαση στον καθρέφτη άπλωσε τα χέρια της προς την Κορίνα.

Τα χέρια συναντήθηκαν. Τέσσερα χέρια που ήταν δύο. Ενεργειακές συσπάσεις και ραγίσματα, παντού γύρω· ενεργειακοί στρόβιλοι κι ένας άνεμος από καυτό φως· συριστικοί αντήχοι και άηχα ουρλιαχτά. Η Κορίνα είχε ξαφνικά βρεθεί μέσα σε μια δίνη από ενέργεια, παλεύοντας με κάτι που αδυνατούσε να καθορίσει. Αλλά έβλεπε τα σάρκινα κομμάτια επάνω του – έβλεπε τα κλοπιμαία της αντιοπτασίας.

(Πρόσεχε, Θαυμαστή Κυρά!)

Προσπάθησε να τα τραβήξει μακριά από τον εχθρό της, να τα φέρει προς τον εαυτό της, να τα επιστρέψει πίσω στο υλικό της σώμα. Κι αισθανόταν να τραντάζεται: αισθανόταν το κέντρο της ίδιας της ύπαρξής της να τραντάζεται. Άκουγε άηχους τριγμούς ενώ η ενεργειακή θύελλα μαινόταν και τα πάντα είχαν γεμίσει μικροενεργειακά θραύσματα σαν χαλάζι.

(Απομακρύνσου, Θαυμαστή Κυρά! Είναι επικίνδυνο! Απομακρύνσου! Σε βλάπτει! Σε αγαπάμε – μην πεθάνεις! Σε αγαπάμε!...)

Αλλά η Κορίνα δεν ήταν πρόθυμη να τα παρατήσει τόσο εύκολα. Ήθελε το σώμα της πίσω! Και ήθελε να κάνει αυτό τον καταραμένο καθρέφτη να σπάσει! να εξαφανιστεί! να πάψει να υπάρχει! Τραβούσε τα σάρκινα κομμάτια προς τον εαυτό της, όχι με τα χέρια της αλλά με τη δύναμη της ενεργειακής της θέλησης – τα τραβούσε όπως οι ελκτικές δυνάμεις μιας διάστασης τραβάνε τα πάντα προς το έδαφος. Αλλά πώς ήταν δυνατόν να τα πάρει πίσω, όταν ήδη τα είχε; Όταν αυτό που πολεμούσε δεν ήταν παρά ένας αντικατοπτρισμός του εαυτού της;

Όχι! δεν μπορεί αυτές να ήταν δικές της σκέψεις. Ήταν της αντιστάσεως: προσπαθούσε να την κοροϊδέψει, να την παραπλανήσει, για να την καταστρέψει.

Η Κορίνα ένιωθε το κέντρο της ύπαρξης της να πάλλεται, να δονείται, ενώ ο ενεργειακός χώρος λυσσομανούσε γύρω της. Ο καθρέφτης πρέπει ήδη να είχε θρυμματιστεί, σωστά; Ενεργειακές λάμπεις παντού, δυνατές ενεργειακές λάμπεις σαν αστραπές που όμως δεν προέρχονταν από έξω, προέρχονταν από μέσα προς τα έξω. Η Κορίνα συνειδητοποίησε, ξαφνικά, ότι προέρχονταν από εκείνη. Από το κέντρο της. Το κέντρο της ύπαρξής της είχε ραγίσει, εκτοξεύοντας φως πανταχόθεν. Είχε ραγίσει. Η Κορίνα είδε ρωγμές επάνω του.

Ρωγμές. Επάνω στο αρχαίο φυλαχτό.

Το όνειρό της!

ΟΧΙ! ούρλιαξε. ΟΧΙ! Προσπάθησε να σταματήσει τη θραύση, μα ήταν ήδη πολύ αργά. Είχε σπάσει τον καθρέφτη, και μαζί με τον καθρέφτη είχε σπάσει και το κέντρο της ύπαρξής του, το οποίο ήταν επάνω της.

Το φυλαχτό.

Η σφαιρική αίθουσα είχε ήδη καταστραφεί ολόγυρά της. Τα πάντα ήταν μια μαινόμενη ενεργειακή θάλασσα γεμάτη οργισμένα ρεύματα. Κραυγάζοντας, η Κορίνα παρασύρθηκε από αυτά, και—
(τέλος συνειδησης)

«Ε, κυρά... Κυρά!... Είσαι καλά;»

Κάποιος την ταρακουνούσε.

Άνοιξε τα μάτια της και είδε στροβιλιζόμενες λάμπεις και κουκίδες και γραμμές. Και πίσω τους ήταν ένας άντρας, γαλανόδερμος, αξύριστος, με μακριά μαύρα μαλλιά. Άνθρωπος της νύχτας. Στεκόταν από πάνω της. Η Κορίνα ήταν ξαπλωμένη, πεσμένη. *Πού βρίσκομαι;*

«Είσαι καλά, κυρά; Θες καμιά βοήθεια; Εσύ φώναζες, έτσι; Σ'άκουσα να φωνάζεις κι έτρεξα, και σε είδα εδώ, κατάχαμα, και δεν κουνιόσουν. Θες να σε βοηθήσω;»

Η Κορίνα αισθάνθηκε κάτι στο χέρι της, μέσα στη δεξιά της χούφτα, να την κόβει. Στράφηκε να το κοιτάξει, και αντίκρισε θραύσματα. Μικρά θραύσματα, αιχμηρά, που δάγκωναν τη σάρκα της μέσα από το

δέρμα του γαντιού της. Τα κομμάτια του αρχαίου φυλαχτού της Ευρυδίκης.

«...όχι!» έκανε ξέπνοα. «ΟΧΙ!» ούρλιαξε.

Ο άντρας έκανε δυο βήματα πίσω, ύψωσε τα χέρια του. «Εντάξει, κυρά, αν δε θες βοήθεια δεν υπάρχει πρόβλημα, απλώς είπα. Αν είσαι καλά, όλα καλά, απλώς είπα.»

Η Κορίνα έστεψε τα μάτια της επάνω του. «Φύγε από δω!» φώναξε. «Φύγε από δω!»

Ο άντρας, μοιάζοντας τρομαγμένος σαν να είχε αντικρίσει στοιχειό της Ατέρμονης Πολιτείας, στράφηκε κι έτρεξε, χάθηκε μέσα στους υπόγειους δρόμους.

Η Κορίνα σηκώθηκε όρθια, τρέμοντας, νιώθοντας δάκρυα να κυλάνε από τα μάτια της. Το φυλαχτό! Το φυλαχτό είχε καταστραφεί! Μερικά από τα θραύσματά του γλίστρησαν ανάμεσα από τα δάχτυλά της, έπεσαν κάτω. Η Κορίνα έσκυψε και τα μάζεψε. Αλλά ήδη ήξερε πως δεν θα μπορούσε ποτέ να το επισκευάσει. Ακόμα κι αν κολλούσε όλα τα κομμάτια στις σωστές τους θέσεις – πράγμα τρομερά δύσκολο· ανέφικτο πιθανώς – δεν θα ήταν το ίδιο φυλαχτό. Θα ήταν άλλο φυλαχτό. Δεν θα ήταν το αντικείμενο που είχε φτιάξει η Ευρυδίκη, και δεν θα είχε τις ίδιες ιδιότητες: δεν θα σε οδηγούσε πάνω στη διαδρομή.

Είχε καταστραφεί.

Εγώ το κατέστρεψα– Η αντιοπτασία, αυτή το κατέστρεψε! Ή εγώ το κατέστρεψα; Πώς το κατέστρεψα εγώ; Πώς; Η Κορίνα ούρλιαξε άναρθρα, κλότσησε τον τοίχο πλάι της, ξανά και ξανά και ξανά, ενώ έσφιγγε τα μικροσκοπικά θραύσματα μες στη γροθιά της, νιώθοντας τα να δαγκώνουν τη σάρκα της, να την πληγιάζουν μέσα από το δέρμα του γαντιού της. Ήταν πολύ αιχμηρά, πολύ κοφτερά.

Ύστερα από λίγο, έβαλε το αριστερό της χέρι τον τοίχο, στηρίχτηκε εκεί, βαριανασαίνοντας, βρίζοντας πίσω από σφιγμένα δόντια.

Τι σκατά ήταν αυτό που είχε συμβεί; Τι ήταν αυτό που είχε κάνει; Τι ήταν ο καθρέφτης; Πώς ακριβώς τον είχε νικήσει;

Ή, μήπως, δεν τον είχε νικήσει;

Η Κορίνα έβγαλε την κάπα της, την άφησε να πέσει κάτω. Απόθεσε εκεί τα κομμάτια του φυλαχτού, με προσοχή – ένας μικρός σωρός. Έβγαλε τη μάλλινη μπλούζα της τραβώντας την πάνω απ'το κεφάλι. Το

ασημί μεσοφόρι της δεν κάλυπτε τον δεξή της ώμο, κι επάνω του δεν φαινόταν κανένα σημάδι από ρέουσα ενέργεια. Η κόκκινη σάρκα της ήταν όπως παλιά.

Τα είχε καταφέρει. Είχε νικήσει την αντιοπτασία. Είχε πάρει πίσω τον κλεμμένο εαυτό της.

Μια ξαφνική ανησυχία: Είχαν επιστρέψει και τα άλλα κλεμμένα κομμάτια, ή μόνο αυτό;

Η Κορίνα δεν είχε πάρει μαζί της καθρέφτη για να δει το πρόσωπό της, και δεν αισθανόταν βολικά εδώ για να κατεβάσει το παντελόνι της και να κοιτάξει τα πόδια της. Φόρεσε πάλι τη μπλούζα της, πήρε τα θραύσματα του φυλαχτού από κάτω, έριξε την κάπα στους ώμους της, κι ανέβηκε τη σκάλα παραδίπλα η οποία οδηγούσε στους επίγειους δρόμους της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Μια ματιά στο ρολόι της της είπε ότι δεν μπορεί να είχαν περάσει πάνω από δεκαπέντε λεπτά από τότε που είχε μπει στο ενεργειακό πλέγμα.

Τα κομμάτια του φυλαχτού τα έσφιγγε πάλι μέσα στη γροθιά της, νιώθοντάς τα να τη δαγκώνουν. Ήταν δυνατόν να επισκευαστεί; Μπορούσε να το ξαναφτιάξει;

Βαδίζοντας τώρα στους επίγειους δρόμους, με τον παγερό αέρα της βραδιάς να χτυπά το πρόσωπό της, να κάνει τα ξανθά της μαλλιά να αναδεύονται, πλησίασε μια βιτρίνα κλεισμένη με κιγκλίδωμα. Μια βιτρίνα όπου μπορούσε να δει την αντανάκλασή της.

Τα ενεργειακά σημάδια είχαν εξαφανιστεί από την όψη της. Μάλλον, λοιπόν, το ίδιο θα ίσχυε και γι'αυτά στα πόδια της.

Αλλά–

κοίταξε τα ασημένια θραύσματα μέσα στη δεξιά της χούφτα
–με τι κόστος!

Και δεν νόμιζε ότι μπορούσε να το επισκευάσει. Ήταν από εκείνα τα πράγματα που φτιάχνονταν μονάχα μία φορά στην Πόλη.

/31\

Η Μιράντα ονειρεύεται παράξενα όνειρα, αντηχήσεις της Πόλης.

Βρίσκεται μέσα σε κάποιο υπόγειο ακούγοντας αλλόκοτες αντηχήσεις. Βαδίζει, και το δεξί της πόδι το αισθάνεται βαρύ καθώς το πέλμα της κολλά με δύναμη στο έδαφος. Το σημάδι των θυγατέρων φλέγεται πάνω στη σάρκα της, και πετά φως. Με κάθε της βήμα πετά φως γύρω από το πόδι της – λαμπεροί κύκλοι στο έδαφος – κι ένας βαθύς κρότος ηχεί κάθε φορά που ένας λαμπερός κύκλος πετάγεται και σβήνει.

Από τα δαιδαλώδη περάσματα που η Μιράντα ακολουθεί έρχονται ακόμα πιο παράξενοι ήχοι: ψίθυροι, σφυρίγματα, συρίγματα, βουητά, κραυγές, οιμωγές, τριξίματα, γδούποι...

Στέκεται σε μια προεξοχή, έναν εξώστη, κι από κάτω της βλέπει μια σπηλιά όπου δύο σκιερές μορφές παλεύουν – δύο γυναίκες, τόσο τυλιγμένες με φως που είναι τελείως σκοτεινές – αλλά διαισθάνεται πως είναι *μία* γυναίκα. Ένας δίσκος τραντάζεται ανάμεσά τους, ραγίζει, και ο ήχος του ραγίσματός του είναι τρομερός.

Η Μιράντα κλείνει τ'αφτιά της, όμως ο ήχος εξακολουθεί να έρχεται. Και εκτυφλωτικό φως τινάζεται από τις ρωγμές του δίσκου. Οι γυναίκες που παλεύουν ουρλιάζουν – οι δύο γυναίκες που είναι μία. Ο δίσκος θρυμματίζεται και τα κομμάτια του εκτοξεύονται προς κάθε κατεύθυνση, σαν βροχή. Πίσω του αφήνει ένα λαμπερό άστρο με μυριάδες στροβιλιζόμενες ακτίνες. Και οι γυναίκες που παλεύουν ουρλιάζουν – οι δύο γυναίκες που είναι μία – και η μία βυθίζεται μες στην άλλη, αλλά η Μιράντα δεν μπορεί να συλλάβει ακριβώς ποια βυθίζεται μέσα σε ποια, σαν όλα να είναι ένα μεγάλο ψέμα, μια απάτη του μυαλού.

Το σπήλαιο γκρεμίζεται, μην αντέχοντας άλλο τη δύναμη του άστρου, και η Μιράντα τρέχει – τρέχει για να μη θαφτεί πάλι. Πάλι; Πότε είχε θαφτεί πριν; Δεν θυμάται, αλλά φοβάται πολύ ότι θα ξαναθαφτεί και δεν θα μπορεί να βγει. Το σημάδι στο πέλμα της βροντά στο έδαφος, καθώς τρέχει, και τινάζει φωτεινούς κύκλους γύρω του.

Η Μιράντα έχει μόλις περάσει τον κίνδυνο όταν ακούει μια κραυγή που ζητά βοήθεια, και καταλαβαίνει ότι είναι η Νορέλτα-Βορ, η Αδελφή της. Ανοίγει μια μεταλλική πόρτα, που αμέσως μετατρέπεται σε χνουδι και σκορπίζεται. Πίσω από την πόρτα είναι ένα γυαλί, και πίσω από το γυαλί η Μιράντα βλέπει τρεις γυναίκες, τρεις Αδελφές της, να μιλάνε: και της κάνει εντύπωση που αυτές οι τρεις είναι μαζί. Μα δεν μπορεί να ξεχωρίσει ποιες είναι. Είναι πολύ σκοτεινά εδώ, στον υπόγειο κόσμο.

Και από τα νώτα της ακούει μεταλλικά συρίγματα και ενεργειακά τριξίματα. Στρέφεται κι αντικρίζει Εκτρώματα με πλοκάμια από φωτιά, και πίσω τους τον Διόφαντο, να αιωρείται φεγγοβολώντας και να της λέει: *Μου τα έκλεψες. Μου τα έκλεψες!* Και τα Εκτρώματα έρχονται καταπάνω της, σαν θύελλα.

Τα φλεγόμενα πλοκάμια τους την αγγίζουν—

Ένα δυνατό τράνταγμα.

Πετάρισμα βλεφάρων.

Η Μιράντα ξύπνησε μέσα στο δωμάτιό της, που το σκοτάδι του διαλύοταν μόνο από το ασθενικό φως της λάμπας του κοινοδίνου. Το αριστερό της πόδι την πονούσε καθώς η Πόλη ποτέ δεν σταματούσε να το θεραπεύει· αλλά ήταν σίγουρη πως δεν ήταν ο πόνος που την είχε ξυπνήσει.

Η Μιράντα πήρε καθιστή θέση πάνω στο κρεβάτι, ξεροκαταπίνοντας.

Τι παράξενο όνειρο... Δεν μπορούσε να το καταλάβει. Αλλά έπρεπε τώρα να κοιμηθεί. Αύριο έπρεπε να είναι ξεκούραστη.

Ξάπλωσε ξανά και, ύστερα από μερικές σταθερές αναπνοές, ο ύπνος την πήρε παρά τον πόνο στο πόδι της. Γνώριζε πώς να απομονώνει τον νου της από εξωτερικά ερεθίσματα.

...Και στέκεται πάλι σ'έναν εξώστη, αλλά όχι σε σπηλιά. Είναι σε κάποιο ψηλό μέρος της Πόλης, κι από κάτω της απλώνονται δρόμοι και γέφυρες. Επάνω τους βλέπει ανθρώπους και οχήματα να τρέχουν και να μάχονται. Βλέπει πόλεμο. Και αντιλαμβάνεται ότι έχει χαθεί ο έλεγχος. Το σχέδιο έχει... έχει σπάσει. Δεν υπάρχει πλέον τίποτα που να κατευθύνει τα πράγματα...

Τι ακριβώς είναι αυτό που η Μιράντα αντιλαμβάνεται; Δεν μπορεί να το εξηγήσει.

Μετά, ο ουρανός βρέχει, αλλά όχι νερό: μεταλλικά θραύσματα, μικροσκοπικά ασημένια κομμάτια που στραφταλίζουν σαν μικροί ήλιοι.

Επάνω σε μια ψηλή ταρατσά βλέπει μια ξανθόμαλλη φιγούρα να στέκεται και να την ατενίζει. Και ξέρει ότι είναι η Αδελφή της, η Κορίνα.

Η οποία της δείχνει κάτω, στους δρόμους και στις γέφυρες. Της δείχνει την αιματοχυσία και την καταστροφή. Αλλά δεν μπορεί να της μιλήσει, γιατί είναι μακριά.

Τι έχεις κάνει, Κορίνα; φωνάζει η Μιράντα. Τι έχεις κάνει;

Πού έχεις κλείσει τις Αδελφές μας; Ελευθέρωσέ τις!

Δώσε μου το φυλαχτό. Θα το κρύψω εκεί που καμιά δεν μπορεί να το βρει. Δώσε μου το φυλαχτό!

Η Κορίνα υψώνει τα χέρια της, με τις παλάμες ανοιχτές. Δεν φορά γάντια, και, παρά τη μεγάλη απόσταση που τη χωρίζει από την Αδελφή της, η Μιράντα βλέπει τραύματα πάνω στη δεξιά της παλάμη.

Τι σημαίνουν όλ' αυτά;

-Τι

σημαίνουν

όλα

αυτά;

Η Μιράντα ξύπνησε πάλι, και τώρα ήταν σχεδόν αυγή.